

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Accession 89291 *Class* T
C

Vertical text strip on the left side of the page, possibly a page number or header.

CORPUS
SCRIPTORUM HISTORIAE
BYZANTINAE.

EDITIO EMENDATIOR ET COPIOSIOR,

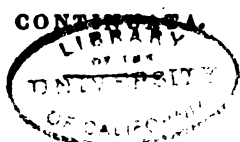
CONSILIO

B. G. NIEBUHRII C. F.

INSTITUTA,

AUCTORITATE

ACADEMIAE LITTERARUM REGIAE
BORUSSICAE

CONSTANTINUS PORPHYROGENITUS.

VOLUMEN III.

BONNAE
IMPENSIS ED. WEBERI .
MDCCCXL.

CONSTANTINUS
PORPHYROGENITUS
DE THEMATIBUS
ET
DE ADMINISTRANDO IMPERIO.

ACCEDIT

HIEROCLIS SYNECDEMUS CUM BANDURII
ET WESSELINGII COMMENTARIIS.

RECOGNOVIT

IMMANUEL BEKKERUS.

BONNAE
IMPENSIS ED. WEBERI
MDCCCXL.

**CONSTANTINUS
PORPHYROGENITUS
DE THEMATIBUS
ET DE ADMINISTRANDO IMPERIO.**

—

VULCANII DEDICATIO LIBRI PRIMI DE THEMATIBUS.

NOBILISSIMIS AMPLISSIMISQUE VIRIS,
IANO DOUSAE A NOORTWYCK, PAULO BUSIO, ABRAHAMO
AB ALMONDA,
CURATORIBUS ACADEMIAE LEYDENSIS

S. D.

Immanis profecto tempestas bellica Belgicam nostram totos iam annos viginti concussit iactavit laceravit, Nobilissimi amplissimique viri; neque adhuc faustum aliquod sidus affulsit, quod nobis terram videndi tandem spem faciat: finem enim laborum tantorum optamus potius miseri quam speramus. ex omnibus vero malis quae catervatim secum traxit bellum hoc vere atrox, ad quorum recordationem merito exhorrescit animus, gravissimum propemodum censere soleo dissipationem bibliothecarum, quarum splendore ac multitudine Belgium nulli provinciarum totius orbis ante hos tumultus cedebat. quid enim aliud ex bibliothecarum interitu quam barbaries et ignorantia, ex ignorantia confusio omnium rerum, ex confusione *πανωλεσθρία* est exspectanda? prudenter igitur munerique Vestro convenienter facitis, curatores, qui flagrante adhuc bello saevientibusque tumultibus publicis, quicquid Vobis rei publicae clavus, ad quem constanter fortiterque excubatis, otii relinquit, id omne academiae promovendae et bibliothecae publicae in ea instaurandae impenditis, et laceras ex superiorum annorum naufragiis tabulas, inque extremos prope orbis angulos eiectas, maximis Vestris sumptibus conquiritis, collectas publicatis. de libro antiquarum per universam Europam inscriptionum loquor, quem Vos aere Vestro in usum publicum edendum curastis. eximium certe opus, si quod unquam e typographicis praelis prodiit; cuius fama dudum ante editionem totum orbem pervagata incredibili eum sui exspectatione erectum tenuit, quippe qui nunc tandem, exuto senio, pristinum

Vestro beneficio inventus decus sit recuperaturus. quo quidem nomine immortales Vobis, quamdiu stabit, gratias debet. atque ut in praesentiarum de utilitate nihil dicam quae ex hoc opere ad omnes antiquae reconditaeque doctrinae studiosos est perventura, quae est profecto maxima, excitabitis, immo inflammabitis illustri hac quam praeluxistis face etiam alios, ut quicquid lacerarum ex hoc communi bibliothecarum Belgicarum naufragio tabularum ad ipsos pervenerit, pari alacritate in usum publicum conferant. quorum in numero nomen meum libens profiteor. simulatque enim consilii Vestri rationem de operis huius editione cognovi, continere me non potui quin testandi privati mei gaudii studiique erga rem literariam causa Constantinum Porphyrogenetam *περι θεμάτων*, auctorem nunquam antehac editum, primum e multis arripere publicique iuris facerem. tres vero causae fuerunt quibus adductus dignissimum eum indicavi qui uno eodemque tempore quo renatae sunt orbis deliciae, hoc est inscriptiones Vestrae, in clarissimam doctissimi huius seculi lucem amplissimi nominis Vestri auspiciis prodiret. prima quod imperator, Leonis illius filius; deinde quod optime de studiis literarum meritis, quippe qui extinctas propemodum ac semiseputas sua aetate bonas artes ac scientias suscitavit et ab interitu vindicavit; tertia quod pari fere cum inscriptionibus Vestris fortuna bis captus, militarem furorem expertus, redemptus. nam primum Mecliniae apud medicum quendam Anglum, Thomam Clementem, parum clementer habitus multos annos in bibliothecae vel *βιβλιοπέδης* potius squalore et pulvere latuit; postea in altera miserae illius urbis direptione *αἰχμάλωτος*, militari violentiae obnoxius, perierat nisi periisset: nescio enim quo bono suo fato mihi tandem, una cum Procopio de aedificiis Iustiniani et Agathia, oblatus persolutis *λύτροις* servatus est. cuius quidem imperatoris simul et scriptoris optimi prolixam apud Vos laudationem instituere nihil attinet, cum et ad calcem huius libri illustria aliquot historicorum illius aevi de eo testimonia congererim, et Vos ipsi pro singulari Vestra eruditione summaque iudicii acrimonia facillime eas, veluti ex ungue, quod aiunt, leonem, silis agniti scriptumque hoc rei literariae summo opere utile indicaturi, cum totius fere Asiae accuratam descriptionem agminaue militaria per eam distributa contineat, et praeterquam quod multa contineat aliis geographis vel ignota vel ab eis silentio praeterita, non pauca habeat praeterea ad antiquitatis et historiae cogni-

tionem, adde etiam artis militaris peritiam conducibilia. quarum quidem rerum gravitatem incundis passim narrationibus et variis veterum poetarum auctoritatibus veluti condimentis quibusdam miscet, ut eius lectio vel ter repetita nequaquam fatiget. utitur vero interdum nominibus aliquot officiorum militarium remotis a consuetudine loquendi veterum Graecorum; quam ob causam notae necessario mihi adiciendae fuerunt, per quas lucem aliquam iis ipsis vocabulis assererem. in quibus si forsam a scopo aberravi, veniam et peto et mereor, cum ea doctissimis etiam nostri aevi viris non exiguum negotium facessant *). accipite vero Vos, Nobilissimi amplissimique viri, Constantinum per me Orco ereptum hincque pariter et Latio donatum, accipite, inquam, ut testem ingentis gaudii, quod ego ex summa animi Vestri ad iuvanda studia alacritate, quam Vos sumptuosissima harum inscriptionum editione luculentissime declarastis, intimo pectore concepi. simulque Vobis persuadete me deinceps, Vestro imprimis exemplo incitatum, datarum operam ut mihi nec voluntas neque (absit verbo invidia) facultas promovendae rei literariae ornandaeque Vestrae academiae defuisse videatur.

Valete, viri Nobilissimi amplissimique, et rem publicam eiusque seminarium academiam feliciter curantes fremente furenteque invidia perseverate.

D. V.

Lugduni Batavorum a. d. 1588
cal. Martiis.

addictissimus
Bonaventura Vulcanius.

*) quibus certe lucem non exiguam asserere potuisset codex ms de officii palatii sive aulae Cpolitanae, cuius cum ego ante annos circiter viginti cl. v. Ioachimo Hoppero Belgico in Hispaniis praesidi copiam fecissem, periit mihi una cum optimo illo doctissimoque viro. cum tamen ἀντίγραφος eius libelli in bibliotheca Christianissimi Gallorum regis asservari intelligam et aliud in bibliotheca Augustana exstare sciam, bona spes me habet fore aliquando ut aut mea aut, quod non inviderim, alterius alicuius opera auctori simul et sibi hac in parte subveniat. *Fulcanius, ubi notis suis praefatur.*

**MORELLI DEDICATIO LIBRI SECUNDI
DE THEMATIBUS.**

**ILLUSTRISSIMO AC REVERENDISSIMO CARDINALI
PERRONIO,**

**ARCHIEPISCOPO SENONENSI, GERMANIAE PRIMATI,
CHRISTIANISSIMI REGIS FRANCIAE ET NAVARRAE ELZEMOSYNARCHAE,
FEDERICUS MORELLUS PROFESSOR REGIUS S. P.**

En Constantini Porphyrogennetae, Cardinalis illustrissime, *ὀλοπορφύρων ἀντάξις πολλῶν*, commentarius de Thematibus praefectarisve occidentalis partis imperii orientis, hactenus desideratus et ab *ἱστοριογραφαιολογοφίλοις* notitiae Romanae studiosis omnibus votis expetitus: nunc, si minus integer, *ὀλοσχερής*, at certe quantus quantus in unico veteri codice ms Regiae bibliothecae recens a me, dextro Mercurio, compertus est, descriptus, recognitus, utraque lingua imperatorum editus notisque illustratus prodire et sub eximio caelestis ingenii Tui candore et ostri Tui splendore apparere gemit. quidni vero imperator *φιλομουσότητος καὶ θεοσεβέστατος*, in Porphyro Palatio natus et extemplo purpura indutus, cardinaliciae purpurae Tuae decus et praesidium non ambiret? immo quidni imperator Porphyrogenitus, cuius maiestas *φιλολογία* et scientia *ἀρχιτεκτονικῆ*, quam tot *βασιλικῶν* voluminibus exaggeravit, magis quam pallio purpureo decorata est, hunc quoque Musarum regiarum fetum Minervae Tuae aethereae peplo, hoc est *ἐγκυκλοπαιδείας*, scientiarum ac virtutum orbe, includi percuperet? cum praesertim idem huic principi votum fuerit atque Alexandro magno, *ταῖς περὶ τὰ ἄριστα ἐμπειρίαις μᾶλλον ἢ ταῖς δυνάμεσι διαφέρειν*. hinc optimis curis pro salute patriae animum semper exercuit et stilum, optimum dicendi magistrum, siquidem ad Romanum filium, qui regno paterno successit et Hugonis Italiae regis filiam Bertam, Eudoxiam postea dictam, uxorem duxit, librum gemmeum scripsit, in quo descripta fuerat summa totius Graeci imperii, pacta omnia sociorum, et hostium vires; quem Veneti *φιλόκαλοι* velut thesaurum, Egnatio perhibente, in bibliotheca sua sedulo conservant. idem Romano

more noverat parcere subiectis et debellare superbos. et ut in primis iustitiam coluit legumque silentia rupit, ita Hesychia seu quiete eius nata, quippe quae φιλόφρων Δίνας θυγάτηρ a Pindaro celebratur, felicissime usus ac potitus est, expertus etiam quam vere Pausanias dixerit τὸ ἐκ θεοῦ εὐμενὲς ἐπὶ παντὶ ἐργάζεσθαι φαστώτην. non est igitur quod dubitem ne tanti imperatoris πολιτικὸν σύγγραμμα Tibi sit καταθύμιον, gratum et acceptum; cuius divino ingenio consilioque, felicissimis Henrici IV, regis Christianissimi invictissimi clementissimi, auspiciis, nunc si ullo unquam aevo, apud Gallos sermonum stat honos et gratia vivax. duret in longum generosa vis illa φιλολόγος καὶ εὐεργετική. Tibi, Cardinalis illustrissime, de re publica Christiana patria literis optimo merito θεὸς ὀλβια δοίη καὶ οὐδ' οὐδ' ἐργᾶς τὸ τυχεῖν. bene diuque vale, ἀρχιερεῦ ὀσιώτατε.

Latetiae Parisiorum idibus Iuniis a. s. 1609.

**MEURSII PRAEFATIO
LIBRI DE ADMINISTRANDO IMPERIO.**

BENIGNE LECTOR.

Compellabo te hic in limine, sed paucis. accipe Constantinum, et pro beneficio, si non gratiam, certe favorem redde. nihil praeter istum peto; neque magis in proclivi quicquam tibi dare. scias autem unde habeam. descripsi ante quattuor annos ex codice qui est in bibliotheca Palatina et Ioannis Baptistae Egnatii olim fuisse perhibetur. sed neque dissimulandum hic censeo quam multum hoc ipso nomine debeam viro amplissimo, Georgio Lingelhemio, Serenissimi electoris consiliario, qui ut in literas et literatos omnes et in me privatim egregie affectus est, omnem illam instructissimam bibliothecam pro arbitrio tractandi veniam mihi a principe suo impetravit. quin accessit huc quoque comes v. c. Iani Gruteri, eius praefecti, per quem liber mihi quotidie ad eam accessus patuit. quo beneficio adeo me quidem uterque sibi devinxit ut publice id hic profitendum existimaverim. ago igitur gratias quas possum maximas; quas tu quoque agas licet, siquidem operis huius editione gratiam a te ullam ego inivi. hoc volebam nescius ne esses. vale et, quisquis es, aeternitatem cogita.

EX BANDURII DE IMPERIO SUO ORIENTALI PRAEFATIONE.

Prima parte, in qua de divisione provinciarum imperii Romani in themata, necnon de provinciis ac urbibus imperatori Cpolitano olim subiectis, continetur Constantini Porphyrogeniti liber unus de thematibus Orientis et alter de thematibus Occidentis, necnon Hieroclis grammatici Synecdemus. his autem duobus libris Porphyrogenitus ita themata describit (olim quippe *θέματα* idem quod legio dicebatur; deinde *θέματα* appellatae provinciae, in quibus legiones in praesidiis locatae erant) ut terras in quibus locata fuerunt, adeoque populos quibus partim cognomina sua debuerant, insertis antiquitatibus narrationibusque variis commemoret. liber prior in Oriente i. e. in Asia cum minori tum etiam maiori, posterior in Occidente i. e. in Europae provinciis, Thracia Macedonia Hellade Peloponneso et nonnullis aliis imperio Cpolitano subiectis locis, themata complectitur. horum priorem Vulcanius primus publici iuris fecit ex sua bibliotheca, Latina versione et notis brevioribus illustratum, Lugduni Batavorum, per Franciscum Raphelengium, a. 1588, in 8. iterum prodit idem liber cum variis lectionibus emendationibus ac supplementis ex ms codice Regio, studio ac opera Federici Morelli, in operibus Constantini editis ibidem, ex officina Elzeviriana, a. 1617, in 8. alterum vero Porphyrogeniti librum, nimirum de thematibus Occidentis, idem Morellus primus edidit ex codice ms bibliothecae Regiae cum Latina interpretatione ac notis, in operibus Constantini, laudato loco *). hunc autem utrumque Porphyrogeniti librum, ad illustrandam rem Byzantinam pernecessarium, collatum cum codice ms Regio bombycino n. 2431, ante quingentos annos circiter scripto, hic cum nostra Latina interpretatione et animadversionibus emendatum ac illustratum iterum proponimus, sperantes inde aliquid lucis et historicis et geographis accessurum.

*) Themata utraque nunc ad cod. Paris. Reg. 854 (fol. 105—120) contulit Eduardus Simson. I. B.

Parte autem secunda habetur in primis liber Constantini Porphyrogeniti ad Romanum filium; qui quidem a Meursio titulo *de administrando imperio* donatur. in hoc autem opere, dum imperii prudenter administrandi rationem praescribit Porphyrogenitus, plurimarum gentium quae Cpolitano imperio formidabiles erant, Patzinacitarum Russorum Bulgarorum Turcarum Saracenorum Dalmatarum Chrobatorum Slavorum Francorum Itolorum et aliorum, terras origines mores et gesta describit, ita ut in eo summam totius imperii, sociorum omnium foedera, hostium vires rationes consilia explicaverit; atque adeo operis huius argumentum tam historicum quam politicum est, ut ipse in prooemio docet Constantinus. prodiit primum hoc opus Graece et Latine interprete Io. Meursio et cum eius notis brevioribus, Lugduni Batavorum, Io. Balduini typis, Lud. Elzevirii impensis, a. 1617, in 8. quam autem ipse operam Constantino navaverim in hac nova editione, licet planum sit ei qui utramque invicem contulerit, breviter tamen exponam. in primis textum Graecum contuli cum codice ms membranaceo bibliothecae Regiae, optimae notae, n. 2661, quem annis abhinc circiter quingentis scriptum fuisse aiunt. innumerabiles mendas, quibus Meursiana editio undique scatebat, sustulimus; loca corrupta ac mutila, quae plurima erant in textu Graeco edito, ex eodem ms Regio sarcivimus. praeterea caput 23 de Iberia et 24 de Hispania, quae Meursius utpote nimis corrupta, ut ipso in notis ait, sine interpretatione Latina reliquerat, Latina fecimus. denique versionem totius libri multis in locis emendavimus auximus, totumque opus animadversionibus illustravimus. quanti autem faciendum sit hoc Porphyrogeniti opus, in quo plurima habentur historicis ac geographis vel ignota vel ab eis silentio praetermissa, nemo vel medio-criter doctus ignorat.

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ

περὶ τῶν θεμάτων τῶν ἀνηκόντων τῇ βασιλείᾳ τῶν Ῥωμαίων, P 1
 πόθεν ἔσχον τὰς ὀνομασίας, καὶ τί σημαίνουσι αἱ τούτων προσ-
 ηγορίαι, καὶ ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν ἀρχαῖζουσι, τὰ δὲ νέαν ἐκτήσαντο
 τὴν προσηγορίαν. P 2

5 Οὐ κατὰ τὴν τῶν πολλῶν ὑπόληψιν, ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται,
 ἢ τῶν θεμάτων ἐγένετο προσηγορία. οὐδὲ γὰρ παλαιὰ τις ἔστιν,
 οὐδέ τις τῶν ἱστορίας γραψάντων ἐμνήσθη τοιαύτης ὀνομασίας ὡς
 λέγεται νῦν· ἀλλὰ πρῶτην καὶ κατ' ἀρχὰς τόγματά τινα καὶ λε-
 γῶνες ὑπῆρχον ἀναγεγραμμένοι κατ' ἔθνος, ὡς ἡ λεγῶν ἢ τῶν
 10 πσσαράκοντα μαρτύρων ἐλέγετο κεραννοβόλος, καὶ ἄλλη Μαρ-

inscr. τοῦ — Πορφ.] φιλοπόνημα Κωνσταντίνου υἱοῦ βασιλέως
 Λέοντος τοῦ σοφοῦ A i. e. codex Regius a Morello, deinde a
 Bandurio ad editionem Vulcanianam (V) collatus. quem addunt
 titulum ΠΕΡΙ ΘΕΜΑΤΩΝ, omisi, tituli esse ratus ea quae infe-
 rantur, περὶ τῶν θεμάτων — προσηγορίαν. 1 τῶν ante P.
 om C i. e. codex Paris. Reg. 854 2 πόθεν] καὶ πόθεν A
 5 τῶν om C 7 τῆς τοιαύτης C 9 ἢ τῶν om A 10 ἐλέ-
 γετο κεραννοβόλος add A

SAPIENTISSIMI IMPERATORIS

CONSTANTINI PORPHYROGENITI

DE THEMATIBUS LIBER PRIMUS.

de thematibus, quae ad Romanum imperium spectant, acturi, et
 unde appellationem duxerint, et hae ipsae appellationes quid signifi-
 cent, et quod nonnulla themata antiquum retineant nomen, alia vero
 novicium ac recens nacta sint.

Thematum appellatio, ut mihi quidem videtur, nequaquam eam
 quam multi opinantur originem habet, siquidem neque antiqua est, ne-
 que quisquam eorum qui historias condidere eiusmodi appellationis,
 quae nunc in usu est, mentionem facit. olim vero et ab initio turmae
 quaedam ac legiones per singulas provincias distributae erant, quemad-
 modum legio quadraginta martyrum dicebatur fulminatrix et alia Max-

μαριτῶν καὶ ἄλλη Πισιδικὴ καὶ ἑτέρα Θεσσαλικὴ καὶ ἄλλη ἄλλως ἄνομιασμένη, ὑπὸ δούκα καὶ ἡγεμόνα τυγχάνουσαι, πολλάκις δὲ καὶ προαιψίτον. καὶ ταῦτα πότε; ὅτε οἱ βασιλεῖς μετὰ τοῦ λαοῦ ἐπεστράτεον καὶ τοῖς ἀνταίρουσι τὸν τῆς Ῥωμιαϊκῆς δουλείας ζυγὸν ἐπειθίσαν καὶ μικροῦ δεῖν πῦσαν τὴν οἰκουμένην ἐβολύροικον 5 ἀτακτοῦσαν καὶ ἀντιλέγουσαν, ὡς ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ὡς ὁ σβασιτὸς Ἀύγουστος, ὡς ὁ Τραιανὸς ἐκεῖνος ὁ περιβόητος, ὡς ὁ μέγας ἐν βασιλεῦσι Κωνσταντῖνος καὶ Θεοδόσιος καὶ οἱ μετ' ἐκείνους τὸν χριστιανισμόν καὶ τὴν θεοσεβειαν ἀσπασάμενοι. οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς βασιλέως ἐπὶ στρατοπέδον παρόντος στρατηγὸν διατάττει- 10 σθαι· ὅψ' ἡγεμόνας γὰρ καὶ ταξιάρχους ἐτέλουν, καὶ ὅλα τὰ τῶν πολεμίων πράγματα ἐπὶ τῇ τοῦ βασιλέως βουλῇ ἀπεκρέματο, καὶ πῶς ὁ λαὸς εἰς ἓνα καὶ μόνον τὸν βασιλέα ἑώρου. ὅτε δὲ τοῦ στρατεύειν οἱ βασιλεῖς ἀπεπαύσαντο, τότε καὶ στρατηγούς καὶ θέμιαια διωρίσαντο. καὶ εἰς τοῦτο κατέληξεν ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ μέχρι 15 τῆς σήμερον. καὶ δὲ στενωθείσης κατὰ τε τὰς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς τῆς Ῥωμιαϊκῆς βασιλείας καὶ ἀκρωτηριασθείσης ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Ἡρακλείου τοῦ Αἰθίου, οἱ ἀπ' ἐκείνου κρατούσαντες, οὐκ ἔχοντες ὅποι καὶ ὅπως καταχρήσονται τῇ αὐτῶν ἕξουσίᾳ, εἰς μι-

2 τυγχάνουσα V cum Bandurio, A invito 3 καὶ ante πο.
add A πότε;] ποτέ, vulgo 6 θανατοῦς V 12 πολέ-
μων? 13 εἰς add A 15 ταῦτα V μέχρις C 16 τῆς]
καὶ V στενωθείσης τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἡγοῦν τῆς Ῥωμιαϊ-
κῆς βασιλείας καὶ ἀκρωτηριασθείσης κατὰ τε ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς
ἀπὸ AC

maritarum, alia Pisidica, alia Thessalica, aliaeque aliter nuncupatae; quae ducibus et praefectis, saepe etiam praepositis subditae fuerunt. atque haec quidem olim, cum imperatores una cum populo expeditiones facerent, et in eos qui Romanae servitutis iugum detrectabant copias ducerent, ac totum fore orbem terrarum renitentem reluctantemque subigerent, quemadmodum Iulius Caesar, ut venerabilis ille Augustus, ut celeberrimus ille Traianus, ut magnus ille imperator Constantinus, et Theodosius, et qui post illos Christianam religionem ac divini numinis cultum par erat ipso imperatore in exercitu versante praetorem designari, si quidem sub ducibus et conturionibus debebant, omniaque bellica negotia ab imperatoris voluntate pendebant, et populi totius oculi in unum ac solum imperatorem erant coniecti. cum vero imperatores expeditionibus interesse desierunt, tum demum praetores et themata constituta. atque hanc quidem rationem Romanum imperium in hodiernum usque diem tenuit. verum nunc, cum Romano- rum principatus seu Romanum imperium angustius sit factum, et extre- mis aliquot provinciis tam orientem quam occasum versus sit mutila- tum ab imperio Heraclii Libyici, qui post eum regnarunt, cum non ha- berent ubi aut quomodo potentiam dominatumque suum exercerent, in

κρά τινα μέρη κατέτεμον τὴν ἑαυτῶν ἀρχὴν καὶ τὰ τῶν στρατιω-
τῶν τάγματα μάλιστα, καὶ ἔλληθζοντες καὶ τὴν πάτριον καὶ Ῥω-
μαϊκὴν γλῶσσιαν ἀποβυλόντες. λογγίνους γὰρ ἔλεγον τοὺς χιλιάρ-
χους, καὶ κειτουράνας τοὺς ἑκατοντάρχους, καὶ κόμητας τοὺς
5 τῶν στρατηγούς. αὐτὸ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ θέματος Ἑλληνικὸν ἐστὶ
καὶ οὐ Ῥωμαϊκόν, ἀπὸ τῆς θέσεως ὀνομαζόμενον.

Πρῶτον μὲν οὖν τοῦ καλουμένου Ἀνατολικοῦ, εἰ δοκεῖ, μνη-
μονεύσωμεν.

Πρῶτον θέμα τὸ καλούμενον Ἀνατολικόν.

10 Ἀνατολικὸν τοίνυν τὸ θέμα καλεῖται οὐχ ὅτι τῆς ἕνω καὶ
πρώτης ἀνατολῆς ἐστίν, ὅθεν ἀνίσχει ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὅτι πρὸς
ἡμᾶς τοὺς κατοικοῦντας τὸ Βυζάντιον καὶ τὸν τῆς Εὐρώπης τόπον P 3
λέγεται ἀνατολικόν. πρὸς δὲ τοὺς κατοικοῦντας τὴν Μεσοποτα-
μίαν Συρίαν καὶ τὴν μεγάλην Ἀσίαν, ἐν ἧ κατοικοῦσιν Ἰνδοὶ καὶ
15 Αἰθίοπες καὶ Αἰγύπτιοι, λέγεται δυτικὸν μέσον καὶ Ἀσία μικρὰ
ἢ γὰρ ἀνατολή, καθ' ὡσπερ ἐφημεν, Ἰνδῶν ἐστὶ καὶ Αἰθιόπων καὶ
Αἰγυπτίων καὶ τῶν λοιπῶν τῶν τὴν ἀνατολὴν κατοικούντων. ὁμοίως
ἢ καὶ μὴ μακρολογώμεν καὶ δοκῶμέν τισὶ τερατεύεσθαι περὶ τῆς τῶν

1 τινα om C 5 συνὶ C γὰρ om C 6 τῆς om C
7 Πρῶτον — 9 Ἀνατολικόν] haec vulgo supra ponunt, post
τὴν προσηγορίαν, p. 11 4, AC quidem ita concepta, τὴν
προσηγορίαν, εἰ δοκεῖ, τοῦ καλουμένου θέματος ἀνατολικοῦ μνη-
μονεύσωμεν. Πρῶτον κ. τ. λ. pro titulo V: ἐνταῦθα τῆς ἀνατο-
λῆς θέματα ἦγον τῆς μικρᾶς ἀσίας. 10 τὸ om C 12 τὴν
τῆς Εὐρώπης γῆν V. 15 δυτικὸν C 16 ἐφην V 17 οἰκούν-
των C

parvas aliquot partes imperium suum ac militum turmas secuerunt; et
tunc maxime Graecum sermonem affectabant, patrium vero ac Roma-
num repudiabant; longinos quippe vocabant qui mille militibus, et cen-
turiones qui centum praecerant, et comites quos nunc strategos. ipsum
enim thematis nomen Graecum est, non Romanum, ἀπὸ τῆς θέσεως,
hoc est a positione sive locatione ita nuncupatum.

Primum quidem, si videtur, thematis Anatolici cognominati men-
tionem faciemus.

Primum thema Anatolicum appellatum.

Anatolicum igitur thema appellatur non quod superioris illius ac
primi Orientis sit, unde sol oritur, sed quod nostrum, qui Byzantii
habitamus, et totius Europae respectu, Anatolicum, id est Orientale
dicatur: respectu vero eorum qui Mesopotamiam Syriam et magnam
Asiam habitant, in qua degunt Indi et Aethiopes et Aegyptii, dicitur
Occidentale quod interior et Asia minor. Oriens quippe, ut diximus,
Indorum est et Aethiopum et Aegyptiorum et reliquorum qui Orientem
incolunt. at vero ne prolixiores simus et videamur nonnullis monastron

Θεμάτων ὀνομασίας, ἐν συντόμῳ ἐροῦμεν ὡς ἔχει αὐτὴ ἡ ἀλήθεια.

Τὸ τοίνυν Ἀνατολικὸν θέμα, ὡς ἔνθ' ὀνομάζεται, ἐκ πέντε ἐθνῶν τὴν ἄλλην κατοικίαν ἔσχηκεν. ἀρχὴν γὰρ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κομοπόλεως τῆς ὀνομαζομένης Μηροῦ πεποιήται, καὶ λέγεται 5 Φρυγία Σαλονταρία, ἕως τοῦ Ἰκονίου. τὰ δὲ πρόσσοικα τῶν Ἰσαύρων τὰ πρὸς τὸν Ταῦρον καλεῖται Λυκαονία. τὰ δὲ πρὸς θάλασσαν καὶ τὸν νότον, καὶ τὰ τοῦ καλουμένου Ψυχροῦ ὄρη, καὶ ἕως αὐτῆς Ἀτταλείας, καλεῖται Παμφυλία. τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια καλεῖται Πισιδία. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀκροῖνοῦ καὶ μέχρι 10 τοῦ Ἀμωρίου καλεῖται Φρυγία Πακατιανή. τὰ δὲ πρὸς θάλασσαν νεύοντα καὶ διορῶντα τὴν Καρίαν καλεῖται Λυκία. ὅσα μὲν οὖν εἰσι μεσόγαια καὶ πρόσσοικα τῷ Ταύρω καὶ διήκοντα μέχρι τῶν ὄρων Καππαδοκίας, καλεῖται Ἀνατολικά· μέρη γὰρ εἰσι τοῦ Ἀνατολικοῦ θέματος. ἐνταῦθα τοίνυν τὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ θέματος 15 τὸς ἔστι πέρασ, ἀρχὴν μὲν ἔχον ἀπὸ τῆς Μηροῦ, ἣ ἔστι τέλος τοῦ Ὀψικίου, τερματίζον δὲ μέχρι τῶν ὄρων Ἰσαυρίας πρὸς μηκος· πρὸς δὲ πλάτος ἔχει μὲν ἕξ ἀριστερῶν μέρη τινὰ τοῦ Βουκελλαρίου καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Καππαδοκίας, πρὸς δὲ δεξιῶν τὴν τε Ἰσαυρίαν καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν μερῶν τοῦ Κιβυρραϊώτων. 20

1 σποντομάτερον V 6 Φρύγη A, Φρυγίας V Σαλονταρίας AV 9 αὐτῆς] τῆς C 10 Κροῖνοῦ V 11 καὶ πατιανῆ AC, πακατιανῆς Vulcanius et Bandurius. sed Bandurius in animadvers. ut editum est. 14 ἀνατολικόν AC 16 μηροῦ A

dicere de thematum appellatione, breviter rei ipsius, ita ut sese habet, veritatem exponemus.

Anatolicum itaque thema, ut nunc appellatur, a quinque gentibus totum incolitur. initium enim a Comopoli, quae dicitur Merus, sumit, et vocatur Phrygia Salutaris, Iconium usque. finitima vero Isauris Taurum versus appellantur Lycaonia; quae vero ad mare, ad austrum et ad montes Frigidi cognominatos vergunt, Attaliam usque, Pamphylia nuncupatur. ulteriora autem et mediterranea Pisidia dicuntur; quae vero ab Acroino Amorium usque, Phrygia Pacatiana vocatur. at quae ad mare vergunt et Carlam disterminant, Lycia dicitur. quaecumque igitur sunt mediterranea et finitima Tauro et ad montes Cappadociae usque pertingunt, Anatolica nuncupantur, partes siquidem sunt Anatolici thematis. his igitur limitibus Anatolicum thema terminatur, initium quidem habens a Mero, quae est finis Obsequii, pertingens vero in longitudinem ad montes Isauriae usque. quod autem ad latitudinem attinet, habet quidem a sinistra partes quasdam Buccellarii et initium Cappadociae, ad dextram vero Isauriam et initium partium Cibyrraeotici thematis.

Ἰδοὺ τοίνυν τὸ θέμα τὸ Ἀνατολικόν. καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οὐκ ἦν οὕτως, ἀλλ' εἰς χιλιαρχίας καὶ πεντακοσιαρχίας καὶ ἑκατοσταρχίας καὶ πενηκονταρχίας διήρητο τὸ τάγμα τὸ στρατιωτικόν, εἰς δὲ τις ἀνθύπατος ἐκράτει τῶν ὄλων ταγμαίων, ὡς περ ἐπὶ τῶν κάτω χρόνων, καὶ ἕως Ἰουστινιανοῦ, μάλισταρος ἐπέμπετο τοῖς τάγμασιν ἕξαρχος. καὶ μάρτυς ὁ ἐν Σμύρῃ κείμενος τάφος Ποπλίου τινὸς ἀνθυπάτου, γράφων οὕτως "Πόπλιος ἀνθύπατος ἄρχων Ἰωνίας Φρυγίας Αἰολίδος Μηονίας Λυδίας Ἑλλησπόντου Μυσίας Βιθυνίας Ταρσίας Γαλατίας Μαθησανδυνῶν Πόντου Παφλαγονίας Καππαδοκίας μικρᾶς καὶ μεγάλης Ἰου- P 4 ρίας τε καὶ Λυκαονίας, καὶ μέχρι τῶν ὀρίων τοῦ Ταύρου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας." ἰδοὺ ἀρχὴ ἐνὸς ἀνθυπάτου. ἐγένετο δὲ ἐν τοῖς κάτω χρόνοις ἄλλος τις στρατηλάτης τὴν ἄξιαν πατρικίως, τοῦνομα Ἰορδάνης, οὗ τινὸς εἰσι τὰ ἀργυρᾶ μισσοῦρια τὰ ἀνάγλυφα, ἅπερ κεῖται ἐν τῷ βασιλικῷ βεστιαρίῳ, ἐπιγραφὴν ἔχοντα τοιάνδε "Ἰορδάνου στρατηλάτου τῆς ἀνατολῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἔθνων τῶν ὑπὸ τὴν μικρὰν Ἀσίαν." καὶ οὗτος γὰρ μόνταρχος ἦν τῆς αὐτῆς ἀνατολῆς, ἦνθι δὲ καὶ εὐδοκίμει ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ἀρχαδίου τοῦ βουσιλέως. ὡς οὖν προεῖπομεν, τὸ νῦν Ἀνατολικόν κυλούμενον θέμα ὑπὸ πέντε ἔθνων κατοικεῖται, Φρυγῶν Λυκαόνων Ἰσαύρων Παμφύλων Πισιδῶν. κατ' ἔθνος οὖν

2 καὶ ἑκατοσταρχίας καὶ πενηκονταρχίας add A 7 πομπλίου
AV et mox πομπλίου 9 μαθησανδυνῶν C 14 ἀρχὴ A 15 ἀνά-
γλυφα C κεῖται C β. καὶ ἐπιγραφὴν C 16 ἔχον V
18 τῆς ἀνατολῆς ἔχον μικρᾶς Ἀσίας V

Habes itaque thema Anatolicum. atque initio quidem res ita se non habuit, sed agmen militare dividebatur in praefecturas, quarum aliae mille, aliae quingentis, aliae centum, aliae vero quinquaginta capitibus constabant. unus vero quidam proconsul praeerat omnibus agminibus, quemadmodum posterioribus temporibus, etiam ad Iustinianum usque mittebatur magister agminum praefectus. cuius rei fidem facit monumentum quod Smyrnae positum est Publio cuidam proconsuli, cum hac inscriptione "Publius procos. praefectus Ioniae Phrygiae Aelidiae Meoniae Lydiae Hellespontii Mysiae Bithyniae Tarsiae Galatiae Mariandynorum Ponti Paphlagoniae Cappadociae minoris et maioris Isauriae et Lycaoniae, et usque ad montes Tauri et minoris Armeniae." habes praefecturam unius proconsulis. fuit autem posterioribus temporibus alius quidam dux agminum, dignitate patricius, nomine Iordanes, cuius sunt albae lances sculptiles, quae in regio vestiariorum asservantur, cum hac inscriptione "Iordani praefecti agminum Orientis et reliquarum gentium Asiae minoris." erat enim hic monarcha ipsius Orientis. floruit autem et claruit temporibus Arcadii imperatoris. Anatolicum igitur thema a quibusque, uti diximus, gentibus incolitur, Phrygibus videlicet Lycaonibus Isauris Pamphylis et Pisidiis. singulae autem gentes suam

αὐτῶν ἦν ἀρχηγός, ὅτε ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ πρὸ τοῦ τὸν ζυγὸν
καὶ τὴν ἀρχὴν ἐμπεσεῖν ἐπ' αὐτοὺς τὴν Ῥωμαϊκὴν. ἐμπεσόντος
δὲ τοῦ τῶν Ῥωμαίων ζυγοῦ καὶ αὐξήσεως τῆς βασιλείας αὐτῶν
ἔδουλώθησαν ἅπαντες καὶ ἐγένοντο συμμιγεῖς ὑπὸ μιαν ἀρχήν.
διηρέθησαν δὲ καὶ ἐγένοντο θέματα, ὅτε ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ 5
πρὸς τῶν ἀθίων Ἀγαρηνῶν ἤρξατο κολοβοῦσθαι καὶ ἀκρωτηριά-
ζεσθαι καὶ συστέλλεσθαι κατὰ μικρὸν. καὶ ἕως μὲν Ἰουστινιανοῦ
τοῦ βασιλέως ὑπὸ μιαν ἀρχὴν ἦσαν ἅπαντες, καὶ τῆς Μαυρικίου
βασιλείας· καὶ μάρτυς αὐτὸς Βελισάριος, ὃς ἦν μονοστράτηγος
ἰλλης ἀνατολῆς. ἐπὶ δὲ ἤρξαντο οἱ Ἀγαρηνοὶ ἐκστρατεύειν κατὰ 10
Ῥωμαίων καὶ διασφείρειν τὰς κώμας καὶ πόλεις αὐτῶν, ἠναγκά-
σθησαν οἱ κατὰ καιρὸν βασιλεῖς τέμνειν εἰς μικρὰ τὴν μιαν ἀρχήν,
καὶ τὸ μὲν ἀπένειμαν στρατηγῶν τινῶν καὶ ἐκάλεσαν Ἀνατολικόν,
διότι, ὡς προείπομεν, πρὸς ἡμᾶς τοὺς κατοικοῦντας τὸ Βυζάντιον
πρὸς ἀνατολὴν κεῖται. τὸ δὲ παλαιὸν κατὰ ἔθνος ἦν ἀρχηγός, 15
ἐπολιτεύοντο δὲ ὡς ἦν ἔθνος αὐτοῖς, ἄλλοι μὲν δημοκρατίας ἄλ-
λοι δὲ τυράννοις ὑποταττόμενοι. ὑπὸ δὲ τὴν τῶν Ῥωμαίων βασι-
λείαν γενόμενοι εἰς ἐπιτοχίαν διηρέθησαν καὶ ἡγεμονίαις καὶ δου-
κίαις καὶ τοὺς καλουμένους κονσιλιάρχους, τοιούτοις βουλευταῖς.
ἦσαν δὲ καὶ τινες αὐτῶν πρίγκιπες, ὡς ἐν τοῖς τῶν ἁγίων μαρτυ- 20
ρίοις διεγράφη. ἀλλὰ μὴν καὶ σκρινιάριοι. ὑπαρχοὶ δὲ ἦσαν
διττοί, ἕτεροι μὲν πραιτωρίων ἕτεροι δὲ πόλεων· καὶ οἱ τῶν πραι-

2 αὐτοῖς C 3 τῶν om C 11 πόλεων V 13 ἀπένει-
μον V et Bandarius 17 ὑπατευτόμενοι V

habebant principem, dum adhuc liberae essent et priusquam iugo Ro-
mani imperii subderentur; at immisso iis Romanorum iugo auctoque
eorum imperio, omnes in servitutem redacti et permisti sub uno impe-
rio fuere. divisae vero sunt factaque ex eis themata, cum imperium
Romanum ab impiis Agarenis convelli mutilari et in angustum redigi
coepit. et quidem ad Iustiniani et Mauricii imperium usque omnes
gentes sub uno imperio erant; cuius rei testis est Belisarius ipse, qui
solutus universi Orientis imperator fuit. cum vero Agareni Romanos bello
infestare eorumque vicos ac urbes devastare coeperunt, coacti fuere
subsecuti imperatores unum imperium in exiguas portiones parti. at-
que hanc quidem tribuerunt praefecto cuidam, et vocarunt Anatolicam,
quod, ut antea dixi, respectu nostrum, qui Byzantium incolimus, orien-
tem versus sita sit. olim vero singulae gentes suum habebant princi-
pem, et patriis legibus ac moribus regebantur, alii quidem populi demo-
cratiae, alii regiae administrationi subiecti. verum a Romanis subacti
in provincias divisi fuerunt et in praefecturas et ducatus, et in eos qui
vocantur consiliarii, hoc est βουλευταὶ consultores. erant porro etiam
quidam eorum principes, uti in actis sanctorum martyrum scriptum le-
gitur; quia et scrinariii. praefecti autem erant duorum generum, alii
quidem praetoriorum, alii vero urbium, ac praefecti quidem praetorio-

τωρίων διεκόνουν τοῖς βασιλεῦσι στρατεύουσι, καὶ τὰς τῶν στρα-
τιωτῶν τροφὰς ἐξ ἐτοίμου παρέχοντες, τὰ τε τῶν βασιλέων ἄπλη-
κτα διευθετοῦντες καὶ τὰς ὁδοὺς ἐκκαθαίροντες. καὶ ταῦτα μὲν
τὰ τῶν Ῥωμαίων· ὅτε δὲ Πέρσαι ἐκράτουν καὶ μετ' αὐτοὺς Μα-
κεδόνες, εἰς σατραπείας ἦν διετηρημένη ἡ πᾶσα Ἀσία, καὶ σα-
τραπῆς μὲν ἦν Λυδῶν, ἕτερος δὲ Φρυγῶν, ἄλλος δὲ Ἰώνων, ἕτε- P 5
ρος δὲ Παμφύλων, ἄλλος δὲ Καρῶν, ἄλλος δὲ Παφλαγόνων,
ἄλλος δὲ Βιθυνῶν, καὶ ἀπλῶς πᾶσα ἡ Ἀσία μικρὰ καλουμένη,
ὡς ἰδοῦμι τῷ Πέρσῃ κἀπειτα τοῖς Μακεδόσι, διμεμερίστο τε καὶ
10 διακίττετο, καὶ ἄλλος μὲν τῶν δημοσίων πραγμάτων ἤρχεν, ἄλλος
δὲ τῶν στρατιωτικῶν. καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσούτων.

Ἐπιαῦθα τοίνυν ἔστω τὸ πέρας τοῦ τῆς ἀνατολῆς θέματος.
οἱ δὲ λεγόμενοι τουρμάρχαι εἰς ὑπουργίαν τῶν στρατηγῶν ἐτά-
χθησαν. σημαίνει δὲ τὸ τοιοῦτον ἀξίωμα τὸν ἔχοντα ὑφ' ἑαυτὸν
15 στρατιώτας τοξοφόρους πεντακοσίους καὶ πελταστὰς τριακοσίους
καὶ δεξιολάβους ἑκατόν. οὕτως γὰρ κεῖται ἐν τῇ βίβλῳ Ἰωάννου
Φιλαδέλφειος τοῦ καλουμένου Λυδοῦ.

Θέμα δεύτερον τὸ καλούμενον Ἀρμενιακόν.

Τὸ θέμα τὸ καλούμενον Ἀρμενιακὸν οὐ κύριον ἔχει τὸ
ἄξιωμα, οὐδὲ ἀρχαία τίς ἐστὶν ἢ τούτου προσσηορία, ἀλλὰ ἀπὸ

1 στρατιῶν V 4 τὰ τῶν om V 5 Ἀσία] βασιλεία AC 7 παμ-
φυλίων A δὲ ante Παφλαγόνων add C 20 ἀρχή C

rum inserviebant imperatoribus expeditionem facientibus, commeatum
exercitui prompte procurantes, et imperatoria tentoria componentes, et
vias purgantes. et haec quidem Romanorum. quando vero Persae im-
perium obtinebant et post hos Macedones, universa Asia in satrapias
divisa erat. atque alius quidem erat satrapa Lydorum, alius Phrygum,
alius Ionum, alius Pamphyliorum, alius Carum, alius Paphlagonum, alius
Bithynorum, et ut verbo dicam, universa Asia, minor dicta, prout Per-
sis visum erat et postea Macedonibus, divisa administrataque fuit. at-
que alius quidem rebus civilibus praeerat, alius vero militaribus. atque
haec quidem hactenus.

Et hic finis esto de themate Anatolico. ceterum qui dicti sunt
τουρμάρχαι, ad ministerium praefectorum instituti sunt. significat vero
eiuscemodi dignitas eum qui praest sagittariis quingentis, scutatis tre-
centis, stipatoribus centum. ita enim habetur in libro Ioannis Philadel-
phensis, qui dictus est Lydus.

Thema secundum, dictum Armeniacum.

Armeniacum quod dicitur thema, propriam appellationem non habet,
neque enim vetusta est haec appellatio, sed eam a vicinis atque finiti-
Const. Porph.

τῶν ὁμορούντων καὶ συνοικούντων Ἀρμενίων τὴν προσηγορίαν ἐκτίθειτο. δοκῶ δὲ εἰπεῖν ὅτι ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως καὶ τῶν κάτω χρόνων τὴν τοιαύτην προσηγορίαν ἐκληρονόμησεν· οὔτε γὰρ Στράβων ὁ γεωγράφος τῆς τοιαύτης ὀνομασίας ἐμνήσθη, καίτοι Καππαδόκης ὢν τὸ γένος, ἐξ Ἀμασίας τῆς πόλεως, οὔτε 5 Μένιππος ὁ τοῦς σταδιασμοὺς τῆς ὅλης οἰκουμένης ἀπογραφάμενος, οὔτε μὴν Σκύλαξ ὁ Καρυανδηνός, οὔτε Πανσανίας ὁ Λαμασκητός, οὔτε ἄλλος τις τῶν ἱστορίας γεγραφότων. καὶ φαίνεται νεωτέρα ἢ τοιαύτη ὀνομασία· οὔτε γὰρ Προκόπιος οὔτε μὴν Ἀγαθίας οὔτε Μένανδρος οὔτε Ἡσύχιος ὁ ἰλλούστριος ἐμνημόνευσαν 10 τοῦ τοιοῦτου ὀνόματος, οἱ τὰ χρονικὰ συντάξαντες ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας. τὴν γὰρ Καππαδοκίαν οἱ παλαιοὶ εἰς τρία τέμνουσι μέρη, εἰς τε Καταονίαν τὴν ἀπὸ Μελιτηνῆς ἀρχομένην, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ Ταύρου Ταυρικὴν ὀνομασμένην, καὶ αὐτὴν τὴν μεσόγειον, ἐν ἧ Καισάρεια ἡ πόλις τῶν Καππαδοκῶν μητρόπολις 15 ἴδρυται. καλοῦσι δὲ οἱ παλαιοὶ μεγάλην τε καὶ μικρὰν Καππαδοκίαν, μεγάλην μὲν τὴν ἀπὸ Καισαρείας τε καὶ τοῦ Ταύρου καὶ ἕως τῆς Ποντικῆς θαλάσσης, ἣν διορίζει Ἄλυς μὲν ποταμὸς ἐκ δυσμῶν, Μελιτηνὴ δὲ ἐξ ἀνατολῶν. καὶ αὕτη μὲν ἡ μεγάλη Καππαδοκία. καὶ τούτων μύρτυς Πολύβιος ὁ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν 20 γεγραφώς, ὃς διορίζει τὴν Καππαδοκίαν ἀπὸ τε Ταύρου καὶ Λυκαονίας καὶ ἕως τῆς Ποντικῆς θαλάττης· καὶ αὕτη γὰρ ἡ Νεοκυ-

2 δὲ om C 3 προσηγορίαν om C 7 οὔτε· αὐτὸς Πανσανίας ὁ Λαμασκητός V, idque post γεγραφότων 8 συγγραφο-
των C 9 οὔτε γὰρ] οὐδὲ γὰρ C 10 ἐμνημόνευσεν V 14 ταυ-
ρωνικὴν A 21 τε] τοῦ C

mis Armeniis accepit. imo vero dixerim sub Heraclio imperatore huiusmodi appellationem sumpsisse. nam neque Strabo geographus eius vocis mentionem fecit, Cappadox alioqui genere, ex Amasea urbe; neque Menippus, qui totius orbis terrarum per stadia dimensionem conscripsit, neque Scylax Caryandenus, neque Pansanias Damascenus. sed neque alius quisquam eorum qui historiam scripserunt. atqui recentiorum esse hanc appellationem ex eo colligi potest, quod neque Procopius neque Agathias neque Menander neque Hesychius illustrius ullam huius nominis mentionem faciant, licet ipsi historiam Iustiniano imperante conscripserint. Cappadociam enim veteres in tres partes secuerunt, videlicet in Cataoniam, quae a Melitena initium accipit, et in eam quae a Tauro monte Taurica nuncupatur, nec non in regionem ipsam mediterraneam, in qua et Caesarea urbs est, Cappadociae metropolis. veteres autem maiorem et minorem Cappadociam appellant; ac maiorem quidem a Caesarea et Tauro ad Ponticum mare usque, quam terminat Halys quidem fluvius ab occasu, Melitene vero ab oriente. atque haec quidem est maior Cappadocia, ut testatur Polybius, qui Romanam historiam scripsit; qui quidem terminat Cappadociam a Tauro et Lycaonia ad Ponticum mare usque, ipsa siquidem Neocaesarea et Colonea et

σάρεια ἢ τε Κολώνεια καὶ ἡ Μελιτηνὴ σύμπασα Καππαδοκία λέγε-
ται. ἔστι δὲ τὸ ὄνομα Περσικόν· Πέρσης γάρ τις ἀνὴρ — ἐν P 6
κωννηγίῳ Ἀρταξέρξῃ τῷ βασιλεῖ, ἡ οὐκ οἶδα ἄλλω τινί, λέων
προσαπαντήσας τοῦ ἵππου τοῦ βασιλέως ἐδράξατο· καὶ κατὰ τό-
5 χην εὐρεθεὶς ὁ Πέρσης ἐν τῷ τοῦ θηρὸς συναντήματι, τὸν ἀκινά-
κην σπασάμενος ἐρρύσατο τὸν βασιλέα παρὰ μικρὸν κινδυνεύοντα
καὶ τὸν λέοντα ἐθανάτωσεν. οὗτος οὖν ὁ Πέρσης ἐπὶ τινοσ ὄρους
ἐνηλωτάτου ἀναβάς, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν περιοκλήσας ὄσση
ὄφθαλμὸς ἀνθρώπινος περιβλέπει κατὰ τε ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς
10 ἄρκτον τε καὶ μεσημβρίαν, δωρεὰν παρὰ τοῦ βασιλέως πᾶσαν
εἴληψε. ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Πολύβιος. καὶ κατοικεῖται πρὸς μὲν
Κολώνειαν παρὰ Ἀρμενίων, πρὸς δὲ τὴν μεσόγειον, ὅπου περ ἔστιν
ἡ Ἀμάσεια καὶ ὁ λεγόμενος Λαζυμών, παρὰ τῶν καλουμένων
Λευκοσύρων· ὁμοῦ πάντας τοὺς Καππαδόκας, καὶ τοὺς μέχρι
15 θαλάττης τῆς Ποντικῆς κατοικοῦντας, Ἡρόδοτος Λευκοσύρους
καλεῖ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν Σύρων τῶν ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου
καὶ Κιλικίας οἰκούντων, Μελανοσύρων προσαγορευομένων. μικρὰ
δὲ Καππαδοκία ἢ νῦν χρηματίζουσα εἰς θέμα, ἣτις ὁμορὸς ἐστὶ
Λυκαονίας καὶ διαβαίνει μέχρις αὐτῆς Καισαρείας, πλατύνεται
20 δὲ ἕως ἀρχῆς τῶν Βουκελλαρίων, καταλήγει δὲ πρὸς ἀνατολὰς
μέχρις αὐτῆς Ῥοδεντοῦ καὶ τοῦ φρόνριου τοῦ καλουμένου Λούλου
καὶ αὐτῆς Ποδενδοῦ. τὰ δὲ ἐπέκεινα τῆς Κιλικίας εἰσὶ μέρη, ὧν
ἀπάρχεται ἡ Τυρός καὶ ἡ Μόψου ἐστὶα καὶ Ἄδανα. καὶ ἦδε

4 προσπαντήσας C τὸν ἵππον C 9 τε add A 21 μέχρι C
22 σκοδενδοῦ V 23 ὡδε V

Melitene universa Cappadocia appellatur. est vero nomen Persicum: nam cum Artaxerxi regi, aut nescio an alteri cuidam, leo inter venandum occurrisset eiusque equum invasisset, oblatu casu Persa quidam in hoc leonis occursu, stricto acinace, regem de vita periclitantem liberavit et leonem interfecit. hic itaque Persa cum altissimum quendam montem conscendisset, universam regionem, quoad longissime humani oculi acies pertingere posset, circumspiciens, tam orientem et occidentem quam meridiem et septentrionem versus, omnem eam dono a rege accepit. haec porro narrat Polybius. atque habitat quidem Coloneam versus ab Armeniis, ad mediterranea vero, ubi est Amasea et Dasymon qui dicitur, a Leucosyris. omnes tamen Cappadoces, etiam usque ad mare Ponticum habitantes, Herodotus Leucosyros nuncupat, ad discrimen Syrorum qui ultra Taurum et Ciliciam incolunt, qui Melanosyri appellantur. minor autem Cappadocia, quae nunc inter themata censetur, finitima est Lycaoniae et Caesaream usque pertingit, ac extenditur ad initium thematis Buccelliariorum usque; desinit vero ad orientem Rodentum usque, et ad propugnaculum quod vocatur Luli, atque ad ipsam Podendum usque. ulteriora autem sunt partes Ciliciae, quarum praecipuae urbes sunt Tarsus Mopsuestia et Adana. et haec quidem est minor

μὲν ἢ μικρὰ Καππαδοκία, ἢ ἄρτίως εἰς Θέματος ὄνομα χρηματιζουσα. ἐπὶ δὲ τῶν ἄνω χρόνων εἴτε Ἰουστινιανοῦ εἴτε ἄλλου τινὸς τῶν βασιλέων τμηθείσης τῆς Καππαδοκίας εἰς τρεῖς μέρη τὸ μὲν μεσόγειον ἐκλήθη Χαρσιανὸν ἀπὸ Χαρσίου τινὸς ἄρχοντος τῷ τότε καιρῷ εὐδοκίμησαντος ἐν τῷ πρὸς Πέρσας πολέμῳ, καὶ διὰ τοῦτο εἰς Θέματος τάξιν καὶ στρατηγίδα μέχρι τοῦ νῦν ἐχορηγήσασθε· τὸ δὲ κάτω καὶ πρὸς Θάλασσαν ἐκλήθη Ἀρμενιακὸν διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ πλησιόχωρον τῶν Ἀρμενίων, τὸ δὲ ἄνωθεν καὶ ὁμοροῦν τοῖς Ἀρκάσι καὶ τῷ Ταύρῳ Καππαδοκία μικρά, ἢ νῦν, ὡς ἔφασκεν, εἰς Θέματος ὄνομα χρηματιζουσα. βασιλεύετο δὲ μέχρις 10 Ἀυγούστου Καίσαρος. ἦν δὲ ὑπὸ τὴν Περσικὴν ἐξουσίαν, πρὶν ἢ τὸ Ῥώμης ἀδελφῆναι βασιλεῖον. ἐγένετο δὲ καὶ αὐτόνομος, ὅτε Ἀριαράθης ἤρχεν αὐτῆς ὁ βασιλεύς, ἐξ οὗ καὶ ἡ λίμνη ἢ τὸ ἄλλας τίκτουσα, ἦν ἄρτίως βαρβαρίζοντες Καρτιανὸν καλοῦσιν, Ἀριαράθεια ἐπωνόμαστο. μετὰ δὲ Ἀριαράθην βασιλεύει αὐτῆς 15 Ἀρχέλιος ὁ κηδεστής Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας. μετὰ δὲ τοῦτον πασσαμένης τῆς βασιλείας εἰς ἐπαρχίαν παρὰ τῶν Ῥωμαίων τὸ σῆμα μετέβαλε, καὶ ἀνθύπατος ταύτην ἐδασμολόγει τε καὶ διετάττετο. εἰσι δὲ πόλεις ἐπισημοὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐπαρχίαν

P 7 τέσσαρες, Καισάρεια μητρόπολις, ἢ ἀπὸ τοῦ μεγάλου Καίσαρος 20 Ἰουλλίου ὀνομασθεῖσα, ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Μάζακα ἀπὸ Μο-

1 ὄνομα θέματος AV	2 ἄλλων τινῶν V	5 καρενδοκίμησαντος V
8 αὐτὸ] τὸ V	9 ἢ add A	10 ὄνομα θέματος AV
12 ἢ τῶν Ῥωμαίων A	13 τὸ om V	16 κηδεστής ἦτοι ὁ συμπεμφθερός Ἡρώδου A
17 ταῦτα A	18 ἐθεσμολόγει V	

Cappadocia, quae non ita pridem thematis nomen nacta est. superioribus vero temporibus, sive Iustiniani sive alterius cuiusdam ex imperatoribus, Cappadocia in tres partes secta, mediterranea pars Charsianum vocabatur, a Charsio quodam duce, qui tum bello adversus Persas prospere gesto celebris erat; atque iccirco in thematis et praefecturae ordinem in hunc usque diem relata est. inferior vero pars, ad mare vergens, Armeniacum appellata est, quod sit regio Armeniis vicina. superior autem pars, finitima Lycaonibus et Tauro, Cappadocia minor; quae nunc, ut diximus, thematis appellationem nacta sub regum dominatu fuit usque ad Augustum Caesarem; ante vero Romani imperii incrementum sub Persica potestate erat. sed et sui iuris fuit, cum Ariaratha rex ibi regnaret; ex quo etiam lacus sales gignens, quem modo barbari Caratia appellant, Ariarathae nuncupabatur. post autem Ariaratham regnavit in eadem Archelaus affinis Herodis regis Iudaeorum. at postmodum cum desiisset gubernatio regia, in praefecturam a Romanis forma administrationis est immutata, et proconsul tributa ab ea colligebat et ipsi praerat. sunt autem in prima praefectura urbes celebriores quattuor, Caesarea metropolis, a magno illo Caesare Julio ita nuncupata; quae antea vocabatur Mazaca, a Mosoch primo Cappadocum auctore. altera urbs

αὐτῶν τῶν Καππαδοκῶν ἀρχηγόνου, δευτέρα δὲ πόλις Νύσσα, τρίτη Θερμά, τετάρτη Ῥεγεποδανδός. τῆς δὲ δευτέρας Καππαδοκίας εἰσι πόλεις ὑπὸ ἡγεμόνα ἰκτώ, Τύανα Φαυστινούπολις Κέβιστρα Ναζιανδός Ἐρῦσιμα Παρνασός Ῥεγέδωρα Μωκισσός, 5 καὶ φρούριον τὸ καλούμενον Κόρον. τῆς δὲ τρίτης Καππαδοκίας, ἣ νῦν ὀνομάζεται Ἀρμενιακόν, εἰσι πόλεις ἑπτὰ, Ἀμάσεια Ἰβωρα Ζάλικος Ἀνδραπα Ἀμινσός Νεοκαισάρεια Σινώπη.

Διαβεβήθητι δὲ παρὰ πᾶσιν ἐπὶ κακοτροπία τὸ τῶν Καππαδοκῶν γένος, ὡς καὶ παροιμίαν περὶ αὐτῶν ἐξενηχθῆναι τοιαύτην, 10 "τρία κάππα κάκιστα, Καππαδοκία Κρήτη καὶ Κιλικία." καὶ ἐν ἐπιγράμμασι :

Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν αἶε, ζώνης δὲ τυχόντες
φαιλότεροι, κέρδους δ' εἵνεκα φαιλότατοι·
ἦν δ' ἄρα δις καὶ τρίς μεγάλης δράζωνται ἀπήνης,
15 δὴ τότε γίνονται φαιλεπιφαιλότατοι.

καὶ ἄλλως

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακῆ δάκῃ· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
κάτθανε γενομένη αἵματος ἰοβόλου.

ἐκ δὲ ταύτης τῆς τὰ τοιαῦτα βλασφημουμένης ἐβλάστησαν ἄνδρες, 20 μᾶλλον δὲ εἰπεῖν ἐξανέτειλαν ὥσπερ ἄστρες πολύφωτοι, ἐπὶ σοφίᾳ διαβόητοι, ζηλωταὶ τῆς Χριστιανῶν πίστεως, Γρηγόριος ὁ θαυματουργός ὁ Νεοκαισαρείας ἐπίσκοπος, Φαίδιμος τε ὁ Ἀμασειάς,

1 τῶν om C ἀρχηγόνου C 2 Ῥεγεποδανδός V 5 φρούριον A τρίτης add A 7 Ἀνδραπα V 12 καππαδόκεις A δὲ τυχόντες] δ' εἵνεκα A, δὲ εἵνεκα C 14 μεγάλης om C 17 ποτὲ ἔχιδν' ἰδακιν. ἀλλ' αὐτὴ C 18 αἵματος γενομένη C 19 τῆς om A

Nyssa, tertia Therma, quarta Rhegepodandus. secunda vero Cappadociae praefectura urbes habet octo, Tyana Faustianopolin Cybistram Nazianzum Erysimam Parnasum Rhegedora Mocissum, et propugnaculum quod Corum dicitur. tertiae autem Cappadociae quae nunc appellatur Armeniacum, urbes sunt septem, Amasea Ibora Zalichus Andrapa Aminsus Neocaesarea Sinope.

Ceterum famosa apud omnes est ob nequitiam Cappadocum gens, adeo ut proverbium eiuscemodi de illis feratur "tria cappa pessima, Cappadocia Creta et Cilicia." et in epigrammatibus "Cappadoces semper mali, cingulum vero nacti peiores, lucri vero gratia pessimi. cum vero bis aut ter magnum prehenderint currum, tunc sane evadunt mali ter et amplius." et aliud, "Cappadocem quondam echidna mala momordit. sed et ipsa mortua est gustans sanguinem venena iaculantem." ex hac autem adeo infami gente pullularunt, imo vero veluti fulgidae quaedam stellae emicauerunt, vera sapientiae laude celeberrimi et Christianae fidei propugnatores acerrimi, Gregorius ille thaumaturgus, Neocaesariensis episcopus, et Phaodimus Amaseus, et rex celeberrimus, qui sub Lici-

καὶ βασιλεὺς ὁ αἰδίδιμος ὁ ἐπὶ Λικινίου μαρτυρήσας ὑπὲρ τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως, καὶ Βασιλίσκος ὁ Κομάνων ἀρχιεπίσκοπος, δς καὶ αὐτὸς μαρτυρῶ ἐτελειώθη, μεθ' οὗ κατετέθη τὸ λείψανον Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Βασιλείος τε ὁ μέγας ὁ Καισαρείας ἐπίσκοπος, καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζοῦ τὴν ἐπισκοπὴν 5 κληρωσάμενος, νυνὶ δὲ ἐν τῶ τῶν ἀποστόλων ναῶν κατατεθεὶς μετὰ τῶν πατριαρχῶν ταύτης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλοχρίστου βασιλέως Κωνσταντίνου, οἱ τε ἀδελφοὶ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, Πέτρος τε καὶ Γρηγόριος καὶ Ναυκράτιος, Καισάριος τε ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. 10

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς Κυππαδοκίας ὡς ἐν ἐπιτομῇ.

Θέμα τρίτον τὸ τῶν Θρακησίων.

Τὸ δὲ νῦν καλούμενον Θρακησίων θέμα πάλαι μὲν καὶ κατ' ἀρχὰς Ἀσία μικρὰ ὠνομάζετο, καὶ ὁ ταύτης κρατῶν ἀνθύπατος Ἀσιάρχης ἐλέγετο. καὶ ἵνα μὴ λέγω τοὺς ἔξωθεν, αὐτὸς ὁ μάρ- 15
P 8 τος τῆς ἀληθείας Λουκάς ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ ἀπόστολος ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀποστόλων τὸ αὐτὸ λέγει, μνημονεύων Ἀλεξάνδρου τοῦ τότε πρωτεύοντος τῶν Ἐφεσίων, Ἀσιάρχην αὐτὸν ἀποκαλῶν. Θρακήσιοι δὲ ἐπεκλήθησαν ἀπὸ τῆς τοιαύτης αἰτίας. ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ἀλνάττου τοῦ τῶν Ἀνδῶν βασιλέως ἀνὴρ τις μετὰ τῆς 20
γυναϊκὸς καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων ἐκ Μυσίας τῆς τῶν Θρακῶν χώρας ὀρμώμενος, ἦς καὶ Ὀμηρος μνημονεύει λέγων οὕτως,

1 τῶν om C	2 καὶ ὁ βασιλίσκος AV	5 ἀρχιεπίσκοπος V
6 ἐν add A	8 Κωνσταντίνου om C	9 παγκράτιος V
καὶ καισάριος τε V,	καὶ καισάριος δὲ A	11 ὡς om C
20 ἀλνά- του C	τῆς om V	21 ἑαυτοῦ V

nlo martyrion pro fide Christiana subiit, et Basiliscus Comanensium archiepiscopus, qui etiam ipse martyrio obiit et cum quo conditae fuerunt reliquiae Ioannis Chrysostomi; praeterea Basiliscus magnus Caesariensis episcopus, et Gregorius theologus, qui fuit episcopus Nazianzenus et nunc in aede apostolorum una cum patriarchis huius urbis a pio et Christianae fidei studiosissimo imperatore Constantino positus iacet. Insuper fratres Basilii magni, videlicet Petrus Gregorius et Naucratus, nec non Caesarius Gregorii theologi frater.

Atque haec quidem de Cappadocia veluti compendio dicta sint.

Thema tertium dictum Thracesium.

Quod vero nunc Thracesium thema appellatur, olim quidem et ab initio Asia minor dicebatur, et qui huic praeerat proconsul praefectus Asiae nuncupabatur. et ne externos afferam, ipse testis est veritatis Lucas evangelista et apostolus, qui in Actis apostolorum idem asserit, ubi mentionem faciens Alexandri, qui tum temporis apud Ephesios primatum obtinebat, eum appellat praefectum Asiae. Thracesium vero appellatio hanc originem habet. temporibus Alyatti Lydorum regis, vir quidam cum uxore et liberis profectus ex Myaia Thraciae regione, cuius

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἰππημβύλων,
 διεπέρασεν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀσίας εἰς χώραν τὴν λεγομένην Λυ-
 δίαν, καὶ κατώκησε πλησίον τῆς πόλεως Σάρδεων. τοῦ οὖν βα-
 σιλέως πρὸς τῷ τῆς πόλεως τείχει καθέζομένου διήρχετο ἡ γυνή
 τοῦ Θρακῆος ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς βασιλεύουσα στάμνον, ἐπὶ δὲ
 τῶν χειρῶν ἡλακίτην καὶ ἄτρακτον, ὅπισθεν δὲ πρὸς τὴν ζώνην
 ἵππος τις προσεδέδετο· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς κορυφῆς ὁ στάμνος ἦν
 μεσιτὸς τοῦ ὕδατος, ἐν δὲ ταῖς χερσὶν εἰργάζετο νήθουσα ἐκ τῆς
 ἡλακίτης τὸν ἄτρακτον, ὅπισθεν δὲ πρὸς τὴν ζώνην ἠκολούθει ὁ
 10 ἵππος ἀπὸ τῆς πηγῆς πεποτισμένος. ταύτην ἰδὼν ὁ βασιλεὺς με-
 γάλως ἐθαύμασε, καὶ ἠρώτησε πόθεν καὶ τίς καὶ ποίας ἐστὶ πό-
 λεως. ἡ δὲ ἀπεκρίνατο Μυσῆ μὲν εἶναι τὸ γένος, Θράκης δ'
 ἐστὶν αὕτη τὸ πολίχνιον. λαβὼν οὖν βασιλεὺς ἀπὸ τῆς γυναικὸς
 ἀφορμήν, πρεσβείαν πρὸς τὸν τῆς Θράκης βασιλέα ποιησάμενος,
 15 Κάτυν ὀνομαζόμενον, ἐκείθεν ἔλαβεν ἄνδρας μετοίκους μετὰ γυ-
 ναικῶν καὶ τέκνων, ὕχλον ἰκανόν. ἐκ τούτου τοῦ γένους ὀνομά-
 σθησαν οἱ τὴν μικρὰν Ἀσίαν οἰκοῦντες Θρακηῆσιοι διὰ τὸ εἶναι
 αὐτοὺς ἐργοπόνοους ἐργώδεις τε καὶ χειρῶνακτας. ὅλον δὲ τὸ τῶν
 Θρακησίων θέμα ἐκ γενῶν συνίσταται τοιαῦνδε, Λυδῶν Μαιώνων
 20 Καρῶν Ἰώνων· καὶ Ἴωνες μὲν καλοῦνται οἱ κατοικοῦντες Μιλητίον
 τε καὶ Ἔφεσον, οἱ δὲ τὸ μεσόγειον Σαρδιανοὶ Λυδοὶ τε καὶ Μαιό-
 νες καὶ Κᾶρες καὶ οἱ τῆς μικρῆς Φρυγίας οἰκῆτορες. καὶ οὕτως

4 τὸ πόλεως τείχος V 5 τῆς κεφαλῆς μὲν C 7 ἡ στάμνος
 ἦν μετὰ A 10 τῆς om A 13 πολίχνιον C 19 τόσων V
 20 ἰώνων καρῶν C

etiam meminuit Homerus, inquiring sic "Mysorumque comminus pugnan-
 tium et illustrium Hippemolgorum," in eam Asiae regionem venit, quae
 Lydia dicitur, et prope Sardorum urbem habitavit. rege itaque ad mu-
 rum urbis considerente, praeteriit Thracis uxor urnam capite gestans,
 manibus vero colum et fusum, a tergo autem equus zonae alligatus; at-
 que urna quidem, quam vertice gerabat, referta erat aqua, manibus vero
 mens colum et fusum exercebat; pone autem equus, quem adaquarat,
 cingulo annexus sequebatur. hac conspecta rex vehementer admiratus
 est, et unde, quaenam, ex qua urbe esset, interrogavit; quae respondit
 Mysiam se natione esse: est vero id Thraciae oppidulum. rex itaque
 arrepta ex hac muliere occasione, missa ad regem Thracum Cotyn nunc-
 cupatum legatione, colonos inde cum uxoribus et liberis accepit, turbam
 satis numerosam. ex hac natione appellati sunt Asiae minoris incolae
 Thracēsii, quod sint operosi ac laboriosi et opere manuario victum sibi
 quaeritantes. universum vero Thracēsiorum thema hisce gentibus con-
 stat, Lydis Maeonibus Caribus Ionibus. atque Iones quidem nuncupan-
 tur qui Miletum et Ephesum incolunt; qui vero mediterranea habitant,
 Sardiiani Lydi Maeones et Cares et minoris Phrygiae incolae. atque

μὲν οἱ Θρακῆσιοι· ταύτην δὲ τὴν ἱστορίαν Νικόλαος ὁ Δαμασκη-
νὸς γράφει ἐν τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ αὐτοῦ βιβλίῳ, ὃ γεγωνῶς ὑπο-
γραφεὺς Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. ὠνομάσθησαν δὲ Θρακῆσιοι
διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς ἐκ τῆς τῶν Θρακῶν γῆς, ὡσπερ εἶπομεν.
εἰσι δὲ πόλεις περὶ τὴν Ἀσίαν κα', πρώτη μὲν Ἐφεσος, δευτέρα 8
δὲ Σμύρνα, τρίτη Σάρδεις, τετάρτη Μίλητος, πέμπτη Πιρῆνη,
ἕκτη Κολοφῶν, ἑβδόμη Θυάτειρα, ὄγδοη τὸ Πέργαμον, ἐνάτη
Μαγνησία, δεκάτη Τράλλεις, ἑνδεκάτη Ἱεράπολις, δωδεκάτη
Κολόσσαί αι νῦν λεγόμεναι Χῶναι, οὗ ἔστι ναὸς διαβόητος τοῦ
ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ιγ' Λαοδίκεια, ιδ' Νύσσα, ιε' Στρατονί-10
κεια, ις' Ἀλάβανδα, ιζ' Ἀλίνδα, ιη' Μύρινα, ιθ' Τέως, κ'
9 Λέβεδος, κα' Φιλαδέλφεια, καὶ ἄλλαι τινές. καὶ ταῦτα μὲν
περὶ τούτων.

Τέταρτον θέμα τὸ καλούμενον Ὀψίκιον.

Τὸ δὲ θέμα τὸ καλούμενον Ὀψίκιον πᾶσιν ἔχει γνώριμον 15
τὴν προσηγορίαν· ὄψικιον γὰρ Ῥωμαϊστὶ λέγεται, ὅπερ σημαίνει
τῇ τῶν Ἑλλήνων φωνῇ τοὺς προπορονομένους ἔμπροσθεν τοῦ βα-
σιλέως ἐπὶ ἐδοταξία καὶ τιμῇ. ὅθεν οὐδὲ στρατηγὸς χρηματίζει ὁ
τοῦ ὄψικίου ἡγούμενος, ἀλλὰ κόμης καὶ τὴν ὀνομασίαν καὶ τὴν
προσωνομίαν προσαγορεύεται. ἡ δὲ περιοχή τοῦ Ὀψικίου ὑπὸ 20
τοσοῦτων φυλῶν τε καὶ ἐθνῶν κατοικεῖται, ἀπὸ μὲν θαλάσσης

5 παρὰ Α κα' V 8 τράλη C 11 ἀλάβανδος C 12 κα'
Φιλαδέλφεια om V 15 δὲ om C 16 ὄψικιον δὲ λέγεται
Ῥωμαϊστὶ C 17 τὴν τῶν Ἑλλήνων φωνῇ C τῶν om V et
Bandurius: in codice id esse testatur Morellus πορονομένους C
21 τε om C

ita quidem se habent Thracessii. hanc vero historiam scribit Nicolaus
Damascenus decimo octavo historiae suae libro; qui quidem fuit scriba
Herodis regis. Thracessii autem appellati sunt, quod ex Thracum re-
gione orti essent. ceterum in Asia habentur urbes viginti et una, prima
quidem Ephesus, altera Smyrna, tertia Sardes, quarta Miletus, quinta
Priene, sexta Colophon, septima Thyatira, octava Pergamum, nona Ma-
gnesia, decima Trallis, undecima Hierapolis, duodecima Colossae, quae
nunc Chonae dicuntur, ubi visitur celeberrimum templum Michaëlis
archangeli, decima tertia Laodicea, decima quarta Nyssa, decima quinta
Stratonicia, decima sexta Alabanda, decima septima Alinda, decima
octava Myrina, decima nona Teos, vigesima Lebedos, vigesima prima
Philadelphia, et aliae nonnullae. atque haec quidem de his.

Thema quartum dictum Obsequium.

Thema vero quod Obsequium vocatur, omnibus appellatione ipsa
notum est: obsequium enim Latine dicitur id quod Graecorum lingua
appellatur ii qui imperatori, ordinis tuendi et honoris causa, praesent.
unde fit ut qui obsequio praestat, praetor non vocetur, sed comes et no-
mine et cognomine dicatur. Obsequii vero ambitus his populis atque
gentibus circumscribitur. a mari quidem initium sumens, hoc est a sinu

ἀρχομένου, τουτέστιν τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου καὶ τοῦ Δασκυλίου ἀκρωτηρίου, καὶ μέχρι τοῦ Τρίτωνος καὶ τῶν ὄρεων Σιγριανῆς καὶ Προικονήσου, καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἀβύδου Κυζικίου τε καὶ Πυρίου. καὶ τὰ μὲν κάτω καὶ παρὰ Θάλασσαν ἀπὸ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου ἀρχόμενα καὶ τῶν καλουμένων Πυλῶν, καὶ ἕως τῆς μεσογείου τοῦ Μυσίου Ὀλύμπου προσαγορευομένου καὶ τῆς χώρας τῶν καλουμένων Δαγοθηγῶν καὶ αὐτῆς Προσιάδος, κατοικοῦσι Βιθυνοί· τὰ δὲ πρὸς νότον τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἕως τοῦ ποταμοῦ Ῥυνδακοῦ κατοικοῦσι Μυσοί, τὰ δὲ πρὸς τὴν Θάλασσαν καὶ τὴν Κῦρκον κατοικοῦσι Φρύγες τε καὶ Γραικοί, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Γρανικοῦ τὴν ὀνομασίαν πλουτήσαντες, ἐν ᾧ ποταμῷ γέγονεν ἡ πρώτη μάχη πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τῶν Περσῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα. ἄνω δὲ παρεκτείνεται μέχρι τοῦ Δορυλαίου καὶ αὐτοῦ τοῦ Κοτυαίου, ἕξ ὅπερ ἔστιν ὁ ὀνομαστότατος καὶ παλαιὸς ἐκεῖνος Αἰσωπος, ὁ τὴν μυθοποιίαν πρῶτος εἰς τὸν βίον εἰσαγαγών, καὶ ἕως τῆς κωμοπόλεως Μηροῦ κατὰ ἀνατολάς. πρὸς δὲ τὰς δυσμὰς καταλήγει εἰς Ἀβυδον, πρὸς δὲ πλάτος ἀπὸ τοῦ Ῥυνδακοῦ ποταμοῦ καὶ μέχρι τῆς κωμοπόλεως τῆς καλουμένης Δοματηροῦ. καὶ οὕτω μὲν τὸ Ὀψίκιον. καὶ τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ εἶπομεν, διὰ τὸ προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως καὶ καταρτίζειν καὶ διευθύνειν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ μονάς. εἰσι δὲ

1 ἀρχόμενον AV	τουτέστιν om C	3 καὶ αὐτῆς προικονήσου AV	κῦρκον τε καὶ κάριον AV	4 τὰ μὲν καὶ παραθαλάσσια V	7 Γοθηγῶν V	9 Ῥυνδακοῦ C	τὴν om V
11 ποταμῷ add A	14 τοῦ om V	et Bandurius	15 κόμον εἰσενεγκῶν A	16 μικροῦ C	17 δὲ τὰς om C	18 τοῦ λεγομένου A	20 ἔμπροσθεν add A

Astaceno et a promontorio Daschylio, ad Tritonem usque et montes Sigrigianae atque ipsam Proeconesum, ad ipsam quoque Abydum Cyzicum et Parium, se porrigit. et quidem inferiorem ac maritimam oram ab Astaceno sinu incipientem et a Pylis quae vocantur, usque ad mediterranea Olympi qui Mysius dicitur, et ad regionem Dagotthenorum dictam, et ad ipsam Prusiadem usque Bithyni habitant. australem vero Olympi partem ad fluvium Rhyndacum usque incolunt Mysii. maritima autem et Cyzicum inhabitant Phryges et Graeci, a Granico fluvio ita nuncupati, ubi Alexander Macedo primum praelium cum Persarum ducibus commisit. ulterius vero ad Dorylaeum et ipsum Cotyaeum usque extenditur; ex qua quidem urbe prodiit celeberrimus ac vetustus ille Aesopus, qui fabularum usum primus in mundum inexit; et usque ad Comopolim Meri orientem versus. ad occasum vero desinit in Abydum. in latitudine autem a Rhyndaco fluvio usque ad Comopolim Domateri cognomine. atque haec quidem est ratio Obsequii, quam profecto appellationem ei indidit, quod praerent imperatori, ut vias et domicilia ei praepararent atque concinnarent. gentes vero ac populi

ἔθνη τὰ συμπληροῦντα τὸ Ὀρβίκιον τοσαῦτα, Βιθυνοί, Μυσοί, Φρύγες, Δάρδανοι οἱ καὶ Τρωῆς λεγόμενοι. ἔχει δὲ πόλεις ἐπισημοὺς τὸ θέμα τὸ καλούμενον Ὀρβίκιον τοσαύτας, πρώτην μὲν Νίκαιαν τὴν μητρόπολιν χρηματίζουσαν, δευτέραν δὲ Κοτώαιον, τρίτην Δορύλαιον, τετάρτην Μίδαιον, πέμπτην Ἀπάμειαν, ἕκτην 5 Μύρλειαν, ἑβδόμην Λάμψακον, ὄγδοην Πάριον, ἐνάτην Κύζικον, δεκάτην Ἄβυδον.

Πέμπτον θέμα τὸ καλούμενον Ὀπτιμάτου.

Τὸ καλούμενον οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν θέμα Ὀπτιμάτου οὐδεμίαν ἔχει κοινωνίαν πρὸς θέματα· εἰς γὰρ δουλείαν μόνην προσ-
 P 10 ελληπται διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ οἰκτρότατον καὶ μήτε τούρμους μήτε δρούγγους τετιμημένον, ἀλλ' ἢ τὸν τούτου κρατοῦντα δομῆστικον μόνον ἀγορευόμενον. εἰς γὰρ ὑπηρεσίαν ἐτέτακτο τῶν στρατιωτῶν, ὅτε οἱ βασιλεῖς τοῖς ἔθνεσι μετὰ τοῦ λαοῦ ἐπεστράτεον, στρατιωτῶν δὲ ἐκείνων τῶν ἐν τοῖς βασιλικαῖς τάγμασι τεταγμένων· 15 ὅσοι γὰρ ἐν ταῖς σχολαῖς καὶ τοῖς ἰκανάτοις καὶ τοῖς λοιποῖς τάγμασιν ἐστρατεύοντο, εἰς ὑπηρεσίαν εἰς ἕκαστος αὐτῶν Ὀπτιμάτων ἐκέκτητο. ἔστι δὲ ὀνομασία τῶν ἀτίμων, ἴσην ἔβριον φέρουσα τῶν πυρῶν Ῥωμαίοις λεγομένων Κορτελίνων. διὸ οὐδὲ εἰς θέματος τάξιν λελόγισται, οὐδὲ στρατηγὸς ὁ τούτου ἄρχων κατονομάζεται, ἀλλὰ 20

1 ταῦτα Bandur. 5 Μηδάειον V 8 ὀπτιμάτου C plerumque. an Ὀπτιμάτων? 9 εἰπεῖν add A Ὀπτιμάτων? sed confer in sexto themate: ἄδα καταλήγει ὁ βουκελλάριος. 12 δρούγγους C τὴν V τούτου τοῦ κρατοῦντος A: corr Bandurius 14 οἱ] τοῖς C μετὰ τοῦ λαοῦ add A 15 πατρομένων V 17 ὀπτιμάτου V. an ὀπτιμάτων? vel ἀνά . . ὀπτιμάτων, ut excluderit numerus 18 ἀντιμων ἔβριον ἴσην C 19 λεγομένων om C 20 post οὐδὲ omisi ὁ cum C

qui Obsequium constituunt sunt hi, Bithyni, Mysii, Phryges, Dardani, qui et Troiani dicuntur. ceterum thema Obsequii urbes celebres hasce habet, primam quidem Nicaeam, quae est metropolis, alteram Cotyaeum, tertiam Dorylaeum, quartam Midaeum, quintam Apameam, sextam Myrleam, septimam Lampsacum, octavam Parium, nonam Cyzicum, decimam Abydum.

Thema quintum dictum Optimatium.

Id quod nescio quo pacto vocatum est thema Optimatium, nihil habet commune cum thematibus, servitii siquidem tantum causa assumptum est, utpote miserimum, neque turmis neque drungis cohonestatum, et qui huic praeest, domesticus tantum nuncupatur: quippe ad ministeria militibus, cum imperatores una cum populis expeditionem aliquam facerent, praestandum, instituti fuerunt, iis inquam qui in imperatoriis agminibus versabantur. quotquot enim in scholis et icanatis reliquisque agminibus militabant, eorum singulis unus optimatam, cuius ministerio uteretur, erat designatus. porro appellatio ipsa tantum fere in se contumeliae habet atque vilium hominum, qui apud Romanos cortolini vocantur; ideoque nec inter themata censetur, nec qui huic praeest, praetor sive

δομέστικος, ὃ ὑπὸ χεῖρα ὧν στρατηγοῦ καὶ τὴν ἀξίαν καταδέεστε-
ρος. εἰσι δὲ ἔθνη τὰ συμπληροῦντα, μᾶλλον δὲ ἐπουροῦντα
εἰς τὴν τοιαύτην δουλείαν τῶν στρατιωτῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ βασι-
λέως τσαῦτα, Βιθυνοὶ Τυρσιῶται Θυκοί. προσάπτεται δὲ καὶ
5 Φρυγῶν. ἔχει δὲ πόλεις ἐπισήμους τσαῦτας, πρώτην μὲν Νικο-
μήδειαν τὴν μητρόπολιν, δευτέραν δὲ Ἐλενούπολιν, τρίτην Πραί-
νετον, τετάρτην Ἀστακόν, πέμπτην Παρθενούπολιν. ῥέει δὲ ἐν
τῷ θέματι τῶν Ὀπτιμάτων ποταμὸς ὃ καλούμενος Σαγγάριος, ἐν
ᾧ ἐστὶν ἡ ἀξιοθέατος γέφυρα ἣν ἐποίησεν Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς
10 ἐκεῖνος ὃ πολυμήντης, ἐπιγραφὴν ἔχουσα τοιαύτην, ἣτις γέγρα-
πται ἐν μιᾷ τῶν πλακῶν οὕτως ἰέγουσα·

καὶ σὺ μεθ' Ἑσπερίην ὑψωνχένα καὶ μετὰ Μήδων
ἔθνη καὶ πῦσαν βαρβαρικὴν ἀγέλην,
Σαγγάριε, κρατεραῖσι ῥοαῖς ἀψὶσι πεδηθεῖς
15 αὐτὸς ἐδουλώθης κοιρανικῇ πάλαμῃ·

ὃ πρὶν γὰρ σκαφέεσσι ἀνέμβατος, ὃ πρὶν ἀτειρῆς
κείσαι λαϊνῇ σφρηκτὸς ἀλυκτοπέδη.

καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ καλουμένου θέματος τῶν Ὀπτιμάτων.

Ἐκτον θέμα τὸ καλούμενον Βουκελλαρίων.

20 Ὅμοιος δὲ καὶ τὸ θέμα τῶν Βουκελλαρίων οὐκ ἀπὸ τόπου
τινὸς τὴν προσηγορίαν ἐκτήσατο, ὅτε μὴν ἀπὸ ἔθνους οὕτω

9 ἐστὶν om C ἡ add AC 13 πᾶσα βαρική C 15 οὕτως
ἐδουλώθης τυραννικῇ C 16 γὰρ] δὲ C ἀνάματος C
ἀτηρῆς C 19 βουκελλάριος C

strategus appellatur, sed domesticus, praetori subditus et dignitate longe
inferior. gentes vero quae adimplent vel potius ministrando servilia
haec officia militibus atque ipsi imperatori praestant, sunt haec, Bithyni
Tarsatae Thyni; sed et Phryges attingunt. habent autem urbes ce-
lebres hasce, primam quidem Nicomediam metropolim, alteram Heleno-
polim, tertiam Praenetum, quartam Astacum, quintam Parthenopolim.
ceterum fuit per Optimatum thema Sangarius fluvius, iunctus ponte visu
dignissimo, quem struxit imperator Iustinianus ille nunquam satis cele-
bratus. in eo talis inscriptio est, in lapidum uno insculpta, istis verbis:
ta quoque post tumidam Hesperiam Medosque feroces
barbaricumque gregem, quantus erat, domitum,
Sangari praevalida fluctus modo fornioe vincto,
Induperatoris servitio premeris.
invie namque olim ratibus, nullique subacte,
iam rigida saxi compede vincte iaces.
atque haec quidem de themate Optimatum.

Thema sextum dictum Buocellariorum.

Similiter et thema Buocellariorum non a loco aliquo appellationem
accepi, neque a gente aliqua quae ita vocaretur, sed quod militum as-

καλουμένου, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπακολουθεῖν τοῖς στρατιώταις καὶ τὰς τροφὰς αὐτῶν ἐπιφέρεισθαι (βουκελλάριος γὰρ κατὰ Ῥωμαίων διάλεκτον ὁ φύλαξ τοῦ ἄρτου καλεῖται), ὥστε εἶναι τοὺς στρατιώ-
 τας βλαφροὺς καὶ ἀβαρεῖς πρὸς τὸν πόλεμον· βούκελλος γὰρ τὸ
 κρικελοειδὲς ψωμίον καλεῖται, κελλάριος δὲ ὁ φύλαξ τοῦ ἄρτου. 5
 τὸ γὰρ οἰκτεῖον ὄνομα τοῦ ἔθνους καὶ Ἑλληνικὸν Μαρριανδυνοὶ ὀνο-
 μάζονται, ἐπεκλήθησαν δὲ Γαλάται. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ θέματος
 P 11 ἀπὸ μὲν τῆς κωμοπόλεως Μοδρηνῆς ἀρχόμενον, ἤγονν τῆς συμ-
 πληρώσεως τοῦ Ὀπτιμάτου, ἀναβαῖνον δὲ πρὸς τὴν μητρόπολιν
 Ἀγκύραν, καὶ παρεκτεῖνον μέχρι τῶν ὄρων Καππαδοκίας καὶ 10
 αὐτοῦ τοῦ φρουρίου τοῦ καλουμένου Σανίανα, ἐν οἷς παρεκτείνε-
 ται τὸ τῶν Γαλατῶν ἔθνος. οἱ δὲ Γαλάται ἄποικαι εἰσι τῶν
 Φρύγγων, ἐγένετο δὲ ἡ τούτων ἀποικία ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς ἦν
 Ἄτταλος ὁ Περγαμηγὸς καὶ Νικομήδης ὁ τοῦ Ζευκοίτου υἱός. τὰ
 δὲ πρὸς θάλασσαν καὶ τὸν βορρᾶν πλατύνεται πρὸς αὐτὸν τὸν 15
 Πόντον καὶ τὴν καλουμένην πόλιν Ἡράκλειαν, καὶ μέχρι τοῦ Πιρ-
 θενίου ποταμοῦ, καὶ αὐτὴν τὴν Τίον. συμπεριλαμβάνει δὲ καὶ
 αὐτὴν Κλαυδιούπολιν Κρατιάν τε καὶ αὐτὸ τὸ Βασιλαῖον, καὶ ἕως
 τῶν ὄρων Παφλαγονίας καὶ μέχρι Ἄλνους ποταμοῦ. καὶ ὧδε
 μὲν καταλήγει ὁ Βουκελλάριος, εἰσι δὲ πόλεις αἱ συμπληροῦσαι 20
 τὸ θέμα τῶν Βουκελλαρίων τοσαῦται, πρώτη μὲν Ἀγκύρα, μη-
 τρόπολις ἡ τῶν Γαλατῶν, δευτέρα δὲ Κλαυδιούπολις, καὶ αὕτη

2 γὰρ om C 5 καλεῖται ψωμίον C 7 δὲ] δὲ καὶ C δὲ ἡ
 ἀρχὴ C 8 μοδρηνῆς C 14 Ζηπότου C et teste Morello A.
 15 βορρᾶν C 17 τὴν om V 20 αἱ om C

seclae essent et commeatum eis veherent (buccellarius enim Latina lin-
 gua vocatur is qui rei panariae custodiam gerit), ut milites expediti et
 ab omni onere liberi ad bellum essent. buccellus quippe vocatur panis,
 circularem figuram prae se ferens; cellarius vero custos panis. proprio
 autem et Graecanico nomine populi illi Mariandyni nuncupantur, cognomi-
 nati etiam Galatae. est autem initium huius thematis a Comopoli
 Modrenae sive a complemento Optimatum, atque ita ascendens ad metro-
 polim Ancyram, et protendens se usque ad confinia Cappadociae, et us-
 que ad propugnaculum Saniana dictum, in quae extenditur Galatarum
 natio. sunt vero Galatae coloni Francorum. deducta porro fuit haec
 colonia temporibus Attali Pergameni et Nicomedia Zipoeti filii. quae
 vero ad mare et aquilonem, ad Pontum ipsum usque extenduntur, et ad
 urbem quae Heraclea dicitur, et usque ad Parthenium fluvium atque
 ipsam Tium. comprehendit vero etiam ipsam Claudiopolim et Cratiam
 atque ipsum Basilaicum, ad confinia Paphlagoniae usque et usque ad
 Halyn fluvium. atque hic quidem est terminus Buccellariorum. sunt
 vero urbes quae Buccellariorum constituunt haec, prima Ancyra
 metropolis Galatarum, altera Claudiopolis, et ipsa metropolis Mariandy-

μητρόπολις τῶν Μαριανδυνῶν, τρίτη Ἡράκλεια, τετάρτη Προυσιᾶς, πέμπτη τὸ Τήιον. ἔθνη δὲ κατὰ μέρος ὀνομαζόμενα τοσαῦτα, Γαλάται Μαριανδυνοὶ Βιθυνοί.

Ἑβδομον θέμα τὸ καλούμενον Παφλαγόνων.

5 Τὸ δὲ θέμα τὸ καλούμενον Παφλαγόνων ἀρχαιότατον ἔθνος ἐστὶ καὶ ἐπίφογον, ἐπὶ ἀναισχυντία τε καὶ κακοτροπία διαβαλλόμενον. καὶ Ὅμηρος αὐτοῦ μνημονεύει ἐν τῷ τῶν νεῶν καταλόγῳ, ἐπικούρους ἐλθόντας Πριάμου πρὸς τὴν πόλιν Ἴλιον, λέγων οὕτως,

10 Παφλαγόνων δ' ἤγειτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ
ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
οἱ ῥα Κύνωρον ἔχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
Κρωῶνάν τ' Αἰγιαλὸν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

15 διὸ καὶ τὸ τῶν ἡμιόνων γένος ἐκείθεν πρῶτον ἐκφυῖναι λέγει, τεκμήριον τοῦτο τῆς αὐτῶν πονηρίας καὶ μοχθηρίας δεικνύς. καὶ ταῦτα μὲν Ὅμηρος περὶ Παφλαγόνων· αἱ δὲ παραθαλάσσιοι πόλεις, ἧ τε Σινώπη καὶ Ἀμάστρα καὶ τὸ Τήιον καὶ ἡ λεγομένη Ἀμινός, Ἑλληνίδες εἰσὶ πόλεις καὶ Ἑλλήνων ἄποικοι. διορίζει
20 δὲ τὴν Παφλαγονίαν Ἄλυσ μὲν ποταμὸς ἐξ ἀνατολῶν, πρὸς δὲ ὄσπυμας ὃ καλούμενος Βίλλαιος. καὶ αὕτη μὲν ἡ Παφλαγονία,

2 δὲ τὰ κατὰ C 3 βαρνανδηνοί A, βαρνανδουνοί C 4 προ-
αγορευόμενον C 5 ἔθνος om C 6 κακοπραγία AC δια-
στελλόμενον V 8 λέγεται V 12 κνωῶριον ἔχον καὶ σίσ-
αμον C 14 τ' om C 15 ἐκφαίνεσθαι C 16 μοχθηρίας
καὶ πονηρίας πρῶτον δεικνύς C 19 Ἀμινός? καὶ ἑλλη-
νίδες οἰκίσται C

norum, tertia Heraclea, quarta Prusias, quinta Teium. gentes autem quae sigillatim nominantur, hae, Galatae Mariandyni Bithyni.

Thema septimum dictum Paphlagonum.

Quod vero Paphlagonum thema dicitur, stolidissima et contemptissima gens est, impudentia et nequitia famosa; cuius etiam Homerus in catalogo navium meminit, quod auxiliares copias ad Ilium Priami urbem duxerint, ita scribens: "Paphlagonες duxit pectus Pylaemenis hirtum ex Enetis, unde mularum generatio agrestium qui Cytorum tenebant, et Sesamum incolebant, circaque Parthenium fluvium inclytas domos habitabant, Cromnamque Aegialumque et sublimes Erythinos." quapropter et mularum genus inde primum ortum dicit, manifestum pravitatis eorum atque nequitiae argumentum. atque haec quidem Homerus de Paphlagonibus. maritimae vero urbes, Sinope et Amastra et Teium, et quae dicitur Aminus, Graecanicae sunt urbes et Graecorum coloniae, disterninat autem Paphlagoniam Halys quidem fluvius ab oriente, ad occasum vero Billaeus fluvius. atque haec quidem est Paphlagonia.

εἰσὶ δὲ οἱ Παφλαγῶνες γένος Αἰγύπτιον, ἀπὸ Φινέως τοῦ πρώτου τὴν Παφλαγονίαν οἰκήσαντος, ὃς ἔσχεν υἱὸν Παφλαγόνα, ἕξ οὗ καὶ ἡ χώρα τὴν προσηγορίαν ἐκληρονόμησεν. ἔχει δὲ πόλεις ἐπι-
 P 12 σήμους ἢ Παφλαγονία τσσαύτας, πρώτην μὲν μητρόπολιν Γάγγραν, δευτέραν δὲ Ἀμάστραν, τρίτην Σώραν, τετάρτην Δάδιβραν, 5 πέμπτην Ἰωνόπολιν, ἕκτην Πομπηϊούπολιν· πομπὴ γάρ εἰσι καὶ ὕνειδος καὶ ἕξουθένημα τοῦ ἀνθρωπειοῦ γένους.

**Ογδοὸν θέμα τὸ καλούμενον Χαλδία.*

Τὸ δὲ καλούμενον θέμα Χαλδία καὶ ἡ μητρόπολις λεγομένη Τραπεζοῦς Ἑλλήνων εἰσὶν ἀποικίαι, καθὼς καὶ Ξενοφῶν ἐν τῇ 10 ἀναβάσει Κύρον λέγει. τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρῆς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια. τοῦτο δὲ πιστοῦται ἕξ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων· ἢ τε γὰρ Κελτζηνὴ καλουμένη καὶ ὁ Συρίτης καὶ τὸ Γοιζάνον. μαρτυρεῖ δὲ καὶ περὶ τούτων ἡ θεία γραφὴ ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν βασιλειῶν· τοὺς γὰρ κατοικοῦντας τὴν Σαμάρειαν αἰχμαλώτους 15 λαβόντες Ἀσσύριοι κατώκισαν αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ Γοιζάνῳ. ἔλαβε δὲ τὴν προσωνομίαν τοῦ καλεῖσθαι Χαλδία ἐκ τῆς τῶν Περσῶν προσηγορίας καὶ τῆς αὐτῶν ἀρχαιογόνου πατρίδος Χαλδίας, ὃθεν καὶ Χαλδαῖοι προσονομίζονται.

**Ἐνατὸν θέμα Μεσοποταμία.*

20

Τὸ δὲ θέμα τῆς Μεσοποταμίας οὐ πολυχρόνιον ἐστίν, οὐδὲ μέγα τι ἦν καὶ περιβόητον, ἀλλὰ κλεισούρα τις ἀνώγειος καὶ

1 φήσας C	4 γάγγραν μητρόπολιν C	5 Δάδιβραν V
8 ὀνομαζόμενον C	13 καλτζιν A	καλουμένη add A
Συ- σπειρίτης Bandurius cum V	16 Γοζιανῶ V,	γοιζάνων C
19 ὀνομαζονται C		

sunt autem Paphlagonες Aegyptii genere, a Phineo, qui primus Paphlagoniam habitavit; qui quidem filium habuit Paphlagonem; a quo etiam regio appellationem accepit. habet vero urbes illustres Paphlagonia has, primam quidem metropolim Gangram, alteram Amastram, tertiam Soram, quartam Dadibram, quintam Ionopolim, sextam Pompeiopolim. sunt enim πομπή, id est ludibrium, probrum et vituperium generis humani.

Thema octavum dictum Chaldia.

Thema vero Chaldia nuncupatum, et metropolis quae dicitur Trapezus, Graecorum sunt coloniae, quemadmodum et Xenophon in expeditione Cyri tradit. ulteriora vero ac mediterranea sunt minoris Armeniae primordia; cuius quidem rei fidem faciunt ipsa nomina, Celtzene scilicet et Sysperites et Goezanum; de quibus etiam sacra scriptura testatur, quarto regum libro: Assyrii enim cum Samariae incolae captivos abduxissent, ad fluvium Goezanum eos transtulerunt. quod vero Chaldia dicta sit, a Persarum appellatione fluxit et a patria Chaldia, unde primam originem ducunt; unde et Chaldaei cognominati sunt.

Thema nonum, Mesopotamia.

Thema vero Mesopotamiae vetustum non est, neque vel magnum vel celebre quidpiam erat, sed obscurum quoddam, nominis atque appel-

ἀκατονόμαστος. ἐπὶ δὲ τῶν ἡμερῶν Λέοντος τοῦ αἰοιδίμου καὶ σοφωτάτου ἐν βυσιλεύσει προσέφυγε Παγκρατούκας ἐκεῖνος ὁ Ἀρμένιος καὶ Πονκρίκας καὶ Ταυτούκας οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ παρῆδωκαν τὰ ἐκεῖσε καστέλλια, καὶ ἐπλατύνθη ὁ τόπος καὶ ἐγένετο 5 εἰς ὄνομα στρατηγίδος.

Δέκατον θέμα Κολωνείας.

Ἡ δὲ Κολώνεια κάστρον μὲν ἐστὶν ὀχυρώτατον καὶ κρημινῶδες καὶ ἐκ τοῦδε τοῦ πολιέματος ἔλαβεν ἡ χώρα τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ καλεῖσθαι Κολώνεια· κολωνοὺς δὲ τοὺς ὑψηλοὺς καὶ ἐπηρμει- 10 τας τόπους ἐκάλουον Ἕλληνες. ἀπαρχὴ δὲ ἐστὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, ἀρχομένη μὲν ἀπὸ Νεοκαισαρείας τῆς τοῦ θανατουργοῦ Γρηγορίου πατρίδος καὶ τοῦ καλουμένου Φαλακροῦ ὄρους, πλατυνομένη δὲ πρὸς τε τὴν Ἀραβρακηνῶν πόλιν, τὴν τοῦ περιφανεστάτου καὶ μεγαλομάρτυρος Εὐστρατίου πατρίδα, καὶ διήκουσα 15 μέχρι Νικοπόλεως καὶ τῆς καλουμένης Τεφρικῆς, ἧς ἦρχε Χρυσόχειρ ἐκεῖνος ὁ τῶν Μανιχαίων περιβόητος ἀρχηγὸς καὶ Καρβέις ὁ τοῦτον ἀνοσιώτερος, οὗς ἔξωλόθρευσε καὶ πρὸς τοὺς ἥδου κενθμῶνας ἀπέπεμψε Βασίλειος ὁ φιλόχριστος βασιλεὺς, ὁ τῶν καθ' ἡμᾶς βασιλέων εὐτυχὴς τε καὶ εἰσεβέστατος. καὶ ὧδε μὲν ἡ Κολώνεια· ὡς δὲ προείπομεν, ἡ ἀρχαιογονία τοῦ θέματος ἐκ τῆς P 13 20 πρώτης τῶν Ἀρμενίων ἀρχῆς κατάγεται.

1 ἡμερῶν τοῦ μακαρίου καὶ ἀγίου πατρὸς μου Λέοντος V 3 ὁ
 ἀπ' ἀδελφὸς C ταῦτοῦ A 10 λόφος V οἱ Ἕλληνες C
 14 διήκον C 16 στρατηγός V 18 ἀπέπεμψεν ὁ ἐμὸς πάππος
 κύριος Βασίλειος ὁ τῶν V

lationis expertis claustrum. temporibus autem Leonis illius praeclari ac sapientissimi imperatoris profugit Pancratucas ille Armenius, et Pucricas et Tautucas eius fratres, et castella quae iis in locis erant tradiderunt; et dilatata regio praeturae nomen accepit.

Thema decimum, Colonea.

Colonea vero est castrum munitissimum ac praecipue; atque ex hac parva urbe regio appellationem accepit, ut vocetur Colonea: κολωνοὺς enim ardua ac editissima loca Graeci appellavere. initium autem est minoris Armeniae, incipiens quidem a Neocaesarea, Gregorii thaumaturgi patria, et a monte Phalacro dicto. extenditur vero ad Arabracenorum urbem, clarissimi illius celeberrimique martyris Eustratii patriam, pertingens Nicopolim usque et oppidum quod Tephrice vocatur, cui dominatus est Chrysocher ille famosus Manichaeorum princeps, et Carbeas, qui hunc ipsum impietate superabat; quos quidem disperdidit et ad infernales lacus detrusit Basilius Christi studiosus imperator, nostrorum imperatorum felicissimus pariter et piissimus. atque ita quidem se habet Colonea. prima vero, ut iam diximus, thematis origo a primo Armeniorum initio deducitur.

ια θέμα Σεβαστείας.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ θέμα τῆς Σεβαστείας καὶ αὐτὸ ἐκ τῆς δευτέρας Ἀρμενίας ἀπάρχεται. τὸ δὲ τῆς πόλεως ὄνομα ἐκ τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος Ἰουλλίου προσελήφθη, τοῦ τὴν Καίσαρος ἀρχὴν πρώτου κρατυναμένον καὶ μοναρχίαν τὴν πολυαρχίαν κατασκευά-5 σαντος. Καίσαρ δὲ ἐπεκλήθη οὐκ ἐκ τῆς ἀξίας ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀνατομῆς τῆς γαστροῦς τῆς μητέρος αὐτοῦ. τελευταίως γὰρ αὐτῆς ἔσπαιρε τὸ βρέφος καὶ ἀπελάκτιζε, καὶ διατηρηθείσης τῆς γαστροῦς αὐτῆς ἐξῆλθε βρονχώμενος ὥσπερ τις σκύμνος λέοντος· τὴν δὲ ἀνατομὴν τζαΐσαι καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι. ὅθεν καὶ Καίσαρ ἐπω-10 νομάσθη διὰ τὴν ἀνατομὴν, ὥσπερ εἶπομεν. καὶ ταῦτα μὲν περὶ Σεβαστείας. πᾶσαι οὖν αἱ πόλεις αἱ καλούμεναι Καισάρειαι ἐκ τοῦδε τοῦ φιλιτάτου Καίσαρος τὴν προσωνομίαν ἐσχίχουσιν.

ιβ θέμα τὸ καλούμενον Λυκανδοῦ.

Ὁ δὲ Λυκανδοῦς χθὲς καὶ πρὸ μικροῦ εἰς τάξιν θέματος καὶ 15 πόλεως ἐξημάτισεν, ἐπὶ τῶν χρόνων Λέοντος τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως. ἔρημος γὰρ ἦν τὸ πρότερον καὶ ἀοίκητος κάκεῖνη καὶ ἡ καλουμένη Τζαμανδοῦς καὶ τὰ συμπαρακείμενα μέρη τῶν Ἀρμενίων· καὶ οὐκ ἦν ὄνομα αὐτῶν, οὔτε ἐν λόγῳ οὔτε ἐν ἀριθμῷ. ὅτε δὲ ὁ μέγας ἐκεῖνος καὶ γιγαντοειδὴς Ἀρμένιος, ὁ τῆς Ἄγγου-20 ρίνης τῆς λυκαστρίας γαμβρός, ὁ μακρόχειρ ἐκεῖνος καὶ περι-

2 τῆς post θέμα om C 7 τῆς γαστροῦς add AC τελευταίως V
10 τζαΐσαι AC οἱ om C τζέσαρ AC ἐλήθη C 14 τὸ
καλούμενον] τοῦ C 15 θέματος ἐξημάτιζεν ἀλλὰ καὶ πόλεως V
16 χρόνων τοῦ μακαρίτου καὶ ἀγίου μου πατρὸς. ἔρημος γὰρ ἦν
τὸ πρῶτον V 18 καλουμένη om V παρακείμενα C

Thema undecimum Sebasteae.

Similiter et Sebasteae thema ex minore Armenia initium habet. urbs vero nomen suum ἐκ τοῦ σεβαστοῦ, id est ab Augusto Caesare Julio accepit; qui Caesar imperium primus occupavit et monachiam ex πολυαρχία, id est multorum dominatione, constituit. Caesar autem cognominatus fuit non a dignitate, sed ab incisione uteri matris suae, mortua siquidem ipsa palpitabat infans ac resilliebat; quapropter caeso matris utero erupit fremens instar catuli leonis. incisionem vero Romani τζαΐσαι vocant. unde et Caesar nuncupatus est ob illam sectionem, uti diximus, atque haec quidem de Sebastea. omnes itaque urbes quae Caesareae dicuntur, ab hoc carissimo Caesare appellationem sumpserunt.

Thema duodecimum dictum Lycandi.

Lycandus non ita pridem inter themata ac urbes censerī coepit, temporibus nimirum Leonis illius praeclari imperatoris: antea enim vacua ab incolis et inhabitata erat, tam ipsa quam Τζαμανδus et universa Armeniae finitima regio, neque eorum nomen ullo in pretio aut numero erat. magnus vero ille et giganti similis Armenius, Angurines Laeca-

δέξις, ὃν κατὰ τὴν τῶν Ἀρμενίων διώλεκτον Ἀζῶτον ἐκάλουν, —
 ἐκεῖνος γὰρ ἔλθων πρὸς Λέοντα τὸν αἰοίδιμον βασιλέα, εἴτε ὡς
 πρόσφυξ εἴτε ὡς φίλος, οὐκ οἶδα, ἐκεῖνος εἶχε θεράποντα τὸν
 χθῆς καὶ πρὸ μικροῦ τελευτήσαντα, Μελίαν λέγω τὸν περιβόητον,
 ὃς καὶ συνεστράτευσεν αὐτῷ πρὸς τὸν δυστυχέστατον πόλεμον, τὸν
 τοῦ Βουλγάρου λέγω. τοῦ γοῦν Ἀρμενίου πεσόντος ἐν τῷ προ-
 λεχθέντι πολέμῳ πρὸς Συμεῶνα τὸν ἀθειώτατον Βούλγαρον (ἦν
 γὰρ ἑξάρχων τοῦ βασιλικοῦ τάγματος τῶν καλουμένων ἑξκουβί-
 των), ὅτε καὶ Θεοδόσιος ὁ πρωτοβεστιάριος τοῦ αἰοίδιμου βασι-
 10 λῆως ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ ἤφραντώθη καὶ γέγονεν ἄθλος, ὁ γοῦν
 προλεχθεὶς Μελίας ἐκ τούτου τοῦ πολέμου διασωθεὶς καὶ πρὸς
 τὴν τῶν Ἀρμενίων χώραν ἀπάρας, ἐδφύης ὦν καὶ πρὸς ληστου-
 ρίαν βαρβαρικὴν ἐπιτήδειος, συμμορίαν τινὰ τῶν Ἀρμενίων ἀνα-
 λιξόμενος, καὶ ταυτησί τῆς πόλεως τὴν ἄκραν κατοχυρώσας ὡς
 15 ἠδύνατο, καὶ κατὰ μικρὸν προῖων ὄλην ὡς εἶπεῖν τὴν πόλιν τοῦ
 πύματος ἤγειρε, καὶ προβαίνουσα ἐπὶ τὸ πρόσθεν πᾶσα ἡ χώρα
 μιστὴ γέγονε τῶν Ἀρμενίων, κουροτρόφος οὕσα ἀγαθὴ τε καὶ ἰπ- P 14
 πόβοτος καὶ παντοίων βοσκημάτων εἰς τροφήν ἐπιτήδειος. διὸ
 καὶ θέμα κατωνομάσθη καὶ εἰς στρατηγίδα περιδοξὸν ἀνήχθη
 20 σπουδῇ τουτουῖ τοῦ Μελίου τοῦ κραταιόφρονος. ἡ δὲ ὄνομασια
 τῆς πόλεως ἀρχαία τις καὶ παλαιὰ ἀπὸ τῆς τῶν Ἀρμενίων γενεῆς

1 τῶν om C 2 πρὸς τὸν μακαρίτην καὶ ἅγιόν μου πατέρα,
 εἰς V 6 γὰρ C 7 Συμεῶν τοῦ ἀθειώτατου Βουλγάρου V
 9 τοῦ μακαρίου μου πατρὸς V 12 τῶν om C 13 συλ-
 λιξόμενος C 16 καὶ om C προβαίνων AC πᾶσα σὺν ἡ C
 19 εἰς om C περιδοξος C ἀνήχθη om C

striae gener, longimanus ille et ambidexter, quem Armeniorum lingua Azotum vocarunt, ille, inquam, cum ad Leonem illum celebrem imperatorem venisset, sive ut profugus sive ut amicus, non satis scio, famulum habuit celebrem illum Meliam, qui non ita pridem e vivis decessit; qui etiam cum eodem imperatore expeditionem fecit infelici illo praelio, nimirum Bulgarico. cum itaque in praedicto praelio, quod cum impiissimo illo Symeone Bulgaro commissum fuerat, profligatus esset Armenius (erat enim praefectus imperatorii agminis quod excubitorum dicitur), in quo etiam Theodosius protovestiarius praeclari illius imperatoris desideratus neque ultra visus est, Melias itaque, de quo modo diximus, ex hoc praelio salvus cum ad Armenios se contulisset, industrius alioqui et ad barbaricam praedationem peridoneus, manu Armeniorum collecta, cum arcem etiam huius urbis quam poterat optime munivisset, paulatim procedens totius propemodum urbis ruinas instauravit; atque ita regio universa in veterem statum restituta Armeniis fuit referta, quippe quae fertilis admodum et pascendis equis ac pecori peraccommodata esset. quocirca et thematis appellationem accepit, atque inter celebriores praeturas est relata cura ac studio praefati Meliae fortis ac prudentis. urbis vero appellatio vetusta admodum est, ab ipsa Armeniorum gente et lin-
 Const. Porph.

τε καὶ γλώττης ὠνόμαστο. ἔστι δὲ λόγος τις περὶ αὐτοῦ χυρλεις τε καὶ πρὸς μυθοποιίαν οὐκ ἄμουςος. γραφὴ γὰρ ἐν τῷ περι-
στύλῳ τῆς πόλεως ἐντετύπεται οὕτως διαγορεύουσα, "τί Κων-
σταντινούπολις; τί Λυκανδός; τί Θωμᾶς ὁ πρόοικος; τί βασι-
λεύς;" ἔστι δὲ ἡ αἰτία τῆς ἐπιγραφῆς αὕτη. ὁ μέγας ἐκεῖνος καὶ 5
περιβόητος βασιλεὺς Ἰουστινιανός, ὅτε τῶν σκήπτρων ἐκράτει τῆς
Ῥωμαϊκῆς βασιλείας ὁ τούτου θεῖος Ἰουστίνος, μονοστράτηγος
τῶν Ῥωμαϊκῶν ταγματῶν Καῖσαρ ὢν ἐχρημάτισε, καὶ διερχόμε-
νος τὰ μέρη τῆς μακρᾶς Ἀρμενίας κατήντησε ἐν τῇ Λυκανδῷ. ὁ γοῦν
Θωμᾶς ἐκεῖνος, ὁ πρόοικος τῆς αὐτῆς πόλεως, τηλικούτος ἦν ἐπὶ 10
βοσκήμασι πλούσιος οἶον τὸν μακάριον Ἰωβ ἢ θεόγραφος ἱστορία
παρίστησι, προσήνεγκε δὲ τῷ Ἰουστινιανῷ δῶρον ἐν τάξει καρι-
σίου θυμασιώτατον καὶ γραφῆς ἄξιον, μυριάδα προβάτων ταῖς
χροιαῖς διαλλάττουσαν, χίλια πρόβατα μέλανα, καὶ ἕτερα λευκό-
τριχα χίλια, καὶ ἕτερα σποδοειδῆ χίλια, καὶ ἕτερα φαντὰ τὸν αὐ- 15
τὸν ἀριθμὸν διουσώζοντα, καὶ ἕτερα περὶ ἑξοντα τὰς ὄψεις
χίλια, καὶ ἕτερα φαιὰ ὡσαύτως, καὶ ἕτερα ξανθὰς ἔχοντα τὰς
τριχάς, τὴν αὐτὴν ποσότητα φέροντα, καὶ ἕτερα περὶ τῆς αὐ-
τῆς ὄντα ἰσότητος, καὶ ἕτερα φοινικότριχα χίλια, καὶ ἕτερα χρυ-
σίζοντα, ἔχοντα τοὺς μαλλοὺς οἰονεὶ πιννινότριχα, χίλια, ὁποῖον 20
φημιζουσι τὸ χρυσοῦν δέρας ἐκεῖνο τὸ περιβόητον Ἑλληνας. καὶ
ἀπλῶς αἱ δέκα χιλιάδες ἑτερόχροιοι καὶ πυρηλλυγμέναι τοῖς χρώ-

1 τις λόγος C 2 περιβόλω V 10 τηλίως AC 11 ἡ θεία
παρίστησιν ἱστορία V 13 καὶ] δὲ καὶ C 15 καὶ ἑτερα
φαντὰ — 17 χίλια add A 20 πιννινότριχα C 22 ἑτερό-
χροιοι AV

gua ita dicta. porro elegans quidam sermo de hac circumfertur, fabu-
lae propemodum affinis. inscriptio vero in peristylio urbis expressa est
ita habens: "quid Cpolis? quid Lycandus? quid Thomas prooecus?
quid imperator?" causa vero huius inscriptionis haec est. magnus ille
et celebratissimus imperator Iustinianus, cum Romano imperio potiretur
avunculus ipsius Iustinus, unicus praetor Romanorum agminum Caesar
existens appellatus fuit. cum itaque omnes Asiae minoris partes obiret,
tandem Lycandum pervenit. Thomas igitur ille, prooecus eius urbis,
adeo dives pecoris atque a deo conscripta historia beatum Iobum fuisse
testatur, obtulit hic Iustiniano donum instar sportulae summo opere admi-
randum et memorabile, decem videlicet milia ovium, coloribus inter se
discrepantia, mille nigras, alias albo villo mille, aliasque mille cinerei
coloris, nec non sparsi coloris totidem, alias item mille rufum colorem
referentes, alias mustellini coloris totidem, totidem flavas, totidem nigris
maculis distinctas, totidem phoeniceae coloris, totidem auri speciem refe-
rentes et rutilanti vellere, cuiusmodi fuisse aiunt Graeci celeberrimum
illud aureum vellus; et ut verbo dicam, decem chiliades diverso omnes

μασι. τούτο Θανμάσας ὁ Καῖσαρ, καὶ τὸ δῶρον τοῦ Θωμᾶ προσδιεξιμένως, παύων ἐκέλευσε γραφῆναι ἐν τῇ πύλῃ τῆς πόλεως τουτοῦτ' ἐπιγράμμα ὅπερ ἐν τοῖς ἄνωθεν ἔφημεν. αὕτη ἡ πόλις ἐπὶ Λέοντος τοῦ αὐοιδίμου βασιλέως διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ προλε-
5 χθέντος Μέλων, μᾶλλον δὲ τοῦ σοφοῦ βασιλέως τοῦ προμηθῶς τὰ πράγματα διευθύνοντος καὶ σκοποῦντος ἀνδρὸς ἀρετῆν, εἰς ὄνομα θέματος ἐχηματίσει. καὶ τσαῦτα μὲν τὰ περὶ Λυκανδοῦ καὶ τῆς ὁμόρου αὐτῆς Τζαμανδοῦ.

γ' θέμα Σελευκίας.

10 Ἡ δὲ Σελεύκεια μέρος ἐστὶν Ἰσαυρίας, πρὸς μὲν δυσμὰς ὀριζομένη ὑπὸ τοῦ Ταύρου, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν Ἰσαυροί· πρὸς δὲ τὰς ἀνατολὰς ἀποκλείσται παρὰ τῶν Κιλικίας ὄρεων, ἐν οἷς εἰσὶ πόλεις παραθαλάσσιοι πρώτη μὲν αὐτῇ Σελεύκεια, ἔπειτα Κώρυ- P 15
κος καὶ τὸ Κωρύκιον ἄντρον καὶ λειμῶν ὁ καλούμενος Κροκοφόρος,
15 Σόλοι τε καὶ Αἰγαῖται καὶ Πομπηϊούπολις καὶ Ἀφροδισιάς, ἣ τε Ἰσσοὺς καὶ κόλπος ὁμώνυμος, ἐν ᾧ ὁ Μακεδῶν ἐκεῖνος ὁ γεννάδας τε καὶ περικλυτός (Ἀλέξανδρον λέγω τὸν τοῦ Φιλίππου) τὸν πρὸς Δαρεῖον τὸν Πέρσῃν διηγωνίσατο πόλεμον. σύνεγγυς δὲ τούτων καὶ Ταρσοὺς ἡ Παύλου πατρὶς καθίδρυται. ἡ τοῦτων Σελεύκεια
20 οὗ θέμα τὸ πρὶν ἐχηματίζεν, οὐδὲ στρατηγίδος ἐκεκλήρωτο ὄνομα, ἀλλὰ κλεισούρα τις ἦν καὶ φυλακὴ διὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν ἐκ

1 Θωμᾶ] Θανμάσας C 4 ἐπὶ τοῦ μακαρίου μου πατρὸς V
5 τοῦ ἐμοῦ πατρὸς V 6 διακρίνοντος V; non διευθύνοντος
7 τὰ add C 10 ἐστὶ τῆς Ἰσαυρίας C 12 τὰς om C 16 ὁ
post φ' add C 17 ἀλέξανδρος C 18 ἡγωνίσατο V

inter se colore erant distinctae. quod quidem miratus Caesar, accepto Thomae dono, iocans iussit inscribi portae urbis inscriptionem, cuius supra mentionem fecimus. haec urbs a Leone praeclaro illo imperatore ob fortitudinem Meliae, cuius supra meminimus, ac potius ab illo sapiente imperatore, rem prudenter ordinante et virtutem eius viri considerante, thematis appellatione donata fuit. atque haec quidem de Lycando et finitima ei Tzamando.

Thema decimum tertium Seleucia.

Seleucia vero pars est Isauriae, quae ad occasum terminatur Tauro monte, quem incolunt Isauri, ad orientem vero circumscribitur montibus Ciliciae, in quibus sunt urbes maritimae. prima quidem ipsa Seleucia, deinde Corycus et Corycium antrum et pratum crociferum dictum. praeterea Soli et Aegaeae et Pompeiopolis et Aphrodisias et Issus sinusque eiusdem appellationis, ubi strenuus ille ac celeberrimus Macedo, Alexander inquam Philippi filius, praelium cum Dario Persarum rege commisit. his vicina est Tarsus Pauli patria. Seleucia igitur primum neque thematis appellationem neque praefecturae nomen habuit, sed claustrum

Ταρσοῦ προϊόντων Σαρακηνῶν, διὰ τὸ εἶναι τὸν τόπον δυσπρόσο-
δον· ὁ δὲ κῆρις Ῥωμανός, ὁ καλός τε καὶ ἀγαθὸς βασιλεὺς,
ὡσπερ πλάτος μῆκος τε καὶ μέγεθος ἐπιτιθεὶς τῇ τῶν Ῥωμαίων
ἀρχῇ, στρατηγίδα αὐτὴν ἀπετέλεσε. τὸ δὲ τῆς πόλεως ὄνομα
καὶ τὸ καλεῖσθαι Σελεύκεια ἀπὸ τοῦ κτίστον Σελεύκου τοῦ καλου- 5
μένου Νικάνορος τὴν προσωνημίαν ἐπλούτησε. τὰ δὲ ἄνω Σελευ-
κείας καὶ μεσόγαια καλεῖται Δεκάπολις, καὶ ἔστι πρώτη μὲν
Γερμανικὸς πόλις, δευτέρα δὲ Τιτιοῦ πόλις, τρίτη Δομετιοῦ πόλις,
τετάρτη Ζηνοῦ πόλις, πέμπτη Νεάπολις, ἕκτη Κλαυδιουπόλις,
ἑβδόμη Εἰρηνοῦ πόλις, ὄγδοη Καισάρεια, ἐνάτη Λαυζάδος, δε- 10
κάτη Δαλιανδός, ἐν ᾗ τὸ σκουτάμιον τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος
Θεοδώρου ἐν τῷ τρούλλῳ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ ἀποκρέμαται· καὶ
ταῦτα μὲν περὶ Σελευκείας.

ἰδ' θέμα τὸ καλούμενον Κιβυρραιωτῶν.

Τὸ δὲ θέμα τῶν Κιβυρραιωτῶν ἀπάρχεται μὲν ἀπ' αὐτῆς 15
τῆς Σελευκείας τὰ πρὸς θάλασσαν τῆς ἀνατολῆς κειμένης, κατα-
λήγει δὲ πρὸς μῆκος ἐπὶ δυομῆς ἕως αὐτῆς Μιλήτου τῆς πόλεως
καὶ τῆς Ἰασοῦ καὶ τοῦ Βαργυλιακοῦ κόλπου ἤγουν τῶν καλουμέ-
νων Ἀνδυνίων, ἐν ᾧ κεῖται ἢ τε Μύλασσα, πόλις διάσημος, καὶ
αὐτὰ τὰ Βαργύλια ἢ τε Μύνδος καὶ ἢ καλουμένη Στρόβηλος ἢ τε 20

3 ὡστε C 7 μεσογαίας V μὲν om C 10 Διοκαισάρεια V
11 ἢ ἡ ἀσπίς ἤγουν τὸ AC 12 ἀπῆρξαται AC 14 ὀνομαζό-
μενον C 15 ἀπάρχεται C 16 πρὸς θάλασσαν πρὸς ἀνατολῆν
κειμένην AC 17 ἐπὶ] ὡς V, ὡς ἐπὶ AMorelli 18 Ἰασοῦ V,
Ἰασοῦ AMorelli 19 Ἀνταρίων V et AC ἢ τε] τὰ C 20 Μαρ-
γύλια V Μύνδος V, Μύνδος A ὁ καλούμενος C Στρο-
βίλος AC

quoddam erat et specula ob Saracenorum e Tarso excursiones, quod
nimirum arduo et difficilem aditum habente loco sita esset. optimus
vero imperator dominus Romanus, qui latitudinem quodammodo et lon-
gitudinem magnitudinemque imperio Romano adiecit, praeturam ex ea
fecit. nomen vero urbis, et quod vocata sit Seleucia, a conditore Se-
leuco, qui nuncpatus Nicanor, fluxit. ulteriora autem Seleuciae et me-
diterranea vocantur Decapolis, id est decem urbes; quarum quidem pri-
ma est Germanicopolis, altera Titiopolis, tertia Dometiopolis, quarta
Zenopolis, quinta Neapolis, sexta Claudiopolis, septima Irenopolis,
octava Caesarea, nona Lauzadus, decima Dalisandus, in qua clipeus seu
scutum magni illius martyris sancti Theodori in trullo templi ipsius pen-
det. atque haec quidem de Seleucia.

Thema decimum quartum, dictum Cibyrraeotarum.

Thema vero Cibyrraeotarum ab ipsa Seleucia initium sumit, quae
ad mare orientis sita est. desinit autem in longitudine occasum versus
ad ipsam usque urbem Miletum et Iasum, et ad sinum Baryliacum sive
eos qui Andanii nuncpantur, ubi sita est Mylassa urbs celebris, et ipsa
Barylia et Myndus et quae dicitur Strobelus et Halicarnassus, Hero-

Ἀλικαρνασός, ἢ Ἡροδότου πατρίς, ἢ τῆς Ἀρτεμισίας πόλις ἢ πολυθρόνλητος, ἐν ᾗ ὁ Μανσώλου τάφος ὁ περιβόητος ἴδονται. ἀνερχόμενος τοῖνον πρὸς ἀνατολὴν εὐρήσεις τὸν Κεραμεικὸν κόλπον καλούμενον καὶ πόλιν τῷ κόλπῳ ὁμώνυμον. ἐπ' ἄκρων δὲ τοῦ 5 κόλπου ἢ τε πόλις Κνιδίων κατῴκισται καὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης τέμενος περιβόητον, ἐν ᾧπερ ἦν τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα, μνημείων τῆς Πραξιτέλους τέχνης ἀπαραμιλλητον. ἀπαναβαίνοντι δὲ αὐθις πρὸς ἀνατολὰς κόλπος ἐστὶν Οἶδημος ὄνομα καὶ λιμὴν κυλούμενος Λάρυμα, ὧν κατέναντι νῆσος ἢ Σέμη, καὶ πρὸς τὸ 10 πέλαγος, κατανατικρὸ τῆς Ῥοδίων περῆας καὶ ὀπλοθήκης, νῆσος ἢ Ῥόδος· αὕτη πελαγία ἐξήπλωται, πρὸς βορρῶν τε καὶ νότον ἐναποβλέπουσα. διαβαίνων τε τὴν ἐφεξῆς Θάλασσαν εὐρήσεις P 16 πόλιν Τελμισσὸν ἐκείνην τὴν περιώνυμον, ἔπειτα Πάταρα, εἴτα Ξάνθον τὴν Πρωτογένους ἐκείνου τοῦ ζωγράφου πατρίδα, ὅς τὸ 15 Διονύσιον τὸ ἐν Ῥόδῳ τοῖς ζωγραφικοῖς καταλάμπρυνε πῖναξιν, εἴτα τὴν Λυκίων πόλιν τὴν μυρίανον τε καὶ τρισόβλιον, ἐν ᾗπερ ὁ μέγας Νικόλαος, ὁ τοῦ θεοῦ θεράπων, ἀναβλάζει τὰ μέγαρα κατὰ τὸ τῆς πόλεως ὄνομα. εἴτα Φοῖνιξ ὁ ποταμῖός, καὶ πόλις ὁμώνυμος. εἴτα Φασηλὶς ἢ περιάλυτος. εἴτα ἡ Ἀττάλου τοῦ Περγαμοῦ πόλις ἐπιώνυμος. εἴτα τὸ Σύλαιον. ἔπειτα Πέγη ἢ περιώνυμος. εἴτα Σίδη τὸ τῶν πειρατῶν ἐργαστήριον. εἴτα Σέληγ ἢ τῶν

2 ὁ περιβόητος add A 3 τὸν καλούμενον κεραμεικὸν κόλπον C
6 ᾧπερ C 8 αὐθις om A Οἶδημος V 9 οὗ V 11 πελαγία V
12 καθεξῆς C 13 Τελμισσὸν V 14 τὸν Διονύσιον τὸν C
19 φασηλὶς A, βοσειλὶς V ἢ om A 21 Σέληγ τὴν — ἄποικον VC

doti patria, et Artemisiae urbs celeberrima, in qua nominatissimum Mausoli sepulchrum exstat. si vero orientem versus tendas, reperies sinum qui Ceramicus dicitur, et urbem eiusdem ac sinus appellationis, in extrema autem sinus ora Cnidiorum urbs habitat, et celebre Veneris templum, in quo erat et eius simulacrum, Praxitelis monumentum, omnium citra controversiam praestantissimum. eunti vero orientem versus sinus est Oedemus nomine, et portus qui Laryma dicitur; quorum ex adverso sita est insula Syme. et versus mare, e regione translitoralis Rhodiorum orae et armamentarii, insula ipsa Rhodus, quae etiam Pelagia dicitur, extenditur, boream et austrum versus respiciens. ulterius vero mare traiciens celebrem illam urbem Telmissum reperies, deinde Patara, hinc Xanthum, Protogenis illius pictoris patriam, qui Bacchi aedem apud Rhodios pictoriis tabulis illustravit; deinde Lyciorum urbem, unguenta spirantem et valde beatam, in qua magnus ille Nicolaus, dei servus, myra, id est unguenta, scaturit iuxta urbis nomen. hinc Phoenix fluvius et urbs eiusdem nominis cernitur; mox Phaselis celeberrimum oppidum, deinde Attali Pergameni urbs, ab eo nomen habens. inde Sylaeum, deinde Pergae, celebris urbs, mox Side, piratarum officina; exinde Selga

Λακεδαιμονίων ἄποικος. εἶτα τὸ Καστέλλιον ὄρος καλούμενον. εἶτα τὸ καλούμενον Ἄνεμόριον. εἶτα Ἀντιόχεια ἡ μικρά. ἔπειτα Κιβύρρα πόλις ἐκείνη, ἐξ ἧς καὶ τὸ θέμα τὴν ἐφύβριστον καὶ πονηρὰν ὀνομασίαν ἐκληρονόμησεν. εἶτα Σελινοῦς, μικρὸν πολι-
 σμάτιον καὶ ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα. εἶτα Μέλας ὁ ψυχρὸς 5
 ποταμὸς. ἔπειτα τῆς Συκῆς πολισμάτιον. εἶτα λιμὴν ὁ καλού-
 μενος παλαιός. εἶτα αὐτὴ ἡ Σιλεύκεια. καὶ αὐταὶ μὲν αἱ παρα-
 θαλάσσιοι πόλεις, ὅς ὁ τῶν Κιβυρραιωτῶν στρατηγὸς διανέμε-
 ται· ἄνω δὲ πρὸς τὴν ἡπειρον καὶ αὐτὴν τὴν μεσόγειον, ἐν ἧ
 καταλήγει τὸ τῶν Θρακησίων καλούμενον θέμα, ἀπάρχεται μὲν 10
 ἀπὸ αὐτῆς τῆς Μιλήτου, εἶτα διαβαίνει τὴν Στρατονίκειαν καὶ
 τὰ καλούμενα Μογολῶ καὶ τὴν πόλιν Πισύης, διεκτρέχει δὲ τὴν
 καλουμένην Ἀγίαν καὶ παρέρχεται τὴν Ταυρόπολιν, συνάπτει δὲ
 πρὸς τὴν Τλω καὶ Οἰνιάδα, εἶτα παρέρχεται Φιλητα καὶ αὐτὴν
 τὴν Ποδάλειαν, διεκτρέχει δὲ τὸ καλούμενον Ἄνεμότειχος καὶ συν- 15
 ἄπτει πρὸς τὴν πόλιν Σαγαλασσόν, εἶτα καταλήγει πρὸς τὰ μέρη
 τοῦ Ταύρου, ἐν ᾧ τὸ τῶν Ἰσαύρων γένος κατώκισται. καὶ τοσαύτη
 μὲν ἡ τοῦ Κιβυρραιώτου περιοχὴ, ἔλαβε δὲ τὴν προσωνημίαν,
 ὡσπερ ἔφαμεν, τοῦ καλεῖσθαι Κιβυρραιώτης ἀπὸ Κιβύρρας, ἐν-
 τελοῦς καὶ ἀκατονομάστου πολισματος, πρὸς ὕβριν, οὐ πρὸς ἔπαι- 20
 νον, διὰ τὸ πολλάκις ἀσθύνει τε καὶ ὑβριστὰς γενέσθαι πρὸς τὰς
 τῶν βασιλείων ἐπιταγὰς. ἡ δὲ Ῥόδος ἡ νῆσος μέση μὲν κεῖται τοῦ

1 Κάλιστον V 2 ἀνεμόριον C ἡ μικρὰ ἀντιόχεια C
 3 ἐκείνη om A 5 καὶ ποταμὸν — 6 πολισμάτιον add A 6 τῆς
 τὸ? an τὸ τῆς? 7 αὐταὶ vulgo 12 Μόγολα V 15 παν-
 δάλειαν C 16 ἀγαλασσόν C 19 εἰς C

urbs, Lacedaemoniorum colonia. inde mons Castellium cognominatus, hinc Anemurium, exinde Antiochia minor, ulterius Cibyrta urbs, a qua et thema ignominiosam ac vilem appellationem accepit. inde Selinus, parvum oppidulum, et flumen eiusdem nominis; postea Melas gelidus fluvius; deinde Syces oppidulum. hinc portus dictus antiquus; inde Seleucia ipsa. atque hae quidem sunt maritimae urbes, quas Cibyrtaeotarum praetor administrat. superius autem continentem et mediterranea versus, ubi desinit thema Thracesium dictum, incipit quidem ab ipsa Mileto, transit deinde Stratoniciam et quae vocantur Mogola, et urbem Pisyam; percurrit etiam eam quae Hagia dicitur, et Tauropolim; pertingit vero etiam Tlon et Oeniadem usque. transit deinde Phileta et ipsam Podaliam; pertransiensque id quod Anemotichos dicitur, pertingit ad urbem Sagalassum. hinc desinit in partes Tauri, quas Isauri incoluerunt. atque hic quidem est thematis Cibyrtaeotici ambitus. Cibyrtaeotae autem appellatio a Cibyrta vili et obscuri nominis oppidulo, uti diximus, fluxit; eaque appellatio ad ignominiam, non ad laudem indita est, quod frequenter res novas moliti, et refractarios sese adversus imperatorum mandata praebuerint. Rhodus autem insula in mediterraneo qui-

θήματος, ἀποβλέπει δὲ πρὸς βορρᾶν τε καὶ νότον, δελτωτὴ τὸ σχῆμα, τὴν δὲ γραμμὴν τριγώνος. Λωριέων δὲ ἔστιν ἄποικος τῶν ἐκ Πελοποννήσου, Ἀργείων τε καὶ Λακεδαιμονίων τῶν ἀπὸ τῆς Ἡρακλέους γενεᾶς κατωγομένων, καθὼς καὶ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν 5 τῷ τῶν νεῶν καταλόγῳ περὶ αὐτῆς τάδε φησί,

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης ἧῦς τε μέγας τε
ἐκ Ῥόδου ἐννεῦ νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων,
οἱ Ῥόδον ἀμφερέμοντο διάτριχα κοσμηθέντες,
Λίνδον Ἰήλυσσον τε καὶ ἀργινόεντι Κάμειρον.

10 καὶ ὧδε μὲν τὰ περὶ Ῥόδου.

ἢ θέμα τὸ καλούμενον ἐπαρχία Κύπρου.

P 17

Ἐπαρχία Κύπρου τῆς νήσου ἐπὶ κοινοῦ ἀριον, τουτέστι βουλευτήν, πόλεις δεκαπέντε, Κωνσταντία μητρόπολις, Κίτιον, Ἀμαθοῦς, Κυρήνεια, Πάφος, Ἀρσινόη, Σόλοι, Λάπιθος, 15 Κέρμια ἦτοι Λευκονόα, Κυθέρεια, Τάμασος, Κούριον, Νέμενος, Τριμυθος, ὄθεν ὁ ἅγιος Σπυρίδων, Καρπάσιον. ἡ μὲν οὖν Κύπρος ἡ νήσος ἔστι μεγάλη καὶ ἐπιφανεστάτη, κειμένη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, καθὼς φησιν ὁ περιηγητὴς Διονύσιος
Κύπρος δ' εἰς ἀγὰς Παμφυλίου ἔνδοθι πόντου.

1 τε om C δελτω C 6 ἧῦς τε μέγας τε ἐκ Ῥόδου om C
8 Ῥόδον — κοσμηθέντες om C 9 λίνδον ἄκουσιν ἰήλυσσον C
11 ἢ — Κύπρου] ἐπαρχία τῆς νήσου κύπρου. ἢ C 13 δεκα-
τρεῖς V 15 Κέρμια ἦτοι Λευκ.] Κέρβεια V Ταμασία V
Κούριον, Νέμενος add A. sed apud Morellum Νέμεβος 16 Κά-
ρπασος V ἡ μὲν Κύπρος νήσος V 19 ἐνδόθῃ C

dem huius thematis sita est, ad boream pariter et anstrum respiciens: literae enim Δ speciem prae se fert, triangulari videlicet figura. ceterum Doriensium colonia est, qui ex Peloponneso, Argivis et Lacedaemoniis, ab Hercule genus ducunt; quemadmodum et ipse Homerus in catalogo navium de ea scribit:

quin et Tlepolemus satus Hercule, fortis et ingens,
ipse Rhodo naves ter trinas duxit, onustas
magnanimis Rhodiis: Rhodum enim triquetra ordine cingunt
Lindus Ialysusque atque argillosa Camirus.

atque haec quidem de Rhodo.

Thema decimum quintum praefectura Cypri dictum.

Praefectura Cypri insulae a consiliario administrata fuit: urbes in ea sunt quindecim, Constantia metropolis, Citium, Amathus, Cyrenea, Paphus, Arsinoë, Soli, Lapithus, Cermia seu Leucusia, Cythaera, Tamassus, Curium, Nemevus, Trimythus, ex qua S. Spyridion, Carpasium. Cyprus itaque est magna et illustris insula, in sinu Pamphylio sita, quemadmodum scribit Dionysius Periegetes:

Pamphylio in ponto Cyprus se tendit ad ortum.

ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου, ἢ τῆς Βίβλου καὶ Ἀφροδίτης, ὡς Φιλοστέφανος ἐν τῷ περὶ νήσων καὶ Ἰστρὸς ἐν ἀποικίαις Αἰγυπτίων ἰστόρησεν. ἐβασιλεύετο δὲ πρότερον ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων βασιλέων, κατελύθη δὲ ἡ τοιαύτη βασιλεία ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τοιούτου τῶν Πτολεμαίων. ἕως γὰρ Ἀλε- 5 ξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἐβασιλεύετο ἤγον ἐτυραννείτο, ὑφ' ὧν τυράννων Ἀνάξυρχος ὁ φιλόσοφος ἀναιρεῖται μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου. καὶ Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ πρὸς Δημόνικον τὸν αὐτῆς βασιλεύοντα λόγους διαφόρους πεποίηκε. κρατησάντων δὲ τῶν Ῥωμαίων ἐπαρχία γέγονε, καὶ διηρέθη, ὡς προλλέκεται, εἰς 10 πόλεις ἰε'. τοῦ χρόνου δὲ παραδραμόντος, καὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν ὄπλων κατωθέντων ἐξ ἀμελείας, ἐκράτησαν αὐτῆς οἱ Σαρακηνοὶ ἐπὶ τῆς Ἡρακλείου βασιλείας, καὶ πρῶτος ἐν αὐτῇ διαπεράσας Ἀβουβάχαρος, οὗ καὶ τῆς θυγατρὸς ἐν αὐτῇ τάφος φαίνεται, ταύτης ἐκράτησεν. ὁ δὲ μακάριος καὶ περιώνυμος καὶ αἰδιμιος 15 ἐν βασιλεῦσι Βασίλειος εἰς θέματος τάξιν ταύτην κατέστησε, καὶ διεπέρασεν ἐν αὐτῇ στρατηγὸν Ἀλέξιον ἐκείνον τὸν περιβόητον, τὸ γένος Ἀρμένιον, ὃς καὶ ἐπεκράτησεν αὐτῆς χρόνους ἑπτὰ. πάλιν δὲ ἀφῆρέθη ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ ταύτην φορολογοῦσιν ὡς καὶ πρότερον.

20

1 δὲ om C 3 ἰστόρησεν om C 4 τοιαύτη AMorelli et C,
αὐτῆς V et Bandurius 6 τοῦ βασιλέως Μακεδόνων A ἐκρα-
τείτο ἐφ' AC 8 καὶ V 9 ἐπεποίηκε C 11 ἢ V
12 κατωθέντων C: ceteri κατωθέντων 13 βασιλείας Ἡρακλείου AV
περάσας V 14 ὁ βουβάχαρος A, ὁ βούβαρχος C τάφος ἐν
αὐτῇ C 15 περιώνυμος ἐν βασιλεῦσιν, ὁ ἐμὸς πάππος Βασ. V
16 αὐτῇ C 17 Ἀλέξανδρον στρατηγὸν V

appellationem vero suam accepit a Cypro filia Cinyrae vel Bibli et Veneris, ut Philostephanus libro de insulis et Istrus de coloniis Aegyptiorum memoriae prodiderunt. multi autem ac diversi reges antea in ea regnarunt. dissipata vero est regia eius administratio sub Macedonibus, hoc est Ptolemacis: nam ad Alexandrum regem Macedonum usque regibus sive tyrannis paruit, a quibus tyrannis Anaxarchus philosophus sublatus est post Alexandri obitum. et Isocrates rhetor varias orationes ad Demonicum in ea regnantem conscripsit. postquam vero Romani eam occuparunt, in praefecturam redacta et in quindecim, ut diximus, urbes fuit divisa. at successu temporis enervatis per negligentiam armis Romanorum, in Saracenorum potestatem venit, regnante Heraclio. ac primus quidem in eam cum traicisset Abubacharus, cuius pariter et filiae sepulchrum ibi cernitur, in suam potestatem eam redegit. beatus vero ac nobilis praeclarusque imperator Basilius eam in numerum thematum redegit, traiecitque in eam Alexium praefectum, magni nominis virum, natione Armenium, qui et annis septem ei imperavit. rursus autem a Saracenis erepta est, quibus et tributum pendit, ut et antea.

15' θέμα τὸ καλούμενον Σάμος νῆσος.

Ἡ νῆσος αὕτη ὀνομασίαν ἔσχε τοῦ καλεῖσθαι Σάμος ἀπὸ
 Αἰγαίου καὶ Σαμίας τῆς Μαιάνδρου τοῦ ποταμοῦ θυγατρὸς, ἢ
 διὰ τὸ ὑψηλὸν τῆς νήσου καὶ ἀπόκρημον· οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλλη-
 νες σάμον τὸν ὑψηλὸν ἐκάλουν τόπον. ταύτης ἐκράτησε τῆς νήσου
 Πολυκράτης ἐκεῖνος ὁ εὐτυχεστάτος, οὗ καὶ Ἡρόδοτος μνησθεὶς οὐ
 μικρὰν ἐποίησατο. σοφοὶ δὲ γεγόνασιν ἔξ αὐτῆς ἔξοχώτατοι, ὃ
 τε Πυθαγόρας ἐκεῖνος ὁ Σάμιος, ὁ Μνησάρχου υἱός, Ἐπίκουρός
 τε ὁ Νευκλέους καὶ Μέλισσος καὶ ἄλλοι πλείονες. P 18
 10 ὁ μερισμὸς τῶν θεμάτων, διὰ τὸ εἶναι ἐπιφανειστάτην τὴν νῆσον,
 μητρόπολιν αὐτὴν καὶ ἀρχὴν τοῦ θέματος τῶν πλωιζομένων τε-
 θείκασιν· ἢ γὰρ μεσόγειος καὶ ἢ καταντικρὸν ἄκρα τῆς Σάμου,
 αὐτὴ τε ἢ Ἐφεσος καὶ Μαγνησία καὶ Τράλλεις ἢ τε Μύρινα καὶ
 Τέως καὶ Λέβεδος, καὶ ἕως τοῦ Ἀτραμυττίου, τὰ ἄνω καὶ πρόσ-
 15 γα τῶ τῶν Θρακησίων στρατηγῶ ἦγον τῶ ἡγουμένῳ τοῦ ἰπι-
 κοῦ τάγματος ἐκείνῳ ἐκληροδοτήθησαν. διήρηται δὲ τὸ θέμα τῆς
 Σάμου εἰς τούρμας δύο, μίαν μὲν τὴν Ἐφέσιον, δευτέραν δὲ τὴν
 Ἀτραμυττινήν. ὁ δὲ στρατηγὸς τοῦ θέματος αὐτὴν ἔλαχε Σμύρ-
 ναν τὴν πόλιν πραιτώριον. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ θέματος
 20 Σάμου.

1 θέμα ἐξαιδέματος τῆς σάμου C: 8 Ἀγαίων AMorelli et C
 8 ἐκεῖνος add A 9 νεοκλούς AV γόν V 12 μεσόγειος C
 τῆς σάμου ἄκρα C 14 πρόσγαια C 16 δὲ add C 17 τῆν
 om V ἐφεσίαν ABandurii, non Morelli 18 Σμύρνην (vel
 σμύρναν) τὸ θέμα AC

Thema decimum sextum Samus insula.

Samus insula appellationem suam accepit ab Aegaeo et Samia, Mae-
 andri fluminis filia; vel quod ipsa insula sublimis ac praerupta sit: ve-
 teres enim Graeci *σάμον* sublimem locum nuncparunt. huic insulae im-
 peravit Polycrates ille felicissimus, cuius et Herodotus non exiguam
 mentionem fecit. ex hac porro prodierunt viri sapientiae laude insignes,
 Pythagoras nimirum ille Samius, Mnesarchi filius, et Epicurus Neoclis
 et Melissus aliique non pauci. cum igitur thematum partitiō facta est,
 hanc, quod illustrissima insula esset, metropolin et caput thematis nava-
 lis constituerunt. mediterranea enim regio, et promontorium quod e
 regione Sami est, ipsaque Ephesus et Magnesia et Tralles et Myrina et
 Teos et Lebedus et Atramyttium usque, ulteriora ac contigua Thrace-
 siorum praefecto sive equestris agminis duci, ipsi themati attributa sunt.
 divisum autem est thema Sami in turmas duas, unam quidem Ephesiam,
 alteram Atramyttinensem. praefectus vero thematis ipsam urbem Smyr-
 nam praetorium habuit. atque haec quidem de themate Sami.

εἰς θέμα τὸ καλούμενον Αἰγαῖον πέλαγος.

Τὸ δὲ καλούμενον Αἰγαῖον πέλαγος, καὶ αὐτὸ χρηματίζον εἰς θέμα, ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ τὴν προσωνομίαν ἔλαχε, καθὼς φασιν οἱ τὸν Ὅμηρον σχολιάσαντες. οὐκ ἔστι δὲ τῶν χρεῖα τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ψεύδους 5 μαιεστωμένην. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος ἄλλως αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν τέθεικεν· ἀπὸ γὰρ τῆς ἄκρας Αἰολίδος, ἣν Αἰγα οἱ ἐπιχώριοι ὀνομάζουσιν, ὅθεν ὁ Αἰγεατικὸς ἀπάρχεται κόλπος, τὴν ὀνομασίαν εἴληφεν, ὁμωνύμως τῷ ζῴῳ. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Ἀρτεμιδώρος τὰ αὐτὰ φησι τῷ Στράβωνι. ἄκρα τις ἔστιν Αἰολίδος, 10 ἣν Αἰγα οἱ ἐπιχώριοι ὀνομάζουσιν, ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος τὴν τοιαύτην ὀνομασίαν προσεἴληφεν. Αἰολίδος δὲ λέγω οὐκ ἔθνος ὀνομασίαν, ἀλλὰ γλώττης ἰδίωμα. ἡ γὰρ τῶν Ἑλλήνων γλώττι εἰς πέντε διαλέκτους διήρηται, πρώτην μὲν τὴν τῆς Ἀτθίδος, δευτέραν τὴν Ἰώνων, τρίτην δὲ τὴν Αἰολέων, τετάρτην δὲ τὴν 15 Δωριέων, πέμπτην δὲ τὴν κοινήν, ἣ πάντες χρῶμεθα. καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Μιλήτου μέχρι τῆς Ἐφειῶν πόλεως καὶ αὐτῆς Σμύρνης καὶ Κολοφῶνος Ἰώνων ἔστι κατοικία, οἵτινες τῇ τῶν Ἰώνων διαλέκτῳ χρῶνται· ἀπὸ δὲ Κολοφῶνος μέχρι Κλαζομενῶν καὶ τῆς ἀντιπέρας τῆς Χίου γῆς καὶ αὐτῆς τῆς Μιτυλήνης καὶ τοῦ καλουμένου Περγᾶμου Αἰολέων ἔστιν ἀποικία, οἵτινες διαλέκτῳ χρῶν-

1 θέμα αἰγαῖον πελάγους ἑπτακαίδεκατον C 4 σχολιογραφῆ-
σαντες A 5 νῦν om C 6 τὴν ὀνομασίαν ἄλλως αὐτοῦ C
7 ἀντέθεικεν AV 10 τὸ αὐτὸ C 11 οἱ ἐπιχώριοι] τινες C
15 τὴν τῶν ἰώνων AV 18 ῥωμαίων C 20 καλουμένου om V
21 κατοικία A Morelli et C

Thema decimum septimum Aegaeum pelagus.

Aegaeum vero pelagus etiam ipsum inter themata relatum, ab Aegeo Neptuni filio appellationem suam accepit, ut aiunt ii qui scholia in Homerum scripserunt. nullus autem nunc usus est historiae Graecae, quod mendacis sit referta. at Strabo geographus eius appellationem aliunde derivat, siquidem a promontorio Aeolidis, quod incola Aega appellant, unde Aegeaticus sinus initium sumit, ita dictum est, communi cum animalis appellatione. eiusdem est ac Strabo sententiae etiam Artemidorus. promontorium quoddam est Aeolidis, quod Aega incolae appellant, a quo et pelagus eiusmodi appellationem accepit. Aeolidis autem dico non gentis appellationem, sed linguae proprietatem: Graecorum enim lingua in quinque dialectos divisa est, primam quidem Atticam, alteram Ionicam, tertiam Aeolicam, quartam Doricam, quintam communem, qua omnes utimur. atqui a Mileto quidem Ephesum usque et Smyrnam ipsam et Colophonem, Ionum est sedes et colonia, qui quidem Ionum dialecto utuntur. a Colophone autem usque ad Clazomenas, et trans Chium atque ipsam Mityleum et Pergamum, Aeolum est colonia, qui quidem

ται τῶν Αἰολίων. τὰ δὲ ἐπέκεινα τούτων, ἀπὸ τοῦ λεγομένου Λεκτοῦ καὶ ἕως Ἀβύδου καὶ αὐτῆς Προποντίδος καὶ μέχρι Κυζίκου καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ λεγομένου Γρανίκου, πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται καὶ κοινῇ διαλέκτῳ χρῶνται, πλὴν Βυζαντίων, ὅτι 5 Δωρῶν ἐστὶν ἀποικία. προσωκίωται δὲ τῷ στρατηγῷ τοῦ Αἰγαίου πέλαιος αἱ τε Κυκλάδες νῆσοι καλούμεναι, καὶ τῶν Σποράδων, ὧν προέχουσιν, ἢ τε Μιτυλήνη καὶ Χίος καὶ αὐτὴ ἡ Αἴμος. οὐκ εἰσὶ δὲ τῶν Κυκλάδων ἀλλὰ τῶν Σποράδων καλου- 10 ὄ περιηγητῆς Διονύσιος,

Αἴλον ἐκυκλώσαντο, καὶ ὄνομα Κυκλάδες εἰσίν.

P 19

καλοῦνται δὲ διαφόροις ὀνόμασι, Αἴμος Σκῦρος Μῆλος Ἀμολ- γός Θῆρα Θηρασία καὶ Ῥήνεια. οὐκ οἶδα δὲ εἰ τῶν Κυκλάδων εἰσὶ πᾶσαι διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς προσγείους καὶ τῇ Ἑλλάδι συνομο- 15 ρούσας. τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαιος βαρῦπλον ἐστὶ καὶ δυσπέρατον, καὶ κύματα μακρὰ καὶ ὕρσειν ἐοικότα προσανεγείρον τοῖς πλέουσιν, εἴτε διὰ τὸ πυκνὸν τῶν νήσων, εἴτε καὶ διὰ τὸ ρεῦμα τοῦ πόντου τὸ καταβαῖνον εἰς Ἀβυδὸν καὶ προσαρασσομένον ταῖς νήσοις μετὰ 20 μεγάλῳ φοιζήματι. ἀπὸ δὲ τοῦ Λεκτοῦ καὶ ἕως τῆς Προπον- τίδος τῆς τε Κυζίκου καὶ τοῦ Παρίου, καὶ αὐτὸς ὁ καλούμενος Ἑλλήσποντος ἢ τε Προικόνησος, καὶ μέχρι τοῦ Ῥυνδακοῦ ποτα-

2 Σηροῦ V 8 δὲ om C 9 νῆσον τὴν Αἴλον V 10 Διο-
νύσιος om V 13 θηρασία C 16 ἀνεγείρον V 17 καὶ om C
21 τοῦ om C

Aeolum dialecto utuntur. ulteriora his a Lecto et usque Abydum et ipsam Propontidem et Cyzicum et flumen Granicum appellatum, omnes Graeci vocantur et communi utuntur dialecto, exceptis Byzantiis, quia Dorum est colonia. pertinent autem ad Aegaei maris praefecturam et insulae Cyclades nuncupatae, et ex Sporadibus quae reliquas excellunt, Mitylene et Chius et ipsa Lemnus. neque enim sunt haec ex Cycladibus, sed ex iis quae Sporades appellantur: Cyclades enim Delum insulam in orbem cingunt, ut ait Dionysius Periegetes:

Delum cinxerunt et Cyclades appellantur.

variis autem haec ac diversis appellantur nominibus, Lemnus Scyrus Melus Amolus Thera Therasia et Rhenea: neque tamen scio an omnes Cycladem sint, quod ipsae sint terrae proximae atque Helladi contiguae. est autem Aegaeum mare navigatu et traiectu perquam difficile: ingentes enim ac decumanos fluctus volvit, qui navigantibus montium instar assurgunt, vel ob densitatem ac frequentiam insularum, vel propter Ponti in Abydum defluxum, qui magno impetu in has insulas fertur eisque illiditur. a Lecto vero ad Propontidem usque et Cyzicum et Parium, atque adeo ipse Hellespontus et Paeconesus, ad Rhyndacum flu-

μοῦ, καὶ ἕως αὐτοῦ τοῦ Δασκυλίου καὶ τοῦ Κιανοῦ κόλπου, τῷ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κρατοῦντι προσεκεκέρωντο. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ θέματος τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

P 20

Τ Ο Τ Β Α Σ Ι Λ Ε Ω Σ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ⁵
ΠΕΡΙ ΘΕΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΑΤΣΕΩΣ ΗΓΟΤΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ,
ΤΟ Β΄.

Πρῶτον θέμα τὸ ἐπὶ τῆς δύσεως Εὐρώπης κείμενον γῆς, τὸ ὀνομαζόμενον Θρακῶν, ἐν ᾧ τὸ Βυζάντιον ἴδρυται καὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων βασιλεῖον. Δικαίον ἐστὶ προκατάρχειν τῆς Εὐρώπης 10 γῆς τὸ Βυζάντιον, τὴν νῦν ὄσαν Κωνσταντινούπολιν, ἐπεὶ καὶ πόλις ἐστὶ βασιλεύουσα τοῦ τε κόσμου παντὸς ὑπερέχουσα ὡς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ βασιλέως τὴν ἐπωνυμίαν κληρονομήσασα· ἀρχὴν δὲ τῆς Εὐρώπης ἐγὼ τίθημι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ Βυζάντιον τῆς Θράκης ἐστὶ μέρος τὸ κάλλιστόν τε καὶ τιμιώτατον. 15 τὸ τοίνυν θέμα τῆς Θράκης ἄρτι τὴν θέσιν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαχε θέματος, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Βουλγάρων γένος τὸν Ἰστρον ποταμὸν διεπέρασεν, ἐπεὶ πρότερον εἰς βασιλείας διττὰς διήρητο·

1 τοῦ om C κνανοῦ C 2 τὸ αἰγαίου πελάγους C καὶ om V
μὲν] δὲ V 6 περὶ — β'] ἐνταῦθα τὰ τῆς δύσεως A et, qui
ἡγοῦν τῆς εὐρώπης addit, C

men usque et ipsum Dascylium et Cianum sinum, Aegaei maris praefecto adscribuntur. atque haec quidem de themate Aegaei maris.

CONSTANTINI PORPHYROGENITI

IMPERATORIS LIBER II. DE THEMATIBUS OCCIDENTIS,
SIVE EUROPAE.

Thema primum.

Primum thema, quod ad occasum terrae Europae situm, nominatur Thracium, in quo Byzantium conditum est et Romanorum regia. aequum est Byzantium, quae nunc urbs Cpolis est, initium facere Europae soli, quia et urbs imperatoria est, et universi orbis praerogativam tenet, quippe quae Constantini magni imperatoris heres est nominis. principium autem Europae iccirco eam statuo, quia ipsum Byzantium pars est Thraciae pulcherrima atque honoratissima. igitur Thraciae thema nuper in numerum ac ordinem thematum positum fuit, ex quo tempore Bulgarorum gens Istrum fluvium traiecit, quandoquidem prius in duo regna divisa fuerat Thracia. testantur id ipsa urbium nomina,

καὶ μαρτυροῦσιν ἀπὸ τὰ δνόματα τῶν πόλειων, ἢ τε Μεσημβρία
καὶ ἡ Σηλυμβρία, βασιλέων προσηγορίας ἔχουσαι πόλεις πρὶν ἢ
τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν ἀδξήθηναί τε καὶ διαδραμεῖν πάντα τὰ
τοῦ κόσμου πληρώματα. ἀφ' οὗ γὰρ ἢ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ τὴν
5 εἰαυτῆς σαγήνην ἐξήπλωσεν εἰς πάντα τὰ τοῦ κόσμου τέρατα,
πάντας ὡς εἰπεῖν διεσκέδασε καὶ μετεσκεύασεν εἰς μίαν ἀρχήν, καὶ
ζυγὸν ἠνάγκασε τελεῖν ἓνα πάντας. ἀρξαμένης δὲ τῆς σαγήνης
διασπείσθαι καὶ διαρρήγνυσθαι, ἄλλως καὶ τὰ πράγματα καὶ τὰ
δνόματα μετεποιήθησαν. ἐπαρχία δὲ Θράκης ὑφ' ἡγεμόνα ἐτέ-
10 τακτο καὶ ὑπὸ τὸν λεγόμενον κονσιλιάριον, τουτέστι βουλευτήν·
Ταῦρος γὰρ ἀνθύπατος ἐκράτει τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ μεγάλου
Κωνσταντίνου, ἔχων ὑφ' εἰαυτὸν πόλεις ὑφ' ἡγεμόνα καὶ κονσιλι-
ριον γ'. διασπείσεως δὲ τῆς σαγήνης, ὡς εἶπομεν, καὶ τῶν βαρ-
βάρων ἐκπορθησάντων τὰς πόλεις, εἰς μικρὰ τμήματα διηρέθη ἢ
15 τῆς Θράκης ἀρχῆ· ἢ τε γὰρ Βουλγαρία καὶ αὐτὸς ὁ Ἰστρος καὶ
τὸ περιώνυμον ὄρος τὸ διῆκον ἄχρι τοῦ Πόντου, τὸ καλούμενον
Αἴμος, τῆς Θράκης εἰσι μέρη, νυνὶ δὲ ἀλλότρια χρηματίζουσι.
τὸ δὲ τῆς Θράκης θέμα ὑπὸ τὸν βασιλέα Κωνσταντινουπόλειως
ἐτέτακτο καὶ εἰς ὑπορχίαν αὐτοῦ ἐχρημάτιζε, καὶ οὐδέπω τις P 21
20 στρατηγὸς ἦν ἐν αὐτῷ. ἀφ' οὗ δὲ τὸ θεομίσητον τῶν Βουλγάρων
ἔθνος ἐπεριαιώθη εἰς τὸν Ἰστρον ποταμὸν, τότε καὶ αὐτὸς βασι-
λεὺς ἠναγκάσθη διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σκυθῶν καὶ αὐτῶν τῶν
Βουλγάρων εἰς θέματος τύξιν ἀγαγεῖν αὐτὸ καὶ στρατηγὸν ἐν αὐ-

6 διεσκεύασε? 8 τὰ δνόματα καὶ τὰ πράγματα C 21 αὐτὸς
ὁ β. C

tum Mesembria tum Selymbria, quae civitates a regibus appellationem
habebant, priusquam Romanorum imperium auctum fuisset et omnes ter-
rarum fines percurrisset. etenim ex quo Romanorum principatus sage-
nam suam ad omnes mundi limites expandit, cunctos, ut ita dicam,
dispersit et ad unum imperium reduxit ac iugum unum subire omnes
coegit. verum cum sagena rimis fatiscere ac perfringi coepit, iam varie
et res et nomina commutata sunt. praefectura autem Thraciae sub ducis
ac consiliarii potestate constituta est. Taurus quippe proconsul obtine-
bat Thraciam temporibus Constantini magni, tenens sub dicione sua
urbes tres et quinquaginta, a duce et consiliario administratas. sed
cum sagena, ut dixi, rimas fecisset, urbibus a barbaris expugnatis ac
dirutis, Thraciae imperium in exigua segmenta divisum est. etenim
Bulgaria et Ister fluvius et mons percelebris, Haemus nuncupatus, qui
usque ad Pontum pertinet, Thraciae partes fuerunt; nunc autem alie-
nae ac seiunctae sunt. ceterum Thraciae thema sub imperatore Con-
stantino constitutum atque ad eius iura et ministeria redactum erat, nec
ullis unquam praeter in ea fuerat: at ex quo infensa deo Bulgarorum
natio ad Istrum fluvium traiecit, tunc etiam imperator ipse coactus fuit,
ob incursum et impressiones Scytharum et ipsorum Bulgarorum, ad the-

τῶ χειροτονῆσαι. ἐγένετο δὲ ἡ τῶν βαρβάρων περὶ αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Ἰστρὸν ποταμὸν εἰς τὰ τέλη τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγωνάτου, ὅτε καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν φανερὸν ἐγένετο· πρότερον γὰρ Ὀνογουνδούρους αὐτοὺς ἐκάκουν. ἡ δὲ Θράκη ὀνομασίαν μὲν εἶχεν ἀπὸ Θρακῆς βασιλέως τοῦ πάλαι ἐν αὐτοῖς τελευτήσαντος, ἢ ἀπὸ νύμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς καὶ Κρόνον Δόλογος, ὃθεν τὸ πρῶτον ἔθνος τῶν Θρακῶν Δόλογοι ὀνομάζονται. μαρτυρεῖ δὲ τῶ λόγι καὶ Ἱεροκλῆς ὁ γραμματικὸς ὁ γράψας τὸν *Συνέκδημον*, τὸ τῶν Δολόγων ἔθνος τῇ Θράκῃ συναριθμῶν, λέγων οὕτως "εἰσὶν αἱ πᾶσαι ἐπαρχίαι καὶ πόλεις, αἱ ὑπὸ τὸν βασιλέα τῶν Ῥωμαίων διοικούμεναι τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπαρχία μὲν ἕξ, πόλεις δὲ ἑπτὰ." ἀρχὴν οὖν τῆς Εὐρώπης τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων καὶ τοῦ κόσμου πυντός, τὴν νέαν Ῥώμην Κωνσταντινούπολιν ἐγὼ τίθημι· διὰ τοῦτο καὶ τὸ περὶ αὐτὴν θέμα, τὸ καλούμενον Θράκη, τῶν ἐν τοῖς Εὐρώπης μέρεσι θεμάτων πρῶτον τε-
 15
 20
 25
 30
 35
 40
 45
 50
 55
 60
 65
 70
 75
 80
 85
 90
 95
 100
 105
 110
 115
 120
 125
 130
 135
 140
 145
 150
 155
 160
 165
 170
 175
 180
 185
 190
 195
 200
 205
 210
 215
 220
 225
 230
 235
 240
 245
 250
 255
 260
 265
 270
 275
 280
 285
 290
 295
 300
 305
 310
 315
 320
 325
 330
 335
 340
 345
 350
 355
 360
 365
 370
 375
 380
 385
 390
 395
 400
 405
 410
 415
 420
 425
 430
 435
 440
 445
 450
 455
 460
 465
 470
 475
 480
 485
 490
 495
 500
 505
 510
 515
 520
 525
 530
 535
 540
 545
 550
 555
 560
 565
 570
 575
 580
 585
 590
 595
 600
 605
 610
 615
 620
 625
 630
 635
 640
 645
 650
 655
 660
 665
 670
 675
 680
 685
 690
 695
 700
 705
 710
 715
 720
 725
 730
 735
 740
 745
 750
 755
 760
 765
 770
 775
 780
 785
 790
 795
 800
 805
 810
 815
 820
 825
 830
 835
 840
 845
 850
 855
 860
 865
 870
 875
 880
 885
 890
 895
 900
 905
 910
 915
 920
 925
 930
 935
 940
 945
 950
 955
 960
 965
 970
 975
 980
 985
 990
 995

7 τῶν Θρακῶν add C 15 τῶν] τὸ libri 20 εἴπομεν AC et F
 i. e. Federici Morelli editio: correxit Bandurius

matris ordinem Thraciam reducere et praetorem in eo themate creare. barbarorum autem transitus ad Istrum fluvium circa finem imperii Constantini Pogonati exstitit; unde eorum nomen inclaruit ac pervagatum est: antea quippe Onogunduros eos appellabant. Thracia vero appellationem accepit a rege Thrace, qui olim illic e vivis excesserat; aut a nymphea Titanide, ex qua et Saturno Dolonchus natus est, unde Dolonchorum natio primum nomen nacta est. testis autem huius rei est Hierocles grammaticus, qui conscripsit *Συνέκδημον*, id est commentarium peregrinationis comitem, Dolonchorum gentem Thraciae connumerans, cum ita loquitur "sunt omnes praefecturae et urbes, quae ab imperatore Romanorum Cproli degente administrantur, praefecturae quidem 64, urbes autem 935." quocirca principium Europae imperatricem urbium et mundi totius, novam Romam eg: constituo; ac propterea thema circa ipsam, quod appellatur Thracia, in Europaeis partibus situm, thematum primum statuimus, quippe cum urbs ipsa olim Byzantiae nuncupata in Thracum regione stabilita sit. attamen Byzantium ipsum Megarensium et Lacedaemoniorum ac Boeotorum est colonia, Graecorum antiquissimorum: iccirco etiam Doriensium lingua utuntur scite et eleganter. dicamus itaque, ut antiquus ordo obtinebat, et ipsarum praefectarum nomina.

Ἐπαρχία Θράκης ἦγον Εὐρώπης, ὑπὸ κοσσυλιάρων, του-
 - λισι βουλευτῶν, πόλεις ιδ', Εὐδοξιούπολις, Ἡράκλεια, Ἀρκα-
 - διούπολις, Βιζέτη, Πάνιον, Ὀρνοι, Γάνος, Καλλίπολις, Μή-
 - ριζος, Σαλτικὴ, Σαβάδα, Ἀφροδισία, Ἄπρωσ, Κοιλία.

5 Ἐπαρχία Ῥοδόπης, ὑπὸ τὴν αὐτήν, πόλεις ζ', Παρθικόπο-
 - λισ, Ἡράκλεια Στρώμνον, Ἄνος, Μαξιμιανούπολις, Σέρραι,
 - Φίλιπποι, Τραϊανούπολις.

Ἐπαρχία Αἰμιμόντου, ὑφ' ἡγεμόνα, πόλεις ἕξ, Ἀδριανού-
 - πολισ, Ἀγχιάλος, Δεβελτός, Πλουτινόπολις, Τζόιδος.

10 Ἐπαρχία Θράκης, ὑπὸ κοσσυλιάρου, πόλεις ε', κλίμα Με-
 - στικὸν καὶ Ἀκόντισμα, Φιλιππούπολις, Βερόη, νῆσος Θάσος,
 - νῆσος Σαμοθράκη.

Ἐπαρχία Μυσίας, ὑφ' ἡγεμόνα, πόλεις ιε', Τόμις, Διονυ-
 - σούπολις, Ἄκραι, Καλλάτις, Ἴστρος, Κωνσταντιάνα, Ζέλπα,
 - 15 Τρόπαιος, Ἀξιούπολις, Καπιδάβα, Κάρπος, Τρωάσις, Νοβι-
 - δοντος, Αἴγισσος, Ἄλμυρις.

Ἔως ὧδε τὸ τῆς Θράκης θέμα κατὰ τὸν Ἱεροκλέους Συν-
 - ἰκδημον, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ τῆς Μακεδονίας θέμα, ὃ ὑπὸ τὸ
 - Ἰλλυρικὸν καὶ τὴν ἐκείσε τοποθεσίαν τέτακται. ἄρχεται οὖν
 - 20 οὕτως.

1 ἦγον om Hierocles ἀπὸ C 5 τῶν αὐτῶν F. malim τὸν
 - αὐτόν, coll. th. 9 praef. Pann. 8 ε'] immo ε' 13 ιδ' F
 - 14 Κωνσταντιάνα om C 18 κατὰ F

Praefectura Thraciae sive Europae. a consiliariis reguntur urbes
 quattuordecim, Eudoxiopolis, Heraclea, Arcadiopolis, Bizya, Panion,
 Orni, Ganos, Callipolis, Merizus, Saltice, Savada, Aphrodisia, Apros,
 Coelia.

praefectura Rhodopes: sub eadem urbes septem, Parthicopolis, He-
 raclea Strymni, Aenus, Maximianopolis, Serrae, Philippi, Traianopolis.

praefectura Haemimonti, sub duce, sex urbes, Adrianopolis, Anchia-
 lus, Develtus, Plutinopolis, Tzoidus.

praefectura Thraciae sub consiliario, urbes quinque, Clima Mesti-
 con, Acontisma, Philippopolis, Beroë, insula Thasus, insula Samothrace.

praefectura Mysiae, sub duce, urbes 14, Tomis, Dionysopolis,
 Acrae, Callatis, Ister, Constantiana, Zelpa, Tropaeus, Axiopolis, Capi-
 dava, Carpus, Trosmis, Noviodunum, Aegissus, Halmyris.

Hucusque Thraciae thema, ut habetur in Hieroclis comite peregrina-
 tionis: postea vero Macedoniae thema, quod sub Illyrico et eius de-
 scriptione locatur: sic ergo incipit.

Δεύτερον θέμα Μακεδονίας.

Μακεδονία ἡ χώρα ὠνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διὸς καὶ
Θυίας τῆς Δευκαλίωνος, ὡς φησὶν Ἡσίοδος ὁ ποιητής·

ἢ δ' ὑποκυσσαμένη Διὶ γείνατο τερπικεραυνῶ
εἶε δῶω, Μάγνητα Μακηδόνα θ' ἵππιωγάρμη, 5
οἱ περὶ Πιερίην καὶ Ὀλυμπον δάματ' ἔναιον.

ἄλλοι δ' ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Αἰόλου, ὡς Ἑλλάνικος ἱερεῶν
πρώτη τῶν ἐν Ἄργει “καὶ Μακεδόνος Αἰόλου, οὗ νῦν Μακεδόνες
καλοῦνται, μόνοι μετὰ Μυσῶν τότε οἰκοῦντες.” λέγεται δὲ
καὶ Μακεδονίας μοῖρα Μάκετα, ὡς Μαρσύας ἐν πρώτῳ Μακε- 10
δονιακῶν· “καὶ τὴν Ἡρῆστιαν δὲ Μάκεταν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ
Μακεδόνος.” ἀλλὰ καὶ τὴν ὅλην Μακεδονίαν Μακετιαν οἶδεν
ὀνομαζομένην Κλειθῆμος ἐν πρώτοις Ἀτθίδος· “καὶ ἐξωκίσθησαν
ὑπὲρ τὸν Αἰγιαλὸν ἕνω τῆς καλουμένης Μακετίας.” οἱ δὲ τῆς
Μακεδονίας βασιλεύσαντες ἀπογόνους ἑαυτοῦς Ἡρακλέους ὀνο- 15
μάζουσιν, Ἡρακλέους ἐκείνου τοῦ βουφάγου καὶ λεοντοφόνου
τυγχάνοντος, οὗ τὴν εἰκόνα καὶ τὸ μέγεθος καὶ ὄλον αὐτοῦ τὸν
χαρακτήρα ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ ὁ χαλκοῦς ἀνδριάς ἀπεμάξατο· ὃς
ἦν Ἀλκμήνης καὶ Ἀμφιτρύωνος υἱός, ὡς Ἕλληνας ψευδολογοῦσι
τοῖς γράμμασι. διὸ καὶ ἀντὶ ταινίας καὶ στέμματος καὶ πορφύρας 20
βασιλικῆς τῷ δέματι τῆς κεφαλῆς τοῦ λέοντος ἑντοῦς ταινιοῦσι,
καὶ στέμμα τοῦτο καὶ κόσμιον ἡγοῦνται, καὶ ὑπὲρ πάντα λίθον καὶ

5 δ' C. 7 ἱερῶν vulgo 8 οὗ] οὕτω F 11 Ἡρῆστιαν F
13 πρώτῳ? αὐ πρώτῃ Ἀτθίδι? 15 ἡρακλέως ὀνομάζουσιν ἡρα-
κλέως C 17 καὶ ὄλον] περὶ ὄλον F

Secundum thema Macedoniae.

Macedonia regio appellationem hanc accepit a Macedone Iovis filio
ex Thyia Deucalionis, ut ait poeta Hesiodus:

illa satu Saturnigenae genuisse tonantis
natos Magnetem atque Macedona fertur, equestri
arte insignes, Pierias aedesque colentes.

alii vero a Macedone Aeoli filio, ut auctor est Hellenicus libro primo
de sacris quae in Argo: “et ex Macedone Aeoli filio, a quo nunc Ma-
cedones vocantur, soli cum Mysis tunc habitantes.” Macedoniae autem
portio Maceta dicitur, ut scribit Marsyas libro primo rerum Macedoni-
carum: et Ereteam quoque appellant Macetam a Macedone.” verum
totam quoque Macedoniam nuncupavit Macetiam Clidemus in primis re-
rum Atticarum commentariis: “et emigrarunt trans Aegialum supra Ma-
cetiam nuncupatam.” qui vero Macedoniae reges exstiterunt, nepotes
Herculis se vocarunt, Herculis inquam illius, qui buphagus et leonicida
dictus est; cuius quidem effigiem staturam et omnem characterem in
Hippodromo aenea statua expressit. hic Alcmenae et Amphitryonis
filius fuit, ut Graeci fabulosis literis consignarunt. ideoque pro redimi-
culo et corona et purpura regia leonini capitis exuvio se redimunt,
atque hoc gestamen coronam et ornatum esse censent; eoque magis

μάργαρον τούτω ἐγκαλλωπίζονται. καὶ μάρτυς ἀξιόπιστος αὐτὸ τὸ νόμισμα τοῦ Μακεδόνοϋ Ἀλεξάνδρου, τοιαύτη εἰκὼν καλλωπιζόμενον. [εἰ] ἐκράτησε δὲ ἡ βασιλεία τῶν Μακεδόνων ἀρξαμένη ἀπὸ τοῦ τρίτου υἱοῦ Ἡρακλέους Καρανοῦ προσαγορευομένου, 5 αὐξηθεῖσα δὲ ἀπὸ Φιλίππου τοῦ πατρὸς Ἀλεξάνδρου, μεγαλυνθεῖσα δὲ καὶ ὑπερφυῆς γενομένη καὶ τῶν ἄκρων τῆς γῆς αὐτῶν ἐπιφάσασα ἐπ' αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν αὐτοῦ διαδόχων, καταλήσασα δὲ εἰς Περσεία τὸν Φιλίππου, ὥστε καὶ αὐτὸ ἀποβαλεῖν τὸ τῆς βασιλείας ἀξίωμα· ἀλγμάλωτος γὰρ αὐτὸς ὁ Περσεὺς 10 μετὰ γυναικὸς καὶ τέκνων, ἤτηθεῖς ὑπὸ Αἰμίλιου ἀνθυπάτου καὶ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων, εἰς τὴν Ῥώμην ἀπήχθη δέσμιος, καὶ πάντα τὰ τῆς βασιλείας τῶν Μακεδόνων ἐπίσημα, ὥστε ἀπὸ βασιλείας εἰς ἐπαρχίαν τὸ σχῆμα μεταβαλεῖν, καὶ νῦν εἰς θέματος τάξιν καὶ στρατηγίδος αὐτὴν καταλήξει.

15 Ἐπαρχία Μακεδονίας, ὑπὸ κομισιάριον, πόλεις λα΄, Θεσσαλονίκη, Πέλλα, Εὐρωπος, Δίος, Βέρροια, Ἐορδαῖοι, Ἐδεσσα, Κέλλη, Ἀλμωπία, Ἡράκλεια Λάκκου, Ἀντανία, Γέμινδος, Νικεδῆς, Διόβουρος, Ἡδομένη, Βράγυλος, Πρίβανα, Μαρούνεια, Ἀμφίπολις, Νεάπολις, Ἀπολλωνία, Τόπειρος τὸ νῦν Ῥούσιον, 20 Νικόπολις, Ἰθάπολις, Ἀκανθος, Κεραιόπυργος, Βέρπη, Ἄραλος, Διοκλητιανούπολις, Σεβαστόπολις.

3 ἐκράτει F. fortean scribendum ἐπεκράτει (pro εἰ ἐκράτει) Morellus
5 ὑπό? 8 φίλιππον C 15 λα΄ C 18 πρίβανα A

quam pretiosis lapillis et unionibus se decorari putant; ac testis huius rei fide dignus est nummus Alexandri Macedonis, eiusmodi figura insignitus. siquidem regnum Macedonum florere ac vigere coepit a tertio Mercuris filio, qui Caranus vocabatur; auctum vero propagatumque a Philippo, patre Alexandri; denique magnitudinem ac splendorem admirabilem assecutum est atque extremas terrarum oras attigit sub ipso Alexandro eiusque successoribus; ac tandem decidit ac desitit sub Perseo Philippi filio, qui regiam quoque dignitatem amisit: etenim captus est ipse cum coniuge et liberis ab Aemilio proconsule et duce Romani exercitus, a quo victus fuerat, et mox Romam in vinculis adductus, et una cum eo omnia regni Macedonum insignia, ita ut a regio statu ad praefecturae formam Macedonia mutata fuerit, ac nunc in thematis et provinciae ordinem redacta.

Praefectura Macedoniae, sub consiliario, urbes 31, Thessalonice, Pelle, Europus, Dius, Berroea, Eordaei, Edessa, Celle, Almopia, Heraclaea Lacci, Antania, Gemindus, Nicedes, Dioburus, Hedomene, Bragylus, Pribana, Maronea, Amphipolis, Neapolis, Apollonia, Topirus Rhamsium nunc dicta, Nicopolis, Ithapolis, Acanthus, Caraeopyrgus, Berpe, Aralus, Diocletianopolis, Sebastopolis.

Const. Porph.

ἐπαρχία Μακεδονίας, ἕφ' ἡγεμόνα, πόλεις ἧ', Στόλοι, Ἄργος, Εὐστραϊον, Πελαγονία, Βάργυλα, Κελανίδιον, Ἄρμονια, Ζάπαρυ.

ἐπαρχία Θεσσαλίας, ὑπὸ τὸν αὐτὸν, πόλεις ἑξ', Λάρισα, Δημητριάς, Θῆβαι, Ἐχιναῖος, Λάμια, Τρίκη, Γόμφιοι, Ἀπάτη, 5 μητρόπολις αἱ νῦν λεγόμεναι Νέαι Πάτραι, Καισάρεια, Φάρσαλος, Βουραμίνσιος, Σάλτος, Ἰωαννούβιος. νῆσος Σκιάθος, νῆσος Σκεπῖλα, νῆσος Πεπάρηθος.

Ἔως ὧδε τὸ θέμα Μακεδονίας.

Τρίτον θέμα Στρυμόνος.

10

Τὸ δὲ θέμα τοῦ Στρυμόνος τῇ Μακεδονίᾳ συντέτακται, καὶ οὐδαμοῦ τούτου λόγος ἐστὶ περὶ θέματος, ἀλλ' εἰς κλεισοῦρας τάξιν λελόγισται· καὶ σκῶθαι αὐτὸ ἀντὶ Μακεδόνων διανέμογται, Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥινοτιμήτου ἐν τοῖς ὄρεσι τοῦ Στρυμόνος καὶ ταῖς διαβύθραις τῶν κλεισοῦρῶν τούτους ἔγκατοικίσαντος.

15

Τέταρτον θέμα Θεσσαλονίκη.

Τὸ δὲ νῦν εἰς θέματος τάξιν χρημιτίζον Θεσσαλονίκη καὶ αὐτὸ Μακεδονίας μέρος τυγχάνει. καὶ ἵνα μὴ λέγω τοὺς ἔξωθεν καὶ παλαιοὺς τοῦ τοιοῦτου μάρτυρας πράγματος, ἀξιόχρεως μάρτυς ὁ ἕγιος τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος Παῦλος, Μακεδονίαν 20 ταύτην ἀποκαλῶν. γράφει δ' οὕτως "παρόντος ἡμῖν Ἀριστάρχου Μακεδόνοιο Θεσσαλονικέως." ἡ γὰρ Θεσσαλονίκη μητρόπολις ἐστὶ

4 ις' F 7 Βουραμίνσιος F

praefectura Macedoniae, sub duce, urbes octo: Stoli, Argos, Eustraeum, Pelagonia, Bargala, Celaenidium, Harmonia, Zapara.

praefectura Thessaliae, sub eodem duce urbes 17: Larissa, Demetrias, Thebe, Echinaeus, Lamia, Trice, Gomphi, Apate, metropolis quae nunc Novae Patrae nuncupantur, Caesarea, Pharsalus, Buraminus, Saltus, Ioannubius, insula Sciathus, insula Scopila, insula Peparethus.

Hucusque Macedoniae thema porrigitur.

Tertium thema Strymonis.

Thema Strymonis Macedoniae coniunctum est, neque usquam eius mentio fit nomine thematis, sed in clausurae ordinem reputatum est: et Scythae ipsum loco Macedonum depascuntur, postquam Iustinianus Rhinotmetus eorum sedes in montibus Strymonis seu in traiectu clausurarum collocavit.

Quartum thema Thessalonice.

Thessalonice, quae hoc tempore in thematis ordine existit, et ipsa Macedoniae pars est; et ne externos et antiquos huius rei testes proferram, locuples testis est S. Christi apostolus Paulus, qui Macedoniae hanc appellat, dum ita scribit "perseverante nobiscum Aristarcho Macedone Thessalonicensi." etenim Thessalonice metropolis est Macedoniae.

τῆς Μακεδονίας. ἀλλὰ καὶ Ἱεροκλῆς ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Μακεδονικαῖς αὐτὴν τέθεικε πόλεισιν. ἔχει δὲ τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας· Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Θεσσαλοῦς ἐκεῖ νικήσας τῇ Θυγατρὶ καὶ τῇ πόλει ὁμωνύμως τὸ ὄνομα ἔθετο.

5 Πέμπτον θέμα τῆς Εὐρώπης Ἑλλάς.
 Ἑλλάς ἡ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ Ἑλληνος τοῦ Λευκαλιωνος, ὃς δυναστεύσας τῆς Φθιώτιδος τοὺς ὑπηκόους ἑαυτῷ γενομένους ἀντὶ Γραικῶν Ἑλληνας ἐκάλεσε· καὶ τότε πρῶτον Ἑλλάς ὠνομάσθη. οὐκ ἦν δὲ τοῦτο παλαιὸν ὄνομα ἔθνους ἀλλὰ φωνῆς τῆς Ἑλληνι-
 10 κῆς ἰδιώμα, ὡς ὁ συγγραφεὺς Ἀλέξανδρός φησι, τὴν ὀνομασίαν νωτερικτὴν εἰδώς. δοκεῖ δέ μοι, οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦτο σύμπασά P 24 πῶς εἶχεν ἡ χώρα. οὐδ' ὁ ποιητὴς ἐμνήσθη Ἑλλήνων, Ἀργείους· αὐτοὺς ἀποκαλῶν, ἀλλὰ Θεσσαλοὺς μόνον ἀποκαλιῶν, καὶ Ἑλλάδα τὴν ἐπ' Ἀχιλλεῖ πόλιν, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν ὁ πολυῖστωρ,
 15 οὐδαμοῦ τοὺς σύμπαντας ὠνόμασεν Ἑλληνας, οὐδ' ἄλλους ἢ τοὺς μετὰ Ἀχιλλεῖος ἐκ τῆς Φθιώτιδος πρὸς τὴν Ἴλιον ἐκπλεούσοντας. ἔχει δὲ τὸ θέμα τῆς Ἑλλάδος πόλεις οὗ', πρῶτην μὲν Σκύρφεϊαν, β' Ἐλευσίνα, γ' Δαυλίον, δ' Χαιρώνειαν, ε' Ναύπακτον, ζ' Δελφοὺς, ζ' Ἀμφισσαν, καὶ τὰς λοιπὰς. συναριθμοῦμι δὲ ταύταις
 20 καὶ ἦσον τὴν Εὐβοϊαν, ἣν τινες Χάλιν ἢ Χαλκίδα ἱπονομάζουσιν. ἔχει δὲ μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὰς καλουμένας νήσους Κυκλάδας καὶ ἦσον τὴν Αἰγίαν, καταριθμῶ δὲ καὶ μέχρι Θερμοπυλῶν, ἐν ᾧ τόπων

2 αὐτὸ C ὑπὸ vulgo: corr C 3 Θεσσαλεῖς C 11 δεκτῶν?

quoniam etiam Hierocles grammaticus inter Macedoniae urbes eam collocavit. appellationem autem ab eiusmodi causa obtinet: Philippus Amyntae filius, ibi victoria a Thessalis reportata, filiae et civitatis idem nomen imposuit.

Quintum thema Europae Hellas.

Hellas regio appellationem accepit ab Hellene Deucalionis filio; qui cum dominatus esset Phthiotidi, subditos sibi incolas pro Graecis Hellenas nuncupavit; ac tunc primum Hellas nominata fuit. hoc vero nomen haud antiquum fuit gentis, sed Graecanicae vocis proprietates, ut Alexander historicus ait se compertum habuisse Helladis vocem recentiorem esse. quin etiam opinor universam regionem id nominis non obtinere; neque vero poeta Hellenum meminit, cum Argivos ipsos appellat: verum Thessalos solos, et Helladem vocat urbem quae Achilli parebat, ut Alexander polyhistor scribit. nusquam universos Graecos Hellenas nuncupavit, neque alios praeter eos qui cum Achille ex Phthiotide Ilium navigarunt. ceterum thema Helladis urbes continet 79, quarum prima est Scarpbia, secunda Eleusin, tertia Daulium, quarta Chaeronea, quinta Narpactum, sexta Delphi, septima Amphissa, et ceterae. his adnumera etiam insulam Euboeam, quam nonnulli Chalin vel Chalcida nuncupant. haec porro secum habet etiam insulas Cyclades cognominatas, et Aeginae insulam, atque inferiora usque ad Thermopylas, ubi Leonides ille

Λαωνίδης ἐκεῖνος ὁ Λακεδαιμόνιος μετὰ τριακοσίων στρατιωτῶν ἀντίστη Ξέρξῃ τῷ τῶν Περσῶν βασιλεῖ. καὶ τοσαῦτα μὲν ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸν Ἱεροκλέα.

"Ἐκτον θέμα Πελοπόννησος.

Κόρινθος ἢ ποτε Ἐφύρα, μητρόπολις πάσης Ἑλλάδος καὶ 5 αὐτῆς Πελοποννήσου, τουτέστιν Ἀχαιῶν· οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Ἀχαιοὺς ὀνομάζουσιν. ἔστι δὲ πᾶσα ἡ νῆσος ὑπὸ ἐνὶ στρατηγῷ τεταγμένη, πόλεις ἔχουσα μ', ἐξ ὧν εἰσὶν ἐπίσημοι Κόρινθος μητρόπολις, Σικυῶν, Ἄργος, Λακεδαιμονία τῆς Λακωνικῆς, ἡ πρὶν Σπάρτη, ἑτέρα μητρόπολις αἱ λε- 10 γόμεναι Πάτραι. ἡ δὲ Πελοπόννησος τρεῖς ἔχει ἐπωνυμίας, ὡς Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς γράφει ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ. μέγιστον οὖν τῶν τότε ἴσχυον αἱ Πελοπίδαι, καὶ ἡ Πελοπόννησος εἰς αὐτοὺς ἀφείρα, καὶ αὐτὸ τοῦνομα ἔχουσα ἀπ' ἐκείνων, τρεῖς ἦδη πρότερον ἀλλάξασα τὰς ἐπωνυμίας· ἐπὶ μὲν γὰρ Ἀπίου τοῦ Φορω- 15 νέως ἐκαλεῖτο Ἀπίη, ἐπὶ δὲ Πελασοῦ τοῦ αὐτόχθονος Πελασγία, ἐπὶ δὲ Ἄργου καὶ αὐτῇ ὁμωνύμως ἐκαλεῖτο Ἄργος. ἐπὶ δὲ Πέλοπος τοῦ τὸν Οἰνόμαον νικήσαντος Πελοπόννησος ἔσχε τοῦτο τὸ κύριον ὄνομα. ἔστι δὲ χειρόνηςος ἀμπέλου φύλλῳ τῷ σχήματι παρεμφερῆς. Διονύσιος δὲ πλατάνου φύλλῳ ἀπεικάζει, λέγων 20 οὕτως "εἰδομένη πλατάνου μπουρῶντι πετῆλω." περὶ δὲ τὸν

11 ὡς C: vulgo ὡς δ

Lacedaemonius cum trecentis militibus obstitit Xerxi Persarum regi. atque haec sunt quae continentur in Hellade, ut scribit Hierocles.

Sextum thema Peloponnesus.

Corinthus, olim Ephyra nuncupata, metropolis est totius Hellados atque ipsius Peloponnesi, hoc est Achaiae: nam Romani Peloponnesi incolae Achaeos appellant. est autem universa insula sub uno praetore constituta, et urbes 40 continet; ex quibus insignes Corinthus metropolis, Sicyon, Argus, Lacedaemonia Laconicae, quae antea Sparta dicebatur, alia metropolis Patrae nuncupata. Peloponnesus autem tres appellationes obtinet, ut Nicolaus Damascenus scribit in 4 histor. itaque maxime inter illius temporis principes Pelopidae pollebant; ac Peloponnesus ipsos spectabat et ab ipsis nomen suum retinebat, cum tribus iam antea nominibus appellata fuisset, siquidem sub Apio Phoronei filio dicebatur Apia, sub Pelasgo indigena Pelasgia, sub Argo etiam ipsa Argos dicebatur: denique sub Pelope, qui Oenomaum vicerat, Peloponnesus proprium hoc nomen vindicavit. est autem Cherronesus vitis pampino figura persimilis: Dionysius tamen platani folio Peloponnesum comparat, hoc versa "persimilis platani folio, cui cuspis acuta est." circa

τάσων αὐτὸν εἶσι νῆσοι ζ', Πελοποννήσιοι λεγόμεναι. καὶ οὕτως μὲν ἡ Πελοπόννησος.

Ἐβασιλεύετο τὸ πρὶν ἡ Πελοπόννησος ἐκ τοῦ τῶν Ἡρακλειδῶν γένους, μέχρις ἂν Φίλιππος ὁ Μακεδῶν τούτων ἐκράτησε. 5 διενεχθέντων γὰρ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους περὶ πρωτείων, ἀφ' οὗπερ ὑπ' ἀμφοτέρων ὁ Πέρσης ἠτήθη, Ἐξέρξης ἐκεῖνος ὁ περιβόητος, πεζῇ μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ὅτε Μαρδόνιος ἐκεῖνος οὖν παντὶ τῷ λαῷ ἐπετώκει, νηῖτι δὲ στόλῳ ὑπ' P 25 Ἀθηναίων, ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐνανάρχει τοῦ στόλου, — μάχη οὖν 10 ἐκροτήθη πρὸς ἀμφοτέρων περὶ πρωτείων, καὶ διεκράτησεν ἐπ' ἀμφοτέροις ὁ πόλεμος ἔτη κζ', καθὼς Θουκυδίδης ὁ περιώνυμος γράφει. ὑπ' ἀλλήλων οὖν διαφθαρέντων καὶ τῆς νεολαίας ἀπολυμένης εἰσῆλθε Φίλιππος ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου πατὴρ, καὶ ἀμφοτέροισ αὐτοῖς ἐδουλώσατο, ὥστε ῥηθῆναι ἐπ' αὐτοῦ τουτοῖ τὸ λό- 15 γιον "ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔλλαχε τιμῆς." ὕστερον δὲ πάλιν τῶν Μακεδόνων ὑπὸ Ῥωμαίων ἠτήθηέντων, πᾶσα ἡ Ἑλλάς τε καὶ ἡ Πελοπόννησος ὑπὸ τῆν τῶν Ῥωμαίων σαγήνην ἐγένετο, ὥστε δούλους ἀντ' ἐλευθέρων γενέσθαι. ἐσθλαβώθη δὲ πᾶσα ἡ χώρα καὶ γέγονε βάρβαρος, ὅτε ὁ λοιμικὸς θάνατος πᾶσαν 20 ἐβόσκετο τὴν οἰκουμένην, ὀπηνίκα Κωνσταντίνος ὁ τῆς κοπρίας ἐπώνυμος τὰ σκήπτρα τῆς τῶν Ῥωμαίων διεῖπεν ἀρχῆς, ὥστε τινὰ τῶν ἐκ Πελοποννήσου μέγα φρονούντα ἐπὶ τῇ αὐτοῦ εὐγενείᾳ, ἵνα

1 αὐτῆς C 3 τὸ om C τῶν om C 18 δούλοις vulgo

haec ipsa loca septem sunt insulae, quae Peloponnesiae nuncupantur. ac sic quidem Peloponnesus se habet.

Olim quidem regio illa gubernabatur imperio ab Heraclidarum genere, donec Philippus Macedo eos devicit. etenim cum Athenienses adversus Lacedaemonios de principatu contendissent, ex quo ab utrisque Persa victus est, Xerxes ille famosissimus, pedestri praelio a Lacedaemoniis superatus tum cum Mardonius cum universis copiis concidit, navali vero expeditione ab Atheniensibus tum cum Themistocles classi praefuit; certamine itaque inter utrosque commisso de praerogativa, bellum utrinque per 27 annos productum est, ut percelebris Thucydides memoriae prodit. ergo profligatos a se invicem, iuventute prostrata, iavasit Philippus, Alexandri pater, et utrosque servituti addixit, ita ut hoc carmen de ipso prolatum sit "in dissidiis autem vel nequissimus principatum obtinet." postea autem, vice versa Macedonibus a Romanis superatis, omnis Graecia et Peloponnesus Romanorum sagenae iugum subierunt, ita ut Graeci servi pro liberis evaserint. ceterum in servitutum redacta fuit universa regio ac barbara effecta, quando pestilentem morbum in omnem terrarum orbem grassatus est, quo tempore Constantinus Copronymus Romanorum imperii scepra rexit. itaque quempiam e Peloponneso oriundum de nobilitate sua, ne dicam ignobilitate glorian-

μη λέγω δυσγενεία, Εὐφήμιον ἐκείνον τὸν περιβόητον γραμματικὸν ἀποσκῶψμι εἰς αὐτὸν τουτοῖ τὸ θρυλούμενον λαμβεῖον “γαρυσουίδης ὄψις ἐσθλαβωμένη.” ἦν δὲ οὗτος Νικήτας ὁ κηδεύσας ἐπὶ θυγατρὶ Σοφίᾳ Χρωτοφόρον τὸν υἱὸν τοῦ καλοῦ Ῥωμανοῦ καὶ ἀγαθοῦ βασιλέως.

5

[Ἑβδομον θέμα Κεφαλληνία.]

Ἡ δὲ Κεφαλληνία συμπεριλήπται τῇ Πελοποννήσῳ· οὐδέποτε γὰρ εἰς τάξιν ἐχρημάτιζε θέματος, οὐδὲ ὀνομαστός τις ἐκ ταύτης ἐγένετο εἰ μὴ ὁ παρ’ Ὀμήρῳ πολυθρόνητος Ὀδυσσεύς. ὁμοίως δὲ καὶ νῆσος ἡ Ζάκυνθος ἢ τε Λευκάς καὶ ἡ Ἰθάκη ἢ τοῦ Ὀδυσσεὺς πατρὸς, καὶ ἄλλα τινὰ νησίδια, καὶ αὐτὴ Κέρκυρα ἢ τῶν Φαιάκων πόλις, τὸ τοῦ Ἀλκινόου βασιλείον, ὅπερ Ὀμηρος ἐκδειάζει ὑπὲρ πάντας τοὺς τότε τινῶν ἀνδρῶν βασιλεύοντας. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Ἄγδοον θέμα Νικόπολις.

15

Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἠπείρου τῆς Φωκικῆς, ἔφ’ ἡγεμόνα, πόλεις δώδεκα, Νικόπολις μητρόπολις. ἐκλήθη δὲ Νικόπολις δι’ αἰτίαν τοιαύτην. Καῖσαρ ἐκεῖνος ὁ σεβαστὸς καὶ περιώνυμος Ἀὔγουστος πόλεμον ἔσχε μετὰ Κλεοπάτρας τῆς Αἰγυπτίας καὶ

6 κεφαληνία C

12 ὄπερ C

tem Euphemius, illustris ille grammaticus, cavillatus salse fuit hoc trito et pervagato senario “vieta facies in servitutem redacta.” hic autem fuit Nicetas, qui filiam suam Sophiam collocavit Christophoro filio Romani, egregii ac probi imperatoris.

Septimum thema Cephallenia.

Cephallenia Peloponneso comprehensa est: nunquam enim ex numero thematum fuit, neque celebris quisquam ex ea oriundus erat, nisi clarissimus apud Homerum Ulysses; ac pariter etiam Zacynthus insula et Leucas et Ithaca, Ulyssis patria, et aliae quaedam parvae insulae, atque ipsa Corcyra, Phaeacum civitas, Alcinoi regia, quem quidem Homerus divinis laudibus in caelum extollit supra cunctos principes qui tunc in paucos dominabantur. atque haec quidem de his.

Octavum thema Nicopolis.

Praefectura veteris Epiri Phocensis, sub duce, urbes duodecim: Nicopolis est metropolis. vocata autem est Nicopolis ob eiusmodi causam. Caesar ille Augustus et fama super aethera notus bellum gessit

Ἀντωνίου τοῦ ταύτης ἀνδρός, ὃς ἦν πρότερον ἐν' ἀδελφῇ τοῦ
 Καίσαρος γαμβρός, ἀπέστη δὲ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς δι' ἔρωτα
 τῆς Κλεοπάτρας αὐτῆς, καὶ τῆς Αἰγυπτίων γῆς πάσης ἐκράτησεν. P 26
 ναυτικῶ ὄν στόλῳ ἐπὶ ναυσὶ χιλίαις καὶ διακοσίαις συνέβαλον
 5 μετὰ Καίσαρος ἐν πολέμῳ, ἐν αὐτῷ τῷ ἀκρωτηρίῳ τῷ καλουμένῳ
 Ἀκτίῳ· καὶ νικήσας ὁ Καῖσαρ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν Κλεοπάτραν
 ἔκτισε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Νικόπολιν διὰ τὸ ἐκείσε ἤττηθῆναι
 τὸν Ἀντώνιον. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ καλουμένου Ἀκτίου
 καὶ τὰς καλουμένας Ἰνδικτίωνας ἐκάλεσεν. οὕτω γὰρ γράφει
 10 Ἡρόδιος ὁ Ἠλλοσότριος. "Ἰνδικτίων τοῦτ' ἔστιν Ἰνακτίων, ἣ περὶ
 τὸ Ἀκτίον νίκη· διὰ τοῦτο ἀρχεται μὲν Ἰνδικτίων ἀπὸ πρώτης καὶ
 καταλήγει μέχρι τῆς μ', καὶ πάλιν ὑποστρέφει καὶ ἀρχεται ἀπὸ
 πρώτης, διὰ τὸ τὸν Ἀντώνιον συνάροντα γενέσθαι Ἀνγούστῳ τῷ
 Καίσαρι μέχρι τοῦ μ' χρόνου. μετὰ δὲ ταῦτα μόνος ἐκράτησεν
 15 Ἀγγοστος." μητρόπολις δὲ τοῦ θέματος πόλις Λωδύνη, ἐφ'
 ἧς ἡ δρῶς ἡ φθεγγομένη τὰ τῶν δαιμόνων μιστήρια· ἧς μνημο-
 νεύει καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, λέγων οὕτως "ἡ Λωδωναιᾶς δρῶς
 ληρήματα ἢ Κασταλίας μαντικώτατον πόμα." ἐκείσε γὰρ ἦν ἡ
 πηρὴ Κασταλίας ὄνομα ἔχουσα ἀπὸ νύμφης τινός. οὕτω καλουμέ-
 20 νης, καὶ ποταμοῦ ὃν Ὅμηρος Ἀχελῶον ὀνομάζει, οὗ τὸ ὕδωρ
 ὑπερβαίνει ἐπὶ γλυκύτητος πάντα τὰ τῶν ποταμῶν ῥάματα. καὶ
 ταῦτα μὲν περὶ Νικοπόλεως.

12 τῆς add C
 Banduriana

18 μαντικὸν Morellus in notis

21 ἐπὶ om

adversus Cleopatram Aegyptiam et Antonium eius virum, qui prius Cae-
 saris affinis ob sororem fuerat. ceterum a Romanorum dominatu de-
 scivit ob amorem Cleopatrae, et universam Aegyptiorum terram obti-
 nuit: itaque navali praelio, cum navibus mille ducentis, cum Caesare
 in acie congressus in ipso promontorio quod Actium nuncupatur; et cum
 Caesar Antonium et Cleopatram vicisset, urbem condidit, quam Nico-
 polin nominavit, quod eo loci superatus esset Antonius. iam vero a
 dicto promontorio Actio etiam vocari indictiones instituit: sic enim He-
 sychius Illustris scribit "indictio, hoc est inactio, victoria scilicet circa
 Actium. iccirco certe incipit indictio a prima et desinit in decima quinta,
 et retro commeat atque incipit a prima, quia Antonius collega fuerat
 Augusti Caesaris usque ad decimum quintum annum, postea vero solus
 imperavit Augustus." ceterum thematis huius metropolis urbs est Do-
 done, in qua quercus erat, quae daemonum arcana et oracula edebat;
 cuius quidem meminit et Gregorius theologus, sic inquit "aut roboris
 Dodonaei aniles fabulae, aut Castaliae divinae valde pocula." nam eo
 loci fons erat Castaliae nomen obtinens, a nymphea quadam sic nuncu-
 pata, et a fluvio, quem Homerus Acheloum appellat; cuius aqua dulce-
 diae omnes fluminum liquores superat. atque haec quidem de Nicopoli.

Ἔσταν δέμα Δυρράχον.

Δυρράχιον ἢ ποτε Ἐπίδαμνος, ὑπὸ κοινοβιαρίου, πόλεις θ',
Σκάμπτα, Ἀπολλωνία, Βουλλίς, Ἀμαντία, Πουλχεριόπολις, Ἀύλων,
Ἀήστρων, Σκεύπτων, Ἀλήνιδος μητρόπολις.

Ἐπαρχία Δακτίας μεσογαίου, ὑπὸ κοινοβιαρίου, πόλεις πέντε, 5
Πανταλία, Γερμανός, Νάϊσος ἢ πατρίς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου,
Ῥεμισιάννα.

ἐπαρχία τῆ παλαιᾷ, ὑπὸ κοινοβιαρίου, πόλεις ε'.

ἐπαρχία Δαρδανίας, ὑφ' ἡγεμόνα, πόλεις γ'.

ἐπαρχία Παννονίας, ὑπὸ τὸν αὐτόν, πόλεις β'. 10

Καὶ ὧδε μὲν ἐπαρχίας τῆς νέας Ἠπείρου, τοῦτ' ἔστι τοῦ
Δυρράχιον τοῦ πάλαι καλουμένου Ἐπιδάμνου. ἤγειτον δὲ περὶ τῆς
δομοασίας αὐτοῦ, πόθεν καλεῖται Δυρράχιον. Δυρράχιον πόλις
Ἑλληνική, καὶ Ἐπίδαμνος κληθεῖσα ὑπὸ Ἐπιδάμνου τοῦ ἀρχαίου
ἥρωος. τοῦτου θυγάτηρ Μέλισσα, ἥς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ὁ 15
Δυρράχιος· ἀφ' ἧς ἔστι τόπος ἐν Ἐπιδάμνῳ Μελισσώνιος, ἐνθα
Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθε. μετὰ δὲ τὸν Ῥιζόνικον Λισσός ἔστι
πόλις καὶ Ἀκρόλισσος καὶ Ἐπίδαμνος, Κερκυραίων κτίσμα, ἣ
ἂν Δυρράχιον ὀμωνύμως τῇ χειρονήσῳ λεγομένη ἐφ' ἧς ὄφραται,
ὡς Φίλων γράφει. Δέξιππος ἐν χρονικῶν δεκάτῳ Μακεδονικῶν 20

3 Σκάμπτα ed ante Bandurium, Σκάμπτα et Σκάμπτα Hierocles
πουλχεριόπολις C 4 Σκεπῶν Hierocles 7 Νεμισιάννα ACF
11 μὲν αὖ ἐπαρχία? 13 καλεῖται δυρράχιον C: vulgo καλεῖται
τὸ δυρράχιον 14 ἐπὶ C 15 ἥς ἠράσθη Ποσειδῶν AFC
20 χρονικῶ AF: corr Valesius

Notum thema Dyrrachium.

Dyrrachium, olim Epidamnus, sub consiliario, urbes novem,
Scampta, Apollonia, Bullis, Amantia, Pulcheriopolis, Aulon, Lestron,
Sceupton, Alenidus metropolis.

Praefectura Daciae mediterraneae, sub consiliario, urbes quaeque,
Pantalia, Germanus, Naisus, patria magni Constantini, Remesiana.

praefectura antiqua, sub consiliario, urbes quinque.

praefectura Dardaniae, sub duce, urbes tres.

praefectura Pannoniae, sub eodem, urbes duae.

Atque ita se habent praefecturae novae Epiri, hoc est Dyrrachii,
quod oppidum olim Epidamnus dicebatur; de cuius nominis ratione ali-
quid memorandum est. Dyrrachium urbs Graecanica et Epidamnus
appellata ab Epidamno heroe prisco: huic erat filia Melissa nomine, ex
qua et Neptuno Dyrrachius natus est; a qua est locus Epidamni Me-
lissonium dictus, ubi Neptunus cum Melissa rem habuerat. post Rizoni-
cum autem sinum Lissus est urbs et Acrolissus et Epidamnus a Corey-
raeis condita, quae nunc a peninsula, cui insidet, nomen Dyrrachii
tenet, ut scribit Philo. Dexippus in 10 Chronicorum urbem ipsam

πόλιν αὐτὴν καλεῖ, γράφων οὕτως “καὶ Μακεδόνων Ἐπίδαμνον, ἐσούστερον Δυρράχιον μετονομασθεῖσαν, πόλιν τῆς Μακεδονίας μεγάλην καὶ εὐδαίμονα εἶσαν, κατὰ κράτος αἰρουσῶσιν.”

P 27

Ἔως ὧδε ὁ μερισμὸς τῆς βασιλείας ἐγένετο τοῦ κρατοῦντος 5 βασιλέως τὸ Βυζάντιον. τὰ δὲ ἀντίπερα, ἄπερ Ἴονιος κόλπος, τῷ βασιλεύοντι τῆς Ῥώμης ὑπήκοα. οὕτω γὰρ ἐμέρισεν ὁ μέγας βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τοῖς τριῶν υἱέσιν αὐτοῦ, Κωνσταντίνῳ καὶ Κωνσταντίῳ καὶ Κώνσταντι, τῷ μὲν πρώτῳ νῆψ τὰς ἄνω Γαλλίας καὶ τὰ ἐπέκεινα Ἰαλπειῶν ἕως τοῦ ἰσπερίου ὠκεανοῦ καὶ 10 ἐς αὐτὴν πόλιν τὴν Κάνταβρον, τῷ δὲ Κώνσταντι τῷ ὑστάτῳ νῆψ τὴν Ῥώμην καὶ τὰς κάτω Γαλλίας τὴν τε νῆσον Σαρδῶ καὶ αὐτὴν Σικελίαν καὶ τὴν ἀντίπερα Λιβύην Καρχηδόνα τε [καὶ] τὴν τῶν Ἰατρῶν μητρόπολιν, καὶ ἕως Κυρήνης αὐτῆς, τῷ δὲ Κωνσταντίῳ τὰ ἀπὸ τοῦ Δυρραχίου καὶ αὐτὸ τὸ Ἰλλυρικὸν τὴν Ἑλλάδα τε καὶ 15 τὰς ἐπέκεινα νήσους, τὰς τε Κυκλάδας καὶ τὰς καλουμένας Σποράδας καὶ ἕως Ἑλλησπόντου, τὴν τε καλουμένην μικρὰν Ἀσίαν, ἀμφοτέρως τε καὶ Συρίαν καὶ Παλαιστίνην καὶ τὴν Κιλικίαν καὶ αὐτὴν Αἴγυπτον· ἡ γὰρ Λιβύη τῷ τῆς Ῥώμης ὑπέκειτο βασιλεύοντι. καὶ οὕτως μὲν ὁ παλαιὸς τε καὶ ὁ πρῶτος μερισμὸς τῆς 20 βασιλείας Ῥωμαίων· ἡ δὲ Δαλματία τῆς Ἰταλίας ἐστὶ χώρα, ἐξ ὅπῃ ἐβλάστησεν ὁ πάντων ἀνθρώπων ἀνοσιούτατος καὶ ἄσεβ-

3 αἰρουσῶσιν vulgo 6 ὑπήκουον C 7 κωνσταντῖνον καὶ
κωνσταντα καὶ κωνσταντιον C 9 τοῦ add C 12 τῶν om
Bandariana 17 τε καὶ] τε τὰς?

Macedonicam vocat, sic inquit “et Macedonum Epidamnum, quae postea Dyrrachium nominata est, urbem Macedoniae magnam ac beatam vi capiunt.”

Hucusque imperii divisio facta est, ut illa essent imperatoris qui Byzantium tenet; quae vero ulterius sunt et Ionico sinu continentur, imperatori Romae obtemperabant. sic enim magnus Constantinus imperator partitus est imperium tribus suis liberis, Constantino Constantio et Constanti; ac primo quidem superiora Galliae loca, et quae trans Alpes sunt, usque ad occidentum Oceanum atque urbem Cantabrim, Constanti vero, minimo natu, Romam et inferiorem Galliam atque insulam Sardiniam ipsamque Siciliam et Africam ulteriorem Carthaginemque Afrerum metropolim ad ipsam Cyrenem usque, Constantio denique, quae citra Dyrrachium, et Illyricum, Helladem et insulas ultiores, et quae Cyclades ac Sporades nuncupantur, usque ad Hellespontum, ac parvam Asiam dictam, utramque Syriam ac Palaestinam itemque Ciliciam ipsamque Aegyptum: nam Libya Romano imperatori subdita fuit. atque eiusmodi quidem fuit antiqua et prima Romani imperii divisio. ceterum Dalmatia Italiae regio est, ex qua ortum habuit omnium qui unquam fuerunt hominum profligatissimus maximeque impius impe-

στατος βασιλεὺς Διοκλητιανός, ἀπό τινος χωρίου καλουμένου Σα-
λῶναι, ἐν ᾧ ἔστιν ὕδωρ πότιμον καὶ γλυκύτατον ἐπὲρ πάντα τὰ
ὔδατα, ὡς φασιν οἱ γευσάμενοι.

Δέκατον θέμα Σικελία.

Νῆσός ἐστι μεγίστη καὶ ἐπιφανεστάτη ἡ Σικελία. οὐκ ἦν 5
δὲ τὸ πρότερον ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλέως Κωνσταντινουπόλεως,
ὅτε ἡ Ῥώμη ἐβασιλεύετο· νῦν δὲ ἐγένετο ἡ καινοτομία αὕτη διὰ
τὸ τὴν Ῥώμην ἀποθέσθαι τὸ βασιλεῖον κράτος καὶ ἰδιοκρατορίαν
ἔχειν καὶ δεσπόμεσθαι κυρίως παρὰ τινος κατὰ καιρὸν πάπα. κρα-
ταίεται δὲ νῦν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὸ τὸν αὐτο- 10
κράτορα Κωνσταντινουπόλεως θυλασσοκρατεῖν μέχρι τῶν Ἡρα-
κλέους στηλῶν καὶ πάσης ὁμοῦ τῆς ὠδε θυλάσσης. ἔσχε δὲ τὴν
ἱστορίαν τοῦ καλεῖσθαι Σικελία ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης, καθὼς ὁ
γραμματικὸς Στέφανος γράφει. "Σικελία ἡ νῆσος Σικανία πρότε-
ρον ὠνομάζετο, εἶτα Σικελία ἐκλήθη, ὡς φησιν Ἑλλάνικος ἱερείων 15
τῆς Ἡρας β'. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ Αὔσονες ὑπὸ τῶν Ἰαπύ-
γων ἐξ Ἰταλίας ἀνέστησαν, ὧν ἦρχε Σικελός· καὶ διαβάντες εἰς
τὴν νῆσον τὴν τότε Σικανίαν καλουμένην περὶ τὴν Αἴτναν καθιζό-
μενοι ὤκουον αὐτοὶ τε καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Σικελός, βασιλεῖην
ἐγκαταστισάμενος καὶ ἐντεῦθεν ὀρμώμενος [ὁ Σικελός οὗτος], 20
πάσης ἤδη τῆς νήσου τότε ταύτης Σικελίους καλουμένης ἀπὸ τοῦ

7 νηὶ C
τε vulgo

11 ἠρακλείων C

13 τὴν αἴτναν?

18 τότε]

rator Diocletianus, ab opp'do oriundus cui nomen erat Salonae; unde
manat aqua ad potum suavissima supra omnes aquas, ut asserunt, qui
gustarunt.

Decimum thema Sicilia.

Sicilia insula maxima et celeberrima est. haec utique non fuit
antea sub potestate imperatoris Cpolitani, quando Roma imperatori
subiecta erat: nunc autem haec innovatio facta est, quia Roma regium
deposuit principatum, et propriam administrationem ac iurisdictionem
obtinnit, eique proprie ac legitime dominatur qui suo tempore papa est.
nunc vero sub ditione est Cpolis, quia Cpolitanius imperator maris prin-
ceps est usque ad Herculis columnas et nostri totius mediterranei. fama
autem est Siciliam appellationem accepisse ab eiusmodi historia, ut scri-
bit Stephanus grammaticus. "Sicilia insula Sicania prius nominabatur,
deinde Sicilia appellata est, ut ait Hellanicus lib. 2 De sacris Iunonia,
eodem tempore etiam Ausones ab Iapygibus ex Italia detrusi sunt, qui-
bus praeerat Sicelus; et traiecta insula, Sicania dicta, circa Aetnam
sedes stabiliantes et ipsi et rex eorum Sicelus habitant, ibi regno
constituto; atque inde profectus Sicelus totam sibi mox subegit insulam,

Σικελῷ τούτου, ὃς καὶ ἐν αὐτῇ ἰβασίλευσε.” καὶ Μένιππος δὲ ταῦτά φησιν “ἐλθόντες εἰς Σικελίαν στρατὸς πολλὸς ἐξ Ἰταλίας P 28 τοὺς τε Σικανὸς κρατήσαντες μάχῃ ἀπέστειλαν εἰς τὰ μεσημβριῶν καὶ τὰ ἐσπέρια μέρη αὐτῆς, καὶ ἀντὶ Σικανίας Σικελίαν τὴν νῆσον ἐποίησαν καλεῖσθαι, καὶ τὰ κράτιστα τῆς γῆς ὤκησαν ἔχοντες.” μεγίστη δὲ αὐτῇ μαρτυρεῖται τῶν ἐπτά, καθά φησιν Ἀλέξιος ὁ κωμικός.

τῶν ἐπτά νήσων, ὡς δέδειχεν ἡ φύσις
 10 θνητοῖς μεγίστος, Σικελία μὲν, ὡς λόγος,
 ἴσθι μεγάλη, καὶ δευτέρα Σαρδῶ, τρίτη
 Κύπρος, τετάρτη δ' ἡ Λίδος Κρήτη τροφός,
 Εὐβοία πέμπτη στενοφυής, ἕκτη Κύπρος.
 Ἄεσβος δὲ τῶν ἐβδόμην λαχοῦσ' ἔχει.

τῶν δὲ νησιωτῶν οἱ μὲν Ἰθαγενεῖς πάσαι Ἀἴγυες ἐξ Ἰταλίας Σικελὸν
 15 λέγονται, οἱ δὲ ἐπήλυδες Ἕλληνες εἰσι Σικελιωταί, ὡς Ἰταλιῶται.
 ἔχει δὲ πόλεις ἐπισήμους τὴν τε Συράκουσαν καὶ τὸ καλούμενον
 Ταυρομένειον καὶ αὐτὴν τὴν Ἀκράγαντα, καὶ τὰς λοιπὰς πόλεις
 τὰς μὲν ἡσημωμένας τὰς δὲ κρουτομένας παρὰ τῶν Σαρακηνῶν.
 τὴν μὲν οὖν Συράκουσαν ἐπὶ Βασιλείου τοῦ ἀοιδίου βασιλέως
 20 παρέλαβον οἱ Σαρακηνοί, τὸ δὲ Ταυρομένειον ἐπὶ Λέοντος τοῦ
 σοφωτάτου βασιλέως. ὅσα τοίνυν κατελείφθησαν κάστρα, παρὰ
 τῶν ἀθέων Σαρακηνῶν κρουτοῦνται· μόνη δὲ ἀντιπέραν ἡ Κυλα-

6 Ἀλεξίς?

12 πέμπτη εὐβοία C

17 ταυρομένειον C

quae tum ab hoc Sicelo Sicilia nuncupata est, qui in ipsa regnavit.” haec vero Menippus his verbis narrat. “profecti in Siciliam cum ingenti exercitu ex Italia, Sicanis praelio superatis, ad meridionales et occidentales regionis partes eos delegarunt; et ut pro Sicania Sicilia insula vocaretur effecerunt, uberrimamque soli regionem habitantes incoluerunt.” maxima autem insula e septem esse probatur etiam Alexii comici testimonio, cuius hi sunt versus:

ex insulis septem, indicavit quas parens
 natura terrigenis, Sicilia est maxima,
 ut fama fert; secunda Sardo, tertia
 Cyrenus; Iovis quae Creta nutrix quarta stat.
 Euboea quinta angusta, sexta Cyprus est:
 at Lesbos ordinem est adepta septimum.

porro ex insularibus indigenae quondam Ligures ex Italia Siculi dicuntur, advenae autem Graeci sunt Siceliotae, ut Italiotae, ceterum insignes urbes habet, Syracusas et Tauromenium dictum, ipsumque Agrigentum, et ceteras civitates, partim desertas partim a Saracenis occupatas. Syracusas certe sub Basilio illo praeclaro imperatore ceperunt Saraceni, Tauromenium vero sub Leone sapientissimo imperatore. quotquot igitur deserta fuere oppida, haec ab impiis Saracenis detinen-

βρία κρατεῖται παρὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐν ᾗ καὶ τὸ 'Ρήγιόν ἐστι καὶ τὸ πολισμάτιον τῆς ἁγίας Κυριακῆς τῆς τε ἁγίας Σεβηρήνης καὶ ὁ Κρότων καὶ ἄλλα τινά, ὡν περὶ ὁ στρατηγὸς Καλαβρίας κυριεύει. εἰσι δὲ αἱ ὑπὸ Σικελίαν καὶ τὸν ταύτης στρατηγὸν πόλεις κβ'. τὸ δὲ ἀρχαῖον αὐτῆ ἡ νῆσος ἐτυρακνεῖτο, ἵνα μὴ λέγω⁵ ἐβασιλεύετο, ὑπὸ τε Ἰέρωνος καὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου· παρέλαβον δὲ αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ στόλου μεγάλου, ὅτε Μάρκελλος ἐκεῖνος ἐστρατήγει καὶ ναύαρχος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἐνεδεικνυτο, ὅτε καὶ Ἀρχιμήδης ὁ γεωμέτρης ἐν αὐταῖς ταῖς Συρακούσαις ὡν νυκτὸς ἀλούσης τῆς πόλεως ὑπὸ στρατιώτου τινὸς ἀγγ- 10 ρέθη· ὃν ὁ Μάρκελλος ἐκεῖνος τοσοῦτον ἐθρήνησεν ὡς μηδένα κοπετὸν ἀπολειφθῆναι τῆς ἐκείνου ταφῆς. καὶ ταῦτα μὲν περὶ Σικελίας.

Ἐνδέκατον θέμα Λογγοβαρδίας.

Ἡ δὲ Λογγοβαρδία δισοοῖς ὀνόμασι κέκληται, παρὰ μὲν τισι 15 Λογγοβαρβία, τοῦτ' ἐστὶ πολυγένεια, παρὰ δὲ τισι Λαγοβαρδία ὡς πολυγένεια. ἡ δὲ γῆ ἦν κατοικοῦσιν, ἣ τε Βοθρενοτὸς καὶ Νεάπολις ἡ μητροπόλις καὶ τὸ Βέσιον ὄρος καὶ ὁ ἐν αὐτῷ Πυρχάνος, Ἑλλήνων εἰσὶν ἀποικίαι. καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ἰουστινιανοῦ, μᾶλλον δὲ Ζήνωνος, παρέλαβον οἱ Γότθοι τὴν τε Νεάπολιν καὶ 20 τὰς λοιπὰς παρακειμένας πόλεις· ὡν ἤρχε Βουτελίνος ὁ τῶν Φράγ-

8 στόλου C: ceteri στρατοῦ ἀνεδαίνυτο? 18 Οὔεσοῦβιον
Morellus, Δέσιον Bandurius cum mas

tur. sola vero trans mare Calabria a Christianis tenetur, in qua etiam Rhegium est et oppidulum S. Cyriacae et S. Severinae, et Croto, et alia quaedam oppida, quibus dux Calabriae dominatur. sunt autem sub Sicilia et eius duce urbes viginti duae. ceterum haec insula antiquitus dominatu tyrannico regebatur, ne dicam regio, ab Hierone et Dionysio tyranno; Romani vero eam ceperunt cum magna classe, quando Marcellus ille exercitui imperabat et navarchus classis Romanae constitutus erat, tum cum Archimedes geometra, Syracusis manens, noctu expugnata urbe, a milite quodam interfectus est; quem Marcellus usque adeo luxit ut nullus abfuerit planctus ab eius sepultura. atque haec quidem de Sicilia.

Undecimum thema Longobardiae.

Longobardia duobus nominibus est appellata, siquidem a nonnullis Longibarbia a promissa barba incolarum dicta est, a quibusdam vero Lagobardia eadem origine. terra autem quam incolunt, et Bothrenotus et Neapolis metropolis et Vesuvius mons, et qui in ipso est Pyrchanus, Graecorum sunt coloniae. Iustiniani autem seu potius Zenonis temporibus Gotthi ceperunt et Neapolim et reliquas urbes adiacentes. his

γεν' στρατηγός, ὃν κατεπολέμησεν ὁ Νάρσης παρὰ τὸν ποταμὸν
Κασουλῖνον καὶ τελείως ἠφάνισε, καθὼς τὸ ἐπίγραμμα λέγει·

P 29

ῥεῖδρα Κασουλῖνου ποταμοῦ βεβαρημένα νεκροῖς
δέξατο Τυρσηνῆς ἠϊόνος κροκάλη,
5 ἦνικα Φραγκικὰ φῦλα κατέκτανεν Αὔσονις αἰχμή,
ὀππόσα δειλαῶ πείθετο Βουτιλίνῳ.
ὄλβιον ἂν τόδε χεῦμα, καὶ ἕσσεται ἀντὶ τροπαίου
αἵματι βαρβαρικῷ δηρὸν ἐρευθόμενον.

ὑπετάγησαν οὖν οἱ Φράγγοι τῷ τότε χρόνῳ, ἔχοντες καὶ Λαγο-
10 βάρδους συμμίκτους· καὶ ἔκτοτε μέχρι τῆς σήμερον χρηματίζει
εἰς τάξιν θέματος ἢ καλουμένη Λογγιβυρδία. ἐπὶ δὲ τῆς βασι-
λείας Μιχαήλ τοῦ υἱοῦ Θεοφίλου ἀνῆλθεν ἀπὸ Ἀφρικῆς στόλος ἑξ
κομπάρων, ἔχων κεφαλὴν τὸν τε Σολδανὸν καὶ τὸν Σάμαν καὶ
τὸν Καλφουῶς, καὶ ἐχειρώσαντο διαφόρους πόλεις τῆς Δαλματίας
15 καὶ τὴν τε Βούτοβαν καὶ τὴν Ῥῶσαν καὶ τὰ κάτω Δεκάτερον.
ἦλθον δὲ καὶ πρὸς τὴν τούτων μητρόπολιν, ἣ Ῥαούσιον λέγεται,
καὶ αὐτὴν ἐπὶ χρόνον ἐπολιόρκουν ἰκανόν. οἱ δὲ τοῦ κάστρου
Ῥαουσίου ἀπέστειλαν πρὸς τὸν βασιλέα, ἕξαιτούμενοι διὰ στόλου
βοήθειαν. τῶν δὲ εἰς τοῦτο ἀποσταλέτων ἀνεληθόντων, εἶρον
20 ὑπὸ Θεοῦ τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀρχὴν Βασιλείον τὸν αἰοίδιμον βα-
σιλέα ἤδη λαβόντα, ὅς καὶ τὰ τῆς αὐτῶν πρεσβείας καὶ δεήσεως

2 Κασουδίον vulgo

αἰχὴ A, omissis ἠϊόνος — αἰχμή. eadem om C

ὄλβιστον τόδε Iacobs.

3 Κασουδίον vulgo

ἠχμή. eadem om C

ῥεῖδρα AC

4 τυρσηνῆς

7 ἂν] καὶ AC:

8 δειρὸν AC

imperabat Butelinus Francorum dux, quem Narses debellavit prope
flumen Casulinum et internecione delevit, ut epigramma narrat:

plena cadaveribus taboque infecta fluenta

Tusca Casulini cepit arena rubens,

cum Francos acies populos Romana cecidit,

et quot parebant agmina Butilino.

nae felix amnis, qui praefert signa tropaei,

dum rubet aeternum sanguine barbarico.

igitur Franci subditi sunt tunc temporis, etiam Longobardis admixti;
et exinde ad hodiernum usque diem Longobardia in ordinem thematis
reducta fuit. sub imperio autem Michaelis, filii Theophili, classis ab
Africa ascendit triginta sex navigiorum, quae Soldanum et Samanum
et Calphum duces habebant. hi subegerunt sibi varias Dalmatiae urbes,
et Butoban et Rosan et inferiora Decatera. venerunt etiam ad eorum
metropolim, quae Ragusium dicebatur, eamque satis longo tempore ob-
sederunt. urbis autem Ragusinae cives ad imperatorem legatos mise-
runt, qui auxiliarem classem exposcerent. cum legati ad regiam venis-
sent, invenerunt Basilium praeclarum illum imperatorem dei numine iam
imperatoris dignitate ornatum; qui cum eorum legationis ac supplica-

ἐπακούσας καὶ στόλον ἰκανὸν καὶ δραστήριον ἄρχοντα πρὸς τῆν
 τούτων βοήθειαν ἐδθὺς ἐξαπέστειλε. τοῦτο δὲ ἀπὸ αὐτομόλου
 μαθόντες οἱ Ἄφροι, καὶ περὶ τὴν πολιορκίαν ἀπρακτῆσαντες,
 μᾶλλον δὲ πτήξαντες τὴν τοῦ βασιλικοῦ στόλου κατ' αὐτῶν πηρου-
 σίαν, ἀνεπέρασαν ἐν Λογγιβαρδίᾳ, καὶ πολιορκήσαντες τὸ κά- 5
 στρον Βάρης ὄκνησαν ἐν αὐτῷ, παραλαβόντες πάντα τὰ κάστρα
 καὶ τὴν πᾶσαν Λογγιβαρδίαν καὶ τὰ λοιπὰ κάστρα Καλαβρίας
 μέχρι Ῥώμης, ὡς εἶναι πάντα τὰ ὑπ' αὐτῶν πορθηθέντα κάστρα
 ρν'. Βασίλειος οὖν ὁ αἰοίδιμος βασιλεὺς, τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀρχὴν
 παρὰ Θεοῦ εὐχερῶς καθὰ προεῖρηται, καὶ ταῦτα ἀναμαθῶν, 10
 προαπέστειλε μὲν στρατὸν καβαλλαρικὸν καὶ πλοῖα ρ', ἔγραψε δὲ
 πρὸς Λοδοῦχον τὸν ῥῆγα Φραγγίας καὶ τὸν πάπα Ῥώμης τοῦ
 συνεπαμῦναι τῷ ἑαυτοῦ στρατῷ. οἱ δὲ ὑπέιξαντες τῇ βασιλικῇ
 ἐντεύξει, καὶ ἀμρότεροι ἐνωθέντες τῷ παρὰ τοῦ βασιλέως ἀπο-
 σταλέντι στρατῷ καβαλλαρικῷ καὶ πλωτῶν, κατεπολέμησαν τοὺς 15
 ἀπὸ Ἀφρικῆς Σαρακηνούς καὶ ἐπόρθησαν τὸ κάστρον Βάρης,
 δέσμιον λαβόντες καὶ τὸν ἀμυρῶν Σολδανόν· ὃν καὶ ἀναλαβόμενος
 μετὰ τῶν Σαρακηνῶν Λοδοῦχος ὁ ῥῆξ Φραγγίας οἶκαδ' ἀπήει.
 ὁ δὲ βασιλεὺς κατέσχε τὴν πᾶσαν Λογγιβαρδίαν, καθὼς καὶ σῆ-
 μερον παρὰ τῶν Ῥωμαίων βασιλέων δεσπόζεται. 20

P 30

Δωδέκατον θέμα Χερσῶνος.

Ἡ δὲ Χερσῶν τὸ παλαιὸν οὐκ ἦν εἰς ὄνομα θέματος οὐδὲ
 ἐν μητροπόλει σχήματι· ἀλλ' οἱ τοῦ Βοσπόρου κρατοῦντες ἐκρά-

2 διὰ C

12 Λοδοῦχον?

23 τὴν βόσκορον C

tionis capita audisset, et classem idoneam et ductorem strenuum ad
 suppetias ipsis ferendas extemplo misit. hoc autem cum per transfugam
 rescivissent Afri, et nihil in obsidione promoverent, immo etiam impe-
 ratoriae classis adversus se impetum exhorrescerent, traiecerunt in Lon-
 gobardiam; ubi castro Baris obsesso immorati sunt, omnibus castellis
 expugnatis cum universa Longobardia ac reliquis Calabriae oppidis
 Romam usque, ita ut omnium castrorum ab iis expugnantium numerus
 esset centum quinquaginta. Basilius itaque ille praeclarus imperator
 iam imperatoria dignitate a deo accepta, ut paulo ante dictum est,
 simulatque id rescivit, exercitum praemisit equestrum et naves centum.
 scripsit etiam ad Ludovicum regem Franciae et papam Romae, ut exer-
 citui auxiliares manus praebent: hi imperatoriae legationi faventes, et
 ambo iuncti exercitui equestri et navali ab imperatore misso, Saracenos
 Afros debellarunt et castrum Baris expugnarunt, captivum etiam ameran
 Soldanum tenuerunt, quem cum Ludovicus rex Franciae una cum Sara-
 cenis accepisset, ad suos rediit. imperator vero totam Longobardiam
 subditam habuit, ut etiam nunc imperator Romanus ei dominatur.

Duodecimum thema Chersonis.

Cherson antiquitus nomen thematis haud usurpavit neque in metro-
 polis forma exstitit, sed qui Bosporum occupabant, etiam Chersonem

τους καὶ Χερσῶνος αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν κλιμάτων, ὥστε καὶ βασιλεύειν τοὺς ἐν τῷ Βοσπόρῳ κατοικοῦντας λέγεται. ἔχει δὲ ἡ ἱστορία οὕτως. Βόσπορος πόλις Πόντου κατὰ τὸν Κιμμέριον κόλπον, καὶ πορθμὸς ὁμώνυμος, ἀπὸ Ἰούς τῆς Ἰνύχου καλούμενος, καθὼς Αἰσχύλος ἐν τῷ Προμηθεΐ γράφει·

ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
κεκλήσεται.

Στράβων δὲ ἐν ἐνδεκάτῳ τῶν γεωγραφικῶν τάδε γράφει “ τοῖς δὲ 10 τοῦ Βοσπόρου δυνάσταις ὑπήκοοι Βοσποριανοὶ πάντες καλοῦνται, καὶ ἔστι τῶν μὲν Εὐρωπαϊῶν μητρόπολις τὸ Παντικῆπαιον, τῶν δὲ Ἀσιανῶν τὸ Φαναγόρειον.” μαρτυρεῖ δὲ καὶ Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι πεντεκαίδεκάτῃ ὅτι ἐβασιλεύετο ὁ Βόσπορος Κότυϊ τῷ Βοσποριανῷ βασιλεῖ, ᾧ καὶ διάδημα ἐκέλευσε φορεῖν ὁ Καῖσαρ, καὶ 15 τὰς πόλεις αὐτῷ καθυπέταξεν, ἐν αἷς συναριθμεῖ καὶ αὐτὴν Χερσῶνα. δύο δὲ εἰσι τόποι Βόσποροι καλούμενοι, εἷς μὲν ὁ Κιμμέριος καλούμενος πλησίον Χερσῶνος, ἐν ᾧ καὶ τὸ βασιλεῖον τῶν Βοσποριανῶν ἦν, ἕτερος δὲ ἐν Βυζαντίῳ, καθὰ Φαββαρίνος γράφει “ Βυζαντίων λιμὴν Βόσπορος καλεῖται.” μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ἐπι- 20 γραμμὶ τοῦ κίονος τῆς ἀντιπέραν γῆς Χρυσοπόλεως, ἐν ᾧ μαρμαρινὴ δάμαλις ἴδρυται, φάσκον οὕτως·

7 σῆς om C 9 δεκάτῳ vulgo 10 ἐπήκοοι vulgo 11 παντι-
κάπαιον A, παντικῆπαιον C 12 καὶ] καὶ ὁ F ἐν] ὁ ἐν C
13 ὅτε C ὁ om C 16 βοσπόριοι C 17 καλούμενος
add A 19 βοσπόριον C

ipsam regebant, nec non reliquas regiones, adeo ut Bospori incolae regnare dicerentur. sic autem historia se habet. Bosporus Ponti civitas, iuxta Cimmericum sinum, et traiectionis cognominis ab Ione Inachi filia nominantur, velut Aeschylus in Prometheus scribit:

mortalibus dein sempiterna fama erit
traiectionis, Bosporusque inde audies.

Strabo autem lib. 11 Geographiae haec scribit: “Bospori proceribus subditi omnes Bosporitae nuncupantur. atque Europaeorum quidem metropolis est Panticapaeum, Asianorum vero Phanagorium.” testificatur etiam Phlegon in Olympiade 15 Bosporum sub dominatu fuisse Cotyis Bosporiani regis, cui Caesar inssit diadema gestare, et urbes eius ditioni subegit, in quibus connumerat hanc etiam Chersonem. duo autem sunt etiam loci Bospori appellati, unus quidem Cimmericus dictus, iuxta Chersonem, in quo et regia Bosporianorum fuit, alter Byzantii, ut Favorinus scribit “Byzantinorum portus Bosporus dicitur.” testatur id etiam epigramma inscriptum columnae erectae ex adverso terrae Chersonem, cui marmorea iuvenca insidet, quae sic loquens inducitur:

Ἰναχίης οὐκ εἰμι βοῶς τύπος, οὐδ' ἀπ' ἐμοῦ
 κλήζεται ἀντιπὸν Βοσπόριον πέλαγος·
 κείνην γὰρ τὸ πάροιθε βαρὺς χόλος ἤλασεν Ἥρης
 ἐς Φάρου· ἦδε δ' ἐγὼ Κεκροπίς εἰμι νέκυσ·
 εὐνέτις ἦν δὲ Χάρητος· ἔπλων δ' ὅτε πλώεν ἐκείνος 5
 τῆδε Φιλιππίων ἀντίπαλος σκαφέων.
 Βοίδιον οὖνομα δ' ἦεν ἐμοὶ τότε, νῦν δὲ Χάρητος
 εὐνέτις, ἠπίεροις τέρπομαι ἀμφοτέραις.

ὁ δὲ Χάρης ἐκείνος ἦν στρατηγὸς Ἀθηναίων. οἱ δὲ ἐγγύρειοι
 Φωσφόριον αὐτὸ καλοῦσι παραγραμματούχοντες, ὅθεν οἱ τὰ πατρια 10
 συγγεγραφότες τοῦ Βυζαντίου ἄλλην ἐπιτιθέασι μυθικήν ιστορίαν,
 ὅτι Φιλίππου τοῦ Μακεδόνοιο τὸ Βυζάντιον πολιορκουόντος

1 Ἰναχίης βοῶς οὐκ εἰμι τύπος, οὐδ' ἀπ' ἐμοῦ Βοσπόριον ἀντι-
 πὸν κέκληται πέλαγος AC, cf. Symeon mag. p. 479 4 πάρον
 ἄδε A 5 ἔπλων δὲ ὅτ' A ἐπλεον A, πλέεν C 7 βοίδιον
 δὲ καλεῖται ἐγὼ νῦν AC

Inachiae non sum bovis figura, nec a me
 vocatur adversum mare Bosporium:
 quippe hanc pridem ira gravis abegit Iunonis
 in Pharus, ast ego mortua sum Cecropis.
 uxor eram Charetis, comes illi facta navigationis,
 cum ille contra Philippi classem proficisceretur.
 buculae mihi nomen fuit, nunc vero Charetis
 coniux utraque terra delector.

Chares autem ille fuit dux exercitus Atheniensium. ceterum indigenae
 nomen depravantes Phosphorium illud appellant, unde factum est ut qui
 Origines Byzantinas scripsere, aliam adiunxerint fabulosam historiam,
 Philippo Macedone Byzantium obsidente

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙ ΑΙΩΝΙΩ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΩΜΑΙΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΑΙΟΝ ΥΙΟΝ ΡΩΜΑΝΟΝ

ΤΟΝ ΘΕΟΣΤΕΦΗ ΚΑΙ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ.

Υἱὸς σοφὸς ἐμφραίνει πατέρα, καὶ πατὴρ φιλόστοργος ἐπὶ νύμφῃ P 53
τέφεται φρονίμῳ. κύριος γὰρ δίδωσι νόον ἥλικα δεῖ εἰπεῖν, καὶ
προσιθῆσιν οὗς τοῦ ἀκούειν. παρ' αὐτῷ θησαυρὸς σοφίας, καὶ
ἐξ αὐτοῦ δίδεται πᾶν δώρημα τέλειον. καθυστᾶ βασιλεῖς ἐπὶ θρό- P 54
νου, καὶ κυρίαν τοῦ παντὸς δίδωσιν αὐτοῖς. νῦν οὖν ἀκουσόν μου,
νίε, καὶ τήνδε μεμαθηκῶς τὴν διδαχὴν ἔση σοφὸς παρὰ φρονίμοις
καὶ φρόνιμος παρὰ σοφοῖς λογισθήσῃ· ἐδλογήσουσί σε οἱ λαοί,
καὶ μακαριοῦσί σε πλήθη ἔθνων. διδάχθητι ἂν χρὴ σε πρὸ πάν-
των εἰδέναι, καὶ νουνεχῶς τῶν τῆς βασιλείας οὐράκων ἀντιλαβοῦ.
10 περὶ τῶν ἐνεστώτων μελέτησον καὶ περὶ τῶν μελλόντων διδάχθητι,
ἵνα πύραν μετ' εὐβουλίας ἀθροίσῃς, καὶ μεγαλεπήβολος ἔση περὶ

11 μεγαλεπίβουλος P i. e. codex Palatinus

CONSTANTINI,

CHRISTI AETERNI REGIS GRATIA IMPERATORIS
ROMANORUM,

AD ROMANUM FILIUM

A DEO CORONATUM ET PORPHYROGENITUM
IMPERATOREm.

Filius sapiens laetificat patrem, et pater proles amans in filio prudente delectatur. dominus quippe est qui mentem indit quando loquendum est, et aurem ad audiendum impertit. penes ipsum sapientiae thesaurus reconditur, et ab illo omne donum perfectum emanat. reges in throno collocat, universisque dominatum ipsis elargitur. nunc ergo aurem praebere, filii, et hac imbutus doctrina sapiens apud prudentes eris et apud sapientes prudens censeberis. benedicent tibi populi, et beatum praedicabunt multae gentes. discite quae prae omnibus scitu opus sunt, et prudenter imperii gubernacula accipite. de praesentibus tecum cogita, futura edisce, ut una cum recto consilio experientiam colligas, et prae-
Const. Porph.

τὰ πράγματα. ἰδοὺ ἐκτίθηναι σοι διδασκαλίαν ὥστε τῇ ἐκ ταύτης
 πείρᾳ καὶ γνώσει συννειοθέντα περὶ τὰς βελτίστας βουλάς καὶ [τῶ]
 τὸ κοινῇ συμφέρον μὴ διαμαρτάνειν. πρῶτον μὲν ποῖον ἔθνος κατὰ
 τί μὲν ὠφελῆσαι δύναται Ῥωμαίους κατὰ τί δὲ βλάψαι, [καὶ ποῖον]
 καὶ πῶς ἕκαστον τούτων, καὶ παρὰ ποίου δύναται ἔθνος καὶ πο- 5
 λεμῖσθαι καὶ ὑποτάσσεσθαι, ἔπειτα περὶ τῆς ἀπλήστου καὶ ἀκο-
 ρέστου αὐτῶν γνώμης, καὶ ὧν παραλόγως ἔξαιτοῦνται λαμβάνειν,
 εἰδ' οὕτως καὶ περὶ διαφορᾶς ἐτέρων ἔθνων, γενεαλογίας τε ἔθνων
 καὶ βίον διαγωγῆς, καὶ θέσεως καὶ κράσεως τῆς κατοικουμένης
 παρ' αὐτῶν γῆς καὶ περιηγήσεως αὐτῆς, καὶ σταδισμοῦ πρὸς 10
 τούτοις, καὶ περὶ τῶν ἐν τινι καιρῷ μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ διαφό-
 ρων ἔθνων συμβεβηκότων, καὶ μετὰ ταῦτα ὅσα ἐν τῇ καθ' ἡμῶν
 πολιτείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ κατὰ τινὰς χρόνους
 ἔκαινοτομήθη. ταῦτα ἐσοφισάμενη κατ' ἐμᾶν καὶ ἐπα γνω-
 στά σοι ποιῆσαι τῷ ἡγαπημένῳ μου νίφ, ἵν' ἔχῃς εἰδέναι τὴν 15
 ἑκάστου τούτων διαφορὰν, καὶ πῶς ἢ μεταχειρῆσθαι ταῦτα καὶ
 οἰκειοῦσθαι ἢ πολεμεῖν καὶ ἀντιτάσσεσθαι. πτοηθήσονται γὰρ σε
 ὡς μεγαλοφυῆ, καὶ ὡς ἀπὸ πυρὸς φεύγονται ἀπὸ σοῦ· φημιωθή-
 σονται τὰ χεῖλη αὐτῶν, καὶ ὡς ἐπὶ βελῶν τοῖς σοῖς κατατρωθή-
 σονται ῥήμασιν. ὀφθήσῃ αὐτοῖς φοβερός, καὶ ἀπὸ προσώπου σου 20
 τρόμος λήψεται αὐτούς. καὶ σου ὁ παντοκράτωρ ὑπερασπιεῖ, καὶ
 συνειεῖ σε ὁ πλάσας σε· κατευθνεῖ σου τὰ διαβήματα, καὶ ἐδρά-
 σαι σε ἐπὶ βάσιν ἀσύλευτον. ὁ θρόνος σου ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον

2 συννειοθέντι B (i. e. codex Regius) cum P: corr Meursius
 8 δὲ P

clare res magnas aggredi valebis. ecce doctrinam tibi propono, ut ex
 eius usu et notitia ad optima consilia peritus in publicae utilitatis rebus
 ne aberres. primum quidem tradam quae gens in qua re prodesse Ro-
 manis possit, in qua obesse; item qualiter et quomodo singulae se ha-
 beant, et a qua gente possint et bello impeti et subugari. deinde vero
 de inexplebili insatiabilique earum animo ac de iniquis earundem postu-
 latis. sub haec de aliarum quoque gentium discrimine, origine, vivendi
 instituto, de situ, de condicione terrae quam incolunt; insuper de cir-
 cuitu et mensura terrae, ac de iis quae vario tempore inter Romanos
 diversasque gentes acciderint; deinde de iis quae penes nos, imo etiam
 in universo Romano imperio certis temporibus innovata sunt. haec me-
 cum ex sapientiae legibus considerata tibi dilecto filio meo nota facere
 decrevi, ut singulorum discrimen apprime teneas, sciasque qua ratione
 istae vel tractandae sive conciliandae vel debellandae ac repellendae
 sint. te quippe ut magnanimum reformidabunt, et abs te velut ab igne
 fugient. labia eorum frenabuntur, verbisque tuis veluti telis confodien-
 tur. ipsius aspectu terribilis eris, et a conspectu tuo tremor invadet
 illos, deusque omnipotens te proteget, ac creator tuus te prudentia in-
 struet, gressus tuos diriget atque in basi immobili constituet. thronus

αὐτοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔσονται βλέποντες ἐπὶ σε, καὶ οὐδὲν οὐ μὴ ἕψηται σου τῶν χαλεπῶν, καθότι αὐτός σε ἐξελέξατο καὶ ἀπὸ μητέρας ἀφώρισεν, καὶ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὡς ἀγαθῶ ὑπὲρ πάντας σοι ἔδωκε, καὶ τέθεικεν ὡς σκοπὴν ἐπὶ βουνοῦ καὶ ὡς 5 χρυσῶν ἀνδριάντα ἐφ' ὑψηλοῦ, καὶ ὡς πόλιν ἐπ' ὄρους ἀνύψω- σιν, ὥστε δωροφορεῖσθαι ὑπ' ἐθνῶν καὶ προσκινεῖσθαι ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν γῆν. ἀλλὰ σὺ κύριε ὁ θεὸς μου, οὗ ἡ βασι- λεία ἀνώλεθρος καὶ αἰώνιος, εἴης κατενοδῶν τὸν διὰ σοῦ ἕξ ἔμοῦ γεννηθέντα, καὶ ἔστω ἡ ἐπισκοπὴ τοῦ προσώπου σου ἐπ' αὐτόν, 10 καὶ τὸ οὖς σου ἐπικλιθέσθω ταῖς τούτου δεήσεσι. σκεπασάτω αὐ- τὸν ἡ χεὶρ σου, καὶ βασιλευέτω ἕνεκεν ἀληθείας, καὶ ὀδηγήσῃ αὐτὸν ἡ δεξιὰ σου. κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ ἐνώπιόν σου P 55 τοῦ φυλάξασθαι τὰ δικαιώματά σου. πρὸ προσώπου αὐτοῦ πεσοῦνται πολέμιοι, καὶ λείξουσι χοῦν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ. κατα- 15 σκισθεῖται τὸ στέλεχος τοῦ γένους αὐτοῦ πολυγονίας φύλλοις, καὶ ἡ σκιά τοῦ καρποῦ αὐτοῦ ἐπικαλύψαι ὄρη βασιλεία, ὅτι διὰ σοῦ βασιλεύουσι βασιλεῖς δοξάζοντές σε εἰς τὸν αἰῶνα.

Κ ε φ α λ α ι ο ν α'.

περὶ τῶν Πατριναιτικῶν, καὶ πρὸς πόσα συμβάλλονται μετὰ τοῦ 20 βασιλέως Ῥωμαίων εἰρηνεύοντες.

Ἄκουσον τοίνυν, υἱέ, ἃ μοι δοκεῖ σε μὴ ἀγνοεῖν, καὶ νοή- μων γενοῦ, ἵνα κτήσῃ κυβέρνησιν. φημι γὰρ καὶ τοῖς ἄλλοις

4 στίχων P 15 πολυγονίας φύλλοις M i. e. editio Meursiana

tuis quasi sol erit coram ipso; oculi eius te respicient, neque te res adversae contingant, quoniam ipse te elegit et ab utero matris segregavit, imperiumque suum tibi tanquam ceteris praecellenti tradidit, postquam te quasi speculam in colle ac veluti auream statnam in excelso, et veluti urbem in monte te exaltavit, ut munera tibi ferant gentes et adorent te habitatores terrae. sed tu, domine deus meus, cuius regnum incorruptibile et aeternum est, eum in via dirige qui per te ex me natus est. ipsi vultus tui praesentia colleat, et auris tua ad preces eius inclinetur. protegat eum manus tua; regnet propter veritatem; deducat eum dextera tua, et dirigantur viae eius in conspectu tuo, ut custodiat iustificationes tuas. coram eo procident hostes, et inimici eius terram lingent. adumbretur stirps eius fecundae sobolis foliis, et umbra fructus eius montes regio operiat, quia per te reges regnant, te celebrantes in saecula.

Caput 1. de Patrinacitis, et quantum prosint imperatori Romano si pacem cum ipsis habeat.

Audi ergo, fili, quae tibi non ignoranda existimo, et intelligens esto ut rectam gubernandi rationem assequaris, siquidem vel subditis

ἄπασιν εἶναι καλὸν τῶν ὑποτεταγμένων τὴν μάθησιν, διαφερόντως δὲ σοὶ τῷ ὑπὲρ τῆς πάντων σωτηρίας ὀφειλοντι διαμεριμενῶν καὶ τὴν κοσμικὴν ὀλκᾶδα πηδαλιουχεῖν τε καὶ κυβερνᾶν. εἰ δὲ σαφέι καὶ κατημαξευμένῳ λόγῳ καὶ οἷον εἰκῆ ῥέοντι πεζῶ καὶ ἀπλοῖκῳ πρὸς τὴν τῶν προκειμένων ἐχρησάμην δῆλωσιν, μηδὲν 5
 θασμάσης τίε· οὐ γὰρ ἐπίδειξιν καλλιγραφίας ἢ φράσεως ἡτικισμένης καὶ τὸ δηρημένον διογκούσης καὶ ὑψηλοῦ ποιῆσαι ἐσπούδασα, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ κοινῆς καὶ καθωμιλημένης ἀπαγγελίας διδάξαι σε ἔσπευσα ἅπερ οἶομαι δεῖν σε μὴ ἀγνοεῖν, καὶ ἂ τὴν ἐκ μακρᾶς ἐμπειρίας σύνεσίν τε καὶ φρόνησιν ἐδμαρῶς σοὶ δύναται 10
 προξενεῖν. ὑπολαμβάνω γὰρ κατὰ πολλὸν συμφέρειν αἰεὶ τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων εἰρήνην ἐθέλειν ἔχειν μετὰ τοῦ ἔθνους τῶν Πατζινακικῶν, καὶ φιλικῶς πρὸς αὐτοὺς ποιεῖσθαι συνθήκας τε καὶ σπονδάς, καὶ ἀποπέλλειν καθ' ἕκαστον χρόνον ἐντεῦθεν πρὸς αὐτοὺς ἀποκρισιάριον μετὰ ξενίων ἀρμοζόντων καὶ πρὸς τὸ ἔθνος 15
 ἐπιτηδέων, καὶ ἀναλαμβάνεσθαι ἐκεῖθεν ὀμήρους ἦτοι ὄψιδας καὶ ἀποκρισιάριον, οἵτινες ἐν τῇ θεοφυλάκτῳ ταύτῃ πόλει μετὰ τοῦ καθυπουργούντος εἰς ταῦτα συνλελεύσονται, καὶ βασιλικῶν ἐνεργειῶν καὶ φιλοτιμιῶν τῶν ἐπαξίων πάντων τοῦ βασιλεύοντος ἀπολαύσουσιν, ὅτι γεγενηῖται τὸ τοιοῦτον ἔθνος τῶν Πατζινακικῶν τῷ 20
 μέρει τῆς Χερσῶνος, καὶ εἰ μὴ φίλως ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς, δύναται κατὰ τῆς Χερσῶνος ἐξέρχεσθαι καὶ κουργεῖν καὶ ληΐεσθαι αὐτὴν τε τὴν Χερσῶνα καὶ τὰ λεγόμενα κλίματα.

7 δηρημένον M ὄψηλόν BP: corr Meursius 17 θεοφυλάκτῳ
 vulgo 23 κλίματα vulgo

omnibus opportunam esse scientiam dico, praecipue vero tibi, qui omnium salutem prospicere ac mundi navem regere et gubernare debeas. quodsi perspicuo tribo atque ut par est fluido, pedestri ac simplici loquendi genere utar ad ea quae proposui declaranda, ne mirere, fili. non enim recte scribendi neque Atticae dictionis turgidae ac sublimis specimen edere in animo habui, sed potius communi ac familiari sermone ea enuntiare destinavi, quae non ignota tibi esse debere putavi, quaeque diuturno usu et experimento intelligentiam tibi ac prudentiam facile conciliare possint. arbitror autem e re imperatoris Romanorum esse, ut cum Patzinacitis pacem semper agat, amice cum illis paciscatur et foedera ineat, singulis annis apocrisiarium cum donis genti competentibus ad illos mittat, inde vero obsides recipiat et apocrisiarium qui in urbem hanc a deo servatam cum administro convenient, ac condignis omnibus beneficiis honoribusque ab imperatore afficiantur. haec quippe Patzinacitarum gens parti Chersonis finitima est, et nisi amice nobiliscum sentiat, in Chersonem impressionem et excursionses facere valet, ipsamque Chersonem et regiones infestare ac depopulari.

Κεφάλαιον β.

περὶ τῶν Πατζιναικῶν καὶ τῶν Ῥῶς.

Ἵτι καὶ τοῖς Ῥῶς οἱ Πατζιναικῆται γείτονες καὶ ὄμοροι καθ-
ιστήκωσι, καὶ πολλάκις, ὅταν μὴ πρὸς ἀλλήλους εἰρηνεύουσι,
σπραιδεύουσι τὴν Ῥωσίαν καὶ ἰκανῶς αὐτὴν παραβλάπτουσι καὶ
λυμαίνονται.

ὅτι καὶ οἱ Ῥῶς διὰ σπουδῆς ἔχουσιν εἰρήνην ἔχειν μετὰ τῶν
Πατζιναικῶν· ἀγοράζουσι γὰρ ἐξ αὐτῶν βόας καὶ ἵππους καὶ
πρόβατα, καὶ ἐκ τούτων εὐμαρτέστερον διαζῶσι καὶ τρυφερώτερον, P 56
10 ἐπεὶ μηδὲν τῶν προειρημέτων ζῴων ἐν τῇ Ῥωσίᾳ καθέστηκεν.
ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ὑπερορῶντες πολέμους ἀπέρχεσθαι δύνανται ὅλως
οἱ Ῥῶς εἰ μὴ μετὰ τῶν Πατζιναικῶν εἰρηνεύοντες, διότι δύναν-
ται ἐν τῷ ἐκείνου τῶν οἰκείων ὑποχωρεῖν αὐτοὶ ἐπερχόμενοι τὰ
ἐκείνων ἀφανίζειν τε καὶ λυμαίνεσθαι. διὸ μᾶλλον αἰεὶ σπουδῆν
15 οἱ Ῥῶς τίθενται, διὰ τε τὸ μὴ παραβλάπτεσθαι παρ' αὐτῶν καὶ
διὰ τὸ ἰσχυρὸν εἶναι τὸ τοιοῦτον ἔθνος, συμμαχίαν παρ' αὐτῶν
λαμβάνειν καὶ ἔχειν αὐτοὺς εἰς βοήθειαν, ὡς ἂν καὶ τῆς ἔχθρας
αὐτῶν ἀπαλλάττωνται καὶ τῆς βοηθείας καταπολαύοιεν.

ὅτι οὐδὲ πρὸς τὴν βασιλεύουσαν ταύτην τῶν Ῥωμαίων πόλιν
20 οἱ Ῥῶς παραγίνεσθαι δύνανται εἰ μὴ μετὰ τῶν Πατζιναικῶν εἰρη-
νεύοντες, οὔτε πολέμου χάριν οὔτε πραγματείας, ἐπειδὴ ἐν τῷ
μετὰ τῶν πλοίων εἰς τοὺς φραγμοὺς τοῦ ποταμοῦ γίνεσθαι τοὺς
Ῥῶς καὶ μὴ δύνασθαι διελθεῖν, εἰ μὴ ἐξαγάγῃσι τοῦ ποταμοῦ τὰ
πλοῖα αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων βυστάζοντες διαβήσωσιν, ἐπιτί-

4 πρὸς ἀλλήλους add B

2. de Patzinacitis et Russis.

Russis Patzinacitae vicini sunt et contermini; quare nisi pacem in-
vicem colant, Russiam saepe depraedantur ingentique damno afficiunt.

ideo Russi operam dant ut pacem cum Patzinacitis habeant. ab
ipsis enim boves equos et oves comparant, atque horum ope facilius
sanctiusque vitam agunt: nullum quippe horum animalium in Russia na-
scitur. sed neque ad bella quae extra fines geruntur ire omnino Russi
possunt, nisi cum Patzinacitis pacem servent, quoniam dum illi extra
fines abscedunt, ipsi irrumpentes possunt terram eorum pessumdare et
devastare. ideoque Russi summopere satagunt ne damnum ab ista gente
sibi importetur; et quia strenua illa et admodum bellicosa est, eam sibi
ad belli consortium et auxilium pellicere curant, uti simul et eius ini-
micitiam devitent et auxilio fruuntur.

neque possunt item Russi imperatricem hanc Romanorum urbem
sive belli sive commercii causa petere, nisi pacem cum Patzinacitis co-
lant: nam ubi cum navibus Russi ad loca fluminis praerupta devenerint,
cum non ultra procedere queant, nisi naviculas suas flumine eductas

θενται τότε αὐτοῖς οἱ τοῦ τοιοῦτου ἔθνους τῶν Πατζιναικῶν, καὶ ῥαδίως, ἅτε πρὸς δύο πόνους ἀντέχειν μὴ δύνανται, τροποῦνται καὶ κατασφάζονται.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν γ'.

περὶ τῶν Πατζιναικῶν καὶ Τούρκων.

5

Ὅτι καὶ τὸ τῶν Τούρκων γένος μεγάλως πτοεῖται καὶ δέδιε τοὺς εἰρημένους Πατζιναικίτας διὰ τὸ πολλὰκις ἤτηθῆναι παρ' αὐτῶν καὶ τελείως σχεδὸν παραδοθῆναι ἀφανισμῶ, καὶ διὰ τοῦτο αἱ φοβηροὶ τοῖς Τούρκοις οἱ Πατζιναικίται νομίζονται, καὶ συστέλλονται ὅπ' αὐτῶν.

10

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν δ'.

περὶ τῶν Πατζιναικῶν καὶ Ῥῶς καὶ Τούρκων.

Ὅτι τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων μετὰ τῶν Πατζιναικῶν εἰρηνεύοντος οὔτε Ῥῶς πολέμου νόμῳ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας οὔτε οἱ Τούρκοι δύνανται ἐπιλεθεῖν· ἀλλ' οὔτε ὑπὲρ τῆς εἰρήνης 15 μεγάλα καὶ ὑπέρογκα χρήματά τε καὶ πράγματα παρὰ τῶν Ῥωμαίων δύνανται ἀπαιτεῖν, δεδιότες τὴν διὰ τοῦ τοιοῦτου ἔθνους παρὰ τοῦ βασιλέως κατ' αὐτῶν ἰσχὺν ἐν τῷ ἔκεινους κατὰ Ῥωμαίων ἐκστρατεύειν. οἱ δὲ Πατζιναικίται καὶ τῇ πρὸς τὸν βασιλέα φιλικῶς συνδούμενοι καὶ παρ' ἔκεινου διὰ γραμμῶν καὶ δώρων 20 ἀναπειθόμενοι δύνανται ῥαδίως κατὰ τῆς χώρας τῶν τε Ῥῶς καὶ τῶν Τούρκων ἐπέρχεσθαι, καὶ ἐξανδραποδίσσεσθαι τὰ τούτων γύναιαι καὶ παιδάρια, καὶ ληΐζεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν.

humero impositas transferant, tum illos Patzinacitae invadunt et facile, quia duplici labori ferendo pares non sunt, in fugam vertunt et interficiunt.

3. de Patzinacitis et Turcois.

Turcarum gens memoratos Patzinacitae magnopere reformidat, quia frequenter in praeliis ab iis devicti et ad internecionem fere caesi sunt. ideoque Turcis Patzinacitae semper formidolosi sunt, ab iisque coëscuntur.

4. de Patzinacitis Russis et Turcis.

Si pacem cum Patzinacitis habeat Romanorum imperator, imperium Romanum neque Russi neque Turcae infestare possunt; neque item possunt a Romanis pro redimenda pace magnam pecuniarum vim exigere, imperatorem huiusce gentis subsidiis ac potentia nixum pertimescentes. dum enim illi in bellum contra Romanos proficiscuntur, Patzinacitae, sive amicitia cum imperatore devincti sive literis eius atque muneribus pellecti, facile Turcarum Russorumque terram invadere ac uxores liberosque illorum in servitutum agere regionemque devastare possunt.

Κεφάλαιον ε΄.

P 57

περὶ τῶν Πατζινακικῶν καὶ Βουλγάρων.

Ὅτι καὶ τοῖς Βουλγάροις φοβερώτερος ἂν εἶναι δόξειεν ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς, καὶ ἀνάγκην ἤσυχίας ἐπιτιθέναι τούτοις δύναται, ἐκ τοῦ μετὰ τῶν Πατζινακικῶν εἰρηνεῦναι, ἐπειδὴ καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Βουλγάρους οἱ εἰρημένοι Πατζινακίται πλησιάζουσι, καὶ ἤρκα βουληθῶσιν ἢ δι' οἰκεῖον κέρδος ἢ τῇ πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων χάριτι, εὐχερῶς δύνανται κατὰ Βουλγαρίας ἐκστρατεύειν, καὶ ἀπὸ τοῦ περιόντος πλήθους καὶ τῆς ἰσχύος αὐτῶν ὑπερνεκῶν αὐτοὺς καὶ ἡττῶν. διὰ τοῦτο καὶ οἱ Βούλγαροι ἀγῶνα καὶ σπουδὴν διηνεκῶς ἔχουσι τοῦ εἰρηνεῦναι καὶ ὁμονοεῖν μετὰ τῶν Πατζινακικῶν· ἐκ τοῦ γὰρ πολλάκις ὑπ' αὐτῶν καταπολεμηθῆναι καὶ προιδεῦθῆναι τῇ πείρᾳ ἐγνώκασι καλὸν καὶ συμφέρον εἶναι τὸ εἰρηνεῦναι ἀεὶ πρὸς αὐτούς.

15

Κεφάλαιον ς΄.

περὶ τῶν Πατζινακικῶν καὶ Χερσωνικῶν.

Ὅτι καὶ ἕτερός λαὸς τῶν τοιοῦτων Πατζινακικῶν τῷ μέρει τῆς Χερσῶνος παράκεινται, οἵτινες καὶ πραγματεύονται μετὰ τῶν Χερσωνικῶν, καὶ ποιοῦσι τὰς δουλείας αὐτῶν τε καὶ τοῦ βασιλέως αὐτῶν τε τὴν Ῥωσίαν καὶ Χαζμλίαν καὶ τὴν Ζιχίαν καὶ εἰς πάντα τὰ ἐκείθεν μέρη, δηλονότι λαμβάνοντες παρὰ τῶν Χερσωνικῶν τὸν προσμπεφωρημένον μισθὸν ὑπὲρ τῆς τοιαύτης διακονίας κατὰ τὸ

22 συμπρωρημένον M

5. de Patzinacitis et Bulgaria.

Bulgaria quoque formidabilior Romanorum imperator videbitur, ipsosque ad pacem et quietem adigere valet, si sit foedere cum Patzinacitis inactus, siquidem memorati Patzinacitae Bulgariae etiam finitimi sunt, et arbitrato suo, sive proprii quaestus causa sive ad ineundam cum Romano imperatore gratiam, Bulgariam nullo negotio invadere possunt, ac multitudine roboreque suo ipsos devincere et profligare. quapropter Bulgari magnam pacis ac concordiae cum Patzinacitis servandae curam sollicitudinemque gerunt. nam frequenter ab iis debellati atque vastati experimento didicerunt quantum sibi conferat pacate cum illis semper agere.

6. de Patzinacitis et Chersonitis.

Patzinacitarum gens altera Chersonis parti contermina est, quae etiam cum Chersonitis negotiationem exercet, et tam ipsis quam imperatori ministerium praebent in Russia Chazaria Zichia atque in omnibus istis positis regionibus, pactam videlicet mercedem a Chersonitis accipientes, de qua pro tali ministerio mutuo convenerant, pro ratione

ἀνήκον τῆς δουλείας καὶ τοῦ κόπου αὐτῶν, οἷον βλαττία, πράνδια, χαρέρια, σήμεντα, πέπερι, δερμάτια ἀληθινὰ πύρδικα, καὶ ἕτερα εἶδη τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐπιζητούμενα, καθὼς ἂν ἕκαστος Χερσωνίτης ἕκαστον Πατζινακίτην πείσῃ συμφωνῶν ἢ πεισθῆ· ἐλεύθεροι γὰρ ὄντες καὶ οἷον αὐτόνομοι οἱ τοιοῦτοι Πατζινακίται οὐδεμίαν δου- 5 λείαν ἄνευ μισθοῦ ποιοῦσι ποτε.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν ζ.

περὶ τῶν ἀποστελλομένων βασιλικῶν ἀπὸ Χερσῶνος ἐν Πατζινακίᾳ.

Ὅτι ἤρκα περὶ αἱ βασιλικὸς εἰς Χερσῶνα ἕνεκα τῆς τοιαύτης διακονίας, ὄφειλε εὐθὺς ἀποστέλλειν εἰς Πατζινακίαν καὶ ἐπέξ- 10 τεῖν ὄψιδας παρ' αὐτῶν καὶ διωσώστας, καὶ ἐρχομένων αὐτῶν τοὺς μὲν ὄψιδας εἰς τὸ κάστρον Χερσῶνος κριτουμένους καταλιμπάνειν, αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν διασωστῶν πρὸς Πατζινακίαν ἀπέρχεσθαι καὶ τὰ ἐντεταλμένα ἐπιτελεῖν. οἱ δὲ τοιοῦτοι Πατζινακίται ἄπληστοι ὄντες καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς σπανίων ὄξεῖς ἐπιθυμῆται 15 P 58 ἀναίδη ἐπιζητοῦσι ξενάλια ἱκανά, οἱ μὲν ὄψιδες ἄλλα μὲν λόγῳ αὐτῶν καὶ ἄλλα λόγῳ τῶν αὐτῶν γυναικῶν, οἱ δὲ ἀποσώσται τὰ μὲν ὑπὲρ τοῦ κόπου αὐτῶν τὰ δὲ ὑπὲρ τοῦ κόπου τῶν ἀλόγων αὐτῶν. εἶτα εἰσερχομένου τοῦ βασιλικοῦ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ζητοῦσι πρότερον τὰ τοῦ βασιλέως δῶρα· καὶ πάλιν ὅτε χωρήσουσι 20 τοὺς ἀνθρώπους αὐτῶν, ζητοῦσι τὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν καὶ τῶν γονέων αὐτῶν. ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐν τῷ ἀποσώζειν αὐτὸν ὑποστρέ-

2 πέπεριν M Παρθιά? cf. ad Coripp. Iustin. 2 106
8 ἀπὸ Χερσῶνος post τῶν B

susceptae operae et laboris. eiusmodi porro merces exportant, blattas, prandea, pannos rariores, segmenta, piper, pelles pardorum purpureas, ceterasque rerum species quas exquirunt, prout inter Chersonitas singulos et Patzinacitas pactum fuit. liberi enim et quasi sui iuris cum sint Patzinacitae, operam sine mercede nullam praebent.

7. de Caesarianis missis a Chersono in Patzinaciam.

Cum itaque talis ministerii causa Caesarianus quispiam in Chersonem venerit, statim in Patzinaciam mittat ac obsides itinerisque duces petat oportet; qui cum venerint, obsides in castro Chersonis sub custodia relinquere, ipse vero cum itineris ducibus in Patzinaciam se conferre debet, ut iussa exsequatur. Patzinacitae autem, utpote insatiabiles forumque quae rara apud ipsos percupidi, munera ab illis bene multa exproscere non erubescunt; obsides quidem tum suo tum uxorum nomine, itineris vero duces pro suscepto sui equorumque labore. postea cum Caesarianus in ipsorum regionem ingressus est, imperatoris munera expetant. deinde cum homines ipsorum accipiant, pro uxoribus et pa-

φορτα πρὸς Χερσῶνα κατέλθωσι μετ' αὐτοῦ, ζητοῦσι παρ' αὐτοῦ
 βοιωθῆναι διὰ τὸν κόπον αὐτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων αὐτῶν.

Κεφάλαιον η'.

5 περὶ τῶν ἀπὸ τῆς Θεοφυλάκτου πόλεως ἀποστειλλομένων βασιλικῶν
 μετὰ χελανθίων διὰ τοῦ Δανουβίου καὶ Δάναπρι καὶ
 Δάναστρι ποταμοῦ ἐν Πατζινακίᾳ.

Ἵτι καὶ εἰς τὸ μέρος τῆς Βουλγαρίας καθέζεται λαὸς τῶν
 Πατζινακίτων ἐπὶ τὸ μέρος τοῦ Δάναπρι καὶ τοῦ Δάναστρι καὶ
 τῶν ἑτέρων τῶν ἐκείσε ὄντων ποταμῶν, καὶ βασιλικῶ ἀποστειλο-
 10 μόνου ἐντεῦθεν μετὰ χελανθίων δύναται καὶ χωρὶς τοῦ εἰς Χερ-
 σῶνα ἀπελθεῖν ἐνταῦθα συντόμως καὶ ταχέως εὐρίσκει τοὺς αὐ-
 τοὺς Πατζινακίτας· οὗς καὶ εὐρῶν μηνύει διὰ ἀνθρώπου αὐτοῦ ὁ
 βασιλικὸς ἐντὸς τῶν χελανθίων μένων καὶ μεθ' ἑαυτοῦ τὰ βασιλικὰ
 ἐπιφερόμενος καὶ φυλάττων ἐν τοῖς χελανθίοις πράγματα. καὶ
 15 κατέρχονται πρὸς αὐτόν, καὶ ὅτε κατέλθωσι, δίδωσι πρὸς αὐτοὺς
 ὁ βασιλικὸς ἀνθρώπος αὐτοῦ ὄψιδας, καὶ λαμβάνει καὶ αὐτὸς
 ἀπὸ τῶν τοιοῦτων Πατζινακίτων ἑτέρους ὄψιδάς, καὶ κρατεῖ αὐ-
 τοὺς εἰς τὰ χελάνδια, καὶ τότε συμφωνεῖ μετ' αὐτῶν· καὶ ὅτε
 ποιήσουσιν οἱ Πατζινακίται πρὸς τὸν βασιλικὸν τοὺς ὄρκους κατὰ
 20 τὰ ζάκανα αὐτῶν, ἐπιδίδωσιν αὐτοῖς τὰς βασιλικὰς δωρεάς, καὶ
 ἀναλαμβάνεται φίλος ἐξ αὐτῶν ὅσους βούλεται, καὶ ὑποστρέφει.
 οὕτω δὲ χρή συμφωνεῖν μετ' αὐτῶν ὥστε, ὅπου ἂν χρεωποιηθῇ
 αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς, ποιήσωσι δουλείαν, εἴτε εἰς τοὺς Ῥῶς εἴτε εἰς
 τοὺς Βουλγάρους εἴτε καὶ εἰς τοὺς Τούρκους· εἰσι γὰρ δυνατοὶ

restibus exigunt. denique qui redeuntem in Chersonem comitantur, pro
 labore tum a se tum ab equis suscepto mercedem sibi postulant.

8. de Caesarianis ab urbe a deo custodita missis in Patzinaciam cum
 chelandiis per Danubium, Danaprim et Danastrim flumina.

Bulgarum versus in partibus Danapri et Danastri reliquorumque
 illic fluviorum Patzinacitae quoque sedes habent; ac Caesarianus hinc
 cum chelandiis missus non necesse habet Chersonem adire, sed potest
 illic nullo negotio celeriterque Patzinacitas invenire; quos conveniens
 Caesarianus dum ipse in chelandiis manet servans et custodiens res im-
 peratoris, ipsis per famulum adventum renuntiat. tum illi ipsum adeunt,
 qui advenientibus obsides e suis offert, ab iisque vicissim accipit, quos
 in chelandiis retinet, atque inde cum iis paciscitur. cum autem Patzi-
 nacitae Caesariano pro lege et consuetudine ipsorum sese iuramento
 obstrinxerint, tum ille ipsis imperatoria munera elargitur, et amicos ex
 illis quotquot voluerit accipit, atque ita revertitur. sic vero cum illis
 inestanda foedera, ut ex pacto teneantur operam praebere ubicunque usus
 postulaverit, sive adversus Russos sive contra Bulgaros vel Turcas,

τοῦ πάντας τούτους πολεμεῖν, καὶ πολλάκις κατ' αὐτῶν ἐλθόντες φοβεροὶ νῦν καθεστῆκασι. καὶ τοῦτο δῆλον καὶ ἐντεῦθεν ἔστιν. τοῦ γὰρ κληρικοῦ Γαβριήλ ποτε πρὸς τοὺς Τούρκους ἀποσταλέντος ἀπὸ κελύσεως βασιλικῆς, καὶ πρὸς αὐτοὺς εἰπόντος ὅτι ὁ βασιλεὺς δηλοποιεῖ ὑμᾶς ἀπελθεῖν καὶ ἀποδιώξαι τοὺς Πατζινακίτας ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτῶν καὶ καθεσθῆναι ὑμᾶς (ὕμεις γὰρ καὶ πρότερον ἐκείσε ἐκαθέζεσθε) πρὸς τὸ εἶναι πληροὺς τῆς βασιλείας μου, καὶ ὅτι θλίω ἀποστέλλω, καὶ ἐν τάχει εὐφρασκω ὑμᾶς, πάντες οἱ ἄρχοντες τῶν Τούρκων μοῖ φωνῇ ἐξεβόησαν ὅτι ἡμεῖς μετὰ τοὺς

P 59 Πατζινακίτας ἑαυτοὺς οὐ βάλλομεν· οὐ γὰρ δυνάμεθα πολεμεῖν 10 πρὸς αὐτούς, ὅτι καὶ χώρα μεγάλη καὶ λαὸς πολλὸς καὶ κατὰ παιδία εἰσι. καὶ τοῦ λοιποῦ τὸν λόγον τοῦτον πρὸς ἡμᾶς μὴ εἴπης· οὐ γὰρ ἀγαπῶμεν αὐτόν.

ὅτι καὶ οἱ Πατζινακίται ἐκεῖθεν τοῦ Δανάπρωος ποταμοῦ μετὰ τὸ ἔαρ διέρχονται, καὶ ἄε ἐκεῖσε καλλοκαιρίζουσι. 15

Κεφάλαιον 9'.

περὶ τῶν ἀπὸ τῆς Ῥωσίας ἐρχομένων Ῥῶς μετὰ τῶν μονοξύλων ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ὅτι τὰ ἀπὸ τῆς ἕξω Ῥωσίας μονοξύλα κατερχόμενα ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰσι μὲν ἀπὸ τοῦ Νεμογαρδάς, ἐν ᾧ Σφενδοσθλά- 20 βος ὁ υἱὸς Ἰγγωρ τοῦ ἄρχοντος Ῥωσίας ἐκαθέζετο, εἰσι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κάστρου τῆν Μιλινίσκαν καὶ ἀπὸ Τελιούτζαν καὶ Τζεργιγώγαν καὶ ἀπὸ τοῦ Βουσεγραδέ. ταῦτα οὖν ἅπαντα διὰ τοῦ ποταμοῦ κατέρχονται Δανάπρωος, καὶ ἐπισυνάγονται ἐπὶ τὸ κάστρον

siquidem hos omnes bello adoriri possunt, ac saepe contra illos profecti iam ipsis sunt perquam formidabiles. quod vel hoc uno exemplo palam erit. cum aliquando Gabriel clericus iussu imperatoris ad Turcas legatus esset, sicque ipsos compellaret "vobis imperator denuntiavit ut admo-
to exercitu Patzinacitas sedibus pellatis eorumque regionem obtineatis (nam istic olim habitastis), ut imperio meo finitimi sitis, et mittere cum velim quam celeriter vos inveniam", omnes Turcarum principes uno ore clamarunt "nos Patzinacitis bellum non inferimus: noque enim illis oppugnandis pares sumus, siquidem illorum regio perampla, infinita populi multitudo, et admodum pugnaces sunt. ne igitur nobis in posterum tam ingrata verba facias."

adde quod Patzinacitae elapso vere ab ulterioribus Danapris partibus venientes, traiectione flumine, istic semper aestatem transigant.

9. de Russis e Russia Opolim in linitibus venientibus.

Linitros ab ulteriore Russia Opolim appellentes a Nemogarda profiscuntur, ubi Sphendostlabas Ingor Russiae principis filius habitabat. sunt etiam a castro Milinisca, Telintza, Tzernigoga et Basgrade. haec itaque omnia secundo Danapri flumine descendunt, coeuntque ad

τὸ Κιοάβα τὸ ἐπονομαζόμενον Σαμβατάς. οἱ δὲ Σκλάβοι οἱ πα-
 πιώται αὐτῶν, οἱ Κριβηταιηνοὶ λεγόμενοι καὶ οἱ Λενζανῆνοι καὶ
 οἱ λοιποὶ Σκλαβίνοι, εἰς τὰ ὄρη αὐτῶν κόπτοισι τὰ μονόξυλα ἐν
 τῷ τοῦ χειμῶνος καιρῷ, καὶ καταρτήσαντες αὐτῶν τοῦ καιροῦ
 5 ἐπινοημένοι, ἥνικα διαλυθῆ ὁ πυγετός, εἰς τὰς πλησίον ὄσας
 Μνας εἰσάγουσιν αὐτά. καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνα εἰσβάλλουσι εἰς πο-
 ταμὸν τὸν Δανάπριν, ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε οὗτοι εἰς τὸν αὐτὸν ποτα-
 μὸν εἰσέρχονται καὶ ἀπέρχονται εἰς τὸ Κιόβα, καὶ σύρουσι εἰς
 τὴν ἑξάρτησιν, καὶ ἀπεμπολοῦσιν αὐτὰ εἰς τοὺς Ῥῶς. οἱ δὲ Ῥῶς
 10 σκαφίδια καὶ μόνα ταῦτα ἀγοράζοντες, τὰ παλαιὰ αὐτῶν μονό-
 ξυλα καταλύοντες ἐξ αὐτῶν βάλλουσι καὶ πέλλας καὶ σκαρμῶδες
 εἰς αὐτὰ καὶ λοιπὰς χρεῖας, ἐξοπλιζουσι αὐτά. καὶ Ἰονίου
 μῆδος διὰ τοῦ ποταμοῦ Δανάπριως ἀποκινῶντες κατέρχονται εἰς
 τὸ Βιτειζέβη, ὅπερ ἐστὶ πακτωτικὸν κάστρον τῶν Ῥῶς. καὶ
 15 συναθροίζονται ἐκεῖσε μέχρι δύο καὶ τριῶν ἡμερῶν, ἥνικα ἂν
 ἄπατα ἀποσυναγθῶσι τὰ μονόξυλα, τότε ἀποκινῶσι καὶ κατέρ-
 χονται διὰ τοῦ εἰρημένου Δανάπριως ποταμοῦ. καὶ πρῶτον μὲν
 ἔρχονται εἰς τὸν πρῶτον φραγμὸν τὸν ἐπονομαζόμενον Ἐσσοπιῆ,
 ὃ ἐρμηνεύεται Ῥωσισι καὶ Σκλαβινοῖσι μὴ κοιμᾶσθαι. ὃ δὲ
 20 τοῦτο φραγμὸς τοσοῦτόν ἐστι στενὸς ὅσον τὸ πλάτος τοῦ τῆνκα-
 νισιηρίου· μέσον δὲ αὐτοῦ πέτραι εἰσι ῥιζικαῖαι ὑψηλαὶ νησιῶν
 δίκην ἀποφαινόμεναι. πρὸς αὐτὰς οὖν ἐρχόμενον τὸ ὄδιον καὶ

5 λυθῆ M 8 καὶ ἀπέρχονται om M 12 καὶ οὕτως ἐξοπλι-
 ζοῦσιν? 18 Δανάπριως add B 19 ἐρμηνεύονται M
 κοιμᾶσαι vulgo 21 ῥιζικαῖαι Ducangius Gl. Gr. s. v.: libri
 ῥιζημαῖαι

castrum Cioaba, cui cognomen Sambatas. Sclavi autem ipsorum tribu-
 tarii, Cribetaeni dicti et Lenzaneni, necnon ceteri Sclavinii, in mon-
 tibus suis monoxyla sive lintres hiemis tempore caedunt, ipsosque in
 aptam formam concinnatos, postquam sudo et sereno aëre soluta glacies
 est, in proximas paludes deducunt. postquam autem illos in Danaprim
 fluvium immiserunt, inde eodem flumine Cioba se conferunt, deinde
 monoxyla extrahunt atque suspendunt Russisque venundant. Russi vero
 has tantum scaphulas emunt, ex veteribusque solutis remos scalmos et
 reliquum apparatus conficiunt, easque omnibus ad usum instruunt. tum
 mense Junio per flumen Danaprim navigantes ad Bitetzebe castrum sibi
 tributarium descendunt. illic per duos tresve dies congregati, postquam
 omnia monoxyla convenerunt, postea movent ac per memoratum fluvium
 Danaprim descendunt. ac primo quidem ad primum locum fluminis prae-
 ruptum veniunt, qui Essupe cognominatur, quod Russorum Sclavorum-
 que lingua valet "non dormire." ita vero locus praedictus angustus est,
 ut trycanisterii latitudinem non superet; in medio autem praerupta ac
 praecalta saxa sunt, quae eminens insularum speciem praefertant. ad haec

πλημμυροῦν, ἀκκιῖθεν ἀποκρημιζόμενον πρὸς τὸ κάτω μέρος, ἦχον μέγαν καὶ φόβον ἀποτελεῖ. καὶ διὰ τοῦτο μέσον αὐτῶν σὸ τολμῶσιν οἱ Ῥῶς διελθεῖν, ἀλλὰ πλησίον σκαλώσαντες, καὶ τοὺς μὲν ἀνθρώπους ἐκβαλόντες εἰς τὴν ξηράν, τὰ δὲ λοιπὰ πράγματα ἐύσαντες εἰς τὰ μονόξυλα, εἰδ' οὕτως γυμνοί, τοῖς ποσὶν αὐτῶν 5 ψηλαφοῦντες, ἵνα μὴ τινι λίθῳ προσκρούσωσιν. τοῦτο δὲ ποιῶσιν οἱ μὲν πλώραν, οἱ δὲ μέσον, οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν πρῶμναν μετὰ

P 60 κονταρίων κοντοβενδόμενοι. καὶ μετὰ τοιαύτης ἀπίσης ἀκρηβείας διέρχονται τὸν τοιοῦτον πρῶτον φραγμὸν διὰ τῆς γωνίας καὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. ἤνικα δὲ δέλθῳσι τὸν τοιοῦτον φραγμὸν, 10 πάλιν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἀναλαμβάνόμενοι τοὺς λοιποὺς ἀποπλέουσι, καὶ κατέρχονται εἰς τὸν ἕτερον φραγμὸν τὸν ἐπιλεγόμενον Ῥωσιστὶ μὲν Οὐλθροσί Σκλαβινιστὶ δὲ Ὀστροβροννίπραχ, ὅπερ ἐρμηνεύεται τὸ νησίον τοῦ φραγμοῦ. ἔστι ἀκκείνος ὅμοιος τῷ πρῶτῳ, χαλεπὸς τε καὶ δυσδιέξοδος. καὶ πάλιν ἐκβαλόντες τὸν λαὸν διωβιβᾶ-15 ζουσι τὰ μονόξυλα καθὼς καὶ πρότερον. ὁμοίως δὲ διέρχονται καὶ τὸν τρίτον φραγμὸν τὸν λεγόμενον Γελανδρί, ὃ ἐρμηνεύεται Σκλαβινιστὶ ἦχος φραγμοῦ. εἰδ' οὕτως τὸν τέταρτον φραγμὸν, τὸν μέγαν, τὸν ἐπιλεγόμενον Ῥωσιστὶ μὲν Ἀειφάρ, Σκλαβινιστὶ δὲ Νεασήτ, διότι φωλεύουσιν οἱ πελεκᾶνοι εἰς τὰ λιθάρια τοῦ φρα-20 γμοῦ. ἐν τούτῳ οὖν τῷ φραγμῷ σκαλώνουσιν ἅπαντα εἰς τὴν γῆν δευδὸπλωρα, καὶ ἐξέρχονται οἱ ὠρισμένοι ἄνδρες φυλάττειν τὴν βίγλαν μετ' αὐτῶν, καὶ ἀπέρχονται, καὶ τὰς βίγλας οὗτοι διὰ τοὺς Πατζινακτίας ἀγρόπνως φυλάττουσιν. οἱ δὲ λοιποὶ τὰ

igitur allidens et intumescens aqua, deindeque cum magno strepitu praeceps acta metum incutit. quapropter illac transire Russi non audent, sed haud procul excensu facto, eductis hominibus rebusque ceteris in lintre relictis, pedibus nudis vadum tentant, ne ad saxum aliquod offendant. dum autem id faciunt, alii proram, alii medium naviculae, ceteri puppim contis impellunt; atque cum hac summa cautela et sollicitudine hanc primam munitionem per angulum et ripam fluminis transgrediuntur. superato hoc loco fluminis praerupto, reductis iis quos exposuerant cursum navigationis repetunt, et ad alium locum praeruptum descendunt, qui Russis Ulborsi, Sclavis Ostrobuniprach dicitur, significatque insulam loci praerupti. hic porro priori similis est et haud facile transitum permittit. rursus itaque eductis hominibus monoxyla, ut ante dictum est, traducunt, parique modo tertium locum praeruptum transmittunt, nuncupatum Gelandri, quem Sclavice sonum loci praerupti interpretantur. similique ratione quartam munitionem maiorem, quam Russi Aiphar, Sclavi Neaset nuncupant, quoniam in saxis munitionis pellicani nidificant. ad has itaque fauces rectis proris appellant; virique ad hoc destinati ad excubias servandas cum ipsis excendant abeuntque. excubias autem pervigiles hi agunt propter Patzinacitas. ceteri vero, eductis ex

πράγματα ἅπερ ἔχουσιν εἰς τὰ μονόξυλα ἀναλαβόμενοι, τὰ ψυχά-
 ρια μετὰ τῶν ἀλύσειων διὰ τοῦ ξηροῦ αὐτὰ διαβιβάζουσι μιλια ξξ,
 ἕως ἂν διελθῶσι τὸν φραγμὸν. εἰθ' οὕτως οἱ μὲν σύροντες οἱ δὲ
 καὶ εἰς τοὺς ὤμους βαστάζοντες τὰ αὐτῶν μονόξυλα εἰς τὸ τοῦ
 5 φραγμοῦ ἐκείθεν μέρος διαβιβάζουσι, καὶ οὕτως ῥίπτοντες αὐτὰ
 εἰς τὸν ποταμὸν καὶ τὰ περὶ τὰ αὐτῶν ἐμβλησόμενοι εἰσερ-
 χονται καὶ ἀδιδίς ἐναποπλέουσιν. ἀπερχόμενοι δὲ εἰς τὸν πέμπτον
 φραγμὸν τὸν ἑπονομαζόμενον Ῥωσισι μὲν Βαρουφόρος Σκλαβι-
 νισι δὲ Βουλνηπράχ, διότι μεγάλην λμνην ἀποτελεῖ, πάλιν
 10 εἰς τὰς τοῦ ποταμοῦ γωνίας τὰ αὐτῶν μονόξυλα διαβιβάσαντες
 καθὼς καὶ εἰς τὸν πρῶτον φραγμὸν καὶ εἰς τὸν δεύτερον, κατα-
 λαμβάνουσι τὸν ἕκτον φραγμὸν, λεγόμενον μὲν Ῥωσισι Λεάντι
 Σκλαβινισι δὲ Βερούτζη, ὃ ἔστι βράσμα νεροῦ, καὶ διαβαίνουσι
 καὶ αὐτὸν ὁμοίως. καὶ ἀπὸ τούτου ἀποπλέουσι καὶ πρὸς τὸν
 15 ἕβδομον φραγμὸν τὸν ἐπιλεγόμενον Ῥωσισι μὲν Στρούβον Σκλα-
 βινισι δὲ Ναπρετζή, ὃ ἐρμηνεύεται μικρὸς φραγμὸς, καὶ διαβαί-
 νοντες εἰς τὸ λεγόμενον πέραμα τοῦ Κραρίου, ἐν ᾧ διαπερῶσιν
 ἀπὸ Ῥωσικῆς οἱ Χερσωνῖται, καὶ οἱ Πατζινακῖται ἐπὶ Χερσῶνα,
 ἔχον τὸ αὐτὸ πέραμα τὸ μὲν πλάτος ὅσον τοῦ Ἰπποδρομίου, τὸ δὲ
 20 ὕψος ἀπὸ κάτω ἕως ὅτου παρακύνπτουσιν οἱ φλοῖ, ὅσον καὶ φθά-
 νειν σαγίτταν τοῦ τοξέοντος ἐνθεν ἐκείσε· ὅθεν καὶ εἰς τὸν τοιοῦ-
 τον τόπον κατέρχονται οἱ Πατζινακῖται, καὶ πολεμοῦσι τοὺς Ῥως.
 μετὰ δὲ τὸ διελθεῖν τὸν τοιοῦτον τόπον τὴν νῆσον τὴν ἐπιλεγομένην

13 βερόντζη M
 Bandurius

16 διαβαίνονται Meursia Meursiumque secutus
 20 φίλοι] ὀφθαλμοὶ Bandurius

linter rebus suis, mancipia catenis constricta per terram ducunt, ad
 sex milia passuum, donec locum praeruptum pertransierint: deinde lintres
 hi quidem trahentes, alii gestantes humeris, ultra locum praeruptum de-
 portant, coniectisque in flumen monoxylis impedimenta et sarcinas repo-
 nunt, ipsique demum ingrediuntur et navigare pergunt. at ubi ad quin-
 tum locum fluminis praeruptum devenerunt, quem Russi Baruphorum,
 Sclavi Bulneprach, quod paludem magnam efficiat, denominant, rursus
 pro more ad fluminis angulos navigia traducunt, ut in primo et secundo
 loco praerupto fecerant, et ad sextum perveniunt, a Russis Leanti, a
 Sclavis Berutze nominatum, quasi dicas aquae scaturigo. quo loco prae-
 rupto pari ratione superato ad septimum navigant, qui Russorum lingua
 Strubun, Sclavorum autem Napresi vocatur, id est exiguus locus prae-
 ruptus. transeuntque ad traiectum Crarii, ubi e Russia Chersonitae et
 in Chersonem Patzinacitae traiciunt; qui traiectus Hippodromi latitudi-
 nem habet, altitudinem vero ab inferiori parte quantum oculi perspicere
 possunt, quantumque iactus sagittae pertingere potest. quamobrem eum
 in locum descendunt Patzinacitae ac cum Russis manus conserunt. hoc
 autem transmissio loco, ad S. Gregorii insulam appellant, ubi propter

ὁ ἅγιος Γρηγόριος καταλαμβάνουσιν, ἐν ᾗ νῆσῳ καὶ τὰς θυσίας αὐτῶν ἐπιτελοῦσιν διὰ τὸ ἐκείσε ἵστωσθαι παμμεγέθη δρῶν. καὶ
 P 61 θύουσι πετεινοὺς ζῶντας. πηγνύουσι δὲ καὶ σαγίττας γυρόθεν, ἄλλοι δὲ καὶ ψωμία καὶ κρέατα, καὶ ἕξ ὧν ἔχει ἕκαστος, ὡς τὸ ἕθος αὐτῶν ἐπικρατεῖ. φέβιτουσι δὲ καὶ σκαρφία περὶ τῶν πετει- 5
 νῶν, εἴτε σφάζει αὐτοὺς εἴτε καὶ φαγεῖν εἴτε καὶ ζῶντας ἑάσειν. ἀπὸ δὲ τοῦ νησίου τούτου Πασζινακίτην οἱ Ῥῶς οὐ φοβῶνται, ἕως ἂν φθάσωσιν εἰς τὴν ποταμὸν τὸν Σελινάν. εἰθ' οὕτως ἀπο-
 κινῶντες ἕξ αὐτοῦ μέχρι τεσσάρων ἡμερῶν ἀποπλέουσιν, ἕως οὗ καταλάβωσιν εἰς τὴν λίμνην τοῦ ποταμοῦ στόμιον οὖσαν· ἐν ᾗ 10
 ἔστι καὶ ἡ νῆσος τοῦ ἁγίου Αἰθερίου. καταλαβόντες οὖν οὗτοι τὴν τοιαύτην νῆσον προσαναπαύουσιν ἑαυτοὺς ἐκεῖσε ἕως δύο καὶ τριῶν ἡμερῶν, καὶ πάλιν τὰ ἑαυτῶν μονόξυλα εἰς θάλασσαν ἂν λεί-
 πωνται χρεῖας περιποιῶνται, τὰ τε ἄρμενα καὶ τὰ κατάρτια καὶ τὰ ἀγκύρια ἄνω ἐπιφέρονται. ἐπει δὲ τὸ στόμιον τοῦ κοιούτου 15
 ποταμοῦ ἔστιν ἡ τοιαύτη λίμνη, καθὼς εἴρηται, καὶ κρατεῖ μέχρι τῆς θαλάσσης, καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν κεῖται ἡ νῆσος τοῦ ἁγίου Αἰθερίου, ἐκ τῶν ἐκείσε ἀπέρχονται πρὸς τὸν Δανάριον ποταμὸν, καὶ διασωθέντες ἐκείσε πάλιν ἀναπαύονται. ἤρκα δὲ γένηται καιρὸς ἐπιτήδειος, ἀποσκαλώσαντες ἔρχονται εἰς τὸν ποταμὸν τὸν 20
 ἐπιλεγόμενον Ἄσπρον, καὶ ὁμοίως κἀκεῖσε ἀναπαυσάμενοι πάλιν ἀποκινῶντες ἔρχονται εἰς τὸν Σελινάν, εἰς τὸ τοῦ Δανουβίου πο-
 ταμοῦ λεγόμενον παρακλάδιον. καὶ ἕως οὗ διέλθωσι τὸν Σελινάν

6 εἴτε καὶ φαγεῖν εἴτε καὶ σφάζει αὐτοὺς Bandarius cum M
 ἑάσειν αὐτοὺς B 7 οὐ add B 11 ἑθαίριον BP 20 ταρὸς
 BP: corr Meursius

ingentem quercum sacrificia obeunt viventesque aves immolant. circum autem sagittas defigunt, alii vero panes et carnes aut alia, prout cuique suppetit: id enim in more habent. sortes item mittunt de avibus, edere, an occidere, an vivas illas dimittere debeant. ab hac vero insula Patzinacitam Russi nullo modo metuunt, donec ad fluvium Selinam de-
 venerint. istinc porro moventes quattuor diebus navigant, donec ad paludem fluminis ostium perveniant, ubi S. Aetherii insula cernitur; quam in insulam postquam appulerint, ibi duos tresve dies in quiete transigunt, ac rursus monoxyla necessariis, si qua desunt, instruunt, velis malis clavis, quae secum deferunt. at quandoquidem fluminis huius ostium haec palus est, ut diximus, et porrigit se usque ad mare, ad quod etiam insula S. Aetherii sita est, inde ad Danaprim fluvium con-
 cedunt, quo cum salvi pervenerint, quiescere solent. inde excensu facto profecti, si tempus faveat, Album fluvium petunt; et illic similiter refecti rursus moventes Selinam se conferunt, ad Danubii fluminis, ut vocant, Paracladium. donec vero Selinam fluvium traiecerint, a latere

ποταμὸν, παρατρέχουσι αὐτοῖς οἱ Πατζινακίται· καὶ ἐὰν πολ-
λάκις ἢ θάλασσα μονόξυλα εἰς τὴν γῆν ἀπορρίψῃ, σκαλώνουσι
ὄλα, ἵνα τοῖς Πατζινακίταις ἀντιπαραταχθῶσιν ὁμοῦ. ἀπὸ δὲ
τῶν Σελινῶν οὐ φοβοῦνται τινα, ἀλλὰ τὴν τῆς Βουλγαρίας γῆν
5 ἐνδυσάμενοι εἰς τὸ τοῦ Δανουβίου στόμῳ ἐρχονται. ἀπὸ δὲ τοῦ
Δανουβίου καταλαμβάνουσι εἰς τὸν Κωνοπάν, καὶ ἀπὸ τοῦ Κω-
νοπᾶ εἰς Κωνσταντίαν εἰς τὸν ποταμὸν Βάρνας, καὶ ἀπὸ Βάρνας
ἐρχονται εἰς τὸν ποταμὸν τὴν Διτζίαν, ἄνω πάντα εἰσι γῆς τῆς
Βουλγαρίας. ἀπὸ δὲ τῆς Διτζίνας εἰς τὰ τῆς Μεσημβρίας μέρη
10 καταλαμβάνουσι, καὶ οὕτω μέχρι τούτων ὁ πολυῶδνος αὐτῶν
καὶ περίφοβος δυσδιέξοδος τε καὶ χαλεπὸς ἀποπειρᾶνεται πλοῦς.

Ἡ δὲ χειμέριος τῶν αὐτῶν Ῥῶς καὶ σκληρὰ διαγωγὴ ἐστὶν
αὕτη. ἤνικα ὁ Νοέμβριος μὴν εἰσέλθῃ, εὐθέως οἱ αὐτῶν ἄρχο-
15 ντες ἐξέρχονται μετὰ πάντων τῶν Ῥῶς ἀπὸ τὸν Κλαβον, καὶ ἀπέ-
ρχονται εἰς τὰ πολύδια ἃ λέγεται Γύρα, ἤγουν εἰς τὰς Σκλαβτίας
τῶν τε Βερβιάνων καὶ τῶν Δρουγουβιτῶν καὶ Κριβιτζῶν καὶ τῶν
Σερβίων καὶ λοιπῶν Σκλάβων, οἵτινες εἰσι πακτιῶται τῶν Ῥῶς.
δι' ὅλου δὲ τοῦ χειμῶνος ἐκεῖσε διατρεφόμενοι, πάλιν ἀπὸ μηνὸς
Ἀπριλλίου διαλυομένου τοῦ πάγου τοῦ Δανάπερος ποταμοῦ κα-
20 ἐρχονται πρὸς τὸν Κλαβον. καὶ εἰθ' οὕτως ἀπολαμβάνονται τὰ
αὐτῶν μονόξυλα καθὼς προείρηται, καὶ ἐξοπλίζονται, καὶ πρὸς
Ῥωμηνίαν κατέρχονται.

Ὅτι οἱ Οὐζοὶ δύνανται τοῖς Πατζινακίταις πολεμεῖν.

15 πολύδια Meursius

currunt Patzinacitae; et si, ut saepe evenit, mare monoxyla ad terram
proiecerit, omnes exsurgent, ut coniunctim Patzinacitis obsistere va-
leant. Selinam fluvium praetergressi neminem formidant: sed ubi Bul-
gariam attigerunt, in Danubii ostium ingrediuntur. a Danubio Conopam
traiciunt, inde Constantiam ad flumen Varnas, a Varnis ad flumen
Ditzinam proficiscuntur, quae omnia ad Bulgariam regionem pertinent.
a Ditzina fluvio Mesembriae terram petunt. atque hunc in modum huc
usque difficilis illa, aerumnarum ac metus plena navigatio absolvitur.

Hiberna vero et aspera Russorum vivendi ratio haec est. ineunte
Novembri mense quam primum eorum principes cum universa Russorum
gente egrediuntur Ciabo et in oppida proficiscuntur, quae Gyra appel-
lantur, aut in Slavica loca Berbianorum Drungubitarum Cribitzarum
Serviorum, reliquorumque Sclavorum qui Russis tributarii sunt. illic
vero peracta tota hieme, rursus Aprilii mense soluta glacie Danapris
fluvii Ciabum descendunt. deinde receptis, uti supra dictum est, mono-
xylis iisdemque probe instructis Romaniam descendunt.

Quoniam Uzi Patzinacitas bello infestare possunt.

Κεφάλαιον ι'.

περὶ τῆς Χαζαρίας, πῶς δεῖ πολεμῆσθαι καὶ παρὰ τινων.

Ὅτι οἱ Οὐζοὶ δύνανται πολεμῆν τοὺς Χαζάρους ὡς αὐτοῖς πλησιάζοντες. ὁμοίως καὶ ὁ ἔξουσιοκράτωρ Ἀλανίας, ὅτι τὰ ἑννεὰ κλίματα τῆς Χαζαρίας τῇ Ἀλανίᾳ παράκεινται, καὶ δύναται ὁ Ἀλανός, εἰ ἄρα καὶ βούλεται, ταῦτα πραιδεύειν καὶ μεγάλην βλάβην καὶ ἔνδειαν ἐντεῦθεν τοῖς Χαζάροις ποιεῖν. ἐκ γὰρ τῶν ἑννεὰ κλιμάτων τούτων ἡ πᾶσα ζωὴ καὶ ἀφθονία τῆς Χαζαρίας καθέστηκεν.

Κεφάλαιον ια'.

περὶ τοῦ κάστρου Χερσῶνος, καὶ τοῦ κάστρου Βοσπόρου.

Ὅτι τοῦ ἔξουσιοκράτορος Ἀλανίας μετὰ τῶν Χαζάρων μὴ εἰρηνεύοντος, ἀλλὰ μᾶλλον προτιμοτέρων τιθεμένου τὴν φιλίαν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, ἐὰν οἱ Χαζάροι οὐ βούλωνται τὴν πρὸς τὸν βασιλέα φιλίαν καὶ εἰρήνην τηρεῖν, δύναται μεγάλως αὐτοὺς 15 κακοῦν, τὰς τε ὁδοὺς ἐνεδρεθῆναι καὶ ἀφυλάκτως αὐτοῖς ἐπιτιθέμενος ἐν τῷ διέρχεσθαι πρὸς τε τὸ Σάρκελ καὶ τὰ κλίματα καὶ τὴν Χερσῶνα. καὶ εἰ ποιήσεται σπουδῆν ὁ τοιοῦτος ἔξουσιοκράτωρ τοῦ κωλύειν αὐτούς, μεγάλης καὶ βαθείας εἰρήνης μετέχουσιν ἢ τε Χερσῶν καὶ τὰ κλίματα· φοβούμενοι γὰρ οἱ Χαζάροι τὴν τῶν 20 Ἀλανῶν ἐπίθεσιν, καὶ μὴ εὐφρακόντες ἄδειαν μετὰ φροσάτου ἐπιτίθεσθαι τῇ Χερσῶνι καὶ τοῖς κλίμασιν ὡς μὴ πρὸς ἀμφοτέρους ἐν ταύτῃ πολεμῆν ἐξισχύοντες, εἰρηνεύειν ἀναγκασθήσονται.

10. *de Chazaris, quomodo et quorum opera eam bello impetere oporteat.*

Chazaris bellum inferre Uzi possunt utpote contermini. sic etiam princeps Alaniae, quia novem Chazaris regiones Alaniae adiacent; possuntque Alani, si velint, illos deprædari magnumque inde Chazaris damnum importare, atque eos rerum penuria premere. ex illis quippe novem regionibus Chazaris omnia ad victum necessaria suppeditantur.

11. *de castro Chersone, et de castro Bosporo.*

Alanis principe cum Chazaris pacem non habente, sed imperatoris Romani amicitiam potiorem ducente, si illi in amicitia et pace perseverare nolint, potest ille ingenti Chazaros damno afficere, in viis excubando et ex improvise illos aggrediendo dum ad Sarcel et ad regiones Chersonemque proficiscuntur. quodsi princeps ille operam ponat ut illis aditum prohibeat, alta sane pax erit in Chersone et in regionibus Chazari quippe Alanorum irruptionem reformidantes, neque facultate data Chersonem et regiones cum exercitu invadendi, quia simul utriusque bellum inferre nequeant, in pace degere cogentur.

Κεφάλαιον ιβ'.

περὶ τῆς μαύρης Βουλγαρίας καὶ Χαζαρίας.

Ἵτι καὶ ἡ μαύρη λεγομένη Βουλγαρία δύναται τοῖς Χαζάρους πολεμεῖν.

5

Κεφάλαιον ιγ'.

περὶ τῶν κλησιαζόντων ἔθνῶν τοῖς Τούρκοις.

Ἵτι τοῖς Τούρκοις τὰ τοιαῦτα ἔθνη παράκεινται, πρὸς μὲν τὸ δυτικώτερον μέρος αὐτῶν ἡ Φραγγία, πρὸς δὲ τὸ βορειώτερον οἱ Πατζινακῖται, καὶ πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος ἡ μεγάλη Μο-
10 ραβία ἦτοι ἡ χώρα τοῦ Σφενδοπλόκου, ἣτις καὶ παντελῶς ἠφανίσθη παρὰ τῶν τοιούτων Τούρκων καὶ παρ' αὐτῶν κατεσχέθη. οἱ δὲ Χρωβάτοι πρὸς τὰ ὄρη τοῖς Τούρκοις παράκεινται.

P 63

Ἵτι δύνανται καὶ οἱ Πατζινακῖται τοῖς Τούρκοις ἐπιτίθεσθαι καὶ μεγάλως προιδεῖν καὶ παραβλάπτειν αὐτούς, καθὼς καὶ ἐν
15 τῷ περὶ Πατζινακῖτῶν κεφαλαίῳ προείρηται.

Ἐπίστησον, υἱέ, διανοίας ὄμμα τῆς σῆς λόγους ἑμοῖς, καὶ γυνῶδι ἃ σοι ἐντέλλομαι, καὶ ἕξεις ἐν καιρῷ ὡς ἐκ πατρικῶν θη-
σαυρῶν προφέρειν πλοῦτον φρονήσεως καὶ ἐπιδείκνυσθαι χύμα
20 συνείσεως. ἴσθι οὖν ὅτι τοῖς βορείοις ἅπασι γένεσι φύσις ὡσπερ
καθέστηκεν τὸ ἐν χρήμασι λήγον καὶ ἄπληστον καὶ μηδέποτε
κορεννύμενον, ἔθεν πάντα ἐπιζητεῖ καὶ πάντων ἐφίεται καὶ οὐκ
ἔχει τὰς ἐπιθυμίας ὄρω περιγραφομένας, ἀλλ' αἰεὶ τοῦ πλείονος
ἐπιθυμεῖ, καὶ ἀντὶ μικρῆς ὠφελείας μεγάλα κέρδη προσπορίζεσθαι

3 ἡ vulgo om

12. de nigra Bulgaria et Chazararia.

Bulgaria, quam nigram vocant, potest Chazaros bello infestare.

13. de gentibus quae Turcis finitimae sunt.

Turcis hae gentes conterminae sunt. ad occidentem Francia, ad septentrionem Patzinacitae, ad meridiem magna Moravia sive Sphendoploci regio, quae omnino a Turcis vastata est et ab ipsis iam obtinetur. Chrobati vero ad montes Turcis adiacent.

Possunt autem Patzinacitae Turcas bello impetere, depopulari magnamque praedam agere ipsosque ingenti damno afficere, quemadmodum in eo quod de Patzinactis institutum capite declaratum est.

Intende, o fili, sermonibus meis oculos mentis tuae, ac praecepta mea considera, atque opportune poteris divitias prudentiae quasi ex paternis thesauris proferre magnamque prudentiam exhibere. scito itaque borealibus omnibus populis quasi a natura insitam esse divitiarum cupidinem insatiabilem, quamobrem omnia quaerunt, omnia expetunt, neque concupiscentiam termino ullo circumscriptam habent, sed plura semper cupiunt, ac pro exigua opera maximam mercedem referri postu-

Const. Porph.

6

βούλεται. διὸ δεῖ τὰς τούτων ἀκυήρους αἰτήσεις καὶ παρησιαστικὰς ἀξιώσεις διὰ λόγων πιθανῶν καὶ φρονίμων καὶ συνετῶν ἀπολογιῶν ἀνατρέπειν καὶ ἀνακρούεσθαι, αἵτινες, ὅσον ἀπὸ τῆς πείρας ἡμεῖς καταλαβεῖν ἠδυνήθημεν, ὡς ἐν τύπῳ περιλαβεῖν, τοιαῦτα τινες ἔσονται.

Εἰ ἀξιῶσοι ποτε καὶ αἰτήσονται εἴτε Χάζαροι εἴτε Τοῦρκοι εἴτε καὶ Ῥῶς ἢ ἕτερόν τι ἔθνος τῶν βορείων καὶ Σκυθικῶν, οἷα πολλὰ συμβαίνει, ἐκ τῶν βασιλείων ἐσθῆτων ἢ στεμμάτων ἢ στολῶν ἕνεκά τινος δουλείας καὶ ὑπουργίας αὐτῶν ἀποσταλῆναι αὐτοῖς, οὕτω χρῆ ἴσως ἀπολογίσασθαι, ὅτι αἱ τοιαῦτα στολαὶ καὶ τὰ 10 στέμματα ἃ παρ' ἡμῶν καμελαύκια ὀνομάζονται οὔτε παρὰ ἀνθρώπων κατεσκευάσθησαν οὔτε ἐξ ἀνθρωπίνων τεχνῶν ἐπενεργήθησαν ἢ ἐξεργάσθησαν· ἀλλ' ὡς ἀπὸ παλαιῆς ἱστορίας ἐν ἀπορρήτοις λόγοις γεγραμμένον εὐρίσκομεν, ἦν ἡκα ὁ Θεὸς βασιλέα ἐποίησε Κωνσταντῖνον ἐκεῖνον τὸν μέγαν τὸν πρῶτον Χριστιανὸν βασιλεύσαντα, 15 δι' ἀγγέλου αὐτῷ τὰς τοιαύτας στολὰς ἐξαπέστειλεν καὶ τὰ στέμματα ἃ παρ' ἡμῶν καμελαύκια λέγεται, καὶ διωρίσατο αὐτῷ θεῖναι ταῦτα ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Θεοῦ ἁγίᾳ ἐκκλησίᾳ ἣτις ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ἐνυποστάτου σοφίας Θεοῦ ἁγία σοφία κατονομάζεται, καὶ μὴ καθ' ἑκάστην αὐτὰ ἀμφιένυσθαι, ἀλλ' ὅτε δημοτελῆς καὶ με- 20 γάλῃ τυγχάνῃ δεσποτικῇ ἑορτῇ. διὸ δὴ Θεοῦ προστάγματι ταῦτα ἀπέθετο, ἅτινα καὶ ἄνωθεν τῆς ἁγίας τραπέζης ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ τοῦ αὐτοῦ ναοῦ ἀποκρέμνεται καὶ εἰς κόσμον τῆς ἐκκλησίας καθέστηκεν. τὰ δὲ λοιπὰ ἱμάτια καὶ σαγία βασιλικά τῆς ἱερᾶς

17 ἄπερ ἡμεῖς καμελ. λέγετε BM

lant. ideoque importunas illorum petitiones ac impudentes postulationes suasionem ac prudentem excusationem subvertere atque inhibere oportet; quae quidem, quantum usu et experimento percepi, ut compendio dicam, huiusmodi futurae sunt.

Si quando sive Chazari sive Turcae sive Russi sive aliae quaequam boreales et Scythicae gentes, ut plerumque accidit, imperiales vestes coronas aut stolas, cuiusdam praebiti ministerii causa, sibi transmitti postulent, ita te excusatum oportet. huiusmodi stolae et coronae, quae nos camelaucia vocamus, neque hominum opera confecta neque humana industria excogitatae sunt. sed ut ab historia veteri in libris arcanis scriptum reperimus, quando deus Constantinum illum magnum imperatorem effecit, qui primus Christianorum imperium tenuit, illi per angelum tales stolas et coronas, quas nos camelaucia vocamus, misit, iussitque ea deponere in magna sancta dei ecclesia, quae de nomine sapientiae dei enhypostatae S. Sophia appellatur; nec quotidie illis uti praecipit, sed tantum in publico et magno dominico festo: quare ex iussu dei haec deposita et supra sacram mensam in altari ipsius templi suspensa manent, et in ornatum ecclesiae deputatae sunt. reliqua autem indumenta

ταύτης τραπέζης ἄνωθεν ἐπίκεινται ἐφαπλούμενά. ἤνικα δὲ καταλάβῃ τοῦ κυρίου ἡμῶν καὶ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑορτή, ἀναλαμβάνεται τε ἐκ τοιούτων στολῶν καὶ στεμμάτων τὰ πρὸς τὸν καιρὸν ἐπιτήδεια καὶ ἁρμοζόντα ὁ πατριάρχης καὶ ἀποστέλλει πρὸς 5 τὸν βασιλέα, καὶ ἀμφιέννυται αὐτὰ ἐκείνος ὡς ὑπηρετῆς Θεοῦ καὶ διάκονος ἐν τῇ προελεύσει καὶ μόνον, καὶ πάλιν μετὰ τὴν χρεῖαν ἀντιστρέφει αὐτὰ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἀπόκεινται ἐν αὐτῇ. ἀλλὰ καὶ κατὰρα τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Κωνσταντίνου ἔστιν ἐν τῇ ἁγίᾳ ταύτῃ τραπέζῃ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας ἐγγεγραμμένη, P 64

10 καθὼς αὐτῷ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ ἀγγέλου διωρίσατο, ἵνα ἐὰν βουληθῇ βασιλεὺς διὰ τινὰ χρεῖαν ἢ περιστάσιν ἢ ἐπιθυμίαν ἄκαιρον ἐξ αὐτῶν ἐπῴρει καὶ ἢ αὐτὸς κατωχρήσασθαι ἢ ἑτέροις χαρίσασθαι, ὡς πολέμιος καὶ τῶν τοῦ Θεοῦ προσηγμένων ἐχθρὸς ἀναθεματίζεται καὶ τῆς ἐκκλησίας ἀποκηρύττεται. εἰ δὲ καὶ αὐτὸς ἕτερα

15 ὅμοια καμῖν βουληθῇ, ἵνα καὶ αὐτὴ ἢ τοῦ Θεοῦ ἐκκλησία ἀναλαμβάνηται, τῶν ἀρχιερέων πάντων εἰς ταῦτα παρρησιαζομένων καὶ τῆς συγκλήτου· καὶ μὴ ἔχειν ἐξουσίαν μήτε τὸν βασιλέα μήτε τὸν πατριάρχην μήτε ἕτερόν τινα τὰς τοιαύτας ἀναλαμβάνεσθαι στολὰς ἢ τὰ στεμματα ἀπὸ τῆς ἁγίας τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας. καὶ

20 φόβος μέγας ἐπῆρτηται τοῖς βουλομένοις ἀνατρέπειν τι τῶν τοιούτων θεϊκῶν διατάξεων· εἰς γὰρ τις τῶν βασιλέων, Ἄλων δνδματι, ὃς καὶ ἀπὸ Χαζαρίας γυναικὶ ἠγάγετο, ἀβούλῳ τόλμῃ χρησόμενος ἐν τῶν τοιούτων ἀνελάβετο στεμμάτων δεσποτικῆς μὴ παρουσίας

3 τε] τὰ vulgo

et saga imperialia supra hanc sacram mensam extensa iacent. cum porro domini et dei nostri Iesu Christi festum incidit, ex huiusmodi stolis et coronis ea accipiuntur a patriarcha quae tum opportuna et convenientia sunt; qui ea ad imperatorem mittit, isque illis tanquam minister dei in processu tantum induitur; atque rursus postquam illis est usus, ea remittit in ecclesiam, ubi reponuntur de more. quin etiam sancti et magni Constantini in dei ecclesiae sacra mensa maledictio scripta est, ut ipsi per angelum deus mandavit, ut si quis imperator pro quacunque necessitate aut rerum condicione, sive ex intempestiva cupidine, ex iis quaedam auferat ac ipse iis utatur aut aliis praebere audeat, quasi hostis et dei iussorum inimicus anathemate feriat et ab ecclesia expellatur. si vero ipse quoque alia illis similia efficere velit, ea quoque ecclesia recipiat, libera voce petentibus episcopis omnibus et senatu; neque vel imperatori vel patriarchae vel cuiquam hominum facultas sit rerum huiusmodi quampiam ex sancta dei ecclesia exportare, sive stolae eae sint sive coronae. sane iis qui ex huiusmodi dei mandatis quodquam evertere velint, magna impendit formido. nam quidam imperator, Leo is vocabatur, qui etiam ex Chazaria uxorem duxerat, cum inconsulto ausu quodpiam ex hisce stemmatibus abstulisset, dominico non

ἐορτῆς, καὶ δέχα γνώμης τοῦ πατριάρχου τοῦτο περιεβάλετο, καὶ εὐθὺς ἀνθρακα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐκβαλὼν καὶ ταῖς ἐκ τούτου δδύναις κατατρυχόμενος κακικᾶκως ἀπέρρηξε τὸ ζῆν καὶ πρὸ καιροῦ τὸν θάνατον ἐπεσπᾶσατο. καὶ τοῦ τοιούτου συντόμως ἐκδικηθέντος τολμήματος ἔκτοτε τύπος ἐγένετο ὥστε ἐν τῷ μέλλειν στέφουσαι τὸν βασιλεῖα πρότερον ἠμύνειν καὶ ἀσφαλιζεσθαι ὅτι οὐδὲν ἐναντίον τῶν προστεταγμένων καὶ ἐκ παλαιοῦ φυλαττομένων τολμήσῃ ποιήσῃν ἢ ἐνοήσασθαι, καὶ οὕτως ὑπὸ τοῦ πατριάρχου στέφουσαι καὶ τὰ ἀρμόζοντα τῇ καθεστῶσῃ ἐορτῇ ἐπιτελεῖν τε καὶ διαπραττεσθαι. 10

Ἐσαύτως χρῆ σε καὶ περὶ τοῦ ὕγραυ πυρὸς τοῦ διὰ τῶν σιφῶνων ἐκφερομένου μεριμνᾶν τε καὶ μελετᾶν, ὡς εἴπερ ποτὲ τολμήσωσι τινες καὶ αὐτὸ ἐπιζητῆσαι, καθὼς καὶ παρ' ἡμῶν πολλάκις ἐζήτησαν, τοιούτοις αὐτοὺς ἔχοις ἀποκρούεσθαι καὶ ἀποπέμπεσθαι ῥήμασιν, ὅτι καὶ αὐτὸ δι' ἀγγέλου τῷ μεγάλῳ καὶ 15 πρῶτῳ βασιλεῖ Χριστιανῷ ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ ἐφανερῶθῃ καὶ ἐδιδάχθῃ, παρ' ἀγγέλιας δὲ μεγάλας καὶ περὶ τούτου παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀγγέλου ἐδέξατο, ὡς παρὰ πατέρων καὶ πάππων πιστωθέντες πληροφοροῦμεθα, ἵνα ἐν μόνοις τοῖς Χριστιανοῖς καὶ τῇ ὑπ' αὐτῶν βασιλευομένῃ πόλει κατασκευάζεται, ἀλλαχοῦ δὲ μηδαμῶς, μήτε εἰς ἕτερον ἔθνος τὸ οἶον δῆποτε παραπέμπηται μήτε διδάσκηται. ὅθεν καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν ὁ μέγας οὗτος βασιλεὺς ἐξασφαλιζόμενος περὶ τούτου ἐν τῇ ἁγίᾳ τραπέζῃ τῆς τοῦ Θεοῦ

3 κακὴν κάκος B, κακὴν κακῶς M

occurrente festo, atque praeter patriarchae voluntatem, hunc sibi ornatum imposuit; ac subito carbone in faciem erumpente, magnis inde cruciatus doloribus misere periit ac sibi ante tempus mortem maturavit. atque ex subitanea illa huiusmodi audaciae ultione is exinde mos inductus est, ut imperator coronam accepturus iuret et profiteatur se nihil mandatis et consuetudinibus antiquis huiusmodi adversum aggressurum aut cogitaturum esse, atque ita a patriarcha coronetur, et statuae solemnitati congruentia peragat et absolvat.

Ita quoque de Graeco igne, qui per siphones emittitur, curam habeas et sollicitudinem oportet, ut si quando hunc petere audeant, ut a nobis plerumque petierunt, huiusmodi eos verbis repellere et amandare possis. istud quoque per angelum magno et primo Christiano imperatori S. Constantino ostensum est, qui monita et praecepta gravia ea de re ab eodem angelo accepit (id quod a maioribus certo testimonio edidicimus), ut apud solos Christianos et in imperatoria tantum urbe pareretur, et non alibi; neque ad aliam quamcunque gentem transmittatur vel tradatur. quamobrem magnus idem imperator, ut hac de re successorum fidem obstringeret, in sacra dei ecclesiae mensa diras inscribi

ἐκκλησίας ἀρὰς ἐγγραφῆναι πεποίηκεν, ἵνα ὁ ἐκ τοῦ τοιοῦτου πυ-
 ρὸς εἰς ἕτερον ἔθνος δοῦναι τολμήσας μήτε Χριστιανὸς ὀνομάζη-
 ται μήτε ἀξίας τινὸς ἢ ἀρχῆς ἀξιοῦται, ἀλλ' εἴ τινα καὶ ἔχων
 τύχη, καὶ ἀπὸ ταύτης ἐκβάλληται καὶ εἰς αἰῶνα αἰώνων ἀναθε-
 5 ματιζῆται καὶ παραδειγματιζῆται, εἴτε βασιλεὺς εἴτε πατριάρχης
 εἴτε τις ἄλλος οἶος ὄνθρωπος εἴτε ἄρχων εἴτε ἀρχόμενος τυγχά- P 65
 10 ροῦντα ποιεῖν ἀναιρεῖν σπουδάζειν καὶ ἐκτίστω τῷ χαλεπῷ παρα-
 πέμπεσθαι θανάτω. συνέβη δέ ποτε τῆς κακίας αἰεὶ χώραν εὐρι-
 σκούσης τινὰ τῶν ἡμετέρων στρατηγῶν, δῶρα παρά τινων ἔθνη-
 κῶν πάμπολλα εἰληφότα, μεταδοῦναι αὐτοῖς ἐκ τοῦ τοιοῦτου πυ-
 ρός, καὶ μὴ ἀνεχομένου τοῦ Θεοῦ ἀνεκδίκητον καταλιπεῖν τὴν
 15 παράβασιν, ἐν τῷ μέλλειν αὐτὸν ἐν τῇ ἀγία τοῦ Θεοῦ εἰσεῖναι ἐκ-
 κλησία πῶρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατελθὼν τοῦτον κατέφαγε καὶ ἀνή-
 λωσεν. καὶ ἀπὸ τότε φόβος μέγας καὶ τρόμος ἐν ταῖς ἀπάντων
 ἐντεῖθ' ψυχαῖς, καὶ οὐκέτι οὐδεὶς τοῦ λοιποῦ, οὔτε βασιλεὺς
 οὔτε ἄρχων, οὔτε ἰδιώτης οὔτε στρατηγός, οὔτε οἶος ὄν ὄλων
 20 ἄνθρωπος κατετόλμησέ τι τοιοῦτον ἐνθυμηθῆναι, μήτι γε καὶ ἔργῳ
 ἐπιχειρήσαι ποιῆσαι ἢ διαπράξασθαι.

Ἄλλ' ἄγε δὴ μετάρηθι, καὶ πρὸς ἕτερον εἶδος αἰτήσεως
 παραλθόν καὶ ἀπρεπεῖς ἐδπρεπεῖς καὶ ἀρμόζοντας λόγους ἀνα-

9 τοῦτο Meursius 10 ἔκτος P, εὐθὺς Meursius. an ἐχθίστω
 vel οἰκτίστω, omissis τῷ χαλεπῷ? 22 ἀλλὰ γε vulgo

curavit, ut qui ex huiusmodi igne aliis gentibus dare praesumpserit,
 ac Christianus quidem vocetur neque dignitate aliqua vel magistratu
 dignus habeatur, sed et si quem teneat ab illo deiiciatur, et in secula
 saeculorum anathemate feriatur et traducatur, sive imperator sive patri-
 archa sive alius quispiam, sive princeps sive subditus fuerit, qui tale
 praeceptum violare aggressus fuerit; omnesque zelo et timore dei in-
 structos hortatus est ut talem hominem tanquam hostem publicum ma-
 gnique huius praecepti transgressorem de medio tolli satagant statimque
 dira morte afficiant. accidit autem aliquando, malitia semper locum in-
 veniente, aliquem e ducibus nostris, acceptis gentiliū quorundam mu-
 neribus quamplurimis, hunc ipsis ignem tradidisse: at deo hoc scelus
 inauditum non relinvente, cum sanctam dei ecclesiam ingressurus esset,
 ignis caelitus delapsus ipsum devoravit et absumpsit. hinc metus tre-
 morque magnus animos omnium invasit; et iam iade nemo, vel imperator
 vel princeps vel privatus vel militiae praefectus vel alius quispiam
 mortalium, quid simile in animum inducere, multoque minus rem aggredi
 aut perficere ausus est.

Verum ad aliam petitionis speciem transeas, sane irrationabilem et
 indecoram; ac congruentem honestamque responsionem excogites et edi-

ζήτει καὶ ἀναμάνθαι. εἰ γὰρ ποτε ἔθνος τι ἀπὸ τῶν ἀπίστων τοίπων καὶ ἀτίμων βορείων γενῶν αἰτῆσεται συμπενθεριάσαι μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων καὶ ἡ θυγατέρα αὐτοῦ εἰς νόμφην λαβεῖν ἢ ἐπιδοῦναι οἰκίαν θυγατέρα ἢ γυναικα χρηματίσαι βασιλέως ἢ βασιλέως υἱοῦ, χρὴ σε τοιούτοις ῥήμασι καὶ τὴν τοιούτην αὐτῶν 5 παράλογον ἀποκρούσασθαι αἰτησιν, λέγοντα ὅτι καὶ περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως παραγγέλλω καὶ διὰ τὰς φοβερὰ καὶ ἀπαραπολήτος τοῦ μεγάλου καὶ ἁγίου Κωνσταντίνου ἐναπογέγραπται ἐν τῇ ἱερῇ τραπεζῇ τῆς καθολικῆς τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίας τῆς ἁγίας σοφίας, τοῦ μηδέποτε βασιλέμ Ῥωμαίων συμπενθεριάσαι μετὰ 10 ἔθνος παρηλλαγμένοισ καὶ ξένοισ ἔθεισι χρωμένου τῆς Ῥωμαϊκῆς καταστάσεως, μάλιστα δὲ ἄλλοπίστου καὶ ἀβαπτίστου, εἰ μὴ μετὰ μόνων τῶν Φράγγων· τούτους γὰρ μόνους ὑπέξειλετο ὁ μέγας ἐκεῖνος ἄγῳ Κωνσταντῖνος ὁ ἅγιος, ὅτι καὶ αὐτὸς τὴν γένεσιν ἀπὸ τῶν τοιούτων ἔσχε μερῶν ὡς συγγενείας καὶ ἐπιμιξίας πολλῆς 15 τυγχανούσης Φράγγους τε καὶ Ῥωμαίους· καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τούτων μόνων προυτρέψατο συνιστῆν γαμικὰ συναλλάγματα τοὺς βασιλεῖς Ῥωμαίων διὰ τὴν ἄνωθεν τῶν μερῶν ἐκείνων καὶ γενῶν περιφάνειαν καὶ εὐγένειαν, μετ' ἄλλον δὲ τοῦ οἴου δήποτε ἔθνος μὴ δυναμένους τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὁ τοῦτο ποιῆσαι τολμήσας ἵνα ὡς 20 πυραβότης πατρικῶν εἰσηγήσεων καὶ βασιλείων θεσμῶν ἀλλότριος κρῖνοιτο τῶν Χριστιανῶν καταλόγων καὶ τῷ ἀναθέματι πυραυδίδοιτο. ὁ δὲ προφητικὸς Λέων ἐκεῖνος ὁ βασιλεύς, ὁ καὶ

11 ἦθει vulgo

scas. si enim unquam natio quaedam ex infidelibus et inhonoratis borealibus affinitatem cum Romano imperatore contrahere voluerit, et vel filiam eius sponsam accipere vel suam illi elocare, ita ut vel imperatoris vel filii eius uxor sit, huiusmodi te verbis absurdam hanc petitionem propulsare oportet. hac item de re interdictum, ac terribilis immutabilisque constitutio a magno et sancto Constantino in sacra mensa catholicae Christianorum ecclesiae S. Sophiae descripta est, ne unquam imperator Romanus affinitatem contrahat cum gente quae peregrinis et a Romano statu alienis moribus utatur, maximeque si alienae fidei et baptizata non sit, Francis tantum exceptis: hos quippe solos excepit magnus ille et sanctus Constantinus, quia illis ex partibus originem duxerat: cognatio enim et commercia magna erant inter Francos et Romanos. ideoque cum iis solis matrimonia iuire Romanis imperatoribus permisit, propter antiquam gentium nationumque illarum claritatem nobilitatemque. cum alia vero quacunque natione id agere vetuit, ita ut etiam si quis id facere ausus fuerit, tanquam patrum traditionum imperialiumque legum transgressor Christianorum catalogo alienus censatur dirisque devoveatur. certe supra memoratas Leo imperator, qui

τὸ στέμμα, καθὼς ἀνωτέρω προείρηται, παρὰ νόμῳ καὶ τοιμη-
 ρῶς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας δίχα γνώμης τοῦ τότε πατριαρχεῦντος
 λαβὼν καὶ περιθιόμενος καὶ τὴν δίκην συντόμως δοῦς ἀξίαν τῆς P 66
 αὐτοῦ πονηρᾶς ἐγχειρήσεως, ἐτόλμησε καὶ τὴν τοιαύτην ἐντολὴν
 5 τοῦ ἁγίου βασιλέως ἐκείνου, ἥτις, ὡς ἤδη δεδήλωται, ἐν τῇ
 ἁγίᾳ τριπέλῃ ἀναγεγραμμένη καθέστηκεν, παρὰ φαῦλον θεῖσθαι
 καὶ ὡς μηδὲν λογίσασθαι, καὶ ὡς ἀπαξ ἔξω τοῦ θείου θρόνου καὶ
 τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ πεποιήκεν ἑαυτὸν, συνεστήσατο καὶ μετὰ τοῦ
 10 εἰς γυναῖκα ἐδέξατο, καὶ μέγα ἐκ τούτου θνείδος καὶ τῇ Ῥωμαίων
 ἀρχῇ καὶ ἑαυτῷ προσετέθηκατο ὡς τὰ προγονικὰ παραγγέλματα
 ἀκυρώσας καὶ παρ' οὐδὲν λογισάμενος. πλὴν οὐδὲ δρθόδοξος
 Χριστιανὸς ἦν ἐκείνος, ἀλλ' αἰρετικὸς καὶ εἰκονομάχος. διὸ χά-
 15 ρην τῶν τοιούτων αὐτοῦ παρὰ νόμων ἁσιβημάτων ἐν τῇ τοῦ θεοῦ
 ἐκκλησίᾳ διηνεκῶς ἀποκηρύττεται καὶ ἀναθεματίζεται ὡς καὶ τῆς
 τοῦ θεοῦ καὶ τῆς τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου βασιλέως Κωνσταντίνου
 διατάξεως παρυβιάτης καὶ ἀνατροπέως. πῶς γάρ ἐστι τῶν ἐνδε-
 χομένων Χριστιανούς μετὰ ἀπίστων γαμικῶς κοινωνίας ποιεῖν καὶ
 συμπεθεριάζειν, τοῦ καινός τοῦτο κωλύοντος καὶ τῆς ἐκκλησίας
 20 ἀπίστης ἀλλότριον αὐτὸ λογιζομένης καὶ ἔξω τῆς Χριστιανικῆς
 καταστάσεως; ἢ τίς τῶν ἐγκρίτων καὶ εὐγενῶν καὶ σοφῶν βασι-
 λέων Ῥωμαίων κατεδέξατο; εἰ δὲ ἀντείπωσιν, πῶς ὁ κύριος Ῥω-
 μανὸς ὁ βασιλεὺς μετὰ Βουλγάρων συνεπεθερίσεν καὶ τὴν ἰδίαν

11 προετέθηκατο M

20 αὐτῷ BP

coronam, ut iam diximus, improbe ac temere absque patriarchae con-
 sensu ex ecclesia accepit sibi que imposuit ac condignas subito sceleris
 poenas dedit, ausus item hoc sancti illius imperatoris praeceptum, quod,
 ut iam declaratum est, in sacra mensa descriptum erat, vilipendere et
 pro nihilo habere, ubi semel dei legumque divinarum metum omnem
 excusserat, cum Chazariae chagano matrimonialem contractum instituit
 filiamque ipsius uxorem accepit, cum magno tam suo quam imperii Ro-
 mani opprobrio, quod avita praecepta violasset ac pro nihilo habuisset,
 praeterquam quod ne Christianus quidem orthodoxus esset, sed haere-
 ticus et imaginum hostis. ideo, harum scilicet impietatum causa, in
 sancta dei ecclesia assidue excommunicatur et anathemate damnatur,
 utpote qui dei et sancti magni imperatoris Constantini constitutionem
 violaverit et everterit. quomodo enim fas esse possit Christianos cum
 infidelibus matrimonia inire affinitatesque contrahere, id canone prohi-
 bente et universa ecclesia indignum illud et a Christiano statu alienum
 esse arbitrante? aut quis ex-conspicuis generosis et sapientibus impe-
 ratoribus Romanis rem huiusmodi admisit? quodsi reponant cur do-
 minus Romanus imperator cum Bulgaris affinitate iunctus est, neptem-

ἐκγόνην δέδωκεν τῷ κυρίῳ Πέτρῳ τῷ Βουλγάρῳ, δεῖ ἀπολογή-
 σασθαι ὅτι ὁ κύριος Ῥωμανὸς ὁ βασιλεὺς ἰδιώτης καὶ ἀγράμματος
 ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὔτε τῶν ἄνωθεν ἐν βασιλείῳι τετραμμένων
 οὔτε τῶν παρηκολουθηκότων ἐξ ἀρχῆς τοῖς Ῥωμαϊκοῖς ἰθισμοῖς
 οὔτε ἀπὸ γένους βασιλείου καὶ ἐγενοῦς, καὶ διὰ τοῦτο αὐθαδέ- 5
 στερον καὶ ἔξουσιαστικώτερον τὰ πολλὰ κατεπράττετο, καὶ ἐν
 τούτῳ οὔτε τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπαγορευοῦσα ὑπήκουσεν οὔτε τῇ ἐντολῇ
 καὶ διαταγῇ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου κατηκολούθησεν, ἀλλ' ἐκ
 γνώμης αὐθαδέου καὶ αὐτοβούλου καὶ τῶν καλῶν ἀμαθοῦς καὶ μὴ
 βουλομένης ἔπεισται τῷ πρέποντι καὶ καλῷ μηδὲ ταῖς πατροπαρα- 10
 δότοις στοιχεῖν διατάξει τοῦτο ποιῆσαι τετόλμηκεν, ταύτην μόνην
 εὔλογον δηλονότι προβαλλόμενος πρόφασιν, τοσοῦτον πληθὸς
 αἰχμαλώτων Χριστιανῶν διὰ τῆς τοιαύτης πράξεως ἀναρρῦσθαι,
 καὶ τὸ Χριστιανὸς εἶναι καὶ τοὺς Βουλγάρους ὁμοπίστους ἡμῶν,
 ἄλλως τε καὶ ὅτι οὐδὲ αὐτοκράτορας καὶ ἐνθέσιμον βασιλέως θυ- 15
 γάτηρ ἢ ἐκδιδομένη ἐτύγχανεν, ἀλλὰ τρίτου καὶ ἰσχύτου καὶ ἔτι
 ὑποχειρίου καὶ μηδεμίαν ἔξουσίαν ἐν τοῖς τῆς ἀρχῆς μετέχοντος
 πράγμασι· καὶ οὐδὲν διέφερεν τὸ τοιοῦτον τοῦ καὶ ἄλλην τιὰ τῶν
 βασιλικῶν συγγενίδων τῶν πορρωτέρω τε καὶ ἑγγὺς τῆς βασιλείας
 ἐθνεύειας τυγχανουσῶν, καὶ διὰ τινὰ κοινωφελῆ δουλείαν, καὶ τοῦ 20
 ἰσχύτου καὶ μηδὲν σχεδὸν ἔξουσιάζοντος. ἐπεὶ ἔξω τοῦ κανόνος
 P 67 καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ τῆς τοῦ μεγάλου ἁγίου
 βασιλέως Κωνσταντίνου διαταγῆς τε καὶ ἐντολῆς τοῦτο πεποίηκεν,
 πολλὰ καὶ ζῶν ἀνεπίδοθη ὁ πορρωθεὶς κύρις Ῥωμανὸς καὶ δι-

11 στοιχεῖν Bandurius pro τρυεῖν

21 ἐπεὶ δ'?

que propriam domino Petro Bulgaro elocavit?" ita respondendum est:
 quia dominus Romanus imperator vir indoctus et illiteratus erat, neque
 in regia educatus, neque a principio Romanis legibus et moribus obse-
 cutus, neque ex imperatorio et nobili genere ortus, ideo audacius et
 liberius multa peragebat; atque in hac re neque prohibenti ecclesiae
 morigerus fuit neque magni Constantini decreto obtemperavit, sed pro
 lubito et arbitrato suo, honesti ignarus, honestum et bonum respiciens
 paternasque traditiones vilipendens, id aggredi ausus est; hoc tantum
 usus rationabili obtenta, isto modo ingentem captivorum Christianorum
 multitudinem liberari; Christianos item esse Bulgaros et eiusdem fidei;
 praeterea neque vere principis et legitimi imperatoris filiam esse, sed
 tertii postremi atque subiecti, qui nullam in rebus imperii potestatem
 haberet, sed nihil referebat sive remotiore sive propinquiore cognatione
 ad imperatoriam stirpem illa accederet; nec referebat item summam
 hinc publicis rebus utilitatem obvenire, aut ultimum esse patrem nec
 quidquam fere potestatis habere, quandoquidem contra ecclesiasticae
 traditionis canonem ac magni sanctique Constantini decretum id agebat:
 nam multis, dum superstes esset, idem dominus Romanus contumeliis

βλήθη καὶ ἐμισήθη παρὰ τε τῆς συγκλήτου βουλῆς καὶ τοῦ δήμου παντὸς καὶ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς, ὡς καὶ τὸ μῖσος ἐπὶ τοῦ τέλους γενέσθαι καταφανές, καὶ μετὰ θάνατον ὁμοίως ἐξουθενεῖται καὶ διαβάλλεται καὶ ὑπὸ καταγνώμην τίθεται καὶ οὗτος, ἀνάξιον 5 πρῶγμα καὶ ἀπρεπές εἰς τὴν εὐγενῆ πολιτείαν Ῥωμαίων καινοτομήσας. ἕκαστον γὰρ ἔθνος διάφορα ἔχον ἔθη καὶ διαλλάττοντας νόμους τε καὶ θεσμοὺς ὀφείλει τὰ οἰκεία κρατεῖν καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους τὰς πρὸς ἑνάκρισιν βίον κοινωνίας ποιῆσθαι καὶ ἐνεργεῖν. ὡσπερ γὰρ ἕκαστον ζῶον μετὰ τῶν ὁμογενῶν τὰς μίξεις 10 ἐργάζεται, οὕτω καὶ ἕκαστον ἔθνος οὐκ ἐξ ἄλλοφύλων καὶ ἄλλογλώσσων ἄλλ' ἐκ τῶν ὁμογενῶν τε καὶ ὁμοφύλων τὰ συνοικίσεια τῶν γάμων ποιῆσθαι καθέστηκε δίκαιον. ἐντεῦθεν γὰρ καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους ὁμοφροσύνη καὶ συνομιλία καὶ προσφιλεῖς συνδιατριβὴ καὶ συμβίωσις περιγίνεσθαι πέφυκε· τὰ δὲ ἄλλότρια ἔθη καὶ 15 διαλλάττοντα νόμιμα ἀπεχθείας μᾶλλον καὶ προσκρούσεις καὶ μίση καὶ στάσεις εἴωθεν ἀπογενεῶν, ἔπειρ οὐ φιλίας καὶ κοινωνίας ἀλλ' ἔχθρας καὶ διαστάσεις φιλεῖ ἀπεργάζεσθαι. καὶ ὅτι μὴ δεῖ τὰ κακῶς παρὰ τῶν ἐξ ἁμαθείας ἢ ἀδθαδείας καταπραχθέντα τοὺς ἐννόμως ἄρχειν βουλομένους μιμεῖσθαι τε καὶ ζηλοῦν, ἀλλὰ τῶν 20 ἐννόμως καὶ δικαίως βεβασιλευκότων τὰς αἰδιμούς πρᾶξεις ἔχειν ὡς εἰκόνας ἀγαθὰς εἰς παράδειγμα προκειμένας μιμήσεως, καὶ κατ' ἐκείνας πειροῦσθαι καὶ αὐτὸν ἀπενθύνειν πάντα τὰ παρ' αὐτοῦ ἐνεργούμενα, ἐπεὶ καὶ τὸ διὰ τὰς τοιαύτας αἰτοβούλους πρᾶ-

17 φίλων ἀπεργάζεται M, φίλων ἀπεργάζεται Meursius

eneratus est, et calumniae atque odio obnoxius fuit, cum apud senatum tum apud plebis multitudinem et ipsam ecclesiam, quod tandem odium in apertum prorupit, ita ut etiam mortuus vilipendatur tradatur et condemnatur, quod rem indecoram ac illustri Romanorum imperio indignam inceptaverit. singulae namque gentes, cum diversos mores, diversas item leges et constitutiones habeant, ea retinere debent quae sibi propria sunt, et ab ipsa gente pro condicione proprii status consortia inire. quemadmodum enim singula animalia cum iis quae eiusdem sunt generis commiscuntur, sic et singulas gentes non ex alienigenis neque ex diversae linguae nationibus, sed ex contribulibus et eiusdem linguae connubia iungere consentaneum est. inde quippe mutua concordia et amabilis consuetudo atque convictus oriri solet: mores autem diversi et diversae leges inimicitias potius, discordiam, odia et seditiones gignere solent, quae non amicitias aut communionem sed inimicitias ac divortia efficere consueverunt. neque illos qui legitime imperare volunt, ea quae perperam a quibusdam sive ex inscitia sive ex arrogantia peracta sunt imitari oportet, sed illorum qui secundum leges et ius imperaverunt laudabilia gesta veluti bonas imagines ad sequendum propositas habere, curaque ut ad eas omnia facta sua dirigant, siquidem vel is qui ipsum

Ξεις αὐτοῦ ἐπελθὼν αὐτῷ τέλος, φημι δὲ τῷ κυρῷ Ῥωμακῷ, Ἰα-
νὸν ἔστι πρὸς σωφρονισμὸν παράδειγμα τῷ βουλομένῳ τὰ κακῶς
παρ' ἐκείνου πραχθέντα ζηλοῦν.

Χρειῶν δὲ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ταῦτά σε γινώσκεις, οὐδὲ πο-
λύραστε, ἅτε τῆς τούτων γνώσεως μεγάλως σοι συμβαλλέσθαι 5
δυναμίνης καὶ θαυμαστότερον ἀποδείξει. τὰ δὲ ἔστι περὶ δια-
φορᾶς πάλιν ἐτέρων ἔθνων, γενεαλογίας τε αὐτῶν καὶ ἔθων καὶ
βίου διαγωγῆς, καὶ θέσεως καὶ κράσεως τῆς παρ' αὐτῶν κατοι-
κουμένης γῆς, καὶ περιηγήσεως αὐτῆς καὶ σταδισμοῦ, καθὼς
ἕξῃς πλατύτερον διεξηγησέσθαι. 10

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν ἰ δ',

περὶ τῆς γενεαλογίας τοῦ Μουχοῦμετ.

Γενεολογῆται ὁ δυσσεβῆς καὶ ἀκάθαρτος Μουχοῦμετ, ὃν
λέγουσιν οἱ Σαρακηνοὶ προφήτην αὐτῶν εἶναι, ἐκ φυλῆς γενικω-
τάτης Ἰσμαῆλ υἱοῦ Ἀβραάμ καταγόμενον. Ζηναρὸς γὰρ ὁ τοῦ 15
Ἰσμαῆλ ἀπόγονος πατὴρ αὐτῶν ἀναγορεύεται πάντων. οὗτος οὖν
P 68 γεννᾷ υἱοὺς δύο, Μούνδαρον καὶ Ῥαβείαν. ὁ δὲ Μούνδαρος
τίκει Κούσαρον καὶ Κάισον καὶ Θυμίμην καὶ Ἀσανδον καὶ ἄλλους
τινάς ἀνωνύμους, οἳ καὶ τὴν Μιadianίτιν ἔρημον κληρωσάμενοι
ἐκτηνοτρόφουν, ἐν σκηναῖς κατοικοῦντες. εἰσὶ δὲ καὶ ἐνδότεροι 20
τούτων, οὐκ ἐκ τῆς φυλῆς αὐτῶν ἀλλὰ τοῦ Ἰεκτᾶν, οἱ λεγόμενοι

7 καὶ ἔθων add B
διεξηγησέσθαι B

10 διεξηγησέσθαι Meursius, διεξηγησέσθαι M,
19 ἀνωνύμους Meursius pro ὀμωνύμους

domidium Romanum propter illa ex libito perpetrata oppressit exitus, ad
exemplum iis qui improbas eius actiones imitari velint satis super-
que est.

Haec porro te, carissime fili, una cum aliis scire opus est, quorum
notitia magno tibi usui esse et admirabilem te praebere possit. haec
vero quae sequuntur, de discrimine aliarum gentium pertractant, de
genealogia earum, de moribus et vivendi instituto, de situ et temperie
regionum quas inhabitant, item de finibus et dimensionibus earum, ut
in sequentibus latius explicabitur.

14. de genealogia Mahometis.

Iam ad genealogiam improbi et impuri Mahometis veniatur, quem
prophetam esse suum dicunt Saraceni, ex amplissima tribu Ismaëlis
Abrahami filii deductum. Zenarus enim Ismaëlis pronepos ipsorum
omnium pater dicitur. hic igitur filios duos suscepit, Mundarum et
Rhabiam. Mundarus autem Cusarum genuit, Caisum item, Thymimen,
Asandum et alios eiusdem nominis; qui sane Madianiticam solitudinem
sortiti pastores agebant in tentoriis habitantes. interiores vero partes
occupant, non ex eadem tribu, sed ex Iectanis, qui Homeritae dicun-

Ὀμηρεῖται, τοῦτέστιν Ἀμανῖται. ἀναδείκνυται δὲ οὕτως. ἀπό-
 ρου ὄντος αὐτοῦ τοῦ Μουχούμετ καὶ ὄρφανου, ἔθεξεν αὐτῶ μισθο-
 δοτήσεσθαι γυναικί τινι πλουσίᾳ καὶ συγγενεῖ αὐτοῦ, καλουμένην
 Χαδίγα, πρὸς τὸ καμηλεύειν καὶ πραγματεύεσθαι ἐν Αἰγύπτῳ
 5 μετὰ τῶν ἀλλοφύλων καὶ ἐν Παλαιστίνῃ. εἶτα κατὰ μικρὸν περ-
 ρησιουσάμενος καὶ ὑπελθὼν τῇ γυναικὶ χήρᾳ οὕση λαμβάνει αὐτὴν
 εἰς γυναῖκα. καὶ δὴ ἐπιχωριάζων ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ συνανα-
 στρεφόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Χριστιανοῖς, ἐθρῆτο λόγους καὶ
 γραφικὰς λύσεις τινάς. ἔχων δὲ τὸ πάθος τῆς ἐπιληψίας, ἐλυ-
 10 πῆτο σφόδρα ἢ γυνὴ αὐτοῦ ὡς περιφανῆς καὶ πλουσίᾳ καὶ τῶ
 τοιοῦτῳ ἀνδρὶ συναφθεῖσα, οὐ μόνον ἀπόρῳ ἀλλὰ καὶ ἐπιληπτικῷ·
 ἦν καὶ τροπωσάμενος φάσκων ὅτι φοβερὰν ὄπτασιαν ἀγγέλου Θεωρῶ
 Γαβριὴλ ἰδόμεναι, καὶ μὴ ἔποφρων αὐτοῦ τὴν θείαν ὀλιγωρῶ καὶ
 πίπτω, ἐπιστεύθη, συμψευδομαρτυροῦντος αὐτῷ Ἀρειανοῦ τινὸς
 15 μοναχοῦ ψευδωνύμου δι' ἀσχροκέρδειαν. καὶ οὕτως ἢ γυνὴ πλα-
 τηθεῖσα καὶ ἄλλαις γυναιξὶν ὁμοφύλοις κηρύξασα προσήτην αὐτὸν
 εἶναι, προῆλθε τὸ ψεῦδος τῆς ἀπύτης καὶ εἰς ἄνδρα φύλαρχον
 τοῦνομα Βουβάχαρ, ἢ ὄν γυνὴ θανοῦσα καὶ τοῦτον διώδοχον
 καὶ κληρονόμον καταλείψασα τῶν ξαντῆς, ἐγένετο περιφανῆς καὶ
 20 ἄγαν ἐπερσοῦσιος, καὶ κατέσχευεν ἢ πονηρὰ πλάνη τε καὶ αἰρεσις
 αὐτοῦ τὰ μέρη τῆς Αἰθιοπίου, καὶ ἐδίδουξεν οὕτως ὁ παρὰ φρων
 καὶ πεφρακισμένος τοὺς αὐτῶ πειθομένους ὅτι ὁ φρονεῶν ἐχθρὸν

7 συναστρεφόμενος vulgo
 7ον Meursius pro φίλαρχον

16 ὁμοφύλοις vulgo

17 φύλαρ-

tur, id est Amanitae. isto autem modo narratur. cum pauper et or-
 phanus esset Mahomet, mulieri cuidam diviti et consanguineae, cui no-
 men Chadiga, operam suam locavit ad camelos agendos negotiandumque
 cum alienigenis in Aegypto et Palaestina. deinde paulatim confidentior
 evadens, mulieris, quae vidua erat, gratiam captans, eam duxit uxorem.
 Palaestinam autem cum frequentaret ac cum Iudaeis et Christianis
 viveret, sermones aliquot et solutiones scripturae investigavit. cum
 autem comitiali morbo laboraret, hinc dolor ingens uxori, quod illustris
 et opulenta cum esset tali nupsisset viro, non solum ageno sed etiam
 epileptico; quam ut placaret, dicebat se angeli nomine Gabriëlis terri-
 bilem visionem videre, cuius spectaculum cum ferre non posset, defi-
 cere se ac humi decidere. huic vero fides habita est, falsum testimo-
 nium addente Ariano quodam monachi nomen eminenti, turpis lucri
 gratia. sic decepta muliere, contribulibusque suis prophetam ipsum
 esse depraedicante, hoc callidum mendacium ad phylarchum quendam
 nomine Bubacharam emanavit. cum porro mulier obiens heredem ipsum
 instituisset, conspicuus admodum et carus fuit, nefariusque error eius
 atque haeresis in partes Aethribi propagata est; docebatque amens hic
 impostor credulos quosque, si quis aut inimicum occideret aut ab eo

ἢ ὑπὸ ἐχθροῦ φονεύμενος εἰς τὸν παράδεισον εἰσέρχεται, καὶ ἄλλα
 ὄσα φλυαρεῖ. προσεύχονται δὲ καὶ εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἄστρον,
 ὃ καλοῦσι Κουβάρ, καὶ ἀναφωνοῦσιν ἐν τῇ προσευχῇ αὐτῶν οὕτως
 “ἀλλᾶ οὐδ᾽ κουβάρ,” ὃ ἔστιν ὁ θεὸς καὶ Ἀφροδίτη. τὸν γὰρ
 θεὸν ἀλλᾶ προσονομάζουσι, τὸ δὲ οὐδ᾽ ἀντὶ τοῦ καὶ συνδέσμου 5
 τιθέασιν, καὶ τὸ κουβάρ καλοῦσι τὸ ἄστρον, καὶ λέγουσιν οὕτως
 “ἀλλᾶ οὐδ᾽ κουβάρ.”

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν ι ε΄.

περὶ τοῦ γένους τῶν Φατεμιτῶν.

Ἰστίον ὅτι ἡ Φατέμ θυγάτηρ ἦν τοῦ Μουχούμετ καὶ ἀπ’ 10
 ἐκείνης γεννῶνται οἱ Φατεμίται. οὐκ εἰσὶ δὲ οὗτοι ἐκ τοῦ Φατέμη
 ἀπὸ τῆς Λιβύης χώρας, ἀλλὰ κατοικοῦσι πρὸς τὰ βορειότερα
 μέρη τοῦ Μέκε βαθύτερα τάφου τοῦ Μουχούμετ. εἰσὶ δὲ ἔθνος
 P 69 Ἀραβικὸν πρὸς πολέμους καὶ μάχας ἀκριβῶς ἐξησκημένον· μετὰ
 γὰρ τοῦ τοιοῦτου γένους ἐπολέμησεν ὁ Μουχούμετ, καὶ πολλὰς 15
 πόλεις καὶ χώρας ἐπόρθησεν καὶ καθυπέταξεν. εἰσὶ γὰρ ἠνδρειω-
 μένοι καὶ πολεμισταί, ὅτι εἰ εὐρεθῶσι μέχρι μιᾶς χιλιάδος εἰς
 φροσάτον, τὸ τοιοῦτον φροσάτον ἀήττητον καὶ ἀκαταμάχητον γίνε-
 ται. οὐ καβαλλικεύουσι δὲ ἵππους ἀλλὰ καμήλους. ἐν δὲ τῷ
 καιρῷ τοῦ πολέμου οὐκ ἐνδύονται θώρακας οὔτε κλιβάνια ἀλλὰ 20
 περιβόλαια ῥοδωτά, καὶ ἔχουσι δόρατα μακρὰ καὶ ἀσπίδας ἀν-
 δρομήκεις καὶ τόξα ξύλινα παμμεγέθη, σχεδὸν μὴ δυνάμενα τεί-
 νεσθαι παρ’ ὀλίγων ἀνδρῶν.

2 φλυαρή vulgo 4 καὶ] ἢ BP: corr Meursius 16 χώρας
 add B 21 φτυδιωτά Meursius

occideretur, in paradysum ingressurum, et alias multas huiusmodi nugas.
 Veneris quoque sidus invocant, quod Cubar appellant, et inter oran-
 dum ita clamant “alla ova Cubar,” id est deus et Venus. denm enim
 alla vocant, ova vero pro coniunctione et ponunt; Cubar sidus denotat.
 et ita dicunt alla ova Cubar.

15. de genere Phatemitarum.

Sciendum est Phatem filiam fuisse Mahometis, et ab illa Phatemitas
 originem ducere, non autem a Phateme quae Libyae regio est, siqui-
 dem boreales partes Moeae ultra sepulcrum Mahometis ipsi incolunt.
 est autem gens Arabica conserendo praelio et bello admodum exercitata.
 nam horum ope bellum gessit Mahomet multasque urbes regionesque
 vastavit atque subegit: sunt enim robusti et bellatores, ita ut si vel
 mille in castris agant, huiusmodi castra inexpugnabilia et insuperabilia
 sint, non equis vehuntur, sed camelis; et belli tempore non loricas
 vel dibania induunt, sed amica corrugata; habentque hastas oblongas,
 et scuta quae totum hominem obtegant, arcusque ligneos praegrandes,
 quos qui minoris staturae sunt vix tendere valeant.

Κεφάλαιον ιζ'.

ἐν τοῦ κανόνος ὃν ἐθεμάτισεν Στέφανος ὁ μαθηματικὸς περὶ τῆς τῶν Σαρακητῶν ἐξόδου, ἐν καιρῷ χρόνῳ τῆς τοῦ κόσμου συστάσεως ἐγένετο, καὶ τίς ἦν τότε ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων.

5 Ἐξῆλθον οἱ Σαρακηνοὶ μηνὶ Σεπτεμβρίῳ τρίτῃ, Ἰνδικτιῶνος δεκάτης, εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος Ἡρακλείου. ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου 591'. τὸ δὲ θεμάτιν τῶν αὐτῶν Σαρακητῶν ἐγένετο εἰς μῆνα Σεπτέμβριον τρίτην, ἡμέρα πέμπτη. εἰς τοὺς αὐτοὺς χρόνους πρῶτος ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων Μουάμεθ, ὃν οἱ Ἀραβες καλοῦσι Μουχούμετ, ὃ καὶ προφήτης αὐτῶν χρηματίσας, ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀράβων ἔτη ἑννέα.

Κεφάλαιον ιζ'.

ἐν τοῦ χρονικοῦ τοῦ μακαρίου Θεοφάνους.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἦγον ἡμεῖς 591', ἀπεβίω Μουάμεθ ὁ τῶν Σαρακητῶν ἀρχηγὸς καὶ ψευδοπροφήτης, προχειρισάμενος ἀντ' αὐτοῦ Ἀβουβάχαρον τὸν καὶ Βουτάκτωρα, συγγενῆ αὐτοῦ. οἱ δὲ πεπλανημένοι Ἑβραῖοι ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας αὐτοῦ ἐνόμισαν εἶναι τούτον τὸν παρ' αὐτοῖς προσδοκώμενον Χριστόν, ὡς καὶ τινὰς τῶν προχόντων αὐτῶν προσελεθεῖν αὐτῷ καὶ δέξασθαι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν καὶ καταλιπεῖν τὴν τοῦ θείου Μωσέως. θεωρήσαντες δὲ αὐτὸν ἀπὸ καμήλου ἐσθίοντα ἔγνωσαν ὅτι οὐκ ἔστιν ὃν ἐνόμισαν. ἐδίδασκον δὲ αὐτὸν ἀθέμιτα κατὰ τῶν Χριστιανῶν,

9 ὃν οἱ Ἀραβες καλοῦσι Μουχούμετ add B

16. ex canone, quem vaticinando ex astris posuit Stephanus Mathematicus de Saraceno-
rum expeditione, et quo anno ab orbe condito fuerit, et quo Romanorum imperatore.

Egressi sunt Saraceni die tertia mensis Septembris indictionis decimae, anno Heraclii duodecimo, mundi 6130. vaticinatio autem ex astris haec de ipsis Saracenis facta fuit die tertia mensis Septembris, feria quinta. hoc ipso tempore primus Arabum princeps fuit Muameth, quem ipsi Muchumet appellant, qui et propheta eorum exstitit. imperium Arabum tenuit annis novem.

17. ex chronico beati Theophanis.

Hoc ipso anno, id est 6139, vita functus est Mahomet Saraceno-
rum princeps et pseudopropheta, postquam in sui locum Abubacharum, qui etiam Butactor nuncupatur, cognatum suum constituisset. Hebraei autem errore ducti initio adventus eius, eum quem ipsi expectabant, Christum esse arbitrabantur, ita ut etiam quidam ex optimatibus eorum ad eius partes accederent cultumque eius amplecterentur, relicta Moysis qui deum viderat, religione. cum autem vidissent eum e camelo comedentem, cognoverunt non esse eum quem putaverant. docebant autem ipsum nefaria contra Christianos, et cum eo conversabantur. hi sunt

καὶ διήγον σὺν αὐτῷ. οὗτοί εἰσιν οἱ διδάσκοντες αὐτὸν παραδέ-
 χεσθαι μέρη τινὰ τοῦ νόμου, τὴν τε περιτομὴν καὶ ἄλλα τινά,
 ἄπερ παραφυλάττονται οἱ Σαρακηνοὶ. πρῶτος οὖν Ἀβουβάχαρ
 ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ προφήτην ἐκήρυξεν, διὰ καὶ διάδοχον αὐ-
 P 70 τὸν κατέλιπεν. ἐκράτησεν δὲ ἡ αἵρεσις αὐτοῦ τὰ μέρη τῆς Αἰ-5
 θρήβου, πρῶτην μὲν ἐν κρουπιῷ ἔτη δέκα, τὸ δὲ ἕσχατον διὰ πο-
 λέμιον ὁμοίως ἔτη δέκα, καὶ φανερώς ἔτη ἑννέα. εἰδίδαξε δὲ τοὺς
 ἑαυτοῦ ὑπηκόους ὅτι ὁ ἀποκτείνων ἐχθρὸν ἢ ὑπὸ ἐχθροῦ ἀποκτεινό-
 μενος ἀκωλύτως εἰς τὸν παράδεισον εἰσέρχεται. τὸν δὲ παράδεισον
 σαρκικῆς βρώσεως καὶ πόσεως καὶ μίξεως γυναικῶν ἔλεγεν, ποτα-10
 μὸν δὲ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ γάλακτος καυαρρεῖν, καὶ γυναικῶν
 τὴν ὄρασιν ἀσύγκριτον, οὐ τῶν παρόντων ἀλλ' ἄλλων. καὶ τὴν
 μίξιν πολυχρόγιον ἔφασκεν καὶ διαρκῆ τὴν ἡθονήν, καὶ ἄλλα τινὰ
 ἀσωτίας καὶ μωρίας ἔμπλεα. συμπαθεῖν τε ἀλλήλοις καὶ βοηθεῖν
 ἀδικουμένοις. 15

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν ι η'.

δεύτερος ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων Ἀβουβάχαρ ἔτη γ'.

Οὗτος ὁ Ἀβουβάχαρ πρῶτος λαμβάνει τὴν πόλιν Γάζαν καὶ
 πῦσαν αὐτῆς τὴν περίχωρον. τελευτῆ δὲ ὁ αὐτὸς Ἀβουβάχαρ
 ἀμηρεύσας ἔτη τρία, καὶ παραλαμβάνει τὴν ἀρχὴν Οὔμαρ, καὶ 20
 κρατεῖ τῶν Ἀράβων ἔτη δώδεκα.

13 διαρκῆ τὴν Theophanes, διακριτικῶς BPM cum Banduriana
 17 ἔτη γ' om M

qui illi auctores fuerunt, ut partes quasdam legis acciperet, circumci-
 sionem et alia quaedam, quae observant Saraceni. primus igitur Abu-
 bachar secutus ipsum est et prophetam praedicavit, quamobrem ipsum
 sibi successorem reliquit. secta porro eius partes Aethribi occupavit,
 primo quidem occulte serpens annis decem, postremo cum belli tumultu
 annis pariter decem, ac deinum publice annis novem. subditos vero
 suos edocuit, eum, qui vel hostem occidisset vel ab hoste occisus esset,
 nullo obice in paradisum introire. paradisum autem dicebat locum esse
 carnalis cibi et potus atque mulierum coitus; fluvium autem vini mellis
 et lactis ibi manare, mulierumque speciem incomparabilem, non quales
 nunc sunt, sed aliarum; diuturnum coitum dicebat et voluptatem singu-
 larem, itemque alia nonnulla luxuriae et amentiae plenissima. condo-
 lere item mutuo iussit, et iniuria affectis opem ferre.

18. secundus Arabum princeps Abubachar annis tribus.

Hic Abubachar primus cepit urbem Gazam, universamque adiacen-
 tem regionem. diem autem obiit idem Abubachar, cum imperasset annis
 tribus; et hunc excepit Umar, qui Arabum principatum obtinuit annis
 duodecim.

Κεφάλαιον ιθ'.

τρίτος ἀρχηγὸς Ἀράβων Οὔμαρ.

Ὁ αὐτὸς οὖν Οὔμαρ ἀπεστράτευσε κατὰ τῆς Παλαιστίνης, καὶ παρακαθίσας ἐν αὐτῇ ἐπολιόρησε τὴν Ἱερουσαλήμ διετῆ χρόνον, καὶ παρελαβεν αὐτὴν δόλω. Σωφρόνιος γὰρ ὁ Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος θείῳ κινούμενος ζήλω καὶ ἀγγιλοῖα διαπρέπων λόγον ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς πάσης Παλαιστίνης ἀσφαλίστατον, ὥστε ἀκαθαιρέτους μεῖναι τὰς ἐκκλησίας καὶ ἀπορρήτους. τοῦτον ἰδὼν ὁ Σωφρόνιος ἔφη "ἐπ' ἀληθείας
10 τοῦτό ἐστι τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ῥηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἔστις ἐν τύπῳ ἀγίῳ." οὗτος τὸν ναὸν ἐζήτησε τῶν Ἰουδαίων, ὃν ὑποδόμησε Σολομῶν, πρὸς τὸ ποιῆσαι αὐτὸν προσκυνητήριον τῆς αὐτοῦ βλυσφημίας. καὶ ἔστιν ἕως τῆς σήμερον.

15

Κεφάλαιον κ'.

τέταρτος ἀρχηγὸς Ἀράβων Οὐθμάν.

Οὗτος λαμβάνει τὴν Ἀφρικὴν πολέμῳ, καὶ στοιχίσας φόρους μετὰ τῶν Ἀφρων ὑπέστρεψεν. τοῦτου στρατηγὸς χρηματίζει Μάβιας ὁ παρὰ λῦσας τὸν κολοσσὸν Ῥόδον καὶ πορθήσας Κύπρον
20 τὴν νῆσον καὶ πάσας τὰς πόλεις αὐτῆς. οὗτος παραλαμβάνει καὶ P 71 νῆσον τὴν Ἀραδον, καὶ τὴν πόλιν αὐτῆς ἐνέπρησεν, καὶ τὴν νῆσον ἀοίκητον κατέστησεν ἕως τοῦ νῦν. οὗτος τὴν νῆσον Ῥόδον καταλαβὼν καθείλε τὸν αὐτῆς κολοσσὸν μετὰ χιλία τξ' ἔτη τῆς αὐτοῦ

23 ἐκτετῆς vulgo

19. *tertius Arabum princeps Umar.*

Ipse igitur Umar expeditionem fecit in Palaestinam, ibique consistens Hierosolymam biennio obsedit doloque cepit. Sophronius vero Hierosolymorum episcopus divino permotus zelo et perspicacitate praestans fidem ab illo accepit eamque certissimam de conservandis totius Palaestinae ecclesiis, ita ut nec diruerentur nec vastarentur. hunc cum videret Sophronius dixit "haec profecto est abominatio desolationis, stans in loco sancto, praedicta a Daniele propheta." hic templum Iudaeorum quaesivit a Salomone exstructum, ut blasphemiae suae adorandae locum efficeret, qui hodieque superest.

20. *quartus Arabum princeps Uthman.*

Hic bello Africam expugnavit, et pactione tributum cum Afris inita reversus est. eius militiae praefectus Mavias dictus colossum Rhodium destruxit, Cypro insula cum universis eius urbibus devastata. hic insuper Aradam insulam cepit, eiusque urbem incendit, et insulam in hodiernum usque diem habitatoribus desertam reddidit. hic insula Rhodo capta colossus eius sustulit, post mille trecentos sexaginta annos quam

ιδρύσεως, ὃν Ἰουδαίος τις ἔμπορος ἀνησάμενος Ἐδεσηνὸς ἐννακο-
σίας καμήλους ἐφόρτισεν αὐτοῦ τὸν χαλκόν. οὗτος ὁ Μαβίλις
ἐπιστράτευσε καὶ κατὰ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐλυμήνατο τὴν
τε Ἐφεσον καὶ Ἀλικαρνασσὸν καὶ Σμύρναν καὶ τὰς λοιπὰς πόλεις
Ἰωνίας· ὃς καὶ γέγονεν τῶν Ἀράβων ἀρχηγὸς πέμπτος μετὰ τὴν 5
Ὀθθμὴν τελευτὴν ἔτη εἴκοσι τέσσαρα.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν κά'.

ἐκ τοῦ χρονικοῦ Θεοφάνους· ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου 5904'.

Ἰστέον ὅτι πρὸς τῇ τελευτῇ Μαβίου τῶν Ἀράβων πέμπτου
ἀρχηγοῦ εἰσηλθόν οἱ Μαρδαῖται εἰς τὸν Ἀβανον, καὶ ἐκράτησαν 10
ἀπὸ τοῦ Μαύρου ὄρους ἕως τῆς ἁγίας πόλεως, καὶ ἐχειρώσαντο
τὰς τοῦ Λιβάνου περιωπὰς· καὶ πολλοὶ δοῦλοι καὶ αὐτόχθονες
πρὸς αὐτοὺς κατέφυγον, ὥστε δι' ὀλίγου χρόνου εἰς πολλὰς χιλιά-
δας γενέσθαι. καὶ τοῦτο μαθὼν Μαβίλις καὶ οἱ σύμβουλοι αὐ-
τοῦ ἐφοβήθησαν σφόδρα. καὶ ἀποστέλλει πρέσβεις πρὸς τὸν αὐ- 15
τοκράτορα Κωνσταντῖνον ζητῶν εἰρήνην. ἐπὶ ταύτῃ τῇ προφάσει
πέμπεται παρὰ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ δευτοῦ (νίου),
τοῦ Παγωνάτου, Ἰωάννης ὁ ἐπίκλην Πιτζηκαύδης. τούτου δὲ
καταλαβόντος ἐν Συρίᾳ, Μαβίλις ἐδέξατο αὐτὸν μετὰ μεγάλης
τιμῆς, καὶ συνεφωνήθη πρὸς ἀμφοτέρους ἔγγραφον γενέσθαι εἰ- 20
ρήνης μεθ' ὄρκου λόγον ἐπὶ συμφώνου ἔτησιον πάκτου, παρέχε-
σθαι τῷ τῶν Ῥωμαίων βασιλεῖ παρὰ τῶν Ἀλαμηνῶν χρυσίον

6 δύο M
κάδης M

18 τοῦ om M, ex viou facit Mouraius

κεζη-

erectus fuerat; quem Iudaeus quidam mercator Edessenus cum emisset,
nongentos camelos aere ipsius oneravit. hic quoque Mavias contra
Cpolim castra posuit, ac Ephesum Halicarnassum Smyrnam et reliquas
Ioniae urbes devastavit. Arabum item quintus princeps fuit post Uth-
manis obitum, imperavitque annis viginti quattuor.

21. ex chronico Theophanis: anno ab orbe condito 6171.

Sciendum est paulo ante obitum Maviae, quinti Arabum principis,
Mardaitas in Libanum ingressos et a Nigro monte usque ad sanctam
urbem occupasse, omnesque Libani speculas cepisse, multosque servos
et indigenas ad illos confugisse, ita ut exiguo tempore ad multa milia
aucti sint. re comperta Mavias eiusque consiliarii timore magno per-
culsi sunt, misitque ipse legatos ad imperatorem Constantinum pacis
expetendae gratia. qua de causa ab imperatore Constantino Pogonato,
orthodoxo filio, mittitur Ioannes cognomento Pitzcaudes. is cum in
Syriam advenisset, perhonorifice a Mavia exceptus est, et de pace inter
utrosque convenit, per scriptam pactionem iureiurando confirmatam,
Agarenos ex pacto imperatori quotannis daturus esse auri libras ter

χιλιάδας τρεῖς καὶ ἄνδρας αἰχμαλώτους ὧ καὶ ἵππους εὐγε-
νεῖς ἰ. ἐπὶ τούτου διηρέθη ἡ τῶν Ἀράβων ἀρχὴ εἰς μέρη
δύο, καὶ εἰς μὲν τὴν Αἰθριβὸν ἐκράτησε τὴν ἀρχὴν ὁ Ἀλῆ,
τὴν δὲ Αἴγυπτον καὶ Παλαιστίνην καὶ Δαμασκὸν ἐκράτει ὁ
5 Μαβίας. καὶ οἱ μὲν τὴν Αἰθριβὸν οἰκοῦντες μετὰ τῶν υἱῶν
τοῦ Ἀλῆ ἐσφράτευσαν κατὰ τοῦ Μαβίου, ὁ δὲ Μαβίας ἀν-
θωπλίσατο κατ' αὐτῶν καὶ συνῆψεν πόλεμον παρὰ τὸν ποτα-
μὸν Εὐφράτην, καὶ ἠττήθη τὸ μέρος Ἀλῆ, καὶ παρέλαβεν ὁ
Μαβίας τὴν Αἰθριβὸν καὶ πῦσαν τὴν γῆν Συρίας. ἐκράτησε
10 δὲ ἡ αὐτοῦ γενεὰ ἕτη ὀ.

Καὶ μετ' αὐτὸν ἐξῆλθον οἱ λεγόμενοι Μαυροφόροι ἀπὸ
Περσίδος, οἱ κρατοῦντες ἕως τῆς σήμερον, καὶ ἐπολέμησαν
τὴν γενεὰν τοῦ Μαβίου καὶ ἠφάνισαν αὐτήν, ἔσφραξαν δὲ
καὶ Μαρουάμ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν. ὑπελείφθησαν δὲ ὀλίγοι
15 τοῦ Μαβίου, καὶ ἐδιώχθησαν παρὰ τῶν Μαυροφόρων ἕως
τῆς Ἀφρικῆς μετὰ καὶ ἐνὸς ἐκτόνου τοῦ Μαβίου. ὁ δὲ αὐ- P 72
τὸς ἔκγονος τοῦ Μαβίου μετ' ὀλίγων τινῶν διεπέρασεν εἰς
τὴν Ἰσπανίαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰουστινιανοῦ τοῦ ῥινοτιμήτου,
οὐχὶ δὲ τοῦ Πωγωνάτου. τοῦτο δὲ παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἱστο-
20 ρικοῖς οὐ μέγαρπται· ἀφ' οὗ γὰρ παρελήφθη ἡ μεγάλη
Ῥώμη παρὰ τῶν Γότθων, ἤρξατο ἀκρωτηριάζεσθαι τὰ Ῥω-
μαϊκὰ πράγματα, καὶ οὐδεὶς τῶν ἱστορικῶν τῶν τῆς Ἰσπανίας
μερῶν ἐποίησατο μνεῖαν οὔτε τῆς γενεᾶς τοῦ Μαβίου. ἔχει

2 τούτῳ vulgo

mille, captivos octingentos et equos generosos quinquaginta. tum
divisus fuit Arabum principatus duas in partes sic: Aethribum qui-
dem Ale, Aegyptum vero Palaestinam et Damascum Mavias sub di-
cione habuit. Aethribi autem incolae cum filiis Ale contra Maviam
bellum moverunt. Mavias instructo adversum exercitu praelium con-
servit ad fluvium Euphratem, victaque pars Ale fuit, Aethribumque
Mavias cum tota Syria cepit. eius porro posteritas annos septua-
ginta imperavit.

Postmodum vero ex Perside egressi sunt Maurophori, ut vo-
cant, qui etiam hodie imperant, bellumque Maviae posteritati in-
tulerunt, ipsamque deleverunt, caeso Maruam ipsorum capite. pauci
autem ex gente Maviae residui fuerunt, quos una cum unico Ma-
viae nepote in Africam usque insecuti sunt Maurophori. ille porro
nepos Maviae cum paucis asseclis in Hispaniam traiecit tenpo-
ribus Iustiniani Rhinotmeti, non vero Pogonati. id vero ab histo-
ricis nostris scripto consignatum non est. ex quo enim a Gotthis
capta magna Roma fuit, Romanorum res labefactari et minui coepe-
runt; nec quispiam historicorum Hispaniae mentionem fecit, neque

ὁ τοῦ μακαρίου Θεοφάνους ἡ ἱστορία οὕτως. ἀπεβίω οὖν ὁ Μαβίας ὁ τῶν Σαρακηνῶν ἀρχηγός, γεγονώς στρατηγός ἔτη κς', ἀμνηρεύσας δὲ ἔτη κδ'. καὶ ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀράβων Ἰζίδ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ε'. τούτου τελευτήσαντος ἐταράχθησαν οἱ Ἀραβες τῆς Αἰθριβίου, καὶ διεγερθέντες κα- 5 τέστησαν ἑαυτοῖς ἀρχηγὸν Ἀβδελὰν τὸν υἱὸν Ζουβέρ. τούτο ἀκούσαντες οἱ τὴν Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην καὶ Λαμασκὸν κατοικοῦντες Ἀγαρηνοὶ ἔρχονται πρὸς Οὐσὰν ἀμνηρῶν Παλαιστίνης, καὶ κροβάλλονται Μαρουάμι, καὶ ἰστώσιν αὐτὸν ἀρχηγόν, καὶ κρατεῖ τῆς ἀρχῆς μῆνας θ'. τούτου δὲ τελευτήσαν- 10 τος Ἀβιμέλεχ ὁ υἱὸς αὐτοῦ διαδέχεται τὴν ἀρχήν, καὶ κρατεῖ ἔτη κβ' καὶ μῆνας ε', καὶ χειροῦται τοὺς τυράννους, καὶ ἀποκτείνει τὸν Ἀβδελὰν υἱὸν Ζουβέρ καὶ διάδοχον. ἐν τούτοις τελευτῆ Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεὺς ὁ υἱὸς τοῦ Πωγωνάτου, κρατήσας τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν ἔτη ιε', καὶ ἐβασίλευσεν 15 ἀντ' αὐτοῦ Ἰουστινιανὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

Ἰστέον ὅτι ὁ τῶν Ἀράβων ἀρχηγός Μαβίας, πέμπτος ἀπὸ τοῦ Μουάμεθ ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀράβων, οὐκ ἐκ τοῦ γένους ἦν τοῦ Μουάμεθ, ἀλλ' ἐξ ἑτέρας φυλῆς. καὶ πρῶτον μὲν ἐχειροτονήθη στρατηγός καὶ ναύαρχος παρὰ Οὐθμὰν 20 ἀρχηγοῦ τῶν Ἀράβων, καὶ ἀπεστύλη κατὰ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας μετὰ χειρὸς ἰσχυρᾶς καὶ καταφρόκτων νηῶν, καὶ

3 ἀρχῆς τῶν add B 17 Μαβίας δες πέμπτος? 18. ἐκρά-
τησε — Μουάμεθ add B 22 νηῶν add B

Maviae posteros memoravit. beati autem Theophanis historia sic habet. extinctus itaque est Mavias Saracenorum princeps, postquam exercitum duxerat annis viginti sex et ameras fuerat annis viginti quattuor. Arabumque imperium tenuit filius eius Izid annos 6. quo mortuo tumultuati sunt Arabes Aethribi, atque insurgentes ducem sibi constituerunt Abdelam filium Zuber. quibus auditis ii qui Phoenicem Palaestinam et Damascum incolunt Agareni, veniunt ad Usam Palaestinae ameram ac Maruam promovent in exercitusque ducem cooptant, qui imperium tenuit mensibus novem. illo autem defuncto Abimelech filius eius imperium excipit, et obtinet annis viginti duobus, mensibus sex. hic tyrannos capit, et occidit Abdelam Zuberis filium et successorem. inter haec moritur Constantinus imperator, filius Pogonati, postquam Romanorum imperium tenuerat annis decem et septem; cui Iustinianus filius successit.

Sciendum autem Maviam Arabum principem, qui a Mahometis quinto imperium tenuit, non ex genere Mahometis fuisse sed ex alia tribu. et primo quidem dux exercitus et classis praefectus constitutus ab Uthmano Arabum principe missus fuerat contra Romanos

εἰσῆλθεν ἕως τῆς Ῥόδου, κἀκεῖθεν ἐξοπλισάμενος ἀνῆλθεν ἕως
 Κωνσταντινούπολις, καὶ διατρίψας χρόνον ἰκανόν, ἦτοι ἔτη ζ',
 λεηλατήσας τε τὰ ἔξω τοῦ Βυζαντίου ἐπέστρεψεν ἄπρακτος.
 ἐλθὼν [δὲ ἐν τῇ Ῥόδῳ] καθεῖλε τὸν κολοσσόν τὸν ἐν αὐτῇ
 5 ἰστιάμενον. ἄγυλιμα δὲ ἦν τοῦ ἡλίου χαλκοῦν κεχρυσωμένον
 ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, ἔχον ὕψος πήχεις π' καὶ πλάτος ἀνα-
 λόγως τοῦ ὕψους, καθὼς μαρτυρεῖ τὸ ἐπίγραμμα τὸ πρὸς
 τὴν βῆσιν τῶν ποδῶν αὐτοῦ γεγραμμένον, ἔχον οὕτως·
 τὸν ἐν Ῥόδῳ κολοσσόν δκτάκις δέκα

10 Λάχης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.

ἔλαβε δὲ τὸν χαλκὸν αὐτοῦ καὶ διεπέρασεν ἐν τῇ Συρίᾳ, καὶ
 ἔστισεν αὐτὸν εἰς ἀγορὰν παντὶ τῷ βουλομένῳ· ὠνήσατο δὲ
 αὐτὸν Ἑβραῖος ὁ * Ἐμεσηνός, ἐπιφορτώσας αὐτὸν ἀπὸ θαλάσσης
 καμήλους ἐννακοσίας καὶ ὄγθοήκοντα. τελευτήσαντος οὖν τοῦ
 15 Οὐθμῶν διεδέξατο τὴν τῶν Ἀράβων ἀρχὴν ὁ Μαβίας, ἐκρά-
 τησε δὲ τῆς ἁγίας πόλεως καὶ τῶν τῆς Παλαιστίνης μερῶν,
 τὴν τε Λαμασκὸν καὶ Ἀντιόχειαν καὶ πάσας τὰς τῆς Αἰγύ- P 73
 πτου πόλεις. ὁ δὲ Ἀλῆμ, ὃς ἦν γαμβρὸς τοῦ Μουάμεθ ἐπὶ
 θυγατρὶ τῇ καλουμένῃ Φατιμέ, ἐκράτησε τῆς Αἰθιοπίου καὶ
 20 πάσης τῆς τραχείας Ἀραβίας. ἐν ταύταις οὖν ταῖς ἡμέραις
 διηγήθησαν πρὸς πόλεμον κατ' ἀλλήλων ὁ τε Ἀλῆμ καὶ ὁ
 Μαβίας, ἐρίζοντες περὶ τῆς ἀρχῆς, τίς αὐτῶν κυριεύσει πᾶ-

8 ἔχον οὕτως add B

cum praevalida manu et cataphractis navibus mille ducentis; et pe-
 netravit usque Rhodum, indeque cum copiarum apparatu Cpolim usque
 progressus est, ubi multo tempore, septem videlicet annis, moratus,
 omni circa Cpolim agro devastato, re infecta reversus est. Rhodum
 autem cum venisset, colossum illic stantem sustulit. erat vero sta-
 tua solis aenea, deaurata a capite usque ad pedes, altitudine cubito-
 rum 80 et latitudinae congruenti, ut testificatur epigramma ad basim
 pedum eius descriptum, quod sic habet:

Rhodo colossum his quater cubitis decem
 superbientem Lindius fecit Laches.

aes autem, ex quo confectus erat, abstulit transportavitque in Sy-
 riam et cuilibet venale proposuit. emit vero illud Hebraeus quidam
 Emesenus, qui a mari advehendum imposuit camelis nongentis et
 octoginta. mortuo igitur Uthmane Arabum principatum suscepit Ma-
 vias, ac sub imperio suo habuit sanctam urbem, Palaestinae partes,
 Damascus, Antiochiam et omnes Aegypti urbes. Alim vero qui Ma-
 bometis filiam Phatimen uxorem duxerat, tenuit Aethribum et Ara-
 biam Petraeam universam. his itaque diebus de Syriae imperio mu-
 tao disceptantes Alim et Mavias in apertum bellum proruperunt,

σης Συρίας. συνήχθησαν δὲ παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμόν, καὶ συνάπτουσι πόλεμον ἰσχυρὸν μετ' ἀλλήλων. τοῦ δὲ πολέμου κρατοῦντος καὶ πολλῶν ἐξ ἀμφοτέρων πιπτόντων, ἔκραξαν τὰ πλήθη τῶν Ἀγαρηῶν [ἀμφοτέρων] τῶν δύο μερῶν "τίμι τρόπῳ σφάζομεν καὶ σφάζομεθα καὶ ἀφανίζεται τὸ γένος ἡμῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων βιοτῆς; ἀλλὰ χωρισθῆτωσαν δύο γέροντες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ ὃν ἂν προκρίνωσιν ἐχέτω τὴν ἀρχήν." ὁ δὲ Ἀλήμ καὶ ὁ Μαβίας ἠμέσκησαν ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτῶν, καὶ ἐκβάλλοντες ἐκ τῶν χειρῶν τοὺς ἑαυτῶν δακτυλίους δεδώκασι τοῖς δυοῖν γέρονσιν, ὅπερ ἔστι 10 σημεῖον τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀγαρηῶν, καὶ παρέσχον τὴν ἔξουσίαν αὐτῶν εἰς τὴν θέλησιν τῶν δύο γερόντων, τὸ πρᾶγμα ἔνορκον ποιησάμενοι, καὶ τοῦτο στοιχήσαντες ἵνα ὃν ἂν προκρίνωσιν οἱ γέροντες, ἐκεῖνος ἔσται κύριος καὶ ἀρχηγὸς πάντων τῶν Σαρακηῶν. καὶ εἰσελθόντων τῶν δύο γερόντων ἀνα 15 μέσον τῆς παρεμβολῆς τοῦ πολέμου τῶν δύο μερῶν, καὶ σταθέντων ἐν τῷ μεταίχμιῳ τοῦ στρατοπέδου ἀντιπροσώπου, τοῦ μὲν Ἀλήμ ὁ γέρον ὑπῆρχε κατὰ τὸ τῶν Σαρακηῶν ἔθνος εὐλαβῆς, οἷους ἐκεῖνοι λέγουσι καθῆς, τουτέστι πιστοὺς καὶ ἡγιασμένους, ὁ δὲ τοῦ Μαβίου γέρον ἐν σχήματι μόνῃ ἦν 20 εὐλαβῆς, τὰ δ' ἄλλα δολερὸς καὶ αὐθάδης καὶ πονηρὸς πάντας ὑπερβάλλων ἀνθρώπους. εἶπε δὲ ὁ τοῦ Μαβίου γέρον πρὸς τὸν γέροντα τοῦ Ἀλήμ ὅτι σὺ πρῶτος εἶπὲ ὅπερ βούλη

4 ἀμφοτέρων om M 8 ἠρέσθησαν? 22 Μαβίου γέρον
πρὸς τὸν γέροντα τοῦ om ed

atroxque praelium ad Euphratem conseruerunt. durante conflictu, ac multis hinc inde cadentibus, ex utraque Agarenorum parte conclamatum est "quare mutuam in caedem ruimus, genusque nostrum ex hominibus tollitur? verum duo senes deligantur ex utraque parte, et is principatum obtineat quem ipsi alteri praetulerint." placuit consilium Alim et Maviae, detractosque de manibus annulos duobus senibus dederunt (quod quidem apud Agarenos principatus signum est), potestatemque suam senum duorum voluntati commiserunt, sacramento prius edito se, quemcunque senes deligerent, pro domino ac principe omnium Saracenorum habituros. senibusque ambobus in medium castrorum progressis et in spatio inter duas acies interposito consistentibus, qui a partibus Alim stabat senex, vir pius a Saracenis habebatur ex illorum numero, quos ipsi caedes appellant, hoc est fideles et sanctos. Maviae autem senex habitu tantum pietatem praeferebat, cetera dolosus contumaxque malitiaque mortalibus omnibus superior. qui Alemi senem ita compellavit: "tu" inquit "prior

ὅτε φρόνιμος καὶ εὐλαβῆς καὶ μακρὰ τοῖς ἐμοῖς χρόνοις
 ὑπερβαλλόμενος. καὶ ἀπεκρίθη ὁ γέρον τοῦ Ἀλήμ τοῦτο,
 ὅτι ἐξέβαλον τὸν Ἀλήμ ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὡς ἐξήγαγον τὸν δακτύ-
 λιον αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ καὶ εἰσήγαγον εἰς τὸν ἐμὸν
 5 δάκτυλον. ἐκβάλλω καὶ τὸν δακτύλιον τοῦ Ἀλήμ ἐκ τοῦ δα-
 κτύλου μου, συνεκβαλὼν αὐτὸν καὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ. καὶ
 ἀνταπεκρίθη ὁ τοῦ Μαβίου γέρον ὡς ὅτι εἰσήγαγον τὸν Μα-
 βίαν εἰς τὴν ἀρχήν, ὥσπερ εἰσήγαγον τὸν δακτύλιον αὐτοῦ
 εἰς τὸν δάκτυλόν μου. εἰσαγάγω καὶ τὸν δακτύλιον τοῦ Μα-
 10 βίου εἰς τὸν δάκτυλον αὐτοῦ. καὶ τότε διεχωρίσθησαν ἀπ'
 ἀλλήλων. παραλαμβάνει οὖν ὁ Μαβίας τὴν ἐξουσίαν Συρίας,
 ἐπειδὴ ὁμομύκεσαν ἀλλήλοις οἱ ἀμνηραῖοι πάντες ὡς ὃ τι ἂν
 εἴπωσιν οἱ γέροντες, ἵνα ἐπώμεθα εἰς τοὺς λόγους αὐτῶν. ὁ
 γοῦν Ἀλήμ παραλαβὼν τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὰ μέρη
 15 Αἰθριβου μετὰ πάσης τῆς συγγενείας αὐτοῦ, κάκεισε τελευτᾷ
 τὸν βίον. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλήμ, λῆρον ἡγησάμενοι
 οἱ τούτου υἱοὶ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν βουλήν, ἐπανέστησαν
 κατὰ τοῦ Μαβίου καὶ συνῆψαν πόλεμον ἰσχυρὸν μετὰ τοῦ Μα-
 βίου, καὶ ἠττηθέντες ἔφυγον ἀπὸ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ P 74
 20 ἀποστείλας Μαβίας ἀπέκτεινεν ἅπαντας. καὶ ἔκτοτε ἦλθε
 πᾶσα ἡ ἀρχὴ τῶν Ἀράβων εἰς τὸν Μαβίαν. Ἰστίον δὲ ὅτι οὗτος
 ὁ Μαβίας ἔκγονος ἦν τοῦ Σοφιάμ ἔκγονος δὲ τοῦ Μαβίου
 ἠπῆρχεν ὁ Μάσαλμας ὁ κατὰ Κωνσταντινούπολιν ἐκστρατεύ-
 σας, οὗ τινὸς καὶ δι' αἰτήσεως ἐκτίσθη τὸ τῶν Σαρακηνῶν

1 ὡς ἴσται M, ὡσεὶ τε Moursius

21 πάση vulgo

sententiam dicito, utpote prudens, pius ac me multis annis provecior." respondit senex Alemi "ut Alim principatu deieci, cum annulum manu eius extractum digito meo circumdedi, ita eiicio Alemi annulum e digito meo, atque una ipsum e principatu." cui reponit senex Maviæ "ut Maviam in principatum introduxi, cum annulum eius digito meo inserui, ita annulum Maviæ in digitum eius induco." et tunc ab invicem discesserunt. assumit igitur Maviæ Syriæ principatum, quod amiræi omnes iurassent senum se dictis obsecuturos esse. Alim igitur cum suis et tota cognatione in Aethribi partes abscessit, ibique diem obiit supremum. post mortem Alim filii eius consilium patris pro nugis et deliramentis habentes, bellum moverunt contra Maviam, atrocisque conserto praelio superati in fugam se dederunt; misitque Maviæ qui eos interneceione delerent. exinde vero totum Arabum imperium Maviæ cessit. sciendum autem est hunc Maviam nepotem fuisse Sophiam, Maviæ nepotem fuisse Masalman, qui adversus Cpolim exercitum duxit, cuiusque rogatu Saracenorum sacellam in praetorio imperatoris

μαγίσδιον ἐν τῷ βασιλικῷ πραιτωρίῳ. οὐκ ἦν δὲ οὗτος ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων, ἀλλὰ Σουλημῶν ὑπῆρχεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σαρακηνῶν, ὁ δὲ Μάσαλμας ἐν τάξει στρατηγοῦ ἐχορημάτιζεν. ἦλθε δὲ Σουλημῶν μετὰ τοῦ στόλου αὐτοῦ κατὰ Κωνσταντινούπολιν, ὁ δὲ Μάσαλμας διὰ ξηραῖς, καὶ διεπέρασεν ἐν 5 Λαμψάκῳ ἐπὶ τὰ μέρη τῆς Θυράκης, ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ στρατιώτας χιλιάδας π'. καὶ διὰ τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας ὁ τε στόλος Σουλημῶν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀράβων καὶ ὁ πεζὸς στρατός τοῦ Μασάλμα ὑπέστρεψαν ἅπαντες μετ' αἰσχύνης, ἥτις 10 θέντες καὶ καταπολεμηθέντες παρὰ τε τοῦ στόλου καὶ τῶν 10 στρατιωτῶν τῶν βασιλέως. καὶ εἰρήνευσεν ἡ καθ' ἡμᾶς πολιτεία ἐπὶ μῆκιστον χρόνον, στρατηγούσης καὶ περιεπούσης τῆς δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου τήνδε τὴν πόλιν· ἥς καὶ τὴν ἄχραντον καὶ ἁγίαν εἰκόνα καὶ αὐτός ὁ Σουλημῶν ᾗδέσθη καὶ ἐνεγράφη καὶ τοῦ ἵππου κατέ- 15 πσεσεν.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν κ β .

ἐκ τοῦ χρονογράφου τοῦ μακαρίου Θεοφάνους περὶ τῶν αὐτῶν καὶ περὶ Μασάλμου καὶ τῆς γενεᾶς αὐτοῦ, ὅπως διεπέρασεν ἐν Ἰσπανίᾳ.
Ῥωμαίων βασιλεὺς Ἰουστινὸς ὁ ὀνόμητος.

Αὕτη ἐστὶν ἀρχὴ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα 20 ἔξεβλήθη ὑπὸ Λεοντίου, καὶ πάλιν ἀντεισηλθεὶν ἐκβαλὼν τὸν Λεόντιον καὶ Ἀψίμαρον, καὶ ἀμφοτέρους αὐτούς ἐν τῇ ἰπ-

9 ὑπέστρεψε μετ' Μ

structum est. hic vero non erat princeps Arabum, sed Suleeman; Masalmas vero ducis exercitus partes obtinebat. Suleeman autem classem contra Cpolim duxit: Masalmas terrestri itinere venit et Lampasco in partes Thraciae traiecit, ducens secum militum milia octoginta. deique providentia et classis Suleemanis Arabum principis et exercitus Masalmae pedestris a classe et militibus imperatoris superati ac debellati cum pudore ac dedecore redierunt; imperiumque nostrum diuturno tempore pacem habuit, ductu et praesidio dominae nostrae et semper virginis Mariae deiparae hanc urbem protegentis; cuius inviolatam et sanctam imaginem ipse etiam Suleeman reveritus et confusus equo decidit.

22. excerptum ex Beato Theophane chronographo de iisdem; ac de Mabilia deque eius prosapia, et quomodo in Hispaniam traiecerit.
Iustinianus Rhinotmetus Romanorum imperator.

Hoc imperii eius initium est: postea vero a Leontio deiectus fuit, ac deinde iterum restitutus, deiectis Leontio et Apimaro, quem

ποδρομίῃ θριαμβεύσας καὶ ἀποκτείνας. τούτῳ τῷ ἔτει ἀπο-
 στέλλει Ἀβιμέλεχ πρὸς Ἰουστινιανὸν βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην
 οὕτως ἵνα ὁ βασιλεὺς παύσῃ τὸ τῶν Μαρδαϊτῶν τάγμα ἐκ
 τοῦ Λιβάνου καὶ διακωλύσῃ τὰς ἐπιδρομὰς αὐτῶν, καὶ Ἀβι-
 5 μέλεχ δώσῃ τοῖς Ῥωμαίοις καθ' ἑκάστην νομίσματα χίλια καὶ
 ἵππον ἐγγεῆ ἓνα καὶ Λιδίονα δοῦλον ἓνα, καὶ ἵνα ἔχῃσι
 κοινὰ κατὰ τὸ ἴσον τοὺς φόρους τῆς Κύπρου καὶ Ἀρμενίας
 καὶ Ἰβηρίας. καὶ ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς Παῦλον τὸν μαγιστρια-
 10 γόν πρὸς Ἀβιμέλεχ ἀσφαλίσασθαι τὰ στοιχηθέντα, καὶ γέ-
 15 γονεν ἔγγραφος ἀσφάλεια μετὰ μαρτύρων, καὶ φιλατιμηθεὶς
 ὁ μαγιστριανὸς ὑπέστρεψεν. καὶ πέμψας ὁ βασιλεὺς προσελά-
 βετο τοὺς Μαρδαῖτας χιλιάδας ἑβ', τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν
 ἀκρωτηριάσας· πᾶσαι γὰρ νῦν αἱ οἰκούμεναι παρὰ τῶν
 Ἀράβων εἰς τὰς ἀκροπόλεις ἀπὸ Μοβουεστίας καὶ ἕως τε- P 75
 15 τάρτης Ἀρμενίας ἀνίσχυροι καὶ ἀοίκητοι ἐτύγχανον διὰ τὴν
 ἐφοδὸν τῶν Μαρδαϊτῶν, ὧν παρασταλέντων πάνδεινα κακὰ
 πέπονθεν ἡ Ῥωμανία ὑπὸ τῶν Ἀράβων μέχρι τοῦ νῦν. τῷ
 δ' αὐτῷ ἔτει εἰσελθὼν ὁ βασιλεὺς εἰς Ἀρμενίαν ἐκεῖ ἐδέξατο
 20 τοὺς ἐν τῷ Λιβάνῳ Μαρδαῖτας, χάλκεον τεῖχος διαλύσας.
 20 παρέλυσεν δὲ καὶ τὴν μετὰ τῶν Βουλγάρων παγιοθεῖσαν εἰ-
 ρήνην, διαταρῶσας τοὺς ὑπὸ τοῦ οἰκείου πατρὸς ἐνορρόνως
 γεγονότας τύπους. ἔτι κρατοῦντος τοῦ Ἀβιμέλεχ ἐπεστρά-

6 καὶ Λιδίονα δοῦλον ἓνα om M 13 αἱ νῦν? 22 δι' M

utrumque in Hippodromum triumphans duxit et occidit. hoc ipso
 anno mittit Abimelech ad Iustinianum legatos, qui hac condicione
 firmam pacem stabilirent, ut imperator Mardaitarum legionem in Li-
 bano monte compesceret excursionesque illorum prohiberet, Abime-
 lech vero quotidie Romanis daret nomismata mille et equum gene-
 rosum unum Aethiopemque servum unum, essentque Cyprī Armeniae
 et Iberiae vectigalia communia. misitque imperator ad Abimelech
 Paulum Magistrīanum, qui pacta firmaret; quae quidem adhibitīs te-
 stibus scripto firmata fuere: Magistrīanus muneribus exornatus domum
 rediit. missi itaque sunt ab imperatore, qui Mardaitarum duodecim
 millia sedibus abduxerunt; quae res Romanam potentiam minuit et
 labefecit. omnes enim terrae quarum arces nunc obtinent Arabes, a
 Mopsuestia usque ad quartam Armeniam, ob Mardaitarum incursionem
 invalidae et desertae erant; quibus inhibitis atrocissima mala Orien-
 tale imperium ab Arabibus ad hoc usque tempus perpressum est. eo-
 dem autem anno Armeniam ingressus imperator illic Mardaitas Libani
 suscepti, aeneo muro destructo. pacem quoque cum Bulgaris firma-
 tam dissolvit, iis perturbatis quae pater recte atque prudenter sanxo-

τευσαν οἱ Ἄραβες τῇ Ἀφρικῇ, καὶ ταύτην παρέλαβον, καὶ ἐκ τοῦ οἰκείου στρατοῦ ταξάτιωνα ἐν αὐτῇ κατέστησαν. Λεόντιος δὲ ἦν τῷ τότε χρόνῳ ἐκβαλὼν τὸν Ἰουστινιανὸν τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ ἐξορίσας αὐτὸν ἐν Χερσῶνι τῆς βασιλείας ἐκράτησεν. Ἀψιμάρου δὲ τοῦ Τιβερίου τὸν Λεόντιον διαδεξαμένου τῆς βασιλείας καὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων σκῆπτρα κρατήσαντος τέθνηκεν Ἀβιμέλεχ ὁ τῶν Ἀράβων ἀρχηγός, καὶ ἐκράτησεν Οὐαλίδ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ἑννέα.

Τῷ δ' αὐτῷ ἔτει πάλιν ἐπέστρεψεν Ἰουστινιανὸς εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ ῥαθύμως καὶ ἀμελῶς ταύτην διακυβερνῶν, τῆς Ἀφρικῆς ἐπεκράτησαν ὀλοσχερῶς οἱ Ἀγαρηνοί. τότε δ' τοῦ Μαβίου ἕγγονος μετὰ ὀλιγοστοῦ τινὸς λαοῦ διεπέμψεν ἐν Ἰσπανίᾳ, καὶ ἐπισυνάξας πάντας τοὺς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ ἐκράτησεν τῆς Ἰσπανίας μέχρι τῆς σήμερον. ὅθεν οἱ τὴν Ἰσπανίαν κατοικοῦντες Ἀγαρηνοὶ Μαβιάται κατονομάζονται. 15 τούτων ἀπόγονοι τυγχάνουσι οἱ τὴν Κρήτην οἰκοῦντες Ἀγαρηνοί· ὅτε γὰρ Μιχαὴλ ὁ τραυλὸς τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς ἐπεκράτησεν καὶ ἡ τοῦ Θωμᾶ ἀνταρσία ἐγένετο μέχρι τριετοῦς χρόνου ἐπικρατήσασα, τότε τοῦ βασιλέως ἀσχολουμένου ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι πράγμασιν ἐθρόντες ἰδιορίαν. οἱ τὴν 20 Ἰσπανίαν οἰκοῦντες Ἀγαρηνοὶ στόλον ἱκανὸν ἐξαρτύσαντες καὶ ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς Σικελίας μερῶν πῦσας τὰς Κυκλάδας νήσους ἠρήμωσαν, καὶ ἐλθόντες ἐν Κρήτῃ, καὶ ταύτην εὐκαι-

12 τινὸς λαοῦ] στρατου M

rat. imperante ipso adhuc Abimelech, Arabes admotis in Africam copiis eam subegerunt, et ex suo exercitu praesidium in ea posuerunt. eodem vero tempore Iustinianum Romano imperio deiecit Leontius, eoque in Chersonem relegato imperium tenuit. Tiberio Apsimaro Leontii successore imperium obtinente mortuus est Abimelech Arabum princeps, post quem filius Valid imperavit annos novem.

Eodem ipso anno in imperium restitutus est Iustinianus; quod cum negligenter ac supine administraret, Agareni universam Africam subiugarunt. tunc Maviae nepos cum exiguis copiis in Hispaniam traiecit, collectisque consanguineis omnibus Hispaniam ad hanc usque diem occupavit. quamobrem Agareni Hispaniam incolentes Maviatae vocantur; ab his vero prognati sunt Agareni qui Cretam incolunt. cum enim Michael Balbus Romanorum imperium teneret ac Thomae rebellio ad usque triennium perseveraret, tum imperatore instantibus negotiis vacante Agareni Hispaniae incolae occasionem nacti, valida instructa classe, a Siciliae partibus initium facientes Cycladas omnes insulas vastarunt, et in Cretam appellentes, opportunam et praesidiis

ρον και ανεμεμένην εφρόντες, μηδεὸς ἀνταιρομένου ἢ μαχομέ-
του ταύτην παρέλαβον, και διακρατοῦσιν ἕως τῆς σήμερον.

Τὸν δὲ Οὐαλίδ διαδέχεται ὁ Σουλημιάν, και κρατεῖ ἔτη
τρία. ἐπὶ τούτῳ ἐπιστρατεύσασε Μάσαλμας ὁ στρατηγὸς Σου-
5 λημιάν μετὰ στρατοῦ διὰ ξηραῖς, Οὔμαρος δὲ διὰ θαλάττης,
και τῇ τοῦ θεοῦ συνεργείᾳ ἀπρακτοὶ μετ' αἰσχύνῃς ὑπέστρε-
ψαν. τὸν δὲ Σουλημιάν διαδέχεται Οὔμαρ, και κρατεῖ τῆς
τῶν Ἀράβων ἀρχῆς ἔτη δύο. τὸν δὲ Οὔμαρ διαδέχεται
Ἀζήδ, και κρατεῖ τῆς ἀρχῆς ἐπὶ ἐνιαυτοὺς τέσσαρας. τοῦ-
10 τον δὲ διαδέχεται Ἰσάμ, και κρατεῖ τῆς ἀρχῆς ἔτη ἰθ'. τοῦ-
του τελευτήσαντος κρατεῖ τῆς ἀρχῆς Μαρούαμ ἔτη ἕξ. Μα-
ρούαμ δὲ τελευτήσαντος Ἀβδελὰς τῆς τῶν Ἀράβων ἀρχῆς
κύριος γίνεται, και κρατεῖ ἔτη κα'. τούτου τελευτήσαντος
Μαδὶς ἀρχηγὸς Ἀράβων γίνεται, και κρατεῖ τῆς ἀρχῆς ἔτη
15 ἑννέα. τούτου παρελθόντος, Ἀαρὼν τῆς τῶν Ἀράβων ἀρχῆς
κύριος γίνεται, και κρατεῖ τῆς ἀρχῆς ἔτη κγ'. ἐν τούτῳ τῷ
χρόνῳ, ἦγον τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς * Εἰρήνης και Κών- P 76
σαντος, ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου ζσπη'. τῷ δ' αὐτῷ ἔτει
Ἀαρὼν ὁ τῶν Ἀράβων ἀρχηγὸς τέθνηκεν εἰς τὴν ἐνδοτέραν
20 Περσίδα τὴν καλουμένην Χωρασάαν, και διεδέξυτο τὴν ἀρχὴν
Μοάμεθ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἀφυῆς κατὰ πάντα και ἀσυνάρτητος
ἐπάρχων· πρὸς δὲν Ἀβδελὰς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ στασιώσας ἐκ

12 Ἀβδελὰς τις τῶν vulgo 14 Μάδης M 15 Ἀαρων τις
vulgo 17 ἦγον ζσπη' τῆς M 20 Περσίδα διὰ τὴν M
21 ἀσυνάρτιστος vulgo

vacuum invenientes, nemine obsistente illam dicionis suae fecerunt,
et ad hoc usque tempus occupant.

Valid autem excipit Suleeman, et triennio imperat. hoc principe
Masalmas dux Suleemani terrestres copias, Umarus vero classem con-
tra urbem duxerunt, deoque opitulante re infecta cum dedecore re-
versi sunt. Suleemanum excipit Umar, qui Arabum principatum an-
nis duobus tenuit. Umara succedit Azed, et quadriennio regnat;
huic Isam, qui annis novemdecim imperium tenet. hoc defuncto Ma-
ruam annis sex principatum gessit. mortuo Maruam imperium Ara-
bum excipit Abdelas quidam, qui annis viginti uno regnavit. post
cuius obitum Arabum principatum capessit Madis, et regnat annos
novem. hunc exceperit Aaron, qui Arabicae dicionis imperium annos
vlginti tres occupavit. hoc tempore, videlicet imperantibus Irene et
Constantino, anno ab orbe condito 6288. eodem ipso anno Aaron
Arabum princeps in interiore Persia, Chorasana nuncupata, mortuus
est; imperiumque suscepit Mahomet filius eius, iners et ineptus
omnino, contra quem Abdelas eius frater seditione mota, ex eadem

τῆς αὐτῆς χώρας τοῦ Χωρασάν ἅμα ταῖς πατρικαῖς δυνάμει-
 σιν ἐμφυλίου πολέμου γέγονεν αἴτιος. κἀντεῦθεν οἱ κατὰ τὴν Συ-
 ρίαν καὶ Αἴγυπτον καὶ Λιβύην εἰς διαφόρους κατατηθέντες
 ἀρχὰς τὰ τε δημόσια πράγματα καὶ ἀλλήλους κατέστρεψαν, σφα-
 γαῖς καὶ ἀρπαγαῖς καὶ παντοίαις ἀτηφαῖς πρὸς τε ἑαυτοὺς 5
 καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοὺς Χριστιανὸς συγκεχυμένοι. ἔνθεν δὴ
 καὶ αἱ τῆς ἀγίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν πόλεως ἐκκλησίαι
 ἠρήμωται, τὰ τε μοναστήρια τῶν δύο μεγάλων λαυρῶν τοῦ
 ἐν ἀγίοις Χαρίτωνος καὶ Κυριακοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Σάβα,
 καὶ τὰ λοιπὰ κοινόβια τῶν ἁγίων Εὐθυμίου καὶ Θεοδοσίου. 10
 ἐπεκράτησε δὲ τῆς τοιαύτης ἀναρχίας ἢ κατ' ἀλλήλων καὶ
 ἡμῶν μαιφρονία ἕτη πέντε.

Ἔως ὅδε ἐκανόνισε τοὺς χρόνους τῶν Ἀράβων ὁ ἐν
 ἀγίοις Θεοφάνης, ὁ τὴν μονὴν συστήσας τοῦ καλουμένου με-
 γάλου Ἀγροῦ, μητροθύσιος τυγχάνων τοῦ μεγάλου καὶ εὐσε- 15
 βοῦς καὶ χριστιανικωτάτου βασιλέως Κωνσταντίνου, υἱοῦ
 Λέοντος τοῦ σοφωτάτου καὶ ἀγαθοῦ βασιλέως, ἐγγόνου δὲ
 Βασιλείου τοῦ ἐκ Μακεδονίας, τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ μνήμῃ τὰ
 σκηπτρα τῆς τῶν Ῥωμαίων βασιλείας κρατήσαντος.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν γ γ'.

20

περὶ Ἰβηρίας καὶ Ἰσπανίας.

Ἰβηρίαί δύο, ἡ μὲν πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις, ἀπὸ

6 ἐνθα Β

7 α] αἱ κατὰ Β

14 Ἐπιφάνιος Μ

regione Chorasán cum paternis viribus erumpens civilis belli auctor
 fuit. atque inde Syriae Aegypti et Libyae populi in varios principa-
 tus divisi, rem publicam et sese mutuo caedibus rapinis omnisque
 generis flagitiis pessumdederunt, cum in se invicem tum in subditos
 Christianos confuse desaevientes. hinc sane etiam templa circa urbem
 sanctam Christi dei nostri vastata et desolata sunt, monasteria item
 utriusque magnae Laurae SS. Charitonis et Cyriaci ac S. Sabae, ce-
 teraque coenobia SS. Euthymii et Theodosii. huiusmodi porro tu-
 multus ac mutuae caedes inter se et nobis illatae annis quinque per-
 durarunt.

Hucusque Arabum tempora in ordinem digessit S. Theophanes,
 qui monasterium Magui Agri dictum constituit, avunculus magni pii
 et Christianissimi imperatoris Constantini, Leonis sapientissimi opti-
 mique imperatoris filii, Basilii autem Macedonis nepotis, cuius me-
 moria ob praeclare administratum Romanorum imperium celebratur.

23. de Iberia et Hispania.

Iberiae duae sunt. altera circa columnas Herculeas, ab Ibero

Ἰβηρος ποταμοῦ, οὗ μέμνηται Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ περὶ γῆς β· “ἐντὸς δὲ Πυρηνῆς Ἰβηρ ἵ ἐστὶ μέγας ποταμὸς φερόμενος ἐνδοτέρω.” ταύτης δὲ πολλὰ φασιν ἔθνη διαιρεῖσθαι, καθάπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν καθ’ Ἡρακλεῦ γέγραφα-
 5 φεν ἱστορίᾳ, οὕτως. “τὸ δὲ Ἰβηρικὸν γένος τοῦτο, ὅπερ φημί οἰκεῖν τὰ παράλια τοῦ διαύλου, διώρισται ὀνόμασιν ἐν γένος ἐὼν κατὰ φύλα. πρῶτον μὲν οἱ ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύνητες ὀνομάζονται, ἀπ’ ἐκείνων δὲ ἦδη πρὸς βορέαν ἰόντι Γλήτες, μετὰ δὲ Ταρτήσιοι, μετὰ δὲ Ἐλ-
 10 βυσίνιοι, μετὰ δὲ Μαστιηνοί, μετὰ δὲ Καλπιανοί, ἔπειτα δὲ ἦδη ὁ Ῥοδανός.” Ἀρτεμίδωρος δὲ ἐν τῇ β τῶν γεωγραφουμένων οὕτω διαιρεῖσθαι φησίν. “ἀπὸ δὲ τῶν Πυρηναίων ὄρων ἕως τῶν κατὰ Γαδείρα τόπων ἐνδοτέρω καὶ συνωνύμως Ἰβηρία τε καὶ Σπανία καλεῖται. διήρηται δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων
 15 εἰς δύο ἐπαρχίας . . . διατείνουσα ὑπὸ τῶν Πυρηναίων ὄρων P 77 ἅπαντα μέχρι τῆς καινῆς Καρχηδόνας καὶ τῶν τοῦ Βαίτιος πηγῶν· τῆς δὲ δευτέρας ἐπαρχίας τὰ μέχρι Γαδείρων καὶ Λουσιτανίας.” λέγεται δὲ καὶ Ἰβηρίτης. Παρθένιος ἐν Λευκαδίῳς “Ἰβηρίτῃ πλεύσειεν αἰγιαλῷ.” ἢ δὲ ἕτερα Ἰβηρία

3 ταύτην δὲ εἰς πολλὰ Bandurius post Berkelium 4 Ἡρόδοτος Bandurius pro, Ἡρόδοτος 6 διαροῦ Μ an ὠκεανοῦ? certe τὰ παράλια τῆς θαλάσσης p 113,2 8 πρὸς add B 9 ἔλευσίνιοι — μαστινοί — κελπιανοί, ἔπειτα δὲ ἡ διορδανος libri: correxit Berkelius q. v. 15 post ἐπαρχίας Berkelius πρώτη μὲν ἐπαρχία 18 ante λέγεται Berkelius: τὸ ἐθνικὸν Ἰβηρ immo Λευκαδίᾳ, monet Meinekius 19 πλεύση ἐν?

flumine sic dicta, cuius Apollodorus libro secundo descriptionis terrae meminit: “intra Pyrenaeos est Iberus magnus fluvius, qui in interiores fertur regiones.” hanc in multas gentes divisam perhibet Herodorus libro suae historiae decimo, quam de Hercule consignavit, his verbis. “gens haec Iberica, quam dico maritima traiecti habitare, quamvis una gens sit, diversis tamen nominibus secundum tribus distincta est. primum quidem, qui ultimi versus occasum habitant, Cynetes appellantur. ab his versus aquilonem tendenti occurrunt Gletes, tunc Tartessii, deinde Elbysinii, post hos Mastieni, tum Calpiani, denique etiam Rhodanus.” Artemidorus vero libro secundo geographicorum ita divisam refert: “a Pyrenaeis montibus usque ad mediterranea, quae sunt apud Gades, comuni nomine Iberia et Spania nuncupatur. a Romanis in duas provincias divisa est: prima se extendit universa a Pyrenaeis montibus usque ad novam Carthaginem et fontes fluminis Baetis; secunda autem provincia occupat, quod superest ad Gades et Lusitaniam usque.” dicitur et Iberites. Parthenius in Leucadiis “navigabit in littore Iberita” id est Iberico.

πρὸς Πέρσας ἐστί. τὸ ἔθνος Ἰβηρες, ὡς Πίερεις Βύζηρες. Διονύσιος "ἀγχοῦ στηλάων μεγαθύμων ἔθνος Ἰβήρων," καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλῃτι "μανθάνοντες τοὺς Ἰβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι" καὶ "τοὺς Ἰβηρας οὓς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ." καὶ Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ τῶν γεωγραφουμένων 5 "γραμματικῇ δὲ χρῶνται τῇ τῶν Ἰταλῶν οἱ παρὰ θάλατταν οἰκοῦντες τῶν Ἰβήρων." καὶ ἀπὸ τῆς Ἰβηρος γενικῆς Ἰβηρίς τὸ θηλυκόν. "Ἑλληνίς, οὐκ Ἰβηρίς" Μέανδρος Ἀσπίδι. λέγεται καὶ Ἰβηρικὸς Διονύσιος "πόντος μὲν πρῶτιστος Ἰβηρικὸς ἀρχομένοισι." διηρεῖτο δὲ Ἰβηρία εἰς δύο, νῦν δὲ εἰς 10 τρία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περιήλῳ αὐτῆς. "πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία εἰς δύο διηρεῖτο ὑπὸ Ῥωμαίων, νῦν δὲ εἰς τρία, Βαιτικὴν Λουσιτανίαν καὶ Ταρρακωνησίαν." ἀπὸ τῆς γενικῆς Ἰβηρος εὐθείαν Ἀπολλώνιος, ὡς τοῦ φύλακος ὁ φύλακος. ἐν τοῖς παρωνύμοις, φησὶν, ἀπὸ γενικῶν εὐθεῖαι παράγονται. 15 τὸ μὲν ὕδωρ δύο συλλαβῆς, ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ, κατὰ τὸν τόνον παροξυνόμενον, καὶ ἡ ἐν ἀπλῷ σχήματι ἡ ἐν συνθέτῳ. ἀπλὸν μὲν οὖν μάρτυρ μάρτυρος - ὁ μάρτυρος, χάροψ χάροπος - ὁ Χάροπιό τ' ἄνακτος," Τροίλῃν Τροίλῃ-

7 τοῦ vulgo 8 Μέανδρος] Meinek. p 31 et 563 9 Διονύσιος add Berkelius πρῶτος μὲν πρὸς τινος libri: corr Berkelius 13 Βαιτικὴν Σπανίαν καὶ Ταρρακωνησίαν ed, Βαιτικὴν Σπανίαν καὶ Σπανίαν καὶ Ταρρακωνησίαν B: correxit Salmasius 14 post εὐθείαν Berkelius παράγει 16 ὕδωρ] Ἰβηρ Berkelius

altera vero Iberia apud Persas sita est. gens ipsa Iberes vocatur, uti Pieres, Byzeres. Dionysius "prope columnas magnanimorum gens Iberorum," et Aristophanes in Triphalete "ut cognoverunt Iberas illos, qui Aristarchi antiquitus." et rursum "Iberas quos publico ludo exhibes, curriculum mihi auxilio fuisse." et Artemidorus libro secundo operis geographici "grammatica Itolorum utuntur, qui ad mare habitant Iberi." a genitivo Ἰβηρος deducitur femininum Ἰβηρίς. Menander in Aspide ait "Ἑλληνίς, οὐκ Ἰβηρίς": Graeca est, non Iberica. dicitur quoque Ibericus. Dionysius "pontus quidem primus Ibericus incipientibus." divisa autem fuit Iberia in duas provincias, nunc autem in tres, ut Marcianus in eius Periplo perhibet: "primum quidem Iberia in duas provincias divisa erat, at nunc in tres, in Hispaniam Baeticam, Hispaniam Lusitaniam, et Tarrhaconesiam." a genitivo Ἰβηρος casum rectum deducit Apollonius Iberas, uti a phylacis phylacus. in denominativis, inquit, casus recti a genitivis formantur. Iber quidem duas syllabas similes nominativo, quod ad accentum in penultima, et in simplici forma et in composito habet. simplex quidem est martyr martyris, hic martyr; Charops Charopia,

νος - ὁ Τροίζηνος "υἱὸς Τροίζηνου," Ἴβηρ Ἴβηρος - ὁ Ἴβηρος, ἀφ' οὗ παρὰ Κουαδράτῳ ἐν Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος εἶ ἔστιν Ἴβήροισιν, οὕτως "καίτοι Λίγυοι θ' ἄμὰ καὶ Ἴβήροισι πολέμευοντες." τὸ αὐτὸ καὶ Ἀβρων ἐν παρωνύμοις φησί. καὶ αὐτὸς Ἴβηρος τραγοπῶγων ἐν Μαλθακοῖς εἴρηται Κρατίνου. λέγονται οἱ Ἴβηρες ὑδροποτεῖν, ὡς Ἀθηναῖος ἐν Δειπνοσοφιστῶν β' οὕτω. "Φιλαρχος μὲν ἐν τῇ ζ' καὶ τοὺς Ἴβηράς φησιν ὑδροποτεῖν πάντα, καίτοι πλουσιωτάτους πάντων ἀνθρώπων τυγχάνοντας· κέκτηται γὰρ ἄργυρον καὶ χρυσὸν πλείστον. μονοσιτεῖν τε αὐτοὺς αἰεὶ λέγει διὰ μικρολογίαν, ἐσθῆτάς τε φορεῖν πολυτελεστάτας."

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν κδ.

P 78

περὶ Ἰσπανίας.

Πόθεν εἴρηται Ἰσπανία; ἀπὸ Ἰσπάνου γίγαντος οὕτω καλουμένου. Ἰσπανίαι δύο τῆς Ἰταλίας ἐπαρχίαι, ἡ μὲν μεγάλη ἡ δὲ μικρά. ταύτης ἐμνήσθη Χάραξ ἐν ἰ χρονηκῶν. "ἐν Ἰσπανίᾳ τῇ μικρᾷ τῇ ἕξῳ Λουσιτανῶν πάλιν ἀποστάντων ἐπέμφθη ὑπὸ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐπ' αὐτοὺς Κύντιος." ὁ αὐτὸς ὁμοῦ περὶ τῶν δύο "Κύντιος ὁ τῶν Ῥωμαίων πολέμαρχος ἐν ἀμφοτέροις ταῖς Ἰσπανίαις ἠσώμενος δὲ ὑπὸ Οὐριᾶθου σπονδὰς πρὸς αὐτὸν ἐποίησατο." ταύτην κεκληῖσθαι φησιν Ἰβηρίαν ἐν Ἑλληνικῶν γ'. "τὴν δὲ Ἰσπανίαν Ἑλληνες τὰ

22 ἐν] ἐν δ' M

hic Charopus, veluti "Charopique regis," Troezen Troezenis, hic Troezenus, ut "Troezeni filius." similiter quoque Iber Iberis, hic Iberus: unde apud Quadratum libro quinto Romanae Chiliadis datus Iberis hisce verbis: "cum Liguribus simul et Iberis belligerantes." idem Abro in denominativis tradit. et apud Cratinum in Malthacis Iberus hircina barba appellatur. dicuntur Iberes aquam potare apud Athenaeum libro secundo Deipnosophistarum hisce verbis: "Philarchus libro septimo ait Iberos omnes aquam potare, etiam ditissimi hominum sint: argenti quippe et anri plurimum possident; semel vero in die tantum cibum eos sumere parsimoniae causa ait, ac vestitu uti splendidissimo."

24. de Hispania.

Unde dicitur Hispania? ab Hispano huius nominis gigante. Hispaniae duae Italiae provinciae; una quidem magna, alia vero parva. huius meminit Charax lib. x Chronicorum: "in Hispaniam minorem exteriorem, Lusitanis rursus deficientibus, a Romanis exercitus dux missus est Quintus, qui simul in duabus Hispaniis belli praefecturam gereret. is autem a Viriatho superatus foedus cum illo iniit." hanc vocari aī Iberiam [idem Charax] libro tertio rerum

πρῶτα Ἰβηρίαν ἐκάλουν, οὐπω ζύμπαντος τοῦ ἔθνους τὴν προσηγορίαν μεμαθηκότες, ἀλλ' ἀπὸ μέρους τῆς γῆς ὅ ἐστι πρὸς ποταμὸν Ἰβηρίαν καὶ ἀπ' ἐκείνου ὀνομάζονται, τὴν πῦσαν οὕτω καλοῦντες. ὕστερον δὲ φασιν αὐτὴν μετακεκληθῆσθαι Πανίαν." 5

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν κέ'.

ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ὅσιου Θεοφάνους τῆς Σιγγριανῆς.

Τούτῳ τῷ ἔτει Οὐαλεντινιανὸς οὐ μόνον Βρετανίαν καὶ Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν ἀνασώσασθαι οὐκ ἴσχυεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσπερίον Λιβύην τὴν τῶν Ἄφρων καλουμένην χώραν προσ-10 ἀπώλεσε τρόπῳ τοιῷδε. δύο στρατηγοὶ ἦσαν, Ἀέτιος καὶ Βονιφάτιος, οὓς Θεοδόσιος κατὰ αἰτήσιν Οὐαλεντινιανοῦ εἰς Ῥώμην ἀπέστειλεν. Βονιφατίου δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐσπερίου Λιβύης λαβόντος, φθονήσας ὁ Ἀέτιος διαβολὴν ποιεῖται κατ' αὐτοῦ ὡς ἀνταρσίαν μελετῶντος καὶ τῆς Λιβύης κρατῆσαι 15 σπεύδοντος. καὶ ταῦτα μὲν πρὸς Πλακιδίαν ἔλεγε τὴν τοῦ Οὐαλεντινιανοῦ μητέρα, γράφει δὲ καὶ Βονιφατίῳ ὅτι διὰ μεταπεμφθῆς παραγενέσθαι μὴ θελήσῃς· διεβλήθης γάρ, καὶ δόλῳ σε οἱ βασιλεῖς βούλονται χειρῶσασθαι. ταῦτα δεξάμενος Βονιφάτιος, καὶ ὡς γησιῶ φίλῳ Ἀετίῳ πιστεύσας, μεταπεμ-20 φθεῖς οὐ παρεγένετο. τότε οἱ βασιλεῖς ὡς εὐνοῦστατον τὸν

2 μεμαθηκότες M 4 οὕτω add B 5 Πανίαν Bandur-
rius pro Πανωνίαν 8 καὶ Γαλλίαν] ἀλλὰ καὶ Γαλλίαν M
9 καὶ post ἀλλὰ om M 10 τὴν τῶν — χώραν om M 12 Βο-
νιφάτιος — λαβών ed: correxit Bandurius ex Theophane 18
μεταπεμφθῆς Theophanes: libri παραπεμφθῆς

Graecarum: "Hispaniam vero Graeci primum Iberiam nuncupabant, cum nondum totius gentis nomen edidicissent; sed a tractu regionis Ibero flumini adiacente totam terram Iberiam nuncuparunt. postremo autem aiunt illam Paniam appellatam esse."

25. ex historia S. Theophanis Sigrianae monachi.

Hoc anno Valentinianus non modo Britanniam Galliam et Hispaniam servare non valuit; quin etiam Libyam occidentalem, quae Africa dicitur regio, amisit hoc pacto. duces erant duo Aëtius et Bonifacius; quos petente Valentiniano Romam miserat Theodosius. Bonifacio autem, qui occidentalis Libyae praefecturam acceperat, invidens Aëtius calumniatur eum, quod rebellare et Libyam occupare meditaretur. et haec quidem Placidiae dixit matri Valentiniani. Bonifacio autem literis significavit ne evocatus veniret: "crimini enim calumniam passus es, et te imperatores dolis comprehendere moluntur." his acceptis Bonifacius Aëtio tanquam sincero amico fidem ha-

Ἄκιον ἀπεδέξαντο. ἦσαν δὲ τῷ τότε Γότθοι καὶ ἔθνη πολλὰ
 τε καὶ μέγιστα μέχρι τοῦ Δανουβίου ἐν τοῖς ὑπερβορείοις τό-
 πους κατοικισμένα. τούτων δὲ ἀξιολογώτερά εἰσι Γότθοι Γή-
 πεδες καὶ Οὐανδῆλοι, ἐν ὀνόμασι μόνον καὶ οὐδενὶ ἑτέρῳ
 5 διαλλάττοντες, μιᾷ διαλέκτῳ κεχημένοι· πάντες δὲ τῆς
 Ἀρείου ὑπάρχουσι κατοικιστίας. οὗτοι ἐπ' Ἀρκαδίου καὶ
 Ὀνωρίου τὸν Δανούβιον διαβάτες ἐν τῇ τῶν Ῥωμαίων γῆ
 κατοικήθησαν. καὶ οἱ μὲν Γήπεδες, ἐξ ὧν ὕστερον διηρέθη-
 σαν Λογγιβάρδοι καὶ Ἀβάρεις, τὰ περὶ Σιγγιδῶνα καὶ Σερ-
 10 μείον χωρία ἔκτισαν, οἱ δὲ Ἰσγότθοι μετὰ Ἀλαρίχου τῆρ
 Ῥώμην πορθήσαντες εἰς Γαλλίας ἐχώρησαν καὶ τῶν ἐκεῖ
 ἐκράτησαν. Γότθοι δὲ Πανωνίαν ἔχοντες πρῶτον, ἔπειτα Ἰ
 εἰ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ νέου ἐπιτρέψαντος τὰ τῆς
 Θράκης χωρία ἔκτισαν. καὶ ἐπὶ νῆ χρόνους ἐν τῇ Θράκῃ
 15 διατρέψαντες, Θεουδερίχου ἡγεμονεύοντος αὐτῶν πατρικίου καὶ
 ὑπάτου, Ζήνωνος αὐτοῖς ἐπιτρέψαντος, τῆς ἐσπερίου Λιβύης
 βασιλείας ἐκράτησαν. οἱ δὲ Οὐανδῆλοι Ἀλανοὺς ἐταιριάζ-
 μενοι καὶ Γερμανοὺς τοὺς νῦν καλουμένους Φράγγους, δια-
 βάτες τὸν Ῥήνον ποταμὸν ἡγούμενον ἔχοντες Γογιδίσκλον,
 20 κατοίκησαν ἐν Ἰσπανίᾳ πρώτη οὕση χώρα τῆς Εὐρώπης ἀπο

2 μέχρι) πέραν Theophanes 3 εἰσι τέσσαρα, Γότθοι, Ὑπό-
 γοίθοι (vel Ἰσγότθοι), Γήπεδες Theophanes 10 Ἀλαρίχον
 M cum Theophane: corr Meursins. frustra, si conferas c. 29
 μετὰ τὰς φαμίλιας 19 Ῥήνον Theophanes: libri νινον ἔχον-
 τες add Theophanes, qui Μοδγισκλον

bens, accitus non venit. tum vero ceu fidum et benevolum imperatores habuerunt Aëtium. eodem autem tempore Gotthi et aliae multae ac copiosae gentes in Hyperboreis locis usque ad Danubium habitabant; quarum praecipuae erant Gotthi Gepedes et Vandali, nullo alio quam nominum appellatione a se invicem discretas, et ubique una communi lingua utentes: omnes alioqui pravas Aarii sectantur opiniones. hi sub Arcadio et Honorio transmissa Danubio in Romanorum terra sedes posuerunt. et Gepedes quidem, ex quibus postea Longobardi et Avars segregati sunt, regionem Singidoni et Sirmio proximam coluerunt. Wisigothi autem cum Alaricho postquam Romam devastarunt, in Gallias profecti eas sibi subegerunt. Gotthi vero, qui primo in Pannonia con siderant, deinde anno Theodosii iunioris decimo nono Thraciae agros incoluere, eodem Augusto ita permittente; inque Thracia quinquaginta et octo annis commorati, Theodericho duce, patricio et consule, Zenone ipsis permittente occidentalis Libyae regnum occuparunt. Vandali autem adiunctis sibi Alanis et Germanis, qui nunc Franci appellantur, traiecto Rheno flumine, duce Gogidisclo in Hispania, quae ab Oceano occidentali prima Eu-

τοῦ ἐσπερίου Ἰλακαροῦ. Βονιφάτιος δὲ φοβηθεὶς τοὺς τῶν Ῥωμαίων βασιλεῖς περάσας ἀπὸ Λιβύης εἰς Ἰσπανίαν πρὸς τοὺς Οὐανδήλους ἦλθεν· καὶ εὐρών τὸν μὲν Γογιδίσκλον τελευτήσαντα, τοὺς δὲ ἐκείνου παῖδας Γότθαρὸν τε καὶ Γηζέριχον τὴν ἀρχὴν διέποντας, τούτους προτραπέμενος τὴν ἐσπέριον Λιβύην εἰς τρία μέρη διελθὲν ὑπέσχετο, ἐφ' ᾧ ἕκαστον τοῦ τρίτου μέρους ἀρχεῖν σὺν αὐτῷ, κοινῇ δὲ ἀμύνεσθαι τὸν οἶον δὴποτε πολέμιον. ἐπὶ ταύταις ταῖς ὁμολογίαις Οὐανδήλοι τὸν πορθμὸν διαβάντες τὴν Λιβύην κατέκρησαν ἀπὸ τοῦ Ἰλακαροῦ μέχρι Τριπόλεως τῆς κατὰ Κυρήνην. οἱ δὲ Ἰαλγοθοὶ ἀναστάντες ἀπὸ Γαλλίας ἐκράτησαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν. τινὲς δὲ τῆς συγκλήτου Ῥωμαίων φίλοι Βονιφατίου τὴν τοῦ Ἀετίου ψευδοκατηγορίαν ἀνήγγειλαν τῇ Πλακιδίᾳ, ἐμφανῆ ποιήσαντες καὶ τὴν πρὸς Βονιφάτιον Ἀετίου ἐπιστολὴν, τοῦ Βονιφατίου ταύτην αὐτοῖς ἀποστείλαντος. ἡ δὲ Πλακιδία ἐκπλαγεῖσα τὸν μὲν Ἀέτιον οὐδὲν ἠδίκησεν, Βονιφατίῳ δὲ λόγον προτροπετικὸν μεθ' ὄρκων ἀπέστειλεν. τοῦ δὲ Γοτθαρίου τελευτήσαντος Γηζέριχος τῶν Οὐανδήλων γέγονεν αὐτοκράτωρ. Βονιφάτιος δὲ τὸν λόγον δεξάμενος τῶν Οὐανδήλων κατεστράτευσεν, στρατοῦ μεγάλου ἐλθόντος αὐτῷ ἀπὸ τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Βυζαντίου, στρατηγοῦντος Ἀσπαρος. πολέμου δὲ κροτηθέντος πρὸς Γηζέριχον ἠττήθη ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατός. καὶ οὕτω

4 Γόνθαρὸν τε καὶ Γηζέριχον Theophanes
correctum ex Theophane

10 Κυρίνης libri:

ropae regio est, sedem posuerunt. Bonifacius autem Romanorum imperatorum metu e Libya in Hispaniam traiciens ad Vandalos se recepit. cumque iam obiisset Gogidisclus, ipsius filios Gottharum et Gezerichum principatum tenentes offendit. hos pluribus hortatus Libyam occidentalem in tres partes se divisurum promisit, ut unusquisque secum tertiam partem obtineret, cunctique simul adversarium omnem, quisquis ille foret, ulciscerentur. hoc pacto foedere, Vandalis freto transmissa Libyam occuparunt ab Oceano Tripolim usque, quae est iuxta Cyrenem. Wisigothi autem e Gallia moventes Hispaniam occuparunt. senatores porro quidam Romani, amici Bonifacii, falsam Aëtii criminationem Placidiae patefecerunt producta Aëtii ad Bonifacium epistola, quam ipsis Bonifacius miserat. hac re perculsa Placidia Aëtium quidem nullatenus laesit: ad Bonifacium vero literas cum iureiurando misit, quae officium suaderent. defuncto autem Gotthario, Gezerichus factus est Vandalorum imperator. Bonifacius accepta fide contra Vandalos exercitum movit, numerosissimis copiis Roma et Byzantio duce Aspare missis. inita cum Gezeri-

Βονιφάτιος μετὰ Ἀσπαρος εἰς Ῥώμην ἐλθὼν τὴν ὑποψίαν
διέλυσεν, ἀποδείξας τὴν ἀλήθειαν. ἡ δὲ Ἀφρικὴ ἐπ' Οὐαν-
δάλιοις γέγονε. τότε καὶ Μαρκιανὸς στρατιώτης ὢν καὶ δου-
λευσὼν τῷ Ἀσπαρι ζῶν συνελήφθη ὑπὸ Γηζερίχου, ὃ μετὰ
5 ταῦτα βασιλεύσας.

Ἰστίον ὅτι τρεῖς ἀμερουμνεῖς εἰσὶν ἐν ὅλῃ τῇ Συρίᾳ ἡγουν
ἐν τῇ τῶν Ἀράβων ἀρχῇ, ὧν ὁ μὲν πρῶτος καθέζεται ἐν τῷ
Βαγδάδ, ἔστι δὲ ἐκ τῆς τοῦ Μουάμεθ γενεᾶς ἦτοι τοῦ Μου-
χοῦμετ, ὃ δὲ β' καθέζεται ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἔστιν ἐκ τῆς
10 τοῦ Ἀλήμ γενεᾶς καὶ Φατιμὲ τῆς θυγατρὸς Μουάμεθ ἦτοι
τοῦ Μουχοῦμετ, ἐξ οὗ καὶ Φατιμῆται ὀνομάζονται. ὃ δὲ P 80
τρίτος καθέζεται ἐν Ἰσπανίᾳ, ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ
Μαβίου.

Ἰστίον ὅτι ἐν τῇ κατ' ἀρχάς, ἐν τῇ κυριεύσαι τοὺς Σα-
15 ρακηνούς πάσης τῆς Συρίας, ἐκαθέσθη ἀμερουμνεῖς ἐν τῷ
Βαγδάδ, ἐδέσποξε δὲ πάσης τῆς Περσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς
καὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, καὶ εἶχεν
ἀμνηραδίας μεγάλας ἦτοι στρατηγίδας ταύτας, πρώτην ἀμ-
ραδίαν τὴν Περσίαν ἡγουν τὸ Χωροσάν, δευτέραν ἀμνηραδίαν
20 τὴν Ἀφρικὴν, τρίτην ἀμνηραδίαν τὴν Αἰγύπτου, τετάρτην
ἀμνηραδίαν τὴν Φιλιστιήμ ἦτοι τὸ Ῥάμβλε, πέμπτην ἀμνη-
ραδίαν τὴν Δαμασκον, ἕκτην ἀμνηραδίαν τὸ Χέμψ ἦτοι τὸ Ἐμεσσα,
ἑβδόμην ἀμνηραδίαν τὸ Χάλεπ, ὄγδοην ἀμνηραδίαν τὴν Ἀν-

4 τῷ Ἀσπαρι Theophanes: libri Ἀσπαρον 7 τῷ — ἐν om M
19 δευτέραν τὴν Αἰγύπτου, τρίτην ἀμνηραδίαν τὴν ἀφρικὴν M

cho pugna Romanorum exercitus superatus est. atque ita cum Aspare
Romam veniens Bonifacius, rei veritate probata, conceptam de se
suspicionem diluit. Africa vero Vandalis subdita mansit. tunc etiam
Marcianus, qui sub Aspare militem agebat domesticum, et postea im-
perium nactus, vivus a Gezericho captus est.

Sciendum est tres amermumnes in universa Syria esse, id est
in Arabum principatu; quorum quidem primus residet in Bagdad
estque ex Muamethi sive Muchumeti progenie, secundus sedet in
Africa et est ex prosapia Alim et Phatemaе filiae Muameth sive Mur-
chumet, unde etiam Phatemitae vocantur; tertius vero in Hispania
sedes habet et a Mavia originem ducit.

Nec ignorandum est a principio, cum Saraceni totum Syriae im-
perium obtinerent, amermumnem in Bagdad resedisse. imperabat
vero Persiae universae, Africae, Aegypto et Arabiae felici, et Ame-
radias magnas sive praeturas habuit hasce: prima Ameradia erat Per-
sia sive Chorossan; secunda erat Africa, tertia Aegyptus, quarta Phi-
listium sive Rhamble, quinta Damascus, sexta Chemps sive Emessa,

τώχειαν, ἐνάτην ἀμνηραδίαν τὸ Χαράν, δεκάτην ἀμνηραδίαν τὸ Ἐμετ, ἐνδεκάτην ἀμνηραδίαν τὴν Ἐσιβή, δωδεκάτην ἀμνηραδίαν τὸ Μουσελ, τρισεκάτην ἀμνηραδίαν τὸ Τικριτ. τῆς δὲ Ἀφρικῆς ἀποσπασθείσης ἀπὸ τῆς τοῦ ἀμερμουμνῆ ἐν τῷ Βαγδάδ ἐξουσίας καὶ ἰδιοκρατησάσης καὶ ἀμνηρῶν ἴδιον ἀναγορευσάσης⁵ γέγονε, καθὼς καὶ προῦπῆρχεν, πρώτη ἀμνηραδία ἡ Περσία, δευτέρα ἡ Αἴγυπτος, καὶ καθ' ἑξῆς αἱ λοιπαὶ καθὼς προεῖρηται. ἀρτίως δὲ πάλιν τοῦ ἀμερμουμνῆ τοῦ ἐν τῷ Βαγδάδ ἀδυνατήσαντος γέγονεν ἰδιόρρυθμος ὁ τῆς Περσίας ἀμνηρᾶς ἡγών τοῦ Χορασάν, καὶ ἀπεκάλεσεν ἑαυτὸν ἀμερμουμνῆν, φορῶν καὶ¹⁰ τὸ κουράν διὰ πινακιδίων εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ δίκην μυριακίου. λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἀλήμ. ὁ δὲ ἀμνηρᾶς τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας ὑπῆρχεν αἰεὶ καὶ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀμνηρᾶ Αἰγύπτου, γέγονε δὲ καὶ αὐτὸς ἰδιόρρυθμος, καὶ ἀπεκάλεσεν καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀμερμουμνῆν.¹⁵ λέγει δὲ καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν εἶναι ἐκ τῆς τοῦ Ἀλήμ γενεᾶς.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν κς'.

ἡ γενεαλογία τοῦ περιβλέπτου ῥήγος Οὐγῶνος.

Ἴστέον ὅτι ὁ ῥῆξ Ἰταλίας ὁ μέγας Λωθάριος, ὁ πύμπκος τοῦ περιβλέπτου ῥήγος Οὐγῶνος, ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ μεγάλου Καρού-²⁰λου κατήγετο, περὶ οὗ πολὺς ἔπαινος ἐγκώμια τε καὶ διηγήματα καὶ περὶ πολέμους ἀνδραγαθήματα. οὗτος οὖν Κάρολος

4 ἐν] τοῦ ἐν?	5 ἀναγορεύσασα libri: corr Meursius	9
τοῦ] τὸ vulgo	15 καὶ αὐτὸς add B	18 ῥήγος add B
19 τοῦ vulgo om		

septima Chalep, octava Antiochia, nona Charan, decima Emet, undecima Esibe, duodecima Musel, decimatertia Ameradia Ticrit. Africa vero ab amer mumnis Bagdadensis potestate avulsa, sui iuris facta et proprium sibi ameram constituenta, prima Ameradia, quemadmodum solebat, fuit Persia, secunda Aegyptus, et reliquae deinceps, ut supra dictum est. nuper vero cum amer mumnes Bagdadensis viribus impar esset, ameras Persiae sive Chorasani sui iuris et potestatis factus est, seseque amer mumnem appellavit, gestans Alcoranum e collo per tabellas instar torquis pendentem; deque genere Alim oriundum se dicit. ameras autem Arabiae felicis sub potestate amerae Aegypti semper fuit. verum hic quoque suae dicionis effectus amer mumnem sese nuncupat, atque ad Alim originem refert.

26. Genealogia conspiciui Regis Hugonis.

Sciendum est Italiae regem, magnum Lotharium, conspiciui regis Hugonis avum, a Carolo magno originem ducere, qui a bellica fortitudine atque gestis admodum celebratur. hic itaque Carolus unus

ἦν μονοκράτωρ πάντων τῶν ῥηγάτων, ἐβασίλευσε δὲ εἰς τὴν
 μεγάλην Φραγγίαν. ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ οὐδεὶς τῶν ὑπο-
 λοιπῶν ῥηγῶν ἐτόλμησε ῥῆγα εαυτὸν καλεῖσαι, ἀλλὰ πάντες
 ἐπῆρχον ὑπόσπονδοι αὐτοῦ· ὅστις χρήματα ἰκανὰ καὶ πλου-
 5 ταν ἀφθονον ἐν Παλαιστίνῃ ἀποστείλας ἐδέϊματο μοναστήρια
 πάμπολλα. ὁ τοίνυν Λωθάριος οὗτος ἀναλαβόμενος τὰ εαυ-
 τοῦ στρατεύματα, κατὰ Ῥώμης ἐκοστρατεύσας ἀπὸ πολέμου
 ταύτην ἐκράτησε, καὶ ἐστέφθη παρὰ τοῦ τότε πάπα· καὶ ἥλικα
 ὑπέστρεφεν εἰς τὴν εαυτοῦ ἐξουσίαν ἤγουν εἰς Παπίαν, κα-
 10 τήτησεν εἰς τὸ κάστρον Πλαζέντι τὸ ὄν ἀπὸ τριάνοντα μι-
 λίων τῆς Παπίας. κατέϊσε μὲν οὗτος τελευτᾷ, ἔτεκεν δὲ υἱὸν P 81
 ὀνόματι Ἀδέλβερτον, ὃς ἔγημε γυναῖκα τὴν μεγάλην Βέρταν,
 καὶ ἐξ αὐτῆς τὴν προρρηθέντα ῥῆγα τὸν Οὐγκανι ἔτεκεν. μετὰ
 δὲ τὸ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Λωθάριον, Λοδοίκος ὁ ἴδιος τοῦ
 15 Λοδοῖκου ἀπὸ τοῦ μεγάλης Φραγγίας ἐλθὼν ἐκράτησε τὴν
 Παπίαν. καὶ ἦν μὲν ἕστερος, ὕστερον δὲ ἦλθεν εἰς Βερῶ-
 ναν, εἰς τὸ κάστρον τὸ ὄν ἀπὸ ῥκ' μιλίων τῆς Παπίας, καὶ
 ἐλθόντος αὐτοῦ ἐκέϊσε ἐπανέστησαν αὐτῷ οἱ τοῦ αὐτοῦ κά-
 20 στρου, καὶ κρατήσαντες ἐτύφλωσαν. καὶ τότε ἐκράτησε Βε-
 ριγγέριος ὁ πάππος τοῦ νυνὶ Βεριγγέρι, καὶ εἰσελθὼν ἐν Ῥώμῃ
 ἐστέφθη. καὶ μετὰ τοῦτο ἐδηλοποίησε λαὸς πολὺς τῷ Ῥο-
 δούλφῳ εἰς Βερῶνιαν ὄντι, λέγοντες ὅτι ἐλθὲ ἐνταῦθα, καὶ
 παραδιδόμεν σοι τὸ ῥηγάτον, καὶ ἀποκτενοῦμεν τὸν Βεριγγέ-

8 καὶ ἐστέφθη παρὰ τοῦ τότε πάπα add B

omnibus regnis imperabat. regnavit autem in magna Francia, ipsoque
 regnante nemo alius sese regem appellare ausus est, sed foedus cum
 eo omnes pepigerant. ille autem multis opibus ingentique pecunia-
 rum vi in Palaestinam transmissis, monasteria quamplurima excitavit.
 Lotharius igitur iste, admotis exercitibus, adversus Romam expedi-
 tionem suscepit, quam bello subiecit; atque ab eo qui tum sedebat
 pontifice coronatus est. cum autem in dicionem suam, Papiam scilicet,
 reverteretur, in urbem Placentiam triginta a Papia miliaribus
 distitam pervenit, ibique diem obiit. filium vero habuit Adelbertum
 nomine, qui uxorem duxit magnam Bertam et ex ea Hugonem regem,
 cuius supra mentionem fecimus, suscepit. Lothario autem magno fa-
 cto functo, Ludovicus consanguineus Ludovici e magna Francia pro-
 ductus Papiam occupavit non coronatus. postea Veronam se contulit;
 quae urbs centum viginti miliaribus Papia distat; quo cum venisset,
 insurgentes contra illum cives captum oculis orbantur. tunc regnum
 adiit Berengarius, Berengarii qui nunc in vivis est avus, Romamque
 ingressus coronatus est. hinc populi multi Rodolphum in Burgundia
 versantem hisce verbis evocant "huc accede, et occiso Berengario

ριον. ὁ δὲ ἦλθε ἀπὸ Βεργώνιαν πρὸς τὰ μέρη τῆς Παπίας, καὶ ὁ μὲν ἡμῖς λαὸς ἦν μετὰ τοῦ Βεριγγέρι, ὁ δὲ λοιπὸς μετὰ τοῦ Ῥοδούλφου. καὶ πολεμήσαντες, ἐνίκησεν ὁ Βεριγγέρις τὸν πρῶτον πόλεμον, καὶ πάλιν πολεμήσαντες, ἐνίκησεν ὁ Ῥοδούλφος, καὶ ἔφυγεν ὁ λαὸς τοῦ Βεριγγέρι. καὶ μόνος⁵ καταλειφθεὶς ὁ Βεριγγέρις ἐποίησεν ἑαυτὸν ὡς τεθνεώτα, καὶ ἔπεσεν μέσον τῶν τεθνεώτων, σκοπιάσας αὐτὸν μετὰ τῆς δορκᾶς αὐτοῦ, τὸν δὲ πόδα αὐτοῦ εἶχεν ἔξω. ἔλθων δὲ εἰς ἐκ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ῥοδούλφου δέδωκεν αὐτῷ μετὰ μεναύλου εἰς τὸν πόδα, αὐτὸς δὲ τὸ σύνολον οὐκ ἐσαλεύθη· τοῦ¹⁰ δὲ μὴ σαλευθέντος, ἀφίησιν αὐτὸν ὡς θῆρεν νεκρὸν ὄντα. ἡγνῶσι δὲ ὁ τοῦ Ῥοδούλφου λαὸς ὅτι ὁ Βεριγγέρις ἐστί. καὶ παύσατος τοῦ πολέμου ἠγέρθη ὁ Βεριγγέρις, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ καλάτιον αὐτοῦ μόνος, καὶ πάλιν ἐκράτησε τῆς βασιλείας, καὶ ἐπολέμησε τὸν Ῥοδούλφον, καὶ ἐνίκησεν αὐτόν. μετὰ δὲ¹⁵ τοῦτο συνεβιβάσθησαν εἰς ἀλλήλους καὶ ἐμερίσθησαν τὴν χώραν εἰς δύο, καὶ ὁ μὲν εἰς ἀνελάβετο τὸ ἐν μέρος τῆς χώρας, ὁ δὲ ἕτερος τὸ ἕτερον. ἦν δὲ ὁ Ῥοδούλφος ὑπὸ τὴν βουλῆν καὶ ἐξουσίαν τοῦ Βεριγγέρι. καὶ μετὰ τοῦτο ἦλθον ἀπὸ Βεργώνια τρεῖς μαρκήσιοι πρὸς Παπίαν τοῦ ἐκδιώξαι τοὺς κρα-²⁰ τοῦντας καὶ κρατῆσαι αὐτοί· ἦσαν δὲ οὗτοι Οὐγων ὁ Ταλιαφέρου καὶ Βόζων καὶ Οὐγων ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βόζου, ὁ προφρηθεὶς εὐγενέστατος ῥήξ. ἦλθε δὲ μετὰ λαοῦ ἱκανοῦ. καὶ

20 κρατοῦντας καὶ add B 22 Βούζου M

regnum tibi trademus." hic ex Burgundia movit, versusque Papiam concessit; divisoque populo, pars Berengarium sequebatur, residua vero pars Rodulpho haerebat. collatisque signis primo Berengarius vicit; praelioque rursus inito victor fuit Rodulphus, Berengariique exercitus in fugam actus est. ipse autem Berengarius, a suis desertus, se mortuum simulavit, mediusque inter cadavera collapsus, pelle cervina, quam ferebat, se contegens et operiens, pedem extra protensum habuit. accedens autem quidam ex Rodulphi militibus pedem eius venabulo ferit: at immotus ille mansit; cumque ipsum absque ullo motu miles cerneret, pro mortuo habuit ac reliquit. Rodulphi vero exercitus hunc Berengarium esse ignorabat. praelium autem cum cessasset, surrexit Berengarius solusque palatium suum adiit; iterumque regno potitus, armis contra Rodulphum sumptis, eum superavit. posthaec autem pacto foedere regnum inter se dividerunt, ita ut pars una uni, altera alteri cederet. Rodulphus tamen sub consilio et potestate Berengarli manebat. venere postea ex Burgundia Papiam tres marchiones, ut principes exturbarent, Hugo Taliapherni, Boso et Hugo Bosonis frater, rex ille nobilissimus, cuius antea mentionem fe-

μαθῶν ὁ Βεργιγγέρις ἠτοιμώσθη, καὶ ἀπῆλθεν εἰς συνάντησιν αὐτοῦ πρὸς πόλεμον, καὶ παρακαθίσας ἐστενοχώρησεν αὐτούς ἀπὸ λιμοῦ, καὶ ὥρισε τὸν λαὸν αὐτοῦ μὴ φρονεῖν τινά, ἀλλ' ὅπου ἂν κρατήσασί τινα ἐξ αὐτῶν κόπτωσι τὴν ῥίνα αὐτοῦ 5 καὶ τὰ δύο ὠτία καὶ ἀπολύωσιν· ὃ δὴ καὶ ἐποίουν. Θεασάμενοι οὖν τοῦτο αἱ προρρηθεῖσαι τρεῖς κεφαλαί, ἄραντες ἀνυπόδοτοι τὰ θεῖα εὐαγγέλια εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ἤλθον πρὸς τὸν Βεργιγγέριν, αἰτούμενοι συγχώρησιν καὶ ὁμνίοντες τοῦ μηκέτι ἐλθεῖν ἐνθάδε μέχρι τέλους ζωῆς αὐτοῦ· καὶ τότε P 82 10 ἴασεν αὐτούς ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν. ἴστερον δὲ τοῦ Βεργιγγέρι ἀπελθόντος εἰς Βερῶναν, ἀπέκτεινεν αὐτὸν Φαλάμβερτος ὁ σύντεκνος αὐτοῦ, καὶ τότε ἐκράτησεν ὅλον τὸ ἔργατον Ῥοδούλφος. καὶ μετὰ τοῦτο ἐμήνυσεν ὁ λαὸς τῆς χώρας ὅλης εἰς Βεργωνίαν τῷ Οὐγγωνι τῷ προρρηθέντι ἔργῳ, 15 λέγοντες ὅτι ἔλθε καὶ παραδίδομέν σοι τὴν χώραν. καὶ ἐλθόντος αὐτοῦ, ἐπῆρον αὐτὸν ὁ λαὸς καὶ ἀπήγαγον εἰς τὸ παλάτιον καὶ ἀπεκατέστησαν αὐτὸν ῥῆγα. τὸν δὲ Ῥοδούλφον εἶπον ὅτι ἀπέλθε μετὰ τοῦ πλοίου σου, θέλης εἰς τὴν χώραν σου, θέλης ἀλλαχού. ὃ δὲ ἀπῆλθεν εἰς Βεργωνίαν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, 20 καὶ κατέχευεν ἐκεῖσε λαὸν ἱκανόν. καὶ τελευτήσαντος αὐτοῦ ἀπῆλθεν Οὐγγων ὁ προρρηθεὶς ῥῆξ εἰς Βεργωνίαν, καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Ῥοδούλφου, ἣτις καὶ Βέρτα ὠνομάζετο, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, τὴν δὲ θυγατέρα αὐτῆς ὀνόματι Ἀδέλεσαν δέ-

5 δύο add B

cimus. is porro magna stipatus multitudine accessit; quo comperto Berengarius bellum instruxit atque in occursum eius venit, interceptoque comœatu famem exercitui eius intulit, interdixitque suis ne quempiam occiderent, sed quemcunque caperent, naso et duabus auriculis mutilarent, sicque dimitterent. id vero factum est. qua re conspecta tres memorati duces, nudis pedibus, divina evangelia prae manibus tenentes Berengarium adierunt, veniam petentes, iurantesque se nunquam illo superstite isthuc venturos esse. tunc sivit eos liberos in regionem redire. deinde vero cum Veronam abiisset Berengarius, a Phalamberto compatre suo occisus est; et tunc toto regno potitus est Rodulphus. sub haec universae regionis populus praefatum regem Hugonem ex Burgundia accersivit, oblato regionis suae principatu, si accederet; cumque venisset, sustulit eum populus et in palatium adduxit regemque constituit. Rodulpho vero edixerunt ut in regionem suam, sive quocunque vellet, sublatis opibus suis abiret. is in Burgundiam regionem suam se contulit, ibique satis amplae multitudini imperavit. mortuo Rodulpho, memoratus rex Hugo Burgundiam adiit ac Rodulphi uxorem Bertam nomine matrimonio sibi

δοκεν Λοθαρίφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, τῷ νυνὶ ὄντι Ἰταλίῳ ῥηγί. ἡ δὲ ἀνελθούσα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ συναφθεῖσα Ῥωμανῷ τῷ πορφυρογεννήτῳ υἱῷ Κωνσταντίνου τοῦ φιλοχρίστου δεσπότη, ἦτοι ἡ θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ περιβλέπτου ῥηγῶς Οὐγωνος, ἡ ὠνομάζετο Βέρτα κατὰ τὸ ὄνομα τῆς μύμμησ ἀτῆς 5 τῆς μεγάλης Βέρτας, ἣτις μετὰ θάνατον τοῦ Ἀδελβέρτου ἀνδρὸς αὐτῆς ἐβασίλευσεν ἔτη *. μετωνομάσθη δὲ Εὐδοκία κατὰ τὸ ὄνομα τῆς τε μύμμησ καὶ ἀδελφῆς Κωνσταντίνου τοῦ φιλοχρίστου δεσπότη.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν κ ζ.

10

περὶ τοῦ θέματος Λογουβαρδίας, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πριγκιπέτων καὶ ἀρχοντιῶν.

Ἰστέον ὅτι ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις κατεκρατεῖτο ἡ πῦσα ἐξουσία τῆς Ἰταλίας, ἡ τε Νεάπολις καὶ Καπύη καὶ ἡ Βενεβενδὸς τὸ τε Σαλερινὸν καὶ ἡ Ἀμάφη καὶ Γαίτη καὶ πῦσα 15 ἡ Λογουβαρδία, παρὰ τῶν Ῥωμαίων, δηλονότι βυσιλευμένης τῆς Ῥώμης. μετὰ δὲ τὸ ἀνελθεῖν τὸ βασίλειον ἐν Κωνσταντινουπόλει διμεμερίσθησαν ταῦτα πάντα εἰς ἀρχὰς δύο, εἷς οὗ καὶ παρὰ τοῦ βασιλευόντος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπεστέλλοντο πατριῖκοι δύο, καὶ ὁ μὲν εἰς πατριῖκος ἐκράτει τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Καλαβρίαν 20 καὶ τὴν Νεάπολιν καὶ Ἀμάφη, ὁ δὲ ἕτερος πατριῖκος ἐκαθέζετο εἰς Βενεβενδὸν καὶ ἐκράτει τὴν Παπίαν καὶ τὴν Κίπυαν καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, καὶ ἐτέλουν κατ' ἕτος τῷ βασιλεὺς τὰ νενομισμένα τῷ δημοσίῳ. αὐταὶ δὲ πᾶσαι αἱ προρρηθεῖσαι χώραι κατεφ-

4 ἦτον? 15 Γαίτη Meursius 16 βασιλευμένων Μ

copulavit, eius vero filiam Adelesam nuptui dedit Lothario filio suo, qui nunc Italiae rex est. filia vero conspicui regis Hugonis Cpolim profecta Romano Porphyrogenito, Constantini Christi amantis imperatoris filio, locata est. haec autem filia conspicui regis Hugonis Berta vocabatur de aviae suae magnae Bertae cognomine, quae post Adelberti mariti sui obitum regno praefuit annis **. illius vero nomen in Eudociam mutatum est, de nomine aviae et sororis Constantini Christi amantis imperatoris.

27. de Longobardiae Themate, eiusque principatibus ac ducatus.

Sciendum est antiquis temporibus omnem Italiae dicionem, Neapolim Capuam Beneventum Salernum Amalphi Gaietam et universam Longobardiam, Romanis Romae imperantibus subditam fuisse. post translata vero Cpolim imperii sedem haec omnia in duos principatus divisa sunt. ex eo tempore ab imperatore Cpolitano missi sunt patricii duo, quorum alter Siciliam Calabriam Neapolim et Amalphi administrabat, alter vero Beneventi residebat imperabatque Papiam Capuam et reliquis omnibus; qui ambo quotannis impe-

πῶτο παρὰ τῶν Ῥωμαίων. ἐν δὲ τοῖς καιροῖς Εἰρήνης τῆς βα-
 σιλίδος ἀποσταλαίς ὁ πατρικίος Ναρσῆς ἐκράτει τὴν Βενεβενδὸν
 καὶ τὴν Παπίαν, καὶ Ζαχαρίας ὁ πάπας Ἀθηναῖος ἐκράτει τὴν
 Ῥώμην. συνέβη δὲ πολέμους γενέσθαι εἰς τὰ τῆς Παπίας μέρη,
 5 καὶ ἐξωδίασεν ὁ πατρικίος Ναρσῆς εἰς τὸν στρατὸν τὰ εἰσχομι- P 83
 ζόμενα πάντα τῷ δημοσίῳ, καὶ οὐκ ἀπεστάλη ἢ κατὰ τύπον
 εἰσομιδῆ παρ' αὐτοῦ· ὁ δὲ Ναρσῆς ἀντεμήνυσεν ὅτι ἀπὸ
 τῶν αὐτοῦθι μᾶλλον ἐλπίζω μοι ἀποσταλῆναι χρήματα, ἐπειδὴ
 πῶσαν τὴν ἀπὸ τῶν ὧδε εἰσομιζομένην εἰσομιδὴν εἰς τοὺς
 10 ἀνακύνσαντας πολέμους κατηγάλωσα, καὶ μᾶλλον ἑμεῖς ἀπὸ
 τῶν ὧδε ζητεῖτε εἰσομιδιάς. ταῦτα ἀκούσασα ἡ βασίλισσα
 Εἰρήνη καὶ ὀργισθεῖσα ἀπέστειλεν αὐτῷ ἄτρακτον καὶ ἡλα-
 κάτην, γράψασα πρὸς αὐτὸν ὅτι λάβε ταῦτα, ἃ καὶ ἀρμόζει
 σοι· νῆθειν σε γὰρ μᾶλλον ἐκρίναμεν δίκαιον ἢ μετὰ ὀπλῶν
 15 ἄνδρα διεκδικεῖν καὶ διευθύνειν καὶ ὑπερπολεμεῖν Ῥω-
 μαίων. ταῦτα ἀκούσας ὁ πατρικίος Ναρσῆς ἀντέγραψε πρὸς
 τὴν βασιλίδα ὅτι ἐπεὶ οὕτω παρ' ὑμῖν ἐνομοίσθην νῆθειν καὶ
 κλῶθειν καθάπερ γυνή, κλῶσαι ἔχω νήματα μετὰ τῆς ἀτράκ-
 του καὶ ἡλακάτης, ἵνα μέχρις ἂν ζῶσιν οἱ Ῥωμαῖοι μὴ δυ-
 20 νηθῶσιν ἐξυφᾶναι ταῦτα. οἱ δὲ Λογουβάρδοι τῷ τότε καιρῷ
 κατῴκουν εἰς Πανωνίαν, ἔνθα ἀρτίως οἰκοῦσιν οἱ Τούρκοι.
 καὶ ἀποστειλάς ὁ πατρικίος Ναρσῆς πρὸς αὐτοὺς ὀπίωρας παν-
 τίας ἐδήλοποίησεν αὐτοῖς ὅτι δεῦτε ἐνταῦθα, καὶ θεάσασθε

ratoris fisco assignatam pecuniam pendebant. hae porro omnes, quas
 supra recensui, regiones a Romanis habitabantur. temporibus autem
 imperatricis Irenae missus patricius Narses et Beneventum et Papiam
 administrabat; Romam vero papa Zacharias Atheniensis. accidit autem
 ut in Papiæ partibus bella gererentur, Narsesque patricius fisco as-
 signatas ex pacto pecunias in exercitus usum impenderet; et ordina-
 rius ab illo reditus non tantum non mittebatur, sed potius illinc
 pecunias sibi missum iri, sperare se significabat, quippe cum omnes
 reditus bellis ingruentibus impendisset, ac proinde non hinc aliquid
 esse quaerendum. his auditis imperatrix Irene, ira accensa, susum
 illi et colum misit, hisce verbis ad ipsum scribens "accipe haec quae
 tibi conveniunt: nere enim te aequius indicavimus quam armis tan-
 quam virum uti ac pro Romanis pugnare." quibus intellectis Narses
 patricius rescripsit imperatrici hoc modo: "postquam nere me rectius
 et filum torquere videtur tibi veluti feminam, telam me ordiri nosse
 scias, quam nunquam Romani detexant." tunc autem temporis Lon-
 gobardi Pannoniam incolebant, quae nunc Turcarum sedes est, et
 missis ad eos fructibus omnis generis patricius isthaec ipsis signifi-
 cavit "venite huc et videbitis, pro veteri verbo, terram mel et lac
 fluentem, et qua, ut puto, neque deus meliorem habet; et si vobis

γῆν ῥέουσιν κατὰ τὸ εἰρημένον μέλι καὶ γάλα, ἦς, ὡς οἶμαι, ὁ θεὸς κρεῖττονα οὐκ ἔχει· καὶ εἰ ἔστιν ὑμῖν ἀρεστόν, κατοικήσατε ἐν αὐτῇ, ὅπως εἰς αἰῶνα αἰῶνος μακαρίζετέ με. ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ Λογούβαρδοι καὶ πεισθέντες, ἀνυλαβόμενοι τὰς φιλίας αὐτῶν, ἦλθον εἰς Βενεβενδόν. οἱ δὲ 5 τοῦ κάστρου Βενεβενδοῦ οὐκ εἴσαν αὐτοὺς ἔνδον τοῦ κάστρου εἰσελθεῖν, ἤκησαν δὲ ἔξωθεν τοῦ κάστρου πλησίον τοῦ τεύχους εἰς τὸν ποταμὸν, οἰκοδομήσαντες ἐκεῖσε κάστρον μικρόν, ἐξ οὗ καὶ ὀνομάζεται Τζιβιτινόβα, τουτέστι νεόκαστρον· ὃ καὶ μέχρι τῆς σήμερον συνίσταται. εἰσῆρχοντο δὲ καὶ ἔωθεν 10 τοῦ κάστρου καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ διὰ μηχανῆς κυριεύσαντες τοὺς οἰκητορας τοῦ κάστρου Βενεβενδοῦ ἀνέβλον πάντας καὶ κατέσχον τὸ κάστρον· ἔωθεν γὰρ διὰ τῶν θάβδων αὐτῶν σπαθία βαστάζοντες, καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὑποτρόπον ποιήσαντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ μάχην, πάντας, ὡς εἴρη- 15 ται, ἀπέκτειναν. καὶ ἔκτοτε ἐκστρατεύσαντες πῦσαν τὴν γῆν ἐκείνην ὑπέταξαν τοῦ τε θέματος Λογουβαρδίας καὶ Καλαβρίας καὶ ἕως Παπίας, ἄνευ τῆς Ἰδρεντοῦ καὶ Καλλιπόλεως καὶ τοῦ Ῥουσιάνου καὶ τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Γαίτης καὶ Συρρεντοῦ καὶ Ἀμάλφης. πρῶτον δὲ κάστρον ὑπῆρχεν 20 ἀρχαῖον καὶ μέγα ἢ Κάπνα, δευτέρα ἢ Νεάπολις, τρίτη ἢ Βενεβενδός, τετάρτη ἢ Γαίτη, πέμπτη ἢ Ἀμάλφη. τὸ δὲ Σαλερινὸν ᾤκισθη ἐπὶ τοῦ Σικάρδου, ὅτε διεμέρισαν οἱ Λογούβαρδοι τὰ πριγκιπάτα. εἰσὶ δὲ μέχρις τῆς σήμερον, ἥτις ἔστιν ἰνδικτιῶν ἑβδόμη, ἔτη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 595, ἀφ' 25

3 μακαρίζετέ? 9 τζινά νόβα M 13 κατέχουν M

placuerit, hanc inhabitabit, ut in perpetuum faustis me precationibus ac benedictionibus prosequamini." his vero auditis, persuasi Longobardi cum familiis Beneventum venerunt. cives autem Beneventani cum intra urbem illos admittere nollent, extra eam prope murum ad flumen habitarunt, aedificata urbe parva, quae Civita nova, id est nova civitas, appellatur, exstatque etiam hodie. intrabant vero etiam urbem et ecclesiam, doloque superiores facti habitatoribus omnibus eos universos occiderunt urbemque occuparunt: gladiis enim intra fustes occultatis, ecclesiam ingressi, pugna excitata universos, ut supra dictum est, interemerunt. et inde excursione in omnem dicionem thematis Longobardiae et Calabriae facta, subiecerunt eam usque ad Papiam, excepta Hydrunte Callipoli Rusiano Neapoli Gaieta Surrento et Amalphe. prima vero urbs antiqua et magna erat Capua, secunda Neapolis, tertia Beneventum, quarta Gaieta, quinta Amalphe. Salernum autem habitatum fuit a Sicardo, cum principatus dividerent Longobardi. et sunt in hodiernum usque diem, quae septima indictio est, anni a condito mundo 6457 (Christi 949), a divisa

οὗ ἐμερίσθη ἡ Λογουβαρδία ἔτη σ'. ὑπῆρχον δὲ ἀδελφοὶ
 δύο, ὁ Σίκων καὶ ὁ Σικάρδος· καὶ ὁ μὲν Σίκων ἐκράτησε τὴν
 Βενεβενδόν καὶ τὰ μέρη τῆς Βάρεως καὶ τῆς * Σιπενδοῦ, ὁ
 δὲ Σικάρδος τὸ Σαλερινόν καὶ τὴν Κάπυαν καὶ τὰ μέρη τῆς P 84
 5 Καλαβρίας. ἡ δὲ Νεάπολις ἦν ἀρχαῖον πραιτώριον τῶν κα-
 τερχομένων πατρικίων, καὶ ὁ κρατῶν τὴν Νεάπολιν κατεῖχε
 καὶ τὴν Σικελίαν, καὶ ἠνίκα κατέλαβεν ὁ πατρίκιος ἐν Νεαπό-
 λει, ἀπῆρχετο ὁ δοῦξ Νεαπόλεως ἐν Σικελίᾳ. ἡ δὲ Κάπυα
 ἦν πόλις ὑπερμεγέθης, καὶ ἐάλω ὑπὸ τῶν Οὐανδήλων ἧτοι
 10 τῶν Ἀφρικῶν, καὶ κατέλυσαν αὐτήν. ἐρημοκᾶστρου δὲ οὕσης
 ἦκου ἐν αὐτῇ Λογούβαρδοι. καὶ πάλιν τῶν Ἀφρικῶν ἐπερ-
 χομένων κατ' αὐτῶν ἐπιδομήσεν ὁ ἐπίσκοπος Λανδούλφος
 κάστρον εἰς τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπωνόμασεν αὐτὸ *
 Κάπυαν νέαν, τὴν καὶ νῦν οὖσαν. ἀφ' οὗ δὲ ἐκτίσθη ἡ αὐτὴ
 15 Κάπυα εἰσὶν ἔτη ογ'. ἡ δὲ Νεάπολις καὶ ἡ Ἀμάλφη καὶ
 ἡ Συρεντός ὑπῆρχον αἰεὶ ὑπὸ τὸν βασιλεῖα Ῥωμαίων.

Ἰστὸν ὅτι μαστρομήλης ἐρμηγεύεται τῇ Ῥωμαίων δια-
 λέκτῃ κατεπάνω τοῦ στρατοῦ.

Ἰστὸν ὅτι πρὸ τοῦ περᾶσαι τοὺς Βενετικούς καὶ οἰκῆσαι
 20 εἰς τὰ νηοῖα εἰς ἃ νῦν οἰκοῦσιν, ἐκαλοῦντο * Ἐνετικοί, καὶ
 κατέφκουν εἰς τὴν ξηρὰν εἰς αὐτὰ τὰ κάστρα, κάστρον Κύ-
 κορδα, κάστρον * Ἰουστινιᾶνα, κάστρον τοῦ Νούνου, καὶ
 ἕτερα πλείστα κάστρα.

11 τὴν ἀφρικὴν ἐπερχομένην libri: corr Meursius 13 Κα-
 παντὴν καὶ libri: corr Bandurius 21 κατέφκουν αἰτίκιοι libri,
 et mox αἰκίλων: corr Meursius αὐτὰ] ταῦτα?

Longobardia anni 200. erant autem fratres duo, Sico atque Sicardus. et Sico quidem Benevento imperabat ac Bareos, et Sipendi partibus, Sicardus vero Salernum Capuam et partes Calabriae possidebat. at Neapolis antiquum praetorium erat patriciorum qui mittebantur; et qui Neapoli imperabat, imperabat et Siciliae; cumque patricius Neapolim appelleret, dux Neapoleos in Siciliam abibat. Capua vero erat urbs ingens, captaque est a Vaudalis sive Afris, et vastata; atque ita desolata cum iaceret, inhabitaverunt eam Longobardi. et mox Afris rursus ingruentibus, Landulphus episcopus ad pontem fluminis urbem aedificavit, quam Capantem nuncupavit; quae quidem etiamnum superest. ex quo autem haec Capua constructa fuit, anni sunt 73. ceterum Neapolis Amalphe et Surentum Romano imperatori semper paruerunt. Sciendum quod magister militum Romanorum lingua significat praefectum exercitus.

Sciendum quod Veneti antequam traicerent, inhabitarentque insulas quas nunc inhabitant, Henetici nuncupabantur, et incolebant in continenti has urbes, Concordiam Iustiniana Nunum et reliquas ple-
 rasque.

Ἰστέον ὅτι περασάντων τῶν νῦν καλουμένων Βενετίκων, πρῶτον δὲ * Ἐνετικῶν, ἔκτισαν ἐν πρώτοις κάστρον ὀχυρόν, ἐν ᾧ καὶ σήμερον καθέζεται ὁ δουξ Βενετίας, ἔχον κύκλωθεν θάλασσαν ὡσεὶ μιλίων ἕξ, εἰς ἣν καὶ εἰσέρχονται ποταμοὶ κζ. ἰπάρχουσι δὲ καὶ νῆσοι κατ' ἀνατολὰς τοῦ αὐτοῦ. ἔκτι- 5 σαν δὲ καὶ ἐν ταῖς αὐταῖς νήσοις οἱ νῦν Βενετικοὶ καλούμενοι κάστρα, κάστρον Κοργάδον, ἐν ᾧ καὶ μητρόπολις ἔστι μεγάλη, καὶ πολλὰ λείψανα ἁγίων ἐν ταύτῃ ἀπόκεινται, κάστρον Ῥιβαλενσης, κάστρον Λουλιανόν, κάστρον Ἀψανον, κάστρον Ῥωματινά, κάστρον Λικεντζία, κάστρον Πίνεταί, ὅπερ 10 λέγεται Στροβίλος, κάστρον Βινιόλα, κάστρον Βόες, ἐν ᾧ ὑπάρχει ναὸς τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Πέτρον, κάστρον Ἡλιτουάβα, κάστρον Λιτουμανκέρσες, κάστρον Βρόνιον, κάστρον Μυδαῦκον, κάστρον Ἡβόλα, κάστρον Πριστήνα, κάστρον Κλουγία, κάστρον Βροῦνδον, κάστρον Φοσαῶν, κάστρον Λαυριτῶν. 15

Ἰστέον ὅτι καὶ εἰσὶν ἕτεραι νῆσοι ἐν τῇ αὐτῶν χώρα Βενετίας.

Ἰστέον ὅτι καὶ ἐν τῇ στερεῇ εἰς τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας ὑπάρχουσι κάστρα τῶν Βενετίκων, ἅτινά εἰσι ταῦτα, κάστρον Κάπρε, κάστρον Νεόκαστρον, κάστρον Φινές, κάστρον Αἰκυλον, κάστρον Ἀειμάνας, ἐμπόριον μέγα Τορτζελῶν, κάστρον Μου- 20 ράν, κάστρον Ῥίβαντον, ὃ ἐρμηνεύεται τόπος ὑψηλότατος, ἐν ᾧ καθέζεται ὁ δουξ Βενετίας, κάστρον Καβερτζέντζης.

Ἰστέον ὅτι καὶ ἐμπόρια εἰσὶ καὶ καστέλλια.

5 Ἐκτισαν Meursius pro ἔκτισαν

Sciendum Venetos nunc appellatos, qui olim Henetici dicebantur, cum traiecissent, munitam imprimis urbem condidisse, in qua hodie habitat dux Venetiarum, mari undique cinctam spatio circiter sex miliarium, quod influunt flumina 27. sunt etiam insulae versus orientem urbis, in quibus Veneti nunc appellati oppida aedificauerunt, Cogradum, ubi metropolis magna est, in qua multae sanctorum reliquiae depositae iacent; Rhibalenses, Lulianum, Apsanum, Rhomatina, Licentia, Pinetae, sive Strobilus, Biniola, Boës, ubi templum S. Petri apostoli, Elituaiba, Litumanceres, Bronium, Madaucum, Hebola, Pristena, Clugia, Brundum, Phosaon, Lauriton.

Sciendum etiam alias esse insulas in Venetorum regione.

Sciendum etiam in terra firma Italiae regione etiam urbes Venetorum has existere, Capre, Neocastrum, Phines, Aeculum, Aimanas, magnum emporium Tortzelorum, Muran, Rhibantum, quod significat locum valde excelsum, in quo residet dux Venetiarum, et Cabertzentza.

Sciendum etiam emporia esse et castella.

Κεφάλαιον κη'.

διήγησις πῶς κατεκρίθη ἡ νῦν καλουμένη Βενετία.

Ἰστέον ὅτι ἡ Βενετία τὸ μὲν παλαιὸν ἦν τόπος ἔρημός τις αἰκίητος καὶ βαλκαώδης, οἱ δὲ νῦν καλούμενοι Βενετικοὶ ὑπῆρχον
 5 Φράγγοι ἀπὸ Ἀκουηλείας καὶ ἀπὸ τῶν ἐτέρων τόπων τῆς Φραγ-
 γίας, καὶ κατώκουν εἰς τὴν ξηρὰν ἀντικρὺ τῆς Βενετίας. τοῦ δὲ P 85
 Ἄτιλα τοῦ βασιλέως τῶν Ἀβάρων ἐλθόντος καὶ πάσας τὰς
 Φραγγίας καταληψαμένον καὶ ἀφανίσαντος, ἤρξαντο φεύγειν
 μὲν πάντες οἱ Φράγγοι ἀπὸ Ἀκουηλείας καὶ ἀπὸ τῶν ἐτέρων
 10 τῆς Φραγγίας κάστρων, ἔρχεσθαι δὲ πρὸς τὰς αἰκίητους νή-
 σους τῆς Βενετίας καὶ ποιεῖν ἐκεῖσε καλύβια διὰ τὸν τοῦ
 βασιλέως Ἄτιλα φόβον. αὐτοῦ οὖν τοῦ βασιλέως Ἄτιλα λη-
 σαμένου πᾶσαν τὴν χώραν τῆς ξηρᾶς καὶ μέχρι Ρώμης καὶ
 Κυλαβρίας ἐλθόντος καὶ τὴν Βενετίαν μακρόθεν καταλιπόν-
 15 τος, ἄδειαν εὐρόντες οἱ προσπεφηνότες ἐν ταῖς νήσοις τῆς
 Βενετίας, καὶ οἷον τὴν δειλίαν ἀποσεισάμενοι, ἅπαντες ἐβου-
 λεύσαντο τοῦ κατοικῆσαι ἐκεῖσε· ὕπερ καὶ ἐποίησαν, κατοι-
 κησαντες ἐκεῖσε μέχρι τῆς σήμερον. μετὰ δὲ τὸ ἀναχωρη-
 20 σαι τὸν Ἄτιλαν μετὰ χρόνους πολλοὺς πάλιν παρεγένετο Πι-
 πίνος ὁ ῥήξ, ὃς ἤρχε τότε τῆς τε Παπίας καὶ ἐτέρων ἑγγά-
 των· εἶχεν γὰρ οὗτος ὁ Πιπίνος ἀδελφοὺς τρεῖς, οἵτινες
 ἤρχον πασῶν τῶν Φραγγιῶν καὶ Σκλαβινιῶν. τοῦ δὲ ῥηγὸς

8 ἤρξαντο add B

28. *narratio, quomodo conditae fuerint, quae nunc Venetiae nuncupantur.*

Venetiae olim quidem erant locus quispiam desertus, non habitatus, et palustris: qui autem nunc Veneti appellantur, Franci erant ab Aquileia et ceteris Franciae locis, et inhabitabant terram quae e regione Venetiarum est. cum autem venisset Attila Abarum rex ac universam Franciam depopulatus esset ac perdidisset, Franci omnes Aquileiam cum reliquis Franciae urbibus deserere coeperunt, et ad Venetiarum insulas habitatoribus vacuas venerunt, et tuguria illic fecerunt ob Attilae regis metum. hic autem Attila rex cum terram omnem devastasset et Romam usque atque in Calabriam venisset, Venetiasque longe reliquisset, inventa securitate qui in insulas Venetiarum confugerant, et tanquam timore deposito, omnes commorari ibi statuerant, et commorati sunt in hodiernum usque diem. postquam vero Attila recessisset, multis post annis venit rursus rex Pipinus, qui Papiam tunc et cetera regna tenebat: habebat enim tres fratres Pipinus, qui Franciae omni et Sclavoniae imperabant. cum

Πιπίνου ἐλθόντος κατὰ τῶν Βενετίκων μετὰ δυνάμεως καὶ λαοῦ πολλοῦ, παρεκάθισεν διὰ τῆς ξηραῖς ἐκεῖθεν τοῦ περάματος τῶν νήσων τῆς Βενετίας, εἰς τόπον λεγόμενον Ἀειβόλας. οἱ οὖν Βενετικοὶ ἰδόντες τὸν ῥῆγα Πιπίνον μετὰ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως κατ' αὐτῶν ἐπερχόμενον καὶ μέλλοντα μετὰ 5 τῶν Ἰππων ἀποπλεῦσαι πρὸς τὴν νῆσον τοῦ Μαδαμαύκου (ἔστι γὰρ αὕτη ἡ νῆσος πλησίον τῆς ξηραῖς), βαλόντες κερατάρια ἅπαν τὸ πέραμα ἐναπέφραξαν. εἰς ἀμηχανίαν οὖν ἐλθὼν ὁ τοῦ ῥηγῶς Πιπίνου λαὸς (οὐδὲ γὰρ ἦν δυνατόν αὐτοὺς ἀλλαγῶν περᾶσαι) παρεκάθισαν αὐτοῖς διὰ τῆς ξηραῖς 10 μῆνας ἕξ, πολεμοῦντες καθ' ἑκάστην ἡμέραν μετ' αὐτῶν. καὶ οἱ μὲν Βενετικοὶ εἰσῆρχοντο εἰς τὰ πλοῖα αὐτῶν καὶ ἴσταντο ὀπισθεν τῶν παρ' αὐτῶν ῥιφέντων κεραταρίων, ὁ δὲ ῥῆξ Πιπίνος ἴστατο μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ αἰγιαλῷ. καὶ οἱ μὲν Βενετικοὶ μετὰ τοξείας καὶ ῥιπταρίων ἐπολέμουν, μὴ ἐῶντες αὐτοὺς 15 πρὸς τὴν νῆσον διαπερᾶσαι. ἀπορήσας οὖν ὁ ῥῆξ Πιπίνος εἶπε πρὸς τοὺς Βενετικούς· ὅτι ὑπὸ τὴν ἐμὴν χεῖρα καὶ πρόνοιαν γίνεσθε, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἐμῆς χώρας καὶ ἄξουσίας ἐστέ. οἱ δὲ Βενετικοὶ ἀντέλεγον αὐτῷ ὅτι ἡμεῖς δοῦλοι θελομεν εἶναι τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων καὶ οὐχὶ σοῦ. ἐπὶ πολὺ δὲ βία 20 σθέντες οἱ Βενετικοὶ ἀπὸ τῆς γεγυνοῦσας ὀχλήσεως πρὸς αὐτοὺς ἐποίησαντο εἰρηνικὰς σπονδὰς πρὸς τὸν ῥῆγα Πιπίνον τοῦ παρέχειν αὐτῷ πλεῖστα πάντα. ἔκτοτε δὲ καθ' ἕκαστον χρόνον ἡλάττωτο τὸ πάκτον, ὅπερ καὶ μέχρι τῆς σήμερον δια-

ὁ δαμαύκου Μ

autem contra Venetos proficisceretur rex Pipinus, ingentem militum multitudinem secum ducens, castra metatus est in continenti ex altera parte traiectus insularum Venetarum, in loco cui nomen Aibolas. videntes autem Veneti regem Pipinum contra se cum exercitu adventantem, et cum equis appulsurum esse ad insulam Madamauci, quae continenti propinqua est, antennis iactis omnem traiectum muniuerunt. cum igitur videret Pipini exercitus nihil se efficere posse, quandoquidem traiectus alibi nullus esset, obsederunt eos in continenti per semestre, quotidie manum conserentes. et Veneti quidem naves suas ingressi post antennas quas iecerant se tuebantur, rex vero Pipinus cum suo exercitu stabat in littore; quem Veneti cum sagittis et missilibus oppugnabant, ne in insulam traiceret. desperans igitur rex Pipinus ita Venetos compellavit: "subditi mei estis, siquidem a mea terra et dicione huc venistis." at illi responderunt "Romanorum imperatori subsesse volumus, non tibi." tandem vero crebris molestiis fatigati Veneti pacem cum Pipino rege vel inviti fecerunt et tributa plurima promiserunt. ex illo vero tempore singulis annis minutum

σώζεται · τελοῦσι γὰρ οἱ Βενέτικοι τῷ κατέχοντι τὸ ῥηγάτον Ἰταλίας ἤτοι Παπίας διβάρια ἀσίμιν λίτρας λς' καθ' ἑκα-
στον χρόνον. καὶ τοῦτω τῷ τρόπῳ ἔπαυσεν ὁ μεταξὺ Φράγ-
γων καὶ Βενετίκων πόλεμος. ὅτε δὲ ἤρξατο ἀποφενύγειν ὁ
3 λαὸς πρὸς Βενετίαν καὶ, ὑποσυνάγεσθαι ὥστε πολλοὺς γίνε-
σθαι, ἀνηγόρευσαν ἑαυτοῖς δοῦκα τὸν εὐγενεῖα τῶν ἄλλων
διαφέροντα. ἐγγράνει δὲ ὁ πρῶτος δοῦξ ἐν αὐτοῖς πρὶν ἢ P 86
εἰθεῖν κατ' αὐτῶν ὁ ῥήξ Πιπίνος. ἦν δὲ τῷ τότε καιρῷ τὸ
δοουάτον εἰς τέπον λεγόμενον Τζιβιτὰ νόβα, ὅπερ ἐρμηνεύε-
10 ται νεόκαστρον. διὰ δὲ τὸ εἶναι τὸ προειρημένον νησίον πλη-
σίον τῆς Ξηραῖς, κοινῇ βουλῇ μετέδηκαν τὸ δοουάτον εἰς ἑτε-
ρον νησίον, ἐν ᾧ καὶ νῦν ἔστι σήμερον, διὰ τὸ εἶναι μηκό-
θεν τῆς Ξηραῖς, ὅσον βλέπει τις ἀνδρα ἔκπη ἐφεζόμενον.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν κθ'.

15 περὶ τῆς Δελματίας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ παρακειμένων ἐθνῶν.

Ἵτι Διοκλητιανὸς ὁ βασιλεὺς πάνν τῆς χώρας Δελμα-
τίας ἤρασθη, διὸ καὶ ἀπὸ τῆς Ρώμης λαὸν ἀγαγὼν μετὰ
τὰς φαιμλίαις αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ τῆς Δελματίας χώρα τού-
τους κατεσκήνωσεν · οἱ καὶ Ρωμαῖοι προσηγορεύθησαν διὰ τὸ
20 ἀπὸ Ρώμης μετοικισθῆναι, καὶ ταύτην μέχρι τῆς σήμερον
τὴν ἐπωνυμίαν ἐναποφέρονται. οὗτος οὖν ὁ βασιλεὺς Διο-
κλητιανὸς καὶ τὸ τοῦ Ἀσπαλάθου κάστρον ἕκοδόμησε, καὶ

10 νησίον] σημείον P

fait tributum, quod etiam hodie obtinet: solvunt enim Veneti quot-
annis Italiae sive Papiae regnum tenenti divaria argenti non signati
libras triginta sex. atque hoc modo bellum inter Francos et Vene-
tos cessavit. cum vero fugere Venetias populus coepisset, ibique
congregari, adeo ut ingens esset multitudo, ducem sibi creaverunt qui
nobilitate ceteros antecelleret; factusque iam fuit primus dux inter
ipso antequam contra eos arma sumeret rex Pipinus. Erat tunc tem-
poris Ducatus in loco qui dicebatur Civita nova, quod interpretantur,
Civitas nova. cum autem praedicta insula proxima continenti esset,
de communi consilio Ducatum in aliam insulam transtulerunt, ubi
etiamnum est; propterea quod tam longe a continente distet, quam
quis hominem equo insidentem videre possit.

29. de Dalmatia, et populis ei adiacentibus.

Diocletianus imperator summopere Dalmatiam amavit; quare
etiam populi Romani colonias eo deduxit; populique illi Romani
nuncupati sunt, quippe qui Roma illuc commigrassent; manetque iis
cognomen istud ad hodiernum usque diem. Iudatus itaque impera-
tor Diocletianus urbem illic Aspalathum condidit, et in ea palatia

ἐν αὐτῇ παλάτια ἐδείματο λόγου καὶ γραφῆς ἀπάσης ἐπέ-
 κεινα, ὧν καὶ μέχρι τῆς σημερινῆς παλαιῆς εὐδαιμονίας
 λείψανα φέρονται, κἄν ὁ πολὺς χρόνος αὐτὰ κατηράλωσεν.
 ἀλλὰ καὶ τὸ κάστρον Διοκλεῖα τὸ νῦν παρὰ τῶν Διοκλητια-
 νῶν κατεχόμενον ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Διοκλητιανὸς ἐκοδόμησεν,⁵
 ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Διοκλητιανοὶ καλεῖσθαι οἱ τῆς ἐκείνης
 χώρας ἐναπειλήφασιν. ἡ δὲ καὶ τῶν αὐτῶν Ῥωμαίων διακρά-
 τησις ἦν μέχρι τοῦ Λανούβειος ποταμοῦ· οἱ καὶ ποτε Θελή-
 σαιτες τὸν ποταμὸν διαπεράσαι καὶ καταμαθεῖν τίνες κατοι-
 κοῦσιν ἐκεῖθεν τοῦ ποταμοῦ, διαπεράσαντες εὗρον ἔθνη Σλα-
 βινικὰ ἄσπλα ὄντα, ἅτινα καὶ Ἄβαροι ἐκαλοῦντο. καὶ οὔτε
 οὔτοι ἠλιζον ἐκεῖθεν τοῦ ποταμοῦ κατοικεῖν τιὰς οὔτε ἐκε-
 νοὶ ἔνθεν τοῦ ποταμοῦ. διὰ οὖν τὸ ἀόπλους εὑρεῖν αὐτοὺς
 τοὺς Ἄβαρους οἱ Ῥωμῆνοι καὶ πρὸς πόλεμον ἀπαρασκευά-
 στους καὶ καταπολεμήσαντες ἀνελύβοντο πρᾶϊδαν καὶ μίχμα-
 λωσίαν, καὶ ἀνεχώρησαν. καὶ ἔκτοτε ποιήσαντες ἀλλάγμια
 δύο οἱ Ῥωμῆνοι ἀπὸ πάσχα ἕως πάσχα τὸν λαὸν αὐτῶν
 ἐνήλλασον, ὥστε τῷ μεγάλῳ καὶ ἀγίῳ σαββάτῳ ἀλλήλοις συν-
 ανταῖν, τοὺς μὲν ἀποστρεφόμενους ἀπὸ τοῦ παρμονίμου,
 τοὺς δὲ εἰς τὴν τοιαύτην δουλείαν ἀπερχομένους. καὶ γὰρ²⁰
 πλησίον τῆς θαλάσσης ὑπὸ τὸ αὐτὸ κάστρον ἔστι τὸ ἐπιλεγό-
 μενον Σαλώνα, μέγεθος ἔχον τὸ ἡμισυ Κωνσταντινουπόλεως,
 ἐν ᾧ πάντες οἱ Ῥωμῆνοι συνήγοντο καὶ καθωπλίζοντο, καὶ

9 καὶ καταμαθεῖν — διαπεράσαντες add B

omni descriptione majora extruxit, quorum etiamnam reliquiae super-
 sunt veteris magnitudinis testes, quamvis diuturnitate temporum ea
 consumpta sint. enimvero urbem quoque Diocleam, quam nunc Diocletiani incolunt, aedificavit idem imperator; unde etiam Diocletianorum cognomen nacti sunt eius regionis incolae. istorum autem Romanorum protendebantur termini ad flumen Danubium usque; quod cum aliquando transmisissent discendi gratia quinam trans Danubium habitent, invenerunt Sclavinos, qui et Abari nuncupati, gentem inermem. neque vero hi trans flumen habitare aliquos neque cis flumen isti arbitrabantur. quia autem inermes atque ad bellum imparatos Abaros comperiebant Romani, debellantes eos praedam inde et captivos abducentes recesserunt. et ex eo tempore permutationes duas instituentes Romani a pascha ad pascha suos permutabant, ita ut magno sanctoque sabbato obviam sibi fierent et qui a mansionis suae loco discederent et qui in hanc servitutum succederent. etenim prope mare sub hac ipsa urbe urbs est Salona nuncupata, dimidium habens eius magnitudinis quam Cpolis; in ea congregati omnes Romani arma sumebant, indeque discedentes ad clausuram pergebant quattuor

προσαπεκύνουν ἐκ τῶν ἐκεῖσε καὶ πρὸς τὴν κλεισοῦραν ἀπήρ-
 χοντο τὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κάστρου ὑπάρχουσαν μιλια τέσ-
 σαρα· ἧτις καὶ μέχρι τοῦ νῦν καλεῖται Κλεισα διὰ τὸ συγ-
 κλίειν τοὺς διερχομένους ἐκεῖθεν. καὶ ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀπήρ-
 χοντο πρὸς τὸν ποταμὸν. τὸ σὺν τοιοῦτον ἀλλάγιον ἐπὶ πολλοῖς
 10 γινόμενον χρόνοις, οἱ ἐκεῖθεν τοῦ ποταμοῦ Σκλάβοι, οἱ καὶ Ἀβα-
 ροὶ καλούμενοι, καθ' ἑαυτοὺς ἐσκόπησαν λέγοντες ὅτι οὗτοι
 οἱ Ῥωμᾶνοι, ἐπεὶ ἐπέρασαν καὶ εὗρον πραιδαν, ἀπὸ τοῦ νῦν
 καθ' ἡμῶν οὐ παύσονται διαπερῶντες· καὶ διὰ τοῦτο μηχα-
 10 ησησόμεθα κατ' αὐτῶν. οὕτως οὖν οἱ Σκλάβοι οἱ Ἀβαροὶ
 βουλευσάμενοι, καὶ διαπερασάντων ποτὲ τῶν Ῥωμᾶνων ποιή-
 σαντες οὗτοι ἐγκρύμματα καὶ πολεμήσαντες ἐνίκησαν αὐτούς.
 καὶ ἀναλαβόμενοι τὰ τε ὄπλα αὐτῶν καὶ τὰ φλάμουλα καὶ
 τὰ λοιπὰ πολεμικὰ σημεῖα, διαπεράσαντες οἱ προειρημένοι
 15 Σκλάβοι τὸν ποταμὸν ἦλθον εἰς τὴν κλεισοῦραν. οὓς καὶ
 ἰδόντες οἱ ἐκεῖσε ὄντες Ῥωμᾶνοι, θρασάμενοι δὲ τὰ φλάμουλα
 καὶ τὴν ἐξόπλισην τῶν ὁμοφύλων αὐτῶν, τοὺς αὐτῶν ὁμοφύ-
 λους εἶναι νομίσαντες, ἠνίκα κατέλαβον οἱ Σκλάβοι οἱ προε-
 ρηθέντες εἰς τὴν κλεισοῦραν, παρεχώρησαν αὐτοῖς διελθεῖν.
 20 διελθόντες δὲ εὐθὺς τοὺς Ῥωμᾶνους οὗτοι ἐξήλασαν καὶ τὴν
 Σαλώνα τὸ προειρημένον κάστρον ἐκράτησαν. καὶ κατοική-
 σαντες ἐκεῖσε ἔκτοτε κατὰ μικρὸν ἀρξάμενοι πραιδεύειν τοὺς
 Ῥωμᾶνους τοὺς εἰς τοὺς κάμπους καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη

11 διαπεράσαντες ποτε οἱ Ῥωμᾶνοι ἐποίησαν οὗτοι ἐγκρύμμα Μ

milias passuum ab ipsa urbe Salona distantem, quae in hodiernum usque diem Clisa nuncupatur, quod illac praeterentes quasi conclu-
 dat, atque inde ad flumen proficiscebantur. hac igitur permutatione
 multis annis facta, Sclavi qui trans flumen habitabant, qui et Abari
 dicti, re considerata dixerunt inter sese "Romani hi ex quo primum
 traiecerunt praedamque nacti sunt, nunquam traicere desinent; ita-
 que aliquid contra machinemur." hoc igitur consilio Sclavi sive Abari,
 cum Romani aliquando flumen transmisissent, positae insidiis illos ad-
 orti oppugnarunt viceruntque; ac sumptis eorum armis vexillis et
 reliquis signis bellicis, traiecto praedicti Sclavi flumine ad clausuram
 venere. quos ubi viderunt Romani qui illic excubias agebant, con-
 spectis vexillis et armatura gentilium suorum, gentiles eos esse suos
 arbitrati, cum ad clausuram praefati Sclavi accessissent, transitum
 illis permiserunt. sed intromissi Romanos oppido expulerunt, neqnon
 etiam laudatam urbem Salonam occuparunt; ibique sedibus positae
 paulatim ex eo tempore incipientes praedari Romanos in campis et
 in locis editioribus habitantes deleverunt, eorumque loca invaserunt.

κατοικοῦντας ἠφάνισαν, καὶ τοὺς τόπους αὐτῶν κατεκράτησαν. οἱ δὲ λοιποὶ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ τῆς παραλίας κάστρα διασώθησαν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν κρατοῦσιν αὐτά· ἀνὰ εἰς ταῦτα κάστρα, τὸ Ῥαοῦσιν, τὸ Ἀσπάλαθον, τὸ Τετραγγούριον, τὰ Διάδωρα, ἡ Ἀρβη, ἡ Βέκλα καὶ τὰ Ὀψαρα· ὧν τινῶν⁵ καὶ οἰκῆτορες μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦνται.

Ὅτι ἀπὸ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, καθ' ὃν μέλλει τρόπον ῥηθῆσεσθαι ἐν τῇ τῶν Χρωβάτων καὶ Σέρβλων συγγραφῇ, πῦσα ἡ Δελματία καὶ τὰ περὶ αὐτὴν ἔθνη, οἷον Χρωβάτοι Σέρβλοι Ζαχλοῦμοι Τερβοννιω¹⁰ ται Καναλεῖται Διοκλητιανοὶ καὶ Ἀρετανοὶ καὶ οἱ Παγανοὶ προσαγορευόμενοι, τῆς δὲ τῶν Ῥωμαίων βασιλείας διὰ τὴν τῶν τότε κρατούντων νοθρότητα καὶ ἀφέλειαν εἰς τὸ μηδὲν παράπαν μικροῦ δεῖν ἐναπονευσίσης, καὶ μάλιστα δὲ ἐπὶ Μιχαὴλ τοῦ ἐξ Ἀμορίου τοῦ τραυλοῦ, οἱ τὰ τῆς Δελματίας¹⁵ κάστρα οἰκοῦντες γηγόνισιν αὐτοκέφαλοι, μήτε τῶ βασιλεῖ Ῥωμαίων μήτε ἐτέρῳ τινὶ ὑποκείμενοι· ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκεῖσε ἔθνη, οἳ τε Χρωβάτοι καὶ Σέρβλοι καὶ Ζαχλοῦμοι καὶ Τερβοννιωταὶ καὶ Καναλεῖται καὶ Διοκλητιανοὶ καὶ οἱ Παγανοί, τῆς τῶν Ῥωμαίων βασιλείας ἀφηνεΐσαντες γέγονασιν ἰδιό²⁰ ρυθμοὶ καὶ αὐτοκέφαλοι, τινὶ μὴ ὑποκείμενοι. ἄρχοντας δέ, ὡς φασί, ταῦτα τὰ ἔθνη μὴ ἔχει, πλὴν ζουπάνους γέροντας, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ Σκλαβίναι ἔχουσι τύπον. ἀλλὰ οἱ

11 ὑπαγόνοι libri, οἱ Παγόνοι Meursius
libri, τοῦ ἄμοριου Meursius et Bandurius

15 τοῦ ξαμορίου
18 Ζαχλοῦμοι καὶ]

Ζαχλουμείται vulgo

ceteri vero Romani in orae maritimae oppidis servati sunt, eaque etiamnum tenent; et sunt ista Raustum Aspalathum Tetrangurium Diadora Arbe Becla et Opsara; eorumque habitatores in hodiernum usque diem Romani nuncupantur.

Ab imperio autem Heraclii Romanorum imperatoris, uti eum de Croatis et Servii agemus dicturi sumus, universa Dalmatia, necnon finitimae illi gentes, Croati Servii Zachlunitae Terbuniotae Canalitae Diocletiani, ac Arentani qui et Pagani nuncupati sunt, dicioni Romanae se subtraxerunt; quippe cum Romanum imperium per impendantium tum ignaviam atque secediam, maxime Michaëlis Amoriensis Balbi, tantum non exirasset, qui Dalmatiae oppida incolabant, sui iuris facti, neque Romano imperatori neque cuiquam alteri subiecti. itidem continuae illis gentes, Croati Servii Zachlunitae Terbuniotae Canalitae Diocletiani et Pagani, excussis Romani imperii habenis, liberi suisque, non alienis legibus usi sunt. principes vero, ut aiunt, haec gentes non habent, praeter zupanos senes, quemadmodum etiam

κλείονες τῶν τοιοῦτων Σκλάβων οὐδὲ ἐβαπτίζοντο, ἀλλὰ μέ-
 χρι πολλοῦ ἔμενον ἀβάπτιστοι. ἐπὶ δὲ Βασιλείου τοῦ φιλο-
 χρίστου βασιλέως ἀπέστειλαν ἀποκρισιαγίους ἐξαιτούμενοι
 καὶ παρακαλοῦντες αὐτὸν τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀβαπτίστους βαπτί-
 5 θῆναι καὶ εἶναι ὥστε ἐξ ἀρχῆς ὑποτεταγμένους τῇ βουσιλείᾳ
 τῶν Ῥωμαίων· ὧν τινῶν εἰσακούσας ὁ μακάριος ἐκεῖνος καὶ P 88
 αὐοίδιμος βασιλεὺς ἐξαπέστειλε βασιλικὸν μετὰ καὶ ἱερέων, καὶ
 ἐβάπτισεν αὐτοὺς πάντας τοὺς τῶν προρρηθέντων ἐθνῶν ἀβα-
 πτίστους τυγχάνοντας· καὶ μετὰ τὸ βαπτισθῆναι αὐτούς, τότε
 10 προεβάλετο εἰς αὐτοὺς ἄρχοντας οὓς ἐκεῖνοι ἤθελον καὶ προ-
 ἐκρινον, ἀπὸ γενεᾶς ἧς ἐκεῖνοι ἠγάτων καὶ ἔστεργον. καὶ ἔκ-
 τοτε μέχρι τοῦ νῦν ἐκ τῶν αὐτῶν γενεῶν γίνονται ἄρχοντες
 εἰς αὐτούς, καὶ οὐκ ἐξ ἑτέρας. οἱ δὲ Παγανοί, οἱ καὶ τῇ
 Ῥωμαίων διαλέκτῳ Ἀρεντανοὶ καλούμενοι, εἰς δυσβάτους τό-
 15 πους καὶ κρημνώδεις κατελείφθησαν ἀβάπτιστοι· καὶ γὰρ
 Παγανοὶ κατὰ τὴν τῶν Σκλάβων γλῶσσαν ἀβάπτιστοι ἐρμη-
 νεύονται. μετὰ δὲ τοῦτο καὶ αὐτοὶ ἀποστειλαντες εἰς τὸν
 αὐτὸν αὐοίδιμον βασιλέα ἐξητήσαντο βαπτισθῆναι καὶ αὐτοί·
 καὶ ἀποστειλας ἐβάπτισε καὶ αὐτούς. ἐπεὶ δὲ, ὡς προέφη-
 20 μεν, διὰ τὴν τῶν κρατούντων νωθρότητα καὶ ἀφέλειαν εἰς
 κατοπιν τὰ τῶν Ῥωμαίων ἦλθον πράγματα, καὶ οἱ τὰ τῆς
 Δελματίας κάστρα οἰκοῦντες γεγόνασιν αὐτοκέφαλοι, μήτε τῷ
 βασιλεῖ Ῥωμαίων μήτε ἄλλῳ τινὶ ὑποκείμενοι. μετὰ δὲ χρό-

16 ἐρμηνεύεται libri: corr Bandurius ex c. 36.

reliqui Sclavorum populi. plurimi etiam ex his Sclavis non baptiza-
 bantur, imo diu baptismi expertes manserunt. imperante autem
 piissimo imperatore Basilio legatos miserunt petitum ut qui ex ipsis
 baptizati nondum essent baptizarentur, essentque veluti ab origine
 imperio Romano subiecti. horum precibus auditis beatus ille prae-
 clarusque imperator Caesarianum una cum sacerdotibus misit, omnes-
 que illos qui in praedictis gentibus nondum baptizati erant bapti-
 zavit; baptizati autem principes designavit, quos vellent eligerentque
 e stirpe quam maxime diligenter ac amarent. atque ex eo tempore
 in hodiernum usque diem principes ipsis ex eadem stirpe et non
 aliunde eliguntur. Pagani autem, qui et Arentani Romanorum lingua
 nuncupati sunt, in locis inaccessis atque praeruptis baptismi expertes
 relinquebantur: Pagani quippe Sclavorum lingua non baptizati dicun-
 tur. deinceps vero etiam hi, missis ad eundem praeclarum impera-
 torem legatis, petierunt baptizari; misit itaque et baptizavit. deinde
 vero, ut antea dixi, per imperantium ignaviam atque socordiam retro
 lapsae sunt res Romanorum, ac incolae oppidorum Dalmatiae sui iu-
 ris facti neque Romano imperatori neque cuiquam alteri paruerunt.

νον τινά ἐπὶ τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ αἰοιδίμου καὶ ἀει-
 μνήστου βασιλέως ἐλθόντων Σαρακηνῶν ἀπὸ Ἀφρικῆς, τοῦ τε
 Σολδανοῦ καὶ τοῦ Σάβα καὶ τοῦ Κλαφοῦς, μετὰ караβίων
 λς', κατέλαβον ἐν Δελματία καὶ ἐπόρθησαν τὸ κάστρον τὰ
 Βούτοβα καὶ τὸ κάστρον τὴν Ῥώσαν καὶ τὸ κάστρον τὰ 5
 Δεκάτερα τὸ κάτω. καὶ ἦλθον καὶ εἰς τὸ κάστρον Ῥαουσίου,
 καὶ περικέκασαν αὐτῇ μῆνας δεκαπέντε. τότε βιασθέντες οἱ
 Ῥαουσαῖοι ἐδηλοποίησαν Βασιλείῳ τῷ ἀειμνήστῳ βασιλεῖ Ῥω-
 μαίων, λέγοντες αὐτῷ οὕτως "ἐλέησον ἡμᾶς, καὶ μὴ ἐάσης
 ἀπολέσθαι παρὰ τῶν ἀρνητῶν τοῦ Χριστοῦ." ὁ δὲ βασι- 10
 λεὺς σπλαγχνισθεὶς ἀπέστειλε τὸν πατρικίον Νικήτα δρουγ-
 γάριον τοῦ πλωίμου, οὗ τὸ ἐπίκλην Ὠροῦφας, μετὰ χελαν-
 δίων ἑκατόν. οἱ δὲ Σαρακενοὶ μαθόντες τὴν μετὰ τοῦ στόλου
 ἄφιξιν τοῦ πατρικίου δρουγγαρίου τοῦ πλωίμου ἔφυγον κατα-
 λπόντες τὸ κάστρον Ῥαουσίου, καὶ ἀντεπέρασαν ἐν Λογου- 15
 βαρδία, καὶ πολιορκήσαντες τὸ κάστρον Βάρεως τοῦτο ἐπόρ-
 θησαν. τότε ὁ Σολδανὸς κτίσας ἐκεῖσε παλάτια κατεκράτησε
 πᾶσαν Λογουβαρδίαν μέχρι Ῥώμης ἕτη τεσσαράκοντα. ὁ
 οὖν βασιλεὺς διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἀπέστειλε πρὸς τε τὸν
 Λοδοῖχον τὸν ῥῆγα Φραγγίας καὶ τὸν πάπα Ῥώμης, ἵνα συν- 20
 επαμύνηται τῷ παρὰ τοῦ βασιλέως ἀποσταλέντι στρατῷ.
 οἱ δὲ ὑπέϊξαντες τῇ τοῦ βασιλέως αἰτήσῃ, ὃ τε ῥῆξ καὶ ὁ
 πάπας, ἦλθον ἀμφοτέρω μετὰ δυνάμεως πολλῆς, καὶ ἐνωθέν-

5 Βούτοβα pro Βούγοβα Bandurius 12 Ὠροῦφας] ὁ Ὠροῦ-
 φας vulgo 20 ῥῆγα Meursius pro δοῦκα

post aliquod vero temporis, praeclaro illo ac semper memorando Basilio frena imperii moderante, venientes ab Africa Saraceni cum soldano Saba et Calphone navibusque 36 applicuerunt in Dalmatia, atque urbes Butoba, Rosa, et inferius Decatera expugnarunt. inde adversus Ragusium profecti eam urbem obsidione cinctam quindecim tenuere menses. tum Ragusini cives in angustias adducti Basilio semper memorando Romanorum imperatori id significarunt, hisce verbis "miserere nostri, neve nos permittas ab infidelibus pessuudari." eaque re imperator motus Nicetam patricium mittit, drungarium rei navalis, Orypham cognominatum, cum chelandiis centum. at Saraceni ubi affuturum mox cum classe patricium rei navalis drungarium resciverunt, ab obsidione Ragusinae urbis discesserunt, et in Longobardiam traicientes urbem Barium obsidione cinxerunt expugnaruntque. tunc soldanus extractis ibi palatiis Longobardiam omnem Romam usque annos quadraginta tenuit. hac itaque de causa imperator ad Ludovicum Franciae regem et ad papam Romanum legatos misit petitum ut exercitui a se misso auxilium ferant; qui uterque petitioni

τες τῆ παρὰ τοῦ βασιλέως ἀποσταλέντι στρατῷ, ἅμα τῷ Χρω-
 βάτῳ, τῷ Σέρβλῳ καὶ Ζαχλούμῳ καὶ Τερβουνιώταις καὶ Κα-
 ναλείταις καὶ Ραουσίοις, μετὰ πάντων τῶν ἀπὸ τῆς Δελμα-
 τίας κίστρων (οὗτοι γὰρ πάντες βασιλικῇ κελεύσει παρῆσαν),
 5 καὶ περασάντων ἐν Λογουβαρδίᾳ ἐκάθισαν τὸ κίστρον Βά-
 ρεως καὶ ἐπόρθησαν αὐτό.

Ἰστέον ὅτι τοὺς Χρωβίτους καὶ τοὺς λοιποὺς Σκλαβίρ-
 χοντας οἱ τοῦ κίστρον Ραουσίου οἰκήτορες μετὰ τῶν ἰδίων 89
 αὐτῶν καραβίων διεπέρασαν ἐν Λογουβαρδίᾳ καὶ τὸ μὲν
 10 κίστρον Βάρεως καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν πᾶσαν
 ἀνέλαβετο ὁ βασιλεὺς Ρωμαίων· τὸν δὲ Σολδανὸν καὶ τοὺς
 λοιποὺς Σαρακηνοὺς ἀνέλαβετο Λοδοῖχος ὁ ῥῆξ Φραγγίας,
 καὶ ἀπήγαγεν αὐτοὺς ἐν τῇ κίστρῳ Καπύης καὶ ἐν τῇ κί-
 στρῳ Βενεβενδοῦ. καὶ οὐδεὶς αὐτὸν εἶδεν γελῶντα. εἶπεν δὲ
 15 ὁ ῥῆξ ὅτι εἴ τίς μοι τὸν Σολδανὸν μετὰ ἀληθείας ἀναγγελη
 ἢ ὑποδείξῃ γελῶντα, δώσω αὐτῷ χρήματα πολλά. καὶ μετὰ
 τοῦτο εἶδὲ τίς αὐτὸν γελῶντα, καὶ τῇ ῥηγὶ Λοδοῖχῳ ἀπή-
 γειλεν. ὁ δὲ προσκαλεσάμενος τὸν Σολδανὸν ἠρώτησεν αὐτὸν
 ποίῳ τρόπῳ ἐγέλασεν. ὁ δὲ εἶπεν “ἅμαξαν εἶδον καὶ τοὺς
 20 ἐν αὐτῇ τροχοὺς κυλιομένους, καὶ τούτου χάριν ἐγέλασα, ὅτι
 καὶ ἐγὼ ποτε κεφαλὴ ἤμην καὶ ἀγτίως εἰμι ὑποκάτω πάντων,
 καὶ ἄλλιν δύναται ὁ θεὸς ὑψῶσαί με.” καὶ ἀπὸ τότε προσ-
 εκαλεῖτο αὐτὸν ὁ Λοδοῖχος εἰς τὴν τράπεζαν αὐτοῦ καὶ συν-

5 παρεκάθισαν? 13 ἐν τῇ κίστρῳ Καπύης καὶ add B

eius obsequentes cum magna manu iungunt se copiis ipsius una cum
 Chrobatibus Servis Zachlumis Terbuniotis Canalitibus et Ragusinibus can-
 ctisque Dalmatiae oppidorum incolis (nam hi omnes ex imperatoris
 mandato aderant); qui in Longobardiam traicientes urbem Barin ob-
 sederunt expugnaruntque.

Sciendum autem est quod Chrobatus reliquosque Sclavorum prin-
 cipes Ragusini cives suis navibus in Longobardiam transmiserint. et
 urbem quidem Barim totamque regionem ac praedam universam sibi
 habuit imperator Romanorum, soldanum vero cum ceteris Saracenis
 rex Franciae Ludovicus, et Capuam ac Beneventum ipsos abduxit.
 et soldanum quidem nemo unquam ridentem videbat; itaque multas
 ei pecunias rex pollicetur, qui vere ridentem ipsum aut ostendisset
 aut nuntiasset. evenit autem postea ut quidam ridentem soldanum
 videret, qui regi Ludovico significavit. ille accersitum soldanum in-
 terrogavit quamobrem risisset. isque respondit “currum cernebam et
 vertentes in eo rotas, et huius rei gratia risum edidi: nam ego quo-
 que aliquando caput fui, nunc autem infra omnes sum, et potest
 me deus rursum exaltare.” atque ex illo tempore ad mensam illum

ἦσθιν αὐτῶ. οἱ δὲ ἄρχοντες τῆς Καπύης καὶ Βενεβενδοῦ ἤρχοντο πρὸς τὸν Σολδανὸν ἐρωτῶντες αὐτὸν περὶ ἰατρειῶν καὶ Θεραπειᾶς ἀλόγων καὶ λοιπῶν ὑποθέσεων ὡς γέροντα καὶ πεπειραμένον. ὁ δὲ Σολδανὸς πανοῦργος ὢν καὶ σκολιὸς εἶπε πρὸς αὐτούς ὅτι πρᾶγμα θέλω εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὅ δέδοικα τοῦ μὴ παρ' ὑμῶν καταδήλον γενέσθαι πρὸς τὸν ῥῆγα, καὶ ἀπολέσω τὴν ἔμμαντοῦ ζωὴν. οἱ δὲ ὤμοσαν αὐτῷ, καὶ Θαρρήσας εἶπε πρὸς αὐτούς ὅτι ὁ ῥῆξ ἔξορῖσαι θέλει πάντας ὑμᾶς ἐν τῇ μεγάλῃ Φραγγίᾳ, καὶ ἐὰν ἠπιστῆτε, ἐκδέξασθε μικρὸν, καὶ γὰρ πληροφορῶ ὑμᾶς. καὶ ἀπελθὼν εἶπε 10 πρὸς τὸν Λοδοῖχον ὅτι οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου κακοὶ εἰσι, καὶ σὺ οὐ δύνασαι κυριεῦσαι τὴν χώραν ταύτην, ἐὰν μὴ ἀφανίσῃς τοὺς δυνατοὺς τοὺς ἀντιπίπτοντάς σοι. ἀλλὰ δεσμευσον τοὺς πρώτους τοῦ κάστρου, καὶ ἀπόστειλον αὐτούς εἰς τὴν χώραν σου, καὶ τότε ὡς θέλεις οἱ λοιποὶ ὑποταγή- 15 σονταιί σοι. καὶ ὅτε παρέπεισεν αὐτὸν ἵνα πληρώσῃ τὴν βουλὴν αὐτοῦ, καὶ ὥρισεν γενέσθαι ἀλύσεις σιδηρᾶς εἰς τὸ ἔξορῖσαι αὐτούς, ἀπῆλθεν ὁ Σολδανὸς καὶ εἶπε πρὸς τοὺς ἄρχοντας ὅτι ἀκμὴν οὐ πιστεύετε ὅτι ὁ ῥῆξ ἔξορῖστους ὑμᾶς ποιεῖ καὶ παντελῶς ἐξ ἀνθρώπων γίνεται τὸ μνημόσυνον ὑμῶν. ὁμοως 20 ἐὶ θέλετε τελειῶς πληροφορηθῆναι, ἀπελθόντες θεύσασθε τί ἄρα ἐργάζονται πάντες οἱ χαλκεῖς τῇ προσταξεί τοῦ ῥηγός.

7 ῥῆγα Meursius pro δοῦκα

11 τόπου om ed ante Bandurium

suam Ludovicus adhibuit. principes vero Capuae et Beneventi ventitabant ad soldanum interrogantes eum de medicina ac cura equorum aliisque rebus, uti senem et multo usu peritum. ille autem vaster admodum et veratus cum esset, dixit ipsis "est quod communicatum vobis velim, sed vereor ne per vos regi innotescat, et ego in periculum vitae incidam." qui cum iureiurando se obstrinxissent, fidentior factus dixit iis "rex vos omnes in magnam Franciam transportare statuit. et si non creditis, expectate paulisper, donec plenam vobis fidem faciam." discedensque dixit Ludovico "principes huius loci improbi sunt, neque tu dominari huic regioni valebis, nisi potentioribus, qui tibi obsistunt, e medio sublatis. sed primores urbis in vincula coniectos in tuam regionem mitte, et tunc pro arbitrio ceteri sese submittent." cum autem persuasisset ipsi consilio suo obsequi, isque iam catenas ferreas faciendas decrevisset iis ablegandis, adiit soldanus principes, inquiring "nondum vos creditis regem vos exterminaturum et omnino ex hominibus eruendam memoriam vestri. at si omnino certiores rei fieri vultis, abite et videte quid ubique fabri mandato regis conficiant; et nisi circa catenas ac vincula occupatos inveneritis, omnia me falsa dixisse vobis iudicate:

καὶ εἰ οὐχ εὗρητε αὐτοὺς ἐργαζομένους τὰς ἀλύσεις καὶ τὰ
 δεσμά, γινώσκετε ὅτι πάντα τὰ παρ' ἐμοῦ λαλούμενα ὑμῖν
 ἐστὶ ψευδῆ· εἰ δὲ ἀληθεύω, φροντίσατε τὴν σωτηρίαν ὑμῶν
 καὶ ἐμὲ εὐεργετήσατε τὸν τὰ χρηστὰ καὶ σωτήρια ὑμῖν βου-
 5 λυσάμενον. οἱ δὲ ἄρχοντες πεισθέντες τῷ τοῦ Σολδανοῦ
 λόγῳ, θεασάμενοι δὲ καὶ τὰς ἀλύσεις καὶ τὰ δεσμά, τελείαν
 πληροφορίαν ἔλαβον, καὶ ἔκτοτε ἐμελέτων τὴν ἀπώλειαν τοῦ
 ῥηγὸς Λοδοῖχου. ὁ δὲ ῥῆξ ταῦτα πάντα ἀγνοῶν ἐξῆλθε πρὸς P 90
 τὸ κυνηγῆσαι· ὑποστρέψαντος δὲ οἱ τούτου ἄρχοντες ἐκρά-
 10 τησαν τὸ κίστρον, μὴ εὐσαντες αὐτὸν εἰσελθεῖν. ὁ δὲ ῥῆξ
 Λοδοῖχος τὴν τῶν ἀρχόντων ἔνστασιν θεασάμενος εἰς τὴν
 ἰδίαν χώραν ὑπέστρεψεν. οἱ δὲ ἄρχοντες εἶπον πρὸς τὸν Σολ-
 δανὸν "τί ἄρα θέλεις ἡμῶς ποιῆσαι σοι περὶ τῆς γενομένης
 εἰς ἡμᾶς παρὰ σοῦ σωτηρίας"; ὁ δὲ ἠτήσατο ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρῳ
 15 ἀπολύσαι αὐτόν, καὶ τούτου γενομένου ἀπῆλθεν ἐν Ἀφρικῇ εἰς
 τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χώραν. μὴ ἐπιλαθόμενος δὲ τῆς ἀρχαίας
 αὐτοῦ κακίας ἐστρατοπέδευσε, καὶ ἦλθε μετὰ δυνάμεως ἐν
 Καπύῃ καὶ ἐν Βενεβενδιῷ πρὸς τὸ πολιορκῆσαι καὶ ὑποτάξαι
 αὐτούς. οἱ δὲ τὰ τοιαῦτα κίστρα κρατοῦντες ἀπέστειλαν πρὸς
 20 σβεις πρὸς τὸν ῥῆγα Λοδοῖχον ἐν Φραγγίᾳ, ἵνα ἐλθὼν συνε-
 παμύνηται αὐτοῖς κατὰ τοῦ Σολδανοῦ καὶ τῶν Ἀφρικῶν. ὁ
 δὲ ῥῆξ Λοδοῖχος ταῦτα μαθὼν, καὶ ὄνπερ ἐποίησε τρόπον
 ὁ Σολδανὸς πείσας καὶ τοὺς ἄρχοντας ὅτι δεσμίους μέλλει
 ὑμᾶς ὁ ῥῆξ ἐν Φραγγίᾳ ἐξορίσαι, ἀντεδήλωσεν αὐτοῖς ὅτι

sin vera dixerō, curae vobis sit propria salus, mihique, qui utilia vo-
 bis et salutaria consilia dederim, beneficium reddite." persuasi vero
 principes soldani verbis, compedibus et vinculis conspectis, omnino
 id quod erat crediderunt, atque ex eo tempore de tollendo rege Lu-
 dovico consilium ceperunt. rex autem horum omnium ignarus vena-
 tum egreditur; cumque reverteretur, principes ipsius loci urbe occu-
 pata intrare eum minime permiserunt. rex itaque Ludovicus insur-
 gentes contra se principes videns ad sua regreditur. principes vero
 soldano dixerē "quid tibi vis faciamus pro eo quod nos servaveris?"
 ille vero dimitti ad suos voluit, eoque facto in Africam profectus in
 propriam regionem se recepit. pristinae autem malitiae minime obli-
 tus, exercitu collecto cum magna manu ad obsidendas capiendasque
 urbes Capuam ac Beneventum venit. Capuani vero ac Beneventani
 legatos in Franciam ad regem Ludovicum mittunt, uti suppetias ipsis
 adversus soldanum et Afros ferret. at rex Ludovicus his cognitis, et
 quomodo egisset soldanus, principibus persuadens regem compeditos
 in Franciam mittere voluisse, sic ipsis respondit "poenitet quidem

καὶ ἄπερ ἐποίησα πρότερον εἰς ὑμᾶς μεταμετέλλομαι, ὅτι ἔσωσα ὑμᾶς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν, καὶ ἀνταπεδώκατέ μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν· καὶ καθὼς ἐδιώχθη παρ' ὑμῶν, ἀρτίως χαίρω ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ὑμῶν. τότε ἀπορήσαντες ἀπὸ τοῦ ἔργου Λοδοῦχου ἀπέστειλαν πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων τοῦ δοῦναι αὐτοῖς βοήθειαν καὶ λυτρώσασθαι τοῦ τοιούτου κινδύνου· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπέσχετο βοηθῆσαι αὐτοῖς. τοῦ δὲ ἀποκρισιαρίου ἀπὸ τῆς πόλεως ὑποστρέψαντος καὶ ἀγαθὰς ἀγγελίας τοῖς πέμψασιν αὐτὸν ἀποκομιζόντος περὶ τῆς τοῦ βασιλέως συμμαχίας, μήπω τούτου ἀποσασθέντος ἐν τῷ 10 κάστρῳ, ἐκρατήθη παρὰ τῶν βιγλῶν τοῦ Σολδανοῦ· προεγνώκει γὰρ ὁ Σολδανὸς τὴν γεγонуῖαν ἀποστολὴν πρὸς ἑαυτοῦ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, καὶ ἐπύκτευσεν τοῦ τὸν ἀποκρισιαρίου αὐτῶν κρατῆσαι, ὅπερ καὶ γέγονε. κρατηθέντος δὲ αὐτοῦ ἔμαθε τὴν ἀποτελεσθεῖσαν παρ' αὐτοῦ δουλείαν, καὶ 15 ὅτι δι' ὀλίγων ἡμερῶν καταλαμβάνει ἢ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων βοήθεια. ὁ δὲ Σολδανὸς εἶπε τῷ αὐτῷ ἀποκρισιάρχῳ ὅτι εἰ ποιήσεις ὅπερ σοι εἶπω, ἐλευθερίας καὶ δωρεῶν μεγίστων ἀξιοθήσῃ· εἰ δὲ μή, πονηρῶς θανάτῳ τὴν ζωὴν ἀπολέσεις. τοῦ δὲ ὑποσχομένῳ ἐκπληρῶσαι τὰ κελευόμενα αὐτῷ, 20 εἶπεν ὁ Σολδανὸς πρὸς αὐτὸν ὅτι κελεύω στήναί σε πλησίον τοῦ τείχους, καὶ προσκαλέσασθαι τοὺς ἀποστείλαιτάς σε, καὶ εἰπεῖν πρὸς αὐτούς “ἐγὼ μὲν τὴν δουλείαν ἣν ὄφειλον ποιῆ-

13 τοῦ τόν] τοῦτον vulgo

me etiam eorum quae antea vobis praestiti, cum vos ab hostibus servarum, pro quo beneficio mala mihi reposuistis; et quemadmodum eiectus ipse a vobis fui, ita nunc de vestro exitio gaudeo.” tunc ad summam angustiam redacti, a rege Ludovico ad Romanorum imperatorem legatos mittunt petitum ut ipsis opitularetur atque ab eiusmodi periculo eos liberaret. pollicetur opem imperator; sed legatus ab urbe Cpolitana rediens atque laeta suis nuntia afferens de auxilio ab imperatore mittendo, priusquam in urbem se recipere posset, a soldani excubiis captus fuit. praesciverat quippe ille legationem factam ad imperatorem Romanum, et omni studio incubuit ut legatum caperet; quod et factum fuit. comprehenso autem legato, intellexit quo defunctus fuerat officio, et post paucos dies auxilia Romani imperatoris affutura. dicit itaque ei soldanus “si quae dixero feceris, libertate et maximis muneribus cohonestaberis: sin minus, mala morte peribis.” cumque legatus facturum se mandata pollicitus esset, dixit ei soldanus „iubeo te proxime muros accedere ac eos qui te miserunt advocare, ipsisque dicere: ego quidem quod vobis officium debui

σαι πεποίηκα, και τὸν βασιλέα Ῥωμαίων περὶ ὑμῶν ἐδυσώ-
 πησα· πλὴν οὖν γινώσκετε ὅτι εἰς κενὸν ἐγένετο ἡ ὁδὸς μου,
 και ὁ βασιλεὺς παμφαῦλον ἔθηκε τὴν παρ' ὑμῶν γενομένην
 ἰκεσίαν, και ἀπὸ τοῦ βασιλέως μὴ ἐλπίζετε βοήθειαν." τοῦ
 5 δὲ ἰποσχομένου ταῦτα μετὰ χαρᾶς ἐκπληρῶσαι, ἤγαγον ἀν-
 τὸν πλησίον τοῦ κάστρου, και ἐν οὐδενί θέμενος τὰ παρὰ
 τοῦ Σολδανῶ ῥηθέντα πάντα, μήτε τὰς ἀπειλὰς αὐτοῦ
 φοβηθεὶς μήτε ταῖς ὑποσχέσεσιν αὐτοῦ πεισθεὶς, ἀλλὰ τὸν P 91
 τοῦ Θεοῦ φόβον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ θέμενος διελογίσαστο
 10 ἐν ἑαυτῷ ὅτι συμφέρον ἐστὶν ἐμὲ μόνον ἀποθανεῖν και
 μὴ τοσαύτας ψυχὰς διὰ λόγου παγιδεῦσαι και προδοῦναι
 εἰς θάνατον. και δὴ πλησίον τοῦ τείχους αὐτοῦ γενομένου
 και πάντας τοὺς ἄρχοντας προσκαλεσαμένου, εἶπε πρὸς τοὺς
 ἔξουσιάσαντας τοῦ τοιοῦτου κάστρου "ἐγὼ μὲν, κύριοι μου,
 15 τὴν διακονίαν μου ἐξεπλήρωσα, και τὰ παρὰ τοῦ βασιλέως
 Ῥωμαίων δηλωθέντα ὑμῖν ἀπαγγελῶ· πλὴν ὀρκίζω ὑμᾶς
 εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ και εἰς τὴν σωτηρίαν παντὸς τοῦ
 κάστρου και αὐτῶν τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἵνα ἀντὶ ἐμοῦ ἐνερ-
 γητέησθε τὰ τέκνα μου και τὴν ἐλπίζουσιν ἀπολαβεῖν με
 20 σὺμβίον μου· ὡς γὰρ ποιήσητε μετὰ αὐτῶν, παρὰ τοῦ
 δικαίου και μισθοποδοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ, μέλλοντος κρῖναι
 ζῶντας και νεκρούς, τὸν μισθὸν ἀπολήψεσθε." και ταῦ-
 τα εἰπὼν παρεθάρρυνεν αὐτοὺς λέγων "ἐγὼ μὲν ἀπὸ τοῦ

3 παρὰ γαῦλον?

5 ταῦτα add B

11 τοιαύτας vulgo

praestiti, imperatoremque Romanum pro vobis oravi, verum notum vobis volo frustra mihi susceptam hanc protectionem fuisse; et supplicationem vestram imperator reiecit, neque est quod opem ab illo ullam expectetis." legatum autem haec se executurum cum laetitia promittentem ad urbem duxerunt. at spreto omnibus quae soldanus dixerat, neque minis eius territus neque pollicitationibus persuasus, sed dei timorem in pectore gestans, haec in animo cogitavit: "satius est unum me mori quam tot animas verbo compedi et ad mortem prodi." et sane cum proxime muros esset omnesque principes advocasset, ita urbis primates allocutus est: "ego quidem, domini mei, officio meo defunctus sum, et quae significari vobis Romanorum imperator iussit nuntiabo: at obtestor vos per filium dei urbisque vestrae universae et animarum vestrarum salutem, uti pro me benefaciat liberis meis et quae me amplecti sperat coniugi: quemadmodum enim illis feceritis, ita a iusto et honorum remuneratore deo, qui iudicaturus est vivos et mortuos, mercedem recipietis." et haec locutus animo illos bono esse iussit, inquitens "ego profecto de vita

Σολδανῷ ἀπολοῦμαι καὶ περὶ τὴν ζωὴν κινδυνεύω· ὑμεῖς δὲ στήτε ἐδραβοὶ καὶ μὴ δειλανδρήσητε, ἀλλ' ὑπομείνατε μικρόν, καὶ εἰς ὀλίγον ἡμερῶν φθάσει ἡ ἀποσταλεῖσα ὑμῖν σωτηρία παρὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων." ταῦτα δὲ αὐτοῦ εἰπόντος, οἱ κατέχοντες αὐτὸν εἰκέλοι τοῦ Σολδανοῦ παρὰ προσδοκίαν τὰ παρ' αὐτοῦ λαληθέντα ἀκούσαντες ἔβρουξαν ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας, καὶ εἰς τοῦ ἑτέρου προέτρεχον, τίς ἄρα τῆς αὐτοῦ σφαγῆς γένειεν αὐτουργός. τοῦ δὲ παρ' αὐτῶν ἀναιρεθέντος, πτοηθεὶς ὁ Σολδανὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἐρχομένην δυναστείαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν. καὶ ἔκτοτε καὶ 10 μέχρι τοῦ νῦν καὶ οἱ τῆς Καπύης καὶ οἱ τῆς Βενεβενδοῦ εἰσὶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων εἰς τελείαν δούλωσιν καὶ ὑποταγῆν διὰ τὴν εἰς αὐτοὺς γενομένην μεγάλην ταύτην εὐεργεσίαν.

Ἵτι τὸ κάστρον τοῦ Ῥαουσίου οὐ καλεῖται Ῥαούση τῆ 15 Ῥωμαίων διαλέκτῳ, ἀλλ' ἐπεὶ ἐπάνω τῶν κρημνῶν ἴσταται, λέγεται δὲ Ῥωμαῖσι ὁ κρημνὸς λαῦ, ἐκλήθησαν ἐκ τούτου Λαυσαῖοι ἧγουν οἱ καθεζόμενοι εἰς τὸν κρημνόν. ἡ δὲ κοινὴ συνήθεια, ἡ πολλάκις μεταφθεύουσα τὰ ὀνόματα τῆ ἐναλλαγῆ τῶν γραμμάτων, μεταβαλοῦσα τὴν κλήσιν Ῥαουσαίους 20 τούτους ἐκάλεσεν. οἱ δὲ αὐτοὶ Ῥαουσαῖοι τὸ παλαιὸν ἐκράτουν τὸ κάστρον τὸ ἐπιλεγόμενον Πίτανρα· καὶ ἐπειδὴ, ἦνίκα τὰ λοιπὰ ἐκράτηθησαν κάστρα παρὰ τῶν Σκλάβων τῶν ὄντων

8 γέγονε B 17 δὲ vulgo post λέγεται

periclitur et a soldano interficiar: vos autem resistite fortiter, neque timete, sed expectate paulisper: post paucos quippe dies aderunt auxilia ab imperatore Romanorum vobis missa." legatus cum haec verba pronuntiasset, soldani milites qui eum deduxerant, auditis quae praeter expectationem locutus erat, dentibus super eum stridebant, ac procurentes certatim ipsum interficiunt. eo autem occiso, soldanus validissimum imperatoris exercitum qui adventabat metuens ad sua regreditur. et ex illo tempore in hodiernum usque diem Capuani ac Beneventani sub potestate Romani imperatoris degunt, ipsique propter ingens hoc in illos collatum beneficium plene subiecti serviunt.

Urbs Rausium non appellatur Rausium Graeca lingua, sed quia in locis praeruptis posita est; praecipitium Graece vocatur λαῦ, unde inhabitantes nuncupati sunt Lausaei, id est praecipitium insidentes. communis vero usus, qui saepe literarum commutatione nomina corrumpit, commutato nomine Rausaeos appellavit. atque hi ipsi Rausaei olim tenuerunt urbem Epidaurum nuncupatam: at postea cum reliquae urbes expugnatae essent a Sclavis, qui in hoc themate sunt,

ἐν τῷ θέματι, ἐκρατήθη καὶ τὸ τοιοῦτον κάστρον, καὶ οἱ μὲν ἐσφάγησαν οἱ δὲ ἤγματούθησαν, οἱ δὲ δυνηθέντες ἐκφυγεῖν καὶ διασωθῆναι εἰς τοὺς ὑποκρήμνους τόπους κατέκησαν, ἐν ᾧ ἔστιν ἄρτιως τὸ κάστρον, οἰκοδομήσαντες αὐτὸ πρότερον ὀμικρὸν καὶ πάλιν μετὰ ταῦτα μείζον, καὶ μετὰ τοῦτο πάλιν τὸ τεῖχος αὐτοῦ αὐξήσαντες μέχρι δ' ἔχειν τὸ κάστρον διὰ τὸ πλατύνεσθαι αὐτοὺς κατ' ὀλίγον καὶ πληθύνεσθαι. ἐκ δὲ τῶν μετοικησάντων εἰς τὸ 'Ραούσιον εἰσὶν οὗτοι, Γρηγόριος, Ἀρσάφιος, Βικτωρίνος, Βιτάλιος, Βαλεντίνος ὁ ἀρχιδιάκων,*
 10 Βαλεντίνος ὁ πατὴρ τοῦ πρωτοσπαθαρίου Στεφάνου. ἀφ' οὗ δὲ ἀπὸ Σαλώνα μετέκησαν εἰς 'Ραούσιον, εἰσὶν ἔτη φ' μέχρι τῆς σήμερον, ἧτις ἰνδικτιῶνος ἑβδόμης ἔτους 597ζ. ἐν P 92
 δὲ τῷ αὐτῷ κάστρῳ κεῖται ὁ ἅγιος Πανκράτιος ἐν τῷ ναῦ τοῦ ἁγίου Στεφάνου τῷ ὄντι μέσον τοῦ αὐτοῦ κάστρου.
 15 Ὅτι τὸ Ἀσπαλάθου κάστρον, ὅπερ παλάτιον μικρὸν ἐρμηνεύεται, ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς τοῦτο ἔκτισεν· εἶχε δὲ αὐτὸ ὡς ἴδιον οἶκον, καὶ αὐλὴν οἰκοδομήσας ἐνδοθεν καὶ παλάτια, ἐξ ὧν τὰ πλείονα κατελύθησαν. σώζεται δὲ μέχρι τοῦ νῦν ὀλίγα, ἐξ ὧν ἔστι τὸ ἐπισκοπεῖον τοῦ κάστρου καὶ ὁ ναὸς τοῦ
 20 ἁγίου Δόμνου, ἐν ᾧ κατακείται ὁ αὐτὸς ἅγιος Δόμνος, ὅπερ ἦν κοιτῶν τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ. ὑποκάτω δὲ αὐτοῦ ὑπάρχουσιν εἰληματικαὶ καμάραι, αἵτινες ὑπῆρχον

6 δ' ἔχει M an μέχρι τοῦ ὠδ' ἔχειν? 8 κατοικησάντων M
 9 Βαλεντίνος B, Βαλεντίνος M: corr Bandurius 11 μετωκισεν M 15 τὸ| τοῦ vulgo

haec etiam urbs ab ipsis capta fuit; et civium alii quidem interfecti fuere, alii vero in vinculis abducti. qui autem fuga salutem invenire potuerunt, loca praerupta inhabitaverunt. ubi nunc urbs est, primo exiguam illam aedificantes et postea maiorem, mox rursum et quartum paulatim aucta multitudine pomeria protulerunt. ex iis autem qui aliunde demigrarunt Ragusium, hi sunt, Gregorius, Arsaphius, Victorinus, Vitalius, Valentinus archidiaconus, Banentinus pater protospatharii Stephani. ex quo autem cives Salonitani Rausium demigrarunt, anni sunt 500 in hunc usque diem, indictione 7 anni 6457 (Christi 949). ceterum in eadem urbe depositus fuit S. Pancratius in aede S. Stephani, quae est in media urbe.

Aspalathi urbem, quae parvum palatium significat, imperator Diocletianus condidit: habuit illam ut domum propriam, aulamque ibi extruxit et palatia, quorum pleraque perierunt; quae autem etiamnum supersunt valde pauca sunt, ex quibus episcopium urbis, et templum S. Domini, ubi ille ipse sanctus depositus fuit; quod cubiculum erat eiusdem imperatoris Diocletiani. subter illo sunt rotundi fornices,

φυλακαὶ ἐν αἷς τοὺς παρ' αὐτοῦ βασανιζομένους ἀγίους ἐναπέκλειεν ἀπηνῶς. ἀπόκειται δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κάστρῳ καὶ ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος.

Ὅτι τὸ τεῖχος τοῦ τοιοῦτου κάστρου οὔτε ἀπὸ βροαίων ἐστὶν ἐκτισμένον οὔτε ἀπὸ ἐγχορήγου, ἀλλ' ἀπὸ λίθων τετρα-5 πεδίκων ἐχόντων εἰς μῆκος ἀνὰ ὀργυιᾶς α', πολλάκις καὶ ἀνὰ δύο, καὶ τὸ πλάτος ἀνὰ ὀργυιᾶς μιᾶς, οἵτινές εἰσι συνηροσμένοι καὶ συνδεδεμένοι εἰς ἀλλήλους μετὰ σιδήρων ἐν μο-λίβδῳ ἐγγυλιασμένων. Ἰστανται δὲ καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον κά-10 στρον καὶ κίονες πυκνοί, ἔχοντες ἐπάνω κοσμίτας, ἐν οἷς ἔμελ-10 λεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Διοκλητιανὸς εἰληματικὰς ἐγεῖραι καμύρας, καὶ σκεπάσαι τὸ κάστρον ὅλον, καὶ ποιῆσαι τὰ παλά-τια αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ οἰκήματα τοῦ κάστρου ἐπάνω τῶν εἰλημάτων ἐκείνων διόροφα καὶ τριόροφα, ὥστε μὴ ὀλίγον ἐκ τοῦ αὐτοῦ κάστρου ἐσκέπασε. τοῦ δὲ τοιοῦτου κάστρου τὸ 15 τεῖχος οὔτε περίπαιον ἔχει οὔτε προμαχῶνας, ἀλλὰ τοίχους μόνους ὑψηλοὺς καὶ τοξικὰς φωταγωγούς.

Ὅτι τὸ κάστρον τὸ Τετραγγοῦριν μικρὸν ἐστὶ νησίον ἐν τῇ θαλάσῃ, ἔχον καὶ τράχηλον ἕως τῆς γῆς στενωτάτον δέ-15 κην γεφυρίου, ἐν ᾗ διέρχονται οἱ κυτοικοῦντες εἰς τὸ αὐτὸ 20 κάστρον. Τετραγγοῦριν δὲ καλεῖται διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ μικρὸν δίκην ἀγγοῦριον. ἐν δὲ τῇ αὐτῇ κάστρῳ ἀπόκειται ὁ ἅγιος μάρτυρ Λαυρέντιος ὁ ἀρχιδιάκων.

4 τὸ αὐτὸ κάστρον M 12 ὅλον — κάστρου add B

olim custodiae, in quas sanctos immaniter a se cruciatis compingebat. in eadem vero urbe depositus etiam fuit S. Anastasius.

Murus autem huius urbis neque ex latere est neque ex encho-rego, sed ex lapidibus quadratis unius et saepe duarum ulnarum longitudine et unius latitudinae, qui coagmentati inter se sunt vincitque ferro in plumbum liquefactum impacto. in eadem autem urbe erectae etiam visuntur columnae complures, super quas cosmitae, ubi idem imperator Diocletianus aedificaturus erat rotundos fornices, totamque urbem tecturus, et palatia sibi extracturus, omnesque urbis aedes supra istos rotundos fornices, gemina aut triplici concameratione, ita ut non exiguam urbis partem cooperiret. moenia autem huius urbis ambulacrum non habent, neque propugnacula, sed sublimes tantum muri sunt, in quibus fenestrae ad emittenda iacula.

Urbs Tetrangurium parva quaedam in mari insula est, angustissima cervice, ponticuli instar, ad terram usque porrecta, qua ad oppidum transeunt incolae. Tetrangurium autem urbs illa vocatur, quod parva sit velati cucumer. in eadem vero urbe depositus fuit S. martyr Laurentius archidiaconus.

Ὅτι τὸ κύστρον τῶν Δεκατέρων ἐρμηνεύεται τῇ Ῥωμαίων
 διαλέκτῳ ἑστενωμένον καὶ πεπληγμένον, διότι εἰσέρχεται ἡ
 θάλασσα ὡσπερ γλῶσσα ἑστενωμένη μέχρι τῶν δεκαπέντε καὶ
 εἴκοσι μιλίων, καὶ εἰς τὸ τῆς θαλάσσης συμπλήρωμά ἐστι τὸ
 5 κύστρον. ἔχει δὲ τὸ τοιοῦτον κύστρον κύκλον αὐτοῦ ὄρη
 ὑψηλά, ὥστε μόνῃ τῇ καλοκαιρίῳ βλέπειν τὸν ἥλιον διὰ τὸ
 μεσουρανεῖν, τῇ δὲ χειμῶνι οὐδαμῶς. ἐν δὲ τῇ αὐτῇ κύ-
 στρῳ κείται ὁ ἅγιος Τρύφων ἀκερδίως πᾶσαν νόσον ἰώμενος,
 μάλιστα τοὺς ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων τυραννουμένους·
 10 ὁ δὲ ναὸς αὐτοῦ ἐστὶν εἰληματικός.

Ὅτι τὸ κύστρον τῶν Διαδώρων καλεῖται τῇ Ῥωμαίων
 διαλέκτῳ ἰῦμ ἔρατ, ὅπερ ἐρμηνεύεται ἀπάρτι ἦτον· δηλονό-
 τι ὅτε ἡ Ῥώμη ἐκτίσθη, προεκτιαμένον ἦν τὸ τοιοῦτον κύ-
 στρον· ἐστὶ δὲ τὸ κύστρον μέγα. ἡ δὲ κοινὴ συνήθεια κα-
 15 λεί αὐτὸ Διάδωρα. ἐν δὲ τῇ αὐτῇ κύστρῳ κείται ἐν σαρκί P. 93
 ἡ ἁγία Ἀναστασία ἡ παρθένος, θυγάτηρ γεγονυῖα Εὐσταθίου
 τοῦ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον βασιλευσάντος, καὶ ὁ ἅγιος Χρυ-
 σόγονος μοναχὸς καὶ μάρτυς, καὶ ἡ ἁγία ἄλυσις αὐτοῦ. ὁ δὲ
 ναὸς τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ἐστὶ δρομικός, ὅμοιος τῇ Χαλ-
 20 κοπρατίων ναῷ, μετὰ κίονων πρασίνων καὶ λευκῶν, ὕλος εικο-
 νισμένος ἐξ ἔλογραφίας ἀρχαίας· ὁ δὲ πάτος αὐτοῦ ἐστὶν
 ἀπὸ συγκοπῆς θανμαστῆς. ἐστὶ δὲ καὶ ἕτερος ναὸς πλησίον
 αὐτοῦ εἰληματικός, ἡ ἁγία Τριάς· καὶ ἐπάνω τοῦ ναοῦ αὐ-

16 ἡ παρθένος add B 19 τῷ τῶν X.? 21 ἡλιγραφίως M
 αὐτῆς M

Urbs Decatera lingua Romanorum significat angustatum et percus-
 sum, quoniam mare ingreditur tanquam lingua coangustata ad quin-
 decim, imo ad viginti usque milia passuum, estque urbs illa sita ad
 maris complementum. habet vero circum se urbs illa montes altos,
 ita ut aestate tantum solem videat, quod tunc in medio caeli sit,
 hieme vero nunquam. in hac autem urbe depositus fuit S. Tryphon,
 qui omnes omnino aegrotos sanat, maxime eos qui ab impuris spiri-
 tibus vexantur: templum vero ipsius rotundum est.

Diadora urbs Romanorum lingua est "iam erat," videlicet quod
 ante Romam haec condita fuerit; est autem urbs haec magna, et
 vulgariter Diadora nuncupatur. in eadem vero urbe sepultum est
 corpus S. Anastasiae virginis, filiae Eustathii, qui illo tempore regna-
 bat; item S. Chrysogonus monachus et martyr, cuius et sacra catena
 illic asservatur. templum autem S. Anastasiae oblongum est, simile
 illi quod in Chalcopratiis est, et columnas habet prasinas atque albas,
 totumque ornatum est figuris pictura vetusta elaboratis, pavementum
 vero ipsius mirifice ex opere tessellato confectum iuxta autem illud

νον τινὰ ἐπὶ τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ αἰοιδίμου καὶ ἀει-
 μνήστου βασιλέως ἐλθόντων Σαρακηῶν ἀπὸ Ἀφρικῆς, τοῦ τε
 Σολδανοῦ καὶ τοῦ Σάβα καὶ τοῦ Κλαφοῦς, μετὰ καρabiών
 λς, κατέλαβον ἐν Δελματία καὶ ἐπόρθησαν τὸ κάστρον τὰ
 Βούτοβα καὶ τὸ κάστρον τὴν Ῥώσσαν καὶ τὸ κάστρον τὰ 5
 Δεκάτερα τὸ κάτω. καὶ ἦλθον καὶ εἰς τὸ κάστρον Ῥαουσίου,
 καὶ παρεκάθισαν αὐτῷ μῆνας δεκαπέντε. τότε βιασθέντες οἱ
 Ῥαουσαῖοι ἐδηλοποίησαν Βασιλείῳ τῷ ἀειμνήστῳ βασιλεῖ Ῥω-
 μαίων, λέγοντες αὐτῷ οὕτως "ἐλέησον ἡμᾶς, καὶ μὴ ἐάσης
 ἀπολέσθαι παρὰ τῶν ἀρνητῶν τοῦ Χριστοῦ." ὁ δὲ βασι- 10
 λεὺς σπλαγχνισθεὶς ἀπέστειλε τὸν πατρικίον Νικήτια δρουγ-
 γάριον τοῦ πλωίμου, οὗ τὸ ἐπίκλην Ὠρούφας, μετὰ χελα-
 δίων ἑκατόν. οἱ δὲ Σαρακηνοὶ μαθόντες τὴν μετὰ τοῦ στόλου
 ἄφιξιν τοῦ πατρικίου δρουγγαρίου τοῦ πλωίμου ἔφυγον κατα- 15
 λιπόντες τὸ κάστρον Ῥαουσίου, καὶ ἀντεπέρασαν ἐν Λογού-
 βαρδία, καὶ πολιορκήσαντες τὸ κάστρον Βάρεως τοῦτο ἐπόρ-
 θησαν. τότε ὁ Σολδανὸς κτίσας ἐκεῖσε παλάτια κατεκράτησε
 πᾶσαν Λογούβαρδιαν μέχρι Ῥώμης ἔτη τεσσαράκοντα. ὁ
 οὖν βασιλεὺς διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἀπέστειλε πρὸς τε τὸν
 Λοδοῖχον τὸν ἕγχα Φραγγίας καὶ τὸν πάπα Ῥώμης, ἵνα συν- 20
 επαμύνηται τῷ παρὰ τοῦ βασιλέως ἀποσταλέντι στρατιῷ.
 οἱ δὲ ὑπειξάντες τῇ τοῦ βασιλέως αἰτήσῃ, ὃ τε ἕξ καὶ ὁ
 πάπας, ἦλθον ἀμφοτέρω μετὰ δυνάμεως πολλῆς, καὶ ἐνωθέν-

5 Βούτοβα pro Βούτοβα Bandurius 12 Ὠρούφας] ὁ Ὀρού-
 φας vulgo 20 ἕγχα Meursius pro δοῦκα

post aliquod vero temporis, praeclaro illo ac semper memorando Ba-
 silio frena imperii moderante, venientes ab Africa Saraceni cum sol-
 dano Saba et Calphone navibusque 36 applicuerunt in Dalmatia, at-
 que urbes Butoba, Rosa, et inferius Decatera expugnaverunt. inde ad-
 versus Ragusium profecti eam urbem obsidione cinctam quindecim
 tenuere menses. tum Ragusini cives in angustias adducti Basilio
 semper memorando Romanorum imperatori id significarunt, hisce ver-
 bis "miserere nostri, neve nos permittas ab infidelibus pessundari."
 eaque re imperator motus Nicetam patricium mittit, drungarium rei
 navalis, Orypham cognominatum, cum chelandiis centum. at Saraceni
 ubi affuturum mox cum classe patricium rei navalis drungarium resciverunt,
 ab obsidione Ragusinae urbis discesserunt, et in Longobardiam
 traicientes urbem Barium obsidione cinxerunt expugnaveruntque.
 tunc soldanus extractis ibi palatiis Longobardiam omnem Romam
 usque annos quadraginta tenuit. hac itaque de causa imperator ad
 Ludovicum Francia regem et ad papam Romanum legatos misit pe-
 titum ut exercitui a se misso auxilium ferant; qui uterque petitioni

τὴν παράληψιν ζητοῦσιν, ὅπως ἐλήφθη παρὰ τῶν Σκλαβικῶν ἐθνῶν, ἐντεῦθεν ἔστι μαθεῖν. ἀλλὰ πρότερον τὴν θέσιν αὐτῆς διηγητέον. ἐκ παλαιοῦ μὲν τοίνυν ἡ Δελματία τὴν ἀρχὴν μὲν εἶχεν ἀπὸ τῶν συνόρων Δυρραχίου ἤγουν ἀπὸ Ἀντιβάρεως, καὶ παρετείνετο μὲν μέχρι τῶν τῆς Ἰστρίας ὄρων, ἐπλατύνετο δὲ μέχρι τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ. ἦν δὲ ἅπασα ἢ τοιαύτη περὶχωρος ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν, καὶ ἐνδοξότερον τῶν ἄλλων ἐσπερίων θεμάτων τὸ τοιοῦτον θέμα ἐτύχαιεν· πλὴν παρελήφθη παρὰ τὴν Σκλαβινικῶν ἐθνῶν τρὶς 10 πρὶ τοιαύτῃ. κάστρον ἐστὶ πλησίον Ἀσπαλάθου ὃ Σαλώνα λέγεται, ἔργον Διοκλητιανοῦ βασιλέως. ἀλλ' ἡ μὲν Ἀσπάλαθος καὶ αὐτὴ παρὰ Διοκλητιανοῦ ἐκτίσθη, καὶ τὰ αὐτοῦ βασιλικὰ ἐκεῖσε ἐτύχαιον· εἰς δὲ Σαλώναν κατῴκουν οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ καὶ τῶν ὄχλων ἱκανοί. ὑπῆρχε δὲ τὸ τοιοῦτον 15 κάστρον κεφαλὴ πάσης τῆς Δελματίας. ἤθροίζοντο οὖν ἀνά P 94 πᾶν ἔτος ἐκ τῶν λοιπῶν κάστρων τῆς Δελματίας στρατιῶται ἔφιπποι, καὶ ἀπεστέλλοντο ἀπὸ τῆς Σαλώνας μέχρι τῶν χιλίων, καὶ ἐφύλαττον εἰς τὸν Δανουβίου ποταμὸν ἕνεκα τῶν Ἀβάρων· οἱ γὰρ Ἀβάρεις ἐκεῖθεν τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ 20 τὰς διατριβὰς ἐποιοῦντο, ἔνθα ἀρτίως εἰσὶν οἱ Τούρκοι, νομάδα βίον ζῶντες. ἀπερχόμενοι δὲ οἱ Δελματίας κατ' ἔτος ἔβλεπον πολλὰκις ἐκεῖθεν τοῦ ποταμοῦ τὰ τε κτήνη καὶ τοὺς ἀνθρώπους. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς κατὰ τινα χρόνον διαπερᾶσαι

7 τοιαύτη ἢ vulgo

17 τὴν Σαλώνα M

inde bonum sequatur. quamobrem de Dalmatia scire cupientibus, quomodo a Sclavicis nationibus capta fuerit, hinc discere licet. sed primo situs eius narrandus est. antiquitus igitur Dalmatia incipiebat a confiniis Dyrrachii sive ab Antibari, et ad Istriae montes usque pertingebat, in latitudine vero ad Danubium flumen se extendebat; eratque omnis ille finitimus tractus sub Romanorum potestate, et praestantissimum thema omnium occidentalium habebatur. ceterum a Sclavis occupata fuit hoc modo. prope Aspalathum urbs Salona est a Diocletiano imperatore condita, quemadmodum et Aspalathus, ubi palatium item eius erat: Salonam vero magnates incolebant et magna populi multitudo. atque haec urbs Dalmatiae totius caput erat. congregabantur itaque quotannis ex reliquis Dalmatiae urbibus equites, et mittebantur Salona usque ad mille ad flumen Danubium, ut ibi excubias contra Abares agerent. Ad illam enim Danubii partem Abares tunc commorabantur, ubi hodie Turcae degunt, nomadum instar viventes. venientes autem quotannis Dalmatiae cum saepe illic iumenta hominesque viderent, traicere illis aliquando visum fuit, et

καὶ ἐρευνῆσαι τίνες εἰσὶν οἱ ἐκεῖσε τὴν δίαιταν ἔχοντες. περ-
 σαντες οὖν εὗρον τὰς γυναῖκας τῶν Ἀβάρων καὶ τὰ παιδί-
 μίνα, τοὺς ἄνδρας δὲ καὶ τὴν ἀκμάζουσαν ἑλικίαν ἐν ταξι-
 δίῳ. ἄφνω οὖν ἐπιπεσόντες ἡχμαλώτευσαν αὐτούς, καὶ ὑπέ-
 στρεψαν ἀταλαιπώρους, ἀποκομίσαντες τὴν τοιαύτην πραιδαν⁵
 εἰς Σαλῶνα. ὡς οὖν ὑπέστρεψαν οἱ Ἀβάρες ἐκ τοῦ ταξι-
 δίου καὶ τὸ γενόμενον ἀφ' ὧν ἔπαθον ἔμαθον, ἐτιμώθησαν
 μὲν, ἡγνόουν δὲ ὀπίθεν αὐτοῖς ἡ τοιαύτη πληγὴ προσεγένετο.
 ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς παραφυλάξαι τὸν καιρὸν καὶ μαθεῖν τὸ
 πᾶν ἐξ αὐτοῦ. ἐπεὶ οὖν κατὰ τὸ σῆνηδες αὐθις οἱ ταξῆται¹⁰
 ἀπεστάλησαν ὑπὸ Σαλῶνος, ἦσαν δὲ οὐκ ἐκεῖνοι ἀλλ' ἕτεροι,
 ταυτὰ ἐκείνοις καὶ οὗτοι κατὰ βουλάς ἔδεικτο. διεπέρασαν
 οὖν κατ' αὐτῶν, ἐντυχόντες δὲ αὐτοῖς συνηγμένοις ὁμοῦ, οὐχ
 ὡς τὸ πρότερον ἐσκορπισμένοις, οὐ μόνον οὐδὲν [οὐκ] ἐποίη-
 σαν ἀλλὰ καὶ τὰ πάντων δευνότατα ἔπαθον· οἱ μὲν γὰρ αὐ-¹⁵
 τῶν ἐσφάγησαν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐχειρώθησαν ζῶντες, καὶ οὐδεὶς
 ἐκείνων τῶν χειρῶν ἐξέφυγεν. ἐξετάσαντες δὲ αὐτούς τίνες
 καὶ ὅθεν εἰσὶ, καὶ ἀναμαθόντες ὅτι ἐξ αὐτῶν ἔπαθον τὴν εἰ-
 ρημένην πληγὴν, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς ποιότητος τοῦ τόπου
 αὐτῶν ἐρευνήσαντες, καὶ ὅσον ἐξ ἀκοῆς ἐρωσθέντες, ἐκράτη-²⁰
 σαν τοὺς ζῶντας δεσμίους, καὶ ἐνεδύσαντο τὰ ἱμάτια αὐτῶν
 καθὰ ἐκεῖνοι, καὶ δὴ τοὺς ἵππους ἀναβάντες, ἐπὶ χεῖρας τὰ
 τε φλάμουλα καὶ τὰ λοιπὰ σημεῖα ἃ ἐπεφέροντο μετ' αὐτῶν,

14 ἐκοπίασαν M 22 ἐπὶ λαβόντες ἐπὶ?

investigare quinam ibi degerent. cum itaque traiecissent, Abarum
 feminas et pueros solos invenerunt, viris et iuvenibus ad expeditio-
 nem bellicam profectis; unde subito ingruentes omnes ceperunt, nul-
 loque accepto damno reversi sunt, praeda hac Salonam abducta. Abar-
 res autem ex bellica expeditione reversi re cognita consternati qui-
 dem erant, at unde vulnus hoc ipsis inflictum esset, ignorabant;
 quamobrem observandum sibi tempus statuunt et ab eo omnia dis-
 scenda. postquam igitur pro more rursus missi sunt Salona praesi-
 diarii, alii a primis, idem consilium et ipsi ceperunt traieceruntque
 contra Abares. incidentes vero in illos non sparsos, ut antea, sed
 collectos, non solum nihil effecerunt, sed omnium gravissima passi
 sunt, partim caesi partim capti; neque quisquam fuit qui e manibus
 illorum evaderet. percontati vero quinam et unde essent, intellecto-
 que ab ipsis se mala supra commemorata perpassos esse, insuper de
 loci qualitate inquirentes, quasi ex auditu amore accensi in vinculis
 eos tenuerunt, et vestibus eorum sumptis equisque conscensis, flam-
 mula et reliqua signa, quae secum attulerant, tollentes more exer-

ἐπῆραν πάντες φοσσατικῶς καὶ κατὰ τῆς Σαλώνος ὄρμησης.
 ὡς οὖν καὶ τὸν καιρὸν ἔμαθον ζητήσαντες καθ' ὃν οἱ ταξῶ-
 ται ἐκ τοῦ Δανουβίου ὑπέστρεφον (ἦν δὲ τὸ μέγα καὶ ἄγιον
 5 σάββατον), ἦλθον καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. καὶ τὸ μὲν
 πλῆθος, ὅτε δῆπου πλησίον ἐγένοντο, τοῦ φοσσαίου ἀπεκρούθη·
 μέχρι δὲ τῶν χιλίων, ὅτινες τοὺς τε ἵππους καὶ τὰς στολάς
 εἰς ἀπάτην ἐπέκτηντο τῶν Δελματινῶν, ἐξήλασαν. ἀναγνωρί-
 σαυτες δὲ οἱ τοῦ κάστρου τὰ τε σημεῖα καὶ τὴν ἀμφίσιν
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν ὡς ἔθους ὄντος αὐτοῖς τοῦ ὑπο-
 10 στρέφειν ἐν αὐτῇ, ἤνοιξαν τὰς πόρτας καὶ ἐπεδέξαντο αὐτοὺς
 μετὰ περιχαρείας. ἐκεῖνοι δὲ ἅμα τοῦ εἰσελθεῖν τὰς τε πόρ-
 τας ἐκράτησαν, καὶ δῆλν διὰ σημείου τὴν προῆξιν τῆ φοσ-
 σάτῃ πεποηκότες συνεισδραμεῖν καὶ συνεισελθεῖν παρεσκευ-
 15 ασαν. κατέσφαξαν οὖν πάντας τοὺς τῆς πόλεως, καὶ ἔκτοτε κα-
 τεκράτησαν πᾶσαν τὴν χώραν Δελματίας καὶ κατεσκήνωσαν ἐν
 αὐτῇ. μόνα δὲ τὰ πρὸς θάλασσαν πόλιγγια οὐ συνέδωκαν
 αὐτοῖς, ἀλλὰ κατεῖχοντο παρὰ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὸ εἶναι P 95
 τὸν πόρον τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐκ τῆς θαλάσσης. ἰδόντες οὖν
 οἱ Ἀβάρεις καλλίστην οὖσαν τὴν τοιαύτην γῆν κατεσκήνωσαν
 20 ἐν αὐτῇ. οἱ δὲ Χρωβάτοι κατέκον τῆνικαῦτα ἐκεῖθεν Βα-
 γιβυρείας, ἐνθα εἰσὶν ἀρτίως οἱ Βελοχρωβάτοι. μία δὲ γε-
 νεὰ διαχωρισθεῖσα ἐξ αὐτῶν, ἤγουν ἀδελφοὶ πέντε, ὃ τε Κλου-
 κὰς καὶ ὁ Λόβελος καὶ ὁ Κοσέντζης καὶ ὁ Μουχλῶ καὶ ὁ
 Χρωβάτος, καὶ ἀδελφαὶ δύο, ἡ Τοῦγα καὶ ἡ Βούγα, μετὰ

citus, Salonam petierunt. cognito igitur tempore quo a Danubio re-
 dire soliti erant praesidiarii, quod erat magnum sabbatum, eodem die
 venerunt. multitudo autem omnis, cum urbi appropinquaret, sese
 occultavit: mille vero, qui equos et vestes Dalmatarum sumpserant,
 ut fallerent, ulterius perrexerunt. oppidani cognitissignis suis et
 vestitu, praeterea die quo redire ipsis solenne, portis apertis gratu-
 labundi eos exceperunt. illi vero statim ac intrassent portas occu-
 pant, et signo reliquis, qui in insidiis erant, dato, accurrere ac in-
 gredi iubent. interfecerunt itaque omnes cives, et ex eo tempore
 Dalmatiam universam occuparunt, sedemque illic suam collocarunt,
 exceptis oppidulis mari adiacentibus, quae se ipsis non tradiderunt,
 sed in Romanorum potestate permanebant eo quod ex mari victita-
 rent. videntes itaque Abares pulcherrimam esse hanc terram, sedes
 illic posuerunt. Chrobati vero tunc habitabant ultra Bagibaream,
 ubi nunc sunt Belochrobati. una autem generatio, quinque fratres,
 Clucas Lobelus Cosentzes Muchlo Chrobatus, duaeque sorores, Tuga
 et Buga, una cum suis populis discedens ab ipsis in Dalmatiam ve-
 nit, ubi Abares incolas invenerunt; belloque per annos aliquot inter

τοῦ λαοῦ αὐτῶν ἦλθον εἰς Δελματίαν, καὶ εὗρον τοὺς Ἀβάρεις κατέχοντας τὴν τοιαύτην γῆν. ἐπὶ τινες οὖν χρόνους πολεμοῦντες ἀλλήλοις ὑπερίσχυσαν οἱ Χρωβάτοι, καὶ τοὺς μὲν τῶν Ἀβάρων κατέσφαξαν, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποταγῆναι κατηνάγκασαν. ἔκτοτε οὖν κατεκρατήθη ἡ τοιαύτη χώρα παρὰ 5 τῶν Χρωβάτων· καὶ εἰσὶν ἀκμὴν ἐν Χρωβατίᾳ ἐκ τοῦ τῶν Ἀβάρων, καὶ γινώσκονται Ἀβάρεις ὄντες. οἱ δὲ λοιποὶ Χρωβάτοι ἔμειναν πρὸς Φραγγίαν, καὶ λέγονται ἀπὸ τῆς Βελοχρωβάτοι ἦγον ἄσπροι Χρωβάτοι, ἔχοντες τὸν ἴδιον ἄρχοντα· ὑπόκεινται δὲ Ὠτῶ τῷ μεγάλῳ ἔγγι Φραγγίας τῆς καὶ Σαξίας, 10 καὶ ἀβάπτιστοι τυγχάνουσι, συμπενθερίως μετὰ τοὺς Τούρκους καὶ ἀγύπας ἔχοντες. ἀπὸ δὲ Χρωβάτων τῶν ἐλθόντων ἐν Δελματίᾳ διεχωρίσθη μέρος τι, καὶ ἐκράτησε τὸ Ἰλλυρικὸν καὶ τὴν Παννονίαν· εἶχον δὲ καὶ αὐτοὶ ἄρχοντα αὐτεξούσιον, διαπεμπόμενον πρὸς τὸν ἄρχοντα Χρωβατίας κατὰ 15 φιλίαν. μέχρι δὲ χρόνων τινῶν ὑπετάσσοντο καὶ οἱ ἐν Δελματίᾳ ὄντες Χρωβάτοι τοῖς Φράγγοις, καθὼς καὶ πρότερον ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν· τοσοῦτον δὲ ἐσκληρύνοντο οἱ Φράγγοι πρὸς αὐτοὺς ὅτι τὰ ὑπομάσθια τῶν Χρωβάτων φονεύοντες προσέριπτον αὐτὰ σκύλαξι. μὴ δυνάμενοι δὲ οἱ Χρω- 20 βάτοι ταῦτα παρὰ τῶν Φράγγων ὑφίστασθαι διέστησαν ἀπ' αὐτῶν, φονεύσαντες καὶ οὓς εἶχον ἄρχοντας ἐξ αὐτῶν· ὅθεν ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν ἀπὸ Φραγγίας φροσσάτον μέγα, καὶ ἐπὶ ἑπτὰ χρόνους πολεμήσαντες ἀλλήλοις ὅψε καὶ μόγις ὑπερί-

6 ἐκ τοῦς] ἔθνος Bandurius

eos gesto vicerunt Chrobati, Abarumque alios interfecerunt, alios parere sibi coegerunt: atque ex illo tempore a Chrobatis possessa haec regio fuit, suntque etiamnum in Chrobatia Abarum reliquiae, et Abares esse cognoscuntur. ceteri vero Chrobati versus Franciam commorabantur, et appellantur hodie Belochrobati sive Chrobati albi, qui proprio principi subiecti sunt. parent autem Othoni magno regi Franciae, quae et Saxonia; baptismique expertes affinitatem cum Turcis et amicitiam contrahunt. at a Chrobatis, qui in Dalmatiam venerunt, pars quaedam secessit, et Illyricum atque Pannoniam occupavit: habebantque et ipsi principem supremum, qui ad Chrobatiae tantum principem amicitiae ergo legationem mittebat. per aliquot vero annos etiam Dalmatiam incolentes Chrobati Franci subiciebantur, quemadmodum et antea cum in ipsorum terra degerent. tanta autem in eos crudelitate utebantur Franci, ut lactentes adhuc eorum pueros occidentes canibus obicerent. quae res cum intolerabilis Chrobatia esset, facto dissidio principes quos ex ipsis habebant interemerunt; unde magnus contra eos exercitus movit e Francia, et post septem

σχυσαν οἱ Χρωβάτοι, καὶ ἀνεῖλον τοὺς Φράγγους πάντας καὶ τὸν ἄρχοντα αὐτῶν Κοτζιλιν καλούμενον. ἔκτισε δὲ μείναντες αὐτοδέσποτοι αὐτόνομοι ἐξητήσαντο τὸ ἅγιον βάπτισμα παρὰ τοῦ Ῥώμης· καὶ ἀπεστάλησαν ἐπίσκοποι καὶ ἐβάπτισαν αὐτοὺς ἐπὶ Πορίνου τοῦ ἄρχοντος αὐτῶν. διεμερίσθη οὖν ἡ χώρα αὐτῶν εἰς ζουπανίας τὰς ἡγρον ἢ Χλεβιάνα, ἢ Τζέντζηνα, τὰ Ἥμοτα, ἢ Πλέβα, ἢ Πισέντα, ἢ παραθαλασσία, ἢ Βρεβέρα, ἢ Νόνα, ἢ Τνήνα, ἢ Σίδραγα, ἢ Νίνα· καὶ ὁ βοάνος αὐτῶν κρατεῖ τὴν Κρίβασαν, τὴν Αἰτζαν καὶ τὴν Γουτζηκά. καὶ ἡ μὲν εἰρημένη Χρωβατία, ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποὶ Σκλαβῖνοι διάκεινται οὕτως· ἡ δὲ Διόκλημα πλησιάζει πρὸς τὰ καστέλλια τοῦ Δυρραχίου ἡγρον πρὸς τὸν Ἐλισσὸν καὶ πρὸς τὸν Ἐλκύνιον καὶ τὴν Ἀντίβαριν, καὶ ἔρχεται μέχρι τῶν Δεκατέρων, πρὸς τὰ ὄρεινά δὲ πλησιάζει τῇ Σερβλίᾳ. ἀπὸ δὲ τοῦ κίστρου τῶν Δεκατέρων ἔρχεται ἡ ἄρχοντία Τερβονίας, καὶ παρεκτείνεται μέχρι τοῦ Ῥαουσίου, πρὸς δὲ τὰ ὄρεινά αὐτῆς πλησιάζει τῇ Σερβλίᾳ. ἀπὸ δὲ τοῦ Ῥαου- P 96 σίου ἔρχεται ἡ ἄρχοντία τῶν Ζαχλούμων καὶ παρεκτείνεται μέχρι τοῦ Ὀροντίου ποταμοῦ, καὶ πρὸς μὲν τὴν παραθαλασσίαν πλησιάζει τοῖς Παγανοῖς, πρὸς δὲ τὰ ὄρεινά εἰς ἄρκτον ἀπὸ δὲ τοῦ Ὀροντίου ποταμοῦ ἔρχεται ἡ Παγανία, καὶ παρεκτείνεται μέχρι τοῦ ποταμοῦ τῆς Ζεντίας, τρεῖς ἔχουσα μὲν πλησιάζει τοῖς Χρωβάτοις, εἰς κεφαλὴν δὲ τῇ Σερβλίᾳ. ζουπανίας, τὴν Ῥάστωτζαν καὶ τὸ Μοκρόν καὶ τὸ Δαλέν.

10 Γουτζησκά Β

annorum bellum aegre tandem superiores facti Chroboti omnes Francos eorumque principem Cotzilin e medio sustulerunt. et exinde liberi ac sui iuris facti sacrum baptismum a Romano pontifice petierunt, missisque episcopi ipsos baptizarunt, principatum tenente Porino. diviso autem est eorum regio in zupanias 11, quarum nomina Chlebiania Tzentzena Emota Pleba Pesenta Parathalassia Brebera Nona Tzena Sidraga Nina; ipsorumque Banus tenet Cribasam Litzam et Gutzecam. et quidem praedicta Chrobatia cum reliquis Sclabinis ita sita est. Dioclea porro propinqua est Dyrrachii oppidis Elisso Helcynio et Antibari, extenditurque Decatera usque; montana autem Serviae finitima sunt. a Decateris vero incipit Terbuniae principatus, porrigitque se Rausium usque, at versus montana Serviae adiacet. a Rausio Zachlumorum principatus initium habet, et protenditur ad Orontium flumen usque; oraque maritima Paganis, montana quae ad septentrionem Chrobotis, quae in fronte, Serviae contermina est. ab Orontio flumine Paganis incipit, et porrigitur usque ad Zentiam flumen et zupanias tres habet, Rastotzam Mocrum ac Dalen; et quidem duae zupaniae, Rastotza ac Mocrum, ad mare sitae sunt et sa-

καὶ αἱ μὲν δύο ζουπανίαι, ἤγουν ἡ Ῥάσιωτιζα, καὶ ἡ τοῦ Μοκροῦ, πρόσκεινται τῇ θαλάσῃ· αἵτινες καὶ σαγήνας ἔχουσιν· ἡ δὲ τοῦ Δαλενοῦ μηκρόθεν ἐστὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας ζῶσι τῆς γῆς. πλησιάζουσι δὲ αὐτοῖς νῆσοι τέσσαρες, τὰ Μέλετα, τὰ Κούρκουρα, ἡ Βάριζω καὶ ὁ Φάρος, κάλλιστα καὶ εὐφορώταται, ἐρημόκυστρα ἔχουσι καὶ ἐλώνας πολλούς· οἰκοῦσι δὲ ἐν αὐταῖς καὶ ἔχουσι τὰ κτήνη αὐτῶν καὶ ἐξ αὐτῶν ζῶσιν. ἀπὸ δὲ τῆς Ζεντίνας τοῦ ποταμοῦ ἄρχεται ἡ χώρα τῆς Χρωβατίας, καὶ παρεκτείνεται πρὸς μὲν τὴν παραθαλασσίαν μέχρι τῶν συνόρων Ἰστρίας ἤγουν τοῦ κάστρου Ἀλβούνου· πρὸς δὲ τὰ ὄρεινά καὶ ὑπέρεκτεται μέχρι τινὸς τῆς θέματι Ἰστρίας, πλησιάζει δὲ πρὸς τὴν Τζεντινα καὶ τὴν Χλέβена τῇ χώρῃ Σερβίας· ἡ γὰρ χώρα Σερβίας εἰς κεφαλὴν μὲν ἐστὶ πασῶν τῶν λοιπῶν χωρῶν, πρὸς ἄρκτον δὲ πλησιάζει τῇ Χρωβατίᾳ, πρὸς μεσημβρίαν δὲ τῇ Βουλγαρίᾳ. ἅφ' οὗ δὲ κατεσκήνωσαν οἱ εἰρημένοι Σκλάβοι, κατεκράτησαν πᾶσαν τὴν περιχώρον Δελματίας. ἐργάζοντο δὲ τὰ κάστρα τῶν Ῥωμαίων τὰς νήσους, καὶ ἔζον ἐξ αὐτῶν· ὑπὸ δὲ τῶν Παγανῶν καθ' ἐκάστην ἐπαιχμαλωτιζόμενοι καὶ ἀφανιζόμενοι κατέλιπον τὰς τοιαύτας νήσους, βουλόμενοι εἰς τὴν ἡπειρον ἐργάζεσθαι. ἐκωλύοντο δὲ παρὰ τῶν Χρωβατῶν· οὐπω γὰρ ἐτέλουσιν αὐτοῖς φόρους, ἀλλὰ πάντα ἀπερᾶντιως παρέχουσι τοῖς Σκλάβοις, τῇ στρατηγῇ ταῦτα παρέχον· ἄδυνατως δὲ ἔχοντες τοῦ ζῆν προσήλθον Βασιλεῖφ τῷ

genas habent, Daleni vero zupania procul mari sita est, et eius incolae ex agricultura vivunt. habent quoque Paganj in propinquo insulas quattuor, Meletam Curcuram Bartzum et Pharum, omnes pulcherrimas fertilissimasque; oppida item deserta et paludes multas, in quibus habitant et iumenta alunt, unde victum parant. a Zentina autem fluvio Chrobatia incipit, extenditurque versus mare ad Istriae usque confinia sive Albumum urbem; versus montana aliquatenus etiam supra Istriae Thema excurrit, ac versus Tzentina et Chlevena Serviae regionem attingit. Servia autem in fronte habet ceteras omnes regiones: ad septentrionem quidem Chrobatiae propinqua est, ad meridiem vero Bulgariae. ex quo dicti iam Sclavi inhabitaverunt, finitima Dalmatiae omnia occuparunt, urbesque Romanorum insulas colebant, ex iisque vivebant: at cum quotidie a Paganis captivi abducerentur et exterminarentur, insulas deseruerunt, continentem colere volentes. verum a Chrobatis prohibebantur, cum nondum illis tributa pendere: nam ea quae hodie Sclavis pendunt, tunc praetori exhibebant. sed cum vitam tolerare non possent, ad Basilium illum praeclarum

αοιδίμῳ βασιλεῖ, ἀναδιδάξαντες τὰ εἰρημένα πάντα, ὃ οὖν αοιδίμος ἐκεῖνος βασιλεὺς Βασίλειος προειρέψατο πάντα τὰ δίδομενα τῷ στρατηγῷ δίδοσθαι παρ' αὐτῶν τοῖς Σκλάβοις καὶ εἰρηνικῶς ζῆν μετ' αὐτῶν, καὶ βραχὺ τι δίδοσθαι τῷ 5 στρατηγῷ, ἵνα μόνον δείκνυται ἢ πρὸς τοὺς βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων καὶ πρὸς τὸν στρατηγὸν αὐτῶν ὑποταγῇ καὶ δουλώσει. καὶ ἔκτοτε ἐγένοντο πάντα τὰ τοιαῦτα κάστρα ὑπόφορα τῶν Σκλάβων, καὶ τελοῦσιν αὐτοῖς πάκτα, τὸ μὲν κάστρον ἢ Ἀσπάλαθος νομίσματα σ', τὸ κάστρον τὸ Τετραγ- 10 γούριον νομίσματα ρ', τὸ κάστρον τὰ Διάδωρα ρί, τὸ κάστρον τὰ Ὀψαρα ρ', τὸ κάστρον ἢ Ἀρβη ρ', τὸ κάστρον ἢ Βέκλα ρ', ὡς ὁμοῦ νομίσματα ψί, ἐκτὸς οἴνου καὶ ἑτέρων διαφόρων εἰδῶν· ταῦτα γὰρ πλείονά εἰσιν ὑπὲρ τὰ νομίσματα. τὸ δὲ κάστρον τὸ Ῥαούσιον μέσον τῶν δύο χωρῶν πρὸσκει- 15 ται, τῶν τε Ζαχλούμων καὶ τῆς Τερβονίας· ἔχουσι δὲ καὶ P 97 τοὺς ἀμπελῶνας αὐτῶν εἰς ἀμφοτέρωσ τὰς χώρας, καὶ τελοῦσι πρὸς μὲν τὸν ἄρχοντα τῶν Ζαχλούμων νομίσματα λς', πρὸς δὲ τὸν ἄρχοντα Τερκουνίας νομίσματα λς'.

Κ ε φ α λ α ι ο ν λ α'.

20 περὶ τῶν Χρωβάτων, καὶ ἧς νῦν οἰκοῦσι χώρας.

Ὅτι οἱ Χρωβάτοι οἱ εἰς τὰ Δελματίας νῦν κατοικοῦντες

9 ἢ] ὃ vulgo 10 ρ' M 12 νομίσμ.] λίτρας M

imperatorem accesserunt, eumque res a nobis commemoratas edocuerunt. is itaque imperator auctor fuit ut ea omnia quae praetori solvebant, Sclavis darent pacis causa, et praetori exiguum aliquid penderent, ad ostendendam duntaxat Romanis imperatoribus et ipsorum praetori debitam subiectionem ac servitutum. atque ex illo tempore omnes istae urbes Sclavorum tributariae pacta ipsis solvunt, Aspalthus quidem urbs nomismata ducenta, Tetrangurium nomismata centum, Diadora centum et decem, Opsara centum, Arbe centum, Becla centum, ita ut universim essent nomismata septingenta et decem, excepto vino et ceteris speciebus diversis, quas praeter praedictam nomismatum summam exhibebant. ceterum Ragusium urbs medium iacet inter has duas regiones, inter Zachlumorum regionem Terbuniamque; et habent Ragusini cives in utraque hac regione etiam vineas suas, penduntque Zachlumorum quidem principi nomismata triginta sex, Terbuniae vero principi totidem.

31. de Chrobotis et terra quam nunc incolunt.

Chroboti, qui Dalmatiae partes nunc inhabitant, a Chrobotis

μέρη ἀπὸ τῶν ἀβαπτίστων Χρωβάτων καὶ τῶν ἄσπρων ἐπονομαζομένων κατάγονται, οἵτινες Τουρκίας μὲν ἐκεῖθεν Φραγίας δὲ πλησίον κατοικοῦσι, καὶ συνοροῦσι Σκλάβοις τοῖς ἀβαπτίστοις Σέρβλοις. τὸ δὲ Χρωβάτοι τῇ τῶν Σκλάβων διαλέκτῳ ἐρμηνεύεται, τουτέστιν οἱ τὴν πολλὴν χώραν κατέχον-⁵τες. οἱ δὲ αὐτοὶ Χρωβάτοι εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν Ῥωμαίων Ἡράκλειον πρόσφυγες παρεγένοντο πρὸ τοῦ τοὺς Σέρβλους πρόσφυγεῖν εἰς τὸν αὐτὸν βασιλεῖα Ἡράκλειον, κατὰ τὸν καιρὸν ὃν οἱ Ἀβάρεις πολεμήσαντες ἀπ' ἐκεῖσε τοὺς Ῥωμάνους ἐναπεδίωξαν, οὓς ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς ἀπὸ Ῥώμης ἀγα-¹⁰γῶν ἐκεῖσε κατεσκήνωσε· διὸ καὶ Ῥωμᾶνοι ἐκλήθησαν διὰ τὸ ἀπὸ Ῥώμης μετοίκους αὐτοὺς γενέσθαι ἐν ταῖς τοιαύταις χώραις, ἧγουν τῆς νῦν καλουμένης Χρωβατίας καὶ Σερβίας. παρὰ δὲ τῶν Ἀβάρων ἐκδιωχθέντες οἱ αὐτοὶ Ῥωμᾶνοι ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ῥωμαίων Ἡρακλείου, αἱ τοῦτων¹⁵ ἔρημοι κηδεστήκασι χώραι. προστάξει οὖν τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου οἱ αὐτοὶ Χρωβάτοι καταπολεμήσαντες καὶ ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε τοὺς Ἀβάρους ἐκδιώξαντες, Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως κελύσει ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Ἀβάρων χώρα, εἰς ἣν νῦν οἰκοῦσι, κατεσκήνωσαν· εἶχον δὲ οἱ αὐτοὶ Χρωβάτοι τῷ τότε²⁰ καιρῷ ἄρχοντα τὸν πατέρα τοῦ Ποργά. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος ἀποστείλας καὶ ἀπὸ Ῥώμης ἀγαγῶν ἱερεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ποιήσας ἀρχιεπίσκοπον καὶ ἐπίσκοπον καὶ πρεσβυτέρους

23 καὶ ἐπίσκοπον add B

baptismi expertibus, qui et albi appellantur, originem ducunt; qui sane ultra Turciam prope Franciam incolunt, et Sclavis contermini sunt non baptizatis Serviiis. Chrobati autem dicuntur lingua Sclavorum, id est terram multum possidentes. atque hi ipsi Chrobati ad Romanorum imperatorem Heraclium confugerant, antequam Servii confugissent ad eundem imperatorem Heraclium, quo tempore Abares armis inde Romanos eiecerant; quos Roma adductos Diocletianus imperator illic habitare fecerat, unde et Romani nuncupati sunt, quod Roma venientes sedes posuissent in illis regionibus, nempe Chrobatia et Servia, uti nunc vocantur. pulsus vero Romanis illis ab Abaribus tempore eiusdem Romanorum imperatoris Heraclii, desolata eorum regio iacuit; quapropter iussu huius imperatoris iidem Chrobati armis arreptis Abares ex illis locis expulerunt, et in ipsorum terra, quam etiam hodie tenent, sedes collocarunt. erat autem Chrobatibus illis tunc temporis princeps Porgae pater, Heracliusque imperator Roma per legatum sacerdotibus accersitis, constitutoque ex ipsis ar-

καὶ διακόνους, τοὺς Χρωβάτους ἐβάπτισεν· εἶχον δὲ τῷ τότε κειρῷ οἱ τοιοῦτοι Χρωβάτοι ἄρχοντα τὸν Ποργά.

Ὅτι ἡ τοιαύτη χώρα εἰς ἣν οἱ Χρωβάτοι κατεσκηνώθησαν ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἦν τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, ἐξ οὗ καὶ παλάτια καὶ ἵπποδρόμια τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν τῇ τῶν αὐτῶν Χρωβάτων χώρα μέχρι τῆς τῶν περιωσζονται εἰς τὸ κάστρον Σαλώνας, πλησίον τοῦ κάστρου Ἀσπαλάθου.

Ὅτι οὗτοι οἱ βαπτισμένοι Χρωβάτοι ἐξῴθεν τῆς ἰδίας 10 αὐτῶν χώρας πολεμεῖν ἄλλοτρίοις οὐ βούλονται· χρησμὸν γάρ τινα καὶ ὄρισμὸν ἔλαβον παρὰ τοῦ πάπα Ῥώμης τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων ἀποστειλαντος ἱερεῖς καὶ τούτους βαπτίσαντος. καὶ γὰρ οὗτοι οἱ Χρωβάτοι, μετὰ τὸ αὐτοὺς βαπτισθῆναι, συνθήκας καὶ ἰδιόχειρα ἐποίησαν 15 σαντο καὶ πρὸς τὸν ἅγιον Πέτρον τὸν ἀπόστολον ὄρκους βεβαίους καὶ ἀσφαλεῖς, ἵνα μὴδέποτε εἰς ἄλλοτρίαν χώραν ἀπέλθωσι καὶ πολεμήσωσιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰρηνεύειν μετὰ πάντων τῶν βουλομένων, λαβόντες καὶ παρὰ τοῦ αὐτοῦ πάπα Ῥώμης εὐχὴν τοιάνδε ὡς εἰ τινες ἄλλοι ἐθνηκοὶ κατὰ τῆς τῶν αὐτῶν 20 Χρωβάτων χώρας ἐπέλθωσιν καὶ πόλεμον ἐπενέγκωσιν, ἵνα ὁ τῶν Χρωβάτων θεὸς προσπολεμῇ καὶ προΐσταται, καὶ νίκας αὐτοῖς Πέτρος ὁ τοῦ Χριστοῦ μαθητῆς προξενεῖ· μετὰ δὲ χρόνους πολλοὺς ἐν ταῖς ἡμέραις Τερπημέρη τοῦ ἄρχον-

2 τοιοῦτοι add B 19 αὐτῶν add B 22 αὐτῷ M

chiepiscopo episcopo presbyteris et diaconis, Chrobatos baptizavit. et tunc quidem Chrobatorum princeps erat Porga.

Regio autem haec quam incoluerunt Chrobati, ab initio sub potestate erat Romanorum imperatoris; unde etiam in hodiernum usque diem palatia ac hippodromus Diocletiani imperatoris supersunt in regione Chrobatorum, in urbe Salona, quae est proxima urbi Aspalatho.

Hi autem Chrobati baptizati extra limites propriae terrae non libenter aliis bellum inferunt, idque quia oraculum quoddam sive statutum acceperunt a Romano pontifice, qui sub Heraclio Romanorum imperatore sacerdotes misit eosque baptizavit, Chrobati siquidem post acceptum baptismum pepigerunt et chirographis propriis datis S. Petro apostolo iuraverunt, nunquam se alienam terram armis invasuros, sed pacem habituros cum omnibus volentibus; et imprecationem vicissim a Romano pontifice acceperunt, ut si quando aliae gentes ipsorum Chrobatorum terram invaderent belloque infestarent, pro iis pugnaret vindexque esset eorum deus, victoriam conciliante Petro Christi discipulo. multis vero annis elapsis in diebus principis Terpemere, qui pater fuit principis Crasemere, e Francia, quae inter

τοῦ πάλιν ἕτερος ναὸς δίκην κατηχομένων, καὶ αὐτὸς εἰλη-
ματικός, εἰς ὃν καὶ ἀνέρχονται διὰ κοχλείας.

Ὅτι εἰσι νησία ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Δελματίας μέ-
χρι Βενεβενδοῦ πυκνὰ καὶ πάμπολλα, ὥστε μηδέποτε φοβεῖ-
σθαι κλύδωνα ἐκεῖσε τὰ πλοῖα. ἐξ αὐτῶν τῶν νησιῶν ἐστὶ 5
τὸ κάστρον ἢ Βέκλα, καὶ εἰς ἕτερον νησίον ἢ Ἄρβη, καὶ εἰς
ἕτερον νησίον ἢ Ὀψαρα, καὶ εἰς ἕτερον νησίον τὸ Λουμβρι-
κάτον, ἅτινα κατοικοῦνται μέχρι τοῦ νῦν· τὰ δὲ λοιπὰ εἰσιν
ἀοίκητα, ἔχοντα ἐρημόκαστρα, ὧν τὰ ὀνόματά εἰσιν οὕτω,
Καταυρεβενὸ Πιζύχ Σελβὸ Σκερδὰ Ἀλωήπ Σκιρδάκισσα 10
Πυρότιμα Μελετὰ Ἐστιονήζ, καὶ ἕτερα πάμπολλα ὧν τὰ
ὀνόματα οὐ νοοῦνται. τὰ δὲ λοιπὰ κάστρα τὰ ὄντα εἰς τὴν
ξηρὰν τοῦ θέματος καὶ κρατηθέντα παρὰ τῶν εἰρημένων Σκλά-
βων ἀοίκητα καὶ ἔρημα ἴστανται, μηδενὸς κατοικοῦντος ἐν
αὐτοῖς. 15

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν λ.

διήγησις περὶ τοῦ θέματος Δελματίας.

Εἰ πᾶσιν ἢ γινώσις καλόν, καὶ ἡμεῖς ἄρα τῶν πραγμά-
των τὴν γινῶσιν καταλαμβάνοντες οὐ πόρρω τούτου γινώμεθα.
ὄθεν καὶ πᾶσι φανερὰν ποιούμεν τῶν μεθ' ἡμᾶς πῆ μὲν τοῦ-20
των τὴν δῆλωσιν πῆ δὲ ἐτέμων τινῶν ἀξιολόγων, ἵνα δι-
πλοῦν ἐπανακολουθῆ τὸ καλόν. τοῖς οὖν καὶ τῆς Δελματίας

10 Σκερδὰ M

13 εἰρημένων add B

19 γινόμεθα?

est aliud quoque templum rotundum S. Trinitatis, et supra illud rursum aliud instar catechumenorum, itidem rotundum, in quod cochlea ascen-
ditur.

Insulae parvae sunt Dalmatiae subiacentes Beneventum usque frequentes plurimaeque, ita ut tempestatem illic naves nunquam ti-
meant. ex illarum una est urbs Becla, ex alia Arbe, ex alia Opsara, ex alia rursum Lumbricatum; quae omnes in hodiernum usque diem habitantur; reliquae vero habitatoribus vacuae desertas urbes habent, quarum haec sunt nomina, Catautrebena, Pizuch, Selbo, Scerda, Aloëp, Scirdacissa, Pyrotima, Meleta, Estlunez, et aliae complures, quarum nomina ignorantur. reliquae vero urbes, quae in continente thematis sunt et a Sclavis praedictis captae fuerant, desertae sunt et incolas nullos habent.

30. de Themate Dalmatiae narratio.

Si pulcrum quid omnibus est cognitio, igitur nos quoque rerum notitiam comprehendentes non longe ab eo aberimus. unde partim haec partim alia relatu digna ad posteros transmittemus, ut duplex

βαίτοι οὔτοι τοῖς Βουλγάροις πάκτον δεδώκασιν, εἰ μὴ πολ-
 λῆς ἀμφοτέρου ξενίᾳ τινὰ πρὸς ἀλλήλους παρέσχον φιλο-
 φρονήσεως ἕνεκα.

Ἐπιβαπτισμένη Χρωβατία εἰσὶ κάστρα οἰκούμενα ἢ
 5 Νόνα, τὸ Βελόγραδον, τὸ Βελίτζειν, τὸ Σκόρδονα, τὸ Χλε-
 βένα, τὸ Στόλπον, τὸ Τενήν, τὸ Κόρι, τὸ Κλαβόκα.

Ἐπιβαπτισμένη Χρωβατία ἐκβάλλει καβαλλαρικὸν ἕως
 τῶν ξ' αἰ, πεζικὸν δὲ ἕως χιλιάδας ρ' καὶ σαγγῆνας μέχρι τῶν
 π' καὶ κοντούρας μέχρι τῶν ρ'. καὶ αἱ μὲν σαγγῆναι ἔχουσιν
 10 ἀνὰ ἀνδρῶν μ', αἱ δὲ κοντούραι ἀνὰ ἀνδρῶν κ', αἱ δὲ μικρό-
 τεραι κοντούραι ἀνὰ ἀνδρῶν ι'.

Ἐπι τὴν πολλὴν ταύτην δύναμιν καὶ τὸ τοῦ λαοῦ πλῆθος
 ἔλκεν ἡ Χρωβατία μέχρι τοῦ ἄρχοντος Κρασημέρη, κακείνου
 μὲν τελευτήσαντος, τοῦ δὲ υἱοῦ αὐτοῦ Μιροσθλάβου ἄρξαν-
 15 τος ἔτη τέσσαρα καὶ ὑπὸ τοῦ Πριβουνία βοεάνου ἀναιρε-
 θέντος, καὶ διχονοιῶν καὶ πολλῶν διχοστασιῶν εἰς τὴν χώ-
 ραν γενομένων, ἡλάττωται καὶ τὸ καβαλλαρικὸν καὶ τὸ πεζι-
 κὸν καὶ αἱ σαγγῆναι καὶ αἱ κοντούραι τῆς ἐξουσίας τῶν Χρω- P 99
 βύτων. ἀρτίως δὲ ἔχει σαγγῆνας λ', κοντούρας μεγάλας καὶ
 20 μικράς, καὶ καβαλλαρικὸν καὶ πεζικόν.

Ἐπι τὴν μεγάλην Χρωβατία καὶ ἡ ἄσπρη ἐπονομαζομένη
 ἀβάπτιστος τυγχάνει μέχρι τῆς σήμερον, καθὼς καὶ οἱ πη-
 σιάζοντες αὐτὴν Σέρβλοι. ὀλιγώτερον καβαλλαρικὸν ἐκβάλ-

15 Πριβουνίου Μ

que Chroboti unquam Bulgaris tributum dederunt, sed alteri alteros
 saepe amicitiae ergo donis cohonestarunt.

Baptizatae vero Chrobotiae urbes habitatae istae sunt, Nona, Be-
 logradum, Belitzin, Scordona, Chlebena, Stolpum, Tenen, Cori, Claboca.

Exhibetque equitum sexaginta milia, peditum centum milia, et
 sagenas octoginta, conduras centum; et sagenae quidem quadraginta
 viros habent, condurae vero viginti, nempe quae maiores: nam miho-
 res decem viros tantum habent.

Atque haec quidem Chrobotiae potentia et copiae fuerunt usque
 ad principatum Crasemere; quo mortuo cum Mirosthlabus filius, post-
 quam quadriennium genti praefuisset, a Pribunia bano interfectus
 esset, plurimis obortis dissidiis ac factionibus equitum peditumque
 numerus valde imminutus est, item sagenarum ac condurarum. et
 sagenas quidem nunc triginta habet, conduras magnas parvasque, et
 equitatum peditatumque.

Magna autem Chrobotia, quae etiam alba cognominatur, in ho-
 diernum usque diem sine baptismo est, quemadmodum et finitimi
 Servii: equitem peditumque non habet tam numerosum quam bap-
 ti-

καὶ ἐρευνῆσαι τίνας εἰσὶν οἱ ἐκεῖσε τὴν δίαιταν ἔχοντες. περὶ-
 σαντες οὖν εὗρον τὰς γυναῖκας τῶν Ἀβάρων καὶ τὰ παιδία
 μόνα, τοὺς ἄνδρας δὲ καὶ τὴν ἀκμαῖζουσιν ἱλικίαν ἐν ταξεί-
 διῳ. ἄφνω οὖν ἐπιπεσόντες ἡγματοῦτευσαν αὐτούς, καὶ ὑπέ-
 στρεψαν ἀταλαιπώρως, ἀποκομίσαντες τὴν τοιαύτην πραιδαν 5
 εἰς Σαλῶνα. ὡς οὖν ὑπέστρεψαν οἱ ἈβARES ἐκ τοῦ ταξεί-
 διου καὶ τὸ γενόμενον ἀφ' ὧν ἔπαθον ἔμαθον, ἐταράχθησαν
 μὲν, ἠγνόουν δὲ ὀπίθεν αὐτοῖς ἡ τοιαύτη πληγὴ προσεγένετο.
 ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς παραφυλάξαι τὸν καιρὸν καὶ μαθεῖν τὸ
 πᾶν ἐξ αὐτοῦ. ἐπεὶ οὖν κατὰ τὸ σύνθηρες αὐθις οἱ ταξεῶται 10
 ἀπεστάλησαν ὑπὸ Σαλῶνος, ἦσαν δὲ οὐκ ἐκεῖνοι ἀλλ' ἕτεροι,
 ταυτὰ ἐκείνοις καὶ οὗτοι κατὰ βουλάς ἔθεντο. διεπέρασαν
 οὖν κατ' αὐτῶν, ἐντυχόντες δὲ αὐτοῖς συνηγμένοις ὁμοῦ, οὐχ
 ὡς τὸ πρότερον ἐσκορπισμένοις, οὐ μόνον οὐδὲν [οὐκ] ἐποίη-
 σαν ἀλλὰ καὶ τὰ πάντων δεινότερα ἔπαθον· οἱ μὲν γὰρ ἀν- 15
 των ἐσφάγησαν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐχειρῶθησαν ζῶντες, καὶ οὐδεὶς
 ἐκείνων τῶν χειρῶν ἐξέφυγεν. ἐξετάσαντες δὲ αὐτούς τίνας
 καὶ ὄθεν εἰσὶ, καὶ ἀναμαθόντες ὅτι ἐξ αὐτῶν ἔπαθον τὴν εἰ-
 ρημένην πληγὴν, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς ποιότητος τοῦ τόπου
 αὐτῶν ἐρευνήσαντες, καὶ ὅσον ἐξ ἀκοῆς ἐρασθέντες, ἐκράτη- 20
 σαν τοὺς ζῶντας δεσμίους, καὶ ἐνεδύσαντο τὰ ἱμάτια αὐτῶν
 καθὰ ἐκεῖνοι, καὶ δὴ τοὺς ἵππους ἀναβάντες, ἐπὶ χεῖρας τὰ
 τε φλάμουλα καὶ τὰ λοιπὰ σημεῖα ἃ ἐπεφέροντο μετ' αὐτῶν,

14 ἐκοπίσαν M 22 ἐπὶ] λαβόντες ἐπι?

investigare quinam ibi degerent. cum itaque traiecissent, Abarnum
 feminas et pueros solos invenerunt, viris et iuvenibus ad expeditio-
 nem bellicam profectis; unde subito ingruentes omnes ceperunt, nul-
 loque accepto damno reversi sunt, praeda hac Salonam abducta. Aba-
 res autem ex bellica expeditione reversi re cognita consternati qui-
 dem erant, at unde vulnus hoc ipsis inflictum esset, ignorabant;
 quamobrem observandum sibi tempus statuunt et ab eo omnia dis-
 cenda. postquam igitur pro more rursus missi sunt Salona praesi-
 diarii, alii a primis, idem consilium et ipsi ceperunt traieceruntque
 contra Abares. incidentes vero in illos non sparsos, ut autea, sed
 collectos, non solum nihil effecerunt, sed omnium gravissima passi
 sunt, partim caesi partim capti; neque quisquam fuit qui e manibus
 illorum evaderet. percontati vero quinam et unde essent, intellecto-
 que ab ipsis se mala supra commemorata perpassos esse, insuper de
 loci qualitate inquirentes, quasi ex auditu amore accensi in vinculis
 eos tenuerunt, et vestibus eorum sumptis equisque conscensis, flam-
 mula et reliqua signa, quae secum attulerant, tollentes more exer-

ὄθεν καὶ σέρβουλα ἢ κοινή συνήθεια τὰ δουλικῶς φησὶν ὑπο-
 δήματα, καὶ τζερβουλιανούς τούς τὰ εὐτελῆ καὶ πενιχρὰ ὑπο-
 δήματα φοροῦντας. ταύτην δὲ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχον οἱ Σέρ-
 βλοι διὰ τὸ δοῦλοι γενέσθαι τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων. μετὰ
 5 δὲ χρόνον τινα ἔδοξε τοὺς αὐτοὺς Σέρβλους εἰς τὰ ἴδια ἀπελ-
 θεῖν, καὶ τούτους ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς· ὅτε δὲ διεπέρασαν
 τὸν Δάινουβιν ποταμόν, μετὰμελοι γενόμενοι ἐμήνυσαν Ἡρα-
 κλείῳ τῷ βασιλεῖ διὰ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ τότε τὸ Βελόγρηδον
 κρατοῦντος δοῦναι αὐτοῖς ἑτέραν γῆν εἰς κατασκήνωσιν. καὶ
 10 ἐπειδὴ ἡ νῦν Σερβλία καὶ Παγανία καὶ ἡ ὀνομαζομένη Ζα-
 χλούμων χώρα καὶ Τερβουνία καὶ ἡ τῶν Καναλιτῶν ὑπὸ τὴν
 ἔξουσίαν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων ὑπῆρχον, ἐγένοντο δὲ αἱ τοι-
 αῦται χῶραι ἔρημαι παρὰ τῶν Ἀβάρων (ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε γὰρ
 15 Ῥωμαίους τοὺς νῦν Δελματίαν καὶ τὸ Δυρράχιον οἰκοῦντας
 ἐκδιέλασαν), καὶ κατεσκήνωσεν ὁ βασιλεὺς τοὺς αὐτοὺς Σέρ-
 βλους ἐν ταῖς τοιαύταις χώραις. καὶ ἦσαν τῷ βασιλεῖ Ῥω-
 μαίων ὑποτασσόμενοι· οὗς ὁ βασιλεὺς πρεσβύτας ἀπὸ Ῥώ- P 100
 μης ἀγαγὼν ἐβάπτισε, καὶ διδάξας αὐτοὺς τὰ τῆς εὐσεβείας
 τελεῖν καλῶς αὐτοῖς τῶν χρόνων πίστιν ἐξέθετο. ἐπεὶ δὲ ἡ
 20 Βουλγαρία ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν ἦν τῶν Ῥωμαίων, αὐτοῦ οὖν
 ἄρχοντος τοῦ Σέρβλου τοῦ εἰς τὸν βασιλεῖα προσφυγόντος τε-
 λευτήσαντος, κατὰ διαδοχὴν ἤρξεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ πάλιν ὁ
 ἕγγων, καὶ οὕτως ἐκ τῆς γενεᾶς αὐτοῦ οἱ καθ' ἑξῆς ἄρχοντες.

1 δουλικά?

10 Χλούμων Μ

19 τὴν τῶν χριστιανῶν?

21 οὖν τοῦ ἄρχοντος τῆς Σερβλίας?

vocamus qui ita viliter ac pauperum in modum sunt calceati. Servii
 autem inde sic cognominati sunt quod Romanorum imperatori servi-
 rent. aliquanto vero post visum est Serviis in terram suam redire,
 et dimisit illos imperator. sed cum traiecissent Danubium flumen,
 poenitentia ducti per praetorem, qui tum Belogradum administrabat,
 ab Heraclio imperatore petierunt, aliam sibi terram ad inhabitandum
 assignare vellet. eumque ea quae nunc Servia dicitur et Paganiam,
 quaeque Zachlumorum terra vocatur, item Terbunia et Canallitarum
 regio, quae imperatoris Romanorum ditionis erant, propter Abarum
 excursionses desertae essent, expulsis inde Romanis, qui nunc Dalma-
 tiam atque Dyrrachium incolunt, regiones illas Serviis habitandas im-
 perator dedit, cui subiecti erant, a quo etiam baptizati fuere per
 presbyteros Roma accersitos, et pietatis opera edocti antiqua fide
 accepta. cum autem sub Romanorum potestate esset Bulgaria, Ser-
 viorum principe, qui ad imperatorem confugerat, vita functo filius
 ipsius successit, mox nepos, et sic omnes qui ab eo descenderunt; ex

τοῦ λαοῦ αὐτῶν ἦλθον εἰς Δελματίαν, καὶ εὗρον τοὺς Ἀβάρεις κατέχοντας τὴν τοιαύτην γῆν. ἐπὶ τινὰς οὖν χρόνους πολεμοῦντες ἀλλήλοις ὑπερίσχυσαν οἱ Χρωβάτοι, καὶ τοὺς μὲν τῶν Ἀβάρων κατέσφαξαν, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποταγῆναι κατηνάγκασαν. ἔκτοτε οὖν κατεκρατήθη ἡ τοιαύτη χώρα παρὰ 5 τῶν Χρωβάτων· καὶ εἰσὶν ἀκμὴν ἐν Χρωβατία ἐκ τοῦ τῶν Ἀβάρων, καὶ γινώσκονται Ἀβάρεις ὄντες. οἱ δὲ λοιποὶ Χρωβάτοι ἔμειναν πρὸς Φραγγίαν, καὶ λέγονται ἀρτίως Βελοχρωβάτοι ἢ ἄσπροι Χρωβάτοι, ἔχοντες τὸν ἴδιον ἄρχοντα· ὑπόκεινται δὲ Ὡτι τῷ μεγάλῳ ἑγγὶ Φραγγίας τῆς καὶ Σαξίας, 10 καὶ ἀβάπτιστοι τυγχάνουσι, συμπενθερίας μετὰ τοὺς Τούρκους καὶ ἀγύπας ἔχοντες. ἀπὸ δὲ Χρωβάτων τῶν ἐλθόντων ἐν Δελματίᾳ διεχωρίσθη μέρος τι, καὶ ἐκράτησε τὸ Ἰλλυρικὸν καὶ τὴν Παννονίαν· εἶχον δὲ καὶ αὐτοὶ ἄρχοντα ἀντιξούσιον, διαπεμπόμενον πρὸς τὸν ἄρχοντα Χρωβατίας κατὰ 15 φιλίαν. μέχρι δὲ χρόνων τινῶν ὑπετάσσοντο καὶ οἱ ἐν Δελματίᾳ ὄντες Χρωβάτοι τοῖς Φράγγοις, καθὼς καὶ πρότερον ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν· τοσοῦτον δὲ ἐσκληρύνοντο οἱ Φράγγοι πρὸς αὐτοὺς ὅτι τὰ ὑπομάσθια τῶν Χρωβάτων φονεύοντες προσέρριπτον αὐτὰ σκύλαξι. μὴ δυνάμενοι δὲ οἱ Χρω- 20 βάτοι ταῦτα παρὰ τῶν Φράγγων ὑφίστασθαι διέστησαν ἀπ' αὐτῶν, φονεύσαντες καὶ οὓς εἶχον ἄρχοντας ἐξ αὐτῶν· ὄθεν ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν ἀπὸ Φραγγίας φροσάτον μέγα, καὶ ἐπὶ ἑπτὰ χρόνους πολεμήσαντες ἀλλήλοις ὀψὲ καὶ μόγις ὑπερί-

6 ἐκ τοῦς] ἔθνος Bandurius

eos gesto vicerunt Chrobati, Abarumque alios interfecerunt, alios parere sibi coegerunt: atque ex illo tempore a Chrobatia possessa haec regio fuit, suntque etiamnum in Chrobatia Abarum reliquiae, et Abares esse cognoscuntur. ceteri vero Chrobati versus Franciam commorabantur, et appellantur hodie Belochrobati sive Chrobati albi, qui proprio principi subiecti sunt. parent autem Othoni magno regi Franciae, quae et Saxonia; baptismique expertes affinitatem cum Turcis et amicitiam contrahunt. at a Chrobatia, qui in Dalmatiam venerunt, pars quaedam secessit, et Illyricum atque Pannoniam occupavit: habebantque et ipsi principem supremum, qui ad Chrobatiae tantum principem amicitiae ergo legationem mittebat. per aliquot vero annos etiam Dalmatiam incolentes Chrobati Francis subiciebantur, quemadmodum et antea cum in ipsorum terra degerent. tanta autem in eos crudelitate utebantur Franci, ut lactentes adhuc eorum pueros occidentes canibus obicerent. quae res cum intolerabilis Chrobatia esset, facto dissidio principes quos ex ipsis habebant interemerunt; unde magnus contra eos exercitus movit e Francia, et post septem

ἕως τῆς Ῥάσης. καὶ ὑπὲρ τῆς τοιαύτης χάριτος δέδωκεν
 αὐτοῖς Μιχαὴλ ὁ Βορίσης δωρεὰς μεγάλας· καὶ ἐκεῖνοι ἀν-
 τέδωκαν αὐτῷ χάριν ξενίων ψυχάρια δύο, φαλκῶνια δύο,
 σκυλιά δύο καὶ γούνας ἐννεμήκοντα· ὅπερ λέγουσιν οἱ Βούλ-
 5 γωροι εἶναι πάκτον. μετὰ μικρὸν δὲ ἐγένοντο κατ' ἀλλήλων
 οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ οἱ ἄρχοντες Σερβλίας· καὶ γενόμενος ἐπι-
 κρατέστερος ὁ εἷς αὐτῶν ὁ Μουντίμηρος, καὶ θέλων μόνος
 τὴν ἀρχὴν ἐπέχειν, κρατήσας παρέδωκε τοὺς δύο ἐν Βουλ-
 γαρίᾳ, μόνον τὸ παιδίον τοῦ ἐνὸς ἀδελφοῦ Γοϊνίκου Πέτρον
 10 ὀνόματι παρ' ἐαυτῷ κρατήσας καὶ ἐπιμελούμενος, ὅστις καὶ
 φωνῶν ἦλθεν εἰς Χρωβατίαν· περὶ οὗ μετ' ὀλίγον ῥηθῆσε-
 ται. ὁ δὲ προρορηθεὶς ἀδελφὸς ἐν Βουλγαρίᾳ Στροήμερος
 εἶχεν υἱὸν τὸν Κλονίμηρον, ᾧ καὶ γυναικί παρέσχεν ὁ Βορί-
 σης Βουλγάραν. ἐξ αὐτοῦ γεννᾶται ἐν Βουλγαρίᾳ Τζεεσθλά-
 15 βος. ὁ δὲ Μουντίμηρος τοὺς δύο ἀδελφούς διώξας καὶ τὴν
 ἀρχὴν δεξιόμενος γεννᾷ υἱούς τρεῖς, τὸν Πριβέσθλαβον καὶ
 τὸν Βράνον καὶ τὸν Στέφανον, καὶ μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνα-
 τον διαδέχεται αὐτὸν ὁ πρῶτος υἱὸς ὁ Πριβέσθλαβος. μετὰ
 οὖν χρόνον ἕνα ἐξελθὼν ἀπὸ Χρωβατίας ὁ προειρημένος Πέ- P 101
 20 τρος ὁ υἱὸς τοῦ Γοϊνίκου διώκει ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τὸν ἐξἀδελ-
 φον αὐτοῦ Πριβέσθλαβον μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν, κακείνος
 τὴν ἀρχὴν διαδέχεται· ἐκεῖνοι δὲ φυγόντες εἰσέρχονται ἐν
 Χρωβατίᾳ. μετὰ δὲ χρόνους τρεῖς ἐλθὼν ὁ Βράνος πρὸς τὸ

duces petiit, qui et indemnem usque ad Rase deduxerunt, et ingen-
 tia ab eo munera beneficii huius nomine acceperunt, vicissim donau-
 tes xeniorum vice duo mancipia, duos falcones, duos canes et pelles
 nonaginta; quod Bulgari pactum esse dicunt. paulo autem post tres
 fratres Serviae principes contra se mutuo arma sumpserunt, superior-
 que factus unus ipsorum Muntimerus; qui cum vellet solus principa-
 tum tenere, captos duos in Bulgariam transmisit, solum Petrum, fra-
 tris Goinici filium, apud se retinens et sedulam eius curam gerens;
 qui fugiens in Chrobatiam venit. sed de eo paulo post dicitur.
 Stroëmerus vero frater, cuius supra mentionem fecimus, in Bulgaria
 filium habebat Clonimerum, cui uxorem Bulgaram dedit Borises, ex
 qua Tzeesthlabum in Bulgaria suscepit. at Muntimerus utroque fra-
 tre expulso, principatu potitus, filios tres genuit, Pribesthlabum Bra-
 num et Stephanum; eique mortuo successit maximus natu Pribesthla-
 bus. anno igitur sequente Chrobatia egressus Goinici filius Petrus,
 cuius supra mentionem fecimus, patrualem Pribesthlabum cum duo-
 bus eius fratribus principatu deiecit, atque ipse eum capessit: illi
 vero fuga sibi consulentes in Chrobatiam abeunt. triennio autem

πολεμῆσαι τὸν Πέτρον καὶ ἤττηθεις καὶ κρατηθεὶς παρ' αὐ-
 τοῦ ἐτυφλώθη. μετὰ δὲ χρόνους δύο φυγὼν καὶ Κλονίμηρος
 ἀπὸ Βουλγαρίας ὁ πατὴρ τοῦ Τζεσθλάβου καταλαμβάνει καὶ
 αὐτός, καὶ εἰσέρχεται εἰς ἓν κάστρον τῆς Σερβίας τὴν Δο-
 στινίκαν μετὰ λαοῦ πρὸς τὸ παραλαβεῖν τὴν ἀρχήν. τοῦτον 5
 οὖν πολεμήσας ὁ Πέτρος ἀπέκτεινεν, καὶ ἐκράτησεν ἕτερα
 ἔτη κ'. ἄρξας ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ μακαριωτάτου
 καὶ ἁγίου βασιλέως, ἔχων ὑποταγὴν καὶ δούλωσιν πρὸς αὐτόν.
 εἰρήνησεν δὲ καὶ μετὰ Συμεῶν τοῦ ἄρχοντος Βουλγαρίας,
 ὅστε καὶ σύντεκνον αὐτὸν ἐποίησε. μετὰ δὲ τὸν καιρὸν ὃν 10
 αὐτὸς ὁ κῆρις Λέων ἐβασίλευσε, παρεγένετο ὁ τότε εἰς τὸ
 Δυρράχιον στρατηγῶν, ὁ πρωτοσπαθᾶριος Λέων ὁ Ῥαβδοῦ-
 χος, ὁ μετὰ τοῦτο μάγιστρος τιμηθεὶς καὶ λογοθέτης τοῦ δρό-
 μου, εἰς Παγανίαν τὴν τότε παρὰ τοῦ ἄρχοντος Σερβίας
 διακρατουμένην, πρὸς τὸ βουλευθῆναι καὶ συντυχεῖν τῷ αὐτῷ 15
 ἄρχοντι Πέτρῳ περὶ τινος δουλώσεως καὶ ὑποδέσεως. ζηλο-
 τυπήσας δὲ πρὸς τοῦτο Μιχαὴλ ὁ ἄρχων τῶν Ζαχλούμων
 ἐμήνυσεν Συμεῶν τῷ Βουλγάρῳ ἄρχοντι ὅτι ὁ βασιλεὺς Ῥω-
 μαίων δεξιούται διὰ δώρων τὸν ἄρχοντα Πέτρον πρὸς τὸ
 συναπαρῆν τοὺς Τούρκους καὶ ἐπελθεῖν κατὰ Βουλγαρίας · 20
 ἐγένετο δὲ καὶ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον καὶ πόλεμος εἰς Ἀχε-
 λῶν μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Βουλγάρων. ἐμμανῆς
 οὖν γενόμενος ἐν τούτῳ ὁ Συμεὼν κατὰ τοῦ ἄρχοντος Σερ-

10 ὅς γε? an ὥστε?

15 τῷ vulgo

21. εἰς add B

post Branus motis contra Petrum armis victus captusque oculis ab eo
 privatus est. biennio vero post e Bulgaria fugiens Clonimerus Tzee-
 sthlabi pater movet et ipse, urbemque Serviae Dostinica cum exercitu
 ingreditur principatus occupandi causa; quem armis superatum Petrus
 occidit, et principatum rexit alios viginti annos, imperante beatis-
 simo sanctoque imperatore Leone, cui subiectus erat. pacem habuit
 etiam cum Symeone Bulgariae principe, cuius etiam filium in bap-
 tismo suscepit. post imperium autem domini Leonis Dyrrachii tunc
 praefectus, protospatharius Leo Rhabduchus, postea magister et logo-
 theta cursus publici factus, in Paganiam, quae tum a Serviae principe
 occupata erat, venit, sermonem consiliumque instituturus cum laudato
 Petro principe de aliquo negotio. invidia autem ob hanc rem motus
 Michael Zachlumorum princeps Symeoni Bulgarorum principi signi-
 ficat Romanum imperatorem Petrum principem muneribus colere, quo
 Turcarum copiis adiutus Bulgariam invadat: erat quippe id temporis
 bellum inter Romanos et Bulgaros ad Acheloum. furens itaque quo-
 dammodo hoc nomine Symeon contra Serviae principem Petrum, mit-

βλίας Πέτρου απέστειλε τὸν Σιγρίτζη Θεόδωρον καὶ τὸν Μαρμαῖαν ἐκείνον μετὰ φροσῶτου, ἔχοντας καὶ ἀρχοντόπουλον Παῦλον τὸν υἱὸν Βράνου, ὃν ὁ Πέτρος ὁ ἄρχων Σερβλίας ἐτύφλωσε. δόλωφ οὖν ἐπελθόντες οἱ Βουλγάροι πρὸς τὸν 5 ἄρχοντα Σερβλίας, καὶ συντεκνίαν μετ' αὐτοῦ ποιησάμενοι, καὶ ὄρηφ βεβαιώσαντες μὴ παθεῖν τι παρ' αὐτῶν ἐναντίον, ἠπάτησαν αὐτὸν ἐξελεθεῖν πρὸς αὐτούς, ὃν καὶ παραυτὰ δεσμησαντες εἰσήγαγον ἐν Βουλγαρίᾳ, καὶ ἀποθνήσκει ἐν φυλακῇ. εἰσῆλθε δὲ ἀντ' αὐτοῦ Παῦλος ὁ υἱὸς Βράνου, καὶ 10 ἐκράτησεν ἔτη τρεῖς. ὁ δὲ βασιλεὺς ὁ κύρις Ῥωμανὸς ἔχων ἀρχοντόπουλον ἐν τῇ πόλει Ζαχαρίαν τὸν υἱὸν Πριβεσθλάβου τοῦ ἄρχοντος Σερβλίας απέστειλε πρὸς τὸ γενέσθαι ἄρχοντα ἐν Σερβλίᾳ· ἀλλὰ ἀπελθὼν καὶ πολεμήσας ἠτιτήθη παρὰ τοῦ Παύλου· κρατήσας γὰρ αὐτὸν παρέδωκε τοῖς 15 Βουλγάροις, καὶ ἐκρατέετο δέσμιος. εἶτα μετὰ χρόνους τρεῖς, τοῦ Παύλου ἐναντιωθέντος τοῖς Βουλγάροις, απέστειλε τὸν Ζαχαρίαν τὸν πρότερον παρὰ τοῦ κυροῦ Ῥωμανοῦ τοῦ βασιλέως ἀποσταλέντα, καὶ διώξας τὸν Παῦλον ἐκράτησεν αὐτὸς τὴν ἀρχὴν τῶν Σέρβλων· ὅστις παραυτὰ τῶν εὐεργεσιῶν 20 τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων ἐπιμνησθεὶς ἐγένετο κατὰ τῶν Βουλ- P 102 γάρων, μὴδ' ὄλωσ θελήσας ὑποταγῆναι αὐτοῖς, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως μᾶλλον Ῥωμαίων ῥεσπόζεσθαι. ὥστε καὶ τοῦ Συμεῶν φροσῶτου κατ' αὐτοῦ ἀποστειλάντος διὰ τοῦ Μαρμαῖημ καὶ τοῦ

tit cum exercitu Theodorum Sigrizten et Marmaën una cum Paulo Brani principis filio, quem Petrus Serviae princeps excaecaverat. dolo igitur Bulgari principem Serviae aggressi, et prole in sacro lavacro suscepta, et dato iuramento nihil eum mali ab ipsis passurum, per fraudem exire persuasum et in vincula e vestigio coniectum in Bulgariam abduxerant, ubi in carcere vitam cum morte commutavit. in eius autem locum successit Paulus Brani filius, qui principatum triennio tenuit. dominus vero Romanus imperator, secum habens Pribesthlabi Serbliae principis filium Zachariam, misit eum ut principatum Serviae occuparet: sed illum venientem praello superavit Paulus, captumque Bulgaris tradidit in vinculis asservandum. deinde elapso trium annorum spatio, Paulus Bulgaris hostis factus Zachariam misit, quem dominus Romanus imperator antea miserat; isque Paulo deiecto Serviorum principatum occupat, et illico memor beneficiorum quae a Romano imperatore acceperat, Bulgaris se opposuit, malens potius Romano imperio subesse quam Bulgaris. quare cum exercitum contra ipsum misisset Symeon sub praefectis Marmaëm et Theodoro Sigritze, capita eorum atque arma imperatori Romano misit victoriae partae

Σιγρίτζη Θεοδώρου, ὧν καὶ τὰς κεφαλὰς καὶ ἄρματα ἐκ τοῦ πολέμου ἀπέστειλε πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων ἐπινίκια (ἔτι γὰρ μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Βουλγάρων μάχη ἦν), οὐδέποτε δὲ ἐπαύσατο, καθὼς καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἄρχοντες ἀπέστελλον πρὸς τοὺς βασιλεῖς Ῥωμαίων, καὶ ὑποτασσόμενοι, καὶ δουλεύοντες αὐ- 5 τοῖς. πάλιν δὲ ἀπέστειλεν ἕτερον φοσσάτον ὁ Συμεὼν διὰ τοῦ Κνήρου καὶ τοῦ Ἡμνήκου καὶ τοῦ Ἡτζβόκλια κατὰ τοῦ ἄρχοντος Ζαχαρίου, συναποστείλας μετ' αὐτῶν καὶ Τζεέσθλαβον. τότε ὁ μὲν Ζαχαρίας φοβηθεὶς φεύγει ἐν Χρωβατία· οἱ δὲ Βούλγαροι μηνύσαντες τοῖς ζουπάνοις ἐλθεῖν πρὸς αὐτούς καὶ παραλα- 10 βεῖν ἄρχοντα τὸν Τζεέσθλαβον, καὶ δι' ὄρκου τούτους ἀπατήσαντες καὶ ἐξωγαγόντες μέχρι τοῦ πρώτου χωρίου, καὶ παρανατὰ δεσμήσαντες αὐτούς, εἰσῆλθον ἐν Σερβλία καὶ συνεπῆραν τὸν ἅπαντα λαὸν ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, καὶ εἰσῆγαγον ἕως Βουλγαρίας· τιμὴς δὲ ἀποδράσαντες εἰσῆλθον καὶ ἐν Χρωβατία, 15 καὶ ἔμεινεν ἡ χώρα ἔρημος. κατὰ τὸν καιρὸν οὖν ἐκεῖνον εἰσῆλθον οἱ αὐτοὶ Βούλγαροι εἰς Χρωβατίαν μετὰ τοῦ Ἀλογοβότου τοῦ πολεμῆσαι, καὶ ἐσφάγησαν πάντες ἐκεῖσε παρὰ τῶν Χρωβατῶν. μετὰ δὲ χρόνους ἑπτὰ ἀπὸ τῶν Βουλγάρων φυγῶν ὁ Τζεέσθλαβος μετὰ καὶ ἑτέρων τεσσάρων ἀπὸ Πρεσθλάβου 20 εἰσῆλθεν ἐν Σερβλία, οὐχ εὖρος δὲ εἰς τὴν χώραν εἰ μὴ πενήτηκοντα μόνους ἄνδρας μῆτε γυναῖκας ἔχοντας μῆτε παιδία, ἀλλὰ κυνηγοῦντας καὶ διατρεφομένους. μετὰ τούτων κρατήσας τὴν χώραν ἐμήνησε πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων, τὴν ἐξ

1 Σιγρίτζη καὶ Θεοδώρου M 7 καὶ τοῦ Ἡμνήκου add B

signa: adhuc enim bellum inter Bulgaros et Romanos erat; nec unquam subici Romano imperatori et parere desinebat, quemadmodum et priores principes mittere ad ipsos soliti erant. Symeone vero iterum novas copias mittente contra Zachariam principem sub praefectis Cneuo Hemneco ac Etzboelia, et misso simul Tzeesthlabo, metuens tunc sibi Zacharias in Chrobatiam profugit. Bulgari autem zupanis significarunt ut se convenirent et principem Tzeesthlabum exciperent; iuramentoque deceptos atque ad primum pagum adductos protinus in vincula coniicientes Serviam invaserunt, populumque omnem a minimo ad maximum in Bulgariam abduxerunt: quidam vero profugi in Chrobatiam se receperunt, mansitque regio desolata. porro circa illud etiam tempus Chrobatiam cum Alogobotur armata manu ingressi Bulgari omnes a Chrobotis interfecti sunt. et post septem annos fuga deserens Bulgaros Tzeesthlabus cum aliis quattuor Presthlabo in Serviam venit. non invenit autem in ea regione praeter viros quinquaginta, sine uxoribus liberisque venatione victitantes: cum his regionem obtinens, per nuntios tutelam et auxilium ab im-

αὐτοῦ ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν ἐπιζητῶν, ὑπισχνούμενος δου-
 λεύειν καὶ ὑπέκειν τῇ προστάξει αὐτοῦ καθὼς καὶ οἱ πρὸ
 αὐτοῦ ἄρχοντες. καὶ ἔκτοτε οὐ διέλιπεν ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων
 εὐεργετῶν αὐτόν, ὥστε καὶ εἰς Χρωβατίαν καὶ Βουλγαρίαν
 5 καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις διάγοντες Σέρβλοι, οὓς ὁ Συμεὼν
 διεσκόρπισε, τοῦτο ἀκούσαντες συνήχθησαν εἰς αὐτόν. ἀλλὰ
 καὶ ἐν τῇ πόλει πολλοὶ ἀπὸ Βουλγαρίας φηγόντες εἰσῆλθον·
 οὓς καὶ ἐνδύσας καὶ εὐεργετήσας ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων
 ἀπέστειλε πρὸς τὸν Τζεεσθλαβόν. καὶ ἀπὸ τῶν πλουσίων
 10 δωρεῶν τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων συστησίμενος καὶ ἐνοικί-
 κησας τὴν χώραν ὡς τὸ πρότερόν ἐστιν ὑποτεταγμένος δου-
 λοπρεπῶς τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων, καὶ διὰ τῆς τοῦ βασιλέως
 συνδρομῆς καὶ τῶν πολλῶν αὐτοῦ εὐεργεσιῶν τὴν τοιαύτην
 χώραν συστήσας καὶ ἄρχων ἐν αὐτῇ βεβαιωθείς.

15 Ὅτι ὁ ἄρχων Σερβλίας ἐξ ἀρχῆς, ἦγον ἀπὸ τῆς βασι-
 λείας Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως, δουλικῶς ἐστὶν ὑποτεταγμέ-
 νος τῷ Ῥωμαίων βασιλεῖ, καὶ οὐδέποτε τῷ ἄρχοντι Βουλγα-
 ρίας καθυπετάγη.

Ὅτι ἐν τῇ βαπτισμένη Σερβλίᾳ εἰσι κάστρα οἰκούμενα τὸ
 20 Δεσνιτικόν, τὸ Τζερναβουσκείη, τὸ Μεγυρέτονς, τὸ Δρεσενήκ,
 τὸ Λεσνήκ, τὸ Σαληνές, καὶ εἰς τὸ χωρίον Βόσωνα τὸ Κά- P 103
 τερα καὶ τὸ Δεσνήκ.

5 καὶ οἱ εἰς?
 Δεσνιτικόν M

14 συστήσας add B 20 Τζερναβουσκέν M

peratore Romanorum petit, promittens obedientiam eius iussibus se praestitutum, qualem et ante ipsum principes Romano imperatori exhibebant. atque ex eo tempore multis illum beneficiis affecit imperator Romanorum, ita ut Servii, qui a Symeone dissipati in Chrobatia Bulgaria aliisque regionibus commorabantur, re audita ad ipsum undique gregatim convenirent. quin et in urbem Cpolitianam plurimi e Bulgaria fugientes venerunt, quos vestibus ceterisque beneficiis ornatos imperator Romanorum ad Tzeesthlabum misit; qui magnificis Romani imperatoris largitionibus regione constituta et ad pristinam incolarum frequentiam reducta, totum se Romano imperio subiecit; quippe ipsius imperatoris auxilio frequentibusque eius beneficiis regione illa constituta, princeps quoque illic confirmatus est.

Ceterum Serviae princeps ab initio, id est ab imperio Heraclii, Romanorum imperatori suberat, non Bulgarorum principi; suntque in baptizata Servia oppida quae habitantur, Destinicum, Tzernabuscee, Megyretus, Dresnec, Lesnec, Salenes, in agro vero Bosonae Catera at Desnec.

Κεφάλαιον λγ.

περὶ τῶν Ζαχλούμων, καὶ ἧς νῦν οἰκοῦσι χώρας.

Ὅτι ἡ τῶν Ζαχλούμων χώρα παρὰ τῶν Ῥωμαίων πρό-
τερον ἐκρατεῖτο, Ῥωμαίων δέ φημι οὕς ἀπὸ Ῥώμης Διοκλη-
τιανὸς ὁ βασιλεὺς μετέκτισε, καθὼς καὶ εἰς τὴν τῶν Χρωβά-
των ἱστορίαν εἴρηται περὶ αὐτῶν. ὑπὸ βασιλεῖ δὲ Ῥωμαίων
ἡ τῶν Ζαχλούμων αὕτη χώρα ἐπῆρχεν, ἀλλὰ παρὰ τῶν
Ἀβάρων αἰχμαλωτισθεῖσα ἢ τε χώρα καὶ ὁ ταύτης λαὸς τὸ
παράπαν ἠρήμωται. οἱ δὲ νῦν ἐκεῖσε οἰκοῦντες Ζαχλούμοι
Σέρβλοι τυγχάνουσιν, ἐξ ἐκείνου τοῦ ἄρχοντος τοῦ εἰς τὸν 10
βασιλέα Ῥωμαίων Ἡράκλειον προσφρονότος. Ζαχλούμοι δὲ
ἄνομιάσθησαν ἀπὸ ὄρους οὕτω καλουμένου Χλούμου. καὶ
ἄλλως δὲ παρὰ τῆ τῶν Σκλάβων διαλέκτῳ ἐρμηνεύεται τὸ
Ζαχλούμοι ἧγουν ὀπίσω τοῦ βουνοῦ, ἐπειδὴ ἐν τῷ τοιοῦτῳ
χωρίῳ βουνοῦ ἐστὶ μέγας, ἔχων ἄνωθεν αὐτοῦ δύο κάστρα, 15
τὸ Βόνα καὶ τὸ Χλούμ. ὀπισθεν δὲ τοῦ τοιούτου βουνοῦ
διέρχεται ποταμὸς καλούμενος Βόνα, ὃ ἐρμηνεύεται καλόν.

Ὅτι ἡ γενεὴ τοῦ ἀνθυπάτου καὶ πατρικίου Μιχαὴλ τοῦ
νιοῦ τοῦ Βουσεβούτζη τοῦ ἄρχοντος τῶν Ζαχλούμων ἦλθεν
ἀπὸ τῶν κατοικούντων ἀβαπτίστων εἰς τὸν ποταμὸν Βίσλας, 20
τὸν ἐπονομαζόμενον Διτζίκη, καὶ ἦκυσεν εἰς τὸν ποταμὸν τὸν
ἐπονομαζόμενον Ζαχλούμα.

Ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τῶν Ζαχλούμων εἰσὶ κάστρα οἰκού-

21 τὸν ἐπονομαζόμενον Meursius pro τοῖς ἐπονομαζομένοις

33. *de Zachlumis, et ea, quam nunc incolunt, regione.*

Zachlunorum terrae Romani primum dominabantur, illi nimirum
Romani quos Diocletianus imperator Roma eo veluti in coloniam de-
duxit, quemadmodum et in Chrobatorum historia de his dictum est.
Romanorum igitur imperatori prius parebat Zachlunorum regio, sed
ab Avaribus postea subdugata, et in vinculis abductis ipsius incolis
tota haec regio deserta fuit. qui vero nunc illic habitant Zachlumi,
Servii sunt, ab illo principe qui ad Heraclium Romanorum impera-
torem confugit; et Zachlumi dicti sunt a monte Chlumo nuncupato;
et alias Sclavorum dialecto Zachlumi dicuntur ii qui post collem ha-
bitant, quandoquidem magnus inibi collis est, in cuius vertice urbes
duae sunt, Bona et Chlum; retro autem hunc collem flumen Bona
nuncupatum devenitur, quod Graecis καλόν significat.

Venit autem posteritas proconsulis et patricii Michaëlis Buse-
butze Zachlunorum principis filii, a non baptizatis accolis fluminis
Bislas, quod et Ditzice cognominatur, habitavitque ad flumen Zach-
luma nuncupatum.

μενα τὸ Σταγρόν, τὸ Μοκρισιὰκ, τὸ Ίουσιή, τὸ Γαλουμαήνικ, τὸ Δοβρισιακ.

Κ ε φ ά λ α ι ο ν λδ΄.

5 περὶ τῶν Τερβουνιατῶν καὶ τῶν Καναλιτῶν καὶ ἕς νῦν οἰκοῦσι χώρας.

Ἵτι ἡ τῶν Τερβουνιατῶν καὶ τῶν Καναλιτῶν χώρα μία ὑπάρχει. ἀπὸ δὲ τῶν ἀβασπίστων Σέρβλων οἱ ἐκέϊσε καταργοται, οἱ ἐξ ἐκείνου τοῦ ἄρχοντος οἰκοῦντες τοῦ εἰς τὸν βασιλέα Ἡράκλειον προσφυγόντος ἀπὸ τῆς ἀβασπίστου Σερβλίας 10 μέχρι τοῦ ἄρχοντος Σερβλίας τοῦ Βλαστημέρου. οὗτος οὖν ὁ ἄρχων Βλαστήμερος τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ δέδωκεν ἄνδρα Κραϊναν τὸν υἱὸν Βελάη τοῦ ζουπάνου Τερβουνιας. θέλων οὗτος τὸν ἴδιον γαμβρὸν δοξάσαι ἀνόμασεν αὐτὸν ἄρχοντα, ποιήσας αὐτὸν αὐτεξούσιον. ἐξ ἐκείνου δὲ ὁ Φαλιμέρης ἐγεννήθη, 15 καὶ ἀπ' ἐκείνου ὁ Τζουτζιμέρης. ἦσαν δὲ οἱ τῆς Τερβουνιας ἄρχοντες αἰεὶ ὑπὸ τὸν λόγον τοῦ ἄρχοντος Σερβλίας. Τερβουνία δὲ τῇ τῶν Σκλάβων διαλέκτῳ ἐρμηνεύεται ἰσχυρὸς τόπος· ἡ γὰρ τοιαύτη χώρα ὀχυρώματα ἔχει πολλά. P 104

Ἵτι ἐστὶ καὶ ἕτερα χώρα ὑπὸ ταύτην τὴν χώραν Τερβουνιας, Καναλή προσαγορευομένη. τὸ δὲ Καναλή ἐρμηνεύεται τῇ τῶν Σκλάβων διαλέκτῳ ἀμαξιά, ἐπειδὴ, διὰ τὸ εἶναι

19 ἕτερα χώρα Meursius pro ἕτερα χώρα

Suntque in Zachlumorum territorio urbes habitatae, Stagnum, Mocriscis, Iosle, Galumaenic et Dobriscic.

34. de Terbuniatis et Canalitis, eorumque regione quam nunc incolunt.

Terbuniatarum Canalitarumque eadem regio est; incolae vero a non baptizatis Serviis descendunt, qui illic habitantur ab eo usque principe qui a Servia non baptizata ad Heraclium imperatorem confugit, usque ad Blastemerum Serviorum principem, qui filiae suae maritum dedit Crainan Belaë Terbuniae zupani filium, eumque honoris ergo principem appellavit, et ut sui iuris esset effecit. atque ex illo Phalimeres natus est, ex quo Tzutzemeres. Terbuniae vero principes semper Serviae principi parebant; et regio ipsa lingua Sclavorum locum munitum significat, quandoquidem multae in ea munitio- nes sunt.

Estque sub ea alia adhuc regio, quae Canale nuncupatur; canale vero viam plaustrum Sclavorum idioma significat: nam propter loci planitiem servitutes omnes plaustris praestant.

Const. Porph.

τὸν τόπον ἐπίπεδον, πάσας αὐτῶν τὰς δουλείας διὰ ἄμαξων ἐκτελοῦσιν.

Ὅτι ἐν τῇ χωρίῳ Τερβουνίας καὶ τοῦ Καναλή εἰσὶ κάστρα οἰκούμενα ἢ Τερβουνία, τὸ Ὅρμος, τὰ Ρίοενα, τὸ Λονκάβετε, τὸ Ζετλήβη. 5

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν λ ε'.

περὶ τῶν Διοκλητιανῶν, καὶ ἧς νῦν οἰκοῦσι χώρας.

Ὅτι ἡ Διοκλήας χώρα καὶ αὐτὴ πρότερον παρὰ τῶν Ῥωμαίων ἐκρατεῖτο, οὗς ἀπὸ Ῥώμης μετέκτισεν ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός, καθὼς καὶ εἰς τὴν περὶ τῶν Χρωβάτων ἱστορίαν 10 εἴρηται· ἐπὶ δὲ τὸν βασιλεῖα Ῥωμαίων ὑπῆρχε. παρὰ δὲ τῶν Ἀβάρων καὶ αὐτὴ ἡ χώρα αἰχμαλωτισθεῖσα ἠρήμωται, καὶ πάλιν ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως ἐνφασίθη, καθὼς καὶ ἡ Χρωβατία καὶ ἡ Σεβλία καὶ ἡ τῶν Ζαχλοῖμων καὶ ἡ Τερβουνία καὶ τοῦ Καναλή. Διόκληα δὲ ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ 15 ἐν τῇ τοιαύτῃ χώρᾳ κάστρου, ὅπερ ἔκτισεν ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός· νυνὶ δὲ ἐστὶν ἐρημόκαστρον, μέχρι τοῦ νῦν ὀνομαζόμενον Διόκληα.

Ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ Διοκλείας εἰσὶ μεγάλα κάστρα οἰκούμενα, τὸ Γράδετα, τὸ Νουγράδε, τὸ Λοντοδόκλα. 20

20 τὸ νῦν Γράδε Μ

Habet autem tam Terbunia quam Canale oppida quae habitantur, haec, Terbuniam, Hormum, Rhisena, Lucabete et Zetlebe.

35. de Diocletianis, et ea, quam nunc incolunt, regione.

Etiam Dioclea regio primitus occupata erat a Romanis, quos illic Roma transtulerat Diocletianus imperator; quemadmodum et in Chrobatorum historia dictum est; et Romanorum imperatori erat subiecta. sed ab Abaribus haec quoque regio subiugata ac vastata fuit; et sub Heraclii imperatoris temporibus habitari iterum coepit, quemadmodum Chrobatia, Servia, Zachlumorum terra, Terbunia et Canale. Dioclea autem nuncupata est illa regio ab urbe ibi condita a Diocletiano imperatore, quae nunc habitatoribus vacua in hodiernum usque diem Dioclea appellatur.

Suntque in ea regione urbes habitatae magnae, Gradetae Nugrade et Lontodocla.

Κεφάλαιον λς'.

περὶ τῶν Παγανῶν τῶν καὶ Ἀρεντιανῶν καλουμένων, καὶ ἧς νῦν οἰκοῦσι χώρας.

Ἐπιπέριον παρὰ τῶν Ῥωμαίων ἐκρατεῖτο, οὗς ἀπὸ Ῥώμης ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς μετοικίσας ἐν Δελματία ἐνέκτισεν. οἱ δὲ αὐτοὶ Παγανοὶ ἀπὸ τῶν ἀβαντισίων Σέρβλων καταγόνται, ἐξ ἐκείνου τοῦ ἄρχοντος τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα Ἡρακλεῖον προσφηνόντος. παρὰ δὲ τῶν Ἀβάρων καὶ αὕτη ἡ χώρα 10 αἰχμαλωτισθεῖσα ἠρήμωται, καὶ πάλιν ἐπὶ Ἡρακλεῖου τοῦ βασιλέως ἐνέκτισθη. Παγανοὶ δὲ καλοῦνται διὰ τὸ μὴ καταδέξασθαι αὐτοὺς τῷ τότε καιρῷ βαπτισθῆναι ὅτε καὶ πάντες οἱ Σέρβλοι ἐβαπτίσθησαν· καὶ γὰρ Παγανοὶ τῆ τῶν Σκλάβων διαλέκτῳ ἀβαντισιοὶ ἐρμηνεύονται. τῆ τῶν Ῥωμαίων δὲ 15 διαλέκτῳ ἡ χώρα αὐτῶν Ἀρέντα καλεῖται, ἐξ οὗ κινεῖνοι παρὰ τῶν αὐτῶν Ῥωμαίων Ἀρεντάνοι καλοῦνται.

Ἐπιπέριον ἐν Παγανίᾳ εἰσὶ κάστρα οἰκούμενα τὸ Μόκρον, τὸ Βερουλλία, τὸ Ὀστροκ καὶ ἡ Λαβίνετζα. κρατοῦσι δὲ καὶ ταύτας τὰς νήσους. νῆσος μεγάλη ἡ Κούρκρα ἧτοι τὸ Κίκερ, 20 ἐν ἧ ἔστι καὶ κάστρον. νῆσος ἑτέρα μεγάλη τὰ Μέλετα ἧτοι P 105 τὸ Μαλοζεάται, ἣν ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀποστόλων ὁ ἅγιος Λούκας μέμνηται, Μελίτην ταύτην προσαγορεύων· ἐν ἧ καὶ

14 ἀβαντισιοὶ — διαλέκτῳ add B 15 αὐτῶν add B

36. *de Paganis qui et Arentani appellantur, et de ea, quam nunc habitant, regione.*

Regio etiam illa, quam nunc Pagani incolunt, primitus a Romanis tenebatur, quibus Roma deductis imperator Diocletianus in Dalmatia sedes assignavit. Et oriundi sunt et ipsi Pagani a Serviiis non baptizatis, ab eo scilicet principe qui ad Heraclium imperatorem confugit. capta vero itidem ab Abaribus et vastata haec regio, sub Heraclio imperatore rursus incolis frequentari coepit. Pagani autem dicuntur, quod baptismum non accepissent eo tempore quo Servii omnes baptizati erant: etenim Pagani Sclavorum lingua baptismi expertes dicuntur. Romanorum vero dialecto regio eorum Arenta nuncupatur; unde ipsi a Romanis Arentani appellantur.

Habet Paganiam urbes habitatas, Mocrum, Berullia, Ostroc et Labinetza. possident item Arentani insulas magnas, unam quae Curcra sive Cicer dicitur, in qua habetur et urbs; alteram, quae Meleta sive Malozeatae; cuius in Actis apostolorum S. Lucas meminit, Melitem eam appellans; ubi et vipera divi Pauli digitum mordens ab eo ex-

ἔχισ τὸν ἅγιον Παῦλον ἀπὸ τοῦ δακτύλου προσήψατο, ἦν
καὶ τῆ πύρι ὁ ἅγιος Παῦλος κατέφλεξε. νῆσος ἑτέρα με-
γάλη τὸ Φάρα. νῆσος ἑτέρα μεγάλη ὁ Βράιτζης. εἰσὶ δὲ
καὶ ἕτεροι νῆσοι αἱ μὴ κρατούμεναι παρὰ τῶν αὐτῶν Παγα-
νῶν, νῆσος τὰ Χόαρα, νῆσος Ἰης, νῆσος τὸ Λάστοβον. 5

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν λ ζ.

περὶ τοῦ ἔθνους τῶν Πατζινακίων.

Ἰστέον ὅτι Πατζινακίται τὸ ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸν ποταμὸν
Ἄτιλ τὴν αὐτῶν εἶχον κατοίκησιν, ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὸν πο-
ταμὸν Γεήχ, ἔχοντες τοὺς τε Μαζάρους συνοροῦντας καὶ τοὺς 10
ἐπονομαζομένους Οὐζ. πρὸ ἐτῶν δὲ πενήκοντα οἱ λεγόμενοι
Οὐζ μετὰ τῶν Χαζάρων ὁμονοήσαντες καὶ πόλεμον συμβα-
λόντες πρὸς τοὺς Πατζινακίτας ὑπερίσχυσαν, καὶ ἀπὸ τῆς
ἰδίας χώρας αὐτοὺς ἐξεδίωξαν, καὶ κατέσχον αὐτὴν μέχρι τῆς
σήμερον οἱ λεγόμενοι Οὐζοι. οἱ δὲ Πατζινακίται φυγόντες 15
περιήρχοντο ἀναψηλαφῶντες τόπον εἰς τὴν αὐτῶν κατασκήνω-
σιν· καταλαβόντες δὲ τὴν σήμερον παρ' αὐτῶν κρατουμένην
γῆν καὶ εὐρόντες τοὺς Τούρκους οἰκοῦντας ἐν αὐτῇ, πολέ-
μου τρόπῳ τοὺς νικήσαντες καὶ ἐκβαλόντες ἐξεδίωξαν αὐ-
τοὺς καὶ κατεσκήνωσαν ἐν αὐτῇ, καὶ δεσπόζουσι τῆς τοιαύτης 20
χώρας, ὡς εἴρηται, μέχρι τῆς σήμερον ἔτη πενήκοντα πέντε.

Ἰστέον ὅτι πᾶσα ἡ Πατζινακία εἰς θέματα ὀκτώ διαι-
ρεῖται, ἔχουσα καὶ μεγάλους ἄρχοντας τοσούτους. τὰ δὲ

cussa igne couflagravit; tertiam insulam magnam, quae Phara dicitur,
quartam, quae Bratzes. sed et aliae praeterea insulae sunt, quae ad
Paganos non pertinent, Choara Ies, et Lastoben.

37. de Patzinacitarum gente.

Sciendum est Patzinacitas a principio ad Atel et Geech flumina
habitasse, iisque conterminos fuisse populos illos qui Mazari atque
Uzi cognominantur. ante annos vero quinquaginta ii qui Uzi nun-
cupantur cum Chazaris conspirantes, et coniunctis armis Patzinacitas
aggressi, superiores facti sedibus eos suis expulerunt, illasque tenuere
in hodiernum usque diem Uzi. at Patzinacitae qui fuga evaserant,
circumeuntes quarebant ubinam sedes suas collocarent; venientesque
in terram quam nunc incolunt, inventis illic Turcis incolis, debella-
latis eiecerunt, sedesque ipsi suas ibi posuerunt, tenentque iam hodie
annum quinquagesimum quintum, uti dictum est.

Et Patzinacia quidem universa in themata octo dividitur, quae

ἕως τῆς *Ρώσης*. καὶ ὑπὲρ τῆς τοιαύτης χάριτος δέδωκεν
 αὐτοῖς *Μιχαὴλ* ὁ *Βορίσης* δωρεὰς μεγάλας· καὶ ἐκεῖνοι ἀν-
 τέδωκαν αὐτῷ χάριν ξενίων ψυχάρια δύο, φαλκῶνια δύο,
 σκυλία δύο καὶ γούνας ἐννεμήκοντα· ὅπερ λέγουσιν οἱ *Βουλ-*
5 *γαροι* εἶναι πάκτον. μετὰ μικρὸν δὲ ἐγένοντο κατ' ἀλλήλων
 οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ οἱ ἄρχοντες *Σερβλίας*· καὶ γενόμενος ἐπι-
 κρατέστερος ὁ εἰς αὐτῶν ὁ *Μουντίμηρος*, καὶ θέλων μόνος
 τὴν ἀρχὴν ἐπέχειν, κρατήσας παρέδωκε τοὺς δύο ἐν *Βουλ-*
γαρίᾳ, μόνον τὸ παιδίον τοῦ ἐνὸς ἀδελφοῦ *Γοϊνίκου Πέτρον*
 10 ὀνόματι παρ' ἑαυτῷ κρατήσας καὶ ἐπιμελούμενος, ὅστις καὶ
 φυγὼν ἦλθεν εἰς *Χρωβατίαν*· περὶ οὗ μετ' ὀλίγον ἐξηγήθη-
 ται. ὁ δὲ προρρηθεὶς ἀδελφὸς ἐν *Βουλγαρίᾳ* *Στροήμερος*
 εἶχεν υἱὸν τὸν *Κλονίμηρον*, ᾧ καὶ γυναῖκα παρέσχεν ὁ *Βορί-*
σης Βουλγάρων. ἔξ αὐτοῦ γεννᾶται ἐν *Βουλγαρίᾳ* *Τζεσοθλά-*
 15 *βος*. ὁ δὲ *Μουντίμηρος* τοὺς δύο ἀδελφοὺς διώξας καὶ τὴν
 ἀρχὴν δεξάμενος γεννᾷ υἱοὺς τρεῖς, τὸν *Πριβέσθλαβον* καὶ
 τὸν *Βράνον* καὶ τὸν *Στέφανον*, καὶ μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνα-
 τον διαδέχεται αὐτὸν ὁ πρῶτος υἱὸς ὁ *Πριβέσθλαβος*. μετὰ
 οὗτον χρόνον ἕνα ἐξελθὼν ἀπὸ *Χρωβατίας* ὁ προειρημένος *Πέ-*
 20 *τρος* ὁ υἱὸς τοῦ *Γοϊνίκου* διώκει ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τὸν ἐξάδελ-
 φον αὐτοῦ *Πριβέσθλαβον* μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν, κάκεινος
 τὴν ἀρχὴν διαδέχεται· ἐκεῖνοι δὲ φυγόντες εἰσέρχονται ἐν
Χρωβατίᾳ. μετὰ δὲ χρόνους τρεῖς ἐλθὼν ὁ *Βράνος* πρὸς τὸ

duces petiit, qui et indemnem usque ad Rase deduxerunt, et ingen-
 tia ab eo munera beneficii huius nomine acceperunt, vicissim donan-
 tes xeniorum vice duo mancipia, duos falcones, duos canes et pelles
 nonaginta; quod Bulgari pactum esse dicunt. paulo autem post tres
 fratres Serviae principes contra se mutuo arma sumpserunt, superior-
 que factus unus ipsorum Muntimerus; qui cum vellet solus principatu-
 m tenere, captos duos in Bulgariam transmisit, solum Petrum, fra-
 tris Goinici filium, apud se retinens et sedulam eius curam gerens;
 qui fugiens in Chrobatiam venit. sed de eo paulo post dicitur.
 Stroëmerus vero frater, cuius supra mentionem fecimus, in Bulgaria
 filium habebat Clonimerum, cui uxorem Bulgaram dedit Borises, ex
 qua Tzeesthlabum in Bulgaria suscepit. at Muntimerus utroque fra-
 tre expulso, principatu potitus, filios tres genuit, Pribesthlabum Bra-
 num et Stephanum; eique mortuo successit maximus natu Pribesthla-
 bus. anno igitur sequente Chroatia egressus Goinici filius Petrus,
 cuius supra mentionem fecimus, patruelem Pribesthlabum cum duo-
 bus eius fratribus principatu deiecit, atque ipse eum capessit: illi
 vero fuga sibi consulentes in Chrobatiam abeunt. triennio autem

Θέμα Βοροτάλματ καὶ τὸ Θέμα Βουλαιζυσπόν, κείνται πέρα τοῦ Δανάπρεως ποταμοῦ, πρὸς τὰ ἀνατολικώτερα καὶ βορειότερα μέρη ἐναποβλέποντα, πρὸς τε Οὐζίαν καὶ Χαζαρίαν καὶ Ἀλανίαν καὶ τὴν Χερσῶνα καὶ τὰ λοιπὰ κλίματα. αἱ δὲ ἄλλαι τέσσαρες γενεαὶ κείνται ἔνθεν τοῦ Δανάπρεως ποταμοῦ, πρὸς τὰ δυτικώτερα καὶ ἀρκτικώτερα μέρη· τουτέστι τὸ Θέμα Γιαζιχοπόν πλησιάζει τῇ Βουλγαρίᾳ, τὸ δὲ Θέμα τοῦ κάτω Γύλα πλησιάζει τῇ Τουρκίᾳ, τὸ δὲ Θέμα Χαροβόη πλησιάζει τῇ Ῥωσίᾳ, τὸ δὲ Θέμα Ἰαβδιερτίμ πλησιάζει τοῖς ὑποφόροις χωρίοις χώρας τῆς Ῥωσίας, τοῖς τε Οὐλτίνοις καὶ 10 Λερβλενίνοις καὶ Λενζενίνοις καὶ τοῖς λοιποῖς Σκλάβοις. ἀπέκτισται δὲ ἡ Πατζινακία ἐκ μὲν Οὐζίους καὶ Χαζαρίας ὁδὸν ἡμερῶν πέντε, ἐκ δὲ Ἀλανίας ἡμερῶν ἕξ, ἀπὸ δὲ Μορδίας ὁδὸν ἡμερῶν ὄσκα, ἀπὸ δὲ Ῥωσίας ὁδὸν ἡμέρας μιᾶς, ἀπὸ δὲ Τουρκίας ὁδὸν ἡμερῶν τεσσάρων, ἀπὸ δὲ Βουλγαρίας ὁδὸν 15 ἡμέρας ἡμισυ· καὶ εἰς Χερσῶνα μὲν ἔστιν ἔγγιστα, εἰς δὲ τὴν Βόσπορον πλησιέστερον.

Ἰστέον ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν ὃν οἱ Πατζινακται ἀπὸ τῆς ἰδίας χώρας ἐξεδιώχθησαν, θελήσει τινὲς ἐξ αὐτῶν καὶ οἰκίᾳ γνώμῃ ἐναπέμειναν ἐκεῖσε καὶ τοῖς λεγομένοις Οὐζοῖς 20 συνήκησαν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, ἔχοντες τοιαῦτα γνωρίσματα ὥστε διαχωρίζεσθαι αὐτοῖς καὶ νοεῖσθαι τινὲς τε ἦσαν καὶ πῶς αὐτοὺς ἀποσπασθῆναι τῶν ἰδίων συν-

1 παρὰ τοῦ M 5 ὅθεν M 10 χωρίοις χώρας] χώραις M
13 Μορδίας M, Μηδίας Meursius, consentiente Bandurio.

tzitzur Syrucalpee Borotalmar et Bulatzospon, ultra Danaprim flumen sitae sunt, orientem septentrionemque spectantes versus Uziam Chazariam Alaniam Chersonem et ceteras regiones: reliquae vero quattuor nationes positae sunt cis Danaprim flumen, ad partes occidentis septentrionisque: nam thema Giazichopon Bulgariae finitimum est, inferius thema Gylae Turciae proximum est, Charoboë thema Russiae adiacet, Iabdiertim vero thema conterminum est tributariis pagis Russiae regionis, Ultinis Derbleninis Lenzeninis reliquisque Sclavis. distat autem Patzinacia ab Uzia et Chazaria itinere dierum quinque, ab Alania dierum sex, a Mordia dierum decem, a Russia unius diei, a Turcia dierum quattuor, a Bulgaria dimidii unius diei. propinqua est Chersoni, sed magis etiam Bosporo.

Sciendum est, quo tempore expulsi sua regione Patzinacitae fuere, nonnullos eorum sponte sua illic mansisse et Uzis cohabitasse; suntque inter eos etiam nunc, ea habentes indicia ut facile discerni possint cognoscique quales sint et quomodo avelli a suis contigerit, si-

ἔβη· τὰ γὰρ ἱμάτια αὐτῶν εἰσι κόπτευρα μέχρι γονάτων, καὶ τὰ μακίγια ἀπὸ τῶν βραχιόνων ἀποκεκομμένα, ὡς δῆθεν ἐκ τούτου δεικνύντες ὅτι ἀπὸ τῶν ἰδίων καὶ δημοφύλων ἀπεκόπησαν.

5 Ἰστέον ὅτι ἐνθεν τοῦ Δαναπρωσ ποταμοῦ πρὸς τὸ ἀποβλέπον μέρος τὴν Βουλγαρίαν εἰς τὰ περάματα τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ εἰσὶν ἐρημόκαστροι. κάστρον πρῶτον τὸ ὀνομασθὲν παρὰ τῶν Πατζινακῆτων Ἄσπρον διὰ τὸ τοὺς λίθους αὐτοῦ φαίνεσθαι καταλευκούς, κάστρον δεῦτερον τὸ Τουγγᾶται, κά-
10 στρον τρίτον τὸ Κρακνακάται, κάστρον τέταρτον τὸ Σαλμακάται, κάστρον πέμπτον τὸ Σακακάται, κάστρον ἕκτον Γιαιουκάται. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς τῶν παλαιοκάστρον κτίσμασιν εὐρίσκονται καὶ ἐκκλησιῶν γνωρίσματά τινα καὶ σταυροὶ λαξευτοὶ εἰς λίθους πορίνους· ὅθεν καὶ τινες παράδοσιν ἔχου-
15 σιν ὡς Ῥωμαῖοὶ ποτε τὰς κατοικίας εἶχον ἐκεῖσε.

Ἰστέον ὅτι Κάγκαρ ὀνομάζονται οἱ Πατζινακῆται, ἀλλ' οὐχὶ πάντες, πλὴν ὁ τῶν τριῶν θεμάτων λαός, τοῦ Ἰαβδηρητί, καὶ τοῦ Κουαρτζιτζούρ καὶ τοῦ Χαβουξίγγυλά, ὡς ἀνδρειότεροι καὶ εὐγενέστεροι τῶν λοιπῶν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ τὸν
20 Κάγκαρ προσηγορία.

14 πορίνας, πυρίτας Meurslus. nonne πορίνους? 17 Διαυδιηρτι M

quidem utuntur vestibus decurtatis et ad genua tantum pertingentibus et manicis abscissis, ea re innuentes a gentilibus se suis esse diremptos.

Ultra vero Danaprim flumen, qua parte Bulgariam spectat, ad eiusdem fluminis traiectus urbes desertae sunt: prima urbs quae Patzinacitis Aspron sive alba dicitur, quod e saxo albicante constructa sit, secunda Tungatae, tertia Cracnacatae, quarta Salmacatae, quinta Sacacatae, sexta Giaiucatae. inveniuntur autem inter urbium collapsarum fabricas ecclesiarum indicia quaedam et cruces ex lapide tophino exsculptae; unde quasi per traditionem credunt nonnulli olim illic sedes habuisse Romanos.

Porro Cancar quoque appellantur Patzinacitae, non omnes quidem, sed trium tantum thematum incolae, thematis Iabdierti Cuartzitur et Chabuxingyla, tanquam qui ceteris fortiores nobilioresque sunt: nam hoc vox ipsa cancar significat.

P 107

Κεφάλαιον λη'.

περὶ τῆς γενεολογίας τοῦ ἔθνους τῶν Τούρκων, καὶ ὅθεν κατάγονται.

Ὅτι τὸ τῶν Τούρκων ἔθνος πλησίον τῆς Χαζαρίας τὸ παλαιὸν τὴν κατοίκησιν ἐποιεῖτο εἰς τὸν τόπον τὸν ἐπονομαζόμενον Λεβεδία ἀπὸ τῆς τοῦ πρώτου βοεβόδου αὐτῶν ἐπωνυμίας, ὅστις βοεβόδος τὸ μὲν τῆς κλήσεως ὄνομα Λεβεδίας προσαγορευέτο, τὸ δὲ τῆς ἀξίας, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ μετ' αὐτόν, βοεβόδος ἐκαλεῖτο. ἐν τούτῳ οὖν τῷ τόπῳ τῷ προρηθέντι Λεβεδία ποταμὸς ἐστὶ ῥέων Χιδμίας, ὃ καὶ Χιγγυλὸς ἐπονομαζόμενος. οὐκ ἐλέγοντο δὲ τῷ τότε χρόνῳ Τούρκοι, ἀλλὰ 10 Σαβαρτοιασφαλοὶ ἕκ τινος αἰτίας ἐπωνομάζοντο. καὶ οἱ μὲν Τούρκοι γενεαὶ ὑπῆρχον ἑπτὰ, ἄρχοντα δὲ εἰς αὐτοὺς εἶτε ἴδιον εἶτε ἀλλότριον ποτε οὐκ ἐκτήσαντο, ἀλλ' ἐπῆρχον ἐν αὐτοῖς βοεβόδοί τινες, ὧν πρῶτος βοεβόδος ἦν ὁ προρηθεὶς Λεβεδίας. συνῆκσαν δὲ μετὰ τῶν Χαζάρων ἐνιαυτοὺς τρεῖς, 15 συμμαχοῦντες τοῖς Χαζάροις ἐν νῦσι τοῖς αὐτῶν πολέμοις. ὃ δὲ χαγάνος ἄρχων Χαζαρίας διὰ τὴν αὐτῶν ἀνδρίαν καὶ συμμαχίαν τῷ πρώτῳ βοεβόδῳ τῶν Τούρκων Λεβεδίᾳ ἐπονομαζομένῃ γυναῖκα δέδωκε πρὸς γάμον Χαζάρων εὐγενῆ, διὰ τὸ τῆς ἀνδρίας αὐτοῦ περίφημον καὶ τὸ τοῦ γένους περιφανές, ὅπως ἐξ αὐτοῦ τεκνώσῃ· ὃ δὲ Λεβεδίας ἐκεῖνος ἕκ τινος τύχης μετὰ τῆς αὐτῆς Χαζάρου οὐκ ἐπαιδοποίησεν.

38. *de Turcarum gentis genealogia, et unde ea gens originem ducat.*

Turcarum gens olim prope Chazariam habitabat, in loco cui cognomen Lebedias a primo ipsorum boebodo; qui nomine quidem Lebedias appellabatur, dignitate vero, quemadmodum reliqui eius successores, boebodus vocabatur. in hoc igitur loco, in praedicta Lebedia, fuit amnis Chidmas, qui etiam Chingylus cognominatur. et quidem tum non Turcae sed Sabartoeasphali quadam de causa dicebantur; erantque gentes eorum septem, et principem vel indigenam vel alienigenam habuerunt nunquam, sed erant inter ipsos boebodi quidam, quorum primus is, cuius supra mentionem fecimus, Lebedias. habitarunt autem cum Chazaris annos tres, omnibus eorum in bellis adiutores; chaganusque Chazariae princeps primo Turcarum boebodo Lebediae, fortitudinis eorum ac commilitii causa, uxorem dedit Chazarum nobilem, motus fortitudinis eius fama et generis splendore, ut ex eo prolem tolleret. et tamen casu factum est ut ex Chazara illa liberis non susciperet Lebedias. Patzinacitae vero, qui Cancar olim cognominabantur (nam hoc nomen cancar apud ipsos nobilitatem ac

οἱ δὲ Πατζινακίται οἱ πρότερον Κάγγαυ ἐπονομαζόμενοι (τοῦτο γὰρ τὸ Κάγγαυ ὄνομα ἐπ' εὐγενείᾳ καὶ ἀνδρίᾳ ἐλέγτο παρ' αὐτοῖς) πρὸς Χαζάρους οὖν οὗτοι κινήσαντες πόλεμον καὶ ἠτηθέντες τὴν οἰκίαν γῆν καταλείψαι καὶ τὴν τῶν Τούρκων δικαιοκῆσαι κατηγαγκάσθησαν. ἀναμεταξὺ δὲ τῶν Τούρκων συναφθέντος πολέμου καὶ τῶν Πατζινακιτῶν τῶν τηρικαῦτα Κάγγαυ ἐπονομαζόμενων, τὸ τῶν Τούρκων φροσάτον ἠτηθήη καὶ εἰς δύο διηρέθη μέρη· καὶ τὸ μὲν ἐν μέρος πρὸς ἀνατολὴν εἰς τὸ τῆς Περσίδος μέρος κατέφησεν, οἱ καὶ μέχρι 10 τοῦ νῦν κατὰ τὴν τῶν Τούρκων ἀρχαίαν ἐπωνυμίαν καλοῦνται Σαβαρτοιασφαλοὶ· τὸ δὲ ἕτερον μέρος εἰς τὸ δυτικὸν κατέφησε μέρος, ὅμα καὶ τῷ βοεβόδιῳ αὐτῶν καὶ ἀρχηγῷ Λεβεδίᾳ, εἰς τόπους τοὺς ἐπονομαζομένους Ἀτελκουζου, ἐν οἷς τόποις τὸ νῦν τῶν Πατζινακιτῶν ἔθνος κατοικεῖ. ὀλίγον δὲ 15 χρόνον διαδραμόντος ὁ χαγάνος ἐκεῖνος ἔρχων Χαζαρίας τοῖς Τούρκοις ἐμήνησε τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀποσταλῆναι χελάνδια τὸν πρῶτον αὐτῶν βοεβόδον. ὁ Λεβεδίας ταῖνον πρὸς τὸν χαγάνον Χαζαρίας ἀφικόμενος ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν μετεπέμψατο. ὁ δὲ χαγάνος εἶπε πρὸς αὐτὸν 20 ὅτι διὰ τοῦτό σε προσεκαλεσάμεθα, ἵνα ἐπειδὴ εὐγενὴς καὶ φρόνιμος καὶ ἠνδρειωμένος ἑπάρχεις καὶ πρῶτος τῶν Τούρκων, ἄρχοντά σε τοῦ ἔθνους σου προβαλώμεθα, καὶ ἵνα ὑπέκρης τῷ λόγῳ καὶ τῇ προστάξει ἡμῶν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς πρὸς τῶν χαγάνον ἀντέφησεν ὅτι τὴν περὶ ἐμέ σου σχέσιν τε καὶ

2 παρ' add B 6 συναφθέντος πολέμου add B

fortitudinem significat), armis contra Chazaros sumptis victi terram suam deserere et Turcarum regionem incolere coacti fuere. bello autem inter Turcas et Patzinacitas tum Cancar cognominatos exorto, Turcarum exercitus devictus fuit atque in partes duas divisus, et eorum una quidem orientem versus partem Persidis incoluit (et hanc in hodiernum diem de veteri Turcarum cognomine Sabatroaspali nuncupantur), altera vero pars occidentem versus sedes posuit cum boëbodo suo ac duce Lebedia in locis Atelcusu nuncupatis, quae nunc Patzinacitarum gens incolit. paulo vero post chaganus ille Chazariae princeps per legatos petiit a Turcis ut ad se Chelandiam mittant primum eorum boëbodum. itaque ad chaganum Chazariae profectus Lebedias interrogavit quae ipsius vocandi causa esset. cui chaganus, ideo se eum vocasse ut, quandoquidem nobilis prudens strenuus primusque Turcarum esset, gentis suae principem faceret, eo pacto ut sibi subesset. at ille respondit "affectum tuum erga me et voluntatem exosculor, gratiasque dignas dico: quando vero tali pria-

προαίρεσιν μεγάληως ἐναποδέχομαι, καὶ τὴν εὐχαριστίαν ὁμολογῶ σοι προσήκουσαν· ἐπεὶ δὲ ἀδυνατώσ ἔχω πρὸς τὴν τοιαύτην ἀρχήν, ὑπακοῦσαι οὐ δύναμαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἔστιν ἕτερος ἀπ' ἐμοῦ βοέβοδος, λεγόμενος Σαλμουτζῆς καὶ υἱὸν κεκτημένος ὀνόματι Ἀρπαδῆν· ἐκ τούτων μᾶλλον εἴτε ἐκεῖνος 5 Σαλμουτζῆς εἴτε ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀρπαδῆς ἵνα γένηται ἄρχων, καὶ ἔστιν ὑπὸ τοῦ λόγου ὕμῶν. ἐν τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ ἀρσοθεὶς ὁ χαγάνος ἐκεῖνος δέδωκεν ἀνθρώπους αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς Τούρκους ἀπέστειλεν, οἳ καὶ συλλαλήσαντες περὶ τούτου μετὰ τῶν Τούρκων, μᾶλλον οἱ Τούρκοι τὸν 10 Ἀρπαδῆ γενέσθαι προέκριναν ἄρχοντα ἥπερ Σαλμουτζῆ τὸν αὐτοῦ πατέρα, ὡς ἀξιολογώτερον ὄντα καὶ περισπούδαστον ἐν τε φρονήσει καὶ βουλῇ καὶ ἀνδρίᾳ καὶ ἰκανὸν πρὸς τὴν τοιαύτην ἀρχήν· ὃν καὶ ἄρχοντα κατὰ τὸ τῶν Χαζάρων ἔθος καὶ ζακανον πεποιήκασι, σηκώσαντες αὐτὸν εἰς σκου- 15 τῆριον. πρὸ δὲ τοῦ Ἀρπαδῆ τούτου ἄρχοντα ἕτερον οἱ Τούρκοι οὐκ ἐπέησαντο πώποτε· ἔξ οὗ καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐκ τῆς τούτου γενεᾶς ἄρχων Τουρκίας καθίσταται. μετὰ δὲ τινὰς χρόνους τοῖς Τούρκοις ἐπιπεσόντες οἱ Πατζινακῆται κατεδίωξαν αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἄρχοντος αὐτῶν Ἀρπαδῆ. οἱ οὖν 20 Τούρκοι τραπέντες καὶ πρὸς κατοίκησιν γῆν ἐπιζητοῦντες, ἐλθόντες ἀπεδίωξαν οὗτοι τοὺς τὴν μεγάλην Μοραβίαν κατοικοῦντας, καὶ εἰς τὴν γῆν αὐτῶν κατεσκήνωσαν, εἰς ἣν νῦν οἱ Τούρκοι μέχρι τῆς σήμερον κατοικοῦσι· καὶ ἔκτοτα πέ-

6 Ἀλμουτζῆς M 7 ἔσαι ὑπὸ τὸν λόγον? οὖν τῷ add B
11 ἔπερ libri 19 πεσόντες M

cipatui non sufficio, parere non possum. sed est alter a me boëbodus, Salmutzes nomine, qui et filium habet Arpadem nuncupatum; horum sive ipse Salmutzes sive filius eius Arpades princeps fiat tibi que subiiciatur." placuit itaque haec oratio chagano, virosque cum ipso ad Turcas misit; qui ubi cum iis sermonem communicassent, visum potius illis fuit Arpadem principem constituere quam patrem Salmutzen, utpote digniorem et prudentia consilio ac fortitudine insignem talique principatui parem; quem etiam solenni Chazarorum more ac consuetudine in scuto erectum principem fecerunt. et ante hunc Arpadem Turcae principem alium nullum unquam habuerunt; ex cuius posteris ad hunc usque diem princeps Turciae constituitur. post aliquot vero annos Turcas invadentes Patzinacitae, eos cum principe Arpade persecuti sunt. Turcae itaque profugati fugientes et terram ad sedes collocandas quaerentes, magnam Moraviam ingressi incolae eius expulerunt ibique sedes suas posuerunt, tenentque etiam

μενα τὸ Σταγνόν, τὸ Μοκρισιτικ, τὸ Ίουσιλή, τὸ Γαλουμαητικ, τὸ Δοβρισικ.

Κε φ α λ α ι ο ν λδ΄.

5 περὶ τῶν Τερβουνιατῶν καὶ τῶν Καναλιτῶν καὶ ἧς νῦν οἰκοῦσι χώρας.

Ἐπι τῶν Τερβουνιατῶν καὶ τῶν Καναλιτῶν χώρα μία ὑπάρχει. ἀπὸ δὲ τῶν ἀβαπτίστων Σέρβλων οἱ ἐκεῖσε κατὰ-
 γονται, οἱ ἐξ ἐκείνου τοῦ ἄρχοντος οἰκοῦντες τοῦ εἰς τὸν βα-
 10 σιλέα Ἡράκλειον προσφυγόντος ἀπὸ τῆς ἀβαπτίστου Σερβλίας
 ἄρχων Βλαστήμερος τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ δέδωκεν ἄνδρα Κραϊτῶν
 τὸν υἱὸν Βελάη τοῦ ζουπάνου Τερβουνίας. θέλων οὗτος τὸν
 ἴδιον γαμβρὸν δοξάσαι ἀνόμασεν αὐτὸν ἄρχοντα, ποιήσας
 αὐτὸν ἀντεξούσιον. ἐξ ἐκείνου δὲ ὁ Φαλιμέρης ἐγεννήθη,
 15 καὶ ἀπ' ἐκείνου ὁ Τζουτζημέρης. ἦσαν δὲ οἱ τῆς Τερβουνίας
 ἄρχοντες αἰεὶ ὑπὸ τὸν λόγον τοῦ ἄρχοντος Σερβλίας. Τερ-
 βουνία δὲ τῇ τῶν Σκλάβων διαλέκτῳ ἐρμηνεύεται ἰσχυρὸς
 τόπος· ἡ γὰρ τοιαύτη χώρα ὀχυρώματα ἔχει πολλά. P 104

Ἐπι τῆς καὶ ἐτέρας χώρας ὑπὸ ταύτην τὴν χώραν Τερ-
 20 βουνίας, Καναλή προσαγορευομένη. τὸ δὲ Καναλή ἐρμηνεύε-
 ται τῇ τῶν Σκλάβων διαλέκτῳ ἀμαξία, ἐπειδὴ, διὰ τὸ εἶναι

19 ἐτέρα χώρα Meursius pro ἑτέρα χωρία

Suntque in Zachlumorum territorio urbes habitatae, Stagnum, Mocriscis, Iosle, Galumaenic et Dobriscic.

34. de Terbuniatibus et Canalicis, eorumque regione quam nunc incolunt.

Terbuniarum Canalicarumque eadem regio est; incolae vero a non baptizatis Servis descendunt, qui illic habitaverunt ab eo usque principe qui a Servia non baptizata ad Heraclium imperatorem confugit, usque ad Blastemerum Serviorum principem, qui filiae suae maritum dedit Crainan Belaë Terbuniae zupani filium, eumque honoris ergo principem appellavit, et ut sui iuris esset effecit. atque ex illo Phalimeres natus est, ex quo Tutzameres. Terbuniae vero principes semper Serviae principi parebant; et regio ipsa lingua Sclavorum locum munitum significat, quandoquidem multae in ea munitio- nes sunt.

Estque sub ea alia adhuc regio, quae Canale nuncupatur; canale vero viam plaustris Sclavorum idioma significat: nam propter loci planitiem servitutes omnes plaustris praestant.

Const. Porph.

τοῖς Τούρκοις ἐδίδαξαν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν τὴν αὐτὴν διάλεκτον ἔχουσι· ἔχουσι δὲ καὶ τὴν τῶν Τούρκων ἐτέραν γλώτταν. διὰ δὲ τὸ εἰς τοὺς πολέμους ἰσχυροτέρους καὶ ἀνδρειοτέρους δεικνυσθαι τῶν ὀκτῶ γενεῶν καὶ προεξάρχειν τοῦ πολέμου προεκρίθησαν πρῶται γενεαί. εἰς δὲ ἐστὶν ἕρ-5
ρων ἐν αὐτοῖς, ἧγουν ἐν ταῖς τριαῖ γενεαῖς τῶν Καβάρων, ὅστις καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐστι.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν μ'.

περὶ τῶν γενεῶν τῶν Καβάρων καὶ Τούρκων.

Πρώτη ἢ παρὰ τῶν Χαζάρων ἀποσπασθεῖσα αὕτη ἢ 10
προρρηθεῖσα τῶν Καβάρων γενεά, δευτέρα τοῦ Νέκη, τρίτη
τοῦ Μεγέρη, τετάρτη τοῦ Κουρτυγερμάτου, πέμπτη τοῦ Τα-
ριάνου, ἕκτη Γενάχ, ἑβδόμη Καρή, ὀγδόη Κασή. καὶ οὕτως
ἀλλήλοις συναφθέντες μετὰ τῶν Τούρκων οἱ Κάβαροι εἰς τὴν
τῶν Πατζινακίτων κατέκρησαν γῆν. μετὰ δὲ ταῦτα παρὰ 15
Ἄεοντος τοῦ φιλοχρίστου καὶ αἰοιδίμου βασιλέως προσκληθέν-
τες διεπέρασαν, καὶ τὸν Συμεὼν πολεμήσαντες κατὰ κράτος
αὐτὸν ἤτησαν, καὶ ἐξελάσαντες μέχρι τῆς Πρεσθλάβου διήλ-
θον ἀποκλείσαντες αὐτὸν εἰς τὸ κάστρον τὸ λεγόμενον Μουν-
δράγα, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν χώραν ὑπέστρεψαν· τῷ δὲ τότε 20
καιρῷ τὸν Λιούντινα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρπαδῆ εἶχον ἄρχοντα.
μετὰ δὲ τὸ πάλιν τὸν Συμεὼν μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ῥω-
μαίων εἰρηνεύεσθαι καὶ λαβεῖν ἄδειαν, διεπέμψατο πρὸς τοὺς

11 τοῦ] ἢ M

cuerant, habentque etiam hodie eandem dialectum; aliaque item Tur-
carum lingua utuntur. quia vero fortitudine bellica et strenuitate
octo aliis gentibus praestabant iisque in praeliis antecellebant, pri-
mum in tribubus locum obtinuerunt; unusque in illis tribus Caba-
rorum populis princeps est ad hodiernum usque diem.

40. de Cabaris et Turcis.

Prima a Chazaris avulsa haec Cabarorum gens est, quam dixi,
secunda Nece, tertia Megere, quarta Curtugermati, quinta Tariani,
sexta Genach, septima Care, octava Case. atque sic connexi inter
se Cabari cum Turcis Patzinacitarum terram incoluerunt. postea vero
à Leone illo Christi amante ac praeclaro imperatore accersiti traiece-
runt, bellumque Symeoni inferentes victo eo fugatoque Persthabum
usque pervenerunt, et cum in urbe Mundraga eum inclusissent, do-
mum redierunt, quo tempore Liuntica Arpadae filium principem ha-
bebant. postquam autem iterum cum Romanorum imperatore pacem

Κεφάλαιον λς.

περὶ τῶν Παγανῶν τῶν καὶ Ἀρεντιανῶν καλουμένων, καὶ ἧς νῦν οἰκοῦσι χώρας.

Ὅτι ἡ χώρα εἰς ἣν νῦν οἰκοῦσιν οἱ Παγανοὶ καὶ αὕτη
 5 πρότερον παρὰ τῶν Ῥωμαίων ἐκρατεῖτο, οὗς ἀπὸ Ῥώμης ὁ
 βασιλεὺς Διοκλητιανὸς μετοκίσας ἐν Δελματία ἐνέγκισεν. οἱ
 δὲ αὐτοὶ Παγανοὶ ἀπὸ τῶν ἀβαπτισίων Σέρβλων καταγονται,
 ἐξ ἐκείνου τοῦ ἄρχοντος τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα Ἡρακλείου
 προσφυγόντος. παρὰ δὲ τῶν Ἀβάρων καὶ αὕτη ἡ χώρα
 10 αἰχμαλωτισθεῖσα ἠρῆμωται, καὶ πάλιν ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ
 βασιλέως ἐνέγκισθη. Παγανοὶ δὲ καλοῦνται διὰ τὸ μὴ κατα-
 δεξασθαι αὐτοὺς τῷ τότε καιρῷ βαπτισθῆναι ὅτε καὶ πάντες
 οἱ Σέρβλοι ἀβαπτισθησαν· καὶ γὰρ Παγανοὶ τῆ τῶν Σκλάβων
 15 διαλέκτῳ ἀβαπτιστοὶ ἐρμηνεύονται. τῆ τῶν Ῥωμαίων δὲ
 διαλέκτῳ ἡ χώρα αὐτῶν Ἀρέντα καλεῖται, ἐξ οὗ κινεῖνοι
 παρὰ τῶν αὐτῶν Ῥωμαίων Ἀρεντιανοὶ καλοῦνται.

Ὅτι ἐν Παγανίᾳ εἰσι κάστρα οἰκούμενα τὸ Μόκρον, τὸ
 Βερούλλια, τὸ Ὀστρωκ καὶ ἡ Λαβίνετζα. κρατοῦσι δὲ καὶ
 ταύτας τὰς νήσους. νῆσος μεγάλη ἡ Κούρκρα ἧτοι τὸ Κίκερ,
 20 ἐν ἧ ἔστι καὶ κάστρον. νῆσος ἑτέρα μεγάλη τὰ Μέλετα ἧτοι P 105
 τὸ Μαλοζεάται, ἣν ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀποστόλων ὁ ἅγιος
 Λούκας μέμνηται, Μελίτην ταύτην προσαγορευῶν· ἐν ἧ καὶ

14 ἀβαπτιστοὶ — διάλεκτῳ add B 15 αὐτῶν add B

36. *de Paganis qui et Arentani appellantur, et de ea, quam nunc habitant, regione.*

Regio etiam illa, quam nunc Pagani incolunt, primitus a Romanis tenebatur, quibus Roma deductis imperator Diocletianus in Dalmatia sedes assignavit. Et oriundi sunt et ipsi Pagani a Serviis non baptizatis, ab eo scilicet principe qui ad Heraclium imperatorem confugit. capta vero itidem ab Abaribus et vastata haec regio, sub Heraclio imperatore rursum incolis frequentari coepit. Pagani autem dicuntur, quod baptismum non accepissent eo tempore quo Servii omnes baptizati erant: etenim Pagani Sclavorum lingua baptismi expertes dicuntur. Romanorum vero dialecto regio eorum Arenta nuncupatur; unde ipsi a Romanis Arentani appellantur.

Habet Paganiam urbes habitatas, Mocrum, Berullia, Ostroc et Labinetza. possident item Arentani insulas magnas, unam quae Curera sive Cicer dicitur, in qua habetur et urbs; alteram, quae Meleta sive Malozeatae; cuius in Actis apostolorum S. Lucas meminit, Melitem eam appellans; ubi et vipera divi Pauli digitum mordens ab eo ex-

κοι, ἧς ἦρχε τὸ πρότερον ὁ Σφενδοπλόκος. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν Ἰστρὸν ποταμὸν γνωρίσματά τε καὶ ἐπωνυμίαι· τὰ δὲ ἀνώτερα τούτων, ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ πᾶσα τῆς Τουρκίας κατασκήνωσις, ἀρτίως ὀνομάζουσι κατὰ τὰς τῶν ἐκείσε θεόντων ποταμῶν ἐπωνυμίας. οἱ δὲ ποταμοὶ εἰσὶν οὗτοι, ποταμὸς 5 πρῶτος ὁ Τιμήσης, ποταμὸς δευτέρος Τούτης, ποταμὸς τρίτος ὁ Μορήσης, τέταρτος ὁ Κρίσος, καὶ πάλιν ἕτερος ποταμὸς ἡ Τίτζα. πλησιάζουσι δὲ τοῖς Τούρκοις πρὸς μὲν τὸ ἀνατολικὸν μέρος οἱ Βούλγαροι, ἐν ᾧ καὶ διαχωρίζει αὐτοὺς ὁ Ἰστρὸς ὁ καὶ Λανούβιος λεγόμενος ποταμὸς, πρὸς δὲ τὸ βόρειον οἱ 10 Πατζινακῖται, πρὸς δὲ τὸ δυτικώτερον οἱ Φράγγοι, πρὸς δὲ τὸ μεσημβρινὸν οἱ Χρώβατοι. αἱ δὲ ὅκτω γενεαὶ τῶν Τούρκων αὐταὶ πρὸς τοὺς οἰκείους ἄρχοντας οὐχ ὑπεκούουσιν, ἀλλ' ὁμόνοιαν ἔχουσι εἰς τοὺς ποταμούς, εἰς οἷον μέρος προβάλλει πόλεμος, συναγωνίζεσθαι μετὰ πάσης φροντίδος τε 15 καὶ σπουδῆς. ἔχουσι δὲ κεφαλὴν πρώτην τὸν ἄρχοντα ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἀρπαδῆ κατὰ ἀκολουθίαν, καὶ δύο ἑτέρους, τὸν τε γυλᾶν καὶ τὸν καρχᾶν, οἵτινες ἔχουσι τάξιν κριτοῦ· ἔχει δὲ ἐκάστη γενεὰ ἄρχοντα.

Ἰστέον ὅτι ὁ γυλᾶς καὶ ὁ καρχᾶν οὐκ εἰσὶν ὀνόματα κί-20 ρια ἀλλὰ ἀξιώματα.

Ἰστέον ὅτι ὁ Ἀρπαδῆς ὁ μέγας Τουρκίας ἄρχων ἐποίησε

1 Σφενδοπλόκος M 4 τῶν] τούτων vulgo 6 Τούτης
— τέταρτος add B 15 προσβάλλει?

vastarunt, cuiusque princeps olim fuit Sphendoplocus. atque haec quidem iuxta Istrum flumen monumenta sunt et cognomina. ulteriora vero, quae omnia Turcis habitantur, cognomina nunc habent a fluminibus transcurrentibus. eorum primum Timeses est, alterum Tuttes, tertium Moreses, quartum Crisus, quintum Titzza. confines autem Turcis sunt orientem versus Bulgari ubi eos Ister fluvius, qui et Danubius dicitur, separat; septentrionem versus Patzinacitae, ad occidentem Franci, ad meridiem Chrobati. octo vero hae Turcarum gentes principibus suis subiectae non sunt, sed singulae, pro fluminibus quibus distinguuntur, mutuo inter se contractu statuerunt, quamcunque partem bello infestari contigerit, ei communiter omni studio et cura suppetias ferre. habent autem primum ducem exercitus principem e prosapia Arpade, cum quo duo alii gylas et carchan, qui iudicium vicem obtinent.

Et habet unaquaeque gens peculiarem principem, suntque gylas et carchan non nomina propria sed dignitates.

Sciendum vero Arpadem magnum Turciae principem filios ge-

θέματα εἰσι ταῦτα. ὄνομα τοῦ πρώτου θέματος Ἡρτήμ, τοῦ
 δευτέρου Τζούρ, τοῦ τρίτου Γύλα, τοῦ τετάρτου Κουλπῆη,
 τοῦ πέμπτου Χαροβόη, τοῦ ἕκτου Ταλμάτ, τοῦ ἑβδόμου Χο-
 πόν, τοῦ ὄγδου Τζοπόν. κατὰ δὲ τὸν καιρὸν ὃν ἀπὸ τῶν
 5 ἰδίων τόπων οἱ Πατζινακίται ἐξεδιώχθησαν, εἶχον ἄρχοντας
 εἰς μὲν τὸ θέμα Ἡρτήμ τὸν Μαϊτζαν, εἰς δὲ τὸ Τζούρ τὸν
 Κουέλ, εἰς δὲ τὸ Γύλα τὸν Κουρκοῦταν, εἰς δὲ τὸ Κουλπῆη τὸν
 Ἰπαόν, εἰς δὲ τὸ Χαροβόη τὸν Καϊδούμ, εἰς δὲ τὸ θέμα Ταλ-
 μάτ τὸν Κώσταν, εἰς τὸ Χοπὸν τὸν Γιαζή, εἰς δὲ τὸ θέμα
 10 Τζοπὸν τὸν Βατάν. μετὰ δὲ θάνατον αὐτῶν διεδέξαντο τὰς
 ἀρχάς οἱ τούτων ἐξάδελφοι· νόμος γὰρ ἔν αὐτοῖς καὶ τύ-
 πος ἐκράτησε παλαιὸς μὴ ἔχειν ἐξουσίαν πρὸς παῖδας ἢ ἀδελ-
 φούς αὐτῶν μεταπέμπειν τὰ ἀξιώματα, ἀλλ' ἀρκεῖσθαι μόνον
 τοῖς κεκτημένοις τὸ καὶ μέχρι ζωῆς ἀρχειν αὐτούς, μετὰ δὲ
 15 θάνατον προχειρίζεσθαι ἢ ἐξάδελφον αὐτῶν ἢ ἐξαδέλφων
 παῖδας, πρὸς τὸ μὴ καθ' ὅλου εἰς ἓν μέρος γενεᾶς διατρέχειν
 τὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐκπλαγίους καὶ κληρονομεῖν
 καὶ ἀπεκδέχεσθαι τὴν τιμὴν· ἀπὸ ξένης δὲ γενεᾶς οὐχ ὑπισ-
 ἔρχεται τις καὶ γίνεται ἄρχων. τὰ δὲ ὀκτὼ θέματα διαι-
 20 ροῦνται εἰς τεσσαράκοντα μέρη, καὶ ἔχουσι καὶ ἐλάττωνας
 ἄρχοντας.

P 106

Ἰστέον ὅτι αἱ τέσσαρες τῶν Πατζινακίτων γενεαί, ἦγουν
 τὸ θέμα Κουαρτζιτζούρ καὶ τὸ θέμα Συρουκαλπῆη καὶ τὸ

4 τῆς ἰδίας χώρας B 9 Γιαζή M 13 ἀρκεῖν?

magnos quoque principes totidem habet. themata autem isthaec sunt.
 primum est Ertem, secundum Tzur, tertium Gyla, quartum Culpee,
 quintum Charoboë, sextum Talmat, septimum Chopon, octavum Tzo-
 pon. quo autem tempore suis eiecti sedibus Patzinacitae fuerunt,
 principes erant in themate quidem Ertem Maitzan, in Tzur Cuel, in
 Gyla Curcutan, in Culpee Ipaon, in Charoboë Caidum, in Talmat
 Costan, in Chopon Giaze, in Tzopon Batan. his autem mortuis in
 principatus successerunt eorum patruales, siquidem lex illis et anti-
 qua consuetudo est, dignitates ad filios aut fratres non transmittere:
 sed contenti principes esse debent, quoad vivunt, principatum tenere;
 post mortem vero vel patruales vel eorum filii promoventur, ne sem-
 per in eadem prosapiae parte dignitas consistat, sed ut ad col-
 laterales quoque ea hereditate deferatur: alterius vero prosapiae
 qui sit, nullus in principatum succedit. haec porro octo themata
 in partes distribuuntur quadraginta, quae singulae habent principes
 minores.

Et quattuor quidem Patzinacitarum nationes sive themata, Cuar-

· εἰς τρία μέρη τὴν ἑαυτοῦ χώραν, καὶ τοῖς τρισὶν υἱοῖς αὐ-
 του ἀνὰ μιᾶς μερίδος κατέλιπε, τὸν πρῶτον καταλείψας ἄρ-
 χοντα μέγαν, τοὺς δὲ ἑτέρους δύο τοῦ εἶναι ὑπὸ τὸν λόγον
 τοῦ πρῶτου υἱοῦ. παρήνεσε δὲ αὐτοὺς τοῦ μὴ εἰς διάστασιν
 καὶ κατ' ἀλλήλων γενέσθαι, παρὰδειγμα αὐτοῖς τοιοῦτον ὑπο-
 δείξας· ἑξάβδους γὰρ τρεῖς ἐνεγκῶν καὶ συνδήσας δέδωκε
 P 111 τῷ πρῶτῳ υἱῷ τοῦ ταύτας κλάσαι, τοῦ δὲ μὴ ἰσχύσαντος πά-
 λιν δέδωκε τῷ ἑτέρῳ, ὡσαύτως καὶ τῷ τρίτῳ· καὶ εἶθ' οὕτω
 διαιρῶν τὰς τρεῖς ἑξάβδους δέδωκε τοῖς τρισὶ πρὸς μίαν, οἱ
 δὲ λαβόντες καὶ κελευσθέντες ταύτας κλάσαι εὐθέως αὐτὰς 10
 κατέκλασαν. καὶ διὰ τοιοῦτου ὑποδείγματος παρήνεσεν αὐ-
 τοὺς, εἰπὼν ὅτι εἰ μὲν διαμένετε ἐν ὁμοψυχίᾳ καὶ ἀγάπῃ
 ἀδιαίρετοι, ἀκαταγώνιστοι παρὰ τῶν ἐναντίων καὶ ἀνάλωτοι
 γενήσεσθε· εἰ δὲ ἐν ὑμῖν γένηται ἔρις καὶ φιλονεικία καὶ
 διαχωρισθῆτε εἰς τρεῖς ἄρχαίς μὴ ὑποκείμενοι τῇ πρῶτῳ 15
 ἀδελφῷ, καὶ ὑπ' ἀλλήλων ἀφανισθήσεσθε καὶ ὑπὸ τῶν πλη-
 σιαζόντων ὑμῖν ἔχθρῶν παντελῶς ἐξολοθρευθήσεσθε. μετὰ
 δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ αὐτοῦ Σφενδοπλόκου ἕνα χρόνον ἐν εἰ-
 ρῆνῃ διατελέσαντες, ἔριδος καὶ στάσεως ἐν αὐτοῖς ἐμπεσοῦσης,
 καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐμφύλιον πόλεμον ποιήσαντες, ἐλθόντες οἱ 20
 Τοῦρκοι τοῦτους παντελῶς ἐξωλόθρευσαν, καὶ ἐκράτησαν τὴν
 αὐτὴν χώραν, εἰς ἣν καὶ ἀρτίως οἰκοῦσι· καὶ οἱ ὑπολει-
 φθέντες τοῦ λαοῦ διεσκορπίσθησαν προσφυγόντες εἰς τὰ πα-
 πακείμενα ἔθνη, εἰς τε τοὺς Βουλγάρους καὶ Τοῦρκους καὶ
 Χρωβάτους καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἔθνη. 25

natu principem magnum faciens, reliquos vero duos sub eius pote-
 state constituens. hortatus vero est eos ne inter se mutuo dirime-
 rentur, hoc exemplo: virgis tribus allatis, ubi colligasset eas, primo-
 genito confringendas tradidit, cumque ille id facere nequiret, secundo
 in manum dedit, et mox tertio: deinde dissolutas singulatim divisit
 tribus, qui acceptas frangere iussi sine ullo id negotio confestim fe-
 cerunt. quo facto, exemplo per occasionem hanc arrepto, ita eos ad-
 monens dixit "si in concordia et amore manseritis coniuncti, nun-
 quam vos hostes vestri superabunt, neque captivos abducent: sin per
 contentionem ambitionemque principatum in tres partes dividetis,
 maximo fratri obedire recusantes, et a vobis ipsis vastabimini et a
 finitimis hostibus funditus delebimini." post huius autem Sphendo-
 ploci mortem anno uno in pace exacto, orto deinde dissidio et bello
 civili invadentes Turcae funditus eos extirparunt regionemque eorum
 occuparunt, quam in hodiernum usque diem incolunt; quaeque supe-
 rerat multitudo, dissipata confugit ad finitimas gentes, ad Bulgaros
 Turcas Chrobatos, et ad reliquas nationes.

ἔβη· τὰ γὰρ ἱμάτια αὐτῶν εἰσὶ κόντευρα μέχρι γονάτων, καὶ τὰ μανίκια ἀπὸ τῶν βραχιόνων ἀποκεκομμένα, ὡς δῆθεν ἐκ τούτου δεικνύντες ὅτι ἀπὸ τῶν ἰδίων καὶ ὁμοφύλων ἀπεκόπησαν.

5 Ἰστέον ὅτι ἔνθεν τοῦ Δανάπρωος ποταμοῦ πρὸς τὸ ἀποβλέπον μέρος τὴν Βουλγαρίαν εἰς τὰ περᾶματα τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ εἰσὶν ἐρημόκαστροι. κάστρον πρῶτον τὸ ὀνομασθὲν παρὰ τῶν Πατζινακῆτων Ἄσπρον διὰ τὸ τοὺς λίθους αὐτοῦ φαινεσθαι καταλεύκους, κάστρον δεῦτερον τὸ Τουνγγᾶται, κά-
10 στρον τρίτον τὸ Κρακνακάται, κάστρον τέταρτον τὸ Σαλμακάται, κάστρον πέμπτον τὸ Σακακάται, κάστρον ἕκτον Γιαουκάται. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς τῶν παλαιοκάστρον κτίσμασιν εὐρίσκονται καὶ ἐκκλησιῶν γνωρίσματα τινα καὶ σταυροὶ λαξευτοὶ εἰς λίθους πορίνους· ὅθεν καὶ τινες παρὰδοσιν ἔχου-
15 σιν ὡς Ῥωμαῖοὶ ποτε τὰς κατοικίας εἶχον ἐκεῖσε.

Ἰστέον ὅτι Κάγκαρ ὀνομάζονται οἱ Πατζινακῆται, ἀλλ' οὐχὶ πάντες, πλὴν ὁ τῶν τριῶν θεμάτων λαός, τοῦ Ἰαβδηρητί, καὶ τοῦ Κουαριτζιτζούρ καὶ τοῦ Χαβουξιγγυλά, ὡς ἀνδρείότεροι καὶ εὐγενέστεροι τῶν λοιπῶν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ τοῦ
20 Κάγγαρ προσηγορία.

14 πορίνας, πυρτίας Meuralus. nonne πορίνους?

17 Διαυδιητι M.

quidem utuntur vestibus decurtatis et ad genua tantum pertingentibus et manicis abscissis, ea re innuentes a gentilibus se suis esse diremptos.

Ultra vero Danaprim flumen, qua parte Bulgariam spectat, ad eiusdem fluminis traiectus urbes desertae sunt: prima urbs quae Patzinacitis Aspron sive alba dicitur, quod e saxo albicante constructa sit, secunda Tungatae, tertia Cracnacatae, quarta Salmacatae, quinta Sacacatae, sexta Giaiucatae. inveniuntur autem inter urbium collapsarum fabricas ecclesiarum indicia quaedam et cruces ex lapide topfino exsculptae; unde quasi per traditionem credunt nonnulli olim illic sedes habuisse Romanos.

Porro Cancar quoque appellantur Patzinacitae, non omnes quidem, sed trium tantum thematum incolae, thematis Iabdierti Cuar-tzitzur et Chabuxingyla, tanquam qui ceteris fortiores nobilioresque sunt: nam hoc vox ipsa cancar significat.

τὸ κτισθῆναι αὐτοῖς τὸ κάστρον τοῦτο τῶν Χαζάρων αἰτη-
 σαμένων. ὁ γὰρ χαγάνος ἐκεῖνος, ὃ καὶ πῆχ Χαζαρίας, εἰς
 τὸν αὐτὸν βασιλέα Θεόφιλον πρέσβεις ἀποστείλαντες κτισθῆ-
 ναι αὐτοῖς τὸ κάστρον τὸ Σάρκελ ᾗτήσαντο· οἷς ὁ βασιλεὺς,
 τῇ τούτων αἰτήσει πεισθεὶς, τὸν προρρηθέντα σπαθαροκανδι-
 δάτον Πετρωνᾶ μετὰ χελανδίων βασιλικῶν πλωϊμῶν ἀπέ-
 στειλε, καὶ χελάνδια τοῦ κατεπάνω Παφλαγονίας. καὶ δὴ ὁ
 αὐτὸς Πετρωνᾶς τὴν Χερσῶνα καταλαβὼν τὰ μὲν μελάνδια
 εὗρεν ἐν Χερσῶνι, τὸν δὲ λαὸν εἰσαγαγὼν εἰς καματερὰ κα-
 ράβρια ἀπῆλθεν ἐν τῷ τόπῳ τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ, ἐν ᾧ καὶ 10
 τὸ κάστρον ἔμελλε κτίσασθαι· καὶ ἐπειδὴ ὁ τόπος λίθους οὐκ
 εἶχε πρὸς κτίσιν τοῦ κάστρου ἐπιτηδείους, καμίνιά τινα ποιη-
 σάμενος καὶ βήσαλον ἐν αὐτοῖς ἐγκαύσας μετ' αὐτῶν τὴν τοῦ
 κάστρου κτίσιν ἐποιήσατο, ἐκ μικρῶν τινῶν τῶν ἐκ τοῦ πο-
 ταμοῦ καχλιδίων ἄσβεστον ἐργασάμενος. οὗτος οὖν ὁ προρ- 15
 ρηθεὶς σπαθαροκανδιδάτος Πετρωνᾶς μετὰ τὸ κτίσασθαι τὸ κά-
 στρον τὸ Σάρκελ πρὸς τὸν βασιλέα Θεόφιλον εἰσελθὼν εἶπεν
 αὐτῷ ὅτι εἰ θέλῃς ὅλως τὸ τῆς Χερσῶνος κάστρον καὶ τοὺς
 ἐν αὐτῇ τόπους κυρίως ἐξουσιάζασθαι καὶ τούτους μὴ τῆς σῆς
 ἐκτὸς γενέσθαι χειρὸς, προβάλλου στρατηγὸν ἴδιον, καὶ μὴ 20
 τοῖς ἐκείνων καταπιστεύσῃς πρωτεύουσι τε καὶ ἄρχουσι· μέ-
 χρι γὰρ Θεοφίλου τοῦ βασιλέως οὐκ ἦν στρατηγὸς ἀπὸ τῶν
 ἐντεῦθεν ἀποστελλόμενος, ἀλλ' ἦν ὁ τὰ πάντα διοικῶν ὁ λε-
 γόμενος πρωτεύων μετὰ τῶν ἐπονομαζομένων πατέρων τῆς

15 καχλιδίων M an καχληκίων? 20 προβαλοῦ?

missis ad eundem imperatorem legatis construi sibi oppidum Sarcel
 petierant; quorum petitionibus imperator obsecundans Petronam spa-
 tharocandidatum, cuius supra mentionem fecimus, misit cum chelan-
 diis imperialibus navigiis, et insuper chelandia capitanei Paphlago-
 niae. atque hic Petronas Chersona appellens chelandia illic invenit,
 populoque navigiis onerariis imposito ad Tanaidis fluvii locum quen-
 dam discessit, urbem illic conditurus. cum vero eo loci lapides non
 essent structurae idonei, caminis quibusdam factis et latere in illis
 cocto, calceque ex minutissima quadam fluvii glareā concinnata, ur-
 bem aedificavit. urbe itaque Sarcel condita, Petronas hic spatharo-
 candidatus ad Theophilum imperatorem accedens dixit "si plene Cher-
 sonis urbi et locis circumpositis dominari cupis, et sub potestate tua
 ea tenere, proprium illic praetorem constitue, neque proteuentibus
 eorum aut principibus confide." ad Theophilum enim imperatorem
 usque non illuc praetor hinc mittebatur, sed omnia administrabat is
 qui proteuon dicebatur, cum urbis patribus, ut vocabant. deliberante

πόλεως, τοῦ εὖν βασιλέως Θεοφίλου πρὸς ταῦτα βουλευσα-
 μένου τὸν ὀδεῖνα ἐξαποστείλαι στρατηγὸν ἢ τὸν ὀδεῖνα, ὕστε-
 ρον ἀποστείλαι προέκρινε τὸν προρρηθέντα σπαθαροκανδιθά-
 τον Πιτρωνᾶ ὡς ἔμπειρον τοῦ τόπου γενόμενον καὶ τῶν πρα-
 5 γμάτων οὐκ ἀνεπιστήμονα· ὃν πρωτοσπαθάριον τιμῆρας προε-
 βάλετο στρατηγὸν καὶ εἰς Χερσῶνα ἐξαπέστειλεν, ὀρίσας τὸν
 τότε πρωτεύοντα καὶ πάντας ὑπέκειν αὐτῷ· ἔξ οὗ καὶ μέ-
 χρι τῆς σήμερον ἐπεκράτησεν ἀπὸ τῶν ἐντεῦθεν εἰς Χερσῶνα
 10 προβάλλεσθαι στρατηγός. ἀλλ' αὕτη μὲν ἡ κάστρου Σάρ-
 κελ κτίσις κατέστηκεν, ἀπὸ δὲ τοῦ Δανούβεως ποταμοῦ μέ-
 χρι τοῦ προρρηθέντος κάστρου τοῦ Σάρκελ ὁδὸς ἐστὶν ἡμε-
 ρῶν ξ. μέσση δὲ τῆς τοιαύτης γῆς ποταμοὶ μὲν εἰσι πολλοί,
 δύο δὲ μέγιστοι ἔξ αὐτῶν, ὃ τε Δανάστρις καὶ ὁ Δανάπρις.
 εἰσὶ δὲ ἕτεροι ποταμοί, ὃ τε λεγόμενος Συγγούλ καὶ ὁ Ὑβύλ,
 15 ὁ Ἄλματαὶ καὶ ὁ Κοῦφρις καὶ ὁ Βογοῦ, καὶ ἕτεροι πολλοί.
 εἰς δὲ τὰ ὑψηλότερα τοῦ Δανάπριως ποταμοῦ μέρη κατοικοῦ-
 σιν οἱ Ῥῶς· δι' οὗ ποταμοῦ ἀποπλέοντες πρὸς Ῥωμαίους
 ποιοῦνται τὴν ἀφίξιν. ἡ δὲ Πατζινακία πᾶσαν τὴν γῆν τῆς
 20 τε Ῥωσίας καὶ Βοσπόρου κατακρατεῖ, καὶ μέχρι Χερσῶνος καὶ P 113
 ἕως τὸ Σαράτ, Βουράτ καὶ τῶν λ' μερῶν. τὸ δὲ τῆς παρα-
 λίας τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοῦ Δανούβεως ποταμοῦ διάστημα
 μέχρι τοῦ Δανάπριως ποταμοῦ εἰσὶ μίλια ρθ'. ἀπὸ δὲ τοῦ
 Δανάπριως ποταμοῦ μέχρι τοῦ ποταμοῦ Δανάπριως εἰσι μί-
 λια π', ὃ χροσὸς λεγόμενος αἰγιαλός. ἀπὸ τὸ στόμιον ποτα-

5 προεβάλλετο vulgo 14 Ὑψύλ M

igitur Theophilo quemnam illuc praetorem missurus esset, tandem visum est Petronam illum, cuius supra meminimus, spatharocandidatum illuc destinare utpote loci guarum rerumque non imperitum, quem et protospatharii honore afficiens praetorem in Chersona misit, proteuente eius temporis ceterisque parere illi iussis; atque exinde in hunc usque diem obtinuit, ut hinc praetores isthuc mittantur. et hoc quidem modo urbs Sarcel condita fuit. a Danubio autem flumine ad urbem laudatam Sarcel usque iter est dierum sexaginta: interiacent vero complures fluvii, quorum maximi duo, Danastris et Danapris: reliqui sunt Syngul, Hybul, Almatas, Cuphis, Boga, aliique quamplurimi. et superiores Danaprios fluminis partes Russi accolunt, per quod navigantes ad Romanos proficiscuntur. Patzinacia autem Russiam universam et Bosporum complectitur usque Chersonem et usque Sarat Burat et triginta partes. maritima vero ora a Danubio flumine ad Danaprim usque continet miliaria centum viginti. Danastris a Danapri distat miliaria octoginta; illudque aureum litus appella-

μου τοῦ Δανάπρεως εἰσι τὰ Ἄδαρά, καὶ ἐκεῖσε κόλπος ἐστὶ μέγας ὁ λεγόμενος τὰ Νεκρόπυλα, ἐν ᾧ τις διελθεῖν ἀδυνατεῖ παντελῶς. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ Δανάπρεως ποταμοῦ μέχρι Χερσῶνός εἰσι μίλια τ', ἐν τῷ μέσῳ δὲ λίμναι καὶ λιμένες εἰσὶν, ἐν αἷς Χερσωνεῖται τὸ ἄλας ἐργάζονται. ἀπὸ δὲ Χερ-5 σῶντος μέχρι Βοσπόρου εἰσι τὰ κύστρα τῶν κλιμάτων, τὸ δὲ διάστημα μίλια τ'. καὶ ἀπὸ Βοσπόρου τὸ τῆς Μαιώτιδος λίμνης στόμιόν ἐστιν, ἧτις καὶ Θάλασσα διὰ τὸ μέγεθος παρὰ πάντων ὀνομάζεται. εἰς δὲ τὴν αὐτὴν Μαιώτιδα Θάλασσαν εἰσρέουσι ποταμοὶ πολλοὶ καὶ μεγάλοι. πρὸς τὸ ἀρκτῶν αὐ-10 τῆς μέρος ὁ Δανάπρις ποταμὸς, ἐξ οὗ καὶ οἱ Ῥῶς διέρχονται πρὸς τε τὴν μαύρην Βουλγαρίαν καὶ Χαζαρίαν καὶ Συρίαν. ὁ δὲ αὐτὸς κόλπος τῆς Μαιώτιδος ἔρχεται ἀπικρὸ τῶν Νεκροπύλων τῶν ὄντων πλησίον τοῦ Δανάπρεως ποταμοῦ ὡς ἀπὸ μιλίων δ', καὶ μίσγεται, ἐν ᾧ καὶ σοῦδα οἱ 15 παλαιοὶ ποιησάμενοι διεβίβασαν τὴν Θάλασσαν, μέσον ἀποκλείσαντες πᾶσαν τὴν Χερσῶνος γῆν καὶ τῶν κλιμάτων καὶ τὴν Βοσπόρον γῆν κρατούσαν μέχρι α' μιλίων ἢ καὶ πλειόνων τινῶν· ἐκ δὲ τῶν πολλῶν ἐτῶν κατεχώσθη ἡ αὐτὴ σοῦδα καὶ εἰς δάσος ἐγένετο πολὺ. καὶ οὐκ εἰσὶν ἐν αὐτῷ 20 πλὴν δύο ὁδοί, ἐν αἷς οἱ Πατζινακῆται διέρχονται πρὸς τε Χερσῶνα καὶ Βόσπορον καὶ τὰ κλίματα. εἰς δὲ τὸ ἀνατολικότερον μέρος τῆς Μαιώτιδος λίμνης εἰσέρχονται πολλοὶ τι-

8 Θάλασσα — Μαιώτιδα add B

tur. ab ostio fluminis Danapreos Adara occurrunt, ibique magnus sinus est, qui Necropyta nuncupatur; quem plane transire nemo potest. et a Danapri Chersonem usque miliaria sunt trecenta; et in medio paludes ac portus, in quibus salem Chersonitae faciunt. a Chersone ad Bosporum climatum urbes sunt, distantque miliaria trecenta; et a Bosporo paludis Maeotidis ostium est, quae et mare ab omnibus propter magnitudinem nuncupatur; influuntque in illam fluvii multi magnique. ad septentrionem habet Danaprim fluvium, ex quo Russi proficiscuntur in nigram Bulgariam Chazariam et Syriam. atque ille ipse Maeotidis sinus pertingit e regione Necropylarum usque, quae a Danapri absunt miliaria circiter quattuor, ibique miscetur, ubi veteres mare traiciebant ducta fossa per mediam Chersonem, regiones et Bospori terram, quae mille aut amplius miliaria occupabat: sed temporis tractu ea obruta in silvam densam conversa est, et duas tantum vias habet, per quas in Chersonem Bosporum et regiones Patzinacitae proficiscuntur. ad orientaliorem vero Maeotidis paludis partem fluvii quamplurimi eam ingrediuntur, ut Tanais, qui

νες ποταμοί, ὃ τε Τάναϊς ποταμός, ὃ ἀπὸ τὸ κίστρον Σάρ-
 κελ ἐρχόμενος, καὶ τὸ Χωράκουλ, ἐν ᾧ καὶ τὸ βερζήτικον
 ἀλιεύεται· εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι ποταμοί, ὃ Βῦλ καὶ ὃ Βουρ-
 λίκ, ὃ Χαδῆρ καὶ ἄλλοι πλεῖστοι ποταμοί. ἐκ δὲ τῆς Μαιώ-
 δτιδος λίμνης ἐξέρχεται στόμιον τὸ Βουρλικ ἐπονομαζόμενον,
 καὶ πρὸς τὴν τοῦ Πόντου θάλασσαν καταρεῖ, ἐν ᾧ ἐστὶν ὃ
 Βόσπορος. ἀντικρὺ δὲ τῆς Βοσπόρου τὸ Ταμάταρχα λεγό-
 μενον κίστρον ἐστὶ· τὸ δὲ διάστημα τοῦ περάματος τοῦ τοι-
 οῦτου στομίου ἐστὶ μίλια ιη'. ἐν δὲ τῷ μέσῳ τῶν αὐτῶν ιη'
 10 μιλίων ἐστὶ νησίον μέγα χαμηλὸν τὸ λεγόμενον Ἀτέχ. ἀπὸ
 τοῦ Ταμάταρχά ἐστὶ ποταμὸς ἀπὸ μιλίων ιη' ἢ καὶ κ', λεγό-
 μενος Οὐκρούχ, ὃ διαχωρίζων τὴν Ζιχίαν καὶ τὸ Ταμάταρχα.
 ἀπὸ δὲ τοῦ Οὐκρούχ μέχρι τοῦ Νικόψεως ποταμοῦ, ἐν ᾧ
 καὶ κίστρον ἐστὶν ὁμώνυμον τῷ ποταμῷ, ἐστὶν ἡ χώρα τῆς
 15 Ζιχίας· τὸ δὲ διάστημά ἐστὶ μίλια τ'. ἀνωθεν τῆς Ζιχίας
 ἐστὶν ἡ χώρα ἡ λεγομένη Παπαγία, καὶ ἀνωθεν τῆς Παπα-
 γίας χώρας ἐστὶν ἡ χώρα ἡ λεγομένη Κασαχία· ἀνωθεν δὲ
 τῆς Κασαχίας ὄρη τὰ Κανκάσιά εἰσι, καὶ τῶν ὀρέων ἀνω-
 20 θέν ἐστὶν ἡ χώρα τῆς Ἀλανίας. ἡ δὲ τῆς Ζιχίας παράλιος
 ἔχει νησία, τὸ μέγα νησίον καὶ τὰ τρία νησία· ἐνδοθεν δὲ
 τοῦτων εἰσὶ καὶ ἕτερα νησία τὰ ἐπινοηθέντα καὶ παρὰ τῶν P 114
 Ζιχίων κτισθέντα, τὸ τε Τουργανῆρχ καὶ τὸ Τζαρβαγάνι καὶ
 ἕτερον νησίον, καὶ εἰς τὸν τοῦ ποταμοῦ λιμένα ἕτερον νησίον,
 καὶ εἰς τὰς Πτελέας ἕτερον, ἐν ᾧ ἐν ταῖς τῶν Ἀλανῶν ἐπι-

7 ταμάταρχα M 24 ἐν ante ταῖς add B

a Sarcel venit, et Choracul, in quo oxiani piscis captura est; item-
 que alii fluvii, Bal, Burlic, Chader, atque alii complures. sed est et
 Ma eotidis paludis ostium, quod Burlic cognominatur et in Pontum
 de Sui; ubi Bosporus est, cui opposita urbs Tamatarcha nuncupata;
 praedictum autem ostium est traiectu octodecim miliarium, et in me-
 dio octodecim miliarium insula magna et depressa est, quae Atech
 nuncupatur. a Tamatarcha octodecim aut viginti miliaribus fluvius
 est Ucruch appellatus, qui Zichiam et Tamatarcha separat. ab Ucruch
 usque Nicopsin flumen, in quo etiam urbs eiusdem nominis habetur,
 Zichia est, ad spatium miliarium trecentorum. supra Zichiam Papagia
 regio iacet, supra Papagiam Casachia, supra Casachiam mons Cauca-
 sus, supra montem Caucasum Alania regio. Zichiae autem ora mari-
 tima insulas habet, unam magnam et tres parvas, intra quas et aliae
 sunt insulae a Zichis cultae habitataeque, puta Turganerch et Tzarba-
 gan, et praeterea alia quaedam, et ad portum fluminis alia, et ad
 Pteleas alia, in quam Alanis invadentibus Zichi confugiunt. quae

δρομαῖς οἱ Ζαχοὶ καταφεύγουσι. τὸ δὲ παραθαλάσσιον ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς Ζιχίας ἦτοι Νικόψεως ποταμοῦ ἐστὶν ἢ τῆς Ἀβασγίας χώρα, μέχρι τοῦ κάστρου Σωτηριουπόλεως· εἰσὶ δὲ μίλια τ'.

Κ ε φ ὐ λ α ι ο ν μ γ .

5

περὶ τῆς χώρας τοῦ Ταρῶν.

Ἄλλὰ περὶ μὲν τῶν βορείων Σκυθῶν ἱκανῶς σοι δεδήλωται, τέκνον παθόμενον, ὧν ἡ γνώσις ἐπωφελὴς τε καὶ εὐχρηστος ἐν καιρῷ σοι πάντως γενήσεται· δεῖ δὲ σε μηδὲ τὰ πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀγνοεῖν, ὅθεν ὑπήκοα πάλιν τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον τῆς τούτων ἐπικρατείας ἐξέπεσον. πρῶτος γὰρ ὁ Κρικορίκιος ἐκεῖνος τοῦ Ταρῶν ἄρχων πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων ἑαυτὸν ὑπέκλιε καὶ ὑπέταξεν· ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς μὲν ἐπαμφοτερίζων ἐφαίνετο, καὶ λόγῳ μὲν τὴν τοῦ βασιλέως φιλίαν προσποιεῖτο τιμᾶν, ἔργῳ δὲ τῶν 15 τῶν Σαρακηνῶν καταργοῦντι τὰ καθ' ἡδονὴν διαπραττετο, καὶ διαφόρως ἡγεμῶν ἐχρημάτισε τῶν ἀπὸ Συρίας ἐξερχομένων φροσάτων κατὰ τῶν ὑπηκόων θεμάτων τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων, καὶ πάντα τὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐν ἀπορρήτῳ μελετώμενα κατὰ τῶν ἀντιπάλων Σαρακηνῶν πρὸς Συρίαν ἀνεμήνευε, καὶ λά- 20 θρα περὶ τῶν παρ' ἡμῖν συμβαινόντων αἰεὶ πρὸς τὸν ἀμερμουνῆν διὰ γραμμάτων ἐδηλοποιεῖ, καὶ δοκεῖν μὲν ἐβούλετο

7 μὲν περὶ vulgo
add B

15 προσποιεῖτο add B

17 ἡγεμῶν

vero mari adiacet regio a' complemento Zichiae sive Nicopsis fluvii usque ad urbem Soteriopolim, Abasgia est; suntque miliaria trecenta.

43. de regione Taro.

Sed de septentrionalibus quidem Scythis satis nunc diximus, fili dilecte; eritque haec cognitio omnino tibi utilis suo tempore: oportet vero neque ea quae ad orientem sunt ignorare, quo pacto excusso semel Romanorum iugo iterum mox sub illud venerint. nam primus Cricoricus ille princeps Taronis Romanorum se imperatori submitit, sed ab initio fidei dubiae visus est, verbo quidem imperatoris amicitiam colens, re vero ipsa Saracenorū principi gratificans, et ducem se aliquoties praebens copiis e Syria contra themata Romano imperatori subiecta venientibus: cunctaque Romanis secreto cogitata adversus hostes Saracenos in Syria denuntiabat, atque de iis quae apud nos contingebant semper amerimum clam per literas certiore fa-

Πατζινακτίας, καὶ μετ' αὐτῶν ὁμοφώνως τοῦ καταπολεμῆσαι καὶ ἀφανίσαι τοὺς Τούρκους. καὶ ὅτε οἱ Τούρκοι πρὸς ταξείδιον ἀπῆλθον, οἱ Πατζινακταὶ μετὰ τοῦ Συμεῶν ἦλθον κατὰ τῶν Τούρκων, καὶ τὰς αὐτῶν φαιλλίας παντελῶς ἐξηφάνισαν, καὶ τοὺς εἰς φύλαξιν τῆς χώρας αὐτῶν Τούρκους ἀπεκείσθαι κακινάκως ἀπεδίωξαν. οἱ δὲ Τούρκοι ὑποστρέψαντες, καὶ τὴν χώραν αὐτῶν οὕτως εὐρόντες ἔρημον καὶ κατηφανισμένην, κατεσκήνωσαν εἰς τὴν γῆν εἰς ἣν καὶ σήμερον κατοικοῦσι, τὴν ἐπονομαζομένην κατὰ τὴν ἀνωτέραν, ὡς εἴρηται, τῶν ποταμῶν ἐπωνυμίαν. ὁ δὲ τόπος ἐν ᾧ πρότερον οἱ Τούρκοι ἐπῆρχον, ὀνομάζεται κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ἐκεῖσε διερχομένου ποταμοῦ Ἐτέλ καὶ Κουζού, ἐν ᾧ ἀρτίως οἱ Πατζινακταὶ κατοικοῦσιν. οἱ δὲ Τούρκοι παρὰ τῶν Πατζινακτιῶν διωχθέντες ἦλθον καὶ κατεσκήνωσαν εἰς τὴν γῆν εἰς ἣν νῦν οἰκοῦσιν. ἐν αὐτῷ δὲ 15 τῆ τοπῶ παλαιὰ τίνα ἔστι γνωρίσματα· καὶ πρῶτον μὲν ἔστιν ἡ τοῦ βασιλέως Τραιανοῦ γέφυρα κατὰ τὴν τῆς Τουρκίας ἀρχήν, ἔπειτα δὲ καὶ Βελαγράδα ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν τῆς αὐτῆς γεφύρας, ἐν ἣ καὶ ὁ πύργος ἐστὶ τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως· καὶ ἄλλαι κατὰ τὴν τοῦ 20 ποταμοῦ ἐκδρομὴν ἔστι τὸ Σέρμιον ἐκεῖνο τὸ λεγόμενον, ἀπὸ τῆς Βελεγράδας ὁδὸν ἔχον ἡμερῶν δύο, καὶ ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε ἡ μεγάλη Μοραβία ἡ ἀβύπτιστος, ἣν καὶ ἐξήλειψαν οἱ Τούρ- P 110

6 κακὴν κακῶς M
λειψαν M

9 κατὰ Meursius pro καὶ τὴν

22 ἐξέ-

Symeon fecisset et opportunitatem nactus esset, ad Patzinacitas legatos misit et foedus cum iis iniit ad oppugnandos delendosque Turcas. cumque ad bellicam expeditionem abiissent Turcae, contra eos Patzinacitae cum Symeone profecti familias ipsorum omnino perdidērunt, hinc misere pulsus qui ad regionis istius custodiam relicti erant. itaque reversi Turcae regionem suam desertam vastatamque invenientes, in ea terra quam ad hodiernum diem usque incolunt sedes posuerunt, in ea regione quam a fluminibus cognominatam esse supra diximus. locus autem quem primitus Turcae occupabant, a fluvio interlabente nuncupatur Etel et Cuzu, in quo nunc Patzinacitae commorantur; a quibus sane pulsi Turcae et profugientes sedes posuerunt illic ubi nunc habitant. in hoc autem loco antiqua quaedam monumenta supersunt, inter quae pons Traiani imperatoris ad initia Turciae, et Belegrada, quae trium dierum itinere ab ipso ponte distat, ubi turris est sancti ac magni Constantini imperatoris, et rursus ad cursum fluminis extat Sirmium, quod Belegrada abest duorum dierum itinere; inde magna Moravia baptismo carens, quam Turcae de-

κοι, ἧς ἦρχε τὸ πρότερον ὁ Σφενδοπλόκος. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν Ἰστρον ποταμὸν γνωρίσματά τε καὶ ἐπωνυμίας· τὰ δὲ ἀνώτερα τούτων, ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ πᾶσα τῆς Τουρκίας κατασκήνωσις, ἀρτίως ὀνομάζουσι κατὰ τὰς τῶν ἐκείσε ῥεόντων ποταμῶν ἐπωνυμίας. οἱ δὲ ποταμοὶ εἰσιν οὗτοι, ποταμὸς 5 πρῶτος ὁ Τιμήσης, ποταμὸς δεύτερος Τούτης, ποταμὸς τρίτος ὁ Μορήσης, τέταρτος ὁ Κρίσος, καὶ πάλιν ἕτερος ποταμὸς ἡ Τίτζα. πλησιάζουσι δὲ τοῖς Τούρκοις πρὸς μὲν τὸ ἀνατολικὸν μέρος οἱ Βούλγαροι, ἐν ᾧ καὶ διαχωρίζει αὐτοὺς ὁ Ἰστρος ὁ καὶ Δανούβιος λεγόμενος ποταμὸς, πρὸς δὲ τὸ βόρειον οἱ 10 Πατζινακίται, πρὸς δὲ τὸ δυτικώτερον οἱ Φράγγοι, πρὸς δὲ τὸ μεσημβρινὸν οἱ Χρῶβατοι. αἱ δὲ ὅκτῃ γενεαὶ τῶν Τούρκων αὐταὶ πρὸς τοὺς οἰκείους ἄρχοντας οὐχ ὑπηκούουσιν, ἀλλ' ὁμόνοιαν ἔχουσι εἰς τοὺς ποταμούς, εἰς οἷον μέρος προβάλλει πόλεμος, συναγωνίζεσθαι μετὰ πάσης φροντίδος τε 15 καὶ σπουδῆς. ἔχουσι δὲ κεφαλὴν πρώτην τὸν ἄρχοντα ἀπὸ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἀρπαδῆ κατὰ ἀκολουθίαν, καὶ δύο ἑτέρους, τὸν τε γυλᾶν καὶ τὸν καρχᾶν, οἵτινες ἔχουσι τάξιν κριτοῦ· ἔχει δὲ ἐκάστη γενεὰ ἄρχοντα.

Ἰστέον ὅτι ὁ γυλᾶς καὶ ὁ καρχᾶν οὐκ εἰσὶν ὀνόματα κύ- 20 ρια ἀλλὰ ἀξιώματα.

Ἰστέον ὅτι ὁ Ἀρπαδῆς ὁ μέγας Τουρκίας ἄρχων ἐποίησε

1 Σφενδοπλόκος M 4 τῶν] τούτων vulgo 6 Τούτης
— τέταρτος add B 15 προσβάλλει?

vastarunt, cuiusque princeps olim fuit Sphendoplocus. atque haec quidem iuxta Istrum flumen monumenta sunt et cognomina. ulteriora vero, quae omnia Turcis habitantur, cognomina nunc habent a fluminibus transcurrentibus. eorum primum Timeses est, alterum Tutes, tertium Moreses, quartum Crisus, quintum Titzia. confines autem Turcis sunt orientem versus Bulgari ubi eos Ister fluvius, qui et Danubius dicitur, separat; septentrionem versus Patzinacitae, ad occidentem Franci, ad meridiem Chrobati. octo vero hae Turcarum gentes principibus suis subiectae non sunt, sed singulae, pro fluminibus quibus distinguuntur, mutuo inter se contractu statuerunt, quamcunque partem bello infestari contigerit, ei communiter omni studio et cura suppetias ferre. habent autem primum ducem exercitus principem e prosapia Arpade, cum quo duo alii gylas et carchan, qui iudicum vicem obtinent.

Et habet unaquaeque gens peculiarem principem, suntque gylas et carchan non nomina propria sed dignitates.

Sciendum vero Arpadem magnum Turciae principem filios ge-

δύο υἱῶν Ἀρκαΐκα· ὃν καὶ τῇ τοῦ πρωτοσπαθαρίου ἀξίᾳ
 τιμήσας ὁ βασιλεὺς καὶ φιλοφρόνως πολλάκις δεξιωσάμενος
 ἀπέστειλεν αὐθις διὰ τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου εἰς τὴν οἰκεί-
 αν χώραν καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἀδελφόν. μετὰ δὲ ταῦτα ἐν
 5 Χαλδίᾳ ὁ εἰρημένος Κωνσταντῖνος ἐπὶ χρόνον ἰκανὸν διατρί-
 ψας ἐπετρέπη διὰ κελεύσεως εἰσελθεῖν ἐν τῷ Ταρῶν καὶ ἀνα-
 λαβέσθαι Κρικορίκιον τὸν ἄρχοντα τοῦ Ταρῶν καὶ πρὸς τὴν
 βασιλεύουσαν εἰσελθεῖν· ὃ καὶ ἐποίησεν. εἰσελθόντος δὲ τοῦ
 αὐτοῦ Κρικορίκιου ἐν τῇ Θεοφυλάκτι πόλει, καὶ τῇ τοῦ μα-
 10 γίστρου καὶ στρατηγοῦ Ταρῶν ἀξίᾳ τιμηθέντος, ἐδόθη αὐτῷ
 καὶ οἶκος εἰς κατοικίαν ὁ τοῦ βαρβάρου λεγόμενος, ὁ νῦν Βα-
 σιλείου τοῦ παρακοιμωμένου οἶκος. ἐτιμήθη δὲ καὶ ἐτησίῳ
 ῥόγα, χρυσοῦ μὲν δέκα λίτρας καὶ μιλιαρσιῶν ἑτέρας δέκα
 λίτρας, ὥστε εἶναι τὸ πᾶν λίτρας εἴκοσι. καὶ ἐπὶ χρόνον ἐν
 15 τῇ βασιλευσῶσῃ διατρίψας καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ πρωτοσπαθα-
 ρίου Κωνσταντίνου πάλιν πρὸς τὴν οἰκείαν διεσώθη χώραν.
 μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν εἰσῆλθεν καὶ Ἀπογάνεμ πρὸς τὸν μα-
 κάριον βασιλέα, καὶ προεβιβάσθη παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν πατρι-
 κιώτητα, ἐπετρέπη δὲ καὶ εἰς γυναῖκα λαβεῖν τοῦ εἰρημένου
 20 Κωνσταντίνου θυγατέρα, καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ προφάσει καὶ
 οἶκον ἐπέζητησεν, καὶ ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸν τοῦ βαρβάρου οἶ-
 κον χρυσοβουλλίου χωρὶς. καὶ φιλοφρονηθεὶς παρὰ τοῦ βα-
 σιλέως τῷ τότε μὲν πρὸς τὴν ἴδιαν χώραν ὑπέστρεψε πρὸς τὸ

15 ἐπιτρέψας vulgo

cum duobus Arcaicae filiis ad beatum imperatorem adduxit, qui pro-
 tospatharii dignitate donatum et ceteroquin benignae habitum rursus
 domum ad fratrem per eundem Constantinum remisit. postea autem
 ille ipse Constantinus, tempore multo in Chaldia exacto, Taronem
 ire iussus est, adductoque principe Taronis Cricoricio in urbem Cpo-
 lim venire, quemadmodum etiam fecit. Cricorigius autem urbem a
 deo custoditam ingressus, et magister Taronisque praetor factus, ha-
 bitandam accepit domum barbari cognominatam, quae nunc est Basi-
 lii accubitoria. decretumque ei est annuum stipendium auri librarum
 decem et totidem miliarisiorum, ita ut in universum librae essent vi-
 ginti. atque ad tempus aliquod in urbe versatus ab eodem protospa-
 thario Constantino in terram suam incolumis reductus est. postea
 Apoganem quoque ad beatum imperatorem rursus accessit, et ad pa-
 tricium ab eo promotus est, permissumque ei fuit uxorem sumere
 dicti Constantini filiam, atque ea occasione aedes quaesivit, assigna-
 taque etiam ipsi barbari domus fuit sine aurea bulla. et benevole
 ab imperatore habitus terram suam repetiit, mox rediturus et nuptias

P 116 πάλιν εἰσελθεῖν καὶ τὰ τοῦ γάμου ἀπαρτίσασθαι· ἅμα δὲ τῷ εἰς τὴν οἰκίαν χώραν διασωθῆναι μετ' ὀλίγας ἡμέρας τέλει τοῦ βίου ἐχρήσατο. ὁ δὲ τούτου ἀδελφὸς Κρικορίκιος διὰ γραμμάτων αὐτοῦ ἐξητήσατο εἰσερχεσθαι εἰς τὴν βασιλεύουσαν καὶ παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ ἁγίου βασιλέως λαμβάνειν τὴν διδομένην ῥόγαν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ χρόνον τινὰ ἐν τῇ θεοφυλάκτι διατρίβειν πόλει, καὶ ἐπὶ τούτῳ τὸν τῷ οἰκίῳ ἀδελφῷ προχωρισθέντα οἶκον εἰς κατοίκησιν λαβεῖν ἡξίου, ὃν καὶ ἐπιδέδωκεν αὐτῷ ὁ μακάριος βασιλεὺς διὰ τε τὸ νεωστὶ ὑποταγῆναι καὶ διὰ τὸ καὶ ἄλλους ἄρχοντας τῆς ἀνατολῆς πρὸς τὸν ὅμοιον ζῆλον τῆς πρὸς Ῥωμαίους ὑπαταγῆς ἐκκαλέσασθαι· ἔγγραφον δὲ χρυσοβουλλίον δωρεὰν τοῦ τοιούτου οἴκου πρὸς αὐτὸν οὐκ ἐποίησε μετὰ δὲ χρόνους ἰκανούς, Ῥωμανοῦ τοῦ μακαρίου βασιλέως τῶν σηπτερον τῆς βασιλείας Ῥωμαίων ἐπιλημμένον, ἀνήγαγεν ὁ αὐτὸς Κρικορίκιος μὴ ἰσχύειν κρατεῖν τὸν τοῦ βαρβάρου οἶκον ἀλλ' ἡξίου λαβεῖν αὐτὸν αὐτοῦ προάστειον ἐν Κελτζηνῇ, εἴτε τοῦ Πατζάτου εἴτε ἄλλον οἶον κελύσει ὁ βασιλεὺς, ἕνα ὅτε ἐπίδρομὴ τῶν Ἀγαρηνοῶν κατὰ τῆς χώρας αὐτοῦ γένηται, ἀποστέλλειν ἕκαστος ἕχη τὴν οἰκίαν συγγένειαν καὶ ὑπόστασιν. ὁ δὲ βασιλεὺς τὴν ἀκριβῆ γνώσιν τῶν πραγμάτων μὴ κεκτημένος, ἐπιβλῶν δὲ ἀπὸ βασιλικῆ χρυσοβουλίου τοῦ μακαρίου Λέοντος ἔχειν τὸν Ταρωνίτην τὸν τοῦ βαρβάρου οἶκον, δίδωκεν αὐτῷ τὸ προάστειον τοῦ Γρηγοῦ ἐν Κελτζηνῇ, καὶ τὸν οἶκον δῆθεν

8 προχαρισθέντα? 17 τατζάτου B .

consummaturus. at domum cum redisset, paucis post diebus vita defunctus est. frater vero eius Cricoricus per literas petit uti in urbem venire sibi acceptoque ab imperatore stipendio commorari illic aliquandiu liceret, utque hanc in rem aedes fratri prius destinatae sibi ad habitandum concederentur. et sane id a beato imperatore impetravit, cum quia non ita pridem sese subiecisset, tum ut alios quoque orientis principes ad similem Romanis semet submittendi zelum provocaret: sed donationem hanc scripta bulla aurea non confirmavit. post annos vero multos beato imperatore Romano principatus Romanorum sceptrum tenente, ille ipse Cricoricus ostendit in domo barbari habitare se non posse, et pro ea petit vel suburbanum in Celtzene vel Patzati, vel aliud quodcumque imperator iusserit, ut facta Agarenorum in regionem suam excursionem consanguineos suos facultatesque transmittere illuc posset. imperator autem rerum non admordum peritus, et Taronitem illas barbari aedes a beato Leone cum bulla aurea habere credens, suburbanum ei Gregorae in Celtzene de-

ἀπέλαβε, χρυσοβούλλιον δὲ οὐδὲ αὐτὸς πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 προαστείῳ ἐποίησατο. μετὰ δὲ ταῦτα ἔγραψε πρὸς τὸν υἱ-
 τὸν βασιλέα ὁ Τορνίκης ὁ τοῦ Ταρωνίτου ἀνεψιός, ὁ τοῦ
 Ἀπογάνεμ ἐκείνου νιός, ὅτι τὸν οἶκον τοῦ βαρβάρου ὁ μακα-
 5 ριώτατος βασιλεὺς Αἰών τῷ ἐμῷ πατρὶ ἔδωκ' ἔδωκ' ἔδωκ' ἔδωκ'. μετὰ
 δὲ τὸν τοῦ πατρὸς μου θάνατον, διὰ τὸ ἔτι ἀνήλικον καὶ
 ὄρφανόν τυγχάνειν ἐμέ, κατ' ἐξουσίαν θεός μου τὸν τοιοῦτον
 οἶκον κατεκράτησεν, αἰεὶ καθυπισχυμένός μοι, ὅταν εἰς τὸν
 10 τέλειον τῆς ἡλικίας ἔλθω χρόνον, ἀπολαβέην τὸν οἶκον τὸν
 πατρικόν· καὶ νῦν, ὡς ἔμαθον, δέδωκε τὸν τοιοῦτον οἶκον ὁ
 ἐμὸς θεὸς τῇ βασιλεῖα σου, καὶ ἔλαβεν εἰς ἀντιστήκωσιν αὐ-
 τοῦ τὸ προάστειον τοῦ Γρηγοῦ ἐν Κελτζητῇ. ἀπὸ δὲ τῶν
 τοιούτων βασιλικῶν φιλοτιμιῶν τῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τοῦ
 Ταρῶν φθόνος ὑπερῆ καὶ ἐβλάστησεν πρὸς αὐτὸν παρὰ τὴν
 15 τοῦ Κακικίου τοῦ ἄρχοντος Βασπαρακακὰ καὶ Ἀδρανασῆ
 τοῦ κουροπαλάτου Ἰβηρίας καὶ Ἀσσοτικίου τοῦ ἄρχοντος τῶν
 ἄρχόντων, οἵτινες ἔγραψαν πρὸς τὸν βασιλέα διαγογγύζοντες
 δι' ἣν αἰτίαν ὁ Ταρωνίτης μόνος ἔσθλας ἀπολαύει βασιλικῆς,
 αὐτῶν ἀπάντων λαμβανόντων οὐδέν. "τίνα γὰρ" ἔλεγον "πε-
 20 ρισσοτέραν δευλαίαν ἡμῶν ποιεῖται, ἢ τί πλέον ἡμῶν τοὺς
 Ῥωμαίους ἐπωφελεῖ; ὅθεν χρῆ ἢ καὶ ἡμᾶς ὡς ἐκεῖνον ῥο-
 γεύεσθαι, ἢ μηδ' ἐκεῖνον ἐντὸς τῆς τοιαύτης τυγχάνειν δω-
 φεῶς." ὁ δὲ μακάριος Ῥωμαὸς ἀντέγραψε πρὸς αὐτοὺς μὴ
 παρ' αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τῷ Ταρωνίτῃ γενέσθαι ἔσθλας, ἵν' ἐπ'

7 τὸν τοῦτον vulgo

15 Κελζου M

«dit, sine aurea bulla et ipse; domum vero vicissim accepit. post haec
 ad eundem imperatorem scripsit Tornices Taronitae nepos ex fratre,
 Apoganem illius filius, hunc in modum. "barbari aedes beatissimus
 Imperator Leo patri meo dono dedit, post cuius obitum cum impubes
 et orphanus essem, patrus meus pro auctoritate illas tenuit, semper
 mihi promittens domum paternam, ubi maturam aetatem attigissem,
 me recepturum. at nunc, ut intelligo, tuae eam maiestati dedit, ac-
 cepto vice illius subarbano Gregoriae in Celtzene." ab hac vero im-
 periali munificentia invidia adversus Taronitem accensi sunt Cacicus
 princeps Basparacaca, Adranaser curopalates Iberiae, et Asoticus prin-
 cipum princeps; qui obmurmurantes imperatori scripserunt quid cau-
 sae esset cur Taronites solus imperiali stipendio fruere, ipsi
 omnibus nihil accipientibus. nam, inquebant, qua in re plus ille
 servitii praestat aut Romanis utilior nobis est? unde oportet aut nos
 quoque stipendium non secus atque ipsum accipere, aut neque ipsum
 tali dono frui. sed rescripsit beatus Romanus illud Taronitae stipen-

αὐτῷ κεῖται καὶ ἡ ταύτης νῦν ἐκκοπή, ἀλλὰ παρὰ τοῦ μακα-
 P 117 ρίου βασιλέως· καὶ μὴ δίκαιον εἶναι τὰ τῶν προβεβαστευ-
 κῶτων παρὰ τῶν ὕστερον ἀνατρέψασθαι. ἔγραψε δ' ὅμως
 πρὸς τὸν αὐτὸν Ταρωνίτην, δηλοποιῶν αὐτῷ τὴν τῶν εἰρημέ-
 νων ἀνδρῶν λύπην καὶ σκάνδαλον. ὁ δὲ ἀνήγαγε μῆτε χρυ- 5
 σὸν μῆτε ἄργυρον παρέχειν δύνασθαι, ὑπισχνεῖτο δὲ ἔξωθεν
 τῶν κατὰ τύπον ἀποστελλομένων ξενίων διδόναι ἱμάτια καὶ
 χαλκώματα μέχρι τῶν δέκα λιτρῶν συντιμώμενα· ἃ καὶ δέ-
 δωκε μέχρι τριῶν ἢ τεσσάρων ἐνιαυτῶν. μετὰ δὲ ταῦτα
 ἀνήγαγε μὴ δύνασθαι παρέχειν τὸ τοιοῦτον πάκτον· τὴν δὲ 10
 ῥόγαν ἢ προῖκα λαμβάνειν ἡξίου καθὼς ἐπὶ τοῦ μακαριωτά-
 του βασιλέως Ἀσότος, ἢ ἐκκοπῆναι αὐτήν. ὕθεν διὰ τὸ μὴ
 εἰς σκάνδαλον εἶναι τοῦ Κακικίου καὶ τοῦ κουροπαλάτου καὶ
 τῶν λοιπῶν ἐξέκοψε ταύτην ὁ εἰρημέτος μακαριώτατος βασι-
 λεὺς Ῥωμανός· παραμυθούμενος δὲ ὡσπερ αὐτὸν, μετὰ ταῦτα 15
 τὸν τούτου υἱὸν Ἀσώτιον ἐν τῇ πόλει παραγεγονότα εἰς πα-
 τρικίους ἐτίμησε καὶ φιλοφρονησάμενος ἀνταρκῶς πρὸς τὰ
 ἴδια ἐξαπέστειλε. τοῦ δὲ μαγίστρου τοῦ Κρικορικίου τὸν
 βίον ἀπολιπόντος, ἀνήγαγε Τορκίκιος ὁ τοῦ Ἀπογάνεμ υἱὸς
 ἔρωτα ἔχειν ἐγκάρδιον εἰσελθεῖν καὶ τὸν βασιλεῦα θεάσασθαι· 20
 ἐφ' ᾧ τὸν πρωτοσπαθάριον Κρινίτην καὶ ἐρμηνευτὴν ὁ βασι-
 λεὺς ἐξαπέστειλεν, ὃς καὶ εἰσήγαγεν ἐν τῇ πόλει τὸν εἰρημέ-
 νον Τορκίκιον, καὶ προήγαγε τὸν αὐτὸν Τορκίκιον ὁ βασιλεὺς

13 Κικίου Μ

dium non a se esse sed ab imperatore defuncto, ideoque nec in sua potestate esse id rescindere; neque iustum esse priorum imperatorum acta posterioribus aboleri. Taronitae nihilominus per literas significavit dictorum virorum dolorem et offensam; ille vero respondit neque aurum neque argentum dare se posse; promisit vero praeter munera ex more mitti solita in vestibus et aere ad decem librarum aestimationem, deditque tres aut quattuor annos. postea autem neque hoc se tributum exsolvere posse ostendit; stipendium vero sive dotem postulabat, quemadmodum sub beatissimo imperatore Leone erat, aut hoc aboleri volebat; quapropter etiam ne offendiculum esset Cacicio et curopalatae reliquisque, beatissimum quem dixi imperator Romanus hoc abolevit. eiusque rei ergo, velut in solamen, postea filium eius Asotium in urbem cum venisset, patricium creavit, multoque in honore aliquandiu habitum in terram suam remisit. mortuo autem magistro Cricorcio, Tornicium Apoganem filium desiderium ingens prae se tulit urbem et imperatorem videndi; quamobrem protospatharium Criniten et interpretem illum misit imperator. qui eum in urbem adduceret, adductumque patricii honore auxit.

εἰς τὴν τῶν πατρικίων τιμὴν. προστείνετο δὲ δικαιολογίας ἐπὶ τῷ τοῦ βαρβάρου οἴκῳ· καὶ ἀκούσας ὅτι προάστειον λαβὼν ὁ Θεῖος αὐτοῦ ἐν τῇ Κελτικῇ τὴν τούτου παρεχώρησεν ἔξουσίαν, ἔλεγε μὴ δύνασθαι τὸν Θεῖον αὐτοῦ ἐπὶ τῇ πατρικῇ ἐκκληρονομίᾳ αὐτοῦ ποιῆσθαι ἀνταλλαγὴν, καὶ ἤξιον ἢ τὸν οἶκον λαβεῖν ἢ τὸ προάστειον· εἰ δὲ μὴ, καὶ ἀμφοτέρω παρεχώρει τῷ βασιλεῖ πρὸς τὸ μὴ ἔχειν αὐτὰ τοὺς ἐξαδέλφους αὐτοῦ. τούτου ἕνεκεν ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ καὶ ὁ γέρον ὁ Ταρωνίτης ἐτύγχανεν ἀποθανών, ἀνελάβετο τὸ προάστειον καὶ οὐδὲ τὸν οἶκον ἀντέδωκεν, ἐπεὶ μηδὲ χρυσοβούλλιον, καθὼς ἀκρότερον προεῖρηται, ἐπὶ τινι τούτων ἐξετέθη. μετὰ δὲ ταῦτα ἐσηλάθε πρὸς τὴν βασιλεύουσαν Παγκράτειος ἐκεῖνος ὁ πρῶτος υἱὸς τοῦ μαγίστρου ἐκείνου Κρικορικίου τοῦ Ταρωνίτου, καὶ προσεβιάσθη παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὸ τῶν πατρικίων ἀξίωμα, καὶ γέγονε καὶ στρατηγὸς τοῦ Ταρών. ἤτησατο δὲ γυναῖκα λαβεῖν ἀπὸ τῶν βασιλικῶν συγγενίδων, καὶ δέδωκεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς τὴν τοῦ μαγίστρου Θεοφυλάκτου ἀδελφὴν εἰς γυναῖκα. καὶ μετὰ τὸν γάμον διαθήκας ἐξέθετο, ἐν αἷς ἐδήλωε ὅτι εἰς τὸν γένονταί μου παῖδες ἀπὸ τῆς τοιαύτης γυναικός, ἵνα ἔχωσι τὴν ἀπασάν μου χώραν εἰς κλήρον προγονικόν. καὶ ἐπὶ τούτῳ ἤτησατο βασιλέα δοθῆναι αὐτῷ τὸ προάστειον τοῦ Γρηγορά πρὸς τὸ ἐν αὐτῷ τὴν πατρικίαν τὴν τούτου γυναῖκα καθέξασθαι· μετὰ δὲ τὴν τοιαύτης ἀποβίω-

14 εἰς τοῦ πατρικίου M 19 μοι] μὴ M 22 πρὸς τὸ] καὶ M

praetendebat autem ius in domum barbari, intelligensque accepto suburbano in Coltzene patrum suum hanc tradidisse, paternam hereditatem suam permutare eum potuisse negabat, volebatque aut domum accipere aut suburbanum, nisi utraque imperatori cederent, ne ea patruales ipsius obtinerent. itaque et suburbanum imperator accepit, quippe mortuo iam sene Taronite, neque domum pro eo vicariam dedit, cum nulla super iis, ut dictum est supra, aurea bulla confecta esset. postea vero in urbem regiam venit Pancratus maximus filiorum magistri illius Cricoricii Taronitae, evectusque est ab imperatore ad patriciorum dignitatem, creatusque praetor Taronis; cumque uxorem etiam cuperet ex sanguine imperiali accipere, data ei soror est Theophylacti magistri; et consummatis nuptiis testamentum fecit, in quo iustituit ut si liberi ex eo matrimonio nascerentur, universam ipsius regionem in hereditatem paternam haberent; eoque nomine petiit ab imperatore dari sibi suburbanum Gregorae, ut in eo patricia eius uxor commoraretur, qua defuncta iterum ad maiestatem suam rediret. et huic quoque petitioni imperator annuit, ingenti-

μοῦ τοῦ Δανάπρεως εἰσι τὰ Ἄδουρά, καὶ ἐκεῖσε κόλπος ἐστὶ μέγας ὁ λεγόμενος τὰ Νεκρόπυλα, ἐν ᾧ τις διελθεῖν ἀδύναται παντελῶς. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ Δανάπρεως ποταμοῦ μέχρι Χερσῶνός εἰσι μίλια τ', ἐν τῷ μέσῳ δὲ λίμναι καὶ λιμνές εἰσιν, ἐν αἷς Χερσωνῆται τὸ ἄλας ἐργάζονται. ἀπὸ δὲ Χερσῶντος μέχρι Βοσπόρου εἰσι τὰ κύστρα τῶν κλιμάτων, τὸ δὲ διάστημα μίλια τ'. καὶ ἀπὸ Βοσπόρου τὸ τῆς Μαιώτιδος λίμνης στόμιόν ἐστιν, ἧτις καὶ Θάλασσα διὰ τὸ μέγεθος παρὰ πάντων ὀνομάζεται. εἰς δὲ τὴν αὐτὴν Μαιώτιδα Θάλασσαν εἰσρέονσι ποταμοὶ πολλοὶ καὶ μεγάλοι. πρὸς τὸ ἀρκτῶν αὐ- 10 τῆς μέρος ὁ Δανάπρις ποταμὸς, ἐξ οὗ καὶ οἱ Ῥῶς διέρχονται πρὸς τε τὴν μαύρην Βουλγαρίαν καὶ Χαζαρίαν καὶ Συρίαν. ὁ δὲ αὐτὸς κόλπος τῆς Μαιώτιδος ἔρχεται ἀντικρὺ τῶν Νεκροπύλων τῶν ὄντων πλησίον τοῦ Δανάπρεως ποταμοῦ ὡς ἀπὸ μιλίων δ', καὶ μίσγεται, ἐν ᾧ καὶ σοῦδα οἱ 15 παλαιοὶ ποιησάμενοι διεβίβασαν τὴν Θάλασσαν, μέσον ἀποκλείσαντες πᾶσαν τὴν Χερσῶνος γῆν καὶ τῶν κλιμάτων καὶ τὴν Βοσπόρον γῆν κρατοῦσαν μέχρι ἁ μιλίων ἢ καὶ πλειόνων τικῶν. ἐκ δὲ τῶν πολλῶν ἐτῶν κατεχώσθη ἡ αὐτὴ σοῦδα καὶ εἰς δάσος ἐγένετο πολὺ. καὶ οὐκ εἰσιν ἐν αὐτῇ 20 πλὴν δύο ὁδοί, ἐν αἷς οἱ Πατζινακῆται διέρχονται πρὸς τε Χερσῶνα καὶ Βόσπορον καὶ τὰ κλίματα. εἰς δὲ τὸ ἀνατολικότερον μέρος τῆς Μαιώτιδος λίμνης εἰσέρχονται πολλοὶ τι-

8 Θάλασσα — Μαιώτιδα add B

tur. ab ostio fluminis Danapreos Adara occurrunt, ibique magnus sinus est, qui Necropyla nuncupatur; quem plane transire nemo potest. et a Danapri Chersonem usque miliaria sunt trecenta, et in medio paludes ac portus, in quibus salem Chersonitae conficiunt. a Chersone ad Bosporum climatium urbes sunt, distantque miliaria trecenta; et a Bosporo paludis Maeotidis ostium est, quae et mare ab omnibus propter magnitudinem nuncupatur; influuntque in illam fluvii multi magnique. ad septentrionem habet Danaprium fluvium, ex quo Russi profisciscuntur in nigram Bulgariam Chazariam et Syriam. atque ille ipse Maeotidis sinus pertingit e regione Necropyliarum usque, quae a Danapri absunt miliaria circiter quattuor, ibique miscetur, ubi veteres mare traiciebant ducta fossa per mediam Chersonem, regiones et Bospori terram, quae mille aut amplius miliaria occupabat: sed temporis tractu ea obruta in silvam densam conversa est, et duas tantum vias habet, per quas in Chersonem Bosporum et regiones Patzinacitae profisciscuntur. ad orientaliorem vero Maeotidis paludis partem fluvii quamplurimi eam ingrediuntur, ut Tanais, qui

του υἱοῖ οἱ τοῦ ἀποθανόντος ἐξάδελφοι, ἀξιούντες δοῦναι τὸ Οὐλνούτην καὶ ἔχειν τὴν χώραν τοῦ ἐξαδέλφου αὐτῶν· μὴ γὰρ δύνασθαι ὅλως αὐτοὺς ζῆν, εἰ τὴν τοῦ ἐξαδέλφου αὐτῶν χώραν ὡς οἰκείαν κατάσχη ὁ βασιλεὺς. οἰκεία δὲ ἀγαθότητι
 5 ὑπέλας ὁ βασιλεὺς τὴν αἴτησιν αὐτῶν ἐξεπλήρωσε, καὶ δέδωκεν αὐτοῖς μὲν τὴν χώραν τοῦ Ἀπογάνεμ τοῦ ἐξαδέλφου αὐτῶν, αὐτοῖς δὲ ἀνελάβετο τὸ Οὐλνούτην μετὰ πάσης τῆς περιχώρου αὐτοῦ. ἡ δὲ ὅλη τοῦ Ταρών χώρα εἰς δύο διανεμηθεῖσα ἐτύγχανεν· καὶ τὸ μὲν ἡμῖσι οἱ τοῦ μαγίστρου
 10 Κρικορικίου εἶχον υἱοί, τὸ δὲ ἡμῖσι οἱ τοῦ Ἀπογάνεμ τοῦ πατρικίου, οἱ τούτων ἐξάδελφοι.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν μ δ'.

περὶ τῆς χώρας τῆς Ἀπαχουνης καὶ τοῦ κάστρου τοῦ Μαντζικιερτ καὶ τοῦ Περκρὶ καὶ τοῦ Χλιατ καὶ τοῦ Χαλιατ καὶ τοῦ Ἀρζεσ καὶ τοῦ
 15 Τιβῆ καὶ τοῦ Χέρτ καὶ τοῦ Σαλαμαῖς καὶ τοῦ Τζεραματσοῦ.

Ἰστέον διὰ πρὸ τοῦ Ἀσοτίου τοῦ ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων, τοῦ πατρὸς τοῦ Συμβατίου τοῦ ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων, ὃν ἀπεκαθάρισεν ὁ ἀμνηρᾶς Περσίδος ὁ Ἀποσάτας, ὃς καὶ ἐποίησε δύο υἱούς, τὸν τε Ἀσώτιον τὸν μετ' αὐτὸν γενόμενον
 20 ἄρχοντα τῶν ἀρχόντων καὶ Ἀπασάκιον τὸν μετὰ ταῦτα μάγιστρον τιμηθέντα, τὰ τρία ταῦτα κάστρα, τὸ τε Περκρὶ καὶ τὸ Χαλιατ καὶ τὸ Ἀρσεσ, ὑπὸ τὴν τῆς Περσίδος ἐπικράτειαν ἐτύγχανον.

8 δλου M διανεμιςθεῖσα vulgo 9 και] εἰς vulgo 10 οἱ
 vulgo om 14 παρχι M Χλιατ] χαλιατ M 22 ὑπο]
 και M

tinere liceret: neque enim vitam omnino tolerare se posse aiebant, si patruelis sui terram veluti propriam imperator teneret. et petitioni quidem illorum pro bonitate sua imperator morem gerens, omnem eis patruelis eorum Apoganem terram concessit, ipse vero Ul-nutem accepit, cum universo tractu finitimo. ceterum tota Taronis regio in duo divisa erat, et dimidium quidem Cricoricii magistri filii tenuerunt, dimidium vero filii Apoganem patricii, horum patruelis.

44. de terra Apachunes, oppidoque Mantziciert, et Percrri, et Chliat, et Chaliat, et Arzes, et Tibe, et Chert, et Salamas, et Tzermatzu.

Ante Asotium principum principem, Symbatii item principum principis patrem, quem capitis supplicio affecit Persidis ameras Ap-satas, qui que duos filios habuit, Asotium nimirum, qui post ipsum fuit principum princeps, et Apasacium, qui postea magistri honore sanctus fuit, has tres urbes, Percrri Chaliat et Arses, sub Persidis dominio erant.

δρομαῖς οἱ Ζαχοὶ καταφεύγουσι. τὸ δὲ παραθαλάσσιον ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς Ζιχίας ἦτοι Νικόψεως ποταμοῦ ἐστὶν ἢ τῆς Ἀβωαγίας χώρα, μέχρι τοῦ κάστρου Σωτηριουπόλεως· εἰσὶ δὲ μίλια τ'.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν μ γ'.

5

περὶ τῆς χώρας τοῦ Ταρών.

Ἄλλὰ περὶ μὲν τῶν βορείων Σκυθῶν ἱκανῶς σοι δεδήλωται, τέκνον ποθούμενον, ὧν ἡ γνώσις ἐπωφελῆς τε καὶ εὐχρηστος ἐν καιρῷ σοι πάντως γενήσεται· δεῖ δέ σε μηδὲ τι πρὸς ἀνίσχοντα ἤλιον ἀγνοεῖν, ὅθεν ὑπήκοα πάλιν τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον τῆς τούτων ἐπικρατίας ἐξέπεσον. πρῶτος γὰρ ὁ Κρικορίκιος ἐκεῖνος τοῦ Ταρών ἄρχων πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων ἑαυτὸν ὑπέκλιτε καὶ ὑπέταξεν· ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς μὲν ἐπαμφοτερίζων ἐφαίνετο, καὶ λόγῳ μὲν τὴν τοῦ βασιλέως φιλίαν προσεποιεῖτο τιμᾶν, ἔργῳ δὲ τῷ 15 τῶν Σαρακηνῶν κατάρχοντι τι καθ' ἡδονὴν διεπρατίετο, καὶ διαφόρως ἡγεμῶν ἐχρημάτισε τῶν ἀπὸ Συρίας ἐξερχομένων φροσάτων κατὰ τῶν ὑπηκόων θεμάτων τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων, καὶ πάντα τὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐν ἀπορρήτῳ μελετώμενα κατὰ τῶν ἀντιπάλων Σαρακηνῶν πρὸς Συρίαν ἀνεμήνυε, καὶ λά- 20 θρα περὶ τῶν παρ' ἡμῖν συμβαινόντων ἀεὶ πρὸς τὸν ἀμερμουμνην διὰ γραμμάτων ἐδηλοποιεῖ, καὶ δοκεῖν μὲν ἐβούλετο

7 μὲν περὶ vulgo
add B

15 προσεποιεῖτο add B

17 ἡγεμῶν

vero mari adiacet regio a' complemento Zichiae sive Nicopsis fluvii usque ad urbem Soteriopolim, Abasgia est; suntque miliaria trecenta.

43. de regione Taro.

Sed de septentrionalibus quidem Scythis satis nunc diximus, filii dilecte; eritque haec cognitio omnino tibi utilis suo tempore: oportet vero neque ea quae ad orientem sunt ignorare, quo pacto excusso semel Romanorum iugo iterum mox sub illud venerint. nam prius Croricus ille princeps Taronis Romanorum se imperatori submitit, sed ab initio fidei dubiae visus est, verbo quidem imperatoris amicitiam colens, re vero ipsa Saracenorum principi gratificans, et ducem se aliquoties praebens copiis e Syria contra themata Romano imperatori subiecta venientibus: cunctaque Romanis secreto cogitata adversus hostes Saracenos in Syria denuntiabat, atque de iis quae apud nos contingebant semper amerमुनाem clam per literas certiore fa-

τῶν ἀρχόντων, τοῦ πατρὸς μὲν τοῦ Συμβατίου πάππου δὲ τοῦ δευτέρου Ἀσωτίου καὶ τοῦ μαγίστρου Ἀπασακίου, μέχρι ζῶης τοῦ δευτέρου Ἀσωτίου ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων ὑπῆρχον τὰ τοιαῦτα τρία κάστρα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων, καὶ ἐλάμβανεν ἐξ αὐτῶν πάντα ὁ ἄρχων τῶν ἀρχόντων. ἀλλὰ καὶ τὸ κάστρον τοῦ Μαντζικιέρτ, μετὰ τῆς χώρας τοῦ Ἀπαχουνης καὶ τοῦ Χαρκά καὶ τοῦ Κορή, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐπικράτειαν τοῦ αὐτοῦ ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων ὑπῆρχεν, ἕως οἷον Ἀποσεβατὰς ὁ ἀμηνῶς τοῦ Μαντζικιέρτ μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν αὐτοῦ τοῦ τε Ἀπολεσφούετ καὶ τοῦ Ἀποσέλμη ὑπετάγησαν τῷ βασιλεῖ, δίδόντες καὶ πάντα ὑπὲρ τε τῶν κάστρων καὶ τῶν χωρίων αὐτῶν· ἐπεὶ ὁ ἄρχων τῶν ἀρχόντων δοῦλος τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων τυγχάνει ὡς παρ' αὐτοῦ προβαλλόμενος καὶ τὸ τοιοῦτον δεχόμενος ἀξίωμα, δηλονότι καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ δεσποζόμενα κάστρα καὶ πολιτεῖαι καὶ χωρία τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων τυγχάνουσαι.

Ὅτι τοῦ Συμβατίου τοῦ ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κρατηθέντος παρὰ τοῦ Ἀποσάτα τοῦ ἀμηνῶ Περσιδος καὶ ἀποκεφαλισθέντος παρ' αὐτοῦ, ἐκράτησεν ὁ Ἀποσεβατὰς, ὁ καθεζόμενος εἰς τὸ κάστρον τὸ Μαντζικιέρτ, τὸ κάστρον τὸ Χαλιὰτ καὶ τὸ κάστρον τὸ Περκρί καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ Ἀρζες.

Ὅτι ὁ δεύτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀποσεβατᾶ ὁ Ἀπολεσφούετ

12 ἐπεὶ γὰρ ὁ? 13 τῶν Ῥωμαίων add B 19 Ἀποσεβατᾶ M

praedicto principum principe, Symbatii patre, Asotii vero secundi et Apasacii magistri avo, usque ad secundum Asotium principum principem tres istae urbes sub potestate erant principis principum, isque ex iis tributa accipiebat. similiter Mantziciert cum terra Apachunes et Charca et Core sub eiusdem principum principis potestate erat, ad id usque tempus quo ameras Mantziciert Aposebatas una cum duobus fratribus Apolesphuet et Apotelme imperatori se submiserunt, tributa quoque solventes pro urbibus suis et terris, quandoquidem principum princeps Romano imperatori parebat veluti ab eo designatus dignitatemque eiusmodi adeptus. nec ipse tantum, sed urbes omnes quibus dominabatur, item republicae ac terrae Romano imperatori suberant.

Symbatio principum principe magnae Armeniae capto ab Aposapersidis amera et capite multato, Aposebatas, qui in urbe Mantziciert regiam posuerat, obtinuit etiam urbes Chaliat et Perceri cum republica Arzes.

Secundus Aposebatatae frater Apolesphuet eiusque patruellis et

τὸν εὐνοῦχον ἀπέστειλε, χαρτουλάριον τηρικαῦτα τοῦ ὀξέως
 δρόμου τυγχάνοντα, πρὸς τε τὸν ἄρχοντα τοῦ Ταρῶν τῆς
 τοιαύτης ἕνεκα ὑποθέσεως καὶ πρὸς τὸν Ἀδρανασῆρ τὸν κου-
 ροπαλάτην Ἰβηρίας διὰ τινος ἑτέρας ὑποθέσεως, δὸς αὐτῷ
 καὶ πρὸς ἀμφοτέρους ξενάλια τὰ ἀρμόζοντα. Διαβληθέντος 5
 δὲ τοῦ εἰρημένου Σινούτου παρὰ Θεοδώρου τοῦ τῶν Ἀρμε-
 νίων ἐρμηνευτοῦ πρὸς τὸν εἰρημένον αἰοίδιμον βασιλέα, ἐξα-
 πεστάλη βυσιλικὸς ἀντ' αὐτοῦ ὁ πρωτοσπαθάριος Κωνσταντι-
 νος καὶ δομέστικος τῆς ὑπουργίας, ὁ τοῦ Λιβός, ὁ νῦν ἀν-
 θύπατος πατρίκιος καὶ μέγας ἐταιρειάρχης, ἐνταλματικῶς ὄρι- 10
 σθεὶς τοῦ ἀναλαβέσθαι τὰ πρὸς τὸν ἄρχοντα τοῦ Ταρῶν τὸν
 Κρικορικίον ἀποσταλέντα ξενάλια, καὶ αὐτὸς μὲν πρὸς τὸ
 Ταρῶν εἰσελθεῖν, τὸν δὲ Σινούτην προτρέψασθαι πρὸς τὸν
 Ἀδρανασῆρ τὸν κουροπαλάτην Ἰβηρίας κατὰ τὰ ἐνταλθέντα
 αὐτῷ ἀπελθεῖν. καταλαβὼν δὲ τὸ Ταρῶν ὁ εἰρημένος πρω- 15
 τοσπαθάριος καὶ ἀποδιδούς Κρικορικίῳ τὰ πρὸς αὐτὸν ἀπο-
 σταλέντα τοῦ βασιλέως δῶρα καὶ γρύμματα, ἀνελάβετο τὸν
 νόθον τοῦ Ταρωνίτου υἱόν, ὃς Ἀσώτιος ἐνομάζετο, καὶ εἰσή-
 γαγεν αὐτὸν πρὸς τὴν βασιλεύουσαν· ὃν ὁ βασιλεὺς τῇ τοῦ
 πρωτοσπαθαρίου τιμήσας ἀξίᾳ καὶ ἰκανῶς φιλοφρονησάμενος 20
 πρὸς τὸν ἴδιον πατέρα διὰ τοῦ αὐτοῦ πρωτοσπαθαρίου ἀπέ-
 στειλεν. ἀναλαβόμενος οὖν ὁ αὐτὸς Κωνσταντίνος ἐκείνος
 Ἀπογάνεμ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κρικορικίου τοῦ ἄρχοντος τοῦ
 Ταρῶν εἰσήγαγε πρὸς τὸν μακάριον βασιλέα μετὰ καὶ τῶν

11 τοῦ ἀναλαβέσθαι add B 13 ἐξελθεῖν M 16 ἀποδοῦς?

cursus publici erat, misit et ad Taronis principem huius negotii causa, et ad Adranaser Iberiae curopalatem alterius cuiusdam negotii causa, datis eidem muneribus deferendis utrique convenientibus. at Sinutem praedictum cum calumniis apud eundem praeclarum imperatorem traduxisset Theodorus Armeniorum interpres, in locum eius Caesarianus subrogatus est protospatharius Constantinus et domesticus inferiorum ministrorum aulae Cpolitanae, Libis filius, nunc proconsul, patricius et magnus hetaeriarcha, cum mandatis ut ad Taronis principem Cricoricium cum muneribus ipse iret, Sinutem vero ad Adranaser Iberiae curopalatem proficisci iuberet, prout imperatum illi erat. Taronem autem cum appulisset laudatus protospatharius, traditis Cricoricio ab imperatore illi missis muneribus et literis, Asotiam nothum Taronitae filium acceptum in urbem Cpolitanae duxit, eusque imperator protospatharii dignitate et multis praeterea beneficiis auctum ad patrem per eundem protospatharium remisit. cumque Apoganem Cricoricii Taronis principis fratrem idem Constantinus accepisset, una

Ὅτι ὁ Ἀπολεσφούετ εἶχε προγονὸν καὶ ἀνεψιὸν τὸν Ἀχάμετ· υἱὸν γὰρ οὐκ εἶχεν, ἀλλὰ τὸν Ἀχάμετ τὸν προγονὸν καὶ ἀνεψιὸν αὐτοῦ εἶχεν ἀντὶ υἱοῦ.

Ὅτι ὁ Ἀποσέλμης εἶχεν υἱὸν τὸν Ἀπελβάρτ, τὸν ἀρτίως βασιλεύοντα τὸ Μαντζικιέρτ.

Ὅτι ἀποθανόντος τοῦ Ἀποσεβατᾶ κατέλιπε τὸν Ἀβδηραχίμ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀμνηρᾶν· ὁ δὲ ἕτερος υἱὸς αὐτοῦ ὁ Ἀπελμουζέ ἦν νηπίος πάνυ, διὸ καὶ καταφρονήθη ἐλθεῖν πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐξουσίαν.

¹⁰ Ὅτι ὁ Ἀποσεβατᾶς ὁ πρῶτος ἀδελφὸς ἐκαθέζετο εἰς τὸ κάστρον τὸ Μαντζικιέρτ, καὶ ἐκράτει, καθὼς εἴρηται, ταύτας τὰς χώρας, τὸ τε Ἀπαχονῆς καὶ τὸ Κορῆ καὶ τὸ Χάρκου, καὶ ἐδίδου τὰ ὑπὲρ αὐτῶν πάντα τῷ Ῥωμαίων βασιλεῖ· καὶ τούτου τελευτήσαντος ἐκράτησεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Ἀβδηραχίμ, καὶ ἐδίδου καὶ αὐτὸς τὰ προρηθέντα πάντα διὰ τὸ εἶναι, καθὼς προεἴρηται, νηπίον παντελῶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Ἀπελμουζέ.

Ὅτι τοῦ Ἀβδηραχίμ τελευτήσαντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀπελμουζέ ὡς νηπίου καταφρονηθέντος, ἐκράτησε τὸ κάστρον τὸ Μαντζικιέρτ καὶ τὰς ὑπ' αὐτῷ προρηθείσας χώρας ὁ δεῦτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀποσεβατᾶ, ὁ προρηθείς Ἀπολεσφούετ, θεῖος δὲ τοῦ Ἀβδηραχίμ καὶ τοῦ διὰ τὴν νηπιότητα καταφρονηθέντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ τοῦ Ἀπελμουζέ.

Ὅτι τοῦ Ἀπολεσφούετ τελευτήσαντος ἐκράτησεν ὁ τρίτος

24 Ἀπολεσφούετ] Ἀβδηραχίμ M

Apolosphuet habuit privignum et patrualem Achmet: filios quippe habuit, sed Achmet privignum et patrualem adoptavit.

Aposelmes filium habuit Apelbart, qui nunc temporis Mantziciert possidet.

Aposebatas autem moriens Abderachim filium ameram reliquit: alter vero ipsius filius Apelmuze puer admodum erat, itaque a patris fratrisque dicione repulsus est.

Aposebatas primus frater sedem habebat in urbe Mantziciert, possidebatque, ut dictum est, terras Apachunes Core et Charca, tributaque pro iis Romano imperatori exhibebat. hoc defuncto tenuit filius eius Abderachim, et tributa eadem pendebat propter infantiam extremam, ut dictum est, fratris Apelmuze.

Mortuo Abderachim, Apelmuze fratre contempto veluti puero, Mantziciert eiusque territorium in potestatem devenit praedicti Apolosphuet, qui secundus Aposebatae frater, patruus Abderachim et preti ob infantiam Apelmuze.

Apolosphuet defuncto, urbem Mantziciert cum praedictis locis

ἀδελφὸς τοῦ Ἀποσεβατᾶ, ἤγουν ὁ Ἀποσέλμης, τὸ κάστρον τὸ Μαντζικιέρτ μετὰ τῶν χωρίων τῶν προρρηθέντων. ὁ δὲ προρρηθεὶς Ἀχάμετ, ὁ καὶ ἀνεψιὸς καὶ προγονὸς τοῦ Ἀπολεσφούετ, ἐκράτει εἰδήσει καὶ βουλήσει τοῦ Ἀπολεσφούετ τὸ τε Χλιάτ καὶ τὸ Ἀρζες καὶ τὸ Περκρί· καὶ γὰρ ὁ Ἀπολεσφούετ υἱὸν μὴ ἔχων, καθὼς προείρηται, τοῦτον τὸν Ἀχάμετ τὸν τε ἀνεψιὸν καὶ προγονὸν αὐτοῦ εἶχε κληρονόμον πάσης αὐτοῦ τῆς ὑποστάσεως καὶ τῶν κάστρον καὶ τῶν χωρίων αὐτοῦ.

Ἵτι τελευτήσαντος τοῦ Ἀποσέλμη ἐκράτησε τὸ κάστρον 10 τὸ Μαντζικιέρτ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Ἀπελβάρτ μετὰ καὶ τῆς περιχώρου αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἀχάμετ ἐκράτησε τὰ τρία κάστρα, τὸ P 121 ε κάστρον τὸ Χλιάτ, τὸ κάστρον τὸ Ἀρζες καὶ τὸ κάστρον τὸ Ἀλτζίκε.

Ἵτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἀχάμετ δοῦλος ἦν τοῦ βασιλέως, καθὰ 15 καὶ προείρηται, παρέχων καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ θείου αὐτοῦ τοῦ Ἀπολεσφούετ πάντα. ὁ δὲ Ἀπελβάρτ μετὰ δόλου καὶ χλεύης αὐτὸν ἔσφαξε, καὶ ἀνελάβετο τὰ τρία αὐτοῦ κάστρα, τὸ τε κάστρον τὸ Χλιάτ καὶ τὸ κάστρον τὸ Ἀρζες καὶ τὸ κάστρον τὸ Ἀλτζίκε· καὶ ταῦτα ὀφείλει ὁ 20 βασιλεὺς ἀναλαβέσθαι ὡς ἴδια αὐτοῦ τυγχάνοντα, ὅτι ταῦτα πάντα τὰ προρρηθέντα κάστρα καὶ αἱ προρρηθεῖσαι χώραι οὐδέποτε γεγόνασιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Περσίδος ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀμερμουμνῆ, ἀλλ' ὑπῆρχον, καθὼς εἴρηται, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ κυροῦ Λέοντος βασιλέως ὑπὸ τὴν ἐξου- 25

16 καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ add B

obtenuit tertius Aposebatae frater Aposelmes. Achmet autem, quem diximus, patruelis et privignus Apolesphuet, eo conscio ac volente possedit Chliat Arzes et Percrî. Apolesphuet enim cum filium nullum haberet, ut diximus, hunc Achmet patruelem et privignum omnium suae dicionis urbium regionumque heredem reliquit.

Post Aposelme obitum filius eius Apelbart possedit Mantziciert cum omni territorio.

Achmet vero tenuit tres urbes illas, Chliat Arzes et Altzice; subditusque etiam ipse erat imperatori, ut supra dictum est. praebens ei tributa tam pro se quam pro patruo Apolesphuet. interfectus autem fuit fraude doloque Apelbart, qui et tres urbes eius Chliat Arzes et Altzice invasit, quas repetere imperator debet ut suas. et quidem omnes hae urbes terraeque, quarum mentionem fecimus, nunquam sub Persidis aut amer mumne potestate fuerunt. sed imperante domino Leone parebant Symbatio principum principi, quemad-

οἶαν τοῦ Συμβατίου τοῦ ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένοντο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν τριῶν ἀδελφῶν τῶν προφηθῆντων ἀμηράδων, τοῦ τε Ἀποσεβατᾶ καὶ τοῦ Ἀπολεσφουέτ καὶ τοῦ Ἀποσέλημ, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν καὶ ἔδουλώθησαν καὶ ἐπακτώθησαν καὶ ἐγένοντο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν βασιλέων Ῥωμαίων.

Ὅτι τὰ τρία ταῦτα κάστρα, τὸ τε Χλιὰτ καὶ τὸ Ἄρζεζ καὶ τὸ Περκρί, εἰ κρατεῖ ὁ βασιλεὺς, Περσικὸν φουσατόν κατὰ Ῥωμανίας ἐξελεθεῖν οὐ δύναται, ἐπειδὴ μέσον τυγχάνουσι 10 τῆς τε Ῥωμανίας καὶ Ἀρμενίας, καὶ εἰσὶ φραγμὸς καὶ ἀπληκτα τῶν φουσατῶν.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν μ ε'.

περὶ τῶν Ἰβήρων.

Ἰστέον ὅτι ἑαυτοὺς σεμνύοντες οἱ Ἰβηρες, ἤγουν οἱ τοῦ 15 κουροπαλάτου, λέγουσιν ἑαυτοὺς κατάγεσθαι ἀπὸ τῆς γυναικὸς Οὐρίου τῆς παρὰ τοῦ Δαβὶδ τοῦ προφήτου καὶ βασιλέως μοιχευθείσης· ἐκ γὰρ τῶν ἐξ αὐτῆς τεχθέντων παιδῶν τῆ Δαβὶδ ἑαυτοὺς λέγουσι κατάγεσθαι, καὶ συγγενεῖς εἶναι Δαβὶδ τοῦ προφήτου καὶ βασιλέως καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ τῆς ὑπερ- 20 γίας Θεοτόκου, διὰ τὸ ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ ταύτην κατάγεσθαι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ μεγιστᾶνες τῶν Ἰβήρων ἀκωλύτως τὰς συγγενίδας αὐτῶν πρὸς γάμον ἄγουσι, τὴν παλαιὰν οἰόμενοι φυλάττειν νομοθεσίαν· ἐξ Ἱερουσαλήμ τε λέγουσιν εἰ-

modum supra dictum est; inde vero ad tres praedictos fratres ameradas pervenerunt, Aposebata Apolesphuet et Aposelme; illorumque temporibus subiectae factae sunt ac tributariae Romanis imperatoribus.

Tres autem haec urbes, Chliat Arzes et Percri, si imperatori pareant, Persicus exercitus in Romaniam excurrere non potest, cum mediae sint inter eam et Armeniam, et veluti sepes atque castra exercituum.

45. de Iberibus.

Iberes Curopalatae gloriantes originem se ducere dicunt ab uxore Uriae, quam rex et propheta David adulteravit, siquidem ex liberis inde natis descendere credi volunt, cognatique esse regis ac prophetae Davidis, ac propterea etiam sanctissimae deiparae, quod ex semine Davidis ea oriunda sit. eapropter etiam Iberum magnates inter eos sine ullo impedimento cognatas ducunt, veterem se legem observare existimantes; et Hierosolymis nationem suam ortum trahere dicunt, atque inde in somnis monitos migrasse, sedemque posuisse

ναι τὴν γένησιν αὐτῶν, καὶ ἐκ τῶν ἐκεῖσε κατ' ὄναρ μετελ-
 θεῖν καὶ κατοικῆσαι πρὸς τὰ μέρη Περσίδος ἤγον εἰς τὴν
 χώραν εἰς ἣν νῦν οἰκοῦσιν. οἱ δὲ χρηματισθέντες καὶ ἐξελ-
 θόντες ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπῆρχον ὃ τε Δαβὶδ ἐκεῖνος καὶ ὁ
 ἀδελφὸς αὐτοῦ Σπανδιάτης, ὅστις Σπανδιάτης ἦν ἐκ Θεοῦ λα-5
 βῶν χάρισμα, ὡς αὐτοὶ φάσκουσι, τοῦ μὴ ἐν πολέμῳ ἄπτε-
 σθαι αὐτοῦ ξίφος εἰς οἶον δήποτε μέλος τοῦ σώματος αὐτοῦ
 ἄνευ τῆς καρδίας, ἣν καὶ διὰ τινος περισκεπάσματος ἐν τοῖς
 πολέμοις περιεφρούρει. διὰ τοῦτο καὶ ἐπτοοῦντο τοῦτον καὶ
 ἐδεδίδεσαν οἱ Πέρσαι· ὁ δὲ νενίκηκεν αὐτοὺς καὶ αὐ-10
 τῶν κατεκράτησε, καὶ τοὺς συγγενεῖς ἐνέψικεν Ἰβήρας εἰς τὰς
 δυσκολίας τὰς νῦν παρ' αὐτῶν κρατουμένας, ἐξ ὧν κατ' ὀλί-
 γον ἐπλατύνθησαν καὶ ηὔξάνθησαν καὶ εἰς μετὰ ἔθνος ἐγέν-
 οντο. εἰθ' οὕτω τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου κατὰ Περσίδος
 ἐκστρατεύσαντος ἠνώθησαν καὶ συνεταξίδευσαν αὐτῷ, καὶ 15
 ἔκτοτε ὑπέταξαν τῷ φόβῳ Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων
 μᾶλλον ἢ περ τῆ ἑαυτῶν ἰσχύϊ καὶ δυνάμει πόλεις καὶ χώρας
 ἱκανὰς τῶν Περσῶν· ἀπαξ γὰρ τοῦ βασιλέως Ἡρακλείου
 τοὺς Πέρσας τροπωσαμένου καὶ εἰς τὸ μηκέτι εἶναι τὴν τού-
 των ἀρχὴν παραστήσαντος, ἐνάλωτοι καὶ εὐχείρωτοι οὐ μό-20
 νον τοῖς Ἰβηρσιν ἀλλὰ καὶ τοῖς Σαρακηνοῖς οἱ Πέρσαι γενό-
 νασιν. διὰ δὲ τὸ κατὰγεσθαι αὐτοὺς, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, ἐκ
 τῆς Ἱερουσαλήμ, διὰ τὸ μεγάλην πίστιν ἔχειν ἐν αὐτοῖς καὶ
 ἐν τῷ τάφῳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ κατὰ τινὰς

12 δυσχωρίας? 23 ἔχουσιν Banduriana nescio unde

in partibus Persidis, quas etiam in hodiernum usque diem incolunt.
 qui autem Hierosolymis excesserunt, David ille erat et frater ipsius
 Spandiates; qui quidem Spandiates, ut ipsi narrant, gratiam a deo
 accepit ut gladio vulnerari in bello nullum ipsius membrum posset,
 excepto corde, quod etiam in praeliis armatura quadam muniebat;
 unde et terribilis Persis erat, quos devicit debellavitque, cognatosque
 Iberes in locis difficilibus, quae nunc etiam temporis occupant, collo-
 cavit; ubi paulatim multiplicati auctique sunt et in magnam gentem
 evaserunt. deinde ita Heraclio imperatore cum armis contra Persi-
 dem proficiscente, icto foedere cum eo militarunt; ex eoque tempore
 metu magis Heraclii Romanorum imperatoris quam suis viribus ac
 armis multas urbes terrasque Persarum subiugarunt. semel enim victi
 ac profligati ab Heraclio imperatore Persae, eorumque principatu de-
 leto, facile non ab Iberibus tantum sed et a Saracenis vinci in po-
 tuerunt. quia vero, uti dicunt, Hierosolymis originem ducunt,
 multumque fidei illis praestant et sepulcro domini nostri Iesu

καιρους ἀφθόνως ἀποστέλλουσι χρήματα τῷ πατριάρχῃ τῆς ἁγίας πόλεως καὶ τοῖς ἐκεῖσε Χριστιανοῖς. ὁ δὲ προρρηθεὶς Δαβὶδ, ὁ τοῦ Σπανδιάτου ἀδελφός, ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Παγκράτιον, καὶ ὁ Παγκράτειος ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἀσωτίον, καὶ ὁ Ἀσωτίος ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἀδρανασῆ τὸν καὶ κουροπαλάτην τιμηθέντα παρὰ Λέοντος τοῦ φιλοχρίστου βασιλέως Ῥωμαίων. ὁ δὲ Σπανδιάτης ὁ ἀδελφός τοῦ προρρηθέντος Δαβὶδ ἐτελεύτησεν ἄτεκνος. ἀπὸ δὲ τῆς ἐξ Ἱερουσαλὴμ μετοικήσεως αὐτῶν εἰς τὴν νῦν οἰκουμένην παρ' αὐτῶν χώραν ἔτη ὅ ἢ καὶ φ' 10 μέχρι τῆς σήμερον, ἧτις ἐστὶν ἰνδικτιῶν ι', ἔτη ἀπὸ κτίσεως κόσμου 595, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Ῥωμανοῦ τῶν φιλοχρίστων καὶ πορφυρογενήτων βασιλέων Ῥωμαίων.

Ἰστέον ὅτι ὁ φιλόχριστος καὶ πορφυρογενήτης καὶ αἰοῖμος βασιλεὺς Λέων ἀκούσας ὅτι εἰς τόπον τὸν λεγόμενον Φασιανὴν ἐλθόντες οἱ Σαρακηνοὶ τὰς ἐκεῖσε ἐκκλησίας ἐποίησαν 15 κάστρα, ἀπέστειλε τὸν πατρίκιον καὶ στρατηγὸν τῶν Ἀρμενιακῶν τὸν Λαλάκωνα μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Κωλωνείας καὶ τοῦ στρατηγοῦ Μεσοποταμίας καὶ τοῦ στρατηγοῦ Χαλδίας, καὶ κατέστρεψαν τὰ τοιαῦτα κάστρα, τὰς ἐκκλησίας ἐλευθέρωσαντες, 20 ληϊσάμενοι καὶ πᾶσαν τὴν Φασιανὴν τῷ τότε καιρῷ ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν κρατουμένην. καὶ εἶδ' οὕτω πάλιν ἀπέστειλε τὸν μάγιστρον Κατακαλὸν καὶ δομέστικον τῶν σχολῶν, ὃς ἐλθὼν ἐν τῷ κάστρῳ Θεοδοσιουπόλεως καὶ τὰ περὶ

3 υἱὸν τὸν add B

Christi, et temporibus quibusdam ubertim pecunias mittunt urbis sanctae patriarchae quique in illa degunt Christianis. David autem ille quem dixi, Spandiatæ frater, filium genuit Pancratium; iste Asotium habuit; Asotius vero genuit Adranasæ, qui eucopalatæ dignitate auctus fuit a Leone Christi amante Romanorum imperatore. at Spandiatæ frater prædicti Davidis sine ullis liberis decessit. ex quo autem Hierosolymis migrarunt in terram quam nunc incolunt anni sunt quadringenti vel quingenti hodie, quæ est indictio decima, a condito vero mundo 6460, Constantino et Romano Christi amantibus ac Porphyrogenitis imperatoribus.

Christi autem amans Leo ille Porphyrogenitus ac præclarus imperator audiens Phasianes ecclesias a Saracenis invadentibus in castra conversas esse, Lalaconem patricium et Armeniacorum prætozem misit una cum prætoribus Coloniae Mesopotamiae Chaldiaeqque, qui huiusmodi castra everterunt, ecclesias liberarunt, totamque Phasianam, quam tunc temporis Saraceni tenebant, devastarunt. postea rursum Catacalum magistrum et scholarum domesticum misit, qui cum urbem Theodosiopolim invasisset, omnem circum regionem populatus,

αὐτῆς ληϊσόμενος καὶ τὴν χώραν τῆς Φασιανῆς καὶ τὰ περὶ αὐτὴν κάστρα τῷ ὁμοίῳ ὀλέθρῳ παραδοὺς ὑπέστρεψε, μεγάλην πληγὴν ἐν τούτῳ δούς τοῖς Σαρακηνοῖς. ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας κυροῦ Ῥωμανοῦ βασιλέως ὁ μάγιστρος Ἰωάννης ὁ Κουρκούας ἀπερχόμενος κατὰ τοῦ κάστρου Τιβίου εἰς τὴν 5 δίοδον αὐτοῦ ἠφάνισε τὴν πᾶσαν χώραν τῆς Φασιανῆς ὡς ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν κρατουμένην. ἀλλὰ καὶ ὁ πατρίκιος Θεόφιλος ὁ ἀδελφὸς τοῦ προρρηθέντος μαγίστρου Ἰωάννου, τὸ πρῶτον αὐτοῦ στρατηγεύοντος ἐν Χαλδίᾳ, ἐπραΐδευσε τὴν τοιαύτην χώραν τῆς Φασιανῆς ὡς καὶ τότε ὑπὸ τῶν Σαρακη- 10 νῶν δεσποζομένην. μέχρι γὰρ τοῦ γεγονέναι τὸν λόγον μετὰ τοὺς Θεοδοσιουπολίτας εἰς τὴν χώραν τῆς Φασιανῆς χωρίον οὐ συνέστη, οὐδὲ εἰς τὸ κάστρον τοῦ Ἀβνίκου· καὶ οἱ Ἰβηρες πάντοτε εἶχον ἀγάπην καὶ φιλίαν μετὰ τῶν Θεοδοσιουπολιτῶν καὶ τῶν Ἀβνικιωτῶν καὶ μετὰ τῶν Μαντζικιερωτῶν 15 P 123 καὶ μετὰ πᾶσαν τὴν Περσίδα, ἀλλ' ἐν Φασιανῇ οὐδέποτε ἐπεκτήσαντο χωρία.

Ὅτι πολλάκις ὁ κύρις Λέων ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ κύρις Ῥωμανὸς καὶ αὐτὴ ἡ βασιλεία ἡμῶν ἐπεζήτησε τὸ κάστρον τὸ Κετζέον τοῦ ἀναλαβέσθαι αὐτὸ καὶ εἰσαγαγεῖν ταξάτους, 20 πρὸς τὸ μὴ ἐκεῖθεν σιταρχεῖσθαι τὴν Θεοδοσιούπολιν, ἔξασφαλιζόμενοι πρὸς τε τὸν κουροπαλάτην καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ τοῦ μετὰ τὸ παραληφθῆναι τὴν Θεοδοσιούπολιν ἀνα-

6 τῆς] αὐτῆς M 19 βασίλισσα vulgo

et Phasianes terra urbibusque vicinis similiter perditis, magno Saracenis hac re vulnere inflicto domum rediit. imperante vero domino Romano Ioannes Curcuas magister contra Tibium urbem proficiscens in transitu omnem Phasianes regionem utpote Saracenorum dicioni subditam vastavit, quemadmodum et ea ipsa de causa ante eum Ioannis istius-frater, Theophilus patricius, cum Chaldiae praetor esset. quandiu enim res cum Theodosiopolitanis esset, in Phasianes regione nullus locus illaesus constitit, ne ad urbem quidem Abnicum usque; Iberesque amicitiam semper colebant cum Theodosiopolitanis Abniciois Mantziciertanis et universa denique Perside; sed in Phasiano nihil terrae possidebant.

Dominus autem Leo et dominus Romanus imperatores, maiestaque nostra saepenumero Cetzeum urbem recipere et praesidiarios imponere studuerunt, ne amplius inde Theodosiopoli commensus supeditaretur; affirmantes curopalatae eiusque fratribus, simul ac capta foret Theodosiopolis, illam se reddituros: sed Iberes hoc facere non sustinuerunt amore Theodosiopolitanorum, ne eorum urbs vastaretur,

λαβέσθαι αὐτοὺς τὸ τοιοῦτον κάστρον. ἀλλ' οὐκ ἠέσχογοντο αἱ Ἰβηρες τοῦτο ποιῆσαι διὰ τὴν ἀγάπην τῶν Θεοδοσιουπολιτῶν καὶ διὰ τὸ μὴ πορθηθῆναι τὸ κάστρον Θεοδοσιούπολιν, ἀλλ' ἀντεδήλωσαν τὸν κύριον Ῥωμανὸν καὶ τὴν βασιλείαν ἡμῶν, λέγοντες ὅτι εἰ τοῦτο ποιήσομεν, ἀτιμία ἔχομεν γενέσθαι εἰς τοὺς γείτονας ἡμῶν, οἷον εἰς τὸν μάγιστρον καὶ εἰς τὸν ἔξουσιαστὴν Ἀβασγίας καὶ εἰς τὸν Βασπαρακανίτην καὶ εἰς τοὺς ὑπερεξάρχοντας τῶν Ἀρμενίων, καὶ εἰπέειν ἔχουσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπίστους ἔχει τοὺς Ἰβηρας, τὸν τε κουροπαλάτην καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, καὶ οὐ πιστεύει αὐτοῖς, καὶ διὰ τοῦτο ἀνελάβετο τὸ κάστρον ἐξ αὐτῶν. ἀλλὰ μᾶλλον ἄς ἀποστείλῃ ὁ βασιλεὺς τουρμάρχην ἢ βασιλικὸν τινα, καὶ ἄς καθέξηται εἰς κάστρον τοῦ Κετζέου, καὶ ἄς θεωρῇ. καὶ ἐδέξαντο διὰ κελεύσεως ὅτι τί ὄφελος ἢ τουρμάρχην ἢ βασιλικὸν ἀποστείλαι; πάντως ἐὰν εἰσέλθῃ εἴτε τουρμάρχης εἴτε βασιλικός, μετὰ δέκα ἢ δώδεκα ἀνθρώπων ἔχει εἰσελθεῖν, καὶ καθέξεσθαι ἔχει εἰς τὸ ἀπληκτον ὃ παρ' ἡμῖν λάβη· καὶ πλεῖ πολλαὶ εἰσὶν ὁδοὶ αἱ εἰσάγουσαι εἰς τὸ κάστρον Θεοδοσιουπόλεως, οὐ δύναται ἀπὸ τοῦ κάστρου βλέπειν τὰ εἰσερχόμενα καρβάνια εἰς τὸ κάστρον Θεοδοσιουπόλεως· δύναται δὲ εἰσερχεσθαι καρβάνια ἐν Θεοδοσιουπόλει τῇ νυκτὶ ἐκείνων μηδὲν νοοῦντων. ἀλλ' οὖν διὰ τὸ μὴ θέλειν τοὺς Ἰβηρας πορθηθῆναι τὴν Θεοδοσιούπολιν ἀλλὰ μᾶλλον σιταρχεῖσθαι, τούτου ἕνεκα οὐχ ὑπήκουσαν καὶ δέδωκαν τὸ κά-

4 βασιλισσαν vulgo

imperatorique Romano et maiestatis nostrae responderunt "si hoc fecerimus, opprobrium erimus vicinis nostris, magistro et principi Abasgiae, Basparacanitae, et gubernatoribus Armeniae: dicere item possent infidos imperatori Iberas esse, nimirum curopalatem ac eius fratres, neque illis confidere, ideoque hanc ab illis urbem cepisse; quin potius mittat imperator turmarcham aut Caesarianum aliquem, qui in urbe Cetzeo resideat et observet." rescriptum autem receperunt in formam mandati "quid proderit, si turmarcha aut Caesarianus mittatur? qui si veniant, cum decem aut duodecim ad summum viris intrare poterunt, et residere in diversorio quod vos iis assignaveritis. et quandoquidem multae viae sunt quibus Theodosiopolim intrare licet, fieri non potest ut ab urbe prospiciantur carvania Theodosiopolim ingredientia, quae noctu intrare possunt illis nihil tale cogitantibus." Iberes itaque, quia vastari Theodosiopolim nollent sed potius commeatus suppeditari, non obedierunt neque urbem Cetzeum

Ἵτι ὁ ἄρχων ἐκαθέζετο τῶν ἀρχόντων εἰς τὴν μεγάλην Ἀρμενίαν, εἰς τὸ κάστρον τὸ Κάρος, καὶ ἐπέχε καὶ τὰ τρία P 119 τὰ προγεγραμμένα κάστρα, τὸ τε Περκρί, τὸ Χαλιὰτ καὶ τὸ Ἄρζες, καὶ τὸ Τιβή καὶ τὸ Χέρτ καὶ τὸ Σαλαμάς.

Ἵτι Ἀπελκάρτ ἐκράτει τὸ Μαντζικίερτ, καὶ ἦν ὑπὸ τὴν 5 ἐξουσίαν τοῦ ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων, τοῦ πατρὸς τοῦ Συμβατίου τοῦ ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων. δέδωκε δὲ αὐτῷ Ἀπελβάρτ ὁ αὐτὸς Ἀσωτίος ὁ ἄρχων τῶν ἀρχόντων καὶ τὸ κάστρον τὸ Χλιὰτ καὶ τὸ Ἄρζες καὶ τὸ Περκρί· ὁ γὰρ προρρηθῆς Ἀσωτίος ὁ ἄρχων τῶν ἀρχόντων, ὁ πατὴρ τοῦ Συμ- 10 βατίου τοῦ ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων, κατέχε πᾶσας τὰς τῆς ἀνατολῆς χώρας. τελευτήσαντος δὲ Ἀπελβάρτ, κατέχε τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ὁ ἴδιος υἱὸς αὐτοῦ ὁ Ἀβελχαμίτ, τοῦ δὲ Ἀβελχαμίτ τελευτήσαντος ἐκράτησε τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ὁ πρῶτος υἱὸς αὐτοῦ Ἀποσεβατάς. τοῦ δὲ Συμβατίου τοῦ ἄρ- 15 χοντος τῶν ἀρχόντων παρὰ τοῦ Ἀποσάτα τοῦ ἀμηνῶ Περσίδος ἀναιρεθέντος, ἐκράτησεν ἀνθεντικῶς καὶ κυρίως ὡς δεσπότης καὶ ἀντοκέφαλος τὸ τε κάστρον τὸ Μαντζικίερτ καὶ τὰ λοιπὰ κάστρα καὶ τὰς χώρας· ὅστις καὶ ὑπετάγη τῷ βασιλεῖ μετὰ τῶν ἐτέρων δύο ἀδελφῶν αὐτοῦ τοῦ Ἀπολεσφουέτ καὶ 20 τοῦ Ἀποσέλημ διὰ τὸ διαφόρως καταπολεμηθῆναι τὰ τε κάστρα καὶ πραιδευθῆναι καὶ ἄφανισθῆναι καὶ τὰς χώρας αὐτῶν παρὰ τοῦ δομεστίκου τῶν σχολῶν, παρέχοντος τὸν βασιλέα Ῥωμαίων καὶ πάντα ὑπὲρ τῶν κάστρων καὶ τῶν χωρίων αὐτῶν. ἀπὸ δὲ τοῦ προρρηθέντος Ἀσωτίου τοῦ ἄρχοντος 25

7 Ἀβελκάρτ M 12 Ἀβελκάρτ M

Principum princeps residebat in magna Armenia, in urbe Cars, tenebatque tres quas dixi urbes, Percri Chaliat Arzes, et Tibe et Chert et Salamas.

Apelcart tenebat Mantziciert, eratque subiectus principum principi Symbatii patri. deditque huic Apelbart idem Asotius principum princeps urbes Chliat Arzes et Percri: nam laudatus Asotius principum princeps, pater Symbatii item principum principis, omnes orientis terras possidebat. fati functo autem Apelbart successit Abelchamit filius, et huic eius filius primogenitus Aposebatas. at Symbatio principum principe ab Aposata Persidis amera interfecto, solus quasi dominus supremus sui iuris tenuit Mantziciert reliquasque urbes et terras; subiectique fuerunt Romanorum imperatori et ipse et duo fratres eius Apolesphuet et Aposelme, quod saepenumero urbes eorum terraeque bello infestarentur vastarenturque a domestico scholarum, tributa quoque harum nomine pendentes. ab Asutio autem

καὶ αὐτὸς καὶ οἱ τοῦ γένους αὐτοῦ ἐν τῇ τούτου ἀρχῇ καὶ ἐξουσίᾳ, καὶ οὐ μεταστήσει τὰ ὄρια τῶν τόπων αὐτοῦ ἀλλὰ κατὰ τῶν πρῶην βασιλέων τὰ σύμφωνα στέρξει καὶ περαιτέρω μὴ ὑπερβήσεται, καὶ ὅτι οὐδὲ κωλύσει αὐτὸν καταστρέψαι τὴν Θεοδοσιούπολιν καὶ τὰ λοιπὰ κάστρα τῶν ἐχθρῶν, καὶ τε διὰ [τοῦ] αὐτοῦ μόνου πολιορκηθῆσονται καὶ τε δι' αὐτοῦ τοῦ στρατοπέδου ἡμῶν. ταῦτα μὲν τὰ κεφάλαια περιέχουσι τὰ χρυσοβούλλια, ἐξ ὧν οὐδεμίαν βοήθειαν ὁ κουροπαλάτης ἔχει· τὸ μὲν γὰρ τοῦ πενθεροῦ ἡμῶν διαγορεύει ὅτι οὐ 10 παρυσασλεύομεν αὐτὸν ἐκ τῶν παλαιῶν ὀρίων τῆς χώρας αὐτοῦ, καὶ ὅτι, ἐὰν δυνήθῃ, εἴτε καὶ μόνος εἴτε καὶ μετὰ τοῦ στρατοπέδου ἡμῶν, πολιορκήσει καὶ καταστρέψει τὴν Θεοδοσιούπολιν καὶ τὰ λοιπὰ κάστρα τῶν ἐχθρῶν, οὐχὶ δὲ κατασχεῖν αὐτὰ εἰς τελείαν δεσποτείαν καὶ κυριότητα· τὸ δὲ τῆς βασι-

15 λείας ἡμῶν περιέχει ἵνα, ὅσους ἂν τόπους δυνήθῃ καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἀνεπιὸς αὐτοῦ ὁ μάγιστρος Ἀδρανασὴ ἐξ οἰκειᾶς δυνάμεως καθυποτάξαι τῶν Ἀγαρηῶν ἢ ἀπὸ τοῦ νῦν καθυποτάξαι, κατέχη ἐπὶ δεσποτείᾳ καὶ κυριότητι. καὶ ἐπεὶ οὕτε ἐξ οἰκειᾶς δυνάμεως τὴν Θεοδοσιούπολιν κατεστρέψατο οὕτε

20 τὸ Ἀβνίκον οὐτε τὸ Μαστάτον, οὐκ ὀφείλει ταῦτα κατέχειν ὡς ὄντα ἐνθεν τοῦ Ἐραξ ποταμοῦ ἤτοι τοῦ Φάσιδος, διότι τὸ μὲν κάστρον τοῦ Ἀβνίκου μέχρι τοῦ νῦν ἦν ἀντιξοοῖσιον καὶ αὐτοδέσποτον, ἔχον ἴδιον ἀμνηρῶν, καὶ πολλάκις ὁ λαὸς τῆς βασιλείας ἡμῶν ἐπραιίδευσεν αὐτό· ἀλλὰ καὶ ὁ πρωτο-

24 τῆς βασιλείας add B

neque ea transgrediatur, aut Theodosiopoieos eversionem impediatur aut aliarum urbium hostilium, sive ab ipso solo eae obsideantur sive ab exercitu nostro. atque haec quidem aurearum bullarum summa erant capita; quae curopalatae prodesse nihil possunt: nam quae soceri nostri est, ea sancit, ne antiquis dicionis suae terminis eum dimoveamus; quodque Theodosiopolim et reliquas hostium urbes vel solus, si possit, vel cum nostris militibus obsidebit subiugabitque, sed dominium ac proprietatem non retinebit. nostrae autem summa est, ut Agarenorum quaecunque loca vel ipse vel affinis ipsius magister Adranase suis copiis subiicere sibi poterit vel ab hoc usque die subiecerit, eorum et dominium et proprietatem habeat. et quandoquidem neque suis copiis Theodosiopolim expugnabit neque Abnicum neque Mastatum, non debeat ea possidere, utpote quae cis Erax flumen sint sive Phasidem; tum etiam quia Abnicum ad hodiernum usque diem sui iuris fuerit, proprioque domino parens et ameram proprium habens, nostris saepenumero illud populantibus. verum etiam

σπαθάριος Ἰωάννης καὶ στρατηγὸς ὁ Ἀρραβωνίτης, καὶ ὁ πα-
 τρικός Θεόφιλος καὶ ἀρτίως στρατηγὸς Θεοδοσιουπόλεως, καὶ
 οἱ λοιποὶ στρατηγοὶ μεγάλην πραιδαν καὶ αἰχμαλωσίαν εἰς
 αὐτὸ εἰργάσαντο, κατακαύσαντες τὰ χωρία αὐτοῦ, μηδέποτε
 τοῦ κουροπαλάτου πραιδενσαντος αὐτό. καὶ ἤνικα ἠφανίσθη-5
 σαν τὰ τούτου χωρία παρὰ τῆς βασιλείας ἡμῶν, ὑπεισηλθον
 οἱ Ἴβηρες καὶ κατεκράτησαν αὐτά, πειρώμενοι ἐκ τούτου τα
 κάστρον κρατῆσαι. ὁ δὲ ἀμηνῶς πολλακίς μηνυθεὶς παρὰ
 τοῦ πατρικίου Θεοφίλου καὶ στρατηγοῦ, καὶ ἰδὼν ὅτι οὐδα-
 μῶς ἔχει ἐλπίδα ζωῆς, ὑπειάγη καὶ κατένευσε δοῦλος γενέ-10
 σθαι τῆς βασιλείας ἡμῶν, δοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὄψιδα. τὸ
 δὲ Μασάτων ὑπῆρχε τῶν Θεοδοσιουπολιτῶν· καὶ ἤνικα ὁ
 μάγιστρος Ἰωάννης ἐπολιόρησε τὴν Θεοδοσιούπολιν ἑπτὰ
 μῆνας διὰ τὸ μὴ δύνασθαι παραλαβεῖν αὐτήν, ἀποστεί-
 λας λαὸν παρέλαβε τὸ αὐτὸ κάστρον τὸ Μασάτων καὶ εἰς-15
 ἤγγυεν ἐν αὐτῷ τὸν πρωτοσπαθᾶριον Πετρωνᾶν τὸν Βοί-
 λαν, τὸν τότε ὄντα κατεπάνω Νικοπόλεως. ὁ δὲ μάγιστρος
 Παγκράτειος συνταξιδεύσας τῷ αὐτῷ μαγίστρῳ ἐν Θεοδοσιου-
 πόλει, ἤνικα ἔμελλεν ἀναχωρεῖν, παρεκάλεσεν ἵνα δώσῃ αὐτῷ
 τὸ τοιοῦτον κάστρον, ποιήσας ἔγγραφον ὄρκον πρὸς αὐτὸν τοῦ 20
 P 125 ἐπικρατεῖν αὐτὸ καὶ μηδέποτε τοῦτο τοῖς Σαρακηνοῖς ἐπιδοῦ-
 ναι. καὶ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν καὶ Χριστιανὸν καὶ δοῦλον τῆς
 βασιλείας ἡμῶν, πιστεύσας τῷ ὄρκῳ αὐτοῦ δέδωκεν αὐτὸ τῷ
 εἰρημένῳ Παγκρατείῳ· ὁ δὲ πάλιν ἀπεχαρίσατο αὐτὸ τοῖς
 Θεοδοσιουπολίταις· καὶ ἤνικα παρελήφθη ἡ Θεοδοσιούπολις, 25

protosphatharius Ioannes praetorque Arrhabonites et Theophilus patri-
 cius paulo ante Theodosiopoleos praetor, reliquique praetores, praedam
 inde magnam et captivorum multitudinem abduxerunt, incensis pagis
 eius; quod nunquam a curopalate factum est. hisque ita a nobis deletis
 venerunt Iberes, eaque ceperunt, urbem exinde tenere conati. ame-
 ras vero crebro compellatus a Theophilo patricio et praetore, nullam
 sibi vitae spem esse videns, imperio se nostro submitit et filium ob-
 sidem dedit. Mastatum vero Theodosiopolitanorum erat; cumque
 Ioannes magister Theodosiopolim per septem menses obsideret ne-
 que expugnare valeret, misso milite Mastatum cepit, introducto illuc
 protosphathario Petrona Boila, qui tunc temporis Nicopoleos capita-
 neus erat. at Pancratius magister, qui uua cum Ioanne ante Theo-
 dosiopolim ordines duxerat, secessurus urbem illam dari sibi ab eo
 petiit, scripto iuramento affirmans sibi perpetuo eam se asservaturum
 neque ullo pacto Saracenis traditurum. Pancratius autem Ioa-
 neus quia erat Christianus et imperii nostri subditus, fides iuramento
 ipsius habita est eique urbs concedita: at ille eam rursus Theodosio-

ἵκτισελθόντες οἱ Ἰβηρες ἐκράτησαν αὐτό. διότι οὔτε τοῦ τοι-
 οῦτου κάστρου τοῦ Μαστάτου οὔτε τοῦ Ἀβνίκου ἔχουσιν
 ἐξουσίαν ἐπιζητεῖν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κουροπαλάτης πιστὸς καὶ
 ὀρθὸς δοῦλος καὶ φίλος ἡμῶν ἐστί, διὰ τὴν αὐτοῦ παρακλή-
 5 σιν, ἵνα γένηται σύνορον τῆς Φασιανῆς ὁ ποταμὸς ὁ Ἐραξ
 ἦτοι ὁ Φάσις, καὶ τὰ μὲν ἀριστερὰ μέρη τὰ πρὸς τὴν Ἰλλυ-
 ρίαν κατέχουσιν οἱ Ἰβηρες, τὰ δὲ δεξιὰ ὅσα εἰσὶ πρὸς τὴν
 Θεοδοσιούπολιν, κἄν τε κάστρα κἄν τε χωρία εἰσὶν, ὧσιν ὑπὸ
 10 τῆν βασιλείαν ἡμῶν, τοῦ ποταμοῦ δηλονότι σύνορον ἀμφο-
 τεράων ὑπάρχοντος, καθὼς καὶ ζῶν ὁ μακάριος Ἰωάννης Κουρο-
 παλάτης περὶ τούτου ἐρωτηθεὶς ἐξέλεπε συμφέρον εἶναι τὸν πο-
 ταμὸν σύνορον. τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς δίκαιον οὐδεμίαν ἐξου-
 σίαν παρέχει τῷ κουροπαλάτῃ εἴτε εἰς τὰ ἔνθεν τοῦ ποταμοῦ
 εἴτε εἰς τὰ ἐκεῖθεν διακράτησιν ἔχειν, διότι τὰ τοιαῦτα πάντα
 15 χωρία τῶν Θεοδοσιουπολιτῶν τὰ στρατεύματα τῆς βασιλείας
 ἡμῶν ἠχμαλώτισαν καὶ ἐπυρρόλησαν, καὶ οὐδέποτε χωρὶς
 ἡμετέρου λαοῦ Ἰβηρες ἐξῆλθον καὶ ἐπραΐδενσαν Θεοδοσιου-
 πολιτῶν, ἀλλ' αἰεὶ φίλους εἶχον αὐτούς καὶ ἐπραγματεύοντο μετ'
 αὐτῶν, καὶ τῷ μὲν στόματι ἤθελον πορθηθῆναι τὴν Θεοδο-
 20 σιούπολιν, τῇ δὲ καρδίᾳ οὐδαμῶς ἐβούλοντο παραληφθῆναι
 αὐτήν. ἀλλ' ἡ βασιλεία ἡμῶν, ὡς εἴρηται, διὰ τὴν πρὸς τὸν
 κουροπαλάτην ἀγάπην ἠθέλησε γενέσθαι τὸν ποταμὸν τὸν Ἐραξ
 ἦτοι τὸν Φάσιν σύνορον ἀμφοτέρων, καὶ ὀφείλουσιν ἀρκεῖσθαι
 εἰς τὴν τοιαύτην διακράτησιν καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.

22 Ἰεραξ M

politanis restituit. cumque Theodosiopolis capta esset, venientes Ibe-
 res eam tenuerunt. itaque neque urbis Mastati neque Abnici repe-
 tendae facultatem habent. sed postquam curopalates fidus et integer
 servus ac amicus noster est, ad ipsius postulationem fiat terminus
 Phasianes Erax fluvius sive Phasis; et sinistras partes Illyrium versus
 Iberes teneant, dextrae vero versus Theodosiopolim tam urbes quam
 agri nostri imperii sint, flumine scilicet utrasque determinante, quem-
 admodum etiam beatæ memoriae Ioannes Curcuas, cum viveret, inter-
 rogatus expedire pronuntiavit, ut flumen pro termino esset. nam stri-
 cto iure nulla potestas curopalatas competit neque in citeriora flu-
 minis neque in ulteriora, siquidem omnis ille Theodosiopolitanorum tra-
 ctus a nostro milite ferro igneque vastatus est, neque unquam sine eo
 Iberes egressi Theodosiopolim populati sunt, sed mutuum perpetuo ami-
 citiam colentes negotia inter se exercebant, et verbo quidem deleri Theo-
 dosiopolim volebant, re tamen ipsa nullo modo cupiebant ut ea capere-
 tur. sed nostra maiestas, ut dictum est, propter affectum in curopalatem
 terminum intermedium esse voluit fluvium Erax sive Phasin; qua qui-
 dem possessione contenti esse neque quidquam amplius petere debent.

Κ ε φ α λ α ι ο ν μ ε ς'.

περὶ τῆς γενεαλογίας τῶν Ἰβήρων, καὶ τοῦ κάστρου Ἀδρανουτζίου.

Ἰστέον ὅτι ὁ Παγκράτειος καὶ ὁ Λαβιδ καὶ ὁ Μάμπαλις ὁ ἐρμηνεύεται πανάγιος, ὑπῆρχον υἱοὶ τοῦ μεγάλου Συμβατίου τοῦ Ἰβηρος. καὶ ἔλαχε τὸ Ἀδρανουτζὴ εἰς κληρονομίαν τῷ 5 Παγκρατεῖ, τῷ δὲ Λαβιδ ἔλαχεν ἑτέρα χώρα. ὁ δὲ Παγκράτειος ἐποίησεν υἱοὺς τρεῖς, τὸν Ἀδρανασερ, τὸν Κουρκένιον καὶ τὸν πατρίκιον Ἀσώτιον τὸν καὶ Κισκάσην, καὶ διεμέρισεν αὐτοῖς τὴν χώραν αὐτοῦ καὶ ἔλαχε τὸ Ἀδρανουτζὴ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Κουρκενίῳ, κακείνου τελευτήσαντος ἀτέκνου εἴσαεν 10 αὐτὸ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἀσωτίῳ τῷ καὶ Κισκάση. ὁ δὲ πατρίκιος Ἀσώτιος ὁ καὶ Κισκάσης ἐπῆρε γαμβρόν εἰς θυγατέρα αὐτοῦ τὸν Κουρκένην ἐκείνον τὸν μάγιστρον, ὅστις δυναστεύσας ἀφείλετο ἐκ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Ἀσωτίου τὸ Ἀδρανουτζὴ κατὰ τυραννίδα, καὶ δέδωκεν αὐτῷ εἰς ἀντιστήκωσιν 15 p126 τὸ τε Τυρόκαστρον καὶ τὴν ποταμίαν τοῦ Ἀτζιρά, τὴν οὖσαν σύνορον τῆς Ῥωμανίας εἰς Κώλωριν. εἶχε δὲ γυναῖκα ὁ πατρίκιος Ἀσώτιος ὁ καὶ Κισκάσης τὴν ἀδελφὴν τοῦ μαγίστρου Γεωργίου καὶ ἐξουσιαστοῦ Ἀβασγίας· καὶ ὅτε ἐγένοντο κατ' ἀλλήλων ὁ τε μάγιστρος Κουρκένιος καὶ ὁ μάγι- 20 στρος Γεώργιος καὶ ἐξουσιαστής Ἀβασγίας διὰ τὸ συναγωνίζεσθαι τὸν πατρίκιον Ἀσώτιον τοῦ ἐξουσιαστοῦ Ἀβασγίας, δυνήθεις ὁ Κουρκένιος ἀφείλετο καὶ τὴν ἀντιστήκωσιν ἣν δέδωκεν αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ Ἀδρανουτζίου, καὶ ἐδίωξεν αὐτόν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἀβασγίαν. τελευτήσαντος δὲ τοῦ μαγίστρου 25

46. de Iberum genealogia et de oppido Adranutzio.

Sciendum est Pancratium Davidem et Mampalim, quod sanctissimum significat, filios fuisse magni Symbatii Iberis. et Adranutze quidem in hereditatem Pancratii cessit, Davidi vero alia regio. habuit autem Pancratius filios tres, Adranaser Curcenium et Asotium patricium, qui etiam Ciscases nuncupatur; divisitque ipsis terras suas, et Adranutze Curcenii hereditas fuit; qui sine liberis cum decederet, fratri Asotio, qui et Ciscase, id reliquit. at Asotius patricius, qui et Ciscases, generum sibi ascivit Curcenium illum magistrum, qui principatu accepto socero Asotio Adranutze per vim ademit, et compensationis vicem dedit Tyrocastrum, terramque quam Alzara flumen alluit, confinem Romaniae ad Colorin. uxor autem Asotio huic patricio sive Ciscase soror fuit Georgii magistri et Abasgiae principis. cumque dissiderent inter se Curcenius magister et Georgius magister et Abasgiae princeps, quia Asotii patricii partibus faveret Abasgiae princeps, potentia ac viribus antecellens Curcenius eripuit etiam quod

Κουρκενίου κατελείφθη τὸ Ἀδρανούτζη τῆ γυναικί αὐτοῦ τῆ τοῦ πατρικίου Ἀσωτίου τοῦ Κισκάση θυγατρὶ ὡς πατρικὸν αὐτῆς. ὅτε δὲ διεμέριζον τὴν χώραν τοῦ μαγίστρου Κουρκενίου μεθ' ὄπλων ὁ τε Ἀσωτίος ὁ κουροπαλάτης καὶ ὁ μάγιστρος Γεώργιος ὁ ἐξουσιαστὴς Ἀβασγίας καὶ ὁ μάγιστρος Παγκράτειος ὁ ἀδελφὸς τοῦ προροηθέντος κουροπαλάτου, ἦλθον εἰς συμβίβασιν καὶ ἐπῆρεν ἕκαστος τὸ πλησιάζον αὐτῶ. τὸ δὲ Ἀδρανούτζην ἐπλησίαζε τῷ Συμβατίῳ τῷ τοῦ προροηθέντος Δαβὶδ υἱῶ. τότε ἐκράτησαν πάντες τὴν γυναῖκα τοῦ

10 μαγίστρου Κουρκενίου ἧγουν τὴν θυγατέρα τοῦ πατρικίου Ἀσωτίου τοῦ καὶ Κισκάση, λέγοντες ὅτι σὺ γυνὴ οὐσα οὐ δύνασαι κρατεῖν τὸ κάστρον. τότε δέδωκεν ὁ Συμβατίος εἰς συνάντησιν τοῦ κάστρου χωρὶα τῆ γυναικί, καὶ ἀνελάβετο τὸ τοιοῦτο κάστρον τὸ Ἀδρανούτζην.

15 Ἰστέον ὅτι ἡ συγγένεια τῶν τοιούτων Ἰβήρων τοῦτον ἔχει πὸν τρόπον. τοῦ Δαβὶδ ἡ μητὴρ καὶ τοῦ Ἀδρανασῆ τοῦ κουροπαλάτου, τοῦ πατρὸς τοῦ ἀρτίως Ἀσωτίου τοῦ κουροπαλάτου, ἐπῆρχον δύο ἀδελφῶν παιδιὰ ἧγουν ἐξάδελφαι. εἶχε δὲ Συμβατίος ὁ τοῦ Δαβὶδ υἱὸς γυναῖκα τὴν θυγατέρα

20 τοῦ μαγίστρου Παγκρατείου τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀδρανασῆ τοῦ ἀρτίως μαγίστρου· καὶ τελευτησάσης ἔλαβεν ὁ Ἀδρανασῆ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Συμβατίου τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαβὶδ.

Ἵτι τὸ κάστρον τὸ Ἀδρανούτζην ὄχυρόν ἐστι πάνν, ἔχει δὲ καὶ ῥαπάτιν μέγα ὡς χωρόπολιν· καὶ αἱ πραγματεῖαι τῆς

pro Adranutzio ei dederat, expulitque, et in Abasgiam profectus est. mortuo vero Curcenio magistro Adranutzium accepit uxor eius, Asotii patricii sive Ciscase filia, tanquam patrimonium. at cum Asotius curopalates, Georgius magister Abasgiae princeps, et Pancratius magister, iam dicti curopolatae frater, Curcenii terram armis dividerent, re inter se composita unusquisque propinquas sibi partes cepit. Adranutzium vero Symbatio propinquam erat, Davidis, quem antea diximus, filio: itaque omnes comprehensa Curcenii magistri uxore, Asotii patricii sive Ciscase filia, dixerunt "tu, cum mulier sis, habere illam urbem non potes;" deditque ei Symbatius pro illa pagos quosdam, atque ita Adranutzium ipse accepit.

Et Iberum quidem horum cognatio ita habet. mater Davidis et Adranase curopalatae, patris Asotii quidem curopalatae, duorum fratrum filiae erant. Symbatius autem Davidis filius uxorem habuit filiam Pancrati magistri, qui pater Adranase pridem magistri; eaque defuncta Adranase sororem accepit Symbatii Davidis filii.

Adranutzium vero munitum valde est, habetque vallum magnum instar magnae urbis; et negotia Trapezuntis Iberiae et Abasgiae

τε Τραπεζούντος καὶ τῆς Ἰβηρίας καὶ Ἀβασγίας καὶ ἀπὸ πάσης τῆς χώρας τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Συρίας ἐκείσε ἀφικνούνται· ἔχει δὲ καὶ κομμέρκιον ἐκ τῶν τοιούτων πραγματειῶν ἄπειρον· ἡ δὲ χώρα τοῦ κάστρου Ἀδρανουτζίου ἦτοι τὸ Ἀρζήν ἐστι καὶ πολλὴ καὶ εὐφορος, καὶ ὑπάρχει κλειδίον 5 τῆς τε Ἰβηρίας καὶ Ἀβασγίας καὶ τῶν * Μισχιῶν.

Ὅτι ὁ μακάριος βασιλεὺς ὁ κῦρις Ῥωμανὸς ἀπέστειλε τὸν πατρίκιον Κώνσταντα καὶ δρουγγάριον τοῦ πλωῖμου, τῷ τότε καιρῷ πρωτοσπαθαρίου καὶ μαγγλαβίτου τυγχάνοντος, δεδωκὼς αὐτῷ καὶ ἱμάτιον μαγιστράτου πρὸς τὸ ποιῆσαι τὸν 10 Κουρκέμιον τὸν Ἰβηρα μάγιστρον. μετὰ δὲ τὸ ἐξελεῖν τὸν πατρίκιον Κώνσταντα καὶ δρουγγάριον τοῦ πλωῖμου μέχρι Νικομηδείας εἰσηλθὼν ὁ μοναχὸς Ἀγάπιος ὁ τοῦ Κυμηναῖ, ὃς ἦν τῷ τότε χρόνῳ εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν εὐχῆς ἕνεκα· καὶ διερχομένον αὐτοῦ τὴν Ἰβηρίαν κατήνησεν εἰς τὸ κάστρον 15 P 127 τὸ Ἀδρανουτζίν. καὶ εἶχεν ὁ πατρίκιος Ἀσώτιος ὁ καὶ Κισκάσης καλούμενος ἔχθραν μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ τοῦ Κουρκέμη, καὶ ἐλάλησεν εἰς τὸν μοναχὸν Ἀγάπιον ὅτι ἐνορκῶ σε εἰς τὸν θεὸν καὶ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ ἵνα ἀπέλθῃς ἐν τῇ πόλει καὶ εἰπῆς τὸν βασιλέα, ἵνα 20 ἀποστείλῃ καὶ παραλάβῃ τὸ κάστρον μου καὶ ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ. ὁ δὲ μοναχὸς Ἀγάπιος εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει διηγῆσατο τὸν βασιλέα ὅσα ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν ὁ πατρίκιος Ἀσώτιος ὁ καὶ Κισκάσης. τοῦ δὲ προορηθέντος πατρι-

6 Μοσχιῶν cum Meursio Bandurius 10 τὸ vulgo om

totiusque Armeniae et Syriae illic agitantur, unde capit magnum vectigal. territorium vero urbis Adranutzii sive Arzen amplum et fertile, estque clavis Iberiae Abasgiae et Mischiorum. beatus autem imperator dominus Romanus misit Constantem patricium et drungarium rei navalis, qui tum protospatharius et manclabita erat, deditque ei vestem magistri, ut Carcenium Iberem magistrum crearet; qui quidem Constans patricius reique navalis drungarius cum Nicomediam usque progressus esset, accessit Agapius monachus Cymenae filius, qui tum in urbe sancta fuerat voti causa, transiensque Iberiam Adranutzium venit. erat autem Asotio patricio sive Ciscase odium adversus generum Carcenium: itaque Agapio monacho dixit "adiuro te per deum et per virtutem honorandae ac vivificae crucis, ut in urbem abeas, imperatorique nunties, aliquem ad me mittat urbemque hanc meam accipiat et in potestate sua habeat." Agapius autem monachus in urbem veniens imperatori narravit, quaecunque ipsi Asotius patricius, qui et Ciscases, dixisset. cumque Constans, quem diximus, patricius et rei navalis drungarius Nicomediae esset, ad praefatum magistrū

κόν Κώνστατος καὶ δρουγγαρίου τοῦ πλωῖμου ἐν Νικομη-
 δειᾷ τυγχάνοντες διὰ τὴν προρηθίσαν τῆς προβολῆς τοῦ
 μεγίστου τοῦ Κουρκένη Ἰβηρος ὑπόθεσιν, ἐκ προστάξεως
 τοῦ βασιλέως ἔλαβε τὸ πιττάκιον τοῦ πατρικίου Συμεῶν τοῦ
 ἁσσηρητίς, ὡς ὅτι κελύει ὁ βασιλεὺς ἡμῶν ὁ ἅγιος καταλι-
 κὴν σε πᾶσας σου τὰς δουλείας, καὶ ἀπελθεῖν ἐν συντομίᾳ
 πρὸς τὸν πατρικίον Ἀσωτίον τὸν καὶ Κισκάσην λεγόμενον,
 καὶ παραλαβεῖν τὸ κάστρον αὐτοῦ τὸ Ἀδρανούτζιν, ἐπεὶ δὴ
 διὰ τοῦ μοναχοῦ Ἀγαπίου ἐδηλοποιήσας τὸν βασιλέα ἡμῶν
 10 τὸν ἅγιον τοῦ ἀποστελλαι πιστὸν ἄνθρωπον καὶ οἰκείον τοῦ
 παραλαβεῖν τὸ κάστρον αὐτοῦ τὸ Ἀδρανούτζιν. καὶ ἀπερ-
 χαμένου σου ἐν Χαλδίᾳ ἀναλαβοῦ ἄρχοντας χρησίμους, οὓς
 ἐπίστασαι εἶναι ἠνδρειωμένους καὶ πιστούς, καὶ εἰσελθε
 καὶ κράτησον τὸ τοιοῦτον κάστρον. τοῦ δὲ πατρικίου Κών-
 15 στατος καὶ δρουγγαρίου τοῦ πλωῖμου ἀπελθόντος ἐν Χαλ-
 δειᾷ, καὶ ἀναλαβομένου τουρμάρχας χρησίμους καὶ ἄρχοντας
 καὶ λαὸν μέχρι τ', εἰσηλθεῖν ἐν Ἰβηρίᾳ, καὶ ἐκράτησεν αὐτὸν
 ὁ μακάριος Δαβὶδ ὁ ἀδελφὸς Ἀσωτίου τοῦ ἀρτίως κουρο-
 20 καλάτου, λέγων πρὸς αὐτὸν "ποῦ ἀπεστάλης παρὰ τοῦ βασι-
 λέως, καὶ τίνα δουλείαν ὀφείλεις ἐκτελέσαι, ὅτι τοσοῦτον λαὸν
 ἐπιφέρῃ μετὰ σεαυτοῦ"; ἐσκέπτοντο γὰρ διὰ τὸ ἀποθανεῖν
 Ἀδρανασὲ τὸν καὶ κουροκαλάτην, ὅτι μήπως ὁ βασιλεὺς τὸν
 Κουρκένιον ὀφείλῃ τιμῆσαι κουροκαλάτην, ἐπεὶ δὴ ἀναμεταξὺ
 25 οἱ τοῦ Ἀδρανασὲ τοῦ κουροκαλάτου παῖδες τοῦ πατρὸς κων-
 σταντίνου τελευτήσαντος φιλονεικίᾳς τινὰς ἔαχον μετὰ τοῦ ἑξαδέλ-

11 αὐτοῦ add B 21 τὸ] τοῦτο vulgo

Curcenii Iberis negotium deputatus, ex mandato imperatoris literas
 accepit a patricio Symeone asecretis, quarum haec summa: "iubet te
 sanctus noster imperator relictis rebus omnibus ad Asotium patricium
 in Ciscasen e vestigio abire et urbem Adranutzium ab eo accipere,
 quandoquidem per Agapium monachum sacrae imperatoris maiestati
 significavit uti aliquem e suis fidum mittat et Adranutzium urbem
 ipsius accipiat. ubi autem in Chaldiam veneris, adiunge tibi princi-
 pes utiles, quos fortes fidosque cognoveris, urbemque ingredi et
 capere." cumque Constans patricius et rei navalis drungarius, in Chal-
 diam profectus, ibique strenuis turmae praefectis principibusque et
 militibus assumptis trecentis, in Iberiam venisset, detinuit eum bea-
 tae memoriae David, Asotii pridem curopalatae frater, interrogans quo-
 nam ab imperatore et cuius rei causa missus tantam secum multitu-
 dinem traheret. timebant enim propter mortem Adranase curopala-
 tae, ne Curcenius ea dignitate ab imperatore ornaretur, quandoqui-
 dem inter Adranase curopalatae filios, post patris eorum obitum, et

φρου αὐτῶν. διὰ τὸ καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἀποστεῖλαι μετὰ μεγάλου καισικίου τὸν Κουρκένιον πρὸς τὸν βασιλέα, ἔξαιτούμενον τὸ κουροπαλατῖκον ἢ τὸ μαγιστράτειον, ἐπέλαβον οἱ τέσσαρες ἀδελφοί, ἤγουν τοῦ Ἀδρανασῆ τοῦ κουροπαλάτου οἱ παῖδες, ὅτι διὰ τὸ ποιῆσαι τὸν Κουρκένιον κουροπαλάτην⁵ ἀπέρχεται ἐκεῖσε. ὁ δὲ πατρικίος Κώνστας ἀπελογήσατο διὰ τὸ μέλλειν με τιμῆσαι τὸν Κουρκένιον μαγιστρον ἐπιφέρομαι καὶ τὸν τοσοῦτον λαόν, καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὸν ὅτι ἀπέρχομαι εἰς τὸν Δαβίδ τὸν μάγιστρον. εἶχε δὲ ὁ αὐτὸς πατρικίος Κώνστας καὶ πρὸς τὸν Δαβίδ κέλευσιν ἀπὸ τοῦ¹⁰ βασιλέως καὶ ξένια. καὶ ἀπελθόντος τοῦ αὐτοῦ πατρικίου Κώνσταντος εἰς τὴν χώραν τοῦ Κουρκένιου ἐτίμησεν αὐτὸν μάγιστρον, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κάστρον τοῦ πατρικίου Ἀσωτίου τοῦ καὶ Κισκίαση, εἰς τὸ Ἀδρανουτζίον, καὶ δέδωκεν αὐτῷ¹⁵ τὴν πρὸς αὐτὸν τοῦ βασιλέως κέλευσιν, οὐ περὶ τοῦ κάστρου Ἀδρανουτζίου περιέχουσαν τι, ἀλλὰ περὶ ἐτέρων ὑποθέσεων. εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ πατρικίος Κώνστας ἔτι κἂν μὲν ἢ κέλευσις οὐδὲν περιέχει περὶ τοῦ κάστρου Ἀδρανουτζίου, ἀλλ' οὖν τοῦ μοναχοῦ Ἀγαπίου πρὸς τὸν βασιλέα εἰσελθόντος καὶ ἀναγγελλαντος αὐτὸν ὅσα καὶ παρήγγειλας αὐτὸν περὶ τοῦ²⁰ κάστρου Ἀδρανουτζίου, διὰ τοῦτο καὶ ἀπέστειλέ με ὅπως παραλάβω τὸ κάστρον καὶ εἰσαγάγω ἐν αὐτῷ ὄντην περιφέρομαι λαόν, καὶ ἐπειδὴ, καθὰ προείρηται, εἶχεν ἔχθραν ὁ πατρικίος Ἀσώτιος ὁ καὶ Κισκίασης μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ

eorum patrualem contentiones ortae essent; et quia primum famulum cum ingenti munere ad imperatorem Curcenus misisset ad curopalatae aut magistri honorem petendum, quatuor fratres, Adranase curopalatae filii, suspicabantur ideo eum illuc venire ut Curcenum curopalatem faceret. at Constans patricius excusavit, dicens Curcenum sibi magistrum creandum, eaque de causa cum tanto comitatu venire; atque ab illo discedentem iturum ad Davidem magistrum: quippe laudatus Constans patricius habebat etiam ad Davidem mandata ab imperatore ac munera. itaque abiens ad Curcenum praedictus patricius Constans magistri honorem ei contulit; ingressusque patricii Asotii sive Ciscase, urbem Adranutzium, dedit illi quae mandata ab imperatore habebat, non de Adranutzio, sed de aliis quibusdam rebus. dixit autem ei Constans patricius "quamvis de Adranutzio quidem nihil mandatum hoc contineat, tamen quia Agapius monachus imperatorem conveniens rettulit ea quae ei de Adranutzio praecepti, ideo me misit uti urbem acciperem, et hos quos adduco illi imponerem." cumque, ut antea dictum est, inter Asotium patricium sive Ciscasen eiusque generum Curcenum inimicitiae essent, urbem

τοῦ Κουρκένη, προσθυμήθη δοῦναι τὸ κάστρον αὐτοῦ μύλλον
 τὸν βασιλέα, ὃ δὲ πατρικίος Κώνστας εἶχε παρ' αὐτῶ φλά-
 μουλα, καὶ ἐπιδέδωκε τῇ πατρικίῳ Ἀσωτίῳ τῷ καὶ Κισκίῳ·
 ὃ δὲ λαβὼν αὐτὸ εἰς κοντῆριον περιέθηκε, καὶ ἐπιδέδωκε τῷ
 5 πατρικίῳ Κωνσταντίνῳ εἰπὼν ὅτι ἐπίστησον αὐτὸ ἄνωθεν εἰς
 τὸ τεῖχος, ἵνα γινῶσι πάντες τοῦ βασιλέως εἶναι ἀπὸ τῆς σῆ-
 μερον ἡμέρας τὸ τοιοῦτον κάστρον. καὶ τοῦτο ποιήσας ὁ πα-
 τρικός Κώνστας καὶ τὸ φλάμουλον ἐπιστήσας ἄνωθεν τοῦ
 τείχους, καὶ τοὺς βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων κατὰ τὸ εἰσθῆς
 10 εὐφημήσας, πᾶσιν ἐγένετο γνωστὸν ὅτι τὸ κάστρον τὸ Ἀδρα-
 νουτζίν ἀπεχαρίσατο ὁ πατρικός Ἀσωτίος ὃ καὶ Κισκίος
 τὸν βασιλέα. ὃ οὖν Δαβὶδ ὁ μέγας τὴν αὐτοῦ χώραν οὐκ
 εἰδίδου τὸν βασιλέα, κἄν τάχα συνορεῇ τὴν τοῦρμαν τοῦ Ἀκαμψῆ
 καὶ τῇ Μουργούλῃ. ὃ οὖν πατρικός Κώνστας ἀνήγαγε πρὸς
 15 τὸν βασιλέα ἑξαποστειλάς δύο ἀναφοράς, τὴν μὲν μίαν περιέ-
 χουσαν ὅπως ἐτίμησε τὸν Κουρκένιον· μύγιστρον καὶ ὅπως ὁ
 Κουρκένιος ἀπέδδξατο τὸ μαγιστράτον καὶ εὐφήμησε τὸν βα-
 σιλέα, τὴν δὲ ἑτέραν περιέχουσαν περὶ τοῦ κάστρου Ἀδρα-
 νουτζίου, καὶ ὅπως τοῦτο παρέλαβε παρὰ τοῦ πατρικίου Ἀσω-
 20 τίου τοῦ καὶ Κισκίῳ, καὶ ὅτι μεγάλην διαφορὰν καὶ ἔχθραν
 ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους ὃ τὸ πατρικός Ἀσωτίος μετὰ τοῦ γαμ-
 βροῦ αὐτοῦ μαγίστρου Κουρκενίου, καὶ ἵνα ἀποστείλῃ ὁ βα-

4 βαλῶν B, omissis περιέθηκε καὶ 5 Κωνσταντίνῳ M 8
 Κωνσταντίνος M

suam imperatori dare maluit. habebat autem ad manam Constans
 patricius flammula, eaque patricio Asotio sive Ciscase dedit, qui ea
 accipiens conto circumposuit et Constanti patricio dedit, ut in muris
 ea collocaret, unde omnibus constaret ex illo die urbem illam ad
 imperatorem pertinere. quod ubi Constans patricio fecisset, flam-
 malumque in muro posuisset, Romanorumque imperatores pro more
 saustis acclamationibus prosecutus esset, omnibus innotuit patricium
 Asotium sive Ciscasen imperatori urbem Adranutzium donasse. ma-
 gus vero David terram suam imperatori non dabat, quamvis finitima
 esset regioni Acampse et Murgule. Constans itaque patricius binas
 ad imperatores epistolas rerum suarum successum referentes misit,
 quarum una de Curcenio erat, quem magistrum creasset, et quomodo
 is eum honorem accepisset imperatoremque saustis acclamationibus
 prosecutus esset: altera de Adranutzio narrabat, et quomodo illud
 ab Asotio patricio sive Ciscase accepisset; magnum item dissidium
 magnaue odia exercere inter sese Asotium patricium et generum
 eius Curcenium magistrum; item ut auxilia mitteret imperator, quae

αιλὲνς βοήθειαν τοῦ ταξτεῦσαι τὸ τοιοῦτον κάστρον, καὶ ὅτι, εἰ ἐνδέχεται, ἔλθῃ καὶ ὁ δομέστικος τῶν σχολῶν. ταῦτα ἰδόντες οἱ Ἰβηρες, ὃ τε μάγιστρος Κουρκενίος καὶ ὁ μάγιστρος Δαβίδ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ κουροπαλάτου Ἀσωτίου, ἔγραψαν πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι· εἰ τοῦτο καταδέξῃται ἡ βασι- 5 λεία σου καὶ εἰσέλθῃ μέσον τῆς χώρας ἡμῶν, ἐξερχόμεθα τῆς δουλώσεως τῆς βασιλείας σου καὶ γινόμεθα μετὰ τῶν Σαρακηῶν, ἐπειδὴ ἔχειν ἔχομεν μετὰ τῶν Ῥωμαίων μάχας καὶ πολέμια, καὶ βιαζόμενοι κινῆσαι ἔχομεν φροσάτιον κατὰ τὸ τοῦ κάστρου Ἀδρανουτζίου καὶ τῆς χώρας αὐτῶν καὶ αὐτῆς 10 τῆς Ῥωμανίας. ταῦτα καὶ διὰ τῶν γραμμῶν τῶν προρηθέντων ἀρχόντων ἀνομαθῶν καὶ παρὰ τῶν ἀποσταλέτων παρ' αὐτῶν ἀνθρώπων ἀκηκοώς, καὶ πτοηθεὶς μήπως γένοιται μετὰ τῶν Σαρακηῶν καὶ ἐξαγάσῃ τὰ τῆς Περσίας φροσάτια κατὰ Ῥωμανίας, ἤρησαστο λέγων ὅτι οὐκ ἔγραψα 15

P 129 τὸν πρωτοσπαθᾶριον Κώνσταντα τὸν μαγγλαβίτην περὶ τοῦ τοιοῦτου κάστρου καὶ τῆς χώρας αὐτοῦ τοῦ παραλαβεῖν αὐτήν, ἀλλ' ἐξ οἰκίας ὡς εἰπεῖν ἀφροσύνης τοῦτο ἐποίησε. καὶ ταῦτα εἶπεν ὁ βασιλεὺς τελείως ἀποθραυεῦσαι τούτους βουλόμενος· καὶ ἐδέξατο ὁ αὐτὸς πρωτοσπαθᾶριος Κώνστας καὶ 20 μαγγλαβίτης κέλευσιν μετὰ ὕβρεων καὶ ἀπειλῶν περιέχουσαν "τίς διωρισάτο σοι τοῦτο ποιῆσαι; ἀλλὰ μᾶλλον ἐξέλθε ἐκ τοῦ κάστρου, καὶ ἀναλαβού Ἀσώτιον τὸν υἱὸν τοῦ τετελευ-

urbi ei praesidio essent; veniretque cum iis, si fieri posset, scholarum domesticus. haec cum viderent Iberes, magister Curcenius et magister David Asotii curopalatae frater, imperatori scripserunt hunc in modum. "si maiestas tua hoc permittit, et in terram nostram veniat, obsequium omne deserentes cum Saracenis nos iungemus, quandoquidem praelia cum Romanis gerere cogimur, et per vim coacti contra Adranutzium eiusque territorium et ipsam adeo Romaniam exercitum ducere debemus." his intellectis cum per literas praedictorum principum tum per homines ab ipsis missos, veritus ne viribus cum Saracenis coniunctis Persiae copias contra Romaniam educerent, Constanti protospathario manclabitae de urbe hac eiusque dicione accipienda scripsisse se negabat, sed propria id imprudentia, ut ita dicam, eum fecisse. et haec quidem dicebat imperator omnino eos delinire cupiens; mandatumque ipse Constantinus protospatharius et manclabita accepit cum conviciis et iniis cuiusnam iussu hoc fecisset; quin potius urbe exiret, et Asotium defuncti Adranase curopalatae filium secum assumeret atque in urbem adduceret, ut dignitate paterna curopalatae augetur. haec ubi accepisset patricius Constans,

καὶ αὐτὸς καὶ οἱ τοῦ γένους αὐτοῦ ἐν τῇ τούτου ἀρχῇ καὶ
 ἐξουσίᾳ, καὶ οὐ μεταστήσει τὰ ὄρια τῶν τόπων αὐτοῦ ἀλλὰ
 κατὰ τῶν πρῶν βασιλέων τὰ σύμφωνα στέρξει καὶ περαι-
 5 τέρω μὴ ὑπερβήσεται, καὶ ὅτι οὐδὲ κωλύσει αὐτὸν καταστρέ-
 ψαι τὴν Θεοδοσιούπολιν καὶ τὰ λοιπὰ κάστρα τῶν ἐχθρῶν,
 κἄν τε διὰ [τοῦ] αὐτοῦ μόνου πολιορκηθῶσιν κἄν τε δι'
 αὐτοῦ τοῦ στρατοπέδου ἡμῶν. ταῦτα μὲν τὰ κεφάλαια πε-
 ριέχουσι τὰ χρυσοβούλλια, ἐξ ὧν οὐδεμίαν βοήθειαν ὁ κουρο-
 10 παλάτης ἔχει· τὸ μὲν γὰρ τοῦ πενθεροῦ ἡμῶν διαγορεύει ὅτι οὐ
 παρασλεύομεν αὐτὸν ἐκ τῶν παλαιῶν ὁρίων τῆς χώρας αὐτοῦ,
 καὶ ὅτι, ἐὰν δυνήθῃ, εἴτε καὶ μόνος εἴτε καὶ μετὰ τοῦ στρατο-
 πέδου ἡμῶν, πολιορκήσει καὶ καταστρέψει τὴν Θεοδοσιούπο-
 λιν καὶ τὰ λοιπὰ κάστρα τῶν ἐχθρῶν, οὐχὶ δὲ κατασχῆν
 15 αὐτὰ εἰς τελείαν δεσποτείαν καὶ κυριότητα· τὸ δὲ τῆς βασι-
 λείας ἡμῶν περιέχει ἵνα, ὄσους ἂν τόπους δυνήθῃ καὶ αὐτὸς
 καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ μάγιστρος Ἀδρανασὴ ἐξ οἰκείας δυνά-
 μεως καθυποτάξαι τῶν Ἀγαρηῶν ἢ ἀπὸ τοῦ νῦν καθυ-
 ποτάξαι, κατέχη ἐπὶ δεσποτείᾳ καὶ κυριότητι. καὶ ἐπεὶ οὕτε
 20 ἐξ οἰκείας δυνάμεως τὴν Θεοδοσιούπολιν κατεστρέψατο οὕτε
 τὸ Ἀβνίκον οὕτε τὸ Μαστάτον, οὐκ ὀφείλει ταῦτα κατέχειν
 ὡς ὄντα ἔνθεν τοῦ Ἐραξ ποταμοῦ ἕτοι τοῦ Φάσιδος, διότι
 τὸ μὲν κάστρον τοῦ Ἀβνίκου μέχρι τοῦ νῦν ἦν ἀντεξούσιον
 καὶ αὐτοδέσποτον, ἔχον ἴδιον ἀμηνῶν, καὶ πολλάκις ὁ λαὸς
 τῆς βασιλείας ἡμῶν ἐπραΐδευεν αὐτό· ἀλλὰ καὶ ὁ πρωτο-

24 τῆς βασιλείας add B

neque ea transgrediatnr, aut Theodosiopoleos eversionem impediatur aut aliarum urbinum hostilium, sive ab ipso solo eae obsideantur sive ab exercitu nostro. atque haec quidem aurearum bullarum summa erant capita; quae curopalatae prodesse nihil possunt: nam quae soceri nostri est, ea sancit, ne antiquis dicionis suae terminis eum dimoveamus; quodque Theodosiopolim et reliquas hostium urbes vel solus, si possit, vel cum nostris militibus obsidebit subiugabitque, sed dominium ac proprietatem non retinebit. nostrae autem summa est, ut Agarenorum quaecunque loca vel ipse vel affinis ipsius magister Adranase suis copiis subiicere sibi poterit vel ab hoc usque die subiecerit, eorum et dominium et proprietatem habeat. et quandoquidem neque suis copiis Theodosiopolim expugnabit neque Abnicum neque Mastatum, non debeat ea possidere, utpote quae cis Erax flumen sint sive Phasidem; tum etiam quia Abnicum ad hodiernum usque diem sui iuris fuerit, proprioque domino parens et ameram proprium habeas, nostris saepenumero illud populantibus. verum etiam

καιροῖς τῶν αὐτῶν προσπιπτότων εἴη σοι εὐχερῆς ἢ ἐπα-
νόρθωσις διὰ τῆς προγνώσεως.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν μ ζ.

περὶ τῆς τῶν Κυπρίων μεταναστάσεως ἔχει ἡ ἱστορία ταῦτα.

Τῆς νήσου ἀλωθείσης ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν καὶ ἐπὶ ἑπτὰ 5
ἔτεσιν ἀοικήτου μεινώσης, καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννου
μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν βασιλεύουσαν καταλαβόντος,
ἐγένετο οἰκονομία παρὰ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν τῇ ἁγίᾳ
ἕκτῃ συνόδῳ τοῦ τῆν Κυζίκου παραλαβεῖν μετὰ τῶν ἐπισκό-
πων αὐτοῦ καὶ τοῦ λαοῦ τῆς νήσου, καὶ ποιεῖσθαι καὶ χει- 10
ροτονίας ἡνίκα ἂν λείψῃ ἐπίσκοπος, πρὸς τὸ μὴ διαπεσεῖν
τὴν ἀσθενίαν καὶ τὰ δίκαια τῆς Κύπρου (καὶ γὰρ καὶ αὐ-
τὸς ὁ Ἰουστινιανὸς βασιλεὺς Κύπριος ἦν, καθὼς καὶ παρὰ
τῶν παλαιῶν Κυπρίων ὁ λόγος μέχρι τῆς σήμερον ἐπεκράτη-
P130 σεν), ὥστε καὶ ὠρίσθη ἐν τῇ ἁγίᾳ ἕκτῃ συνόδῳ χειροτονεῖν 15
τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου τὸν τῆς Κυζίκου πρόεδρον, κα-
θὼς ἐν τῇ 18^ῃ κεφαλαίῳ τῆς αὐτῆς ἁγίας ἕκτης συνόδου ἀνα-
γέγραπται. μετὰ δὲ ἑπτὰ ἔτη θελήσει Θεοῦ ἐκινήθη ὁ βασι-
λεὺς πάλιν οἰκίσαι τὴν Κύπρον, καὶ ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἀμερ-
μουμνήν τοῦ Βαγδάδ τρεῖς τῶν ἐνδόξων Κυπρίων, αὐτόχθο- 20
νας τῆς αὐτῆς νήσου τυγχάνοντας, τοὺς λεγομένους Φαγγου-
μεῖς, μετὰ καὶ βασιλικῷ τινὸς ἀρχίνου τε καὶ ἐνδόξου, γράψας

17 18^ῃ Bandarius pro 18^ῃ

te meminisse, ut in similibus casibus facilis tibi correctio sit ex prae-
scientia.

47. de Cypriorum migratione historia ita habet.

Insula a Saracenis capta et per septem annos habitatoribus va-
cua, ac Ioanne archiepiscopo cum suo populo Cpoli commorante, cu-
ravit Iustinianus imperator in sancta sexta synodo ut Cyzicum cum
episcopis suis et cum populo suo occuparet et ordinationes faceret,
cum deficeret episcopus, ne auctoritas et iura Cypri interciderent, si-
quidem ipse Iustinianus imperator Cyprius erat, quemadmodum a ma-
ioribus Cypriis traditum accepimus; ita ut etiam a sancta sexta syn-
odo constitutum sit ut ordinaretur Cyzici praesul ab archiepiscopo
Cypri, veluti in eiusdem sextae synodi capite trigesimo nono descri-
ptum est. septennio vero post, deo ita volente, animum induxit im-
perator iterum Cyprium habitatoribus frequentem facere, misitque ad
amermumnon Bagdad tres e primatibus Cypriis indigenas, Phangumes

τῷ ἀμερμουμνῇ ἵνα τὸν Συρίᾳ ὄντα λαὸν τῆς νήσου Κύπρου ἀπολύσῃ εἰς τὸν ἴδιον τόπον. καὶ ἀπακούσας ὁ ἀμερμουμνῆς τῇ τοῦ βασιλέως γραφῇ ἀπέστειλε κατὰ πάσης τῆς Συρίας ἐνδοξούς Σαρακηνοὺς καὶ ἐπισώρευσε πάντας τοὺς Κυπρίους καὶ διεπέρασεν εἰς τὸν ἴδιον τόπον. ἀπέστειλε δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς βασιλικόν, καὶ διεπέρασε καὶ τοὺς ἐν Ῥωμανίᾳ οἰκῆσαντας ἦγον ἐν τε τῇ Κυζίκῳ καὶ τῷ Κιβερραιωτῶν καὶ τῷ Θρακησίῳ, καὶ ἐνφίσηθη ἡ νῆσος.

Κ ε φ α λ α ι ο ν μ η .

10 *Κεφάλαιον 18 τῆς ἁγίας ἑκτης συνόδου, τῆς ἐν τῷ Τρούλλῳ τοῦ μεγάλου παλατίου γενομένης.*

Τοῦ ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ τῆς Κύπρου νήσου προέδρου ὅμα τῷ οικείῳ λαῷ ἐπὶ τὴν Ἑλλησπόντιον ἐπαρχίαν, διὰ τε τὰς βαρβαρικὰς ἐφόδους διὰ τε
 15 τὸ τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερωθῆναι δουλείας καὶ καθαρῶς τοὺς σκῆπτροις τοῦ χριστιανικωτάτου κράτους ὑποταγῆναι, τῆς εὐρημένης μεταναστάτος νήσου προνοίᾳ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ καὶ μόχθῳ τοῦ φιλοχρίστου καὶ εὐσεβοῦς ἡμῶν βασιλέως, συνορῶμεν ὥστε ἀκαινοτόμητα διαφυλαχθῆναι τὰ παρὰ τῶν
 20 ἐν Ἐφέσῳ τὸ πρότερον συνελεθῆντων θεοφόρων πατέρων τῷ θρόνῳ τοῦ προεγγραμμέντου ἀνδρός παρασχεθέντα προνόμια,

13 *Κυπρίου vulgo Ἑλλησπόντιον Meursius pro Ἐλλισπονδον.*

dictos, cum quodam Caesariano prudenti et claro, scribens ei uti Cyprios in Syria agentes ad terram suam dimitteret. et amermumnes petitioni imperatoris satisfaciens per totam Syriam claros Saracenos misit, qui Cyprios omnes undique coactos in terram suam traicere curarent. praeterea Caesarianum quoque imperator misit ad traiciendum eos qui habitarent vel in Romania vel Cyzici vel inter Cibyrrhaeotas vel in Thracasio; atque ita habitari iterum insula coepta est.

48. *caput 39 sanctae sextae Synodi, in Trullo magni palatii habitas.*

Cum frater et comminister noster Ioannes, insulae Cypri praesul, una cum populo suo et propter barbarorum incurSIONES, et ut a gentiliū servitute liberaretur ac soli Christianissimi imperii sceptro subiceretur, e dicta insula in Helleponticam provinciam migraverit, benigni dei providentia et labore Christum amantis ac pii imperatoris nostri, statuimus ut quae olim a patribus divino numine afflatis Ephesinae Synodi viri supra scripti sedi tributa sunt privilegia, ab omni

ὥστε αὐτὴν νέαν Ἰουστινιανούπολιν τὸ δίκαιον ἔχειν τῆς Κωνσταντινέων πόλεως, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ καθιστάμενον θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον πάντων προεδρεύειν τῶν τῆς Ἑλλησποντίας ἐπαρχίας καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπισκόπων χειροτονεῖσθαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν (τὰ γὰρ ἐν ἐκύστη ἐκκλησίᾳ ἔδη καὶ 5 οἱ θεσφόροι ἡμῶν πατέρες παραφυλάττεσθαι διεγνώκασιν), τοῦ τῆς Κυζικηνῶν πόλεως ἐπισκόπου ὑποκαίμενον τῷ προέδρῳ τῆς εἰρημένης Ἰουστινιανουπόλεως, μιμήσει τῶν λοιπῶν ἀπάντων ἐπισκόπων τῶν ὑπὸ τὸν λεχθέντα θεοφιλέστατον προέδρον Ἰωάννην· ἀφ' οὗ χρείας καλούσης καὶ ὁ τῆς αὐ-10 τῆς Κυζικηνῶν πόλεως ἐπίσκοπος χειροτονηθήσεται.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ περὶ ἔθνων οὕτως ἀκριβῶς σοι διευκλώ-
 P 131 σαμεν καὶ προεξεθέμεθα, δίκαιον μὴ μόνον περὶ τῶν ἐν τῇ
 καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ ἀλλὰ καὶ περὶ πάσης τῆς τῶν Ῥωμαίων
 ἀρχῆς κατὰ τινὰς χρόνους καινοτομηθέντων σαφῆ κεκτῆσθαι 15
 σε τὴν εἰδήσιν, ὡς ἂν ἡ περὶ τῶν ἐγγυτέρω καὶ οἰκείων γνώ-
 σις πλεον τῶν ἄλλων ἐν σοὶ διαμένονσα ποθεινότερον ἀνα-
 δείξῃ πρὸς τὸ ὑπήκοον.

Ἰστέον οὖν ἐπὶ Κωνσταντίνου υἱοῦ Κωνσταντίου τοῦ καὶ
 Πρωγονάτου καλουμένου Καλλίνικός τις ἀπὸ Ἡλιουπόλεως 20
 Ῥωμαίους προσφυγῶν τὸ διὰ τῶν σιφώνων ἐκφερόμενον πῦρ

1 Κωνσταντίνου M
 13 περὶ τῶν add B

5 ἔδη Bandurius ex canone pro ἔδη

innovatione libera conserventur; utque nova Iustinianopolis ius habeat Constantiensium civitatis; quique in illa constitutus est dei amantissimus episcopus, praesit omnibus Hellesponticae provinciae episcopis, et a suis episcopis antiqua consuetudine ordinetur. consuetudines enim quae sunt in unaquaque ecclesia, divini etiam nostri patres servandas statuerunt, Cyzicenorum civitatis episcopo praedictae Iustinianopoleos praesuli subiecto, ad imitationem reliquorum omnium episcoporum, qui subsunt praedicto dei amantissimo praesuli Ioanni, a quo, cum usus postulaverit, etiam ipsius Cyzicenorum civitatis episcopus ordinabitur.

Postquam vero ea quae ad gentes pertinent studiose tibi ordinavimus et supra exposuimus, aequum est non solum eorum quae in nostra republica, sed quoque in universo Romanorum imperio diversis temporibus innovata sunt, certam te cognitionem habere: ut rerum magis propin quarum et domesticarum notitia caeteris tibi magis inhaerens, amabiliorem subditis te reddat.

Sciendum itaque sub Constantino Constantii filio Pogonato Callinicum quendam ab urbe Heliopoleos ad Romanos profugisse, qui Graecum ignem siphonibus emitti solitum paravit; quo quidem igne

ἔργον κατεσκευάσα, δι' οὗ καὶ τὸν τῶν Σαρακηνῶν στόλον ἐν Κυζίκῳ Ῥωμαῖοι καταφλέξαντες τὴν νίκην ἤρατο.

Κ ε φ ὀ λ α ι ο ν μ θ'.

5 ὁ ζητῶν ὅπως τῇ τῶν Πατρῶν ἐκκλησίᾳ οἱ Σκλαβοὶ δουλεύειν καὶ ὑποκείσθαι ἐπέχθησαν, ἐκ τῆς παρουσίας μανθανέτω γραφῆς.

Νικηφόρος τὰ τῶν Ῥωμαίων σκῆπτρα ἐκράτει, καὶ οὗτοι ἐν τῷ θέματι ὄντες Πελοποννήσου ἀπόστασιν ἐνοήσαντες πρῶτον μὲν τὰς τῶν γειτόνων οἰκίας τῶν Γραικῶν ἐξεπόρθουν καὶ εἰς ἀρπαγὴν ἐτίθεντο, ἔπειτα δὲ καὶ κατὰ τῶν οἰκητόρων
 10 τῆς τῶν Πατρῶν ὀρμησαντες πόλεως τὰ πρὸ τοῦ τείχους πεδία κατεστρέφοντο καὶ ταύτην ἐπολιόρκουν, μεθ' ἑαυτῶν ἔχοντες καὶ Ἀφρικούς καὶ Σαρακηνούς. ἐπεὶ δὲ χρόνος ἱκανὸς διήλθε καὶ σπάνις τῶν ἀναγκαίων τοῖς ἔνδοθεν τοῦ τείχους γίνεσθαι ἤρξατο, ὕδατός τε καὶ τροφῶν, βουλὴν βουλευόνται
 15 εἰς συμβιβάσεις τε ἐλθεῖν καὶ λόγους ἀπαθείας λάβεῖν καὶ τηρικαῦτα τὴν πόλιν ὑποτάξαι αὐτοῖς. ἐπεὶ οὖν ὁ τηρικαῦτα στρατηγὸς ὑπῆρχε πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ θέματος ἐν κάστρῳ Κορίνθου, καὶ προσδοκία ἦν τοῦ παραγενέσθαι αὐτὸν καὶ καταπολεμῆσαι τὸ ἔθνος τῶν Σκλαβηνῶν, ὡς καὶ πρώην κατα
 20 μνηυθέντος αὐτοῦ περὶ τῆς καταδρομῆς αὐτῶν παρὰ τῶν ἀρχόντων, ἐβουλευσάντο οἱ τοῦ κάστρου οἰκῆτορες πρότερον ἀποσταλῆναι σκοπὸν εἰς τὰ ἀνατολικώτερα τῶν ὀρέων καὶ ἀπο

incensa apud Cyzicum Saracenorum classe, victoriam Romani reportarunt.

49. qui scire volet, quomodo Patrensi ecclesiae subiecti fuerint Sclavi, hinc discat.

Romani imperii sceptrum Nicephorus tenebat; et hi in Peloponnesi themate cum essent defectionem cogitantes, primo quidem vicinorum Graecorum aedes vastabant praedaeque ac direptioni exponebant, deinde etiam in Patrenses cives irruentes praedia eorum muris proxima evertebant urbemque obsidione cingebant, adiuti ab Afris et Saracenis. idque cum aliquandiu durasset, iamque rerum necessariorum, maxime aquae et ciborum penuria oppidanos premere coepisset, consilium ineunt de paciscendo et indemnitate accepta urbe illis substituenda. cum autem eius temporis praetor esset in arce thematis in urbe Corintho, sperarentque eum adfuturum et Sclavinios oppugnaturum, quia scilicet prius ipse a principibus admonitus fuerat de ipsorum excursionibus, visum fuit oppidanis speculatorem prius mittere ad orientales montium partes, exploraturum an praetor adesset, speculatori

σκοπεῦσαι καὶ γινῶναι εἰ ἄρα παραγίνεται ὁ στρατηγός, πα-
ραγγείλαντες καὶ σημεῖον δεδωκότες τῷ ἀποσταλμένῳ ἵνα,
εἰ μὲν ἴδοι ἐρχόμενον τὸν στρατηγόν, ἐν τῇ ὑποστροφῇ αὐ-
τοῦ κλίῃ τὸ φλάμουλον, ὅπως γινῶσι τὴν ἔλευσιν τοῦ
στρατηγοῦ, εἰ δὲ μὴ γε, κατέχειν ὄρθον τὸ φλάμουλον πρὸς 5
τὸ μὴ ἔχειν αὐτοὺς προσδοκίαν τοῦ λοιποῦ παραγίνεσθαι τὸν
στρατηγόν. τοῦ οὖν σκοποῦ ἀπελθόντος καὶ μαθόντος μὴ πα-
ραγίνεσθαι τὸν στρατηγόν, ὑπέστρεφεν ὄρθον κατέχων τὸ φλά-
μουλον. καὶ δὴ τοῦ θεοῦ εὐδοκήσαντος διὰ πρᾶσειων τοῦ ἁγίου
ἀποστόλου Ἀνδρέου, τοῦ ἱκποῦ ὀλισθήσαντος καὶ τοῦ ἐπιβάτου 10
ὑποπέπτωκότος ἔκλιε τὸ φλάμουλον, καὶ οἱ τοῦ κάστρου οἰκήτορες
ιδόντες τὸ γεγονός σημεῖον, καὶ νομίσαντες ἔξ ἅπαντος παρα-
γίνεσθαι τὸν στρατηγόν, ἤνοιξαν τὰς πύλας τοῦ κάστρου καὶ
P 132 ἐξῆλθον θαρσαλοὶ κατὰ τῶν Σκλαβηνῶν, καὶ εἶδον τὸν πρω-
τόκλητον ἀπὸστολον ὀφθαλμοφανῶς ἱκπερ ἐπικαθήμενον καὶ 15
δρόμῳ ἐπερχόμενον κατὰ τῶν βαρβάρων· καὶ δὴ τρέψας
τούτους κατὰ κράτος, καὶ διασκορπίσας καὶ ἀπελάσας πόρρον
τοῦ κάστρου φρυγὰδας ἐποίησεν. οἱ δὲ βάρβαροι ἰδόντες καὶ
καταπλαγέντες, ἐκθαμβοὶ γεγονότες ἐπὶ τῇ κατ' αὐτῶν κραταιᾷ
ἐπελευσεί τοῦ ἀητήτου καὶ ἀκαταγωνίστου ὀπλίτου καὶ στρα- 20
τηγοῦ καὶ ταξιάρχου καὶ τροπαιοῦχου καὶ νικηφόρου πρωτο-
κλήτου ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν, τρέ-
μος ἐπελάβετο αὐτοῦς, καὶ προσέφυγον εἰς τὸν πάνσεπτον
ναὸν αὐτοῦ. τοῦ οὖν στρατηγοῦ μετὰ τὸ τρόπαιον ἐν τῇ
τρίτῃ ἡμέρᾳ καταλαβόντος καὶ τὴν νίκην τοῦ ἀποστόλου μα- 25

7 μαθόντος add B 24 στρατηγοῦ add B

signum dantes, ut si venientem praetorem videret, in reditu flammulæ inclinaret, unde adventum eius cognoscerent, sin minus, rectum teneret, ne de cetero affuturum eum sperarent. cum itaque abiisset speculator et non adesse praetorem intelligeret, rediit cum flammulo erecto. deo vero ita volente propter intercessionem S. Andreae apostoli, accidit ut equo caespitante excussus vector flammulum inclinaret; quod videntes oppidani, veluti signo dato, existimantes omnino praetorem venisse, portis urbis apertis contra Sclavinios strenue egressi sunt, videruntque clare apostolum primo vocatum equo insidentem et in barbaros ruentem, quos terga vertens, ac dispersos in fugam se dare procul ab urbe coëgit. nam conspecto invicto bellatore contra se eruente, barbari percussi tam vehementi impetu insuperabilis ducis ac victoris, primi vocati apostoli Andreae, necnon supra medium ab eodem perterriti trepidantes ad venerandam eius aedem confuge-

δόντες, κατεμήνυσσε τῷ βασιλεὶ Νικηφόρῳ τὴν τε ἔφοδον τῶν
 Σκλαβητῶν καὶ τὴν προνομίην καὶ αἰχμαλωσίαν καὶ ἀφαν-
 σμὸν καὶ τὴν λεηλασίαν καὶ τὰλλα δεινὰ ὅσα καταδραμόντες
 ἐποίησαν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀχαιίας, ἔτι δὲ καὶ τὴν πολυήμε-
 ρον πολιορκίαν καὶ τὴν κατὰ τῶν οἰκητῶρων τοῦ κύστρου διη-
 νεκῆ ἐπίθασιν, ὡσαύτως καὶ τὴν ἐπισκοπὴν καὶ συμμαχίαν
 καὶ τροπαίον καὶ τὴν κατὰ κράτος νίκην εἶην γενομένην παρὰ
 τοῦ ἀποστόλου, καὶ ὡς ὀφθαλμοφανῶς εἰδῆσθαι ἐπιτρέχων καὶ
 10 εἶσθε καὶ αὐτοὺς τοὺς βυρβάρους αἰσθῆσθαι τὴν τοῦ ἀποστό-
 λου πρὸς ἡμᾶς ἐπισκοπὴν καὶ συμμαχίαν καὶ διὰ τοῦτο προσ-
 φυγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν σεβάσμιον αὐτοῦ ναόν. ὁ δὲ βασι-
 λεὺς ταῦτα ἀναμαθὼν παρεκλεύσατο οὕτως "ἐπεὶ καὶ τὸ τρο-
 παίον καὶ ἡ κατὰ κράτος νίκη παρὰ τοῦ ἀποστόλου γέγονεν,
 15 ἐφειλόμενον καθέστηκε πᾶσαν τὴν ἑκστρατείαν τῶν πολεμίων
 καὶ τὰ λάφυρα καὶ τὰ σκῦλα αὐτῷ ἀποδοθῆναι." καὶ δια-
 κρίσατο αὐτοὺς τε τοὺς πολεμίους μετὰ πάσης τῆς φAMILΙΑΣ
 καὶ συγγενείας καὶ πάντων τῶν προσηκόντων αὐτοῖς, ἔτι δὲ
 καὶ πάσης τῆς ἐπαρχείας αὐτῶν, ἀφορισθῆναι εἰς τὸν ναόν
 20 τοῦ ἀποστόλου ἐν τῇ μητροπόλει Πατρῶν, ἐν ᾗ ὁ πρωτόκλη-
 τος καὶ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ τὸν τῆς ἁθλήσεως διήνησεν
 ἀγῶνα, δεδωκὼς περὶ αὐτῶν καὶ σιγίλλον ἐν τῇ αὐτῇ μητρο-
 πόλει. ταῦτα οἱ πρεσβύτεροι καὶ ἀρχαιότεροι ἀγγεῖλαιαν
 παραδότες ἀγράφως χρόνῳ τε καὶ βίῳ τοῖς ὕστερον, ὅπως

runt. praetor autem cum triduo post advenisset et apostoli victoriam
 intellexisset, Nicephoro imperatori significavit incursionem Sclavinio-
 rum, item direptionem, captivorum numerum, vastationem, praedam,
 et quaecunque alia mala Achaiae in partibus intulissent, item diutur-
 nam obsidionem continuamque oppidanorum oppressionem, deinde
 apostoli inspectionem, auxilium, tropaeum et integram victoriam; ut-
 que sub oculis hominum visus esset hostes invadere eosque persequi
 et in fugam convertere, adeo ut ipsi etiam barbari eius vires et sup-
 petias nobis praestitas persentiscerent, ideoque ad sacram eius aedem
 confugerent. his cognitis imperator iussit, postquam ab apostolo vi-
 ctoria contigisset eique hostium expeditio imputari deberet, omnia ei
 spolia donari; et statuit ipsos quoque hostes cum omni familia et
 cognatione ac propinquis universis facultatibusque attribui templo
 apostoli quod in Patrarum metropoli est, ubi primo vocatus Christi-
 que discipulus pugnam hanc pugnasset; et sigillum super hac re in
 metropoli illa dedit. atque haec quidem antiqui posteris suis sine
 scripto tradiderunt, ut secundum prophetam generatio ventura sciret

φρον αὐτῶν. διὰ τὸ καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἀποστεῖλαι μετὰ μεγάλου κινισκίου τὸν Κουρκένιον πρὸς τὸν βασιλέα, ἔξαιτούμενον τὸ κουροπαλατῖκον ἢ τὸ μαγιστράτον, ἐπέλαβον οἱ τέσσαρες ἀδελφοί, ἤγουν τοῦ Ἀδρανασῆ τοῦ κουροπαλάτου οἱ παῖδες, ὅτι διὰ τὸ ποιῆσαι τὸν Κουρκένιον κουροπαλάτην 5 ἀπέρχεται ἐκεῖνος. ὁ δὲ πατριίκιος Κώνστας ἀπελογήσατο δὲ διὰ τὸ μέλλειν με τιμῆσαι τὸν Κουρκένιον μάγιστρον ἐπιφέρομαι καὶ τὸν τοσοῦτον λαόν, καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὸν δεῖ ἀπέρχομαι εἰς τὸν Δαβίδ τὸν μάγιστρον. εἶχε δὲ ὁ αὐτὸς πατριίκιος Κώνστας καὶ πρὸς τὸν Δαβίδ κέλευσιν ἀπὸ τοῦ 10 βασιλέως καὶ ξένια. καὶ ἀπελθόντος τοῦ αὐτοῦ πατριίκιου Κώνσταντος εἰς τὴν χώραν τοῦ Κουρκενίου ἐτίμησεν αὐτὸν μάγιστρον, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ κάστρον τοῦ πατριίκιου Ἀσωτίου τοῦ καὶ Κισκίση, εἰς τὸ Ἀδρανούτζιον, καὶ δέδωκεν αὐτῷ 128 τὴν πρὸς αὐτὸν τοῦ βασιλέως κέλευσιν, οὐ περὶ τοῦ κάστρου 15 Ἀδρανουτζίου περιέχουσαν τι, ἀλλὰ περὶ ἐτέρων ὑποθέσεων. εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ πατριίκιος Κώνστας ἔτι κἂν μὲν ἡ κέλευσις οὐδὲν περιέχει περὶ τοῦ κάστρου Ἀδρανουτζίου, ἀλλ' οὐν τοῦ μοναχοῦ Ἀγαπίου πρὸς τὸν βασιλέα εἰσελθόντος καὶ ἀναγγειλαντος αὐτὸν ὅσα καὶ παρηγγεῖλας αὐτὸν περὶ τοῦ 20 κάστρου Ἀδρανουτζίου, διὰ τοῦτο καὶ ἀπέστειλέ με ὅπως παραλάβω τὸ κάστρον καὶ εἰσαγάω ἐν αὐτῷ ὄντες περιφέρομαι λαόν, καὶ ἐπειδὴ, καθὰ προείρηται, εἶχεν ἔχθραν ὁ πατριίκιος Ἀσώτιος ὁ καὶ Κισκίσης μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ

eorum patrialem contentiones ortae essent; et quia primum famulum cum ingenti munere ad imperatorem Curcenium misisset ad curopalatae aut magistri honorem petendum, quatuor fratres, Adranase curopalatae filii, suspicabantur ideo eum illuc venire ut Curcenium curopalatam faceret. at Constans patricius excusavit, dicens Curcenium sibi magistrum creandum, eaque de causa cum tanto comitatu venire; atque ab illo discedentem iturum ad Davidem magistrum: quippe laudatus Constans patricius habebat etiam ad Davidem mandata ab imperatore ac munera. itaque abiens ad Curcenium praedictus patricius Constans magistri honorem ei contulit; ingressusque patricii Asotii sive Ciscase, urbem Adranutzium, dedit illi quae mandata ab imperatore habebat, non de Adranutzio, sed de aliis quibusdam rebus. dixit autem ei Constans patricius "quamvis de Adranutzio quidem nihil mandatum hoc contineat, tamen quia Agapius monachus imperatorem conveniens rettulit ea quae ei de Adranutzio praecipisti, ideo me misit uti urbem acciperem, et hos quos adduco illi imponerem." cumque, ut antea dictum est, inter Asotium patricium sive Ciscasem eiusque generum Curcenium inimicitiae essent, urbem

Μιχαὴλ ἀποστατήσαντες γέγονασιν ἰδιόρρυθμοι, λεηλασίας καὶ ἀνδραποδισμούς καὶ πραιδας καὶ ἐμπρησμούς καὶ κλοπὰς ἐργαζόμενοι. ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ υἱοῦ Θεοφίλου ἀπεστάλη ὁ πρωτοσπαθᾶριος Θεόκτιστος, ὃς τὸ ἐπίκλην ὁ
 5 τῶν Βροεινίων, στρατηγὸς ἐν τῷ θέματι Πελοποννήσου μετὰ
 φηκίμωτος καὶ ἰσχύος πολλῆς, ἤγονον Θρακῶν καὶ Μακεδόνων
 καὶ τῶν λοιπῶν δυτικῶν θεμάτων, τοῦ πολεμῆσαι καὶ καθυ-
 ποτᾶσαι αὐτούς. καὶ πάντας μὲν τοὺς Σκλάβους καὶ λοιπὰς
 ἀνυποτάκτους τοῦ θέματος Πελοποννήσου ἐπέταξε καὶ ἐχει-
 10 ρῶσατο· μόνοι δὲ οἱ Ἐζερίται καὶ οἱ Μιληγγοὶ κατελείφθη-
 σαν ὑπὸ τὴν Λακεδαιμονίαν καὶ τὸ Ἔλος. καὶ ἐπειδὴ ἄρος
 ἔστιν ἐκεῖσε μέγα καὶ ὑψηλότατον, καλούμενον Πενταδάκτυ-
 λος, καὶ εἰσέρχεται ὥσπερ τράχηλος εἰς τὴν θάλασσαν ἕως
 15 πολλοῦ διαστήματος, διὰ τὸ εἶναι τὸν τόπον δύσκολον κατῆ-
 κησαν εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ αὐτοῦ ὄρους, ἐν μὲν τῷ ἐνὶ μέ-
 ρει οἱ Μιληγγοὶ ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ οἱ Ἐζερίται. καὶ ὁ μὲν
 προρρηθεὶς πρωτοσπαθᾶριος Θεόκτιστος καὶ στατηγὸς Πε-
 20 λοποννήσου δυνηθεὶς καὶ τούτους καθυποτᾶσαι, ἐπέδετο τοῖς
 μὲν Μιληγγοῖς νομίσματα ξ' τοῖς δὲ Ἐζερίταις νομίσματα
 τ', ἅτινα καὶ ἐτέλουν αὐτοῦ στρατηγοῦντος, καθὼς παρὰ
 τῶν ἐντοπιῶν διασώζεται μέχρι τῆς σήμερον ἢ τοιαύτη φή-
 μη, ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ κυροῦ Ῥωμανοῦ τοῦ βασι-
 λείως στρατηγῶν ὁ πρωτοσπαθᾶριος Ἰωάννης ὁ Πρωτεύων ἐν

2 καὶ πραιδας καὶ ἐμπρησμούς add B 14 τὸ] δὲ vulgo 18
 ἐπέδετο B 23 εἰς τὸ αὐτὸ θέμα M

ris Theophili eiusque filii Michaëlis desciscentes imperium excussisse, et suo libitu viventes direptiones captivitates praedas incendia ac furta exercuisse. imperante vero Michaële Theophili filio missus fuit protospatharius Theoctistus cognomento Broeeniorum, praetor ad thema Peloponnesi cum magna manu Thracum Macedonum ceterorumque thematum Occidentalium, ad eos debellandos subiugandosque. et omnes quidem Sclavos reliquosque Peloponnesi nondum subiectos vicit ac subiugavit: soli vero Ezeritae et Milengi relinquebantur sub Lacedaemonia et Elos. ac quandoquidem mons illic magnus est et valde altus, Pentadactylus nomine, qui cervicis instar longe se in mare porrigit, propter loci difficultatem ad latera eius sedes posuerunt hinc Milengi inde Ezeritae. et praedictus quidem protospatharius Theoctistus Peloponnesi praetor cum subiugare illos potuisset, imposuit Milengis quidem nomiamata sexaginta, Ezeritis vero nomismata trecenta; quae ipso praetore solvebantur, ut etiamnum constans fama est inter incolas. imperante vero domino Romano Ioannes protospa-

τῷ αὐτῷ θέματι ἀνήγαγε πρὸς τὸν αὐτὸν κῆριν Ῥωμανὸν περὶ
 τε τῶν Μιληγγῶν καὶ τῶν Ἐζεριτῶν, ὅτι ἀποστατήσαντες οὐ
 πείθονται οὔτε τῷ στρατηγῷ οὔτε βασιλικῇ κελεύσει ὑπέκου-
 σιν, ἀλλ' εἰσὶν ὡσπερ αὐτονομοὶ καὶ αὐτοδέσποτοι καὶ οὔτε
 παρὰ τοῦ στρατηγοῦ δέχονται ἄρχοντα οὔτε συνταξιδεύειν
 αὐτῷ ὑπέκουσιν οὔτε ἄλλην τοῦ δημοσίου δουλείαν ἐκτελεῖν
 πείθονται. καὶ μέχρι τοῦ ἀνελθεῖν τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ συ-
 νέβη προβληθῆναι τὸν πρωτοσπαθᾶριον Κρινίτην τὸν Ἀρο-
 τράν στρατηγὸν ἐν Πελοποννήσῳ· τῆς δὲ ἀναφορᾶς τοῦ πρω-
 τοσπαθᾶριου Ἰωάννου καὶ στρατηγοῦ Πελοποννήσου τοῦ πρω-
 10 τεύοντος καταλαβούσης καὶ κατ' ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τοῦ κυ-
 P 134 ροῦ Ῥωμανοῦ ἀναγκασθείσης, καὶ περιεχοῦσης τὴν ἀποστασίαν
 τῶν προρηθέντων Σκλάβων καὶ πρὸς τὰς βασιλικὰς προσ-
 τάξεις δυσπεῖθειαν ἢ μᾶλλον ἀπειθειαν, ἐδέξατο δ' αὐτὸς
 πρωτοσπαθᾶριος Κρινίτης ἵνα, ἐπεὶ εἰς τοσαύτην ἤλασαν ἀποσ-
 15 τασίαν καὶ ἀπειθειαν, ἐστρατεύσῃ κατ' αὐτῶν καὶ καταπο-
 λεμήσῃ καὶ ὑποτάξῃ καὶ ἐξολοθρεύσῃ αὐτούς. ἀρξάμενος οὖν
 πολεμεῖν αὐτούς ἀπὸ μηνὸς Μαρτίου, καὶ κατακάψας τὰ
 θέρη αὐτῶν καὶ ληϊσάμενος πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν, ἔσχεν αὐ-
 20 τοὺς ἀνδισταμένους καὶ ἀντέχοντας μέχρι μηνὸς Νοεμβρίου·
 ἀπὸ τότε δὲ ἰδόντες τὴν ἐστυῶν ἐξολοθρευσὶν ἤτησαντο λό-
 γον τοῦ ὑποταγῆναι αὐτοῖς καὶ τυχεῖν συμπαθείας ὑπὲρ ὧν
 πρώην ἐπλημμέλησαν. ὁ οὖν προρηθείς πρωτοσπαθᾶριος

18 αὐτὸς M

tharius eiusdem thematis praetor ad imperatorem per literas rettulit
 Milengos et Ezeritas defecisse, neque aut praetori aut imperiali man-
 dato obedientiam ultra exhibere, sed quasi liberi ac sui iuris essent,
 neque principem a praetore accipere neque cum eo ad bellum profi-
 cisca aut officium denique ullum fiscale praestare velle. dum autem
 hae literae in itinere sunt, contigit ut Peloponnesi praetor destinaretur
 protospatharius Crinites Arotas; cumque allatae essent protospatharii
 Ioannis et Peloponnesi praetoris literae et coram imperatore Romano
 lectae, intellectumque esset praedictos Sclavos defecisse et imperiali-
 bus mandatis aut aegre aut omnino non parere, iniunctum eidem pro-
 tospathario Crinitae fuit ut quandoquidem descivissent atque ad in-
 obedientiam devenissent, arma contra eos sumeret, oppugnaret, sub-
 iugaret extirparetque. bellum igitur auspicatus mense Martio, fru-
 gibus exustis et agris eorum omnibus vastatis, repugnantes habuit
 usque ad mensem Novembrem: sed ex eo perniciem suam videntes
 de subiectione convenire voluerunt, et praeteritorum delictorum ven-
 iam postularunt. itaque praedictus protospatharius Crinites et prae-

καὶ στρατηγὸς ὁ Κρινίτης ἐξέθετο αὐτοῖς πάλαι πλέονι ὢν ἐτέλουν, τοὺς μὲν Μιληγγοὺς ἀπὸ τῶν ζ νομισμάτων ὢν πρότερον ἐτέλουν, νομίσματα φμί, ὡς εἶναι τὰ πᾶν πάλαι αὐτῶν νομίσματα χ', τοὺς δὲ Ἐζερίταις ἀπὸ τῶν τ' νομισμάτων ὢν πρότερον ἐτέλουν, ἕτερα νομίσματα τ', ὡς εἶναι τὸ πᾶν πάλαι αὐτῶν νομίσματα χ', ἅτινα καὶ ἀπήγαγε καὶ εἰσεκόμισεν ὁ αὐτὸς πρωτοσπαθᾶριος Κρινίτης ἐν τῇ Θεοφυλάκῃ κοιτῶνι. τοῦ δὲ πρωτοσπαθᾶριου Κρινίτου ἐν τῷ θέματι μετατεθέντος Ἑλλάδος, καὶ τοῦ πρωτοσπαθᾶριου Βάρδα τοῦ

10 Πλατυπόδη προβληθέντος στρατηγοῦ ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ τῆς ἀταξίας γενομένης καὶ στάσεως παρὰ αὐτοῦ τοῦ πρωτοσπαθᾶριου Βάρδα τοῦ Πλατυπόδη καὶ τῶν ἑμοφρόνων αὐτοῦ πρωτοσπαθᾶριων καὶ ἀρχόντων, καὶ τῶν πρωτοσπαθᾶριον Λέοντα τὸν Ἀγέλαστον ἀποδιωξάντων ἀπὸ τοῦ θέματος, καὶ

15 εὐθείως γενομένης καὶ τῆς τῶν Σκλαβησιανῶν ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἀπέστειλαν οἱ αὐτοὶ Σκλάβοι, οἳ τε Μιληγγοὶ καὶ οἱ Ἐζερίται, πρὸς τὸν κῆριν Ῥωμαῖον τὸν βασιλέα, θξαιτούμενοι καὶ παρακαλοῦντες τοῦ συμπαθηθῆναι αὐτοῖς τὰς προσθήκας τῶν πάλαι καὶ τελῆν αὐτοῦ καθὼς

καὶ πρότερον ἐτέλουν. ἐπεὶ δὲ, καθὼς προειρηται, εἰσῆλθον οἱ Σκλαβησιανοὶ ἐν τῷ θέματι Πελοποννήσου, δειδιῶς ὁ βασιλεὺς ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ προστεθέντες τοὺς Σκλάβοις πακτελῆ ἐξολόθρευσιν τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐργάσωνται, ἐποίησεν αὐτοῖς χρυσοβούλλιον ἵνα τελῶσι τὰ πάλαι ὡς καὶ πρότερον,

tor tributa illis graviora imposuit, Milengis quidem ad sexaginta nomismata, quae antea solvebant, alia quingenta et quadraginta, ita ut universum ipsorum tributum esset nomismatum sexcentorum, Ezeritis vero supra trecenta nomismata pristina alia trecenta, ut essent sexcenta; quae exegit quoque idem protospatharius Crinites, intulitque in sacrum cubiculum. protospathario autem Crinite in Graeciae thema transposito cum in Pelloponneso successisset protospatharius Bardas Platypus, et turbae ac factio exortae essent inter ipsum protospatharium Bardam Platypodem aliosque eius partis protospatharios atque principes, qui protospatharium Leonem Agelasium themate expulerant, protinus in thema illud Sclabesianis irrudentibus, miserunt illi ipsi Sclavi Milengi et Ezeritae ad dominum Romanum imperatorem, commiserationem petentes super auctis tributis, permitterenturque ea pendere qualla pridem pependerant. imperator autem ob Sclabesianorum adventum veritus ne Sclavis coniuncti omnino eum themate Peloponnesi exuerent, auream illis bullam dedit ut tributa tantum solverent quemadmodum primitus solebant, Milengi scilicet

τοὺς μὲν Μαληγγοὺς ἕξ νομίσματα, τοὺς δὲ Ἐζερίτας νομίσματα τ'. αὕτη οὖν ἐστὶν ἡ αἰτία τῆς προσθήκης καὶ τῆς ἐκκοπῆς τῶν πάντων τῶν Μαληγγῶν καὶ τῶν Ἐζεριτῶν.

Ἰστέον ὅτι οἱ τοῦ καίστρου Μαίνης οἰκήτορες οὐκ εἰσὶν ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῶν προφηθέντων Σκλάβων, ἀλλ' ἐκ τῶν παλαιωτέρων Ῥωμαίων, οἱ καὶ μέχρι τοῦ νῦν παρὰ τῶν ἐντοπίων Ἕλληνας προσαγορεύονται διὰ τὸ ἐν τοῖς προπαιατοῖς χρόνοις εἰδωλολάτρας εἶναι καὶ προσκνητὰς τῶν εἰδώλων κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἕλληνας· οἳτινες ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αἰοιδίμου Βασιλείου βαπτισθέντες Χριστιανοὶ γέγονασιν. ὁ δὲ τόπος ἐν ᾧ οἰκοῦσιν ἐστὶν ἀνδρος καὶ ἀπρόσοδος ἐλαιοφόρος δὲ· ὅθεν καὶ τὴν παραμυθίαν ἔχουσι. διάκειται δὲ ὁ τοιοῦτος τόπος εἰς ἄκραν τοῦ Μαλέα, ἧγουν ἐκείθεν τοῦ Ἐζερού πρὸς παραθαλασσίαν· διὰ δὲ τὸ τελείως ὑποτεταγμένους εἶναι αὐτοὺς καὶ ἄρχοντα παρὰ τοῦ στρατηγοῦ δέχεσθαι καὶ πειθαρχεῖν καὶ ὑπέκειν ταῖς τοῦ στρατηγοῦ προστάξεσιν, παρέχουσι πάντων ἐκ παλαιτάτου χρόνου νομίσματα τ'.

Ἰστέον ὅτι ἡ τῆς Καππαδοκίας στρατηγίς τὸ παλαιὸν τοῦρμα ἦν τῆς τῶν Ἀνατολικῶν στρατηγίδος.

Ἰστέον ὅτι ἡ Κεφαλληνίας στρατηγίς ἧγουν τὰ νησιά τοῦρμα ἦν τὸ παλαιὸν τῆς στρατηγίδος Λογουβαρδίας· ἐπὶ δὲ Ἀέοντος τοῦ φιλοχρίστου δεσπότου γέγονε στρατηγίς.

nomismata sexaginta, Ezeritae vero nomismata trecenta. atque haec quidem causa fuit aucti imminutique rursus Milengorum et Ezeritarum tributi.

Sciendum vero est habitatores urbis Maines a praedictis Sclavis originem non ducere, sed ab antiquioribus Romanis; qui in hodiernum usque diem ab incolis Graeci appellantur, quod priscis temporibus idololatrae fuerint ac idolorum cultores veterum Graecorum ritu; qui quidem rem publicam Romanam administrante praefato illo imperatore Basilio cum baptismo Christianam fidem amplexi sunt. Locus vero quem habitant, aquarum expers est et inaccessus, sed olivifer, quo se consolantur. iacet autem hic locus in Malea promontorio ultra Ezerum versus oram maritimam. et quandoquidem plane subiecti sunt principemque a praetore accipiunt, cuius mandatis obtemperant, ex antiquissimo tempore tributum solvunt nomismata quadringenta.

Cappadociae praetura olim turma erat praeturae Anaticorum.

Cephaleniae praetura sive insula turma olim erat praeturae Longobardiae, sed in praeturam erecta fuit sub Christi amante imperatore Leone.

Ἰστέον ὅτι ἡ Καλαβρίας στρατηγίς δουκάτον ἦν τὸ παλαιὸν τῆς στρατηγίδος Σικελίας.

Ἰστέον ὅτι ἡ τοῦ Χαρσιανοῦ στρατηγίς τοῦρμα ἦν τὸ παλαιὸν τῆς τῶν Ἀρμενιῶν στρατηγίδος.

- 5 Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Λέοντος τοῦ φιλοχρίστου δεσπότη ἀπὸ τοῦ θέματος τῶν Βουκελλαρίων εἰς τὸ Καππαδοκῶν θέμα μετετέθησαν ταῦτα τὰ βάνδα, ἧτοι ἡ τοποτηρησία Βάρετας, ἡ τοποτηρησία Βαλβαδῶνος, ἡ τοποτηρησία Ἀσπονᾶς καὶ ἡ τοποτηρησία Ἀκαρκούς· καὶ ἀπὸ τοῦ θέματος τῶν Ἀνατολι-
- 10 κῶν εἰς τὸ Καππαδοκῶν θέμα μετετέθησαν ταῦτα τὰ βάνδα, ἧτοι ἡ τοποτηρησία τῆς Εὐδοκιάδος, ἡ τοποτηρησία τοῦ ἁγίου Ἀγαπητοῦ, ἡ τοποτηρησία Ἀφραζείας· καὶ ἐγένοντο ταῦτα τὰ ἐπὶ τὰ βάνδα, ἧτοι τὰ τῶν Βουκελλαρίων τέσσαρα καὶ τρία τῶν Ἀνατολικῶν, τοῦρμα μία ἢ νῦν τὰ Κόμματα λεγομένη.
- 15 Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Λέοντος τοῦ φιλοχρίστου δεσπότη ἀπὸ τοῦ θέματος τῶν Βουκελλαρίων εἰς τὸ θέμα Χαρσιανοῦ μετετέθησαν ταῦτα τὰ βάνδα, ἧτοι ἡ τοποτηρησία τοῦ Μυριοκεφάλου, ἡ τοποτηρησία τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ ἡ τοποτηρησία Βερinouπόλεως, καὶ ἐγένοντο τοῦρμα ἡ νῦν Σανιάνα λεγο-
- 20 μένη· καὶ ἀπὸ τοῦ θέματος τῶν Ἀρμενιῶν εἰς τὸ τοῦ Χαρσιανοῦ θέμα μετετέθησαν ταῦτα τὰ βάνδα, ἧτοι ἡ τοῦ Κομοδρόμου τοποτηρησία, ἡ τοποτηρησία Ταβίας, καὶ εἰς τὴν τοῦρμαν τοῦ Χαρσιανοῦ τὴν εἰρημένην προσετέθησαν. ἀπὸ δὲ τοῦ Καππαδοκῶν εἰς τὸ τοῦ Χαρσιανοῦ θέμα ταῦτα τὰ

3 Ἰστέον — στρατηγίδος add B 22 ἡ τοποτηρησία add B

Calabriae praetura ducatus olim erat praeturae Siciliae.

Charsiani praetura turma antiquitus erat Armeniacorum praeturae. sub Leone autem Christi amante imperatore a themate Buccellariorum in Cappadocum thema translata fuerunt haec banda, vicariatus Baretas Balbadonos Asponas et Acarcus: ex themate vero Anaticorum in thema Cappadocum isthaec quidem banda translata sunt, vicariatus Eudociadis, S. Agapeti et Aphraziae. factaque sunt septem haec banda, nempe Buccellariorum quattuor et Anaticorum tria, turma una, quae nunc Commata nuncupatur.

Porro sub eodem Christi amantissimo imperatore Leone a themate Buccellariorum in Charsiani thema translata sunt haec banda, vicariatus Myriocephali, venerandae Crucis et Berinopoleos; factaque ex iis fuit turma, quae nunc Saniana appellatur. ab Armeniacorum vero themate in Charsiani thema haec banda translata sunt, vicariatus Comodromi et vicariatus Tabiae; adiectique fuere praedictae Charsiani turmae. e Cappadocum autem themate in Charsiani itidem

βάνδα μετετέθησαν, ἤτοι ἡ τοῦρμα Κασῆς ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἡ τοποτηρησία Νύσσης μετὰ τῆς Καισαρείας.

Ἰατέον οὖν τοῖς παρελθούσι χρόνοις τὸ τοῦ Χοζάνου θέμα ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν ἦν. ὁμοίως καὶ τὸ τοῦ Ἀσμοσάτου θέμα καὶ αὐτὸ ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν ἦν. τὸ δὲ Χανζίτ καὶ ἡ 5 Ῥωμανόπολις κλεισοῦρα τῶν Μελιτηνιατῶν ὑπῆρχον, καὶ ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Φατιλάνου πάντα τὰ ἐκεῖθεν τῶν Σαρακηνῶν ὑπῆρχεν, τὸ δὲ Τεκῆς ἦν τοῦ Μανουήλ. ἡ δὲ Κάμαχα ἡ τοῦρμα ἄκρα Κολωνίας ἦν, ἡ δὲ τῆς Κελτζινῆς τοῦρμα ὑπὸ τὴν Χαλδίαν ἦν. ἡ δὲ Μεσοποταμία τῷ τότε καιρῷ θέμα 10 οὐκ ἦν. Λέων δὲ ὁ φιλόχριστος καὶ ἀοιδίμος βασιλεὺς τὸν Μανουήλ ἐκείνον ἀπὸ τοῦ Τεκῆς μετὰ λόγου ἐξήγαγεν, καὶ ἐν τῇ πόλει αὐτὸν εἰσήγαγε καὶ πρωτοσπαθᾶριον πεποίηκεν. ἔχει δὲ ὁ αὐτὸς Μανουήλ υἱοὺς τέσσαρας, τὸν Παγκρατούκαν, τὸν Ἰαχνούκαν, τὸν Μουδάφαρ καὶ τὸν Ἰωάννη· καὶ τὸν μὲν 15 P 136 Παγκρατούκαν ὁ βασιλεὺς ἱκανάτον πεποίηκε καὶ μετὰ τοῦτο στρατηγὸν εἰς τοὺς βοσκελλαρίους, τὸν δὲ Ἰαχνούκαν εἰς Νικόπολιν στρατηγὸν ἐποίησε, τὸν δὲ Μουδάφαρ καὶ τὸν Ἰωάννην ἐν Τραπεζοῦντι δέδωκε γῆν βασιλικήν, ἅπαντας ἀξιώμασι τιμήσας καὶ δοὺς αὐτοῖς εὐεργεσίας πολλὰς. καὶ ἐποίησε 20 θέμα τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ τὸν Ὀρέστην ἐκείνον τὸν Χαρσιανίτην στρατηγὸν προεβάλετο, καὶ τότε δέδωκε τὴν τῆς Καμάχας τοῦρμαν ὑπὸ τὸ θέμα εἶναι τῆς Μεσοποταμίας· εἰθ'

6 Μηλιτιανητῶν M

thema translata fuere haec banda, universa turma Cases et vicariatus Nysae cum Caesarea.

Chozani vero thema olim erat sub Saracenis, quemadmodum et Asmosati. Chanzit vero et Romanopolis clusurae erant Melitiniatorum. et a monte Phatitano, quae ulterius iacent, sub Saracenis erant, Teces vero sub Manuele. at Camacha turma propugnaculum Coloniae erat, sicuti Celtzines turma ad Chaldiam pertinebat. sed Mesopotamia tunc temporis thema non erat: at Leo ille Christi amans et praeclarus imperator Manuelem securitate verbo data e Tece eductum in urbem protospatharium creavit. erant autem huic Manuelli quattuor filii, Pancratucas Iachnucas Mudaphar et Ioannes; et Pancratucan quidem imperator Hicanatum creavit et deinde praetorem Buccellariorum, Iachnucam praetura Nicopoleos donavit, Mudaphar vero et Ioanni imperialem terram in Trapezunte dedit, dignitatibus omnes et beneficiis multis cohonestans. et Mesopotamiam in thema redegit, ac Oresten illum Charsianitem praetorem designavit, turmasque Camachae et Celtzines tunc temporis sub themate Meso-

οὕτως καὶ τὴν Κελτιζίνης τοῦρμαν ὑπὸ τὸ θέμα καὶ αὐτὴν τῆς Μεσοποταμίας ἐποίησεν. ἀρτίως δὲ ταῦτα πάντα γεγνότα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸ Μεσοποταμίας θέμα ἐπὶ Ῥωμανοῦ δεσπότου προσετέθη ἢ τε Ῥωμανόπολις 5 καὶ τὸ Χανζίτ.

Ἰατέον ὅτι ἐπὶ Λέοντος τοῦ φιλοχρίστου δεσπότου ἡ Λάρισσα τοῦρμα τῆς Σεβαστίας ἦν, τὸ δὲ Κυμβαλαῖος ἦν τοῦρμα τοῦ Χαρσιανοῦ, τὸ δὲ Συμπόσιον ἦν ἐρημία πρὸς τὰ μέρη τῆς Λυκανδοῦ παρακείμενον. καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος 10 τοῦ φιλοχρίστου δεσπότου Εὐστάθιος ὁ τοῦ Ἀργυροῦ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ἀνακληθεὶς εἰς τὸ Χαρσιανὸν στρατηγὸς ἐχωρήσθη· ὁ δὲ Μελίας εἰς τὴν Μελιτηνὴν ἔτι πρόσφυγος ἦν, καὶ ὁ Βασαάκιος μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν αὐτοῦ τοῦ τε Κρικoricῆ καὶ τοῦ Παζουνη, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰσμαῆλ ὁ Ἀρμένιος 15 ἐκεῖνος, οἵτινες καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν προορηθέντα Ἀργυρὸν ἔγραψαν διὰ τοῦ χρυσοβούλλου λόγον λαβεῖν καὶ ἐξελεῖν, καὶ τὸν μὲν Βασαάκιον καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ εἰς Λάρισσαν καθεσθῆναι, καὶ ὀνομασθῆναι τὸν μὲν Βασαάκιον Λαρίσσης κλεισουριάρχην, ὅπερ καὶ γέγονε, τὸν δὲ Ἰσμαῆλ κλει- 20 σουριάρχην εἰς τὸ Συμπόσιον, ὃ καὶ γέγονε, τὸν δὲ Μελίαν εἰς Εὐφράτιαν εἰς τὰ Τρυπία εἰς τὴν ἐρημίαν γενέσθαι τουρμάρχην, ὅπερ καὶ ἐγένετο. ἐξελεθόντων δὲ τῶν Μελιτηνιατῶν καὶ τὸν Ἰσμαῆλ ἐκεῖνον ἀνελότων ἔμεινε τὸ Συμπόσιον ἔρημον· τοῦ δὲ Βασαακίου ὅτι προδοσίαν μελετᾷ διαβληθέν-

potamiae constituit. haec omnia autem cum nuper sub dominium venissent Romanorum, Romano imperante ad Mesopotamiae thema additae quoque fuerunt Romanopolis et Chanzit.

Sub Leone autem Christi amante imperatore Larissa Sebastiae turma erat ut Cymbalaeus Charsiani: at Symposium desertum erat ad Lycandi partes situm. imperante autem eodem Christi amante Leone Eustathius Argyri ab exilio revocatus Charsiani praetor factus est, Melias vero adhuc in Melitene exulabat. et Baasacius cum duobus fratribus Cricorice ac Pazune, item Ismaël ille Armenius, et ad illum simul et ad Argyrum, quem diximus, scripserunt ut per bullam auream data sibi securitate exirent, et Baasacius quidem cum fratribus Larissae sedes poneret, vocareturque Baasacius Larissae clisuriarcha, quod etiam factum est, Ismaël autem Symposii clisuriarcha, Melias vero Euphratiae Trypiorum et deserti turmarcha foret; id quod factum est. Melitiniatis vero excursionem facientibus Ismaëleque sublato, Symposium desertum mansit; et Baasacio prodicionis accusato ideoque relegato, iterum Sebastiae turma facta est Larissa, praetorque

τος καὶ ἐξορισθέντος πάλιν ὑπὸ τῆς Σεβαστείας ἡ Λάρισα τοῦρμα ἐγένετο, στρατηγοῦ προβληθέντος ἐκεῖσε τοῦ Ἀργυροῦ Λέοντος τοῦ υἱοῦ Εὐσταθίου, τοῦ μετὰ ταῦτα μαγιστροῦ γεγονότος καὶ δομestίκου τῶν σχολῶν. ὁ δὲ Μελίας εἰς Εὐφράτειαν καθεζόμενος, ὅποτε προεβλήθη Κωνσταντῖνος ὁ δούξ⁵ εἰς τὸ Χαρσιανόν, κατῆλθεν οὗτος ὁ προρρηθεὶς Μελίας, καὶ τὸ παλαιὸν κάστρον τὴν Λυκανδὸν ἐκράτησε, καὶ ἔκτισεν αὐτὸ καὶ ὠχυροποίησε, καὶ ἐκεῖσε ἐκαθέσθη, καὶ ὀνομάσθη παρὰ Λέοντος τοῦ φιλοχρίστου βασιλέως κλεισοῦρα. καὶ μετὰ τοῦτο διεπέρασεν ἀπὸ Λυκανδοῦ εἰς τὸ ὄρος τῆς Τζα-10 μανδοῦ, καὶ ἐκεῖσε τὸ νῦν ὄν κάστρον ἔκτισε· καὶ ὡσαύτως καὶ ἐκεῖσε κλεισοῦρα ἐκαλεῖτο. ἐκράτησε δὲ καὶ τὸ Συμπόσιον, ποιήσας αὐτὸ τουρμαρχάτον. ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνου τοῦ φιλοχρίστου δεσπότη, τοῦτο πρῶτον, συνοίσης αὐτῷ καὶ Ζωῆς τῆς μητρὸς αὐτοῦ, γέγονεν ἡ Λυκανδὸς στρατηγίς, καὶ πρῶ-15 τος Λυκανδοῦ στρατηγὸς ὀνομάσθη ὁ πατρικίος Μελίας, δηλονότι τῷ τότε καιρῷ αὐτοῦ κλεισουριάρχου ἐν Λυκανδῷ τυγχάνοντος. ὁ δὲ αὐτὸς Μελίας διὰ τε τὴν συνοῦσαν αὐτῷ πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Ῥωμαίων πίστιν καὶ τὰς πολλὰς καὶ P 137 ἀπείρους αὐτοῦ κατὰ Σαρακηνῶν ἀνδραγαθίας μετέπειτα μάλιστα 20 γιστρος ἐτιμήθη.

Ἰστέον ὅτι ἡ Ἀβαρα τοῦρμα ἦν ὑπὸ τὸ θέμα Σεβαστείας, ἐπὶ δὲ Ῥωμανοῦ δεσπότη γέγονε κλεισοῦρα.

Ἰστέον ὅτι τύπος ἐκράτησε παλαιὸς τὸν κατεπάνω Μαρ-

14 τοῦτο] τὸ?

illuc missus fuit Leo Argyri Eustathii filius, qui magister postea et scholarum domesticus creatus fuit. at Melias, qui Euphratiam habitabat, Constantino Charsiani duce designato hinc discessit et Lycandum urbem antiquam occupavit, quam cum exaedificasset muniissetque, sedem ipse ibi posuit, illaque ab imperatore Christi amante Leone clusurae nomen accepit. deinde Lycando in Tzamandi montem commigravit, ibique urbem, quae in hodiernum usque diem extat, condidit, et similiter clusura nuncupata est. tenuit vero etiam Symposium, fecitque turmarchatum. Constantino autem Christi amantissimo imperante una cum matre sua Zoë, tunc primum Lycandus praetura facta est, primusque eius praetor appellatus est Melias patricius, tunc temporis illic clisuriarcham agens, qui postea quoque propter insignem in Romanorum imperatorem fidem et plurima ac praecleara in Saracenos edita facinora magistri honore ornatus est.

Quod ad Abaram turmam attinet, ea sub Sebastiae themate erat, imperante vero Romano clusura facta est.

Statutum autem antiquitus fuit ut capitaneus Mardaitarum At-

δαϊτῶν Ἀτταλίας παρὰ τοῦ βασιλέως δηλονότι προβάλλεσθαι·
 διὸ καὶ παρὰ Λέοντος τοῦ μακαριωτάτου βασιλέως κατεπέμψεν
 προσβλήθη Σταυράκιος ὁ Πλατὺς ἐπονομαζόμενος, ὃς χρόνους
 μὲν διέτριψεν ἱκανούς, οὐχὶ καλῶς δὲ καὶ τὰ τέλη διέθηκε.
 5 τοῦ γὰρ πρωτοσπαθαρίου Εὐσταθίου καὶ ἀσηκρητῆς ἐν τῇ
 τῶν Κιβυρραιωτῶν θέματι ἐκ προσώπου ἀποσταλέντος φθό-
 ροι κινῆς ἀναμεταξὺ τούτων καὶ μάχαι γεγόνασιν· ὃ τε γὰρ
 Σταυράκιος ὁ Πλατὺς εἰς τὸν πατρίκιον Ἡμέριον καὶ λογο-
 θέτην τοῦ δρόμου θαρρῶν ὡς ἂν τε παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν βα-
 10 σιλέα μεσιτευθεὶς, τῇ ἐκ προσώπου Εὐσταθίῳ ἀντίπιπτε καὶ
 μάλιστα ἐναντιῶς εἶχεν ἐν οἷς αὐτὸν ἐώρα ἔξω τοῦ δέοντός
 τι διαπραττόμενον ἢ καὶ προστάττοντα· ὃ τε δὲ πάλιν ὁ
 ἐκ προσώπου Εὐστάθιος πρὸς τὸν Σταυράκιον διέκειτο ἐχθρο-
 δῶς, καὶ πολλὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεις καὶ μηχανὰς ἐπλάτ-
 15 τετο. ὅθεν αἰτίας ὁ προρρηθεὶς Εὐστάθιος κατὰ τοῦ Σταυ-
 ρακίου ἀνήγαγεν, ὡς τὸ τῶν Κιβυρραιωτῶν θέμα δύο στρα-
 τηγῶν ἔχειν οὐ δύναται, δηλονότι ἐμὲ καὶ τὸν Σταυράκιον
 τὸν κατεπάνω Μαρδαϊτῶν· ἄλλα γὰρ ἐμοῦ προστάττονος
 καὶ διοικεῖν ἐθέλοντος, ἄλλα ποιεῖν ὁ κατεπάνω Μαρδαϊτῶν
 20 βούλεται, καὶ ἀντεξουσίως ὦν τὰ αὐτῇ δοκοῦντα μανικῶς δια-
 πράττεται. ἀνήγαγε δὲ καὶ ἄλλας ψευδολογίας τινάς, καὶ
 πολλὰς μηχανὰς κατ' αὐτοῦ συνερρώψατο, τὰς μὲν πιθανῶς
 συνθεὶς, τὰς δὲ συκοφαντικῶς τε καὶ μανικῶς ἀναπλασάμε-
 νος. καὶ οὗτος δηλονότι τῇ πατρικίῳ Ἡμερίῳ καὶ λογοθέτῃ

taliae ab imperatore designaretur; unde etiam a Leone beatissimo im-
 peratore designatus fuit Stauracius cognomento Platys, qui aliquan-
 diu quidem illic egit, sed tributa non recte ordinavit. cum enim
 Eustathius protospatharius et asecretis in Cibyrhaeotarum thema vi-
 carius missus esset, aemulatio quaedam et contentio inter ipsos ex-
 orta est: quippe Stauracius Platys Hemerio patricio et logothetae cur-
 sus publici confidens, utpote quo intercedente imperatori conciliatus
 erat, Eustathio vicario se opposuit, atque omnino ei contrarium se
 praebeuit, ubi praeter decorum committentem aut praecipientem ali-
 quid videbat. vicissim Eustathius vicarius male erga Stauracium affe-
 ctus multas adversus ipsum fraudes machinabatur et querelas contra
 eum producebat, in Cibyrhaeotarum themate duos praetores esse non
 posse, se et Stauracium Mardaitarum capitaneum; quippe cum alia
 ipse iuberet statueretque, alia Mardaitarum capitaneus facere vellet
 et quasi sui iuris esset ea quae ipsi viderentur amenter peragere.
 produxit item alia quaedam mendacia, et multas contra eum fraudes
 excogitavit, quaedam probabiliter quidem, quaedam vero per calu-

τοῦ δρόμον θαρρῶν ταῦτα ἔγραψεν. ἐπὶ δὲ τῷ τότε καιρῷ φίλος Εὐσταθίου μᾶλλον ἢ ὁ πατριῖος Ἡμέριος ἤπερ Σταυρακίου, κἄν ὕστερον ἐχθρανθέντες ἀμφοτέρωι ἐχθρας ἀνάμεστοι καὶ μανίας πλήρεις γεγόναι. τὴν οὖν τοιαύτην ἀναφορὰν Εὐσταθίου δεξάμενος ὁ βασιλεὺς, καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ⁵ πατριῖου Ἡμερίου πεισθεὶς, δέδωκε τὴν τοῦ τοιοῦτου καταπάνω ἐξουσίαν τῷ πρωτοσπαθάρῳ Εὐσταθίῳ τῷ ἐκ προσώπου. τοῦ δὲ μακαρίου βασιλέως τὸν βίον ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω μετελλαχότος, Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τῆς αυτοκράτορος ἀρχῆς ἐγκρατῆς γεγονώς, ὡς πάντας τοὺς ὑπὸ τοῦ¹⁰ μακαρίου βασιλέως καὶ ἀδελφοῦ αὐτοῦ προβληθέντας ἐν τισὶν ἀρχαῖς διεδέξατο, χαιρεκάκοις καὶ κακοβούλοις ἀνδράσι πεισθεὶς, οὕτω δὴ καὶ τὸν προρρηθέντα Εὐσταθίον διεδέξατο καὶ ἀντ' αὐτοῦ πεποίηκεν ἕτερον. ὁ γὰρ Χασὸς ἐκεῖνος ὁ ἐκ Σαρακηνῶν τῷ γένει ὀρμώμενος, Σαρακηνὸς δὲ τῷ ὄντι τῇ¹⁵ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ καὶ τῇ λατρείᾳ διατελῶν, ὁ τοῦ πατριῖου Δαμιανοῦ δοῦλος, ἐπεὶ πολλὴν παρρησίαν εἶχε τῷ τότε καιρῷ ὁ πρωτοσπαθᾶριος οὗτος Χασὸς πρὸς τὸν κύριον Ἀλέξανδρον τὸν βασιλέα, ὡσαύτως καὶ ὁ πρωτοσπαθᾶριος Νικήτας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Χασέ, ὁ καὶ τῶν Κιβυρραιωτῶν στρατηγὸς²⁰

P 138 γεγονώς παρὰ τοῦ αὐτοῦ κυροῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως. ὁ Νικήτας οὖν οὗτος ὁ ἀδελφὸς τοῦ προρρηθέντος Χασέ τὸν βασιλέα ἤτησατο ὅτι ὡς ἀρχαῖόν σου φίλον εὐεργετῆν με κρέπον ἐστίν, ἐν δὲ πρὸς τὴν βασιλείαν σου αἴτημα ἔχω,

3 ἐχθρανθέντες vulgo 8 τῷ δὲ μακαρίῳ βασιλεὶ vulgo 10
ὡς Meursius pro δε 11 προκληθέντας vulgo

mniam amenter conflagens. atque haec quidem Hemerio patricio et logothetae cursus publici confisus scribebat. et is sane tunc temporis Eustathio magis quam Stauracio favebat, etsi postea inimici ambo infestissimi fuerint. eiusmodi igitur Eustathii relatione accepta imperator, et Hemerii patricii petitione persuasus, capitanei istius dignitatem protospathario Eustathio vicario dedit. sed ad superos elato beato illo imperatore, Alexander eius frater imperio potius ferme omnes a fratre imperatore defuncto honoribus auctos in ordinem redegit, hominum malignorum pravis consiliis persuasus; et sic Eustathio, quem diximus, honorem non prorogavit, sed alium ipsi substituit. nam protospatharius Chase ille a Saracenis genus ducens, et re ipsa eorum quoque sententiam mores ac cultum retinens, Damiani patricii servus, plurimum tunc gratia valebat apud Alexandrum imperatorem, quemadmodum et protospatharius Nicetas eius frater, qui etiam Cibyrhaeotarum praetor ab eodem imperatore factus fuit. hic igitur Nicetas praedicti Chase frater imperatorem compellavit, oport-

καὶ δίκαιόν ἐστιν εἰσακοῦσαί μου. τοῦ δὲ βασιλέως διαπο-
 ρουμένου καὶ ἄντερωτῶντος τί ἂν εἴη τοῦτο τὸ αἶτημα, καὶ
 ὅπερ εἴαν ἐστιν ὑπακοῦσαι ὑποσχομένου, ὁ προρρηθεὶς Νική-
 της ᾗτήσατο ὅτι τὸν υἱὸν μου αἰτοῦμαι ἵνα ποιήσῃ ἡ βασι-
 5 λεία σου κατεπάνω τῶν Μαρδαϊτῶν Ἀτταλίας· οὗ τινός ὁ
 βασιλεὺς τῇ αἰτήσῃ πεισθεὶς, ἐπὶ προελεύσεως εἰσγαγὼν ἐπὶ
 τοῦ Χρυσοτρικλίνου τὸν υἱὸν τοῦ πρωτοσπαθαρίου Νικήτα
 τὸν σπαθαροκандιδάτον Ἀβέρκιον, προεβάλετο αὐτὸν κατεπάνω
 τῶν Μαρδαϊτῶν Ἀτταλίας, καθὼς καὶ ὁ μακάριος Λέων ὁ
 10 βασιλεὺς πρότερον Σταυράκιον τὸν Πλατὺν ἐπονομαζόμενον.
 καὶ ὁ εἰς ἀρχῆθεν παλαιὸς ἔχων τύπος, καθὼς ἐν ἀρχαῖς εἴ-
 ρηται, ὑπὸ τοῦ βασιλέως προβάλλεσθαι τὸν κατεπάνω Μαρ-
 δαϊτῶν.

Ἰστέον ὅτι ἐπὶ βασιλέως τοῦ Θεοφίλου παρακοιμώμενος
 15 γέγονε Σχολαστικός ὀστιάριος, ἐπὶ δὲ Μιχαὴλ υἱοῦ Θεοφίλου
 παρακοιμώμενος Λαμιανὸς πατρικίος· καὶ μετὰ τοῦτον ἐπὶ
 τοῦ αὐτοῦ γέγονε παρακοιμώμενος Βασίλειος ὁ φιλόχριστος
 βασιλεὺς. ἐπὶ δὲ τοῦ Βασιλείου φιλοχρίστου δεσπότητος πα-
 ρακοιμώμενος οὗ γέγονε δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς βασιλείας. ἐπὶ
 20 δὲ Λέοντος τοῦ φιλοχρίστου δεσπότητος παρακοιμώμενος γέγονε
 Σαμωνᾶς ὁ πατρικίος, καὶ μετὰ τοῦτον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βασι-
 λέως γέγονε Κωνσταντῖνος ὁ πατρικίος. ἐπὶ δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ
 βασιλέως γέγονε παρακοιμώμενος πατρικίος Βαρβᾶτος. ἐπὶ δὲ

δ ὑπακοῦσαι om M

Vere sibi ut amico veteri beneficium conferri, esse autem unum quod
 ab eius maiestate peteret, in quo exaudiri deberet: imperatore vero
 ambigente, interroganteque quidnam illud esset, et pollicente ipsum
 id, quicquid tandem esset, impetratum esse, respondit ut filius meus
 capitaneus Mardaitarum Attaliae creetur; eiusque petitioni satisfaciens
 Imperator Abercium spatharocandidatum Nicetae protospatharii filium,
 in processu introductum in triclinium Aureum, Mardaitarum Attaliae
 Capitaneum designavit, quemadmodum antea beatus Leo imperator
 Stauracium Platyn cognominatum. et eo quidem ritu, ut initio dixi,
 antiquitus ab imperatore Mardaitarum capitaneus designabatur.

Sciendum autem sub Theophilo imperatore accubitorem fuisse
 Scholasticum ostiarium, et sub Michaële eius filio Damianum patri-
 cium, et post eum sub eodem Basilio qui postea Christi amans im-
 perator fuit. sed sub Basilio Christi amante imperatore, quoad usque
 regnavit, nullus fuit accubitor, verum imperante Leone iterum hac
 dignitate ornatus est Samonas patricius, et post eum sub eodem im-
 peratore Constantinus patricius. Alexandro autem imperium tenente
 accubitor creatus fuit Barbatos patricius; et sub Constantino Christi

τῷ αὐτῷ θέματι ἀνήγαγε πρὸς τὸν αὐτὸν κύριον Ῥωμανὸν περὶ
 τε τῶν Μιληγγῶν καὶ τῶν Ἐζεριτῶν, ὅτι ἀποστατήσαντες οὐ
 πείθονται οὔτε τῷ στρατηγῷ οὔτε βασιλιῇ κελεύσει ἐπείκου-
 σιν, ἀλλ' εἰσὶν ὡσπερ αὐτόνομοι καὶ αὐτοδέσποτοι καὶ οὔτε
 παρὰ τοῦ στρατηγοῦ δέχονται ἄρχοντα οὔτε συνταξιδεύειν ἔ-
 αὐτῷ ὑπέκουσιν οὔτε ἄλλην τοῦ δημοσίου δουλείαν ἐκτελεῖν
 πείθονται. καὶ μέχρι τοῦ ἀνελεθεῖν τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ συ-
 νέβη προβληθῆναι τὸν πρωτοσπαθᾶριον Κρινίτην τὸν Ἀρο-
 τρᾶν στρατηγὸν ἐν Πελοποννήσῳ· τῆς δὲ ἀναφορᾶς τοῦ πρω-
 τοσπαθᾶριου Ἰωάννου καὶ στρατηγοῦ Πελοποννήσου τοῦ πρω- 10
 τεύοντος καταλαβούσης καὶ κατ' ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τοῦ κυ-
 P 134 ροῦ Ῥωμανοῦ ἀναγνωσθείσης, καὶ περιεχοῦσης τὴν ἀποστασίαν
 τῶν προρρηθέντων Σκλάβων καὶ πρὸς τὰς βασιλικὰς προσ-
 τάξεις δυσπειθείαν ἢ μᾶλλον ἀπειθείαν, ἐδέξατο ὁ αὐτὸς
 πρωτοσπαθᾶριος Κρωίτης ἵνα, θπει εἰς τοσαύτην ἤλασαν ἀποσ- 15
 τασίαν καὶ ἀπειθείαν, ἐστρατεύσῃ κατ' αὐτῶν καὶ καταπο-
 λεμήσῃ καὶ ὑποτάξῃ καὶ ἐξολοθρεύσῃ αὐτούς. ἀρξάμενος οὖν
 πολεμεῖν αὐτούς ἀπὸ μηνὸς Μαρτίου, καὶ κατακάυσας τὰ
 θέρη αὐτῶν καὶ ληϊσάμενος πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν, ἔσχεν αὐ-
 τοὺς ἀνδισταμένους καὶ ἀντέχοντας μέχρι μηνὸς Νοεμβρίου· 20
 ἀπὸ τότε δὲ ἰδόντες τὴν ἐαυτῶν ἐξολόθρευσιν ᾗτήσαντο λό-
 γον τοῦ ὑποταγῆναι αὐτοῖς καὶ τυχεῖν συμπαθείας ὑπὲρ ὧν
 πρώην ἐπλημμέλησαν. ὁ οὖν προρρηθεὶς πρωτοσπαθᾶριος

18 αὐτὸς M

tharius eiusdem thematis praetor ad imperatorem per literas rettulit
 Milengos et Ezeritas defecisse, neque aut praetori aut imperiali man-
 dato obedientiam ultra exhibere, sed quasi liberi ac sui iuris essent,
 neque principem a praetore accipere neque cum eo ad bellum profici-
 scisci aut officium denique ullum fiscale praestare velle. dum autem
 hae literae in itinere sunt, contigit ut Peloponnesi praetor destinaretur
 protospatharius Crinites Arotas; cumque allatae essent protospatharii
 Ioannis et Peloponnesi praetoris literae et coram imperatore Romano
 lectae, intellectumque esset praedictos Sclavos defecisse et imperiali-
 bus mandatis aut aegre aut omnino non parere, iniunctum eidem pro-
 tospathario Crinitae fuit ut quandoquidem descivissent atque ad ia-
 obedientiam devenissent, arma contra eos sumeret, oppugnaret, sub-
 iugaret extirparetque. bellum igitur auspiciatus mense Martio, fru-
 gibus exustis et agris eorum omnibus vastatis, repugnantes habuit
 usque ad mensem Novembrem: sed ex eo perniciem suam videntes
 de subiectione convenire voluerunt, et praeteritorum delictorum veni-
 am postularunt. itaque praedictus protospatharius Crinites et prae-

καὶ στρατηγὸς ὁ Κρινίτης ἐξέδτεο αὐτοῖς πύκτα πλείονα ὧν ἐτέλουν, τοὺς μὲν Μιληγγοὺς ἀπὸ τῶν ξ νομισμάτων ὧν πρότερον ἐτέλουν, νομίσματα φμί, ὡς εἶναι τὸ πᾶν πάντων αὐτῶν νομίσματα χ', τοὺς δὲ Ἐζερίτας ἀπὸ τῶν ε' νομισμάτων 5 ὧν πρότερον ἐτέλουν, ἕτερα νομίσματα τ', ὡς εἶναι τὸ πᾶν πάντων αὐτῶν νομίσματα χ', ἅτινα καὶ ἀπήτησα καὶ εἰσεκόμισεν ὁ αὐτὸς πρωτοσπαθᾶριος Κρινίτης ἐν τῷ θεαφυλάκιῳ κοιτῶν. τοῦ δὲ πρωτοσπαθαρίου Κρινίτου ἐν τῷ θέματι μετατεθέντος Ἑλλάδος, καὶ τοῦ πρωτοσπιθαρίου Βάρδα τοῦ 10 Πλατυπόδη προβληθέντος στρατηγοῦ ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ τῆς ἀταξίας γενομένης καὶ στάσεως παρὰ αὐτοῦ τοῦ πρωτοσπαθαρίου Βάρδα τοῦ Πλατυπόδη καὶ τῶν ἑμοφρόνων αὐτοῦ πρωτοσπαθαρίων καὶ ἀρχόντων, καὶ τὸν πρωτοσπαθᾶριον Λέοντα τὸν Ἀγέλαστον ἀποδιωξάντων ἀπὸ τοῦ θέματος, καὶ 15 εὐθέως γενομένης καὶ τῆς τῶν Σκλαβησιανῶν ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἀπέστειλαν οἱ αὐτοὶ Σκλάβοι, οἳ τε Μιληγγοὶ καὶ οἱ Ἐζερῖται, πρὸς τὸν κύριον Ῥωμαίων τὸν βασιλέα, ξηαιτούμενοι καὶ παρακαλοῦντες τοῦ συμπαθηθῆναι αὐτοὺς τὰς προσθήκας τῶν πάντων καὶ τελεῖν αὐτοὺς καθὼς 20 καὶ πρότερον ἐτέλουν. ἐπεὶ δὲ, καθὼς προείρηται, εἰσῆλθον οἱ Σκλαβησιανοὶ ἐν τῷ θέματι Πελοποννήσου, δεδιὼς ὁ βασιλεὺς ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ προστεθέντες τοὺς Σκλάβους παπελῆ-ἐξολόθρευσιν τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐργάσωνται, ἐποίησεν αὐτοὺς χρυσοβούλλιον ἵνα τελῶσι τὰ πύκτα ὡς καὶ πρότερον,

tor tributa illis graviora imposuit, Milengis quidem ad sexaginta nomismata, quae antea solvebant, alia quingenta et quadraginta, ita ut universum ipsorum tributum esset nomismatum sexcentorum, Ezeritis vero supra trecenta nomismata pristina alia trecenta, ut essent sexcenta; quae exegit quoque idem protospatharius Crinites, intulitque in sacrum cubiculum. protospathario autem Crinite in Graeciae thema transposito cum in Peloponneso successisset protospatharius Bardas Platypus, et turbas ac factio exortae essent inter ipsum protospatharium Bardam Platypodem aliosque eius partis protospatharios atque principes, qui protospatharium Leonem Agelastum themate expulerant, protinus in thema illud Sclabesianis irruentibus, miserunt illi ipsi Sclavi Milengi et Ezeritae ad dominum Romanum imperatorem, commiserationem petentes super auctis tributis, permetterenturque ea pendere qualla pridem pependierant. imperator autem ob Sclabesianorum adventum veritus ne Sclavis conjuncti omnino eum themate Peloponnesi exuerent, auream illis bullam dedit ut tributa tantum solverent quemadmodum primitus solebant, Milengi scilicet

νόν γελάνδια βασιλικά πλώϊμα μέχρι τῶν δέκα. ἐπει δὲ ὁ
 μακάριος βασιλεὺς ὄλα τὰ πλείονα αὐτοῦ μεταστασιμάτα εἰς
 τὴν Πηγάς ἐποίηε διὰ τὸ καὶ ὑπ' αὐτοῦ κτισθῆναι τὰ τοι-
 αῦτα παλάτια, ὁμοίως καὶ εἰς τὸ Ἑβδομον καὶ εἰς τὴν Ἱερίαν
 καὶ εἰς τὴν Βρύαν, εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἀγρᾶριον κατὰ τὸν πα- 5
 λαιὸν τύπον. ὅτε δὲ εἰς μακρότερον ἀπῆει πρόκεισον, οἶον
 εἰς τὰ Θέρμα τῆς Προύσης καὶ εἰς ἐπιτήρησιν τοῦ Ῥηγίου
 τῆς γεφύρας, εἰσῆει, καθὼς προεῖρηται, εἰς δρομώνιον, καὶ
 ἤκολούθει ἕτερον δρομώνιον, διότι καὶ πλείονας ἄρχοντας εἰσ-
 ἔρχεσθαι μετὰ τοῦ βασιλέως, καὶ τοὺς ὑπολοίπους εἰς το 10
 δευτέρου δρομώνιον. ὁ δὲ αἰεδιδμος καὶ σοφώτατος Λέων ὁ
 βασιλεὺς φιλοτιμότερόν πως πρὸς τοὺς μαγίστρους καὶ πα-
 τρικίους καὶ οἰκείους συγκλητικὸς διακείμενος καὶ Θέλων
 αἰεὶ τοῦτο συγκαίρεσθαι, λογισάμενος μὴ ἐπαμκεῖν εἰς ὑπο-
 φροχὴν πλείων ἀρχόντων τὸ ἀγρᾶριον, ἐποίησε δρομῶ- 15
 νιον, καὶ δὴ ἀπαύστως εἰσῆρχετο ἐν αὐτῷ ὁποῦδ' ἐβούλετο
 ἀπελθεῖν. συνήρχοντο δὲ μετὰ αὐτοῦ οἶους ἂν ἐβούλετο τῶν
 ἀρχόντων, ἀπὸ τε μαγίστρων καὶ πατρικίων· κατὰ τύπον γὰρ
 ἐν τῷ ἀγρᾶριῳ οὐδεὶς ἕτερος εἰσῆρχετο μετὰ τοῦ βασιλέως
 εἰ μὴ ὁ δρογγᾶριος τῆς βίγλης καὶ ὁ δρογγᾶριος τοῦ πλωτ- 20
 μου καὶ ὁ λογοθέτης τοῦ δρόμου καὶ ὁ ἐταιρειάρχης καὶ
 ὁ μυστικὸς καὶ ὁ τῶν δεήσεων, καὶ ὅτε παρῆν ἐν τῇ πόλει,
 § 140 καὶ ὁ δομέστικος τῶν σχολῶν, καὶ ὁ παρακοιμώμενος, καὶ ὁ
 πρωτοβεστιᾶριος, καὶ ἐκ τῶν κοιτωνίτων οὓς ἂν ἐκέλευσεν ὁ

2 μεταστήματα M 4 εἰρίαν M 5 βροίαν M 9 διὰ τὸ ?

vigationi instructa decem erant. cum vero beatæ memoriæ impera-
 tor plerumque ad Pegana migraret, quod ea palatia ab eo aedificata
 essent, similiter in Hebdomum, in Hieriam et in Bryantem, agrarium
 de more prisco ingrediebatur: at cum longiorem aliquam profectio-
 nem susciperet, veluti ad Prusæ thermas et ad Rhegii pontem videndum,
 dromonium, ut antea dictum est, conscendebat, sequebaturque alte-
 rum dromonium, in quo reliquus comitatus esset, cum in priori una
 cum imperatori essent plerique principes. sed Leo ille præclarus ac
 sapientissimus imperator benignius erga magistros patricios et consi-
 liarios suos affectus, gratificarique eis hac in re cupiens, cum ad
 plerosque principes excipiendos non sufficere agrarium videret, dro-
 monium fieri curavit, eoque semper usus est quocumque demum pro-
 ficisci vellet; et comitabantur e principibus magistris patriciis, quos-
 cunque vellet. in agrario enim ritu solito nemini cum eo esse lice-
 bat nisi drungario excubiarum, drungario rei navalis, logothetæ cur-
 sus publici, hetaeriarchæ, mystico, magistro libellorum supplicum,
 domestico scholarum, si in urbe esset, accubitori, protovestiario, et e

βασιλεύς. δι' οὖν τὸν τρόπον τοῦτον ἐποίησε Λέων ὁ αὐτίδης
 καιροῦν ἐποίησε καὶ ἕτερον δρομώνιον, ὃ καὶ δευτέρον προση-
 ἠρορέθη καὶ ἀκολούθως ἀνομάσθη. καὶ γὰρ εἰς μακρόκενσα
 5 ἄπηει ὁ μακάριος οὗτος βασιλεύς, οἷον εἰς Νικομήδειαν, εἰς
 τὸν Ὀλυμπον, εἰς τὰ Πύθια· καὶ διὰ τοῦτο ἐπετηδύσατο
 τὰ δύο δρομώνια εἰς ὑπηρεσίαν καὶ ἀνάπαυσιν αὐτοῦ τε καὶ
 τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ. πολλάκις γὰρ ἐξερχόμενον αὐτοῦ εἰς
 τὰ πλησίον πρόκενσα, τὴν μίαν εὐσίαν κατελίμπανεν εἰς τὸν
 10 Ἰππόδρομον πρὸς φύλαξιν τοῦ παλατίου, διὰ τὸ τάγμα τοῦ
 ἀριθμοῦ κατὰ τὸν ἐπικρατήσαντα παλαιὸν τύπον μετὰ τοῦ
 δομαστικῶν τῶν σχολῶν ταξιθεύειν, καὶ ἐναπομένοντες εἰς τὸν
 Ἰππόδρομον συνῆξιούσι κατὰ τύπον τοῦ βασιλευσίου εἰς τὰ
 πρόκενσα.

15 Ὅτι ἐξ ἀρχῆς καὶ ἄνωθεν βασιλικὸν ὄφρῆκον ἦν τῷ πρω-
 τοσπαθάρῳ τῆς φιάλης· οὗτος δὲ ὁ πρωτοσπαθάρῳ τῆς
 φιάλης ἐπεκράτει καὶ εἶχεν ὑπ' αὐτὸν πάντας τοὺς ἐλάτας
 τῶν βασιλικῶν ἀγροῦν ἰουσίων τε καὶ μαύρων, ἄνευ τῶν
 ἀγροῦν τῆς Ἀγούστης· τὰ γὰρ ἀγροῦν τῆς Ἀγούστης
 20 τὰ τε ἰουσία καὶ μαύρα ἐπεκράτει καὶ ἐξουσίαζεν ὁ τῆς τρα-
 πέλης τῆς Ἀγούστης. ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ αὐ-
 τίδου καὶ σοφωτάτου βασιλέως καινουργηθέντα τὰ δρομώνια
 κελεύσει βασιλικῆ εἶχεν ὁ αὐτὸς πρωτοσπαθάρῳ τῆς φιάλης

11 ἐπικρατήσαν M, idque post τύπον

12 ἐναπομένοντος M

Cubiculariis quos imperator iussisset. hac itaque de causa Leo ille
 Praeclarus ac sapientissimus imperator dromonium fecit; et aliquanto
 Post alterum quoque dromonium fieri curavit, quod secundum appel-
 latum semper nomen retinuit. saepe enim imperator hic longiora
 itinera instituebat, veluti Nicomediam aut Olympum versus et Pythia;
 Quamobrem etiam haec dromonia paravit in suum ac principum suo-
 rum usum ac commodum. frequenter vero cum non ita longe pro-
 fecturus esset, partem unam in Hippodromo relinquebat ad palatii
 Custodiam, quia ibi iam ex antiquo more numeri cohors cum schola-
 rum domestico in praesidio agere solebant; cumque in Hippodromo
 manerent ritu solito, una cum imperatoribus in processum pergebant.

Primitus vero etiam imperiale officium gerebat Phialae protospa-
 tharius, habebatque sub sua potestate remiges omnes agrariorum im-
 peratoris tam russaeorum quam nigrorum, exceptis iis quae ad Au-
 gustam pertinebant: ista enim sive russaeta sive nigra sub ipsius men-
 sae domestico erant. sed cum sub Leone praeclaro illo ac sapien-
 tissimo imperatore dromonia primum conficerentur imperiali iussu,

καὶ τῶν τοιούτων δρομωνίων τοὺς ἐλάτας ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ
 ἐξουσίαν. ὁ οὖν προρρηθεὶς πρωτοσπαθάριος τῆς φιάλης καθ'
 ἑκάστην ἡμέραν καὶ καθ' ἑκάστην δαίτην ἀπὸ παλαιοῦ τύπου
 κατήρχετο καὶ ἐκαθέζετο ἐν τῇ φιάλῃ (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ
 ἐλέγετο πρωτοσπαθάριος τῆς φιάλης) καὶ τὰς ἀναμεταξὺ δί-3
 κας τῶν ἐλατῶν τῶν τε ἀγρारीων καὶ τῶν δρομωνίων τῶν
 παρ' αὐτοῦ ἐξουσιαζομένων ἔκρινε καὶ κατὰ τὸ δίκαιον ἐδί-
 καζέ τε καὶ ἐδοίκει· καὶ ἥνικα παρὰ τὸ δέον εὗρισκέ τινα
 ἢ ἐργαζόμενον ἢ τινα ἀδικοῦντα ἢ εἰς τὴν ἰδίαν δουλείαν
 βαγεύοντα, τοῦτον διὰ μαγκλαβίων σφοδρῶν ἐπεξήρχετο. καὶ 10
 καθ' ὃν εἴρηται τρόπον, πάντες οἱ τῶν δρομωνίων ἐλάται καὶ
 οἱ τῶν τοῦ βασιλέως ἀγρारीων, τῶν ῥουσιῶν καὶ τῶν μαύ-
 ρων, ὑπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὴν θεωρίαν ὑπῆρχον τοῦ πρωτο-
 σπαθαρίου τῆς φιάλης. τὰ δὲ τῆς Ἀγούστης ἀγράρια τὰ
 τε ῥούσια καὶ μαῦρα ὑπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἐφορείαν ὑπῆρ-15
 χον τοῦ τῆς τραπέζης τῆς Ἀγούστης, δηλονότι τὸν λόγον
 τῶν ἀγρारीων τούτων ποιῶντος τοῦ τῆς τραπέζης οὐχὶ πρὸς
 τὴν Ἀγούστην ἀλλὰ πρὸς τὸν βασιλέα. ἐπὶ δὲ Ἀέοντος τοῦ
 αἰοιδίμου καὶ σφωτάτου βασιλέως ἦν πρωτοσπαθάριος τῆς
 φιάλης ὁ Ἰωάννης, οὗ τὸ δπικλήν ὁ Θαλάσσων, καὶ μετ' αὐ-20
 τὸν γέγονεν ὁ πρωτοσπαθάριος ὁ Ποδάρων, καὶ μετ' ἐκείνον
 ὁ πρωτοσπαθάριος Ἀέων ὁ Ἀρμένης ὁ τοῦ πρωτοσπαθαρίου
 Ἀρσενίου καὶ μαγκλαβίτου πατῆρ. οὗτοι δέ, ὃ τε ὁ πρωτο-

7 ἐδικασέ vulgo 10 ἐπεξήρχετο vulgo quanquam infra quoque
 p. 241, 11 ἐπεξῆλθε 22 ὁ Ἀρμένης — ὁ Ἀέων add B

eorum etiam remiges protospatharii Phialae arbitrio subiecti fuere;
 isque quotidie ex veteri consuetudine sub vesperam descendens con-
 sidebat in Phiala, unde et protospatharii Phialae nomen accepit, ac
 inter agrariorum dromoniorumque remiges sibi subiectos lites iudica-
 bat atque ius dicebat administrabatque; et si quid praeter decorum
 commisisset aliquem comperisset aut iniuriam cuiquam fecisset vel offi-
 cium suum deseruisse, eum flagris acriter excipiebat. et, ut dictum
 est, omnes remiges dromoniorum agrariorumque imperialium, tam
 russaeorum quam nigrorum, sub potestate erant ac cura protospatha-
 rii Phialae: sed Augustae agraria sive russaea sive nigra ad mensae
 ipsius domesticum pertinebant, ita tamen ut ille muneris sui ratio-
 nem non Augustae redderet sed imperatori. sub Leone autem prae-
 clarissimo illo ac sapientissimo imperatore Phialae protospatharius erat
 Ioannes cognomento Thalasson, post quem Podaron, cui successit
 Leo Armenius, Arsenii protospatharii et manclabitae pater. hi vero,
 protospatharius Podaron et Leo Armenius, protelatae fuerunt Nasar
 patricii et rei navalis drungarii; et sub Basilio Christi amatissimo

σπαθάριος Ποδάρων και ὁ Λέων ὁ Ἀρμένης, πρωτελάται γε-
 γόνασι τοῦ πατρικίου Νάσαρ και δρογγαρίου τοῦ πλωΐμου,
 και ἐπὶ Βασιλείου τοῦ φιλοχρίστου δεσπότου ἀνῆξαν ἀπὸ τοῦ
 πλωΐμου και γεγόνασι πρωτελάται τοῦ ἀγρारीου τοῦ βασι-
 5 λέως· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ αἰοΐμου και σο- P 141
 φωτάτου βασιλέως, ἤρκα και τὰ δρομώνια ἐποίησε, διὰ τὴν
 ἀνδρίαν αὐτῶν και τὴν ἐμπειρίαν τῆς θαλάσσης ἐποίησεν
 αὐτοὺς πρωτοκαράβους. και περιστάσεως γενομένης εἰσήγα-
 γην ὁ βασιλεὺς τῶν δύο δρομωνίων τοὺς ἐλάτας μετὰ τῶν
 10 δύο πρωτοκαράβων τοῦ πρώτου δρομωνίου εἰς χελώνδια πλωΐ-
 ῖμα, δούς αὐτοῖς ἐξόπλισιν πολλὴν και ἀναγκαίαν, οἷον σκο-
 τάρια δόρκας κλιβάνια κάλλιστα, και ἄλλα ὅσα ἐπιδέονται
 πλωΐμοι στρατιῶται ἐπιφέρεισθαι· και ἀνελάβετο αὐτοὺς ὁ
 πατρικίος Εὐστάθιος και δρογγάριος τοῦ πλωΐμου μετὰ τοῦ
 15 βασιλικοῦ στόλου, και ἀπῆει κατὰ τῶν ἐναντίων. τοῦτο δὲ
 ὄλον ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς διὰ τὸ ἀποβλέπειν τὸν πατρικίον
 Εὐστάθιον και δρογγάριον τοῦ πλωΐμου πρὸς ὄλεμον τῶν
 ἐναντίων. και ἀντ' ἐκείνων ἐκυβέρνα τὸ βασιλικὸν δρομώνιον
 20 Μιχαὴλ ὁ γέρον και συνετὸς ἐκεῖνος, ὄντων αὐτῶν τῷ τότε
 καιρῷ πρωτελάτων. οἱ δὲ ἐλαύνοντες εἰς τὰ δρομώνια ἕως
 τῆς ἐλευσεως τῶν βασιλικῶν ἐλατῶν ὑπῆρχον Στενίται ἐκ τῶν
 οὐσιῶν τοῦ Στενοῦ. δις δὲ ὑπέστρεψαν ἐκ τοῦ ταξιδίου,
 πάλιν ἦσαν εἰς τὴν ἰδίαν δουλείαν καθῶς και προῦπῆρχον.
 τότε οἷονε φιλοτιμούμενος ὁ βασιλεὺς τὸν πρωτοσπαθάριον
 25 τὸν Ποδάωνα διὰ τὸ ἀνδραγαθῆσαι αὐτὸν και εὐδοκιμῆσαι

19 ἀπὸ Μ

Imperatore a re navali translati protelatae agrarii imperatorii effecti
 sunt; sub Leone vero praeclaro sapientissimoque imperatore, cum
 dromonia is fecisset, propter eorum fortitudinem reiue maritimae
 peritiam protocarabi facti sunt; cum autem belli necessitas urgeret,
 utriusque dromonii remiges, cum duobus primi dromonii protocara-
 bis in chelandia imperator introduxit, data iis armatura multiplici et
 necessaria, ut sunt scuta, pelles cervinae, clibana pulcherrima, et
 alia quibus adscitis Eustathius patricius reiue navalis drungarius
 cum classe imperatoria contra hostes profectus est. fecitque totum
 hoc imperator, quia Eustathius patricius reiue navalis drungarius
 bellum cum hostibus gerere cogitabat; et interea vice illorum dro-
 monium imperiale gubernabat Michael ille senex ac peritissimus
 omnium illius aevi protelatarum. qui autem dromonia agitabant, usque
 dum imperatoris remiges venirent, Stenitae erant Steni incolae. cum
 vero ex hellica expeditione redirent, pristina iterum officia praesta-
 bant. et tunc honoris ergo Imperator protospathario Podaroni pro-

ἐπὶ πάντας εἰς τὸν πόλεμον καὶ μαρτυρηθῆναι καὶ παρὰ τοῦ πατρικίου Εὐσταθίου καὶ δρουγγαρίου τοῦ πλωΐμου ἑτερον τοιοῦτον μὴ εἶναι εἰς τὸ πλωΐμον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ καὶ διαγέραςι καὶ ταῖς λοιπαῖς ἀρεταῖς καὶ μάλιστα τῇ πρὸς τὸν βασιλέα εὐνοίᾳ καὶ δρθῇ πίστει, δέδωκεν αὐτῷ καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρωτοσπαθαρίου τῆς φιάλης. διὰ τε τὸ εἶναι αὐτὸν ἀγράμματον, προστάζει τοῦ βασιλέως κατήρχετο κριτῆς ἀπὸ τοῦ Ἱπποδρόμου καὶ συνεκαθέζετο μετὰ αὐτοῦ ἐν τῇ φιάλῃ καὶ ἔκρινε τοὺς ἐλάτους. τὰ δὲ αἰγυνοσιακὰ ἀγράρια, καθὼς προεῖρηται, ἐπεκράτει ὁ τῆς τραπέζης τῆς Αὐγούστης. 10 μετὰ τοῦτο δὲ προσβιάλετο ὁ βασιλεὺς τὸν τε Ποδάρωντα καὶ τὸν Λέοντα τὸν Ἀρμένην τοποτηρητὰς τοῦ βασιλικοῦ πλωΐμου· πρωτοκαράβους δὲ τοῦ δρομωνίου αὐτοῦ προσβιάλετο τὸν Μιχαῆλ ἐκαῖνον τὸν γέροντα, πρωτελεύτην τῷ τότε καιρῷ δρομωνίου τυγγάνοντα, δευτεροελεύτην δὲ γεγονότα τοῦ 15 ἀγραρίου Βασιλείου τοῦ φιλοχρίστου δεσπότου, καὶ τὸν ἑτερον Μιχαῆλ, οὗ τὸ ἐπίκλην Βαρκαλᾶς, ὅστις ἦν πρότερον εἰς τὸ πλωΐμον πρωτελάτης τοῦ δρουγγαρίου Εὐσταθίου καὶ πατρικίου, ὅτε ἐπέρασε τοὺς Τούρκους καὶ κατεπολέμησε τὸν Συμεὼν τὸν ἄρχοντα Βουλγαρίας. οὗτος οὖν ὁ Συμεὼν ὁ 20 ἄρχων Βουλγαρίας μαθὼν τὴν τοῦ πλωΐμου πρὸς τὸν ποταμὸν ἄφιξιν, καὶ ὅτι μέλλει τὸ πλωΐμον τοὺς Τούρκους κατ' αὐτοῦ περᾶσαι, ἐποίησε λέσας ἤτοι πλοκάς ἰσχυρὰς πάνυ καὶ στερεμνίους, ὥστε μὴ δύνασθαι τοὺς Τούρκους ἀντιπερᾶν·

2 πόλεμον M

pter rem praeclarissime gestam prae omnibus in bello, et quia Eustathius patricius reiique navalis drungarius hoc illi testimonium perhibuerat, non esse alium in tota classe maiore fortitudine vigilantia et aliis virtutibus, maxime vero amore ac fide in imperatorem, potestatem protospatharii Phialae contulit. cumque illiteratus esset, iussu imperatoris ex Hippodromo iudex veniebat, qui cum eo in Phiala sedebat et remiges iudicabat. at Augustae agraria, ut dictum est, mensae Augustae domesticus curabat. postea autem imperator Podaronem et Leonem Armenium classis suae vicarios designavit; protocarabos vero dromonii sui fecit Michaëlem illum senem, qui tunc temporis protelates dromonii erat et ante in agrario Christi amantissimi imperatoris Basilii deuterocelates, et Michaëlem alterum, Barcalan cognominatum, qui ante protelates in classe erat sub Eustathio patricio et drungario, cum contra Turcas proficisceretur et Symeonem Bulgariae principem debellaret. qui Symeon Bulgariae princeps cognito in flumen deductam esse classem et Turcas contra se transmissuram, funes fecit sive catenas firmas ac duras admodum, quibus im-

- δι' ἣν ἐπίνοιαν καὶ ἐκωλύθησαν οἱ Τοῦρκοι τὸ πρῶτον περᾶσαι. ὁ οὖν προρρηθεὶς Μιχαὴλ ὁ Βαρκαλᾶς μετὰ καὶ ἄλλων δύο πλωτῶν ἀναλαβόμενοι τὰ σκουτάρια καὶ σπαθία αὐτῶν, ἀνδρείῳ καὶ ἰσχυρῶς ὁρμήματι ἐκπηδήσαντες τοῦ χελανδίου P 142
- 5 κατέκοψαν τὰς λέσας ἤτοι τοὺς πλοκοῦς, καὶ ἤνοιξαν τὸν πόντον Τοῦρκοις. τοῦτον οὖν τὸν Βαρκαλᾶν οἱ Τοῦρκοι ἰδόντες καὶ τὸ ἀνδρείον αὐτοῦ ὑπερθουμάσαντες, ὅτι μόνος τῶν δύο προπορευόμενος πλωτῶν πρῶτος κατέκοψε τὸν πλοκόν, θουμάσαντες εἶπον ὅτι τοῦτον ἐπρεπεῖν ὀνομάζεσθαι πατρίκιον
- 10 καὶ εἶναι κεφαλὴν τοῦ πλωτῆμον. τὴν οὖν τοῦ Βαρκαλοῦ ἀνδρείότητα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν αὐτὸν δευτεροελάτην εἰς τὸ δρομῶνιον βασιλικόν. εἰθ' οὕτως τοῦ Ποδάρωνος καὶ τοῦ Λέοντος γενομένων τοποτηρητῶν προσβλήθη ὁ Μιχαὴλ ὁ γέρον καὶ οὗτος ὁ Βαρκαλᾶς πρωτοκάραβος τοῦ δρωμονίου.
- 15 Ὅτι ὁ προρρηθεὶς Λέων ὁ Ἀρμένης, ὁ πατὴρ τοῦ πρωτοσπαθαρίου Ἀρσενίου καὶ μαγγλαβίτου τοῦ τελευταίου, τελευταῖον τοποτηρητῆς ὦν εἰς τὸ πλωτῆμον· ὁ δὲ πρωτοσπαθάριος ὁ Ποδάρων μετὰ τινος χρόνου προσβλήθη στρατηγὸς ἐν τῷ θέματι τῶν Κιβυρραιωτῶν.
- 20 Ὅτι τοῦ Ποδάρωνος γεγονότος τοποτηρητοῦ προσβλήθη πρωτοσπαθάριος τῆς φιάλης ὁ πρωτοσπαθάριος Θεοφύλακτος ὁ Βιμβιλίδης, ἀνεψιὸς τυγχάνων τοῦ πρωτοσπαθαρίου Ἰωάννου, οὗ τὸ ἐπίκλην Θαλάσσιον, καὶ διεήκεσεν ἐν ἔτει τισὶ
- 12 τὸ δρ. τὸ β.?

Pediret quo minus in ulteriorem ripam Turcae excendere possent; atque ita primum Turcae excensu cohibiti sunt. quod cum ita esset, Michael, quem dixi, Barcalas, et cum eo duo alii nautae classiarum assumptis scutis et gladiis, viriliter plane ac fortiter chelandio exsistentes, funes sive catenas disciderunt et transitum Turcis aperuerunt. Turcae itaque ubi factum hoc egregium Barcalae vidissent, eum solum duobus nautis classiarum praesentem primum catenas discidisse, cum summa admiratione dixerunt hunc dignum esse qui patricius fieret et rei navali praeficeretur; quamobrem etiam imperator, Barcalae fortitudine ad ipsius aures delata, dromonii sui deuterolatam creavit. mox vero Podarone et Leone vicariis constitutis, Michael ille senex et hic Barcalas protocarabi dromonii facti sunt.

Et praedictus quidem Leo Armenius, protospatharii et manclabiae Arsenii defuncti pater, diem obiit cum rei navalis vicarius esset: Podarone vero protospatharius quodam elapso tempore praetor creatus est thematis Cibyrhaeotarum.

Qui cum vicarius factus esset, Phialae protospatharius creatus est Protospatharius Theophylactus Bimbilides, consobrinus protospatharii Iohannis Thalassonis cognominati, perseveravitque aliquot annis incun-

τῆς πρώτης αὐτοκρατορίας Κωνσταντίνου τοῦ πορφυρογενή-
του καὶ φιλοχρίστου δεσπότου. τούτου οὖν τελευτήσαντος,
διὰ τὸ ὑπεργηραῖσαι τὸν προορηθέντα Μιχαὴλ τὸν γέροντα
καὶ εἰς πολλῶν ἐτῶν περιόδους διατρίψαι ἐν τῇ τοῦ πρωτο-
καράβου ὑπουργίᾳ ἐτιμήθη τῇ τοῦ πρωτοσπαθαρίου ἀξίᾳ καὶ 5
προεβλήθη καὶ πρωτοσπαθάριος τῆς φιάλης. καὶ εἰσερχομέ-
νου τοῦ βασιλέως ἐν τῇ φιάλῃ ἐν τῷ δρομωνίῳ καὶ ἀπίοντος
εἴτε ἐν προκένσῳ εἴτε ἀλλαγοῦ, ἴστατο ὁ καλὸς ἐκεῖνος γέρον
καὶ ἀείμνηστος κατὰ τὴν τῆς θαλάσσης ἐμπειρίαν μέσον τοῦ
δρομωνίου, προθυμοποιῶν καὶ προτρεπόμενος τοὺς τοῦ δρομω- 10
νίου ἐλάτας γενναϊότερον καὶ ἀνδριότερον ἐλαύνειν τε καὶ
κωπηλατεῖν, ἅμα δὲ καὶ τοὺς τότε πρωτοκαράβους ὑποτιθέμε-
νος κατὰ τὴν δυσκρασίαν καὶ πνεύσιν τῶν ἀνέμων τὴν βα-
σιλειον ναῦν πηδαλιουχεῖν τε καὶ κυβερνᾶν. τούτου οὖν τε-
λευτήσαντος, διὰ τὸ νῆπιον τυχάνειν τὸν βασιλέα καὶ τὸ 15
ἀδιάκριτον τοῦ πατρικίου Κωνσταντίνου καὶ παρακοιμωμένου
γέγονεν ὁ Θεόδοτος ἐκεῖνος πρωτοκάραβος, τῷ τότε καιρῷ προ-
τελάτης ὢν, τιμηθεὶς κατὰ διαφόρους καιροὺς κاندιδᾶτος,
στράτηγ, σπαθάριος, σπαθαροκандιδᾶτος καὶ μετὰ ταῦτα πρω-
τοσπαθάριος καὶ πρωτοσπαθάριος τῆς φιάλης. ὃς ἦν γαμ- 20
βρὸς τοῦ προορηθέντος Μιχαὴλ τοῦ γέροντος. οὐδὲ γὰρ ἀπὸ
παλαιοῦ τύπου ποτὲ ἐγγόνει ἢ ἐτιμήθη πρωτοκάραβος τοῦ
βασιλέως πρωτοσπαθάριος, ἀλλ' οὐδὲ σπαθαροκандιδᾶτος, ἀλλ'

22 τύπου ποτὲ add B

tis imperii Christi amantissimi domini Constantini Porphyrogeniti.
hoc igitur mortuo, quia iam aetate confectus esset Michael ille se-
nex quem dixi, et protocarabi munus plurimos annos sustinisset,
dignitate protospatharii ornatus est factusque Phialae protospatharius;
et cum imperator dromonii Phialam ingrederetur atque in processu
sive alio iret egregius ille senex et ob rei navalis peritiam semper
memorandus, stabat in medio dromonii, remiges exhortans uti alacrius
remis incumberent, simul etiam protocarabos docens quomodo pro
ratione ac vi ventorum navem imperatoris dirigerent. eo defuncto
propter pueritiam imperatoris et fatuitatem Constantini patricii et
accubitoris protocarabus factus est Michaelis illius memorati senis
gener, Theodotus, tunc temporis protelates, diversis temporibus crea-
tus candidatus, strator, spatharius, spatharocandidatus, et postea pro-
tospatharius atque Phialae protospatharius. neque enim ab antiqua
consuetudine protocarabus imperatoris fiebat protospatharius aut spa-
tharocandidatus, sed vel candidatus vel strator vel saepe etiam spa-
tharius. sub Leone autem praeclaro illo ac sapientissimo imperatore

ἢ κἀνδιδάτος ἢ στρατῶρ ἢ τὸ πολὺ σπαθάριος. ἐπὶ δὲ Λέοντος τοῦ αἰοδίμου καὶ σοφωτάτου βασιλέως οὗτος μόνος ὁ Μιχαὴλ ἐτιμήθη ὑπαθάριος καὶ μετὰ ταῦτα σπαθαροκἀνδιδάτος. διὰ δὲ τὸ ἀδιάκριτον τοῦ πατρικίου Κωνσταντίνου
 5 παρακοιμωμένον γεγόνασιν οἱ πρωτοκἀραβοὶ σπαθαροκἀνδιδάτοι καὶ οὗτος ὁ Μιχαὴλ πρωτοσπαθάριος. τοῦ δὲ βασιλέως τοῦ κυροῦ Ῥωμανοῦ ἀνελθόντος ἐν τῷ παλατίῳ καὶ τῆς βα- P 143
 σιλείας οὐκ οἶδ' ὅπως εἶπεν ἐγκρατοῦς γενομένου, τὸν μὲν Θεόδοτον διὰ τὴν πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν φιλόχριστον δεσπό-
 10 τῆν καὶ βασιλέα εὐνοίαν οὐ μόνον διεδέξατο, ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ δαρμοῦ καὶ κουρᾶς ὑπεξῆλθε τιμωρίαν, καὶ ἐν διηγεκεῖ παρέπεμπεν ἔξορίαν, ἐν ἧ καὶ τῷ τέλει τοῦ βίου ἐχρήσατο, εἰάσας τὸν σὺν αὐτῷ πρωτοκἀραβον Κωνσταντῖ-
 15 νον ἐκεῖνον τὸν Λωρικότον διὰ τὸ διὰ φόβου εὐνοϊκῶς δια-
 κείσθαι πρὸς αὐτόν, καὶ ὄρκῳ ἰδιοχείρῳ ἐξαρνησόμενον τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον εὐνοίαν καὶ ἀγάπην· ὃν πρῶτον μὲν σπαθαροκἀνδιδάτον ἐτίμησε, καὶ πρῶτον πρωτοκἀραβον ποιήσας, καὶ πρωτοσπαθάριον τῆς φιάλης προβαλό-
 20 μενος μετὰ ὀλίγον καὶ πρωτοσπαθάριον ἐτίμησεν. οὗτος οὖν δι' ὑπομνήσεως τοῦ κληρικοῦ Ἰωάννου καὶ κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ ῥαικτωρὸς γεγονότος ὑπέθετο τῷ μακαρίτῃ τῷ βασιλεῖ κυρῷ Ῥωμανῷ ὅτι ὁ πρωτοσπαθάριος Θεοφύλακτος καὶ τῆς τραπεζῆς τῆς Αὐγούστης, ἐπεὶ προβολὴ καὶ ἀντίληψις τῆς

8 οἶδε πῶς M 11 διὰ add B

Solus hic Michaël spatharius primo, mox item spatharocandidatus factus est, igitur, ut dixi, propter imperatoris pueritiam et Constantini patricii accubitorisque fatuitatem protocarabi spatharocandidati facti sunt et hic Michaël protospatharius. cum autem in palatium venisset dominus Romanus imperator et imperio nescio quo pacto potitus esset, Theodotum propter benevolentiam erga dominum Constantinum Christi amantissimum imperatorem non solum in ordinem redegit, sed caesum tonsumque perpetuo exilio damnavit, in quo etiam mortuus est, relicto protocarabi munere Constantino illi Loricato, qui cum ipso erat, quia per metum bene erga ipsum adfectus esset et Constantini imperatoris amicitiam eiurasset, syngrapha ad id data, quam sua manu subsignaverat; quem initio quidem spatharocandidatum creavit, mox autem principem protocarabum, deinde protospatharium Phialae, et paulo post protospatharii honore auxit. et hic quidem per Ioannem clericum, qui deo permittente rector fuit, domino Romano imperatori defuncto suggestit, protospatharium Theophylactum et mensae Augustae domesticum, quandoquidem ad partes

μητρός τοῦ βασιλέως τυγχάνει καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, ἀνάγκη καὶ πρὸς τοὺς ἰδίους δεσπότας καὶ εὐεργέτας προσπαθεῖν. καὶ τίς ἢ χρεία τὸν λαὸν τῶν ἀγρariίων τῆς φιάλης ἐν δυσὶν ἐξουσίαις διαιρεῖσθαι; δύναται γὰρ ὁ τῆς τραπέζης τῆς Αὐγούστης, τῇ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὴν Αὐγούστην εὐνοίᾳ κρατούμενος, 5 ἐξαπατῆσαι τοὺς ὑπ' αὐτοῦ κρατούμενους ἀυγουστιατικοὺς ἀγρariιώτας, πολλάκις δὲ καὶ τοὺς τῶν δρομωνίων ἐλάτας, καὶ μελετήσωσί τινα ἐπανάστασιν κατὰ τῆς βασιλείας σου. ταῦτα εἰπὼν πείθει τὸν κακὸν ἐκείνον καὶ σκολιὸν ζαίκτωρα καὶ δι' αὐτοῦ τὸν βασιλέα· εὐκόλον γὰρ ἢ κουφότης καὶ ἀδιάκριτος 10 γνώμη πρὸς ἅπαν τὸ κακούργως λεγόμενον καὶ ὑποτιθέμενον ἀποπλανᾶσθαι καὶ δκκυλλεσθαι. καὶ εἰπὼν πείθει, καὶ πέσας δίδοται αὐτῷ καὶ ἡ τῶν ἀυγουστιατικῶν ἀγρariίων ἐξουσία· καὶ ἔκτοτε ἐπεκράτησε τὸ τὸν πρωτοκάραβον τοῦ βασιλικῶν δρομωνίων ἐπέχειν καὶ ἐξουσιάζειν πάντας τοὺς ἐλάτας 15 τῶν τε δρομωνίων βασιλικῶν τε καὶ ἀυγουστιατικῶν ἀγρariίων, καὶ εἶναι καὶ πρωτοσπαθάριον τῆς φιάλης.

Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Λέοντος τοῦ ἀειμνήστου καὶ φιλοχρίστου βασιλέως ἐγένετο ἀπὸ τῶν τῆς δύσεως θεμάτων λογαρίου ἀπαιτήσις διὰ τοῦ πρωτοσπαθαρίου Λέοντος καὶ γεγονότος 20 στρατηγῶ τοῦ Τζικάνη ἐκ τῶν αἰρουμένων μὴ ταξιδεύειν.

Ἰστέον ὅτι καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φιλοχρίστου καὶ ἀειμνήστου Λέοντος ἐγένετο ἀπὸ τῶν τῆς δύσεως θεμάτων

6 κρατούμενος add B

imperatoris et matris ipsius tutandas pronus erat, necessario ex ipso affectu dominorum suorum rebus advigilare; itaque nihil opus esse agrariorum Phialae populum sub duabus potestatibus dirimi; et posse mensae Augustae domesticum studio ductum erga imperatorem et Augustam agrariotas suos Augustales fallere, ac saepe etiam dromoniorum remiges, et seditionem aliquam contra maiestatem tuam molientur. haec cum dixisset, persuadet primum scelesto illi et versipelli rectori, atque per eum imperatori: quippe facile levis et imprudens animus ad quidlibet fraudulenter dictum fallitur evertiturque. ubi persuasisset itaque, Augustalium agrariorum potestas illi collata est: ex eoque tempore obtinuit ut imperatoris dromonii protocarabus im omnes reliquorum dromoniorum imperialium Augustaliumque agrariorum remiges ius haberet essetque Phialae protospatharius.

Sub Leone vero semper inemorando et Christi amantissimo imperatore ab Occidentis thematibus tributis exactio facta est per Leonem protospatharium et Tzicane praetorem ex iis qui castra sequi nollent.

Et rursus sub eodem imperatore Leone alia tributis exactio facta

χρυσίου λίτρας καὶ τὴν ζυγὴν τὰ σχολαρχία καὶ τοῦ τραπεζίου τὸ ἀνάγλυφον καὶ διάχρυσον ἀσίμιν, ὡς γενέσθαι τὸ πᾶν δόμα τοῦ αὐτοῦ Κτενᾶ λίτρας ἐξήκοντα. τότε ἐποίησεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς πρωτοσπαθάριον καὶ ἐρογεύθη τῷ καιρῷ ἐκείνῳ 5 λίτραν μίαν. ἔζησε δὲ ὁ αὐτὸς Κτενᾶς μετὰ τὸ τιμηθῆναι αὐτὸν πρωτοσπαθάριον ἔτη δύο καὶ ἐτελεύτησεν, ἐρογεύθη δὲ τὰ δύο ἔτη ἀνὰ λίτραν μίαν.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν ν ᾶ .

περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ γέγονε τὸ βασιλικὸν δρομώνιον, καὶ περὶ τῶν 10 πρωτοκαρῶν τοῦ αὐτοῦ δρομώντου, καὶ ὅσα περὶ τοῦ πρωτοσπαθάρου τῆς φιάλας.

Ἰστέον ὅτι μέχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ αἰοδίδμου καὶ σοφωτάτου βασιλέως οὐκ ἦν βασιλικὸν δρομώνιον ἐν ᾧ εἰσῆρχετο ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' εἰς ῥούσιον ἀγρᾶριον εἰσῆρχετο. 15 πλὴν ἐπὶ Βασιλείῳ τοῦ φιλοχρίστου δεσπότου, ὅτε ἐπῆλθεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς εἰς τὰ θέματα τῆς Προύσης, καὶ πάλιν ὅτε ἀπῆλθε θεάσασθαι τὸ γεφύριον τοῦ Ῥηγίου δηλονότι τῇ κελείῳ αὐτοῦ καὶ προνοίᾳ κτιζόμενον, εἰς δρομώνιον εἰσῆλθε, καὶ ἕτερον δρομώνιον ἠκολούθει ὄπισθεν. οἱ δὲ ἐν αὐτῷ εἰς- 20 ελθόντες ἐλάται ὑπῆρχον ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ ἀγρᾶρίου καὶ ἀπὸ τῶν Στενιτῶν πλωτῶν. τὸ γὰρ παλαιὸν εἶχε τὸ Στε-

7 λίτρας χιλίας M

suasus imperator Samonae patricii et accubitoris precibus libras illas auri quadraginta et inaurium par accepit, et mensulam caelatam ex argento non signato inauratam; quod totum Ctenae donum sexaginta librarum erat; fecitque eum protospatharium, et rogam dedit librae unius. vixit autem hic Ctenas post acceptum protospatharii honorem annos duos, et tunc obiit, cum singulis annis unius librae rogam accipiasset.

51. de imperiali dromonio, quomodo factum sit, et de protocarabis eius; item de protospathario Phialae.

Sciendum est usque ad tempora Leonis praeclari sapientissimique imperatoris dromonium imperiale, quo veheretur imperator, nullum fuisse, sed agrarium tantum russaeum, praeterquam sub Basilio Christi amante imperatore: quippe idem imperator cum ad Prusae thermas ac rursus ad Rhegii pontem videndum abiret, quem extrui ipse iusserat, dromonium conscendit, quod alterum dromonium sequebatur; remiges vero qui in eo, ex imperiali agrario erant et ex nautis Stenitis. ab antiquo enim in Steno chelandia imperialia na-

σιλικὰ ἀξιώματα, πλώϊμοι κογχυλευταὶ χαρτοποιοί, ἱππάρια οὐ δεδώκασιν.

Ἰστέον ὅτι καὶ πᾶς ὁ στρατὸς Πελοποννήσου ἀπητήθησαν ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ταξιδίου ἀνά νομίσματα εἰ, οἱ δὲ παντελῶς ἄποροι σύνδυο νομίσματα εἰ, ἐξ ὧν συνέστη καὶ τὸ προρ-5 ρηθὲν διὰ χαράγματος κεντηγάριον ἐν.

Κ ε φ ἄ λ α ι ο ν γ γ'.

Ἱστορία περὶ τοῦ κάστρου Χερσῶνος.

Βασιλεύοντος Διοκλητιανοῦ ἐν Ῥώμῃ, ἐν δὲ τῇ Χερσονιτῶν στεφανηφοροῦντος καὶ πρωτεύοντος Θεμιστοῦ τοῦ Θε-10 μιστοῦ, Σαυρόματος ὁ ἐκ τῶν Βοσποριανῶν, Κρισκωνόρου δὲ παῖς γενόμενος, συναθροίσας Σαρμάτας τὴν Μαιώτιδα λίμνην οἰκούντας ἐστρατοπεδεύσατο κατὰ Ῥωμαίων, καὶ καταλαβὼν τὴν τῶν Λαζῶν χώραν καὶ πολεμήσας τοὺς ἐκεῖσε φθάσει καὶ ἕως τοῦ Ἄλνυος ποταμοῦ. μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς 15 Διοκλητιανὸς, πορθεῖσθαι τὴν τῶν Λαζῶν χώραν καὶ τὴν Ποντικὴν, ἀπέστειλεν ἐκεῖσε στρατὸν ἀντιπαρατάξασθαι Σαρμάταις βουλόμενος· ἦν δὲ ἑξαρχος τοῦ στρατοῦ Κώνστας τριβούνος. καὶ καταλαβὼν τὸν Ἄλυν ὁ Κώνστας σὺν τῷ στρατῷ κατέστη ἐκεῖσε, κωλύων Σαρμάτας ἀντιπερᾶσαι τὸν 20 Ἄλυν. καὶ μὴ δυναμένου αὐτοῦ ἀντιπαρατάξασθαι αὐτοῖς,

10 Θεμιστοῦ Σαυρόματος, ὁ ἐκ τῶν Βοσποριανῶν Κρισκων, Ὅρου δὲ vulgo. possis et Κρισκωνόρου 14 τὴν vulgo om 20 κατέστη vulgo

Qui muneribus imperialibus fungebantur, nautae classarii, conchyliarii et chartarum confectores immunes erant.

Praeterea omnes Peloponnesi milites nomismata quinque pro immunitate a militia solvebant: at qui pauperiores omnino, bini nomismata quinque pendebant. unde constitit illud, de quo dixi, monetae centenarium unum.

53. de castro Chersonis historia.

Imperante Romae Diocletiano, apud Chersonitas vero principe ac proteuante Themisto Themisti filio, Sauromatus Bosporianus, Crisconori filius, collecta Sarmatarum ad Maeoticam paludem habitantium manu adversus Romanos arma movit, cumque ad Lazorum terram pervenisset, bello infestatis incolis ad Halyn usque flumen progressus est. Diocletianus vero ubi rescivit Laziam Ponticamque vastari, exercitum contra Sarmatas misit sub duce Constante tribuno, qui cum ad Halyn flumen pervenisset una cum exercitu, illic substitit

ἐβουλεύετο καθ' ἑαυτὸν ὁ Κεῖνστας μηδαμῶς ἄλλως δύνασθαι
 τοὺς Σαρμάτας ἐκδιώξαι, εἰ μὴ τί γε ἐκ τῶν πλησιοχώρων
 τῆς Βοσποριανῶν καὶ τῆς Μαιωτίδος λίμνης τινὰς κατ' αὐτῶν
 ἐκπεμφθῆναι εἰς πόλεμον καὶ τὰς τούτων φαρμιλίας ἐκπορθεῖ-
 5 σθαι, ὕπως ταῦτα ἀκούσας ὁ Σαυρομάτας ὑποστρέψῃ ἐκ τοῦ
 πολέμου· καὶ ταῦτα μηνύσῃ τῷ βασιλεῖ, ἐφ' ᾧτε ἀπέστειλε
 κατὰ τῶν Χερσωνιτῶν, καὶ τούτους διηγείρε κατα τῶν Σαρ-
 μάτων ὡς πλησιοχώρων αὐτῶν ὄντων, καὶ πολεμῆσαι τὰς αὐ-
 10 τῶν φαρμιλίας πρὸς τὸν Σαυρομάταν ἀκούσυντα τὸ τάχος
 ὑποστρέψαι ἐκ τοῦ πολέμου. ὁ δὲ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς
 ταῦτα ἀκούσας ἀπέστειλεν εὐθέως κατὰ τῶν Χερσωνιτῶν,
 προτρέπόμενος συμμαχῆσαι αὐτῷ καὶ ἀπελθόντας τὴν Βοσπο-
 ριανῶν καὶ Σαρμάτων χώραν ἐκπορθῆσαι καὶ τὰς τούτων φα-
 ρμιλίας αἰχμαλωτίσαι. στεφανηφοροῦντος δὲ τότε καὶ πρω-
 15 τεύοντος τῆς Χερσωνιτῶν χώρας Χρήστου τοῦ Πανίου, οἱ
 Χερσωνῖται τοῖς τοῦ βασιλέως φήμασιν ἀσμένως ὑπακούσαν-
 τες ἐμχανῶντο λοιπὸν ποίῳ τρόπῳ δυνήθεϊεν τὴν τε τοῦ
 Σαυρομάτου πόλιν Βόσπορον καὶ τὰ τῆς Μαιωτίδος καστέ-
 20 καστelliῶν ἄνδρας καὶ κατασκευάσαντες ἄρματα πολεμικὰ
 καὶ ἐνθέντες ἐν αὐτοῖς τὰς λεγομένας χειροβολίστρας παρεγέ-
 νοντο κατὰ τὴν Βοσποριανῶν πόλιν, καὶ ποιήσαντες ἐγκρύμ-
 ματα διὰ τῆς νυκτὸς ὀλίγιστοι προσῆψαν τὸν πόλεμον τῇ πόλει,

ὁ ἐμήνυσε? ἀποστellai? et mox διεγείραι? 12 ἀπελθόν-
 21 τες vulgo 21 βολλίστρας M

Et Sarmatas traicere prohibuit. cum autem opponere se illis non
 Posset Constans, excogitavit alio quodam modo pellendos esse Sar-
 matas, nimirum Bosporianos ac Maeoticae paludis finitimos accolas
 dversus ipsos concitandos, qui familias eorum everterent, ut his au-
 5 ditis Sauromatae domum reverti cogentur. et haec quidem impera-
 tori significat, ut mitteret ad Chersonitas eosque tanquam vicinos ad
 bellum contra Sarmatas capessendum incitaret, ut eversas ipsorum fa-
 10 milias Sarmata audiens quam ocissime ab armis discederet. quod
 cum ad Diocletianum imperatorem delatum esset, confestim ad Cher-
 sonitas misit, ut auxiliarentur sibi petens, et Bosporianorum Sarmata-
 15 rumque familias deleterent ac subingarent. Chersonitae vero, qui
 tunc temporis proteuontem habebant Chrestum Papiae filium, impe-
 20 ratoris petitione benigne audita de capienda Sauromatarum urbe Bo-
 sporo ac occupandis Maeotidis paludis oppidis consilium ceperunt,
 collectaque a finitimis oppidis manu, fabricatis curribus bellicis im-
 25 positisque chirobolistris, ad Bosporianorum urbem accesserunt, po-

καὶ τειχομαχῆσαντες ἀπὸ ὄρθρου ἕως ὄρας τρίτης διεκμή-
 ραντο τοῦ φυγεῖν, μὴ προσδέξαντες τὰς ἐν τοῖς ἔρμασι κατέ-
 σκευασμένας χειροβολίστρας. καὶ δὴ τῶν ἐν τῇ Βοσπόρῳ
 νομισμάτων ὡς δι' ὀλιγότητα ἠτιμημένους φεύγειν τοὺς Χερ-
 σωνίτας, καταθαρρήσαντες ἑαυτῶν ἐξήσαν πρὸς δίωξιν αὐ- 5
 τῶν. οἱ δὲ Χερσωνίται ἠρέμα, φησί, φεύγοντες τὰς χειρο-
 βολίστρας τοὺς διώκοντας ἀνήλιον Βοσποριανούς. ἀνα-
 στάντες δὲ καὶ οἱ ἐνεδρεύοντες Χερσωνίται, καὶ περικτυπι-
 σαντες τοὺς Βοσποριανούς, πάντας αὐτοὺς κατέσφαξαν. καὶ
 ὑποστρέψαντες κατέλαβον τὴν Βόσπορον, ὁμοίως δὲ καὶ τὰ 10
 πρὸς τὴν Μαιώτιδα λίμνην καστέλλια καὶ πάσας τὰς φامي-
 λίας τῶν Σαυροματῶν, καὶ ἐκαδέζοντο ἐν τῇ Βοσπόρῳ, μη-
 δένα τοῦ λοιποῦ κατασφάζοντες πλὴν τῶν πολεμιστῶν. καὶ
 ἐχόμενοι τὴν Βόσπορον ἐφύλαττον αὐτήν. ἡμερῶν δὲ τινῶν
 διαγενομένων λέγει Χρῆστος ὁ τοῦ Παπίου τὰς τῶν Σαυρο- 15
 ματῶν γυναῖξιν ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν χρεῖαν ὑμᾶς πολεμεῖν,
 ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Σαυρόματος ἀπῆλθε τὴν τῶν Ῥωμαίων χώραν
 πορθῆσαι, τούτου χάριν προτραπέντες ἡμεῖς παρὰ τοῦ βασι-
 λέως Ῥωμαίων ὡς ὑπήκοοι αὐτοῦ ὄντες ἐπολεμήσαμεν ὑμᾶς.
 ἐάν οὖν θέλητε ζῆσαι ἐν τῇ πόλει ὑμῶν, δεῦτε ἀποστείλλομεν 20
 πρέσβεις πρὸς τὸν κύριον ὑμῶν Σαυρόματον ἐφ' ὅτι αὐτὸν
 ποιῆσαι εἰρήνην μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἐπ' ὄψει τῶν πρέσβων
 ὑμῶν καὶ ἀναχωρῆσαι τῶν ἐκείσε, καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν ὑμᾶς

2 προδεξαντες?

9 αὐτοῦς add B

sitisque insidiis noctu pauci pugna inita et muro oppugnato a mane
 ad horam usque tertiam fugae signum dederunt, relictis in curri-
 bus chirobolistris. Bosporiani itaque rati propter paucitatem victos
 fugere Chersonitas, fidentiores facti ad persequendos egressi sunt.
 at Chersonitae pedetentim fugientes chirobolistris suis insequentes
 Bosporianos conficiebant; surgentesque illi qui in insidiis, eosque
 circumdantes, ad unum omnes Bosporianos occiderunt, atque ita
 regressi Bosporum ceperunt, cunctaque quae ad Maeotida palu-
 dem oppida, Sarmatarumque familias, et Bospori considerunt, no-
 mine de reliquo interfecto, nisi qui in armis deprehensus suis-
 set. atque hoc quidem modo Bosporo potiti; eam servarunt. die-
 bus vero aliquot elapsis Chrestus Papiae filius Sarmatarum uxoribus
 dixit "nihil opus est nos bellum vobiscum gerere, sed Sauromato Ro-
 manorum terram vastante, iussum nobis fuit a Romanorum imperatore
 ut tanquam eius subditi arma contra vos sumeremus et vos debella-
 remus. si igitur in urbe vestra vivere velitis, agite ad dominum ve-
 strum Sauromatum legatos mittamus, ut pacem cum Romanis faciat
 praesentibus nostris legatis, atque illinc discedat, vosque a nobis in

σπαθάριος Ποδάρων καὶ ὁ Λέων ὁ Ἀρμένης, πρωτελάται γε-
 γόνασι τοῦ πατρικίου Νάσαρ καὶ δρουγγαρίου τοῦ πλωῖμου,
 καὶ ἐπὶ Βασιλείου τοῦ φιλοχρίστου δεσπότου ἀνῆξαν ἀπὸ τοῦ
 πλωῖμου καὶ γεγόνασι πρωτελάται τοῦ ἀγρारीου τοῦ βασι-
 5 λέως· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ δοιδίμου καὶ σο- P 141
 φωτάτου βασιλέως, ἤρκα καὶ τὰ δρομώνια ἐποίησε, διὰ τὴν
 ἀνδρίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῆς θαλάσσης ἐποίησεν
 αὐτούς πρωτοκαράβους· καὶ περιστάσεως γενομένης εἰσήγα-
 γον ὁ βασιλεὺς τῶν δύο δρομωνίων τοὺς ἐλάτας μετὰ τῶν
 10 δύο πρωτοκαράβων τοῦ πρώτου δρομωνίου εἰς χελάνδια πλω-
 ῖμα, δούς αὐτοῖς ἐξόπλισιν πολλὴν καὶ ἀνογκαίαν, οἷον σκο-
 τάρια δόρυκας κλιβάνια κάλλιστα, καὶ ἄλλα ὅσα ἐπιδέονται
 πλωῖμοι στρατιῶται ἐπιφέρεισθαι· καὶ ἀνελάβετο αὐτούς ὁ
 πατρίκιος Εὐστάθιος καὶ δρουγγάριος τοῦ πλωῖμου μετὰ τοῦ
 15 βασιλικοῦ στόλου, καὶ ἀπῆγε κατὰ τῶν ἐναντίων. τοῦτο δὲ
 ὄλον ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς διὰ τὸ ἀποβλέπειν τὸν πατρικίον
 Εὐστάθιον καὶ δρουγγάριον τοῦ πλωῖμου πρὸς πόλεμον τῶν
 ἐναντίων. καὶ ἀντ' ἐκείνων ἐκυβέρνα τὸ βασιλικὸν δρομώνιον
 Μιχαὴλ ὁ γέρον καὶ συνετὸς ἐκείνος, ὄντων αὐτῶν τῷ τότε
 20 καιρῷ πρωτελατῶν. οἱ δὲ ἐλαύνοντες εἰς τὰ δρομώνια ἔως
 τῆς ἐλεύσεως τῶν βασιλικῶν ἐλατῶν ἠπῆρχον Στενίται ἐκ τῶν
 οὐσιῶν τοῦ Στενοῦ. ὅτε δὲ ὑπέστρεψαν ἐκ τοῦ ταξιδίου,
 πάλιν ἦσαν εἰς τὴν ἰδίαν δουλείαν καθὼς καὶ προῦπῆρχον.
 τότε οἰοεὶ φιλοτιμούμενος ὁ βασιλεὺς τὸν πρωτοσπαθάριον
 25 τὸν Ποδάωνα διὰ τὸ ἀνδραγαθῆσαι αὐτὸν καὶ εὐδοκιμῆσαι

19 ἀπὸ M

imperatore a re navali translati protelatae agrarii imperatorii effecti
 sunt; sub Leone vero praeclaro sapientissimoque imperatore, cum
 dromonia is fecisset, propter eorum fortitudinem rei que maritimae
 peritiam protocarabi facti sunt; cum autem belli necessitas urgeret,
 utriusque dromonii remiges, cum duobus primi dromonii protocara-
 bis in chelandia imperator introduxit, data iis armatura multiplici et
 necessaria, ut sunt scuta, pelles cervinae, clibana pulcherrima, et
 alia quibus adscitis Eustathius patricius rei que navalis drungarius
 cum classe imperatoria contra hostes profectus est. fecitque totum
 hoc imperator, quia Eustathius patricius rei que navalis drungarius
 bellum cum hostibus gerere cogitabat; et interea vice illorum dro-
 monium imperiale gubernabat Michaël ille senex ac peritissimus
 omnium illius aevi protelarum. qui autem dromonia agitabant, usque
 dum imperatoris remiges venirent, Stenitae erant Steni incolae. cum
 vero ex bellica expeditione redirent, pristina iterum officia praesta-
 bant. et tunc honoris ergo imperator protospathario Podaroni pro-

μετὰ καὶ πρόσβειων τοῦ Σαυρομάτου, ἐπέθοντο τὰ μεταξὺ αὐτῶν γενόμενα. ἀνήγγειλαν δὲ τῷ Κώνστα καὶ πάντα τὰ ὑπ' αὐτῶν κατὰ τῶν Βοσποριανῶν καὶ τὴν Μαιωτίδα λίμνην γενόμενα, καὶ τὸ πῶς τὰς φαιμιλίας Σαυρομάτου παρέλαβον, καὶ ὅτι τῇ ἀνάγκῃ ταύτῃ εἰς εἰρήνην ἦλθεν ὁ Σαυρομάτος. 5 ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κώνστας πάνν ἐλυπήθη, καὶ λέγει τοῖς Χερσωνίταις "καὶ τί μοι τὸ ὄφελος λοιπὸν τῆς ὑμετέρας συμμαχίας, ἀφ' ἧς ἐγὼ ἐποίησα πάντα δοῦναι αὐτοῖς χρυσίον τοσοῦτον;" λέγουσιν αὐτῷ οἱ Χερσωνῖται "μὴ λυπηθῆς, δέσποτα, καὶ ἐὰν θέλῃς, ἡμεῖς ἀναλύομεν τὸ περὶ τῆς δόσεως 10 πάντα." λέγει αὐτοῖς ὁ Κώνστας "καὶ πῶς δυνατόν;" λέγουσιν αὐτῷ οἱ Χερσωνῖται "δήλωσον καὶ αὐτὸς τῷ Σαυρομάτῳ ὅτι τὰ μὲν ἤδη μεταξὺ ἡμῶν γενόμενα πάντα κεκρήτηνται· ἐπεὶ οὖν τῇ αἰτίᾳ τῇ σῇ καὶ γὰρ ἀναλώματα καὶ ζημίας πολλὰς ἐποίησα σὺν τῷ στρατῷ ἀπὸ Ῥώμης ἕως ὧδε, 15 δός μοι καὶ σὺ ταῦτα, καὶ γὰρ σοὶ ἀποδίδωμι τὰς φαιμιλίας σου πάσας καὶ τὴν πόλιν σου." περιχαρὴς δὲ γενόμενος ὁ Κώνστας ἐμήνυσε ταῦτα τῷ Σαυρομάτῳ. ὁ δὲ Σαυρομάτος ἀκούσας καὶ λυπηθεὶς σφόδρα μνηνεὶ τῷ Κώνστα λέγων ὅτι οὐ θέλω δοῦναι τί πατ' οὖν οὐδὲ λαβεῖν· ἀλλὰ μόνον ἀπό- 20 στείλῳ μοι τοὺς Χερσωνίτας, ἵνα τῶν ἐντυθῶν ἀναχωρήσω. λέγουσιν οἱ Χερσωνῖται τῷ Κώνστα "μὴ ἀπολύσης ἡμᾶς ἕως ἂν πάντας τοὺς αἰχμαλώτους ἀπολάβῃς." τότε μνηνεὶ ὁ

3 κατὰ τὴν τῶν?
add B

7 ἡμετέρας M

8 αὐτοῦς M

20 οὐδὲ

is quae inter ipsos gesta sunt interrogantur, nuntiantque Constanti omnia quae cum Bosporianis et Maeotidis paludis accolis egissent, et quo pacto Sauromati familias cepissent, isque hac necessitate compulsus ad pacem veniret. quibus auditis Constans admodum contristatus inquit Chersonitis "quid mihi prodest de reliquo auxilium vestrum, quandoquidem pepigi me ipsis tantum auri daturum?" respondet ei Chersonitae "noli contristari, domine: nam si vis, dissolvemus pactum de pendenda pecunia." eoque interrogante qua id ratione fieri posset, dicunt ei Chersonitae, significaret Sauromato etiam inter se pacta extare, quandoquidem ipsius causa expensas fecisset damnaeque multa passus esset, exercitu Roma eo usque perducto: itaque illa solveret, ipse vero familias cunctas urbemque suam reciperet. laetus hac re Constans consilium secutus Sauromato haec denuntiat; quibus auditis Sauromatus animo contristatus respondit neque dare se quidquam neque accipere velle: mitteret tantum Chersonitas, ut ipse inde discederet. inquit Constanti Chersonitae "ne dimittas nos,

Κώνστας τῷ Σαυρομάτῳ λέγων ὅτι ἀπόστειλόν μοι πάντας.
 οὓς ἂν ἔχεις αἰχμαλώτους, καὶ ἀπολύω τοὺς Χερσωνίτας. ὁ
 δὲ Σαυρομάτος ταῦτα ἀκούσας ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος ἀπέ-
 λυσεν ἅπαντας οὓς ἂν εἶχεν αἰχμαλώτους ἕως ἐνός. ἀπολα-
 βῶν οὖν ὁ Κώνστας ἅπαντας τοὺς πραιδευθέντας, δύο τῶν
 Χερσωνιτῶν πρέσβεις κατασχὼν παρ' ἑαυτοῦ, τοὺς ἄλλους
 ἀπέστειλε πρὸς τὸν Σαυρομάτον ὅστις Σαυρομάτος παραλαβῶν
 αὐτούς προπέστειλεν ἐκ τῆς τῶν Λαζῶν χώρας μετὰ καὶ τῶν
 ἰδίων ἀνθρώπων πρὸς τὸ παραδοῦναι αὐτοῖς τὴν τε Βόσπορον
 10 καὶ τὰς φAMILΙΑΣ αὐτῶν. αὐτὸς δὲ Σαυρομάτος τὴν πορείαν
 μετὰ τοῦ ἔθνους αὐτοῦ ἐν καταστάσει ἐποιεῖτο πρὸς τὸ ἀθροί- P147
 λους τοὺς Χερσωνίτας παραδοῦναι τὰς φAMILΙΑΣ καὶ ἀναχω-
 ρῆσαι. οἱ δὲ Χερσωνίται τοὺς οἰκείους πρέσβεις ὑποδέξαμε-
 νοι ἐν τῇ Βοσπόρῳ, καὶ μεμαθηκότες τὰ γενόμενα ἅπαντα
 15 ὑπὸ Κώνσταντος καὶ τοῦ Σαυρομάτου, παρέδωκαν τοῦ Σαυ-
 ρομάτου ἀνθρώπῳ τὴν τε Βόσπορον καὶ τὰ τῆς Μαϊωτίδος
 καστέλλια καὶ τὰς φAMILΙΑΣ πάσας ἀβλαβεῖς, καὶ κατέλαβον
 τὴν εἰρήνην τῆν Χερσωνιτῶν. ὁ δὲ Κώνστας ἀναχωρήσας
 τοῦ Σαυρομάτου ἐκ τῶν Ῥωμαϊκῶν τόπων καὶ αὐτὸς ἀνέξενεν
 20 ἐπὶ τὴν Ῥώμην, καὶ ἀνήγγειλε πάντα τῷ βασιλεῖ τὰ ὑπὸ τῶν
 Χερσωνιτῶν γενόμενα, προσαγαγὼν καὶ τοὺς δύο αὐτῶν πρέ-
 σβεις, οὕστας ἰδὼν ὁ βασιλεὺς καὶ φιλοφρόνως ἀποδεξάμενος
 καὶ τὰ μέγιστα εὐχαριστήσους εἶπεν αὐτοῖς "τί θέλετε παράσχω
 ὑμῖν τε καὶ τῇ πόλει ὑμῶν ὑπὲρ τῆς τοιαύτης εὐνοίας τε καὶ

15 παρέδωκαν τοῦ Σαυρομάτου ἀνθρώπῳ] ἀνέλιπον M

antequam captivos omnes acceperis." tum Constans Sauromato re-
 munitiavit, sibi captivos omnes mitteret, tum se Chersonitas dimissu-
 rum promittens; quae ubi audisset Sauromatus omnes captivos, quot-
 quot essent, vel invitatus dimisit. quos cum accepisset Constans, duo-
 bus Chersonitarum legatis apud se retentis ceteros ad Sauromatum
 remisit; isque ad illorum adventum e Lazorum regione quosdam una
 cum suis destinavit, quibus Bosphorus familiaeque traderentur; ipse
 vero cum exercitu iter ordinate instituebat, ut Chersonitae familias
 confertim traderent et postea recederent. Chersonitae vero legatis
 suis in urbe Bosphoro receptis, intellectoque quid inter Constantem et
 Sauromatum actum esset, Bosphorum et Maeotidis paludis oppida fa-
 miliasque omnes illaesas tradiderunt viris a Sauromato missis. Con-
 stans autem, ubi ex Romani imperii locis discessisset Sauromatus, ipse
 quoque Romam contendit, omniaque a Chersonitis acta imperatori
 indicavit, adductis item duobus legatis, quos cum vidisset imperator,
 benigne exceptis gratias maximas egit, inquiens ipsis "quid vultis vo-

συμμαχίας;” οἱ δὲ εἶπον τῷ βασιλεῖ ὅτι ἡμεῖς, δόσποτα, οὐδὲν ἄλλο θέλομεν, εἰ μὴ τί γε τοῦτο μόνον αἰτοῦμεν, ἐφ’ ᾧτε δεξιᾶς ἐλευθερίας καὶ ἀτελείας παρασχεῖσθαι ἡμῖν ὑπὸ τοῦ κράτους ὑμῶν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀσμένως ὑποκύψας τῇ αἰτή-
σει αὐτῶν ἀφρόνως παρέσχεν αὐτοῖς τὰς τοιαύτας τῆς ἐλευ- 5
θερίας καὶ ἀτελείας δεξιᾶς, ἀποστείλας αὐτοὺς μετὰ καὶ δώ-
ρων πλείστον κατὰ τὴν Χερσονικῶν ὡς γνησίους ὄντας αὐ-
τοὺς ὑπηκόους τῆς Ῥωμαίων βασιλείας. ὁ δὲ Κώνστας με-
γάλως καὶ αὐτὸς ὑποδεχθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως Διοκλητιαν-
οῦ ὡς ἀνδρείως παραταξάμενος κατὰ τὸν τῶν Σαυρομάτων 10
πόλεμον καὶ περιφανῆ καὶ ἔνδοξος γενόμενος, μετ’ ὀλίγον τινα
χρόνον τῆς Ῥωμαίων ἀνεδέχθη βασιλείας, Διοκλητιανοῦ ἐπὶ
τὴν Νικομήδειαν ἐπαναγαγόντος.

Κώνστας δὲ τελευτήσας ἐν Ῥώμῃ ἐβασίλευσε Κων-
σταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ· καὶ ἐρχομένου αὐτοῦ ἐπὶ τὸ Βυ- 15
ζάντιον ἀντιστάσεως αὐτῷ ὑπὸ τινων ἐν τῇ Σκυθίᾳ γενομένης,
ἐπεμνήσθη τὸ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κώνστας λεχθὲν περὶ
τῆς τῶν Χερσονικῶν εὐνοίας τε καὶ συμμαχίας, καὶ ἀπέστειλε
κατὰ τὴν τῶν Χερσονικῶν πρόβους ἐφ’ ᾧτε ἐλθεῖν κατὰ τὴν
τῶν Σκυθῶν χώραν καὶ μαχήσασθαι τοῖς ἀνθεστηκόσιν αὐ- 20
τῷ. στεφανηφοροῦντος δὲ τότε καὶ πρωτεύοντος τῆς Χερσον-
ικῶν Διογένους τοῦ Διογένης, οἱ Χερσονικῶν τὴν κέλευσιν
ἀσμένως κειθαρχήσαντες, πάσῃ σπουδῇ κατασκευάσαντες τὰ τε
πολεμικὰ ὄργανα καὶ τὰς χειροβολίστρας καταλαμβάνουσι

1 ἡμεῖς] οὐδεὶς M

12 ἀνεδέχθη?

bis et civitati vestrae dem pro tali benevolentia et auxilio?” illi vero imperatori responderunt “nihil aliud, domine, petimus nisi ut liberi ac immunes simus a tributo.” imperator autem quam libenter eorum petitioni obsecundans liberos ac immunes a tributo facit, multisque praeterea muneribus cohonestatos ad Chersonitas remisit, veluti veros ac fideles imperii Romani subditos. at Constante magnifice ipse quoque ab imperatore Diocletiano exceptus, veluti re contra Sauromatas praeclare gesta et illustris clarusque factus, paulo post in imperium Romanum successit, Diocletiano Nicomediam secedente.

Constante autem mortuo imperator fuit filius eius Constantinus. qui cum Byzantium venisset Scytharumque nonnulli rebellarent, revocatis in memoriam quae a patre Constante audivisset de benevolentia et auxilio Chersonitarum, legatos illis misit, postulans ut contra Scythas arma caperent ac rebellatores subiugarent. princeps autem ac proteuon Chersonitarum tunc temporis erat Diogenes Diogenis filius, et libenter mandato Chersonitas obedientes omni studio curribus bel-

ἢ κανδιδατος ἢ στρατωρ ἢ τὸ πολὺ σπαθάριος. ἐπὶ δὲ Λέον-
 τος τοῦ αἰοιδίμου καὶ σοφωτάτου βασιλέως οὗτος μόνος ὁ
 Μιχαὴλ ἐτιμήθη σπαθάριος καὶ μετὰ ταῦτα σπαθαροκανδι-
 δατος. διὰ δὲ τὸ ἀδιάκριτον τοῦ πατρικίου Κωνσταντίνου
 5 παρακοιμωμένου γεγόνασιν οἱ πρωτοκάραβοι σπαθαροκανδιδα-
 τοι καὶ οὗτος ὁ Μιχαὴλ πρωτοσπαθάριος. τοῦ δὲ βασιλέως
 τοῦ κυρτοῦ Ῥωμανοῦ ἀνελθόντος ἐν τῷ παλατίῳ καὶ τῆς βα- P 143
 σιλείας οὐκ οἶδ' ὅπως εἶπεῖν ἐγκρατοῦς γενομένον, τὸν μὲν
 Θεόδοτον διὰ τὴν πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν φιλόχριστον δεσπό-
 10 τὴν καὶ βασιλέα εὐνοίαν οὐ μόνον διεδέξατο, ἀλλὰ καὶ
 τὴν διὰ δαρμοῦ καὶ κουραῶς ὑπεξῆλθε τιμωρίαν, καὶ ἐν
 διηνεκεῖ παρέπεμπεν ἔξορίαν, ἐν ἣ καὶ τῷ τέλει τοῦ βίου
 ἐχρήσατο, εἰσας τὸν σὺν αὐτῷ πρωτοκάραβον Κωνσταντῖ-
 νον ἐκείνον τὸν Λωρικότον διὰ τὸ διὰ φόβου εὐνοϊκῶς δια-
 15 κείσθαι πρὸς αὐτόν, καὶ ὄρκω ἰδιοχείρῳ ἔξαρησόμενον τὴν
 πρὸς τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον εὐνοίαν καὶ ἀγάπην· ὃν
 πρῶτον μὲν σπαθαροκανδιδατον ἐτίμησε, καὶ πρῶτον πρω-
 τοκάραβον ποιήσας, καὶ πρωτοσπαθάριον τῆς φιάλης προβαλό-
 μενος μετὰ ὀλίγον καὶ πρωτοσπαθάριον ἐτίμησεν. οὗτος οὖν
 20 δι' ὑπομνήσεως τοῦ κληρικοῦ Ἰωάννου καὶ κατὰ συγχώρησιν
 Θεοῦ φαίικτος γενομένος ὑπέθετο τῷ μιχαρίτῃ τῷ βασιλεῖ
 κυρτῷ Ῥωμανῷ ὅτι ὁ πρωτοσπαθάριος Θεοφύλακτος καὶ τῆς
 τραπέζης τῆς Αὐγούστης, ἐπεὶ προβολὴ καὶ ἀντίληψις τῆς

8 οἶδε πῶς M 11 διὰ add B

solus hic Michaël spatharius primo, mox item spatharocandidatus factus est, igitur, ut dixi, propter imperatoris pueritiam et Constantini patricii accubitorisque fatuitatem protocarabi spatharocandidati facti sunt et hic Michaël protospatharius. cum autem in palatium venisset dominus Romanus imperator et imperio nescio quo pacto potitus esset, Theodotum propter benevolentiam erga dominum Constantinum Christi amantissimum imperatorem non solum in ordinem redegit, sed caesum tonsumque perpetuo ex illo damnavit, in quo etiam mortuus est, relicto protocarabi munere Constantino illi Loricato, qui cum ipso erat, quia per metum bene erga ipsum affectus esset et Constantini imperatoris amicitiam eiurasset, syngrapha ad id data, quam sua manu subsignaverat; quem initio quidem spatharocandidatum creavit, mox autem principem protocarabum, deinde protospatharium Phialae, et paulo post protospatharii honore auxit. et hic quidem per Ioannem clericum, qui deo permittente rector fuit, domino Romano imperatori defuncto suggestit, protospatharium Theophylactum et mensae Augustae domesticum, quandoquidem ad partes

θείας πάσας καθ' ἕκαστον ἔτος τῶν ἐπιτεῦθεν μέλλομεν ἑμῶν ἀποστέλλειν κατὰ τὴν Χερσωνιτῶν." οἱ δὲ Χερσωνῖται τὰς τοιαύτας εἰληφότες ἀννόνας, εἰς ἑαυτούς τε καὶ τὰ τούτων τέκνα διαμερίσαντες τὸν ἀριθμὸν συνεστήσαντο· διὰ τὸ καὶ ἕως τοῦ νῦν τὰ τούτων τέκνα κατὰ τῶν γονέων τῆς στρατείας⁵ συμπλήρωσιν ἐν τῷ ἀριθμῷ κατατάσσονται. ἐφοδίοις δὲ καὶ δώροις πλείστοις τότε τιμηθέντων ὑπὸ τοῦ Θεοφιλοῦς βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ τε Διογένους καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, κατέλαβον τὴν Χερσωνιτῶν ἀποκομίσαντες καὶ τὰς θείας φιλοτιμίας. 10

Μετὰ δὲ χρόνους τινὰς τοῦ ταῦτα γεγονέναι Σαυρομάτος δ' ἔγγονος Σαυρομάτου τοῦ Κρισκορόνου τοῦ πολεμήσαντος τὴν Λαζικήν, συναθροίσας πόλεμον ἐκ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἐπανέστη τοῖς Χερσωνίταις, βουλόμενος, φησί, τὴν τῆς αἰχμαλωσίας ὕβριν τοῦ οἰκείου πάππου ἐκδικῆσαι τὴν παρ' αὐτῶν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως γενομένην. μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ Χερσωνῖται, στεφανηφοροῦντος τότε καὶ πρωτεύοντος τῆς Χερσῶνος Βύσκου τοῦ Σουπολίχου, ἀντιπαραταξάμενοι καὶ αὐτοὶ ὑπήντησαν τῷ Σαυρομάτῳ ἔξω ἐν τοῖς τοῦ λεγομένου Καφᾶ τόποις, καὶ πολεμήσαντες μετὰ αὐτοῦ, 15 τοῦ θεοῦ τοῖς Χερσωνίταις βοηθοῦντος, ἐνίκησαν τὸν Σαυρομάτον καὶ ἐδίωξαν, θήσαντες καὶ ὄροθεσίας ἐν τῷ αὐτῷ λεγομένῳ Καφᾶ, ἐν ᾧ τόπῳ πολεμήσαντες τὸν Σαυρομάτον

4 δ' αὐτό? 16 ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως add B 23
ἐν ᾧ — ἐνίκησαν add B

mitteremus in Chersonem." Chersonitae vero annonis huiusmodi acceptis, inter se liberosque suos divisione facta numerum constituerunt; propterea usque ad hodiernam diem ipsorum filii ad patrum suorum in exercitu complementum in numero militum recensentur. atque hoc pacto tum Diogenes, et qui cum ipso, commeatu ac muneribus a Constantino dei amatissimo imperatore instructi in terram suam reversi sunt, divinos honores secum ferentes.

Annis vero aliquot post Sauromatus Sauromati Crisoronis, qui Lazicam bello infestaverat, nepos, collecto ad Maeotidem paludem milite contra Chersonitas movit, iniuriam, ut inquebat, captivitatis avi sui, quae Diocletiano imperante accidit, ulturus. qua re intellecta Chersonitae, qui principem ac proteuontem tunc temporis habebant Byscum Supolichi filium, armis et ipsi sumptis obviam ei facti sunt in locis Capha nuncupatis; initoque praelio, deo opitulante, Chersonitae superiores facti Sauromatum in fugam converterunt, limitemque in eodem loco Capha nominato, ubi victoria potiti sunt contra Sau-

ἐκήσαν· ἐν ᾧ καὶ ὄρκους ἐπετέλεσεν ὁ αὐτὸς Σαυρόματος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ὑπολειφθέντες τοῦ μηκέτι αὐτοὺς χάριν πολέμου ὑπερβαίνειν τὰς μεταξὺ αὐτῶν τεθείσας ὁροθεσίας, ἀλλ' ἕκαστον αὐτῶν τοὺς ἰδίους ἔχειν τόπους πρὸς τὰς τεθείσας ὁροθεσίας. καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν ἐπὶ τὴν Βόσπορον ὁ Σαυρόματος καὶ οἱ Χερσωνῖται εἰς τὰ ἴδια.

Καὶ δὴ τούτων οὕτω γενομένων πάλιν μετὰ χρόνου τινὰς ἕτερος Σαυρόματος ἀναστὰς καὶ σὺν αὐτῷ πλῆθος ἀνδρῶν ἐκ τῆς Μαιώτιδος λίμνης παρετάξατο πόλεμον κατὰ τῶν Χερσωνιτῶν, καὶ παρελθὼν τὰς μεθ' ὄρκου τεθείσας ὁροθεσίας ἐν τῷ Καφᾷ ὑπὸ τοῦ πρώτου γενομένου Σαυρομάτου τοῦ μηδένα ποτὲ ἐπιχειρῆσαι τῶν Βοσποριανῶν πολέμου χάριν ταύτας ὑπερβῆναι, οὗτος ὁ Σαυρόματος ὑπερέβη ὡς οἱ βουλόμενος τὴν μετὰ βίας αὐτῷ ἀφαιρεθεῖσαν γῆν ἐδικησαι καὶ ἀπολαβεῖν. καὶ δὴ ἐν τοῖς τότε καιροῖς στεφανη-
15 φοροῦντος καὶ πρωτεύοντος τῆς Χερσωνιτῶν Φαρνάκου τοῦ Φαρνάκου ἀντιπαρετάξατο καὶ οἱ Χερσωνῖται τῷ Σαυρομάτῳ, καὶ ἀπαντήσαντες ἀλλήλοις ἐν τοῖς τοῦ προειρημένου Καφᾷ τόποις ἔστησαν ἑκάτερα τὰ μέρη ἐν τοῖς ὄρεσιν. ὁ δὲ
20 Σαυρόματος ὡν μέγας τὴν ἡλικίαν ἐδάρρησεν ἑαυτῷ καὶ ἐμυγαλεύει κατὰ τῶν Χερσωνιτῶν φρουαττόμενος, Φαρῶν ἄμα καὶ ἐπὶ τῷ ἀπέριφῳ πλήθει τῷ μετ' αὐτοῦ ὄντι· ὁ δὲ Φάρνακος μικρὸς ἦν τῇ ἡλικίᾳ κατὰ τὸν Σαυρόματον, καὶ ἰδὼν τὸ πλῆθος τοῦ Σαυρομάτου ἐσκέφατο μετὰ τοῦ ἰδίου στρα-

romatum, posuerunt, in quo etiam Sauromatus, et qui cum ipso a praelio superstites erant, nunquam se eum cum armis transgressuros esse iuraverunt, sed propria utrosque assignataque sibi secundum praestitutos terminos loca habitaturos esse. atque ita Bosporum Sauromatus, Chersonitae terram suam repetierunt.

Hisque ita gestis, rursus post aliquot annos alius Sauromatus cum militum manu ad Maeotidem paludem collecta surgens bellum contra Chersonitas incepit, limitesque cum iureiurando in Capha a primo Sauromato positos, ut nemo belli contra Chersonitas gratia illos praetergrediretur, transgressus est tanquam ablatam sibi per vim terram vindicaturus recepturusque. habebant autem principem ac proteuentem tunc temporis Chersonitae Pharnacum Pharnaci filium. armis et ipsi contra Sauromatum sumptis, et obviam sibi mutuo facti in praedictis Capha locis, iu montibus utrique constiterunt. Sauromatus vero et corporis magnitudine et militum multitudine fretus insolenter Chersonitis insultabat: at Pharnacus statura exiguus prae Sauromato, eiusque copias considerans, consilio cum suis inito statuit, ne infinita multitudo periret,

τοῦ ἐφ' ἦτε μονομαχῆσαι' αὐτὸν μετὰ τοῦ Σαυρομάτου καὶ μὴ ἄπειρον πλῆθος ἀπολέσθαι. καὶ δὴ σκέψεως τοιαύτης γενομένης δηλοῖ ὁ Φάρνακος τῷ πλῆθει Σαυρομάτου, λέγων ὅτι τίς χρεῖα ἐστὶ τοσούτου ὄχλου γενέσθαι ἀπώλειαν; οὐ γὰρ ὑμεῖς οἰκεία προαιρέσαι πρὸς τὸν πόλεμον ἐτραύητε, ἀλλὰ ὁ Σαυρόματος ὑμᾶς προετρέψατο. θελήσατε οὖν τοῦτον παρακαλέσαι τοῦ μονομαχῆσαι μετ' ἐμοῦ· καὶ ἐὰν διὰ τοῦ θεοῦ δυνήθῃ αὐτόν, ὑμεῖς ἀναχωρεῖτε εἰς τὰ ἴδια ἀβλαβῶς, καὶ αὐτὸς καὶ ἡ πόλις αὐτοῦ ὑπέπεσάν μοι· εἰ δὲ καὶ δυνήθῃ με αὐτός, καὶ οὕτως ὑμεῖς ἀναχωρεῖτε εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἀδ-10 τὸς ἐπέβη ἐν τοῖς ἑμοῖς. ὁ δὲ ὄχλος τῶν Σαυροματῶν ἡδέως τοῦτο ἀποδεξάμενος προετρέψατο τὸν Σαυρόματον μονομαχῆσαι μετὰ τοῦ Φαρνάκου. ὁ οὖν Σαυρόματος μαθὼν μικρὸν πᾶν ὅσα τῇ ἡλικίᾳ τὸν Φάρνακον, ἑαυτὸν δὲ ὑπερμεγέθη, ἐχάρη ἐπὶ τούτῳ, πεποιθὼς τῇ οἰκείᾳ δυνάμει καὶ οἷς ἐπέ-15 χρητο ὅπλοις κατατεθωρακισμένος. καὶ τούτων οὕτως δοξάντων λέγει ὁ Φάρνακος τῷ ἰδίῳ στρατῷ ὅτι ἦσαν κατέλθω διὰ τοῦ θεοῦ εἰς τὸ μονομαχῆσαι, καὶ ἴδῃτε ὅτι ὁ Σαυρόματος τὰ νῶτα αὐτοῦ εἶχε πρὸς ὑμᾶς καὶ τὴν ὄψιν πρὸς τοὺς ἰδι-20 οὺς, ἐγὼ δὲ τὴν ὄψιν μου πρὸς ὑμᾶς καὶ τὰ νῶτά μου πρὸς τοὺς ἐναντίους, ἅπαντες ὑμεῖς βάλλετε μίαν κραυγὴν, καὶ μόνον λέγοντες τὸ ἄ δ, καὶ μὴ δευτερώσητε ἐπὶ τῇ κραυγῇ. καὶ δὴ κατελθόντων αὐτῶν ἀμφοτέρων ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς τὴν μονομαχίαν καὶ τρακτεόντων ἑαυτούς, καὶ τοῦ Φαρνάκου γε-25 νομένου εἰς τὸ τοῦ Σαυρομάτου μέρος καὶ Σαυρομάτου εἰς 25

singulari certamine cum Sauromato pugnare. reque constituta militibus Sauromati nuntiat Pharnacus non opus esse ut tanta multitudo pereat, neque sponte illos sua sed Sauromati impulsu ad bellum venisse: mallent itaque ipsi auctores esse ut ad singulare certamen descenderet, et si deo opitulante eum vicerō, vos domum incolumes repetetis, ipse vero cum urbe sua mihi subiicietur, sin ipse me superaverit, vos etiam ita domum redibitis, ipse terram meam occupabit. haec res cum grata Sauromatis esset, Sauromato singulare certamen inire cum Pharnaco suaserunt. Sauromatus itaque cognito exiguae staturae Pharnacum esse, magnitudine sua viribusque et armis quibus utebatur fretus, condicionem laetus accepit. Pharnacus autem pugnaturus militibus suis dixit "ubi cum bono deo singulare certamen ingressus fuero, Sauromatumque tergo vobis obversum, facie vero suis videbitis, ego autem faciem vobis, tergum hostibus obvertero, uno ore omnes clamabitis A A, neque hunc clamorem iterabitis." cum itaque in campum ad singulare certamen uterque venissent, in-

τὸ τοῦ Φαρνάκου, ἔδωκεν δὲ τοῦ Φαρνάκου στρατὸς μίαν φωνήν τὸ ἄ ἄ. ὁ δὲ Σαυρόματος τῆς τριακτῆς φωνῆς ἀκούσας περιστρέφει ἰδεῖν ἐναγώνιος τίς ἢ γενομένη κραυγὴ· ἐν δὲ τῷ περιστρέφει τὸν Σαυρόματον τὴν ἑαυτοῦ ὄψιν εἰς τὰ
5 ὀπίσω διηνοίχθη μικρὸν τὸ τοῦ κασσιδίου αὐτοῦ πέταλον, καὶ εὐθέως ἐπιδραμὼν ὁ Φάρνακος ἔδωκε τῷ κόντι τὸν Σαυρόματον καὶ ἀνέλεν αὐτόν. πεσόντος δὲ τοῦ Σαυρομάτου κατελθὼν ὁ Φάρνακος τοῦ ἱκπου ἀπεκεφάλισεν αὐτόν, καὶ γνόμενος ἔγκρατῆς τοῦ πολέμου τὸ μὲν πλῆθος τῆς Μαιώτιδος ἀπέλυσε, τοὺς δὲ τῆς Βοσπόρου αἰχμαλώτους λαβὼν καὶ τὴν γῆν αὐτῶν ἀφελόμενος ἐν Κυβερνικῷ ἄνω τῆς τῶν Χερσωνιτῶν ὁροθεσίας ἔστησεν, ἄχρι τεσσαράκοντα καὶ μόνον μιλίων γῆν αὐτοῖς ἔδωκεν· αἵτινες ὁροθεσίαι μέχρι τοῦ νῦν διαμένουσιν, αἱ δὲ εἰρημέναι πρῶται ὁροθεσίαι ἐν Καφᾷ εἰ.
15 εἰν ἀποκείμεναι. ὀλίγους δὲ τινὰς κατασχὼν παρ' ἑαυτῷ τῶν Βοσποριανῶν ὁ Φάρνακος γεωργῶν ἔνεκα, τοὺς ἄλλους ἅπαντας οἴκτου ἀξιώσας ἀπέλυσε κατὰ τῶν Βοσποριανῶν ἀκελθεῖν· οἵτινες ἀπολυθέντες ὑπὸ τοῦ Φαρνάκου ὑπὲρ τῆς τριακτῆς εὐεργεσίας καὶ φιλανθρωπίας αὐτοῦ τῆς εἰς αὐτοὺς
20 γενομένης στήλην αὐτῷ ἤγειραν ἐν τῇ Βοσπόρῳ. ἔπειτα οὖν λοιπὸν ἢ τῶν Σαυρομάτων ἐν τῇ Βοσπόρῳ βασιλεία κατελύθη. Τούτων δὲ οὕτω γενομένων, Λαμάχου στεφανηφοροῦντος καὶ πρωτεύοντος τῆς τῶν Χερσωνιτῶν, Ἀσάνδρου δὲ τῆς Βο-

16 γεωργῶν?

terque se depugnarent, Pharnacusque Sauromati et Sauromatus Pharnaci partibus obversus esset, uno ore Pharnaci miles exclamavit A A; quo clamore audito Sauromatus convertit se ut videret quisnam esset hic clamor ad certamen compositus qui in Pharnaci exercitu sublatus; dumque se convertit, diducta paullulum cassidis lamina, e vestigio conto eum Pharnacus percussit et occidit. cum autem Sauromatus cecidisset, equo descendens Pharnacus caput ei amputavit. victorque Maetidis paludis populum dimisit, Bosporianos vero in vinculis detinens, capta eorum terra limites in Cybernico supra Chersonitas statuit, quadraginta tantum miliarium terram ipsis relinquens; manentque isti limites in hodiernum usque diem, cum priores illi, quos dixi, in Capha sint. paucis vero Bosporianorum apud se retentis agriculturae causa, Pharnacus reliquos omnes misericordia ductus ad sua redire permisit; qui reversi pro beneficio tali benevolentiaque statum ei in Bosporo posuerunt. atque ex eo tempore in posterum Sauromatae Bospori imperium amiserunt.

His ita gestis, principatum apud Chersonitas tenente ac proteuante Lamacho, apud Bosporianos vero regnante Asandro, male

σποριανῶν βασιλεῦντος, κακίᾳ πολλῇ μεμειτωμένοι οἱ Βοσποριανοὶ κατὰ τῶν Χερσωνιτῶν και μηδαμῶς δυνάμενοι τῇ πονηρίᾳ ἡρεμεῖν ἔσπευδον ἀεὶ τρόπῳ τινὶ τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν αἰχμαλωσιῶν τοῖς Χερσωνίταις ἀποδοῦναι· και δὴ μεμαθηκότες ἔχειν θυγατέρα μονογενῆ τὴν Γυκίαν, ἔχοντος δὲ 5 και τοῦ Ἀσανδρου υἱοῦς, ἐμηχανῶντο ἐπιγαμβρίαν ποιήσασθαι, ὅπως διὰ τούτου ἀδεῶς ἐπιβαίνοντες τῇ Χερσωνιτῶν ἀμύνασθαι. και δὴ ἀποστέλλουσι πρέσβεις κατὰ τὴν Χερσωνιτῶν παρακαλοῦντες, ἐὰν οἶδαμεν ὅτι ἀγάπη ἀληθῆς μεταξὺ ἡμῶν ἐστὶν και ἀδύλως πρὸς ἀλλήλους ἔχομεν, ἐπιγαμ- 10 βρεῦσομεν ἑαυτοῖς· και ὅτε ἡμῖν εἰς νύμφην τὴν θυγατέρα Λαμάχου τοῦ πρώτου ὑμῶν ἔνεκεν τοῦ υἱοῦ Ἀσανδρου τοῦ κυρίου ἡμῶν, ἢ λάβετε αὐτὸν αὐτόθι εἰς γαμβρόν, και οἶδαμεν ὅτι πιστὰ ἔχομεν εἰς ἀλλήλους, τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλεῦντος μεθ' ὑμῶν. λέγουσιν αὐτοῖς οἱ Χερσωνῖται ὅτι ἡμεῖς πρὸς 15 ὑμᾶς θυγατέρα ἡμῶν δοῦναι οὐκ ἀνεχόμεθα· εἰ δὲ ἐκ τῶν υἱῶν Ἀσανδρου τοῦ βασιλέως ὑμῶν θέλετε δοῦναι ἡμῖν εἰς γαμβρόν, δεχόμεθα, οὕτω μέντοι, μὴ δυναμένου ἔτι τοῦ υἱοῦ Ἀσανδρου, τοῦ ἀρχομένου πρὸς ἡμᾶς ἐπιγαμβρεῖσασθαι, καιρῇ ποτὲ ἢ χρόνῳ πειραθῆναι τοῦ ὑποστρέφαι κατὰ τὴν 20 τῶν Βοσποριανῶν χάριν ἐπισκέψεως ἢ προσηγορίας τοῦ οἰκείου πατρός· εἰ δὲ τούτο βούλει, πάντως ὅτι τῇ ὥρᾳ ἀποθνήσκει, τῶν δὲ πρέσβεων ἀπολυθέντων και καταλαβόντων τὴν Βοσποριανῶν και ταῦτα ἀνγγελλόντων, ἀπέστειλε πάλιν

14 βασιλέως ὄντος?

22 βούλεται?

omnino adversus Chersonitas affecti Bosporiani cum quiescere nequam possent semperque aliquo modo captivitates suas ulcisci studerent, cum intellexissent filiam Lamacho unicam esse Gyciam filiosque haberet Asander, affinitatem contrahere meditati sunt, ut hoc nimirum pacto libere in Chersonitarum terram ingressi vindictam sumerent. mittunt itaque legatos ad Chersonitas suasuros, quandoquidem vera amicitia inter ipsos esset eamque sine dolo colerent, affinitatem secum contraherent, et vel Lamachi principis ipsorum filiam Asandri domini sui filio darent vel eum apud se acciperent: sic enim cognitum iri, fidem inter ipsos constitutam esse, herili filio suo apud eos commorante. responderunt vero Chersonitae filiam se ipsis dare non posse: quodsi aliquem ex Asandri regis sui filiis dare generum vellent, accepturos esse, illa quidem condicione ut qui venturus esset, reditum ad Bosporianos tentare nunquam posset invisendi compellandique patris sui causa: si id nihilominus tentaverit, ipsa hora moriatur. hoc pacto dimissi legati domumque reversi, cum quid actum

ὁ Ἀσανδρος πρέσβεις, λέγων τοῖς Χερσονίταις ὅτι ἐὰν ἀληθῶς λέγετε καὶ πιστοποιεῖτέ με ὅτι Λάμαχος ἀνέχεται ζεῦξαι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τῷ μειζοτέρῳ μου νιῷ, ἀποστελῶ ὑμῖν αὐτὸν ἐκεῖνον αὐτόθι ἐπιγαμβρεύσασθαι. ἦν δὲ Λάμαχος 5 τοῖς τότε καιροῖς, ὡς λόγος, πλούτῳ πολλῶν κομῶν ἔν τε χρυσίῳ καὶ ἀργυρίῳ παισί τε καὶ παιδίσκαις καὶ ἀλόγοις διαφόροις καὶ κτήμασι πολλοῖς, καὶ τέσσαραι δὲ ἔγεγεῶσι τὸν οἶκον αὐτοῦ ἐπικρατεῖν ἐν πλάτει καὶ μήκει, ἕως κάτω τῶν λεγομένων Σουσῶν, ἐν οἷς καὶ ἰδίαν πύλην εἶχεν ἐν τῷ τείχει, καὶ 10 τέσσαρας πυλεῶνας μεγάλους εἰς τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἔξοδον, σὺν ἑτέροις δὲ παραπυλλοῖς σεμνοῖς ὥστε εἰσερχομένων τῶν ἀλόγων αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει ἐκάστην ἀγέλην ζώων, ἵππων τε καὶ φορβάδων, βοῶν καὶ δαμάλεων, προβάτων τε καὶ ὄνων, καὶ δι' ἰδίας πύλας εἰσιέναι καὶ εἰς ἰδίαν στάσιν ἀπιέναι. παρεκάλεσαν οὖν οἱ 15 Χερσονῖται τὸν Λάμαχον ἐφ' ᾧτε ἐπιγαμβρεύσασθαι αὐτόν P 151 τὸν τοῦ Ἀσάνδρου νιόν. τοῦ δὲ Λαμάχου ἐπινεύσαντος τῇ παρακλήσει αὐτῶν ἦλθεν ὁ τοῦ Ἀσάνδρου υἱὸς ἐν τῇ Χερσονί καὶ ἔγχευε τὴν γυναῖκα. καὶ διετοῦς μικροῦ χρόνου διαγενομένου ἐτέλευτήσεν ὁ Λάμαχος· ἡ γὰρ μήτηρ τῆς Γυκίας 20 προτελευτήσασα ἦν. ἡ οὖν Γυκία μετὰ τὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ περαιοῖσιν τῆς τοῦ πατρὸς ταφῆς τῆς ἐνιαυσιαίας ἡμέρας ἐνστάσης, τὴν μνήμην θέλουσα φαιδρῶναι τοῦ ἰδίου πατρὸς, στεφανηφοροῦντος τότε καὶ πρωτεύοντος τῆς Χερσονίος Ζη-

10 τέσσαραι πυλεῶσι M σὺν] καὶ M

esset significassent, iterum ad Chersonitas Asander misit inquiring, si verum dicerent atque bona fide agerent Lamachusque filio maiori suo filiam uxorem dare vellet, eum se illuc missurum esse. erat autem illis temporibus Lamachus, ut ferebatur, dives admodum auro et argento, famulis et ancillis, equis ac fundis quamplurimis, et in quattuor regionibus domum habebat in latitudine et longitudine usque infra Susa quae dicebatur, ubi etiam in muro propriam ianuam habebat. et quattuor portas magnas ad introitum et exitum cum aliis ostioliis splendidis, ita ut pecoribus eius in urbem venientibus, singuli armentorum greges, equorumque et equarum, boumque et bucularum, oviumque et asinorum, suas quique per portas introirent et ad propitium stabulum discederent. adhortati igitur Lamachum sunt Chersonitae ut Asandri filium generum adscisceret; quibus cum ille annuisset, Asandri filius Chersonem venit Gyciamque duxit. et exiguo biennii tempore elapso Lamachus diem obiit, cum iam Gyciae mater antea mortua esset. Gycia autem finito anno a sepulto patre, annuo die instante, memoriamque patris sui celebrare cupiens, principatum

Θου τοῦ Ζήθου, παρεκάλεσε τοὺς προύχουσι τῆς πόλεως ἐφ' ἧτα ἄνευ ὕβρεως ἀναχθῆναι αὐτούς τοῦ λαβεῖν παρ' αὐτῆς σὺν παντί τῷ δήμῳ οἶνόν τε καὶ ἄρτους καὶ ἔλαιον κρέα τε καὶ ὄρνα καὶ ὄψα καὶ εἴ τι ἕτερον πρὸς τὴν τῆς εὐφρασίας χορείαν, πρὸς τὸ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ Λαμιάχου ἅπαντας 5 τοὺς πολίτας σὺν γυναῖξι καὶ τέκνοις καὶ πάσῃ τῇ φιλίᾳ αὐτῶν εὐφρανθῆναι καὶ ἀγάλλεσθαι ἕκαστον ἐν τῷ ἰδίῳ ἔργῳ καὶ δημοσίῳ χορεύειν καὶ ἔργου τινὸς τὸ σύνολον μὴ ἀψαθῆναι, συνταξαμένη τοῖς πολίταις ἐν ὄρκῳ ἐφ' ἧτε ἅπαντα τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτῆς οὔτω τὰ τῆς εὐφρασίας καθ' 10 ἕκαστον χρόνον διδόναι αὐτοῖς ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Λαμιάχου μνήμῃ. τούτων δὲ οὕτω γενομένων καὶ ἐν ὄρκῳ ὑπ' αὐτῆς παγιωθέντων, ὁ ταύτης ἀνὴρ ὁ τοῦ Ἀσάνδρου υἱὸς ἔχων ἐν κρυπτῷ τὸν θέλον καὶ ἐπιζητῶν καιρὸν προδοσίας, ἀκούσας ταῦτα τὰ παρὰ τῆς Γυκίας λεχθέντα καὶ ἐν ὄρκῳ παγιωθέντα, 15 ἐθαύμασε καὶ ἐπήνεσε τὴν Γυκίαν ἐπὶ τῇ ἐνόρῳ συντάξει ὡς γνησίως περὶ τοὺς γονεῖς ἔχουσαν, συνθέμενος δὲ καὶ αὐτός, φησί, χαίρειν καὶ σπένδειν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συντάξει. καὶ μετὰ τοῦτο παρελθούσης τῆς μνήμης καὶ τῆς εὐφρασίας δηλοῖ τοῖς ἐν Βοσπόρῳ δι' οἰκείου παιδός, λέγων αὐτοῖς ὅτι 20 εὖρον μέθοδον δι' ἧς ἀκόπως τὴν Χερσῶνα μέλλομεν παραλαβεῖν. ὑμεῖς οὖν ἐκ διαλειμμάτων ἀποστέλλετέ μοι δέκα ἢ δώδεκα νεωτέρους χρησίμους ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ καράβῳ ἔλα-

2 συναχθῆναι? 12 καὶ vulgo om

tenente ac proteuente tum in Chersonē Zetho Zethonis filio, primores urbis hortata est ne iniuriam suam putarent, si et ipsi et populus universus ab ea acciperent vinum panes oleum carnes aves pisces, et si quae alia ad epulum necessaria, ut diem memoriae Lamachi sacrum cives universi cum uxoribus ac liberis omnique familia publica laetitiam celebrem agerent cum choreis in propria regione singuli, ac feriatum haberent; promisitque civibus cum iuramento quotannis dum viveret, haec se omnia ad celebrandam diem in Lamachi memoriam illis suppeditaturam. haec cum ita iureiurando ab ipsa firmata essent, maritus eius Asandri filius dolum animo occultum versans et proditionis tempus quaerens, quae a Gyrcia dicta iuramentoque firmata essent audiens, admiratus laudavit eam, quod iuramento habilivisset, veluti praeclare erga parentes affectam, adiciens gaudere se quoque et libere itidem velle. cumque memoriae dies et epulum praeteriisset, Bosporianis per famulum suum indicavit invenisse se quo pacto sine labore Chersonem capere possent: mitterent itaque per intervalla decem aut duodecim iuvenes praestantes praeter caraborum remiges, qui veluti xenia ipsi ferrent. "qui autem appellent

Κώνστας τῷ Σαυρομάτῳ λέγων ὅτι ἀπόστειλόν μοι πάντας οὓς ἂν ἔχεις αἰχμαλώτους, καὶ ἀπολύω τοὺς Χερσωνίτας. ὁ δὲ Σαυρομάτος ταῦτα ἀκούσας ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος ἀπέλυσεν ἅπαντας οὓς ἂν εἶχεν αἰχμαλώτους ἕως ἐνός. ἀπολα-
 5 βῶν οὖν ὁ Κώνστας ἅπαντας τοὺς πραιδευθέντας, δύο τῶν Χερσωνιῶν πρέσβεις κατασχὼν παρ' ἑαυτῷ, τοὺς ἄλλους ἀπέστειλε πρὸς τὸν Σαυρομάτον ὅστις Σαυρομάτος παραλαβὼν αὐτούς προαπέστειλεν ἐκ τῆς τῶν Λαζῶν χώρας μετὰ καὶ τῶν
 10 ἰδίων ἀνθρώπων πρὸς τὸ παραδοῦναι αὐτοῖς τὴν τε Βόσπορον καὶ τὰς φαρμιλίας αὐτῶν. αὐτὸς δὲ Σαυρομάτος τὴν πορείαν μετὰ τοῦ ἔθνους αὐτοῦ ἐν καταστάσει ἐποιεῖτο πρὸς τὸ ἀθροί-
 15 λους τοὺς Χερσωνίτας παραδοῦναι τὰς φαρμιλίας καὶ ἀναχωρηῆσαι. οἱ δὲ Χερσωνῖται τοὺς οἰκείους πρέσβεις ὑποδεξάμενοι ἐν τῇ Βοσπόρῳ, καὶ μεμαθηκότες τὰ γενόμενα ἅπαντα ὑπὸ Κώνσταντος καὶ τοῦ Σαυρομάτου, παρέδωκαν τοῦ Σαυρομάτου ἀνθρώπων τὴν τε Βόσπορον καὶ τὰ τῆς Μαειώτιδος
 20 καστέλλια καὶ τὰς φαρμιλίας πάσας ἀβλαβεῖς, καὶ κατέλαβον ἐν εἰρήνῃ τὴν Χερσωνιῶν. ὁ δὲ Κώνστας ἀναχωρησάντος τοῦ Σαυρομάτου ἐκ τῶν Ῥωμαϊκῶν τόπων καὶ αὐτὸς ἀνέξενεν ἐπὶ τὴν Ῥώμην, καὶ ἀνήγγειλε πάντα τῷ βασιλεῖ τὰ ὑπὸ τῶν Χερσωνιῶν γενόμενα, προσαγαθῶν καὶ τοὺς δύο αὐτῶν πρέσβεις, οὕστινας ἰδὼν ὁ βασιλεὺς καὶ φιλοφρόνως ἀποδεξάμενος καὶ τὰ μέγιστα εὐχαριστήσας εἶπεν αὐτοῖς "τί θέλετε παράσχω ὑμῖν τε καὶ τῇ πόλει ὑμῶν ὑπὲρ τῆς τοιαύτης εὐνοίας τε καὶ

15 παρέδωκαν τοῦ Σαυρομάτου ἀνθρώπων] ἀνθρῶπων M

antequam captivos omnes acceperis." tum Constans Sauromato renuntiavit, sibi captivos omnes mitteret, tum se Chersonitas dimissurum promittens; quae ubi audisset Sauromatus omnes captivos, quotquot essent, vel invitus dimisit. quos cum accepisset Constans, duobus Chersonitarum legatis apud se retentis ceteros ad Sauromatum misit; isque ad illorum adventum e Lazorum regione quosdam una cum suis destinavit, quibus Bosphorus familiaeque traderentur; ipse vero cum exercitu iter ordinate instituebat, ut Chersonitiae familias confertim traderent et postea recederent. Chersonitae vero legatis suis in urbe Bosphoro receptis, intellectoque quid inter Constantem et Sauromatum actum esset, Bosphorum et Maeotidis paludis oppida familiasque omnes illaesas tradiderunt viris a Sauromato missis. Constans autem, ubi ex Romani imperii locis discessisset Sauromatus, ipse quoque Romam contendit, omniaque a Chersonitis acta imperatori indicavit, adductis item duobus legatis, quos cum vidisset imperator, benigne exceptis gratias maximas egit, inquires ipsis "quid vultis vo-

μης, τῆς πόλεως πάσης εὐφραινομένης τε καὶ ἀποκοιμωμένης, αὐτὸν τὴν νύκτα ἐπαναστῆναι μετὰ τῶν Βοσποριανῶν τε καὶ οἰκείων καὶ ἐμπρῆσαι τὴν πόλιν καὶ πάντας κατασφᾶξει. συναχθέντων δὲ ἐν τῷ διετεῖ χρόνῳ ἐν τῷ τῆς Γυκίας οἴκῳ ἄγχι διακοσίων Βοσποριανῶν, καὶ τῆς μνήμης τοῦ Λαμάχου⁵ ἤδη λοιπὸν ἐγγιζούσης, ἐγένετο παιδίσκη τῆς Γυκίας κουβουκλαρέαν, πάνυ αὐτῇ οὖσαν προσφιλέστατον, πταίσασαν ἀπὸ ὕψεως αὐτῆς γενέσθαι καὶ ἀποκλεισθῆναι αὐτήν. ἐν ᾧ δὲ οἴκῳ ἀπεκλείσθη ἡ παιδίσκη, ὑποκάτωθεν αὐτοῦ ἦσαν οἱ Βοσποριανοὶ ἀποτρεφόμενοι. τῆς δὲ παιδίσκης καθεζομένης καὶ¹⁰ νηθούσης τὸ λίνον, ἐγένετο τὸ σποντέλιν τῆς ἀτράκτου πεσεῖν καὶ κυλισθῆν ἐισελεθεῖν εἰς βαθυτάτην ὄπην πρὸς τὸν τοίχον· ἡ δὲ ἀναστᾶσα πρὸς τὸ ἐπάραι αὐτὸ ὄρα αὐτὸ ἐν βαθυτάτῃ ὄπῃ ὄν· καὶ μὴ δυναμένης αὐτῆς ἐκσπάσαι αὐτὸ διὰ τὸ βάθος, ἠναγκάσθη ἐκ τοῦ πάτου πρὸς τὸν τοίχον ἀνασπάσαι¹⁵ ἓνα βῆσαιον πρὸς τὸ τοῦτο ἐπάραι· καὶ ὄρα διὰ τῆς ὄπης κάτω ἐν τῷ ὑπογῆφ οἴκῳ τὸ πληθὸς τῶν ὄντων ἀνδρῶν. καὶ ἰδοῦσα εὐφυνῶς πάλιν ἀπέθετο ἐν τῷ τόπῳ τὸ βῆσαιον πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι τοῖς κάτω· καὶ λαθραίως ἀποστειλάσα μίαν τῶν παίδων προσεκαλεῖτο τὴν κυρίαν αὐτῆς τοῦ ἐλθεῖν²⁰ πρὸς αὐτήν, ὀφειλουσάν τι ἀναγκαῖον ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν. ἡ δὲ Γυκία ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατανυγεῖσα ἀπῆλθε πρὸς τὴν παι-

1 τε καὶ ἀποκοιμωμένης add B 6 κουβικουλαριαν? 7 αὐ-
τῆς add B

lante ac somno sopita, ipse cum Bosporianis atque domesticis suis de nocte surgere urbemque incendere et omnes occidere. cumque biennii tempore in Gyciae domo congregati essent Bosporiani ducenti, instaretque iam celebranda Lamachi memoria, accidit ut puella Gyciae cubicularia, quae ei gratissima erat, propter offensam ab oculis eius removeretur secludereturque. locus vero in quo concludebatur, subter Bosporianos habebat, qui illic alebantur. puella autem sedente et filum torquente, contigit ut fusi verticillus decidens in foramen profundum prope parietem devolveretur; cumque surgeret tollendi causa, in foramen delapsum videt, unde cum extrahere propter profunditatem non posset, unum e pavimento prope parietem laterem extrahere coacta fuit; eoque facto per foramen in inferiore aedium parte absconditam illic hominum multitudinem videt. quos cum vidisset, laterem in locum suum solerter reposuit, ne ab iis qui infra erant deprehenderetur, misitque clanculum puellarum aliquam ad dominam suam, quam venire ad se hortabatur necessarium aliquid auditoram visuramque. Gycia vero deo impellente puellam adiit; solaque ad eam ingressa cum ianuam clausisset, ad pedes eius pro-

δίσκην· και εἰσελθούσης αὐτῆς κατὰ μόνας ἐν τῷ οἰκῆματι
 και κλεισάσης τὴν θύραν, πεσοῦσα ἡ παιδίσκη πρὸς τοὺς πό-
 दाς αὐτῆς εἶπε “δέσποινα, ἐξουσίαν ἔχεις τὴν ἀχρεΐαν σου
 δούλην· πλὴν βούλομαι τῇ κυρίᾳ μου ξέρον τι και παραδο-
 5 ξον πρᾶγμα δεῖξαι.” ἡ δὲ Γυκία εἶπεν αὐτῇ “ἀφόβως εἰπέ,
 δεῖξον· και τί τὸ τοιοῦτον;” ἡ δὲ παιδίσκη ἀπαγαγοῦσα αὐ-
 τὴν πρὸς τὸν ταίχον, και εὐφυῶς ἐπάρασα τὸ βήσαλον, λέγει
 αὐτῇ “ἐρᾶς διὰ τῆς ὀπῆς, δέσποινα, τὸν κάτω κρυπτόμενον
 ὄχλον τῶν Βοσποριανῶν.” ἡ δὲ Γυκία ἰδοῦσα και ἐκπλαγεῖσα
 10 ἐπὶ τῷ πρᾶγματι ἔφη “οὐκ ἀργὸν τὸ σκέμμα τοῦτο.” και
 λέγει τῇ παιδίσκῃ “πῶς εὗρες τὸ πρᾶγμα τοῦτο;” ἡ δὲ παι-
 δίσκη λέγει “πάντως, δέσποινα, ὅτι ἐκ θελήματος Θεοῦ ἔπεσ-
 τὸ σφοντύλιον ἐκ τῆς ἀτρακτου μου και κωλισθὲν εἰσηλθεν ἐν
 τῇ ὀπῇ ταύτῃ, και μὴ δυναμένης μου ἐπᾶραι αὐτὸ ἠναγκα-
 15 σθη τὸ βήσαλον ἀνασπάσαι, και τότε εἶδον αὐτοῦς.” ἡ δὲ
 ἐκέλευσε τῇ παιδίσκῃ ἀποθέσθαι τὸ βήσαλον εὐφυῶς ἐν τῷ
 τόπῳ αὐτοῦ, και ἐπιλαβομένη αὐτῆς και περιπλακίσα κατε-
 φίλησε γνησίως, και εἶπεν αὐτῇ· “μηδὲν πτοηθῆς, τέκνον. P 153
 συγκεχώρηταί σου τὸ πταίσμα· ὁ γὰρ Θεὸς ἠθέλησέ σε πταί-
 20 σαι, ἵνα τὸν δόλον ἡμῶν φανερώσῃ. βλέπε οὖν ὄση δυνάμει
 φυλάξαι τὸ πρᾶγμα, και μὴ τολμήσῃς και τὸ σύνολον τοῦτο
 διαρροῆσαι.” και λοιπὸν εἶχεν αὐτὴν δι’ ὄλου μεθ’ ἑαυτῆς
 καλέων τοῦ πρώτου ὡς πιστὴν αὐτὴν οὔσαν. και προσκαλεσα-

3 ἔχεις εἰς τὴν? 10 και λέγει — τοῦτο add B 14 αὐτὸ]
 τότε M 23 αὐτῆ?

*voluta puella "potes" inquit, "o domina, inutilem ancillam tractare pro arbitrio, attamen ostendam tibi rem novam et inopinatam." quod cum secure facere eam Gycia iussisset, ad parietem adductae subla-
 20 que solerter latere dixit: "ecce, o domina, per foramen hoc absconditam inferius Bosporianorum multitudinem vides." Gycia cum eos vidisset, re tali consternata "non frustra" inquit "hoc consilium susceptum est," sciscitaturque puellam quomodo id comperisset: cui, "omnino, domina," respondit puella, "per dei voluntatem fuso exci-
 dens verticillus in hoc foramen devolutus est, quem cum extrahere inde nequirem, laterem avellere coacta fui, atque tunc eos vidi." illa vero puellam solerter reponere laterem loco suo iussit; eamque am-
 plexata benigne cum osculo "nihil" inquit "metuas, filia: condonatum tibi crimen est; siquidem voluit te peccare deus, ut dolum huic nobis manifestum faceret. vide igitur, quantum potes, uti totam hanc rem clam alios habeas, neque cuiquam quidquam concedas." sum-
 pitque eam ex eo tempore secum, habuitque benignius quam un-*

μένη ἢ Γυκία δύο τινὰς τῶν συγγενῶν αὐτῆς, πιστοὺς αὐτῇ ὄντας πάνυ, λέγει αὐτοῖς ἐν τοῖς ἰδιάζουσιν "ἀπελθόντες συν-
 ἴγυτε καθ' ἑαυτοὺς ἐν μυστηρίῳ τοὺς πρωτεύοντας καὶ εὐγε-
 νεῖς τῆς πόλεως, καὶ ἐκλεξάτωσαν τρεῖς ἄνδρας πιστοὺς, δυ-
 ναμένους φυλάξαι μυστήριον καὶ πρᾶγμα ποιῆσαι, καὶ πι-
 στοποιήσουσιν αὐτοὺς οἱ πάντες ἐνόρκως πρὸς τὸ καὶ αὐτοὺς
 ἡμῖς πληροφορηῆσαι ἐν οἷς μέλλω ἐπερωτᾶν αὐτοὺς, καὶ ἀπο-
 στεilaίτωσαν αὐτοὺς πρὸς με ἐν μυστηρίῳ, καὶ ἔχω αὐτοῖς
 ἀναγκαῖόν τι καὶ ὠφέλιμον τῇ πόλει θαρρῆσαι. μόνον διὰ
 τάχους ποιήσατε ὃ λέγω ὑμῖν." ἀπελθόντων δὲ τῶν συγγε-
 νῶν αὐτῆς καὶ ἐν μυστηρίῳ ταῦτα τοῖς πρωτεύουσιν εἰρηκό-
 των, εὐθέως ἐξελέξαντο τρεῖς ἄνδρας, οὓς ᾗδεσαν αὐτοὶ πι-
 στοὺς εἶναι, καὶ πιστοποιήσαντες αὐτοὺς πάντες ἐν ὄρκῳ ὅτι
 εἴ τε συνθῶνται τῇ Γυκίᾳ εἴτε ποιῆσαι εἴτε δοῦναι, μὴ ἀνυ-
 ρῶσαι τοὺς λόγους αὐτῶν, ἀλλ' εἰς πέρας ἀγαγεῖν τὰ ἐπ' 15
 αὐτῶν συντατιόμενα αὐτῇ. τούτων δὲ πρὸς τὴν Γυκίαν ἐν
 μυστηρίῳ ἀπελθόντων, ἐδέξατο αὐτοὺς καὶ λέγει αὐτοῖς "δύ-
 νασθέ με ἐν ὄρκῳ πληροφορηῆσαι περὶ ὧν μέλλω ἐπερωτᾶν
 ὑμᾶς, ὅτι ποιεῖτε ταῦτα;" οἱ δὲ εἶπον αὐτῇ "ναί, κυρία,
 ἐτοιμῶς ἔχομεν περὶ ὧν μέλλεις ἡμῖν ἐπιζητεῖν πληροφορη-
 20
 σαί σε ὅτι εἰς πέρας ἄγονται οἱ λόγοι σου." τότε λέγει αὐ-
 τοῖς ἢ Γυκία "πληροφορήσατέ με ὅτι ἂν ἀποθάνω ἐν μέσῳ
 τῆς πόλεως με θάπτετε, καὶ λέγω ὑμῖν τὸ μυστήριόν μου.

11 ταῦτα add B

quam antea, quia fidelem experta esset. accitis autem Gycia duobus e consanguineis, quibus maxime fidebat, inquit eis seorsim "abite et congregate apud vos clanculum primores et nobiles urbis, lique eligant viros tres fidos, arcanum qui custodire et rem gerere possint, et quibus sacramento se omnes obstringent ut plenam mihi fidem faciant in iis de quibus ipsos rogatura sum. mittant vero illos ad me clanculum: habeo enim necessarium aliquid arbique huic attite, quod ipsis committam. tantum maturate id quod vobis dico." discedentibus igitur hoc pacto eius consanguineis, cum illi haec clam ad primates rettulissent, e vestigio tres viros elegerunt, quos fidos esse cognoverant, fide ipsis cum iuramento data ratum se habituros effecturosque quidquid cum Gycia acturi essent. hi ubi clam ad Gyciam venissent, illa eos excepit, interrogavitque eequid promittere cum iuramento possent facturos se quidquid commisisset. illis vero affirmantibus se omnia pro voto eius facturos esse, respondet Gycia "fidem date in urbe me, si moriar, sepeliendam esse, et arcanum meum narrabo vobis; neque grave est quod postulo." quod cum audirent,

ἰδοὺ βαρὺ ὑμῖν τί ποτε οὐκ ἐπιζητῶ.” οἱ δὲ ἄνδρες ἀκού-
 σαντες τοῦτο μετὰ πάσης προθυμίας ἐπληροφόρησαν αὐτήν
 ἐν ὄρκῳ, λέγοντας ὅτι εἰς τελευτήσῃς ἐν μέσῳ τῆς πόλεως σε
 θύσσομεν καὶ οὐκ ἐξάξομέν σε ἔξω τῶν τειχῶν. ἡ δὲ Γυκία
 5 πεισθεῖσα τοῖς ὄρκοις αὐτῶν λέγει αὐτοῖς “ἐφ’ οἷς ἐπληροφο-
 ρήσατέ με, καὶ γὰρ λοιπὸν ἐμφαίνω ὑμῖν τὸ μυστήριόν μου. ἰδοὺ
 εἰδέναι ὑμᾶς θέλω ὅτι ὁ ἀνὴρ μου τὸ ἐμφυτον κακὸν τῆς
 πόλεως αὐτοῦ ἔχων, τὸ τοῦ δόλου καὶ φθόκου καθ’ ἡμῶν,
 ὄχλον ἐκ τοῦ κατὰ μέρος Βοσποριανῶν ἐν κρυφῇ εἰσαγαγῶν
 10 ἐν τῷ οἴκῳ μου ἄχρως διακοσίων ψυχῶν ἐνόπλων διατρέφει, ἐμοῦ
 μὴ εἰδούσας τὸ πρῶγμα· ἀλλ’ ὁ θεὸς νῦν διὰ προφάσεως ἐφα-
 νέρωσέ μοι αὐτά. αὐτὸς οὖν ταύτην ἔχει τὴν σκίψιν ἐφ’ ᾗ φτε-
 ροσίη, εἰς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς μου διδοῖσῃς μοι τὴν εὐ-
 φροσίαν τῆς πόλεως καὶ εὐφρανθέντων ὑμῶν ἀποκοιμωμένων
 15 αὐτὸν τὴν νύκτα ἐπαναστῆναι μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ Βο-
 σποριανῶν τε καὶ οἰκείων, καὶ βαλεῖν ἐμπρησμὸν ἐν τοῖς οἴκοις
 ὑμῶν καὶ κατασφάξαι πάντας ὑμᾶς. ἰδοὺ λοιπὸν φθάσει καὶ
 ἡ μνήμη τοῦ πατρὸς μου, καὶ δεῖον μὲν ἔστι πρὸς τὸν ὄρκον
 μου δεῦναι ὑμῖν κατὰ τὸ ἔθος μου τὰ τῆς εὐφροσίας· πάν-
 20 τα γὰρ ἐταίμως ἔχω. θελήσατε οὖν πάντες προσδραμεῖν
 χεῖροντες καὶ ζητήσαι καὶ λαβεῖν πάντα προθύμως, πρὸς τὸ
 μήπως νοῆσαι αὐτὸν ὅτι ἔγνωμεν τὸ πρῶγμα, καὶ ἄφνω ἐμφύ-
 λιος πόλεμος γένηται. θελήσατε οὖν καὶ δημοσίως κατὰ τὸ
 ἔθος εὐφραίνεσθαι, συμμέτρως δέ, καὶ χορευεῖν ἐν ταῖς πλυ-

libenter cum iureiurando promiserunt in urbe se eam, si moreretur,
 sepulturos neque extra moenia educturos. itaque persuasa sacramento
 Gycia “nunc” inquit “arcanum vobis, quod habeo, aperiam. ecce,
 maritus meus ex ingenito adversus urbem hanc odio atque invidia
 per dolum Bosporianos aliquot in domum meam introductos cum ar-
 mis usque ad duceutos nutrit, me inscia: verum reu hanc nunc deus
 per occasionem mihi manifestam fecit. hoc autem ille consilium agitat,
 ut ubi in patris mei memoriam urbi ego epulum dedero vosque epulati
 dormitum iyeritis, ipse de nocte cum Bosporianis atque domesticis sur-
 gat, aedibus vestris ignem immittat vosque omnes contrucidet. et ecce,
 in stat nunc dies anniversarius memoriae patris mei, oportetque me
 vobis ex iuramento dare pro more meo quae ad epulum necessaria,
 et omnia praestare parata sum. velitis itaque omnes laeti accurrere,
 postulareque et accipere omnia libenter, ne ullo ille pacto intelligat
 nos rem rescivisse, et subito intestinum aliquod bellum oriatur. igitur
 publice, uti mos est, epulum celebrate, sed cum modo, et choreas
 in plateis agite: unusquisque vero in aedibus vestris apparet lingua

τείαις. ἐτοιμάσατε δὲ ἕκαστος ἐν τοῖς οἴκοις ὑμῶν ξύλα τε καὶ φορτία καὶ δῆδας ἀτέγγας πρὸς τὸ μισοποιούντων ὑμῶν τὰς εὐφρασίας καὶ τοὺς χοροὺς δόξασθαι πρὸς ἀνάπαισιν ὑμῶν ἀπίεσαι. καὶ ἐμοῦ δὲ ταχέστερον μισοποιήσεως καὶ κελευούσης ἀσφαλισθῆναι τοὺς πυλεῶνάς μου, ὑμεῖς εὐθέως ἐν ἡσυχίᾳ πολλῇ σὺν παισὶ καὶ παιδίσκαις ὑμῶν πανοικί παρνευκόντες τὰ ξύλα καὶ φορτία καὶ δῆδας παραθήτε ταῦτα ἐν τοῖς πυλεῶσί μου καὶ παραπυλίοις καὶ κύκλῳ τῆς οἰκίας πάσης, ἐπιχέαντες καὶ ἔλαιον τοῖς ξύλοις πρὸς τὸ τάχιον ἀφθῆναι. καὶ ἤνικα ἐξέλθω ἐγὼ καὶ εἶπω ὑμῖν, εὐθέως λάβετε τὴν πυράν, καὶ ὑμεῖς δὲ ἐν ὄπλοις παρεστήκετε κύκλῳ τῆς οἰκίας, ἵνα ὄπου τινὰς θεωρήσητε ἐκπηδῶντας ἐκ τοῦ οἴκου διὰ θυρίδος τούτους κατασφάζητε. ἀπελθόντες οὖν τὸ μυστήριον τούτου λαλήσατε, καὶ ἐτοιμάσατε πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν." οἱ δὲ πολῖται ταῦτα ἀκούσαντες ἀπὸ τῶν τριῶν ἀνδρῶν ἐποίησαν πάντα ἐν συντομίᾳ κατὰ τὸν λόγον τῆς Γυκίας. ἐνστάσης δὲ τῆς μνημοσύνου ἡμέρας, ὡς δῆθεν χαιρομένη ἡ Γυκία μετεπέμψατο τοὺς τῆς πόλεως ἄνδρας, προτρεπομένη τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς τὰ τῆς εὐφρασίας· συνέτρεχε δὲ καὶ ὁ ἀνήρ αὐτῆς ἐπὶ ταῦτο, καὶ παρεκάλει πλεῖον οἶνον δοθῆναι αὐτοῖς ἐπὶ τῇ εὐφρασίᾳ. οἱ δὲ πολῖται ἀσμένως πάντα δεξάμενοι ἠὺφροαῖνον· καθὼς παρηγγέλθησαν, καὶ ἐχώρουν τὴν πᾶσαν ἡμέραν· φθασίας δὲ τῆς ἑσπέρας ἤρξαντο μισοποιεῖν οἱ

2 ἡμῶν vulgo 6 παισὶ Bandurius pro παίδες

sarcinas ac taedas solidas, ut me epulum ac choreas detrectante ad quietem vos abire existimet. me vero citius solito detrectante ac fores meas obserari iubente, vos confestim cum multo silentio per famulos et ancillas vestros ex omnibus undecunque aedibus afferentes ligna sarcinas taedasque ad ianuas meas et vestibula apponite, immo circum totam domum, et oleum lignis infundite, quo citius flammam concipiant. cum autem ego egressa fuero vobisque dixero, ocius ignem iniicite, ac cum armis circumstistite, ut quos per fenestram exsilientes videbitis interficiatis. abite igitur et arcanum hoc narrate, eunctaque quae iussi apparate." cives vero ubi rem intellexissent a tribus his viris, quam citissime omnia peragebant ex mandato Gyciae. cum itaque instaret dies memoriae sacer, et Gycia laeta ad cives urbis mitteret, hortareturque ut acciperent ad epulum quae pertinerent, accurrit etiam maritus eius et plus vini solito dari iussit. cives autem libenter omnia accipientes epulabantur uti iussi erant, et per totam diem choreas agitabant: sed ingruente vespera quasi epuli longioris pertaesi domum se suam quieturi receperunt. epulabantur au-

πολλοί· καὶ ἀπείναι ἐν τοῖς οἰκοῖς αὐτῶν εἰς τὸ ἀναπαύσασθαι.
 ᾤθησαν δὲ πανοικί· καὶ ἡ Γυκία ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς
 προτρεπομένη πάντας τοὺς αὐτῆς ἀδελφούς πίνειν πρὸς τὸ με-
 θυσθέντας αὐτοὺς τάχιον κοιμηθῆναι, μόνον ταῖς κουβικου-
 5 λαρίαις αὐτῆς παρηγγεῖλε τοῦ νηφθῆναι καὶ ἑαυτὴ τοῦ οἴνου
 ἀφύλακτεν. εὐφροῦσα γάρ ποτήριον πορφυροῦν δέδωκε τῇ κου-
 βικουλαρίᾳ αὐτῆς τῇ τὸ πρῶγμα εἰδούσῃ, καὶ παρηγγεῖλεν
 αὐτῇ ἐν αὐτῷ αὐτὴν κινῆναι σὺν ὕδατι· ὃ δὲ ἀνήρ αὐτῆς
 10 θεωρῶν τὸ πορφυροῦν ποτήριον οὐχ ὑπένοιε σὺν ὕδατι αὐ-
 τὴν πίνειν. τῆς δὲ ἐσπέρας φθασούσης καὶ τῶν πολιτῶν, ὡς
 ἤδη εἶπον, μισοποιησάντων, λέγει τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἡ Γυκία
 "εὐφρανθέντων ἡμῶν δεῦρο λοιπὸν ἀναπαυθῶμεν καὶ ἡμεῖς."
 ὃ δὲ ἡ ἀνὴρ αὐτῆς ἀκούσας μᾶλλον ἐχάρη, καὶ ἔπεσε τοῦ
 κοιμηθῆναι· οὐ γὰρ ἠδύνατο ἀφ' ἑαυτοῦ εἰπεῖν τοῦτο, μη-
 15 πως ὑπόνοιαν δῶ τῇ γυναικί περὶ οὗ ἐβουλεύετο δόλου. κε-
 λέσκει οὖν ἡ Γυκία ἀσφαλισθῆναι τοὺς πυλεῶνας καὶ πάντα
 τὰ παραθύρια καὶ ἐνεχθῆναι αὐτῇ τὰς κλειδίας κατὰ τὸ ἔθος
 καὶ τούτου γενομένου λέγει ἐν τῷ λειψύθῳ τῇ πιστῇ αὐτῆς
 20 λοικαῖς κουβικουλαρίαις εὐφρῶς ἐπαῖραι πάντα τὰ κόσμια
 μου καὶ τὸ χρυσοῖον καὶ εἴ τι χρῆμαιμι δύνασθε ἐγκολπίσασ-
 θαι, καὶ ἐτοιμάσατε ἑαυτάς· ἵνα ὅταν εἶπω ὑμῖν, ἀκολουθήσατέ
 μοι. αἱ δὲ ποιήσασαι κατὰ τὴν κέλευσιν αὐτῆς ἦσαν ἐτοι-

5 ἑαυτὴν? 21 ἐγκολπίσασθαι Meursius pro ἐγκωλύσασθαι
 22 ἀκολουθήσητέ?

tem per omnes passim aedes, Gycia vero in suis, largiter potare do-
 mesticos suos iubens, ut ebrii facti citius cubitum discederent, puellis
 tantum cubiculariis sobrietate indicta; et ipsa quoque a vino abstin-
 ebat: nam poculo purpureo invento puellae cubiculariae, quae ne-
 gotii conscia erat, id dedit, iussitque in eo aquam sibi miscere; quod
 cum maritus eius videret, aquam illam bibere non suspicabatur: ubi
 autem iam vespere venisset, civesque, uti iam dictum est, epulandi sa-
 tietas cepisset, Gycia ad maritum inquit "postquam epulati sumus,
 age etiam nos cubitum eamus;" quem ille sermonem libens audivit,
 et somno se dedit: neque enim iniicere ipse hoc poterat, ne uxori
 de dolo suspicandi causam praeberet. mandat itaque Gycia ianuam
 omnes ac ostiola obserari, et adferri sibi pro more claves; quod ubi
 factum esset, fidae cubiculariae doli gnarae in aurem dixit "abi cum
 reliquis cubiculariis, et solerter aufer omnia ornamenta mea auream-
 que, et quidquid utile in sinu asportare potestis, ac vos pasate ut,
 cum iussero, me sequamini." at illas quidem mandatis morem gera-

μαι, τοῦ δὲ ἀνδρὸς αὐτῆς δῆθεν ἀνακλιθέντος τοῦ ἐκ συντό-
μοῦ κοιμηθῆναι διὰ τάχους αὐτὸν πόλιν ἀποστῆναι πρὸς ἐπι-
βουλὴν τῆς πόλεως, ἣ δὲ Γυκία παρέσχετο τοῦ καθυδῆσαι ἕως
ἂν πᾶσα ἢ φαρμλία αὐτῶν ἐκοιμήθη· ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς ἐκ
τοῦ πολλοῦ πόντου ἀφύπνωσεν. ἣ δὲ Γυκία ἰδοῦσα τοῦτον 5
κοιμηθέντα εὐφρῶς τὸν κοιτῶνα τῆ κλειδίῳ ἠσφαλίσατο,
ἀποκλείσασα τὸν ἄνδρα, καὶ κατελθοῦσα ἐκ τοῦ οἴκου εἰς
ταῖς κουβικουλαρέαις αὐτῆς, ἐξελθοῦσα τῶν παρεπύλων
ἠσῶχος καὶ κλείσασα, εὐθὺς ἐπέτρεψε τοῖς τῆς πόλεως διὰ
τάχους ἐμβληθῆναι τὸ πῦρ κίλη τοῦ οἴκου, βληθέντος δὲ 10
τοῦ κυρὸς καὶ τοῦ οἴκου ἀναφθίνουτος, εἰ πού τις τῶν ἑσώθεν
ἄντων ἀπεπρῆσαι ἐδυνήθη ἢ αὐτὸν ζῆναι, ὑπὸ τῶν πολιτῶν
κατεσφραγῆ. τοῦ δὲ οἴκου παντὸς καὶ τῶν ἐκ αὐτῆ ἕως ἰθά-
λας καταφλεχθέντων διέσωσαν ὁ θεὸς τὴν Χερσονητικὴν πό-
λιν ἐκ τῶν ἐπιβούλων Βοσποριανῶν. ἣ δὲ Γυκία βοελομένη 15
τῶν πολιτῶν τὴν καταφλεχθεῖσαν αὐτῆς οἰκίαν ὄρῳξαι καὶ
καθῆραι τὸν τόπον πρὸς οἰκοδομήν οὐκ εἴσαεν, ἀλλὰ μᾶλλον
ἐπέτρεψε πᾶσιν πόλει φέρειν ἕκαστον αὐτῶν καὶ ἐκχεῖν ἐν-
τότῃ τὴν πᾶσαν αὐτῶν κορυφαίαν πρὸς τὸ ἐν αὐτοῖς καταχε-
σθῆναι τὴν πᾶσαν αὐτῆς οἰκίαν ὡς πρὸς ἐπιβουλὴν τῆς πό- 20
λεως γενομένην· διὸ καὶ ἐκλήθη ὁ τόπος Λαμῆχου σκοπῆ
ἕως τῆς σήμερον.

Τούτων οὖν ἀπόπτων γενομένων, ἰδόντες οἱ Χερσονητικαὶ
τὴν τοιαύτην ἄπειρον ὑπὸ τῆς Γυκίας εἰς αὐτοὺς μετὰ θεῶν

tes paratae erant: maritus autem eius cum cubitum se dedisset, pau-
lisser dormiturus; ut ocuis mex surgere rursus posset ad urbem ex
insidiis opprimendam, Gycia dormire distulit quoad familia tota so-
pnium cepisset; cumque maritum vinoobutum dormire videret, obae-
rulo tacite cubiculo eum inclusit; discedensque cum cubiculariis sine
prociude egressa foribus, cum eas clausisset, statim cives quam citis-
sime undique domum incendere iussit. igne vero iniecto et domo
incensa, sicubi quispiam eorum qui intus erant proilliret, a civibus
occidebatur, atque ita domo, cum omnibus qui in ea inclusi erant,
sola tenus exusta, Chersonitarum urbem ab insidiatoribus Bosporia-
nis deus servavit. Gycia autem, cum domum, quae conflagraverat,
restaurare cives vellent, non permisit; quin potius sordes ac etetera
omnes illuc congregare iussit, ut tota iis obrueretur, utpote in qua
positae urbi insidiae fuissent; unde etiam hunc usque diem Lamachi
specula locus ille appellatur.

His igitur omnibus sic gestis, videntes Chersonitae infinitam Gy-
ciae post deum in ipsos beneficentiam, quae omnibus rebus suis sa-

γινόμενῃ εὐεργεσίᾳ, καὶ ὅτι οὐδενὸς τῶν αὐτῆς τὸ σύνολον
 ἐφείσατο ἀλλὰ τὴν σωτηρίαν τὴν πόλεως προετιμῆσατο, ἧδὲ
 τῆς τοιαύτης μισθαποδοσίας δύο χαλκοῦς ἀνδριάντας πρὸς
 τιμὴν αὐτῆς ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως ἀνήγειραν, νεάζουσαν
 αὐτὴν τῇ ἡλικίᾳ δεικνύουσαν, καθ' ὃν καιρὸν ἦν τότε συμβαί-
 νουσα, ἐν τούτοις δεικνύουσαν καὶ τὴν αὐτῆς ἄφρατον εὐεργε-
 σίαν καὶ στοργὴν περὶ τοὺς πολίτας, ὅτι καὶ ἐν ἡλικίᾳ νέα
 οὖσα οὕτως ἐφρόνησε τὴν ἰδίαν πατριδα μετὰ θεῶν περισώ-
 σαι. ἐν μὲν γὰρ τῇ μὲν στήλῃ σωφρονέουσα αὐτὴν κακῶς πο-
 σμένην στήσαντες, καὶ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ οὐκ εἶχε ἀνδρὸς
 τοῦ πολίτου ἐμπροσθεν, ἐν δὲ τῇ ἐτέρῃ διαγωνίῳ αὐτὴν
 καὶ ἐπαμνημονεῖν κατὰ τῶν τῆς πόλεως ἐπιβούλων ἀποδει-
 κνύουσαν. ἐν οἷς καὶ ἐπέγραψαν ἐν τῇ τοῦ ἀνδριάντος αὐτῆς
 βάσει ἅπασαν τὴν ὑπ' αὐτῆς μετὰ θεῶν γενομένην τοῦς πολί-
 ταις εὐεργεσίαν. εἴπερ μέλλει τις εἶναι φιλόκαλος, τῆς αὐ-
 τῆς συνεχῶς κατὰ καιρὸν τὴν βάσιν ἀποσμήχει πρὸς τὴν τῶν
 ἐν αὐτῇ γενομένων ἀνάγκῃν τε καὶ ἀπάμνησιν τῶν ὑπ' αὐ-
 τῆς γενομένων, ἐλεγχῶν δὲ τῶν ἐπιβούλων Βοσποριανῶν.

Μετὰ δὲ χρόνους τινας σταραηφοροῦντος καὶ πρωτεύ-
 οντος τῶν Χερσονησιῶν Στρατοφίλου τοῦ Φιλομοῦσου, πᾶν σο-
 φωτάτῃ οὖσα ἡ Γυκία καὶ θέλουσα δοκιμάσῃ τοὺς Χερσον-
 ηίτας καὶ γυνῶνι εἰ ἄρα εὐθὺς μέλλουσι τὴν τοῦ ὄρκου ὑπό- P 156
 σχοιῖν ἐκκληροῦν καὶ θύπτειν αὐτὴν ἐν μέσῳ τῆς πόλεως,
 συλλογισαμένη μετὰ τῶν παιδίσκων αὐτῆς ἐποίησεν ἑαυτὴν

17 γεγραμμένων?

litem urbis potiore habuerat, grati animi ergo duas ex aere statuas
 in honorem eius in platea urbis posuerunt, iuvenulam aetate reprae-
 sentantes cum haec acciderent, ostendentesque hac re ineffabilem eius
 beneficentiam amoremque erga cives, quas in iuvenili aetate consti-
 tuta ita praelens fuerit ut patriam suam post deum conservaverit. ac
 in una quidem compositam eam ornatamque effinxerunt et meriti in-
 sidias civibus patefacientem; in altera vero certantis habitu insidias-
 que adversus cives vindicantis eam representarunt: in basi autem
 totam beneficii ab ea civibus post deum praestiti historiam inscripse-
 runt. et si quis honesti amantior haberi cupit, basin illam quando-
 que purgat, ut legi possit, ad renovandam rei gestae memoriam et
 ostendendas Bosporianorum insidias.

Aliquot vero annis post, principatum Chersonitarum tenente ac
 proteuante Stratophilo Philomasi filio, cum prudentissima omnino
 Gycia esset et experiri Chersonitas vellet, ac scire an quod cum iu-
 ramento promiserant facturi ipsamque in medio urbis sepulturi es-
 sent, communicato cum puellis suis consilio, veluti tristitia ex rebus

τινα ἀηδιζομένην καὶ ἀποθανούσαν· καὶ κηδεύσασαι αὐτήν
αἱ παιδίσκαι ἐμήνυσαν τοῖς πολίταις, λέγουσαι ὅτι ἡ κυρία
ἡμῶν ἐτελεύτησε, καὶ ἐν ποίῳ τόπῳ μάλλι θάπτεσθαι, ὑπο-
δείξαιτε ἡμῖν. οἱ δὲ Χερσωνῖται ἀκούσαντες ὅτι τέθνηκεν ἡ
Γυκία, σκαψάμενοι καθ' ἑαυτοὺς οὐκέτι τὸ ἱκανὸν τοῦ ὄρκου 5
ἔσπευσαν ποιῆσαι ὥστε ἐν μέσῳ τῆς πόλεως αὐτήν ταφῆναι,
ἀλλὰ ἄραγτες αὐτήν ἐξήνεγκαν ἔξω τῆς πόλεως αὐτήν ταφῆ-
ναι. ἀποτεθέντος δὲ τοῦ κραβάτου πρὸς τὸ μνημα ἀνακαθί-
σασα ἡ Γυκία, καὶ περιβλαψαμένη πάντας τοὺς πολίτας, λέ-
γει “αὕτη ὑμῶν ἐστὶν ἡ μετὰ ὄρκου ὑπόσχεσις; οὕτως ἀλη- 10
θεύετε περὶ πάντων; ἀβάλα λοιπὸν τῷ πιστεύοντι Χερσωνίτῃ
πολίτῃ.” οἱ δὲ Χερσωνῖται ἰδόντες τὴν ὑπ' αὐτῆς γενομένην
αὐτῶν χλεύην, αἰσχυρθέντες μεγάλως ἐπὶ τῷ γεγονότι τῆς πα-
ραβάσεως πράγματι, παρεκάλουν αὐτήν πολλὰ τοῦ ἡσυχάσαι
καὶ παραχωρῆσαι αὐτοῖς τὸ πταίσμα καὶ μὴ ἐπὶ πλείον ὄνει- 15
δίξειν αὐτοῖς. λοιπὸν δευτέροις ὄρκους αὐτὴν ἐπιστάσαντο
ὥστε μηκέτι ἔξω τῆς πόλεως θάψαι αὐτήν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς
πόλεως. ὃ δὴ καὶ ἐποίησαν· καὶ γὰρ αὐτῆς ζωῆς ἔτι ἐν
ᾧ τόπῳ ἤρπείσατο τὴν σορὸν αὐτῆς ἐστήσαντο, καὶ ἀνδριάντα
χαλκὸν καὶ ἕτερον ἤγειραν, καὶ τοῦτον χρυσοῦσαντες ἐστήσαν 20
πρὸς τῆ ταφῆ αὐτῆς πρὸς περισσοτέραν πίστωσιν.

Ἰστέον ὅτι ἔξω τοῦ κάστρου Ταμάταρχα πολλαὶ πηγαὶ
ὑπάρχουσιν ἄφθαι ἀναδιδούσαι.

20 χαλκῶν?

quibusdam concepta mortuam se simulavit, et curato eius funere
puellae civibus indicant obiisse dominam suam, itaque locum sepul-
turae assignarent. Chersonitae vero intellecta Gyciae morte, cum in-
ter se deliberassent, neglecto iuramento quo in media urbe sepelien-
dam promiserant, extra urbem eam extulerunt, ut illic sepelirent.
cumque iam depositus esset ad monumentum lectulus, erigens se ci-
vesque omnes circumspectans “haeccine” inquit “vestra cum iuramento
data fides? ita in omnibus veraces estis? heu in posterum ei qui
civi Chersonitae crediderit.” at Chersonitae deceptos se ab illa vi-
dentes, erubescens supra modum quod fidem datam non observas-
sent, rogarunt uti taceret et delicti huius veniam daret neque ulte-
rius exprobraret; atque iterato sacramento se obstrinxerunt in media
urbe, non extra eam, sepulcrum daturus; quod et fecerunt. nam ad-
huc viventi, quem ipsa locum tumulo elegisset, eum dederunt, sta-
tuamque ex aere alteram erexerunt, quam inauratam iuxta sepulcrum
collocaverunt, ut plenior fidem facerent.

Sciendum vero est extra urbem Tamatarcha multos esse fontes,
qui bibentibus ulcera in summo ore excitent.

νόντων ὡς δῆθεν ξενία μοι πέμποντες, ἐν συμβόλῳ δὲ παρα-
 βαλλόντων τῶν ἐρχομένων καράβων ὑμῶν καὶ ἐκεῖ μενούτων,
 ἡμοῦ δὲ πέμποντος καὶ δι' ἵππων φέροντος ταύς ἐρχομένους
 νεωτέρους ἐν τῇ πόλει καὶ τὰ πεμπομένα. καὶ δὴ τῷ τρίτῳ
 5 ταύτῃ ἐπὶ διετῇ χρόνον ἐκ τοῦ κατὰ μέρος ἐρχομένων τῶν Βο-
 σποριανῶν μετὰ τῶν ξενίων, πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι τῇ πόλει
 τὸν δόλον ἔπραξε μὲν αὐτοὺς πεζικῶς ἐκ τοῦ συμβόλου ὁ τοῦ
 Ἀσάνδρου υἱός, καὶ μετὰ ἡμέρας τινὰς πάλιν ἐπὶ πάντων
 πρὸς ἑσπέραν ἀπέλευσεν αὐτούς, φησὶν, ἐπὶ τὰ ἄξω, ὡς δῆθεν
 10 βραδύτερον διὰ τὴν ὥραν· οἱ δὲ ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς χώρας
 ἄχρι τριῶν μιλίων σκοτίας βαθείας γενομένης ὑπόστρεφον καὶ
 ἤρχοντο ἐν τῷ λεγομένῳ λίμνῃ καὶ ἐκεῖθεν διὰ καράβου ἔφε-
 ρον αὐτοὺς ἐν ταῖς Σώσαις, καὶ διὰ τοῦ παραπυλίου, ὃ εἶ-
 χεν ἐν τῷ τείχει, εἰσέφερον αὐτοὺς ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ μηδα-
 15 νὸς εἰδότες, εἰ μὴ τί γε τρεῖς τῶν παιδῶν αὐτοῦ τῶν Βοσπο-
 ριανῶν καὶ μόνον πιστῶν αὐτοῦ ὄντων, ἐνὸς μὲν τοῦ ἐν συμ-
 βόλῳ ἀπερχομένου καὶ μηνύοντος ἀναχωρεῖν τοὺς καράβους, P 152
 ἄλλον δὲ τοῦ ὑποστρέφοντος τοὺς Βοσποριανούς καὶ φέροντος
 ἐν λιμῶνι, ἑτέρου δὲ τοῦ ἐκ λιμῶνος μετὰ καράβου ὑποκομί-
 20 ζοντος ἐν ταῖς Σώσαις καὶ ἀποκαθιστῶντος ἐν τῷ τοῦ Λαμά-
 χου οἴκῳ, καὶ δι' ὧν ἀπέστρεφεν αὐτοὺς ἐν ταῖς ἀποδήχαις
 αὐτοῦ, μῆτε τῆς Γυκίας εἰδούσης τὸν δόλον, προσδοκῶν, καθὰ
 εἴρηται, κατὰ τὴν ἐνιαυσίαν ἡμέραν τῆς τοῦ Λαμάχου μνή-

4 πόλις καταπεμπόμενα M
 Meursius

12 paulo infra scribitur ἐν λιμῶνι.

carabi in tali loco manebunt, ego vero equos mittam, quibus iuvenes
 ac munera missa in urbem vehantur." cumque per biennium hoc
 modo diversis temporibus in urbem Bosporiani cum xenile venissent,
 ne fraus a civibus agnosceretur, adducebat eos Asandri filius pede-
 stri itinere ex loco constituto, et rursus post aliquot dies coram omni-
 bus eos sub vesperam dimittebat ad campestria, quasi iam tardius
 esset; qui egressi ad tria usque miliaria tenebris iam densis redibant
 et Limonem intrabant, unde carabo Susa devehebantur, ubi, per
 portam minorem, quam in muro habebat, in domum ab eo recipie-
 bantur, nemine conscio praeter tres tantum famulos Bosporianos fidos,
 quorum unus ad locum statutum pergebat et recedere carabos nunti-
 abat, alter vero in Limonem Bosporianos reducebat, tertius denique
 Limone Susa carabo eos advehebat et in Lamachi domum introdu-
 cebat. utebatur praeterea his ad alimenta deferenda illis qui in locis
 additis erant, ipsa quoque Gycia dolum ignorante. expectabat autem,
 ut diximus, anniversario die Lamachi memoriae sacro, urbe tota epu-

δὲ ναῦται καὶ ἐπιβίται Χερσωνῖται ἵνα δεσμεύωνται καὶ
 P 157 ἐναποκλείωνται εἰς τὰ ἐργαλεῖα, εἰθ' οὕτως ὀφείλουσιν ἀπο-
 σταλῆναι τρεῖς βασιλικοί, εἷς μὲν ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ θέματος
 τῶν Ἀρμενιακῶν, ἕτερος δὲ ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ θέματος Πα-
 φλαγονίας, καὶ ἄλλος ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ θέματος τῶν Βου- 5
 κελλαρίων, ἵνα πάντα τὰ Χερσωνιτικὰ καράβια κρατῶσι, καὶ
 τὸν μὲν γόμεν καὶ τὰ καράβια εἰσκομίζωσι, τοὺς δὲ ἀνθρώ-
 πους δεσμεύωσι καὶ ἐναποκλείωσιν εἰς δημοσίους φυλακὰς, καὶ
 ἀναγάγωσι περὶ τούτων καὶ ὡς ἂν δέξωνται πρὸς τούτοις
 ἵνα οἱ τοιοῦτοι βασιλικοὶ κολύωσι καὶ τὰ Παφλαγονικὰ καὶ 10
 Βουκελλαρικὰ πλοῖα καὶ πλαγιτικὰ τοῦ Πόντου τοῦ μὴ δια-
 περῶν ἐν Χερσῶνι μετὰ οἴτου ἢ οἴνου ἢ αἰῶς δήποτε χρείας
 ἢ πράγματος. εἰθ' οὕτως ὀφείλει δέξασθαι καὶ ὁ στρατηγὸς
 τοῦ κόψαι καὶ τὰς δέκα λίτρας τὰς δεδομένας ἀπὸ τοῦ δημο-
 σίου εἰς τὸ κάστρον Χερσῶνος καὶ τὰς δύο τοῦ πάκτου, καὶ 15
 τηλικαῦτα ἀναχωρῆσαι ἀπὸ Χερσῶνος τὸν στρατηγόν, καὶ
 ἀπελθεῖν ἐν ἑτέρῳ κάστρῳ, καὶ καθεσθῆναι ἐκεῖσε.

Ἵτι εἰάν οὐ ταξιδεύουσιν οἱ Χερσωνῖται εἰς Ῥωμανίαν
 καὶ πιπράσκωσι τὰ βυρσάρια καὶ τὰ κηρία, ἄπερ ἀπὸ τῶν
 Πατζινακικῶν πραγματεύονται, οὐ δύνανται ζῆσαι. 20

Ἵτι εἰάν μὴ ἀπὸ Ἀμινσοῦ καὶ ἀπὸ Παφλαγονίας καὶ τῶν
 Βουκελλαρίων καὶ ἀπὸ τῶν πλαγιῶν τῶν Ἀρμενιακῶν περά-
 σωσι γεννήματα, οὐ δύνανται ζῆσαι οἱ Χερσωνῖται.

9 δέξονται B vulgo δέξονται

tae vero vectoresque Chersonitae in carcerem et in vincula conici,
 atque inde tres Caesariani ablegari debent, unus versus oram mariti-
 mam thematis Armeniacorum, alter versus Paphlagoniae, tertius ver-
 sus Buccelliarum, qui Chersonitica carabia omnia comprehendant,
 et ea quidem simul cum oneribus in urbem adducant, homines vero
 viactos in publicis carceribus concludant, ac de iis, et quomodo ce-
 periant, referant. praeterea praedicti Caesariani prohibeant ne Pa-
 phlagonicae Buccellaricae ac Ponticae naves in Chersonem traiciant
 cum frumento vino aut aliis denique rebus necessariis. deinde rescin-
 det quoque praetor decem libras quae e' fisco Chersonitis penduntur,
 et alias duas quae ex pacto dantur, et tunc Chersone discedens in
 aliam se urbem conferet illicque commorabitur.

Chersonitae enim, nisi in Romania praesidia agant coriaque ac
 ceram vendant, quorum commercia cum Patzinacitis habent:

Item nisi ab Aminso Paphlagonia Buccellariis, atque ab iis qui
 Armeniacis obiacent, commeatum advehant, vitam tolerare nequeunt.

ANIMADVERSIONES
IN
CONSTANTINI PORPHYROGENITI
LIBROS
DE THEMATIBUS
ET DE ADMINISTRANDO IMPERIO.

[REDACTED]

[REDACTED]

ERUDITO LECTORI

ANSELMUS BANDURIUS.

De Constantini Porphyrogeniti operibus a nobis editis satis multa diximus in Praefatione: quantum vero literarum studiis idem imperator faverit, et nemo ignorat, et nos initio animadversionum nonnulla tradidimus *). restat ut hic quaedam breviter ad animadversiones moneamus. et quidem varias lectiones, quae passim in hisce nostris animadversionibus occurrunt, ideo apposuimus ut lectiones illas quae auctoris sensum immutare posse videbantur, aliorum ingenis diiudicandas exhiberem: nam quae parvi momenti sunt, ea nulla apposita adnotatione, vel quod ita in mss Regiis, quos in praefatione citamus, legebatur vel quod ita legi debebat, veluti scribarum menda, qui diphthongos et vocales mire confundere solent, castigamus. loca varia Constantini, praecipue ex libris de Thematibus, quos ex operibus veterum scriptorum et praesertim Stephani Byzantii concinnaverat, auctoritate item veterum scriptorum et imprimis geographorum passim emendamus et illustramus. Hieroclis autem Synecdemum opus de provinciis ac urbibus imperio Orientali olim subiectis, a scriptore nostro citatum, et ex quo multa ad verbum, ut aiunt, exscripsit idem Porphyrogenitus, integrum post libros de Thematibus ideo edidimus, ut facile utrumque opus conferri posset. librum vero de administrando imperio, qui quod multa contineat aliis historicis ac geographis vel ignota vel ab eis silentio praetermissa, difficillimus intellectu videtur, quo potuimus modo illustrare conati sumus, praesertim ea quae de Dalmatia scribit.

*) eas animadversiones homo Ragusinus popularibus suis videtur scripsisse; quos cum forte libris parum instructos novisset, non dubitavit transcribere, quae ab aliis dudum inventa et tradita nec tum (a. 1711) nova essent, et nunc rescari debuerint. I. B.

P. 11, *inscr.* Constantius hic pluribus a scriptoribus laudatur a studio literarum: nam et iacentes liberales artes in decus pristinum restituit, et ipse imprimis literis deditus erat, ut testantur Cedrenus Zonaras Glycas aliique. primis porro imperii annis oppressus ille soceri tyrannide, seu necessitate coactus, seu dissimulata quam in Romanum gerebat similitate, libris legendis ac disciplinis ediscendis atque adeo scriptioni totum se dedit, quod prae ceteris testatur Luitprandus 3 9, ubi illius pietatem ac studia commendat hisce verbis: *Constantinus itaque Porphyrogenitus tum orationum lectionibus vacans totum se domino commendabat, opere manuum victum quaeritans. sane τὴν ζωγραφίαν, id est picturam, pulcre exercebat.* suae demum factus potestatis, oppresso tyranno Romano ac eius filiis, philosophiae et rhetorices ceterarumque omnium et artium et scientiarum studia pene deperdita ita in restauravit ut urbe regia viris eruditis, quos ex universo orbe accivit, abundare coeperit. collectis insuper undique optimorum scriptorum in omni doctrinae genere exemplaribus Palatinam bibliothecam iis instruxit, quae non tam ipsius quam publico omnium usui foret. verum cum tantam tamque immensam librorum molem plerosque ab eorum lectione deterrere posse putaret, ipse, ut principem decuit, singulorum utilitati consulens, auctores omnes qui idem argumentum tractaverant ut in unum corpus compingerentur euravit, resectis superfluis, ac selectis ex unoquoque scriptore locis iis quae quisque elegantissime tractaverat. tales sunt Γεωπονικῶν libri ab illo collecti, ut libri titulus et argumentum declarant. alii non ipsius esse Constantini, sed eius iussu collectionem istam factam volunt, quam nescio cui Dionysio Uticensi adscribit Nicolaus Guibertus in Assertionem de Murrhinis p. 23, cum alii, ut Iacobus Maussacus ad Plutarchum de Fluminibus p. 194, auctoris nomen ignorari omnino contendant. ita Ἰνστιτουτικῶν libros ab eodem esse collectos plerique volunt. sed et Nonus medicus in libri de morborum curatione prooemio Constantini iussu praeceptiones omnes medicas ex variis scriptoribus (horum tamen suppressis nominibus) collegisse se testatur. eiusdem item argumenti, id est medicinae, habetur anonymi scriptoris liber in bibliotheca Regia περὶ διαίτης seu de ciborum facultate; cuius quidem auctor in praefatione Porphyrogeniti iussu id se operis aggressum testatur. verum his, et si qui praeterea eiusmodi libri ad notitiam nostram non venerunt, et magnitudine operis et utilitate longe praestant collectanea historica in 53 titulos seu locos communes ab eodem Constantino aut potius illius iussu comprehensa. horum 53 tra-

ctatum (singuli repraesentabant librum in duo volumina divisum) primus imperatorum renuntiationem, vigesimus septimus legationes, quinquagesimus virtutes et vitia commemoravit. sed neque huic consilio, quo Porphyrogenitus praeclarum in modum de literis mereri contendebat, respondit eventus: quippe posteaquam illud pandectarum Historicarum opus solum a plerisque legebatur, Graecorum auctores quamplurimi, ex quibus illud erat compositum, neglecti, cum non amplius describerentur, tandem interierunt non absque magno rei literariae detrimento. quin haec ipsa Porphyrogeniti iussu concinnata miscellanea modo non omnia perierunt, ex quibus libros tantum duos, vigesimum septimum de legationibus et quinquagesimum de virtutibus et vitiis, iniuria temporum reliquit nobis superstites: illum quidem partim Fulvius Ursinus, partim Davides Hoeschelius, hunc vero Nicolai Fabricii Peirescii beneficio servatum Henricus Valesius, iis excerptis omissis quae iam in auctorum operibus separatim emissis reperiebantur, ediderunt. ex libris autem quos Constantinus ipse conscripsit plures editi habentur, quorum aliquot in unum volumen compegit Ioannes Meursius, nimirum libros duos de thematibus Orientis et Occidentis, librum de administrando imperio, novellas constitutiones aliquot, necnon fragmentum ex opere tactico eiusdem Constantini: sed hoc quidem opus tacticum integrum et absolutum extat ms in Bibliotheca Coisliniana. habentur insuper aliquot alia opuscula eiusdem Porphyrogeniti seorsim edita, atque in primis vita Basilii avi imperatoris publicata primum a Leone Allatio, deinde a Combesio, qui et eius de imagine Edessena narrationem pariter edidit Graece et Latine, ut et anonymi historiam libris 4 comprehensam a Michaële Theophili filio, in quem desinit chronicon Theophanis, usque ad Michaëlem Methystam; quam quidem ipsius Constantini iussu conscriptam testatur in libri titulo ac prooemio, in quo et vitam Basilii Macedonis ab ipso nepote Constantino mira sermonis elegantia conscriptam asserit. laudatur praeterea ab Allatio in syntagmate de Symeonibus sermo de relatione corporis S. Ioannis Chrysostomi in urbem; qui quidem sermo habetur ms in codice Regio olim Telleriano. multa etiam stricta oratione composuisse Constantinum tradit Zonaras. ex quibus omnibus manifesto liquet Constantinum non modo fuisse omnibus disciplinis excultissimum, sed et literarum extincta pene studia rursus instaurasse virosque eruditos propositis praemiis ad ea promovenda impulsisse *).

11, *ib.* Porphyrogeniti cognomen unde sit ortum pluri-

*) Bandurii sunt quae non aliud nomen subscriptum habent.

ribus a viris doctis iam disputatum est. vide Martinum Hankium de Byzantarum rerum scriptoribus 1 15, et Ducangii utrumque Glossarium.

11, 1. *θέμα* varias significaciones obtinet, sed quid hic significet hoc nomen pluribus capite sequenti docet Porphyrogenitus. verum mihi non probatur quod ait Vulcanius in notis ad hunc Porphyrogeniti locum, *θέμα provinciam* non significare, neque *θεματικούς provinciales*. nam licet *θέμα* non significet integram provinciam eo modo quo prius divisum fuit in eas Romanum imperium, cum quaelibet ex iis dissecta fuerit in plura *θέματα*, tamen *θέματα* ipsa *provincias* quasi minores significant et *θεματικοί provinciales* dicuntur, quod non solum patet ex his duobus Porphyrogeniti *de thematibus* libris sed etiam ex aliis historiae Byzantinae scriptoribus. vide Ducangii Gloss. Graec.

Ibid. 10. *κεραυνοβόλος* interpretati sumus *fulminatrix*; id est, legio; quippe legionis fulminatricis mentio occurrit in quinque inscriptionibus, quas profert Ianus Gruterus. quae autem legio in hisce inscriptionibus et etiam alibi dicitur *fulminatrix*, in Notitia dignitatum imperii Orientis appellatur *fulminea* sic: *praefecturae legionis duodecimae Fulmineae, Melitenaе*. unde Henricus Valesius Eusebii Ecclesiast. hist. 5 5 *λεγεώνα κεραυνοβόλον legionem fulmineam* interpretatur; monetque in annotationibus ad eundem Eusebii locum *κεραυνοβόλον fulmineam* interpretandum esse, non *fulminatricem*, ut Onuphrius et Scaliger aliique. sed falli Valesium hac in re nemo non videt: nam inscriptiones omnino contrarium docent. et *fulminea* itaque et *fulminatrix* legio illa XII, ab Augusto instituta et a Vespasiano imperatore in Cappadocia locata, nuncupata fuit. ceterum quod ait Eusebius l. l., hanc legionem *κεραυνοβόλον* appellatam fuisse MAntonino imperante, quod cum adversus Germanos et Sarmatas pugnaturus aciem instrueret et siti cum exercitu conficeretur, precibus a Christo pluviam legio illa, quae Christiana erat, impetravit, et fulminum iactu hostium copiae in fugam versae ac extinctae fuere, iamdudum monuit Scaliger in animadversionibus Eusebianis legionem fulminatricem ab hoc miraculo nuncupatam non fuisse, quippe quae diu ante tempora MAntonini ita vocata fuerit. docet id manifeste Dio Cassius l. 55, ubi legiones omnes enumerat; quod sane confirmatur ex inscriptionibus a nobis paulo superius adlatis. neque audiendus Xiphilinus, qui *κεραυνοβόλον* legionem illam appellatam esse ait ob miraculum illud quod paulo superius ex Eusebio retulimus, ut putant viri docti. v. Vales. l. l.

Ibid. 10. ἄλλη Μαμαριτών] in Notitia dignitatum im-

perii Orientalis habetur *cohors tertia Valeria Marmarae*. et sic fortassis scriptor noster confundit legionem cum cohorte, quae Marmarae debebat.

12, 16. Tot imperii calamitatibus originem Heraclium dedisse provocata in se numinis ira, dum Monothelitarum haeresim temere susceptam pertinacius tuetur, nemo ignorat; quippe ab Heraclii temporibus Saraceni Maomethe duce caput extulere et Romanum imperium iam tum aliqui Persarum armis concussum magnis cladibus affecerunt, Palaestina Syria atque Aegypto ipso Heraclio regnante subactis.

13, 3. Longini appellationem pro eo qui mille viris praeeset non agnosco: nam qui mille militibus praecerat, Romanis tribunus, Graecis *χιλίαρχος* dicebatur, quemadmodum centurio et *ἐκατόνταρχος* qui centum viris praecerat. *λογγῆνος* autem, ut ait Ducangius, idem qui *λογγάρχης*, nimirum *agminis* seu *λόγον ductor*. Polybius episcopus in vita Eriphanii: *πλοία ἔχων ἐξ ἴδια ἐμισθώσατο καὶ ἄλλα πέντε, καὶ δόσας λογγίων τῷ πιστοτάτῳ τοῦ οἴκου αὐτοῦ χρήματα ἀπέστειλε πρὸς τὸ πρῶτον οἶκον*. extat in Anthologia l. 6 epigramma Κορνηλίου Λογγίνου. laudat item Ducangius seu potius Meursius hunc Porphyrogeniti locum; sed ibi Constantinus *λογγῆνον* cum *χιλίαρχῳ* confundit.

14, 6. In Notitia dignitatum imperii Orientis *Φρυγία Σαλουτάρης*: et quidem in eadem Notitia imperii occurrit mentio cohortis primae Salutariae inter Aeliam et Hierichunta, et alae primae Iuthungorum Salutariae. sed vide Guidi Panciroli Commentarios. vide et Ortelium.

Ibid. 9. *Ἀταλσία*] hanc urbem expugnavit Iconiensis Sultanus a. 1212, ut est in Chronico Altissiod. describitur vero a Tyrio 16 28. vide Leunclavium Pand. c. 180.

Ibid. 10. *Ἀκροῖνου*] Ortelius ex Hist. misc. 21 refert *Acronian* locum sic dictum circa Phrygiam.

Ibid. 11. *Καπατιανή*] in Notitia dignitatum imperii Orientis dicitur *Phrygia Pacatiana*. ubi v. Pancirolus. unde crederem hic etiam pro Capatianos legendum Pacatiana.

15, 14. *μισσοῦρια*] Vulcanius *tabellae*. at *μισσοῦριον* non *tabellam* sed *lanceam* significat. v. Ducangii Gl. Gr. Ovidius, *caelata lanx*.

16, 21. Quid *σκρινιάρης*, v. Ducangii Gl. Gr.

17, 16. *δεξιολάβους*] haec vox occurrit in Actis Apostolorum c. 23, ubi vulgata versio habet *lancearios*. Erasmus eo loco idem facere videtur *δεξιολάβους* quod *δεξιοβόλους*, i. e. *dextros et peritos fundatores* aut *iaculatores*. VULC. Suidas et auctor Etymologici *παρὰ φύλακα* interpretantur. Theophylactus Simocatta Hist. 4: *προστίεται δὲ καὶ*

δεξιολάβοις δυνάμειν ἰχνηλατεῖν καὶ τὰς ἀτραπούς πάσας κατασφαλίσασθαι.

18, 6. Menippus iste, quem hic laudat Porphyrogenitus, idem sane est qui Pergamenus, celebris ille geographus, cuius mentio occurrit in epitome Artemidori Ephesii, quae cum Marciano Heracleota edita est. Menippi huius periplus τῶν δύο πόντων citat Stephanus in Ἐρμῶναςσα, Χαδίσιοι et Χαλδία. idem Stephanus eius periplus Bithyniae advocat in Χαλκηδῶν; item periplus Paphlagoniae in Τίος. atque idem periplus signatur in Ἀρμένη, quippe quae vicus Paphlagoniae esse dicatur. vide de Menippis Vossium.

Ibid. 10. At Menander iste Protector non sub Iustiniano sed sub Mauricio floruit, ut ipse de se testatur apud Suidam v. Μένανδρος. ex huius Menandri historia luculenta habes fragmenta in Legationum Eclogis.

Ibid. 12. De Cappadociae laudibus multa Iustinianus imperator Novell. λ. atque inter alia ait: γῆ τε αὐτοῖς ἐστὶ πολλή τε καὶ θανμαστή, καὶ οὕτως ἀρέσασα τῇ βασιλείᾳ ὥς καὶ ἀρχὴν ἐπιστῆσαι τοῖς ἐκεῖσε κτήσεσιν ἰδίαν, τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς οὐκ ἐλάττω, μᾶλλον μὲν οὖν καὶ μείζω. VULC.

Ibid. 13. De Cataonia videndus praeter geographos Aemilius Probus in Datamene.

Ibid. 15. Καισάρεια] Iustinianus imperator praeclarum huic simul et Caesari elogium tribuit eadem Novella: πολυανθρωποτάτη τε γὰρ καθέστηκε, inquit de Cappadocia loquens, καὶ πόλιν τε παρέχειται μεγίστην, τὴν τοῦ φιλιτάτου Καίσαρος ἡμῖν ἐπώνυμον, τοῦ δόντος ἀρχὴν ἀγαθὴν τῇ καθ' ἡμᾶς μοναρχίᾳ, δι' ὃν ἐν ἅπασι τοῖς τῆς γῆς ἔθνεσιν ὀνομαστότατόν ἐστι τὸ τοῦ Καίσαρος ὄνομα, καὶ ὡπερ ἡμεῖς ἀντ' ἄλλου τινός τῶν τῆς βασιλείας συμβόλων σεμνυνόμεθα. hanc civitatem μίαν μὲν τῷ περιβόλῳ διπλὴν δὲ ταῖς γνώμαις, atque adeo totam Cappadociam sub unum proconsulem redegit Iustinianus; penes quem esset potestas τῶν πολιτικῶν, τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν ταμειακῶν, quorum officiorum distractio frequentes antea dissensiones excitabat. VULC.

19, 1. De Colonea loquitur Porphyrogenitus infra themate decimo; ubi ait ab hoc castro inditum themati nomen. V. Scylitz. p. 814. Taxara vero postmodum appellatum fuisse tradit Nicetas in Manuèle 1, 2.

Ibid. 21. Ῥοδενοῦ] Cedreno et Curopalatae dicitur *Rodantum*.

Ibid. 21. Λούλον] Occurrit etiam locus iste apud eundem Constantinum in Basilio c. 32 et 35 et apud Annam Comnenam p. 411. Scylitzae Λύλον castrum Tarso vicinum.

Ibid. 22. Ποδενδοῦ] Cedreno Curopalatae ac Zonarae

dicitur *Ποδαρδός*. appellatur etiam a Porphyrogenito in vita Basilii, c. 50 ed. Combefis., *Ποδαρδός*, atque hunc locum Tarso vicinum fuisse statuit, necnon a nomine fluvii loco appellationem inditam scribit. Annae Comnenae dicitur *Θέμα τὸ Ποδαρδόν*.

19, 23. De Adana Ciliciae urbe loquuntur Anna Comnena p. 339, Scylitzes p. 656, Zonaras in Romano Diog. p. 226, Nicetas in Ioanne. *Athēna* dicitur Tudebodo p. 784, Roberto Mon. p. 44, Guiberto 3 12, *Addena* Raimundo de Agiles p. 146. Adanum et Tarsum accurate describit Willebrandus ab Oldenborg. in Itin. vide Ios. Barbarum in Itin. Persic. p. 461.

20, 16. *ὁ κηδεστῆς ἦτοι ὁ συμπεθερὸς Ἡραΐδου*] scholium olet. MONELL. sic ms codex. et quidem non abs re: nam sic scriptor declarat quaenam affinitas fuerit inter Archelaum et Herodem; cuius quidem filius Alexander Glaphyram filiam regis Cappadocum in matrimonium duxerat. *συμπεθερία* enim est affinitas inter duos ex filiorum vel filiarum nuptiis, sic ut uterque socer dicatur, hic quidem respectu nurus, alter respectu generi.

Ibid. 20. *ἀπὸ τοῦ μεγάλου Καίσαρος Ἰουλίῳ*] at Suidas v. *Καيسάρεια* tradit Caesaream, quae antea Mazaca, sic appellatam fuisse a Tiberio Caesare, postquam Archelao illam ademisset. Sozomenus vero Hist. Eccles. 5 4 dicit Caesaream a Claudio nomen accepisse. et idem legitur in Hist. Tripart. 6 4. ceterum de *Mazaca* sic loquitur Solinus c. 47: *Mazacam sub Argaeo sitam Cappadoces matrem urbium nominant; qui Argaeus nivalibus iugis arduus ne aestivo quidem torrente pruina caret, quemque indigenae populi habitari deo credant.*

21, 7. *Ἄδρανα* dicitur et Ptolemaeo.

Ibid. 10. hoc epigramma, quod hic Constantinus mutilum duobus ultimis versibus profert, integrum habetur in Anthologia 2 43 *σις πονήρους*, auctorque ipsius dicitur Demodocus.

Ibid. 17. *Καππαδόκην*] hoc etiam epigramma habetur in Anthologia l. 1.

22, 9. Naucratius appellabatur et non, ut legebatur, Pancratius unus ex decem fratribus S. Basilii.

Ibid. 19. *Θρακησίοι δὲ ἐπεκλήθησαν*] aliam *Θρακησίῳ* originem adfert Eustathius in Dionysium. de Thracum vero fortitudine praeclare Iustinianus Novella *κς*: *ἐκεῖνο τῶν ἀνωμολογημένων ἔστιν ὅτι περ εἴ τις τῶν Θρακῶν ὀνομάσει χωρῶν, εὐθὺς συνεισέρχεται τῷ λόγῳ καὶ τις ἀνδρείως καὶ στρα-*

τιωτικῶν πλήθους καὶ πολέμων καὶ μάχης ἔννοια· ταῦτα γὰρ ἐγγενῆ τε καὶ πάτρια τῇ γῶρᾳ καθέστηκεν ἐκείνη. VULC.

23, 4. ἡ γυνὴ τοῦ Θρακός] Aelianus de Animalibus 7 12 aliter hanc historiam narrat, Paconius mulieribus eam laudem tribuens. quo loco adiiicit Darium conspecta aliquando muliere Paconia hoc apparatu instructa ad subigendos Paconas accensum. VULC.

Ibid. 7. ἡ στάμνος] dicitur ἡ στάμνος et in epist. ad Hebr. c. 9.

24, 5. In editis εἴκοσι. at vigesima prima urbs Philadelphia in ms dicitur.

Ibid. 9. Chonae olim, inquit Porphyrogenitus, Colossae dictae, urbs episcopalis Laodiceno metropolitano subiecta, atque olim Palassae appellata, ut est apud Nicetam in vita S. Ignatii patriarchae Cpolitani, ob templum S. Michaelis archangeli, magnitudine pulcritudine et mirabili artificio insigne, celeberrima. et quidem Chonae olim Palassae appellatae dicuntur Nicetae ipsi Choniatae in Manuèle 6 1: sed utrobique vitiose scriptum pro Colossae mihi persuadeo. meminit huius templi idem Nicetas et in Isaacio lib. 2 n. 2. celeberrimum autem ac illustre fuit hoc templum ob miraculum in Archippo illius mansionario patratum; cuius quidem historia passim habetur apud Metaphrastem et alios. ceterum libet hic exhibere binos catalogos urbium, quae subsequenti aevo nomen mutarunt. primus ex Baluziano Codice recenti manu conscripto paululum diversus ab editis, qui sic habet. *)

1) Ὅσαι τῶν πόλεων μετωνομάσθησαν εἰς ὕστερον.

Ἐπίδαμνος τὸ νῦν Δυρράχιον.
Τρίβαλλις ἡ Ἀχρίδα.

Ἡράκλεια ἡ νῦν Πελαγονία.
Σολιάφορος ἡ νῦν Δεάβολις. 1)

Ἰλλυρικὸν τὰ νῦν Κάνινα. 2)

Ἐδεσσα τὰ νῦν Μόγλαινα.
Ἄξιός ποταμὸς ὁ νῦν Βαρ-

δάριος.
Ἄργος Θεσσαλικὸν ἡ Λάρισσα.
Ἐπειὰ 3) ἡ νῦν Κορώνη.

Πήδασος ἡ νῦν Μεθώνη. ταύτης πλησίον ἐστὶ χειρόνησος ἧτις καλεῖται Πύλος, ἡ πατρίς Νέστορος· νῦν δὲ καλεῖται Ἀβάρινος.

Τρίκη τὰ νῦν Τρίκαλα.
Θεούπολις ἡ νῦν Προῦσα.

Ἀπολλωνία ἡ νῦν Ἰερισσός, ἡ πρὸς τῷ Ἄθω ὄρει κειμένη. 4)

*) edidit haec Goarus post Notit. Graec. episcopatum p. (Cordini de Offic.) 404. idem breviorē quendam, a Bernardo Medonio e codice Monchalliano sumptum (M), p. 320 posuit.

1) Σελιάφορος ἡ νῦν Διάβολις apud Goarum (G). 2) Ἰλλυρικὴ G alias Ἰάννινα G, κανίκια καὶ ἡσεβρία M 3) ἀπία M 4) ἡ — κειμένη] ἧτις καὶ Ὀλυθδος ἐγένετο M

Ἀμφίπολις ἡ νῦν Χρυσόπολις. Θεοδοσιούπολις ἡ νῦν Ἀπρος,¹⁾ παρὰ τοῦ Ἄφρου πενθεροῦ-Κάρου κτισθεῖσα. Ὀρθαγορία καὶ Στάγειρα ἡ νῦν Μάκρη. Τόπειρος τὸ νῦν Ρούσιον. Πείρινθος ἡ νῦν Ἡράκλεια. Τιβεριούπολις ἡ νῦν Στρώ-μιττα.²⁾ Βελεντιούπολις ³⁾ τὸ Βελε-σβούδιον. ⁴⁾ Λάρες τὸ νῦν Ταῦρες. Μαρτυρούπολις τὸ νῦν Μερ-φεκῆ. ⁵⁾ Βέρροια τὸ νῦν Χαλέπε. Προποντίδες δύο, ἡ μὲν κατὰ τὴν Ἄβυδον, ἡ δὲ κατὰ τὸ Ἴερόν καὶ Ψαμμύδιον. Γερμανικία Συρίας ἡ νῦν Τε-λεσαῦρα, Μόψου δὲ κρῆναι. Σπαρχεῖος ⁶⁾ ποταμὸς ὁ νῦν Ἀγριομέλας. Καστάβαλλα Κιλικίας ἡ νῦν Μάμισσα. αἱ ἄνω Γαλῖαι καὶ τὰ ⁷⁾ ἐπέ-κεινα τῶν Ἀλπεων εἰσὶ τὰ πρὸς ὠκεανόν. ὄλον Γαλατία, Ἰσπάνια. Γερμανοὶ δὲ οἱ Φράγκοι. Σύρμιον ἡ νῦν Οὐγγρία καὶ Στρώμιος, οἱ δὲ Οὐγγροὶ τὸ παλαιὸν ἐλέγοντο Γηπαιδες.⁸⁾ Λορυστόλον ἡ νῦν Δίστρα. Ὀδρουσός καὶ Ὀρρεσιὰς ἡ νῦν Ἀδριανούπολις. Μαιωτὶς λίμνη ἡ νῦν Γαλατία. Ποτίδαια ⁹⁾ ἡ Κασσάνδρεια.¹⁰⁾ Κολοσσός ἡ Τύρος. Ἀχαΐα ἡ νῦν Πάτρα. Δαναοὶ οἱ Ἕλληνες. Ἀσία ¹¹⁾ ἡ Ἔφεσος. Ἰωνία ἡ περὶ Ἀσίαν. ¹²⁾ Εὐβοία ἡ Κύριπος. Βοιωτία αἱ Θῆβαι. Φθία ἡ Φαρσαλία. Νικόπολις ἡ νῦν Πρέβεζα. Αἰτωλία τὰ Λεχώνια. Κέρκυρα ἡ Φαιακία. Δωδώνη ἡ Βόνδιττα. Ἡπειρος τὸ Βοθρεντόν. Δελφοὶ τὸ Χρυσός καὶ Σό-λων. Διόσπολις τὸ Ῥάμπελον. ¹³⁾ Καισάρεια Φιλίππου ἡ Τονό-πυργος. ἡ αὐτὴ καὶ Πα-ναιας ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ ὄρους Παναίου. Σαρδίλη ἡ νῦν Τριάδιττα. Λάρνυμα ἡ Λάρνυσα. Θέρμη καὶ Ἡμαθία ἡ Θεο-σαλονίκη. Κολασσαὶ αἱ Χῶναι. Ῥοδόπη ἡ Φιλιππούπολις. Ἰταλία ἡ Λογγιβαρδία. Μέμφη τὸ νῦν Ταμιάθην. Πέργη τὸ νῦν Πυργίον. Ἀνδεира¹⁴⁾ τὸ νῦν Πολύστειλον.

1) leg. Ἀπρος ἡ νῦν Θεοδοσιούπολις. 2) Στρώμιττα G, στράμνουττα M 3) Βερροϊούπολις M 4) Βέλος βούδιον G, βελεβούσιον M 5) Μαρφεκῆ G 6) Σπαρχεῖος G, σπαρχεῖος apud Bandurium 7) τὰ om G 8) Σύρμιον ἡ νῦν οὐγκρία, πρῶν δὲ γῆπεδον M 9) ἡ νῦν GM 10) Κασσάνδρεια ἡ βέρροια M 11) αἰά M 12) ἡ Παριασίαν G 13) Ῥάμπητρον G 14) Ἀνδεира G Quae solus habet M, haec sunt: Βοιωτία ἡ νῦν Λιβαθία. Ἐλισσών ὁ Ἐλασσών. Ἑλλάς, ἡ νῦν ὀνομαζομένη Πελοπόννησος. Εὐρώπη ἡ δύσος πᾶσα. Ἴλλυριοὶ οἱ Ἀλβανῖται. Καππαδοκίαι οἱ νῦν Μακεδόνες. Κιλικία ἡ Ἀρμενία. Κίλιξ ὁ Ἀρμένιος. Ὀλυμπία ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἰππολαμία ἡ Φιλαδέλφεια. Φωτικὴ ἡ νῦν Πελλᾶ.

Alter vero catalogus huiuscemodi urbium editus habetur (a Vulcanio) ad calcem libri primi de thematibus, et sic habet.

2) Πόλιων ὀνόματα, δεσαι τῶν πόλιων ἐν τοῖς ὑστέροις χρόνοις μετωνομάσθησαν.

Ἐπίδμημος τὸ νῦν Δουρράχιον. Ἄργος Θετταλικὸν τὸ νῦν Ἀρ-
 Αἰπεια ἢ νῦν Κορώνη. ρισσα.
 Πίδασος ἢ νῦν Μεθώνη. ταύ- Σίρμιον ἢ νῦν Οὐγγρία. οἱ
 τῆς δὲ πλησίον ἐστὶν χειρ- δὲ Οὐγγροὶ οὗτοι ἐλέγοντι
 ρονησος μικρά, ἥτις τὸ μὲν τὸ παλαιὸν Γήραιδες.
 πάλαιον ἐλέγετο Πύλος ἢ Σαρδικὴ ἢ νῦν Τριάδιττα.
 πατρὶς τοῦ Νέστορος τοῦ Λύρας τὸ νῦν Ταυρὲς.
 παρὰ τῆ Ὀμήρω φδομένου, Μαρτυρόπολις τὸ νῦν Με-
 νῦν δὲ καλεῖται Ἄβυρδος. φερλί.
 Ποτίδαια ἢ νῦν Βέρροια. Βέρροια τὸ νῦν Χάλεπ. Κρά-
 Πύδνα τὸ νῦν Κίτρος. μνα ἢ νῦν Ἀμαστρις.
 Ἀπολλώνεια ἢ νῦν Ἐοισσὸς ἢ Τόπειρος τὸ νῦν Ρούσιον.
 πρὸς τῆ Ἄθω τῆ ὄρει κει- Ἐφυρα ἢ νῦν Κορινθός.
 μένη. Περίχθος ἢ νῦν Ἡράκλεια
 Τρίκη τὰ νῦν Τρίκαλα. πρὸς δύοιν.
 Θερμόπυλαι τὸ νῦν Σκέλος. Ἄμιδα τὸ νῦν Ἐμστ.
 Σίπυλον ὄρος ὃ νῦν Κουσιναῖς. Ὀδρυσὸς ἢ νῦν Ἀδριανούπο-
 Σωτηρόπολις τὰ νῦν Πύθια. λις.
 Ἐμεσα τὸ παρὰ τοῖς Σαρακη- Δοροστόλον ὃ νῦν Δρηστρον.
 νοῖς Χέμψ. Ἰστρος ποταμὸς ὃ νῦν Δανού-
 Ὑπολάκιοι Θῆβαι τὸ νῦν βιος.
 Ἄτραμύτινον. Κολόσσαί αι νῦν Χῶναι.

24, 16. Ὀψίκιον] vide Vulcanii notas et Gl. Gr. Ducangii.

25, 5. De hisce Pylis loquitur Theophanes ad annum 12 Heraclii, necnon auctor Chronici Alexandrini p. 325.

Ibid. 10. ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Γρανικοῦ] idem postea affert, ubi de dialectis Graecorum agit, et quinam communi dialecto usi sint describit. VULC.

26, 5. Stephanus Μιδάσιον. Μήδαιον vero Cedreno et aliis urbs isthaec dicitur.

Ibid. 6. Μύρλεια] idem quae Apamea Bithyniae, ut tradunt Suidas et Stephanus.

Ibid. 12. Drungī voce usus est Flavius Vopiscus in Probo, omnes, inquit, gentium drungos usque ad quinquagenos homines in triumphum duxit. δροῦγγος caterva militum. Leunclavius in Onomastico Turcico ita Graecis ap-

pellari ait *baculum tribuunt*, quem instar sceptri gerit et quem Itali *baculum regiminis* vocant, a *trunco* forte. Leo Fact. 14 9, et ex eo Glossae Basilic.: *μοίρα δέ ἐστίν ἡ τοῦ δροῦγγος τὸ ἐκ ταγματῶν ἡτοι ἀνδρῶν τῶν λεγομένων κοιμητῶν συγκείμενον πλήθος. et 42: μοίρας τὰς λεγομένας δροῦγγους. S. Ioannes Chrysostomus Epist. 14: δροῦγγος μοναζόντων· οὕτω γὰρ δεῖ εἰπεῖν καὶ τῇ λέξει τὴν μονίαν αὐτῶν ἐνδείξασθαι. v. Ducangii utrumque Glossarium.*

26, 16. *Ἰκανάτοι* scriptoribus Byzantinis milites selecti ad custodiam imperatoris vel palatii dicuntur. huius vocis meminit idem Porphyrogenitus de Adm. imp. c. 50: *καὶ τὸν μὲν Παγκρατοῦσαν βασιλεὺς ἰκανάτον πεποιήκει καὶ μετὰ τοῦτο στρατηγὸν εἰς τοὺς βουκελλαρίους. praeterea Leo grammaticus, Symeon logotheta, Anonymus Combesianus, Cedrenus allique ex scriptoribus Byzantinis passim huius vocis meminere. sed qui Anonymo Combesiano n. 19 dicitur ἀρχῶν τῶν ἰκανάτων, aliis peculiari nomenclatura *δομέστικος* nuncupatur. Nicetas Paphlago in Vita Ignatii patriarchae CP: *Νικήταν δὲ πρῶτον μὲν δεκάτῃ τυγχάνοντα τῶν λεγομένων ἰκανάτων δομέστικον παρὰ Νικηφόρου φασι τῶν πάντων προβεβλησθαι, δι' ὃν ἐκέλευον τὸ πρῶγμα πρῶτον καταστῆσαι. ex quibus postremis verbis, inquit Ducangius vel Icanatorum scholam vel dignitatem domestici τῶν ἰκανάτων tum primum institutam a Nicephoro Generali imperatore pro Niceta ex filia nepote. et certe ante haec tempora ἰκανάτου mentionem fieri non advertimus, praeterquam in Synaxariis 17 Febr. in S. Mena Callicelada: ὁ μακάριος Μηνᾶς μιᾷ τῶν νυκτῶν ἐπιστὰς ἀνδρὶ τινι Φιλοβάτῃ λεγομένῳ καὶ τῇ ἰκανάτων κατελειγμένῳ σχολῇ. quae quidem referunt ad tempora Constantini M. sed haec sunt sublestae fidei. continuator Theophania de eodem S. Ignatio: *καὶ Νικήτας, ὃς πρότερον μὲν καὶς ὦν τὴν τῶν ἰκανάτων διεῖπεν ἀρχὴν ἅτε δὴ φίλιος τοῖς στρατιώταις καὶ ἐν ὑπαίθρῳ διαγόνοις εἶναι τε θέλων. unde coniecere licet icanatos milites fuisse ex palatina militia, qui sub dio agebant, contra quam excubitores. protospatharii autem ac domestici τῶν ἰκανάτων mentio occurrit in Synodo 8 Cpol. Act. 1: Orestes πρωτοσπυδάριος καὶ δομέστικος τῶν ἰκανάτων. sed v. Ducang. Gl. Gr.***

Ibid. 17. Quod hic narrat Constantinus de optimatum themate, intelligendum cum loqui de optimatum themate quomodo sua aetate erat; quippe prioribus saeculis in pretio fuit optimatum militia.

27, 6. Helenopolis Bithyniae est urbs ad Dracontis fuvii ostium, in Nicomediensi sinu, Drepanum olim dicta, et ab Helena Constantini magni matre, quam in ea natam fuisse

aiunt, nuncupata, ut est apud Cedrenum ad annum 20 Constant. vide Procopium de Aedif. 5, Eusebium de vita Constantini 4 61, Philostorgium 2 13, Socrat. Nicephor.

27, 9. γέφυρα ἤν] vide Procopium de Aedif. 5 3. Sangaris autem fluvius Asiae minoris seu Phrygiae, de quo multa Philippus Maussacus in notis ad Plutarchum de Fluminibus. ceterum epigramma ponti huic adscriptum refertur etiam a Zonara 16 7.

28, 6. Μαριανδύνοι] sic scribitur apud Stephanum, Eustathium ad Perieg. et apud alios. perperam in editis et in mss Porphyrogeniti Μαριανδύνοι. Mariandyna autem regio sic dicta fuit a quodam Mariandyno Aeolensi, ut ait Stephanus. eadem scribit et Eustathius ad Periegetae v. 787. scholiastes vero Apollonii Rhodii 2 140 Mariandynos dictos ait ἀπὸ Μαριανδύνοῦ υἱοῦ Κιμμερίου.

Ibid. 7. Galatae et Mariandyni Porphyrogeniti aevo dicti sunt *buccellarii* fortassis quod hinc ministerio potissimum addicti essent, seu ut alii volunt, quod milites buccellarii olim in ea regione tuenda excubarent in praesidiis locati. Lexic. Graec. ms Reg. cod. 2062: Γαλογοραμία ἡ τῶν βουκελλαρίων χώρα. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἑλληνογαλάται γράφονται ἢ ὀνομάζονται. vide Suidam v. βουκελλάριοι.

Ibid. 17. τὴν Τίον] paulo infra hanc ipsam urbem appellat Porphyrogenitus τὸ Τήιον. sic apud scriptores varie scribitur nomen huius urbis: quippe Τίος, Τίον, Τίειον, Τήιος et Τήιον scribitur. qui vero hanc urbem cum Amastri confundunt admodum errant: quippe Tius ab Amastri distat viginti stadiis, ut habet Stephanus Byzantius: οἱ πάντες ἀπὸ Τίον εἰς Ἀμαστριν στάδιοι εἴκοσι. at Marcianus Heracleota in Periplo, unde haec videntur deprompta: οἱ πάντες ἀπὸ Τίον εἰς Ἀμαστριν στάδια σκ'.

Ibid. 18. Basilaei episcopatus, sub sede Ancyrana metropoli, mentio occurrit in constitutione Alexii imperatoris. Βασίλειον autem an idem oppidum quod Βασίλειαν apud Ananiam Comnenam p. 171.

29, 5. ἀρχαιότατον] haec interpretatus sum cum Vulcanio, *stolidissima et contemptissima gens est*: verum ἀρχαιότατον verti posset etiam *vetustissima gens est*; quippe de Paphlagonibus ita Iustinianus Novella xδ': τὸ Παφλαγόνων ἔθνος ἀρχαῖον τε καὶ οὐκ ἀνώνυμον καθ' ἑστέον, ἀλλὰ τοσοῦτον ὡς καὶ ἀποικίας μεγάλας ἐπέμψαι καὶ τὰς ἐν Ἰταλοῖς συνοικίσαι Βενετίας, ἐν αἷς δὲ καὶ Ἀκυληῖα πόλις τῶν ἐπὶ τῆς ἐσπέρας μεγίστη κατέκειται, καὶ βασιλικὴν πολλακίς διαίταν δεξαμένη.

30, 5. *Λάδιβραν*] sic A et Nicetas. in Authenticis haec eadem urbs dicitur *Λαδύβρος*.

Ibid. 16. Gozan fluvius circa Mediam dicitur 4 Reg. 17 et 1 Paralip. 5. eundem Gosen vocat Benjamin Tudelensis.

Ibid. 23. *κλεισούρα*] hoc etiam adiiciam, Hispanos etiam hodie proprie admodum eiusmodi clusuras *sierras* vocare, quod nihil aliud quam claustra significat, ut *Somosierra* et *la sierra nevada*. vocant vero etiam alio vocabulo *puertos*, eadem plane ratione qua Graeci *πύλας*. Vulc.

31, 9. *Κολωνοί*, vel ut Eustathius vult *κολῶναι*, sunt τόποι ληγοντες μὲν εἰς ὄξυ, μὴ ἀκριβῶς δὲ ἀπωξυμμένοι, παρὰ τὸ κολουεῖν, ὃ ἔστι κολοβοῦν. Vulc.

Ibid. 13. Arabracis regionis, Armeniae finitimae, meminit Nicephorus Callisti, qui etiam tradit Eustratium martyrem ex ea fuisse oriundum.

Ibid. 15. De Chrysochiro et eius caede v. Zonaram l. 16 in Basilio, ubi Tephricem Agarenorum et Manichaeorum metropolim appellat. v. praeterea Scylitzem Glycam et alios.

Ibid. 16. De Carbea Manichaeo, duce bellicosissimo, consulendus continuator Porphyrogeniti p. 103 et 110, ubi Tephrices conditor dicitur.

33, 1. *Ἀζῶτον*] huius vocis meminit idem Porphyrogenitus de Adm. imp. c. 44.

Ibid. 5. *τὸν θνατονγέστατον πόλεμον*] Leonis exercitus in Macedonia adversus Bulgaros, rege eorum Symeone pacem turbante, infeliciter pugnavit: sed eos subinde Turcarum auxilio devicit. vide scriptores Byzantinos qui Leonis philosophi gesta memoriae prodiderunt.

Ibid. 17. *κουροτρόφος*] Lycandus seu Lycandum olim *Λάπαρα* dicebatur ob pinguedinem et fertilitatem soli. vide Ortelium.

34, 2. Melius *ἐν τῷ περιστύλῳ*, quippe versus finem huius capitis ait hanc ipsam inscriptionem insculptam fuisse *ἐν τῇ πύλῃ τῆς πόλεως*.

Ibid. 5. *ὁ μέγας*] *στρατηγὸν* Iustinianum appellat in senatu Proclus quaestor apud Procopium de bello Pers. 1. Caesar vero idem Iustinianus diu post salutatus fuit, ut tradit Procopius l. c. Iustinianus itaque antequam Caesar appellatus esset, magister militiae erat; unde corrigendus hac in re Porphyrogenitus. rem totam clarius refert Cyrillus Scythopolitanus Procopii aequalis: *Ἰουστίνος Ἰουστινιανὸν ἀνθ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοκράτορα κατέστησε, πατρίκιον καὶ Ἐπατον ὄντα καὶ στρατηγόν.*

Ib. 10. *Θωμάς ἐκείνος*] de hoc, ni fallor, Thoma Iustinianus imperator Novella *λα'*, *τούτων* inquit *οὕτως ἡμῶν διαταγαμέ-*

μένων κἀκεῖνο προσδιορίσαι δίκαιον ἔτι νομίζομεν, ἐφ' ᾧ προ-
 στήσαι τῆς τρίτης Ἀρμενίας ἄνδρα σεμνόν, ὑπουργήκοτα τε
 ἡμῖν ἤδη καὶ ἄξιον τοῦ τῆς ἀρχῆς ὄγκου καὶ προσσηματος.
 εὐρόντες τοῖνον Θωμᾶν τὸν μεγαλοπρεπέστατον ἤδη μὲν ἀρχὰς
 ἐπὶ τῆς Ἀρμενίων ἀνύσαντα ἡώρας, καὶ τάλλα δὲ ἄνδρα
 χρηστον καὶ γνησίως ἡμῖν ὑπηρετησάμενον τε καὶ ὑπηρετού-
 μενον, αὐτὸν ἐπὶ τῇ τῆς ἀρχῆς ταύτης προβαλλόμεθα διοική-
 σει. πρόοικος vero Λυκανδοῦ vocatur Thomas a Constan-
 tino non alia, arbitrator, ratione quam quod eam olim, prius-
 quam a Leone imperatore urbis appellationem dignitatemque
 accepisset, inhabitasset. VULC. quid πρόοικος significet apud
 scriptores Byzantinos, videatur Gl. Gr. Ducangii eodem v.

34, 20. πιννιότριχα] verti *rutilanti vellere*. pinnam
 ostrei genus esse scio, et auctore Aristotele in limosis arcnos-
 isque locis ex bysso (ita enim legit Theodorus Gara) hoc
 est villo sive lana quadam pinnali nasci. verum Athenaeus
 legit ἐκ τοῦ βυθοῦ. vellus tamen hoc πίννινον non esse ἐξ
 ὄριων sive lana ovium, sed ex mari colligi, locuples mihi te-
 stis Precopius sub initium libri 3 de aedificiis Iustiniani, ubi
 insignia sive habitum satraparum Armeniae describit. glos-
 sae veteres etiam habent πίννινον *marinum*: ubi adden-
 dum putarim *vellus* vel alioqui *ostream*. VULC. cf. Ducang.
 Gl. Gr.

35, 13. Κάρυκος καὶ τὸ Καρύκιον ἄντρον] vide quae
 de his habet Ortelius.

Ibid. 15. Αἰγαῖαι] in Notitia provinciarum ms Αἰγεια
 dicitur. fortassis eadem quae Αἰγειρα, inquit Holstenius in
 notis ad Stephanum in Αἰγειρα.

36, 18. Ἰασοῦ] haec ipsa urbs Cariae Stephano scribi-
 tur Ἰασός, apud Athenaeum vero in Arcestrati versibus l.
 3 Ἰασός appellatur: ἦν δὲ ποτ' εἰς Ἰασὸν Καρῶν πόλιν εἰσ-
 αφίκηαι.

Ibid. 18. Βαργυλιακοῦ κόλπου] Stephanus: καὶ ἡ θά-
 λασσα Βαργυλικὸς κόλπος. Melae vero hic idem sinus Bar-
 gyliacus *sinus Iastus* dicitur.

Ibid. 19. Ἀνδανίων] sic emendo. Stephanus, Bargyla,
 inquit, urbs Cariae, quam Cares Andanum appellant.

Ibid. 20. Μύνδος scribendum docemur ex Strabone
 Ptolemaeo et Stephano. Mindus dicitur Pomponio. Strabo
 l. 14 habet: εἰτ' εὐθὺς ἡ Μύνδος, λιμένα ἔχουσα, καὶ μετὰ
 ταύτην Βαργύλια, καὶ αὕτη πόλις.

Ibid. Quid Strobilus, vide Ortelium, v. *Caucasus*.

37, 2. de hoc Mausoli sepulcro loquitur Strabo l. 14
 p. 451.

37, 11. Legendum esse *Πελαγία* et non *πλαγία*, praeterquam ex ms, docemur ex Antonino qui insulam Rhodum Pelagiam etiam nuncupatam fuisse scribit.

Ibid. 13. *Τελμησσός* haec urbs scribitur apud Ptolemaeum et Plinium, *Τελμισσός* vero Straboni et Arriano, urbs Lyciae.

Ibid. 19. apud Ptolemaeum *Θασήλις* scribitur, Lyciae oppidum, apud vero Plinium et Stephanum Pamphyliæ.

38, 1. Castellum nomen loci circa Palaestinam in Vita S. Sabae apud Metaphrastem.

Ibid. 3. *Κιβύρα*] duae huius nominis urbes apud Strabonem habentur, altera *Κιβύρα* magna haud procul a Maandro flumine, altera vero minor haud procul a Meia fluvio; et de hac quidem secunda videtur hic loqui Porphyrogenitus.

39, 13. *Κωνσταντία*] sic ex ms Salamis etiam Constantia dicta fuit, ut scribit Stephanus. ita habet et D. Hieronymus, qui subiungit eam Traiani imperatoris tempore a Indacis deletam, interfectis omnibus eius incolis.

Ibid. 15. *Τάμασος*] apud Ptolemaeum et Strabonem haec ipsa Cypri urbs scribitur *Ταμασσός*.

Ibid. 16. Apud Plinium *Carpasium* haec urbs vocatur, Diodoro Ptolemaeo et Stephano *Καρπασία* dicitur. v. notas Holstenii in Stephanum.

40, 1. Pro *Κύνουρον* in ms perperam legitur *Κιόρου*: Stephanus quippe Cyprum insulam nomen accepisse ait a Cypro filia Cinyrae, vel a Cypro flore illic nascente. Cinyras rex Cypri fuit, Cilicis filius, qui cum Myrrha filia sua, nutricis astutia, ignarus concubuit, a quo illa Cynarcia dicta, ut scribit Ovidius *Met.* 10. cur autem Philostephano Cyprus dicatur filia Cinyrae vel Bibli et Veneris, ignoro, nisi dixeris verba illa *ἢ τῆς Βίβλου* addita fuisse a scriba indocto, qui Cinyram Cypri regem confundebat cum altero Phoeniciae rege, cuius regia Byblos urbs fuit; et sic pro *ἢ τῆς Βίβλου* legendum esset *τοῦ τῆς Βύβλου*, subintelligendo *κρατήσαντος*. ceterum Eustathius in Dionysium Cyprum vocat filium Cinyrae, cum tamen *Κύνρος* muliebri nomen sit, quod in usu fuit apud Phoenices, ut docet Scaliger ad Eusebium p. 149.

Ibid. 2. Librum de *Insulis* quem Philostephano scriptor noster adscribit, necnon Servius in 1 *Aen.* iuxta codicem Fuldensem, Heraclidi tribuit Stephanus in *ᾠλαρος*. vide Vossium de historicis Graecis.

Ibid. 3. Liber Istri de *colonis Aegypti* laudatur a Stephano in *Αιγυπία* et *ᾠλενος*, et a Clemente Alexandrino

Στρούματ. 1. quo tempore vixerit Ister seu Ister, et quos libros scripserit, vide Vossium.

40, 17. Ἀλέξιον] fortassis quidam ex stirpe Alexii Moschis, nobilis Armenii, qui Caesar a Theophilo creatus in matrimonium duxit Mariam Theophili natarum minorem natu.

41, 4. διὰ τὸ ὑψηλὸν τῆς νήσου] Vulcanius haec interpretatur, *quod sublimi ac praerupto loco sita sit.* eandem ferme Sami etymologiam adfert Eustathius in Homerum: *σάμος γάρ, inquit, ὁ λόφος κατὰ γλωτταν, καὶ ἀλλαγῶν προσηγορικῶς πᾶν ὕψος κατὰ γλωτταν.* scribit etiam Strabo Samum insulam totam esse montuosam.

42, 7. Αἶγα] Strabo l. 13. p. 423: *δεῖ δὲ μακρῶς τῆν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν, αἰγᾶν, ὡς ἀκτᾶν καὶ ἀργᾶν.* corrupte vero apud Stephanum legitur, *Αἰγάτης Αἰολίδος ἄκρα,* cum procul dubio legendum sit *Αἶγα τῆς Αἰολίδος ἄκρα.* VULC. ita legendum monuit et Casaubonus in commentariis in l. 13. Strabonis. verum Holstenius legendum putat *Αἶγα-τῆς Αἰολίδος ἄκρα.*

Ibid. 12. *δμωνύμως τῷ ζῶφ]* Strabo l. 13: *αὕτη δὲ μέχρι τῶν Ἀργινοῦσῶν διήκει καὶ τῆς ὑπερκειμένης ἄκρας, ἣν Αἶγα τινες ὀνομάζουσι δμωνύμως τῷ ζῶφ.* haec ita Xylander interpretatur: *ea regio usque ad Arginusas pertinet, iisque imminens promontorium, quod Aega nonnulli appellant, quasi capram.* cur enim, inquit Casaubonus, addidisset Strabo *δμωνύμως τῷ ζῶφ?* apud Stephanum legitur, *Αἶγα τῆς Αἰολίδος ἄκρα ὡς Στράβων, ἣ νῦν Κανὴ καὶ Καναὶ λέγεται.* Ἀρτεμίδωρος δὲ Αἶξ εἶπε τὴν εὐθείαν οὐκ ἀναλόγως· τὸ τοπικὸν Αἶγας, καὶ τὸ πέλαγος.

Ibid. 14. *εἰς πέντε διαλέκτους]* Strabo sub initium l. 8 quattuor tantum Graecorum dialectos recenset, easque ad duas praecipuas, Atticam scilicet et Aeolicam, reduci posse: Ionicam enim ex Attica, Doricam ex Aeolica ortam. quod quidem posterius ex Pindari verbis satis liquet, qui cum Dorica dialecto utatur, Aeolice tamen se scribere testatur Olymp. 1 102. VULC.

43, 2. *Λεκτοῦ:* nam a Lecto ad Canas Lesbus porrigitur, *σχεδὸν τι μητρόπολις τῶν Αἰολικῶν πόλεων,* ut Strabo loquitur. VULC.

Ibid. 12. Ἀμολγός] haec insula una ex Cycladibus. quae Porphyrogenito Ἀμολγός dicitur, Strabeni et Heraclidi Ἀμοργός vocatur, et Ptolemaeo Ἀμουργός.

IN LIBRUM II DE THEMATIBUS.

44, 14. *Εὐρώπης*] Eustathius in Dionysii *περιηγήσεως* v. 170 Europam ait vocari omnia ad occasum sita, ducto ab Hellesponto principio; antiquos vero scriptores tradere Vespasianum imperatorem Thraciam ab Europa diremisse.

Ibid. *Βυζάντιον*] urbis Cpolitanae elogium praeter ceteros scriptores adornavit Synesius in extremis Philadelphis. vide item Dionem in Severo.

45, 1. *Μεσημβρία*] cf. Stephanus, ex quo pleraque ad verbum, ut aiunt, exscripsit Porphyrogenitus.

Ibid. 2. Perperam in editis et in A legitur *Συλημβρία* pro *Σηλυμβρία*: Herodoto quippe l. 6 33 et Straboni 7 haec ipsa urbs dicitur *Σηλυβρία*.

46, 1. *ἡ τῶν βαρβάρων περαιώσις*] de hac Bulgarorum impressione vide Theophanem ad annum 11 imperii Constantini Pogonati.

Ibid. 4. *Ὀνογουνδούρους*] Bulgaros Onogunduros quoque et Controgos dictos fuisse scribit Diaconus: Onogundurenses vero dicuntur in hist. Miscella 19. hos quidem Unnobundobulgaros et Contragos appellat Theophanes ad annum 11 imperii Constantini Pogonati.

Ibid. 5. *ἀπὸ Θρακῆς*] Stephanus Thraciam appellatam fuisse scribit a nympa Titanide tantum, ex qua et Saturno Doloncus natus est.

Ibid. 19. *τῆς τῶν Δωριέων γλώττης*] Byzantios Dorien sium dialecto usos fuisse nemo ignorat. vide Demosthenis orationem *περὶ στεφάνου*. a quibusnam autem conditum fuerit Byzantium, 1 Commentariorum exposuimus.

47, 2. *πόλεις εἰς*] ita et apud Carolum a S. Paulo. sed quia Eudoxiopolis deerat in codice Vaticano, ex quo ille Hieroclis opusculum seu potius fragmentum ediderat, ideo pro *εἰς* legendum monet *ἔξ*.

Ibid. *Εὐδοξιούπολις*] perperam in editis legitur *Εὐδοξία πόλις*; sed optime Morellus ex coniectura emendat. Eudoxiopolis quippe eadem quae Selybria, urbs episcopalis. vide Ortelium: nam Morellus quae adfert ad verbum, ut aiunt, ex Ortelio exscripsit.

Ibid. Arcadiopolis Thraciae urbs, olim dicta Bergulium et Bergula; postea a Theodosio magno instaurata et Arcadii filii ipsius nomine nuncupata, ut scribit Cedrenus. *Βεργούλη* Ptolemaeo et Antonino. Μοα.

47, 3. *Βιζύη*] Stephanus: *Βιζύη πόλις Θρακίας, τὸ τῶν ἀσιῶν βασιλεῖον.* urbs Bizya nobilitata est in hist. ecclesiastica Eustathii Antiocheni exilio. vide quae de hac urbe habet Salmasius Exercitat. in Solinum p. 166.

Ibid. *Πάνιον*] Hierocles apud Carolum a S. Paulo *Πάνιον* habet, sed optime emendavit Carolus. Panium autem castrum est Suidae circa littus in finibus Heracleae. Panium item regio est in eadem Thracia super Haemum montem Laonico 4.

Ibid. *Ὀρνοι*] sic et in Hierocle. at Morellus, de hac urbe, inquit, silent geographi; quid si legas *Ὀρεινός*; pro oppido Montanorum Thraciae pop. quos *Ὀρεινούς* vocat Xenophon 7 *ἀναβάσεως*, ubi Gani quoque urbis meminit, ut Aeschines contra Ctesiph.

Ibid. *Μόριζος*] Hierocles habet *Μόριζος*. Moriseni Plinio sunt populi Thraciae circa Ponti littora. et eidem Plinio Meritis Thraciae mons dicitur, ubi fortassis urbs eiusdem nominis sita fuit.

Ibid. 4. *Σαλτικὴ*] *Σιλτικὴ* habet Hierocles.

Ibid. *Σανάδα*] Hierocles *Συναδία* et *Σανάδια* habet.

Ibid. *Ἀφροδισία*] ita legitur et apud Hieroclem; Ptolemaeo autem, Plinio Procopio et Agathiae *Ἀφροδισιάς* dicitur Thraciae urbs ad Melam fluvium.

Ibid. *Ἀπρως*] *Ἄπρος* Hierocli et Stephano, urbs Thraciae, quae postmodum Theodosiopolis dicta fuit, ut scribit Cedrenus. catalogus item urbium ms, quem laudat Holstenius in notis ad Stephanum, habet *Ἀπρως ἢ νῦν Θεοδοσιούπολις, παρὰ Ἄπρου τοῦ πενθεροῦ Κάρον κτισθεῖσα.* catalogus vero urbium quae nomina mutarunt, a nobis p. 10 editus sic habet: *Θεοδοσιούπολις ἢ νῦν Ἄπρως, παρὰ τοῦ Ἄπρου πενθεροῦ Κάρον κτισθεῖσα.* verum hic mendum scribae esse nemo non videt.

Ibid. *Κοιλία*] vide Ortelium: nam quae hic notat Morellus, omnia ad verbum, ut aiunt, ex Ortelio hausit.

Ibid. 5. *ἐπαρχία Ῥοδόνης*] Hierocles habet *ἐπαρχία Ῥοδόνης ὑπὸ ἡγεμόνα.* urbes etiam septem ab ipso recensentur, sed diversis nominibus.

Ibid. *Παρδικόπολις*] huius urbis meminit et Hierocles, eamque decimam octavam ponit in provincia Illyrica 1 Macedonia: nemo autem ex geographis, quod sciam, illius mentionem facit. Stephanus Parthenium tantum agnoscit in Thracia, Parthenopolin in Macedonia, ut mouet Morellus.

Ibid. 6. *Στρυμόνου*] legendum fortassis Strymes. ab

urbe Thraciae ita nuncupata, de qua Herodotus Stephanus aliique loquuntur. ΜΟΒ.

47, 7. Φίλιπποι] Hierocli et aliis haec ipsa urbs Φίλιππος dicitur.

Ibid. 8. Pro Κμμόντου legendum esse Αίμμόντου nemo non videt. ita monet et Morellus. Hierocles tertiam provinciam seu potius praefecturam Thraciae ponit, quartam vero Έμμόντου, ubi pro Έμμόντου legendum quidem est Αίμμόντου. in Thracia quippe fuit et Haemimons et Haemimontum: illud quidem Thraciae montem, hoc vero Thraciae regionem denotat. haec regio teste Ammiano habet Hadriano-polim et Anchialon praeter ceteras urbes. de praefectura Haemimonti ita legit Iac. Cuiacius 1 Obs. 26 C. de appellat. et consult. l. 23: *cum appellatio interposita fuerit per Bithyniam Paphlagoniam Lydiam Hellespontum, insulas etiam et Phrygiam salutarem, Europam et Rhodopen et Haemimontum, praefecturae huius urbis iudicium sacrum appellator observet.* ad cuius legis et aliarum eiusmodi mentem percipiendam quis non videt, inquit Morellus, quantum facem praeferat istud Constantini scriptum? ceterum non me latet Mimantem montem quoque esse in Thracia, ut est apud Ovidium Met. 2, Suidam et Aristophanis scholiastem in Nubibus: verum Mimanti aut Mimantis praefecturae nulli, quod sciam, mentio occurrit; unde pro Κμμόντου necessario legendum puto Αίμμόντου.

Ibid. πόλεις εἰς] at urbes quinque tantum recensentur: unde legendum est, ut apud Hieroclem, πόλεις εἰ pro εἰς.

Ibid. 9. Δεβελτός] perperam Hierocles apud Carolum a S. Paulo Διβέρτιος et apud Holstenium Διφέρτιος habet pro Δεβελτός, et Άχιάλος pro Άγχιάλος, uti optime idem Carolus notat. vide Ortelium; nam quae hic Morellus monet ex Ortelio exscripsit.

Ibid. Πλουτινόπολις] Ptolemaeo et Antonino haec eadem urbs dicitur Πλωτινόπολις.

Ibid. Τζοῖδος] Hierocles Τζοῖδης habet. at urbis huiusce nominis nulla, quod sciam, mentio apud scriptores occurrit. inauditum nomen, inquit Morellus: nunquid Tzurulum vel Zurulum Thraciae aut Turullus Suidae? Ciorlo nunc dici Crusius contendit, Leunclavius Zotti.

Ibid. 10. ἐπαρχία Θράκης] ab Hierocle apud Carolum a S. Paulo urbes tantum quattuor recensentur, ex quibus duae diversis nominibus, nimirum Philippopolis, Beron seu Beroë, Diocletianopolis et Sebastopolis; quae quidem duae

ultimae non recensentur a Porphyrogenito; in Hierocle vero apud Holstenium additur quinta *Diopolis*. ceterum Thracia hic, inquit Morellus, speciali nomine de Moesia secunda accipitur.

47, 10. *Κλίμα*] Hierocles in provincia Illyrica 1 Macedonia hauc urbem *Κλήμα* appellat. verum apud alios scriptores ipsum nomen non legitur, quod sciam.

Ibid. *Μεστικόν*] Hierocles paulo superius citato loco hanc urbem videtur appellare *Μεντικόν*. at neque Mestici neque Mentici alii scriptores, quod sciam, meminere. fortassis *Νεστός* seu *Νάστος*, quae apud Stephanum Thraciae urbs est, legendum est pro *Μεστικόν*.

Ibid. 11. *Βερόη*] tres urbes sic dictas statuunt geographi, sed inconstanti scriptura. alii *Βεροότα*: sunt et qui uno R *Beroea*; alii *Βερόη* etc. unam autem ex his in Syria ponunt, quae Annae et Cinnamo *Χαλέπ*, hodie *Aleppo* dicitur; alteram in Thracia, Nicopolim Moesiae inter et Philippopolim, Thraciae oppida, ad Bermii montis radices sitam; de qua quidem hic loquitur Porphyrogenitus; tertiam denique in Macedoniae themate, ut Porphyrogenitus capite sequenti habet, in Emathia regione, quam Irenopolim ab Irene imperatrice dictam scribit Cedrenus, et de qua etiam loquitur Anna Comnena p. 18.

Ibid. 13. *ἐπαρχία Μυσιάς*] Hierocles hanc appellat praefecturam Scythiae, et in ea sub duce urbes quindecim recenset; et quattuordecim eadem sunt quae apud Porphyrogenitum, quinta decima vero quae apud Porphyrogenitum desideratur est Constantiana. praefectura autem haec, quae Mysiae seu Moesiae scriptori nostro dicitur, Hierocli Scythiae, uti diximus appellatur; quae etiam Zosimo l. 6 Scythia Thracensis nuncupatur; qui in ea Tomis urbem sitam memorat. hanc tamen Ovidius vates, cuius exilio nobilitata est, Miletida vocat Trist. 9 1.

Ibid. 14. *Κωνσταντιάνα*] hanc urbem quintam decimam, quae in Porphyrogenito desideratur, ex Hierocle reponimus. sed fortassis quispiam pro *Constantiana* legendum putaret *Constantia*, quae a Niceta in Thracia Rhodopei territorii recensetur.

Ibid. *Ζέλπα*] Hierocli *Ζελέπα* et *Ζεδέλα*. *Zelpa*, inquit Morellus, an *Zerinea* ex Theopompi Philippic. 3.

Ibid. 15. Tropaeus, inquit Morellus, an eadem quae *Topos* a Procopio dicitur et *Toparum* de Aedif. 4? Ptolemaeus certe *Topirin* urbem in Thracia collocat, quae in Concil. opere primae Macedoniae adscribitur, et *Pusio* vocatur a Sophiano. *Doberi* meminit Thucydides.

47, 15. Trosmis dicitur et Antonino, qui legionem 1 Ioviam Scythicam adiungit, cum Notitiae liber legionem 2 Herculanam ei tribuat. Ptolemaeo *Τροσμῖς* appellatur inferioris Mysiae oppidum. Μοα.

Ibid. 16. Halmyris, inquit Morellus, quin eadem civitas sit atque Halmydissus Melae et Plinio, ac *Σαλμυδισσός* Xenophonti, et Salmoduris Antonino, non est quod *ἐπιεικῆς* dubitet.

48, 3. *ὡς φησιν Ἡσίοδος*] versus quos hic laudat scriptor noster tanquam Hesiodi, in operibus quae prostant eius poëtae non reperiuntur.

Ibid. 7. *ἱερίων πρώτῃ*] Porphyrogenitus infra themate decimo laudat Stephani grammatici, hoc est Byzantii, locum, qui in Epitome quae superest eiusdem Stephani non reperitur; Stephanus autem ibi loquens de Sicilia citat Hellanicum sic, *ὡς φησιν Ἑλλάνικος ἱερείων τῆς Ἦρας β.* passim autem Hellanicus a Stephano citatur. vide de hoc scriptore Vossium de historicis Graecis p. 8, 440 et seqq.

Ibid. 9. *λέγεται δὲ καὶ Μακεδονίας*] his similia prope modum notantur ab Hesychio, et ab Eustathio in Dionysii *περιηγητοῦ* v. 427. Gellius item N. Att. 9 3: *Philippus Amyntae, terrae Macetiae rex, cuius virtute industriaeque Macetae locupletissimo imperio aucti gentium nationumque multarum potiri coeperant.* Ausonius de clar. urb. car. 2: *et vos ite pares Macetumque attollite nomen.* de situ autem Macedoniae et prisca Macedonum origine Marcianus Heracl. *περιηγήσεως* v. 617 ita canit: *ὑπὲρ τὰ Τέμπε δ' ἔστιν ἡ τῶν Μακεδόνων χώρα περὶ τὸν Ὀλυμπον ἔξῃς κειμένη, ἧς φασιν βασιλεῦσαι Μακεδόνας γηγενεῖς.* Μοα.

Ibid. 10. Marsyas Pellaeus praeter alia libros decem rerum Macedonicarum edidit, ut scribit Suidas.

Ibid. 11. *Ἡρέστειαν* B. verum Eristea ποῦ κεῖται? num praestaret *Ἐρέτριαν* reponere? Eretria Thucydidi Polybio Straboni urbs non alia ab Eretriis, quas Ptolemaeus in Phthiotide recenset; nec procul distat a Maliaco sinu, qui Macedoniae alluit. Μοα. at ipse puto hic pro *Ἡριστειαν* seu *Ἡρεστειαν* legendum fortassis esse *Ἡμαθίαν*: quippe regio illa *Ἐμαθία* antea dicebatur, ut est apud Plinium Trogum et alios scriptores.

Ibid. 13. *Κλειδῆμος*] at non Clidemus, sed Clitodemus citatur a Pausania in Phocicis tanquam antiquissimus eorum qui res Atticas conscripserunt. ab Harpocrate vero in *Μελανίππειον* Clidemus laudatur tanquam rerum Atticarum scriptor, quemadmodum et ab Athenaeo l. 6. verum viri

docti non abs re ambigunt an non ibi legatur *Clitodemus*, unde *Clidemus* fecerit librarius.

48, 18. ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ] hanc statuam Herculis, quae stabat in Hippodromo Cpolitano, pluribus describit Nicetas Choniates in tractatu de statutis Cpolitianis quas Latini capta urbe in monetam conflaverunt.

49, 2. τὸ νόμισμα] eiusmodi nummos Morellus se apud Paulum Petavium vidisse narrat.

Ibid. 4 *Καρανοῦ*] Pausanias in Boeoticis narrat Caranum olim in Macedonia regnasse, et victoria de Cisseo finitimae provinciae principe reportata tropaeum Argivorum more legibusque erexisse; quod postea leo ex Olympo egressus evertit ac dissipavit; eoque malo omine tum perculsum regem sibi posterisque suis, Macedoniae regibus, praescripsisse cavisseque ne tropaeum unquam erigerent; cuius constitutionis Philippus Amyntae et Alexander magnus observantissimi extiterunt. Livius etiam l. 45 Caranum primum Macedoniae regem asserit. Mox. Marsyas Pellaeus, cuius supra meminit scriptor noster, historiam rerum Macedonicarum a primo Macedoniae rege Carano orditur, ac terminat Alexandri in Syriam ingressu, ut auctor est Suidas.

Ibid. 8. καταλήξασα δὲ εἰς Περσέα] Livius l. 45 *quadriennium*, inquit, *continuum bellatum fuit inter Romanos ac Persea; idemque belli finis et inclyti per Europae pleraque atque Asiam omnem regni. vicesimum ab Carano, qui primus regnavit, Persea numerabant. Perseus Q Fulvio L Manlio coss. regnam accepit; a senatu rex est appellatus.*

Ibid. 10. Αἰμιλίου ἀνθυπάτου] Perseus qui M Iunio A Manlio coss. a senatu rex appellatus fuerat, victus deinde ac captus fuit ab Aemilio Paulo consule, ut scribit idem Livius, non vero proconsule ἀνθυπάτου, ut ait hic Porphyrogenitus. Pauli autem concio ad suos coram Perseo in tabernaculum introducto habita legitur apud Livium.

Ibid. 11. εἰς τὴν Ῥώμην] Perseus in catenis cum tribus filiis ante currum Aemilii Pauli victoris per urbem deductus est, ut tradit Livius.

Ibid. 12. ἀπὸ βασιλείας εἰς ἐπαρχίαν] victo ac capto Perseo Macedoniae regnum in provinciae formam redactum fuisse scribit Livius l. 1.

Ibid. 15. ὑπὸ κομισιάρχῳ] in mss Hieroclis legitur ὑπὸ κομισιάρχῳ et ὑπὸ κοροσουλάρχῳ, nimirum *sub consulari*. at legendum ubique ὑπὸ κομισιάρχῳ: quippe Porphyrogenitus supra, cum de Thraciae praefectura, docet id

expressis verbis inquitens ὑπὸ κοροιλιαρίων, τοιτέστι βουλευτῶν.

49, 15. λα'] in mss et in Hierocle legitur λβ. at urbes 31 tantum utrobique recensentur. fortassis trigesima secunda Cassandria, quae inter celeberrimas urbes fuit, olim Potidaea dicta, numeranda est; et hanc praetermissam puto potius librarii incuria quam μνημονικῶ auctoris ἀμαρτημάτι. urbes autem quae hic recensentur conferendae cum Hierocle, apud quem pleraeque diversae. ceterum pleraeque harum urbium reperiuntur apud Livium l. 45, ubi Amphipolis primae regionis caput fuisse dicitur, Thessalonice secundae, Pelle tertiae, quartae Pelagonia.

50, 4. ις] perperam in editis ις: quippe urbes 17 numerantur. totidem et Hierocles apud Holstenium recenset; apud Carolum vero a S. Paulo urbes 18 numerantur.

Ibid. 7. Βουραμίνσιος] vide Hieroclem.

Ibid. 11. Στρυμόνος] Strymon fluvius, qui Macedonia a Thracia dividit, ut scribit Scylax, pluribus a tranquillitate cursus laudatur a Basilio Magno in epistola ad Gregorium Nazianzenum de solitudine Pontica.

Ibid. 18. τοὺς ἔξωθεν καὶ παλαιούς] hic externos et antiquos appellat Porphyrogenitus, more sanctorum patrum, gentiles seu ethnicos scriptores, Ptolemaeum, Marcianum Heraclcotam, Strabonem, etc.

Ibid. 20. Παῦλος] haec habentur Act. 27 2, non a D. Paulo sed a S. Luca scripta. Aristarchum autem ad Coloss. 4 appellat D. Paulus συνέδρημον, συναιχμαλωτον, συνεργόν.

51, 4. τῇ θυγατρὶ καὶ τῇ πόλει] excerpta ex l. 7 Strabonis hanc urbem instauratam fuisse perhibent a Cassandro Philippi socero, qui ab uxore Thessalonica Alexandri magni sorore nomen eidem urbi imposuit, cum antea Therme vocaretur. vide Diodorum l. 19.

Ibid. 6. ἀπὸ Ἑλλήνος] vide Strabonem l. 9, Thucydidem l. 1, qui eadem ferme habent. Stephanus vero loquens de urbe eiusdem nominis ait ἐκτίσθη ὑπὸ Ἑλλήνος, οὗ τοῦ Δευκαλίωνος ἀλλὰ τοῦ Θθίου καὶ Χρυσίαινης τῆς Ἰβου.

Ibid. 17. πόλεις οθ'] hae 79 urbes in provincia seu praefectura Helladis ὑπὸ ἀνθύπατον recensentur ab Hierocle.

Ibid. Σκαρφίαν] sic et Hierocles. Strabo l. 9. Σκάρφην vocat, Eustathius vero Σκάρφειαν.

Ibid. 20. Εὐβοίαν] de Euboeae insulae situ, gemina appellatione, urbibus et incolis Marcianus Heracl. v. 595. ex quo constat Chalcida maximam Euboeae urbem et quasi metropolin fuisse, ut nihil mirum sit nonnullos insulae nomen eius civitatis tribuisse, ut hic scribit imperator. Mor.

52, 1. *Λεωνίδης*] vide Herodotum l. 7, Plutarchum in Lacon., Tullium Tusc. quaest. 1, Diodorum Bibl. 2.

Ibid. 6. Peloponnesus quae hodie *Morea* dicitur, olim scriptoribus Latinis Achaia vocabatur: sic Orosius 1 2, Apuleius item 6 Asini, ubi Lacedaemona nobilem Achaiae civitatem vocat, et 10 eiusdem Corinthum eius caput nuncupat. Peloponnesi autem situm pluribus describit Marcianus Heracl. v. 510.

Ibid. 8. *ἡ νῆσος*] Peloponnesus peninsula, non vero insula, ut nemo ignorat.

Ibid. μ'] Hierocles sub Corintho metropoli totius Hellados urbes 33 recenset.

Ibid. 20. *πλατάνου φύλλω*] Plinius et Mela Dionysio in hoc consentiunt, licet Plinius Tauricam Cherronesum hederæ folio similem esse scribat. vide Morelli notas.

53, 3. *ἔβασιλεύετο τὸ πρῖν*] Thucydides l. 1. narrat Doros cum Heraclidis 80 anno post excidium Troiae Peloponnesum tenuisse, cum Dorienses altero oraculo moniti, per angustias Crisaei sinus adorti Heraclidas dominantes fugarunt; qui postea sunt reversi in Peloponnesum duce Carano. MOR.

Ibid. 6. *ἀφ' οὗπερ ὑπ' ἀμφοτέρων*] hanc victoriam, quam de Persis Graeci reportarunt, fuisse *κοινὸν κατορθώμα Ἑλλήνων* scribit Plutarchus in Aristide. MOR.

Ibid. 7. Mardonii caedem constat ex eodem Plutarcho ab Arimnesto Spartiata patratam esse, qui saxo caput Mardonii contrivit; ut ex Amphiarai oraculo praemonitum fuerat. MOR.

Ibid. 11. *Θουκυδίδης*] vide Thucydidem l. 5.

Ibid. 18. *σθλαβόνειν* et *σπλαβόνειν* in *servitutum redigere*. passim autem occurrit haec vox apud scriptores Byzantinos.

Ibid. 19. *ὁ λοιμικὸς θάνατος*] de hac pestilentia, quae imperante Copronymo in omnem terrarum orbem grassata est, mentionem faciunt scriptores illius aevi, et imprimis S. Nicephorus patriarcha CP in operibus mss, quae propediem a nobis edentur.

Ibid. 20. *ὁ τῆς κοπριάς ἐπώνυμος*] Zonarae XV 4 *Κοπρώνυμος* dicitur.

54, 2. *γαρασδοειδής* pro *γεροντοειδής* usurpari videtur, ut sit quod Terentius dicit: *vetus vietus veternosus senex*. MOR.

Ibid. *Νικητίας*] Nicetae huius patricii, Christophori soceri, praeter Porphyrogenitum meminit et Leo grammaticus p. 494.

54, 11. *Κέρκυρα*] Dionysius περιηγ. 404: καὶ λιπαρὰ *Κόρκυρα*, φίλον πέδον Ἀλκινόοιο. ubi Eustathius monet in antiquis codicibus ambigue scribi *Cercyram* et *Corcyram*, et quadrifariam vocari, *Phaeaciam* *Scheriam* *Drepanon* et *Argon*.

Ibid. 12. Hic *Alcinous* Homero appellatur βασιλεὺς *Θεοιδῆς*. *Μορ.*

Ibid. 17. δώδεκα] item duodecim numerantur ab *Hierocle*, et singulae recensentur.

55, 6. *νικήσας ὁ Καῖσαρ*] *Navalis* haec ad *Actium* victoria contigit, ut *Dio* testatur, *Caesare* tertium et *Messala* *co.*, u. c. 723, *Iulianae* editionis 15, die 2, imo 3 *Septembris*.

Ibid. 9. *ἰνδικτιῶνας*] quae hic tradit *Porphyrogenitus* ex *Hesychio* de *indictionibus*, nugae sunt ac aniles fabulae. vide quae de *indictionibus* scripsimus *comment.* in *Antiquitates* *CP.* p. 473 n. 21. de *Hesychio* *Milesio* autem ac eius scriptis pluribus agit *Io. Meursius* initio *notarum* ad *librum* eius de *Viris* *Claris*.

Ibid. 17. *Γρηγόριος*] locus hic laudatus *Gregorii Nazianzeni* exstat in *panegyrico* εἰς τὰ ἅγια φῶτα τῶν ἐπιφανίων, non procul ab initio; ubi sic habet: ποῦ θήσεις Ἐκάτης τὰ φοβερὰ καὶ σκοτεινὰ φάσματα καὶ Τροφωνίου κατὰ γῆς παίγνια καὶ μαντεύματα; ἢ *Δωδωναίας* δρυὸς ληρήματα; ἢ *τρίποδος* *Δελφικοῦ* σοφίσματα; ἢ *Κασταλίας* μαντικὸν πόμα; τοῦτο μόνον οὐ μαντευσάμενα, τὴν ἑαυτῶν σιωπὴν. *Μορ.*

Ibid. 18. ἡ πηγὴ *Κασταλίας*] *scholiastem* *Graecum* *ilius* *panegyrici* *Gregorii* sic lego: *Κασταλία* πηγὴ περὶ τὴν *Ἀντιόχειαν*, ἐν ἣ καὶ ὁ *Ἀπόλλων* ἐφορεύει. μαντεία οὖν τις ἐξεφέρετο κατὰ τὴν τοιάνδε πηγὴν, ἣ τοῦ ναματος, οὐ κατὰ φωνήν· οὐ γὰρ φωνὴ τις ἐξηλείτο, ἀλλ' ἀπλῶς ἤχου τινὸς καὶ πνεύματος ἀναδιδόμενη καὶ ἐκροῆς· πρὸς ἃ τινες ἰσάμενοι, καὶ νοοῦντες τὰ σύμβολα ταῦτα, ἔλεγον ταῦτα. *Μορ.* *verum* *Castalius* *fons*, qui et *Caballinus* et *Libethris* dicitur, de quo hic loquitur scriptor noster, est in radicibus *Parnasi* *Musis* sacer, ita dictus a *virgine* *Castalia*, quae *Apollinem* fugiens praecipitata et in fontem versa est.

56, 5. πόλεις πέντε] at *urbes* tantum quattuor numerantur apud *Constantinum*, ommissa fortassis quinta scribae incuria: sed suppleri potest ex *Hierocle*; a quo quidem primo loco ponitur *Σαρδικὴ μητροῦλις*.

Ibid. 6. *Ναῖσος* *Ναισὸς* et *Ναῖσός* scribitur hoc nomen: at *Ναῖσος* per σ simplex scribendum ait *Holstenius*, quod in *Hierocle* ita scribatur, et gentiles *ΝΑΙΣΙΤΑΝΟΙ*

dicantur in nummo vel sigillo plumbeo, quod apud equitem Gualdum Romae viderat idem Holstenius, quod vero ait Porphyrogenitus Naisum patriam Constantini magni esse, id hausisse videtur ex Stephano Byzantio, qui eadem scribit; quamvis de patria Constantini magni controversia sit inter scriptores: alii quippe eum natum fuisse aiunt Naisi oppido Daciae, alii Trasi, alii Drepani Bithyniae urbe ad Nicomediensem sinum, alii vero in Galliis, alii denique in Britannia.

56, 7. [Ῥεμισιάνα] sic ex Hierocle emendo: nam praeter Hieroclem habetur *Remisiana* in Antonini Itinerario.

Ibid. 8. [ἐπαρχία τῆ παλαιᾶ] locus corruptus, ni fallor, et hic et apud Hieroclem, ubi sic legitur: ἐπαρχία τῆ παρὰ . . . ὑπὸ κοινοῦ. quae sic Holstenius interpretatur ac emendat: *provincia quae est ad . . .* (nempe *ripam Danubii*, estque Dacia Ripensis) *sub consulari*. et ita fortassis legendum etiam hic, urbes autem illae quinque cum Dardaniae tribus Pannoniae duabus recensentur ab Hierocle.

Ibid. 14. [Ἑλληνική] scribendum puto Ἰλλυρικῆ, ut habet Stephanus Byzantius. Dyrrhachium autem urbem Illyricam fuisse et olim Epidamnum dictam scribit et Mela 2 3. de Dyrrhachii situ vide Io. Vossii observationes ad Melam et Iac. Palmerii descriptionem Illyrici, ubi, praeter urbis situm, conditores etiam ac memorabilia fusius commemorantur.

Ibid. [Ἐπίδαμνος κληθεῖσα ὑπὸ Ἐπίδαμνου] eadem ferme Dio Cassius l. 41. Appianus Alexandrinus Civil. 2 scribit regem quendam barbarorum Epidamnum nuncupatum urbi nomen dedisse. Thucydides Dyrrhachium non noverat, cum de Epidamno pluribus loquatur l. 1, ubi tradit hanc urbem a Corcyraeis missa colonia conditam; id quod Strabo quoque tradit l. 7.

Ibid. 15. [Μέλισσα] de huius patre inter mythologos non convenit. vide Apollod. l. 2 et Pausan. in Corinthiacis.

Ibid. [ἧς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ὁ Δυρράχιος] sic ex Stephano emendamus; ex cuius quidem opere integro hausit scriptor noster quae hic de Dyrrhachio tradit. perperam enim legitur hic in mss Porphyrogeniti ἧς ἡρᾶσθη Ποσειδῶν ὁ Δυρράχιος, ὅφ' οἷς ἐστὶ τόπος. at Thomas de Pinedo in notis ad Stephanum hunc Stephani locum emendare aut potius corrumpere conatur Porphyrogeniti lectione seu potius scribae mendo. quod autem scribit Stephanus et ex eo Porphyrogenitus de Dyrrhachii appellatione, fabulas sapit: potior fides adhibenda Plinio, qui 3 23 ait Dyrrhachium propter inauspicatum nomen Epidamni a Romanis eo colonia deducta nuncupatum fuisse. eadem Livius, Strabo, Mela. eodem videtur alludere Plautus in *Menaechmis* act. 2 scen. 1.

his etiam assentitur Dio Cassius l. 41 1, ita tamen ut subdubitet num duo diversa sint oppida; quod quidem Appianus Alexandrinus Civil. 2 omnino affirmat, iniquens Epidamnum paulum remotum a mari, Dyrrhachium vero prope ipsum mare Epidamnice navale esse; additque hoc falso a quibusdam Epidamnum dictum, postea tamen sic nominatum a Corcyrensibus, quod Dyrrhachii nomen ominosum haberetur; vetustam autem appellationem vicisse et Dyrrhachii nomen manere. sic discrepat a ceteris omnibus Appianus: ille quippe Dyrrhachii nomen ominosum, ceteri Epidamni faciunt; ille nominis mutationem Corcyrensibus, ceteri Romanis adscribunt. praeterea Dyrrhachium dictum fuisse nonnulli contendunt a nomine illius qui urbi portum adiecit. alii Dysrachium appellarunt, ut Alexander in sua Europae descriptione apud Stephanum. Eustathius item in commentariis ad Dionysium de Situ Orbis inde nominis etymologiam deducit: τὸ Δυρράχιον δηλοῖ ἐκ τῆς τοιαύτης κλήσεως τῆν τοῦ τόπου τραχυτητα. δυσράχιον γὰρ ἐστίν, ὃ ἐστὶ δυσέξοχον. τρέψαν δὲ τὸ σ εἰς ρ εὐφωνότερον καλεῖται Δυρράχιον, καθὰ καὶ τὸ Τυρρηνός Τυρρηνός. vide quae hanc in rem habet Dion Nicaeus l. 41. ceterum Holstenius in notis ad Stephanum laudat collectionem nominum geograph. ex ms cod. Vat., ubi sic de huius nominis etymologia: Δυρράχιον πόλις καλουμένη πρότερον Ἐπίδαμνος. ἀνομάσθη δὲ Δυρράχιον, ὅτι κατὰ τὸν τόπον προεχούσης ἄκρας γεωλόφον τὸ κύμα προσπλῖτον καὶ σχιζόμενον ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην, ὅθεν διὰ τὴν ῥαχίαν καὶ τὸ δύσ-ορμον οὕτως ἀνομάσθη.

56, 17. μετὰ δὲ τὸν Ῥιζόνικον Λισσός] Totidem verbis haec habet Strabo l. 7, nisi quod ibi legitur μετὰ δὲ τὸν Ῥιζόνικον κόλπον; quod quidem in Constantino subintellegitur. unde aut haec Philonem, quem hic laudat Porphyrogenitus, hausisse ex Strabone dicendum est, aut Strabonem ex Philone. sed quis iste Philo sit et quo tempore vixerit, non liquet, cum plures fuerint Philones, ut patet ex Vossio de historicis Graecis. et hic quidem laudatur a Stephano Philo ἐν τοῖς Ἱατρικοῖς, medicus ille fortassis Tarsensis vetustissimus, qui a Galeno citatur. et alibi passim laudatur ab eodem Stephano Philo Byblius, qui Traiani tempore vixit. sed de Philonibus plura, ut dixi, Vossius. ceterum quemadmodum dicitur Corinthus et Acrocorinthus, ita Lissus et Acrolissus: quippe ut Corintho Acrocorinthus, sic Lisso Acrolissus adiacet in alta rupe aedificata. Polybius id docet l. 8.

Ibid. 19. τῇ χερρονήσῳ] Epidamnum in isthmo peninsulae cuiusdam situm docet et Thucydides. ceterum ex hoc

Philonis loco apparet etiam Dyrrhachium a loci asperitate, in quo situm est, nomen sumpsisse.

56, 20. Dexippi Herennii Atheniensis, qui, ut scribit Eunapius in Porphyrio, vixit circa Aureliani ac Probi tempora, crebra mentio occurrit apud scriptores qui post illa tempora floruerunt. vide quae de eo ac eius operibus scribit Vossius de historicis Graecis l. 2. ceterum licet etiam in ms legatur *ἐν χειρρονικῷ δεκάτῳ*, legendum puto cum Henr. Valesio *ἐν χρονικῶν δεκάτῳ*, cum idem liber decimus chronicorum Dexippi citetur etiam a Stephano in *Σουγχατοῖς* et duodecimus in *Ἐλουροῖς*.

57, 6. *ἐμέρισεν*] de hac divisione imperii Romani pluribus scriptores.

Ibid. 20. De Dalmatia ac eius populis pluribus agit Constantinus I. de Adm. imp. c. 29 et seqq. sed quod ait hic Dalmatiam Italiae regionem esse, id hausit ex Stephano Byzantio, ex quo et pleraque alia ad verbum, ut aiunt, excipit, uti et alibi monuimus. Dalmatiam autem pro Italica regione hinc puto sumptam a scriptoribus Byzantinis, quod Dalmatia tum fuerit pars Italicae praefecturae. vide quid hac de re Ortelius, licet Berkellius in notis ad Stephanum id pro nugis habeat, quemadmodum et Holstenius in suis annotationibus ad Ortelium. verum ipse puto Berkellium nugas nugari, dum hunc Stephani locum explicare conatur.

Ibid. *ἐξ αὐτῆς ἐβλάστησεν*] de patria Diocletiani imperatoris, de qua controversia est inter scriptores, pluribus alibi loquimur.

58, 13. *καθὼς ὁ γραμματικὸς Στέφανος*] haec in epistole Stephani non extant; et miror cur Berkellius, qui alia, quae ex Stephani calamo profecta erant et conservata sunt apud scriptorem nostrum, legitimo auctori restituit, haec eadem non restituerit.

Ibid. 15. Citat eundem Hellenicum scriptor noster supra de Macedoniae themate; ubi vide quae de eo adnotavimus.

59, 6. *Ἀλέξιος*] hic poeta aliis scriptoribus Alexis dicitur. vide Vossium de poetis Graecis.

60, 15. Postremis temporibus Longobardiae nomine ea potissimum Italiae pars a Graecis donata fuit quae in eorum imperio remansit, nimirum Calabria atque pars regni Neapolitani, ut manifesto apparet ex iis quae hic scribit Porphyrogenitus. olim autem sub Carolo magno Longobardiae nomen tam late patuit ut universa Italia hoc vocabulo intelligeretur, ut constat ex charta eiusdem Caroli magni pro divisione

imperii: *Italiam vero, quae et Longobardia dicitur*. quoniam vero Italiae pars Longobardiae nomine hodie donetur, nemo ignorat.

60, 18. *Λέσβιον*] sic in ms. at Morellus *Οδεσούβιον* emendat, sed vide Ortelium verbo *Vesuvius*.

Ibid. *Πυρράνος*] ecquis huius meminit? nunquid Aetnae *κρατῆρσι πυρρινόις* congruit? an Pausilypo, an Plano, an Taburno, an Purgio, an Puteolis? an peregrina vox est et ἀντί τοῦ Ἀόρνου loco Averni irrepsit? an usquequaque explodendum videtur a monte Vesuvio *Πυρράνος* nomen, cuius etymon *πυρός χάσμα*, hiatus ignis, prae se fert? equidem ἐπέχω. cedo πόρον ἐν ἀπόρῳ. Mor.

Ibid. 21. *Βουτελίνος*] hanc historiam fuse eleganterque persequitur Agathias Scholasticus de rebus gestis Iustiniani imperatoris l. 2; ac Butilinum quidem hunc Francorum ducem vocat, eumque et fratrem eius Leutherim antea cum Gotthis societatem iniisse, etiam invito Theodobaldo rege. adde Agath. 1 p. 26 17 Bonn. Sigonius l. 20 de Occid. imp. ducem hunc Bucellinum nuncupat, et hanc Francorum cladem in agro Campano contigisse scribit, ad Casilinum seu Casudinum fluvium. is idem videtur esse cum Vulturno, qui nunc *Sanguisno* ab hac fortasse strage indigetatur et ex Apennino monte fluit. Mor.

61, 2. Epigramma quod hic Porphyrogenitus refert depravatum ac corruptum (quod quidem non dubito scribae insectia factum) habetur et apud Agathiam lib. 2. de quo sic ille: *ἐμοὶ δέ τις τῶν ἐπιχωρίων καὶ ἐλεγείῳν τι ἔφη ἕς κύρβιν τινὰ λιθίνην ὑπὸ τοῦ γεγραφθαι, ἀμφὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἰδουμένην, ᾧ δέ πη ἔχον*. ceterum visum est textui Porphyrogeniti adscribere epigramma illud emendatum ac integrum, quomodo habetur apud Agathiam p. 87.

Ibid. 11. De themate Longobardiae eiusque principatibus ac ducatibus pluribus agit scriptor noster infra de Adm. imp. c. 27.

Ibid. 13. *ἔχων κεφαλὴν*] de hac expeditione Saracenorum contra Dalmatiam et Italiam pluribus agit Porphyrogenitus de Adm. imp. c. 29, ubi vide quae adnotamus.

63, 5. *καθὼς Αἰαχύλος*] hi versus, inquit Morellus, quos emendatioribus quam in codice Regio exarati sint edidimus, enuntiantur a Prometheo vinculis astricto apud Aeschylum.

Ibid. 9. *ἐν δεκάτῳ*] locus Strabonis non 10 l. sed 7 legitur: *ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου τοῖς τοῦ Βοσπόρου δυνασταῖς ἢ τῶν Χερσονησιῶν πόλεις ὑπήκοος μέχρι νῦν ἐστί*, post

victoriam nimirum, qua Mithridates Eupator Chersoneso Bosphoroque potitus est. *Mo.*

63, 11. Παντικάπαιον] de Phlegonte Tralliano, Hadriani, ut aiunt, liberto, vide ex recentioribus Vossium, Meursium, Morellum.

Ibid. 13. Κόνυ] Arrianus in Periplo Ponti Euxini Cotyn βασιλέα τοῦ Βοσπόρου τοῦ Κιμμερίου καλουμένου ab Adriano imperatore diadema et urbes plerasque accepisse narrat.

Ibid. 19. Hoc ipsum epigramma habetur et apud Hesychium Milesium in Originibus CP, ac Anthologiae l. 3 tit. 12 de Mulieribus, necnon apud Codinum in Originibus Cp. emendatum autem ex Hesychio textui inseruimus.

64, 12. τὸ Βυζάντιον πολιορκούντος] Eustathius in Dionysii περιηγ. 140 τῇ δ' ἐπὶ Θρηκίου στόμα Βοσπόρου, huic loco affinia tractat, et commenti lepidi lacunam, quae lacrimam forte an quibusdam pareret, explet, cum ita scribit: ὁ περὶ τὸ Βυζάντιον δὲ λιμὴν οὕτως ὕστερον ἐκλήθη κατὰ παραγραμματισμὸν ἢ μάλιστα κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ῥήτοροι λεγομένην παραφθοράν, Φωσφόριον ὀφείλων καλεῖσθαι, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Φιλίππου γὰρ ἐν πολιορκίᾳ διορύξαντος εἰσοδὸν κρυπτήν, ὅθεν ὀρύσσοντες ἔμελλον ἀφανῶς ἐξαδύναι τοῦ ὀρύγματος, ἢ Ἐκάτη φωσφόρος οὐσα δᾶδας ἐκείθεν ἔφηνη τοῖς πολίταις, καὶ τὴν πολιορκίαν οὕτω φυγόντες Φωσφόριον οἱ ἐγγύριοι τὸν τόπον ἐκύλευσαν. haec fere ad verbum translata reperiuntur in ἐπιτομῇ τῶν ἐθνικῶν Stephani Byzantii in Βόσπορος, ubi scribendum τοῦ ὀρύγματος ἀναδύναι vel ἐξαδύναι, ut apud Eustathium, qui mox illustratur facula voculae νύκτωρ in his Stephani, δᾶδας ἐποίησε νύκτωρ τοῖς πολίταις φανῆναι. *Mo.*

IN LIBRUM DE ADMINISTRANDO IMPERIO.

65, 11. εὐβουλίας] perperam in mss scribitur εὐβουλείας. Graeci quippe recentiores diphthongos et vocales mire confundunt; ex quo ipsis barbaries, literatis vero dubium quomodo diphthongi et vocales pronuntiandae. hoc autem semel monuisse sufficiat: nam nulla apposita adnotatione veluti scribae mendum castigamus.

66, 10. σταδιασμοῦ] Meursius, ac si legeretur στασιασμοῦ pro σταδιασμοῦ, haec ita interpretatur *seditionis motu*. verum in mss Regiis et in Palatino non solum hic verum etiam l. c. 3 circa finem legitur σταδιασμοῦ, ubi Meur-

sius perperam emendat *σταδισμοῦ* pro *σταδιασμοῦ*: quippe idem Porphyrogenitus de Them. 1, ubi de themate secundo Armeniaco, sic habet, *οὔτε Μένικπος ὁ τοῦς σταδιασμοῦς πῆς ὄλης οἰκονμένης ἀπογραψάμενος*, ubi Vulcanius *σταδιασμοῦν* interpretatur dimensionem per stadia. addatur itaque haec vox Glossario Gr. Ducangii.

67, 13. *πρὸ προσώπου αὐτοῦ*] Meursius perperam haec ab illis *πεσοῦνται πολέμοι* segregata cum iis quae antecedunt coniungit.

Ibid. 19. De Patzinacitis Scythica gente, qui etiam Patzinacae alii dicuntur, vide quae habet Ortelius.

68, 15. *ἀποκρισιάριον* id est legatum. passim quidem hac significatione occurrit apud scriptores mediae et infimae Graecitatis ac Latinitatis (v. Ducangii utrumque Glossarium), unde nostrates legatum *ποκλις* appellant. incepit autem hoc nomen et munus Constantini magni tempore, ut scribit Hincmarus epist. 3 c. 13. nec ab origine pro quovis legato sumebatur, sed qui ecclesiae negotia tractabat legatus, *apocrisarius* dicebatur; posteriori autem aevo pro quovis legato indifferenter usurpatum est.

Ibid. 16. *ὄψις* multiplici significatione apud scriptores occurrit, quemadmodum etiam apud ipsum Constantinum; hoc ipso quippe libro c. 53 *ὄψις* pro *vultu* accipitur. in *Tacticis* apud Mauricium *ὄψις* pro *exercitus fronte* usurpatur. at in *praesentiarum* *ὄψις* est purum putum Latinum *obses*; qua notione accipitur etiam c. 7 huius libri necnon c. 8 et 45.

Ibid. 20. *γειτνιαζει*] ex illis quae in sequentibus habet scriptor noster facile eorum regionis limites dignosci possunt.

Ibid. 22. *κουρσεύειν*] est *cursare, praedari excursiones facere*. MEURS. hac notione saepe occurrit apud Theophanem et alios scriptores, necnon ipsum Constantinum in *Tacticis*. v. Ducangii Gl. Gr.

Ibid. 23. *κλήματα*] interpretatus sum *pagos*, nescio satis an recte. MEURS. interpretatus sum *regiones* exemplo edit. Lat. Canonum ecclesiae Afric. can. 107: *ἐν τῇ Χαλικηδόνι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δευτέρου κλήματος*, in *basilica regionis secundae*. ceterum apud eundem Constantinum scribitur *κλήμα* et *κλίμα*, cum *η* c. hoc primo, cum *1* c. 37 et c. 42. et ita varie scriptum, eadem tamen notione, passim reperitur apud auctores.

69, 3. De Russis et Russia pluribus loquitur infra c. 9 scriptor noster. de Russis autem Symeon Logotheta in *Chronico* ms sic loquitur: *Ῥῶς δὲ οἱ καὶ Δρομῆται, φερώνυ-*

μον, ἀπὸ Ῥῶς τινὸς σφοδροῦ διέδραμεν ἀπηχῆματος τῶν χρησαμένων ἐξ ὑποθήκης ἢ θεοκλυτίας τινός, καὶ ὑπερεχόντων αὐτοῦς, ἐπικέκληται. Δρομῖται δὲ ἀπὸ τοῦ ὄξέως τρέχειν αὐτοῖς προσεγένετο· ἐκ γένους δὲ τῶν Ὠράγγων καθίστανται. (cf. idem ed. p. 490 A).

69. 5. πραιδενούσι id est praedantur. hoc verbo utitur Constantinus etiam c. 10, 13, 30, 32, 44, 45, et in Tacticis nonnunquam. apud alios item scriptores Byzantinos passim occurrit hoc verbum eadem notione.

Ibid. 22. εἰς τοὺς φραγμοὺς τοῦ ποταμοῦ] nimirum *ad loca fluminis praerupta*. perperam haec interpretatur Meursius, in *fluminis munimentis*: quippe in Danubio Danapri et Danastri fluminibus nulla munimenta arte facta, quae navigationem impediant, reperiuntur, loca vero praerupta seu rupes transversae, quae navigiis permeari nequeant, frequentissimae in laudatis fluviis occurrunt. nomina autem eorum locorum recensentur a Porphyrogenito paulo infra c. 9, ubi agit de Russis a Russia Cpolim in lintribus venientibus.

71, 17. καὶ ἕτερος λαὸς] vide quid de Patzinacitis scribat idem Porphyrogenitus infra c. 37. gens autem Patzinacitarum dividitur in 13 tribus, et est magna et populosa, cui nulla Scythica resistere potest, ut scribit Cedrenus; qui quandam harum tribuum *Belemarmin* et aliam *Pagumanin* appellat. in horum vero Patzinacitarum sive Patzinacarum tractu, inquit Ortelius, hodie Podolia et Moldavia visitur.

Ibid. 20. De Chazaris et Chazaria vide quid Constantinus c. 10 11 et 12, necnon alibi obiter.

Ibid. τὴν Ζιχίαν] regio ad Pontum Euxinum. pluribus de Zichia loquitur Porphyrogenitus infra c. 42 et Gyllius in Bosporo Thracio. vide notas ad historiam Ducae p. 232. Xysander in notis ad Cedrenum nomen fluminis esse ait.

72, 1. *blattia* vel *blatta* est idem quod *purpura* in L. 1. c. quae res venund. non poss. *purpurae*, quae *blatta* vel *oxyblatta* atque *hyanthina* dicitur. hinc constat triplicis coloris fuisse *blattam*, purpuream nempe, quae mero *blattae* vocabulo intelligitur, alteram intensioris et vividioris coloris, quam ὄξυβλάτταν nuncupant vel βλάττον ὄξυ, ut Cedrenus in Tiberio; tertiam denique violaceam sive *hyanthinam*. fuit olim in pretio *blatta Neapolitana et Byzantina*, ut patet ex Anastasio Bibliothec. in Leone III et in Paschali. *blattam* vero Tyriam commendat Sidonius *carm. 5: Pontus Castorea, blattam Tyrus, aera Corinthus*. recentiores vero Graeci βλατίον pro serico usurparunt. vide Salmas. ad hist. Aug. item Ducangii utrumque Gloss.

72, 1. *πράνδια*] *prandea* et *brandea* scriptum reperitur. brandeum multiplici significatione apud scriptores occurrit: aliquando enim accipitur pro palla serica vel lintea, qua divorum reliquiae vel corpora involvi a Christianis solebant. Hincmarus in Vita S. Remigii: *ipsam corpus sanctissimum, sicut in anteriori translatione, ab episcopis Remorum dioeceseos integrum inventum est et brandeo rubro involutum. prandeam* seu *brandeam* accipitur etiam pro zona, fascia, cingulo. apud Isidorum in Glossis *prandeam genus zonarum* fuisse dicitur; ubi quidam temere *brandeam* reponunt, ignorantes quod *prandeam* scriptum reperitur apud plures scriptores Latinos eadem pariter notione qua *πράνδιον* apud Graecos. Theophanes a. Iustiniani 31 de Avaribus: *εἶχον γὰρ τὰς κόμας ὀπισθεν μακρὰς πάνυ, δεδεμένας πρανδίοις καὶ πεπλεγμένας*. Constantinus *prandea* eadem significatione hic accipit, scilicet pro zona, fascia seu cingulo. vide Ducangii utrumque Gloss. necnon notas ad Theophanem p. 597.

Ibid. 2. *χαρέρια*] ita mss omnes. at Meursius in notis emendat *χεράρια*, ut sint *armillae*. verum Zosimus Panopolita ms de rotundandis margaritis docet esse *pannum rariorem*: *ἔστω δὲ ἡ τοιοῦτη ὀπὴ δσκαπασμένη μετὰ πανίου ἀραιοῦ ἐπιλεγομένου χαρέριου*.

Ibid. *Σήμερον* esse purum putum Latinum *segmentum* scribit Meursius in notis, nec dissentio: sed quid hic *segmentum* significet non aperit, *segmentum* siquidem multiplici apud Latinos significatione gaudet. Ovidius de arte amandi *tertia: quid de veste loquar? nec enim segmenta requiro, nec quae de Tyrio murice lana rubet*. hoc quidem loco *segmenta* et purpuream vestem eodem sensu Ovidius usurpat, quo Graeci auctores *χροσόν καὶ πορφύραν* mulieres in luctu deposuisse scribunt. ita etiam accipiendus Iuvenalis l. 1 sat. 2 de veste Gracchi: *segmenta et longos habitus et flammae sumit*. quibus verbis muliebrem vestem designavit, quam Gracchus induerat, et quae *segmentis* ad guttur ornata fuit, hoc est aureis fasciis. *segmentum* vero apud Valerium Maximum est ornamentum colli quod monile vocatur, l. 5 c. 2, in Coriolani mentione. eadem notione usurpavit Servius: *colloque monile ornamentum gutturis, quod et segmentum dicunt*. idem habet Isidorus. et hac etiam significatione *segmenta* in praesentiarum accipiendum esse puto: hisce quoque temporibus illarum regionum feminae collum pluribus monilibus exornant, digitos annulis complent. ceterum recentiores Graeci *segmenta* *σήμεντα*, ut *pigmenta* *πήμεντα*, dixerunt.

Ibid. *ἀληθινός purpureus* Graecis. nonnunquam tamen

apud scriptores Latinos eandem vocem usurpatam reperio eadem notione. Anastasius biblioth. in S. Zacharia: *simulque et vela serica alithina quattuor*. occurrit passim apud eum scriptorem. alii vero auctores chlamides purpureas *veri luminis* vocant: sicuti enim Graeci ἀληθινὸν χροῶμα dixerunt pro purpureo vel coccineo, ita κατ' ἐξοχὴν Latinis verus color est purpureus. idcirco δερμάτια ἀληθινὰ πάροδικα pelles pardorum purpureas interpretati sumus. vide Salmasii notas in Trebellium Pollionem et Ducangii utrumque Gloss.

72, 9. βασιλικός id est *Caesarianus*. sic interpretatus sum exemplo Cuiacii, qui ad Nov. 1 Iustiniani *Caesarianum* interpretatur sive *officiale Caesaris*. Divus vero Hieronymus in illo Ioannis 4 46, ἦν τις βασιλικός, interpretatur *erat quidam palatinus*. Ducangius βασιλικοί, inquit, iidem qui μανδάτωρες, qui scilicet *imperatoris mandata perferebant*. vide eiusdem Gloss. med. Graec. v. βασιλικοί; necnon med. Lat. v. *Basilicus*.

Ibid. 11. διασώστας id est *duces viae*: ita et Meursius interpretatur. saepissime hac voce utuntur eadem notione Graeci recentiores. vide Suicerum in *Διασώζειν*, necnon Ducangii utrumque Gloss. v. *Diasostes* et *conducere*.

Ibid. 16. ξανάλιον hic et c. 43 eiusdem libri idem significat quod apud veteres Graecos ξένιον.

73, 5. χελάνδιον navigii species, cuius frequens mentio occurrit apud Byzantinos scriptores, necnon apud hunc Constantinum c. 39, 41 et 51. vide Ducangii Gloss. med. Lat. v. *Chelandium*.

Ibid. Δάναρι καὶ Δάναστρι] non solum Porphyrogenito verum etiam Cedreno p. 464 Danaper et Danaster duo sunt flumina diversa, et quidem Danaster fluvius idem qui Borysthenes, Sarmatiae Europaeae fluvius, qui etiam a Iornande Danaster appellatur; unde Danaprum et Danastrum pro eodem flumine geographi passim usurpant. sed num Danaster idem qui Marcellino Danastus fluvius diversus a Borysthene, quem idem scriptor inter Danubium et Borysthenem ponit? Martinus Cromerus autem de rebus Polonorum p. 8 sic habet: *Danaster vero, qui Iornandi Borysthenes est, ni fallor, aliis vero Tyras, qui e Sarmaticis montibus profluens etiamnum Nester sive Dnester ab accolis dicitur, et ipse in Sarmatia est.* et p. 11: *ac si quidem Danaster Borysthenes est, ut Iornandes velle videtur et nos ante diximus, quem nos Neprum seu Dneprum vocamus, Valachi ac Podolii nunc ea loca tenent: sin Nester sive Denester, ut etiam nunc ab accolis Russis et Moldavis*

appellatur, qui veteribus Graecis et Latinis Tyras est, soli Valachi ab eo ad Pontum ac Danubium extenduntur.

73, 12. ἄνθρωπος hic pro *famulo* accipitur, ut apud Codinum de offic. aulae Cp. c. 7 n. 15, et apud Ioannem Glycam de Vanitate vitae.

Ibid. 20. τὰ ζάκανα] vox Illyrica corrupte scripta, uti passim apud Graecos recentiores voces occurrunt alienigenae corruptae: *zakon* quippe in singulari numero, seu ut nostrates scribunt *sakon* vel *sacon*, *legem* significat tam scriptam quam non scriptam, hoc est *legem* et *consuetudinem*; et in plurali *zakona* seu *sakona* *leges* et *consuetudines*. eadem voce utitur etiam c. 38. corrige Ducangii Gloss. med. Graec. v. ζάκανον.

74, 11. καὶ κακὰ παιδία εἰσὶ] Meursius ad verbum, et *mali pueri sunt*. sed perperam idem Meursius in notis ad hunc Porphyrogeniti locum laudat Epimenidis versum, qui habetur apud D. Paulum, sic:

Κρῆτες αἰεὶ ψεῦσται, κακὰ παιδία, γαστέρες ἀργαί.
nam ibi non κακὰ παιδία sed κακὰ θηρία legitur.

Ibid. 15. καλλοκαιρίζειν significat *aestatem transigere*: καλοκαίριον quippe c. 29 est *aestas*. vide Meursii Gloss. med. Graec. necnon Ducangii.

Ibid. 17. μονόξυλα sunt lintres minores ex unico ligno confectae. Vegetius 3 7 *scaphas de singulis trabibus excavatas* appellat. unde a Latinis *trabariae* dictae, quae ex *singulis trabibus cavantur*, ut est apud Isidorum Orig. 19 1. hae propriae erant Scytharum Bulgarorum Russorum ceterorumque ad septemtrionem populorum, quibus Istrum et maiora flumina traiciebant. Claudianus in 4 consulatum Honorii: *ausi Danubium quondam transnare Gothunni in lintres fregere nemus, cum mille ruebant per fluvium plenae cuneis immanibus alni*. his quoque temporibus lintribus illarum regionum populi utuntur, quas patria lingua *golize* vocant, ut etiam nostrates. eiusmodi *μονόξυλων* frequens mentio occurrit apud scriptores Byzantinos, necnon in Tacticis Leonis et Constantini imp. vide Ducangii Gloss. med. Lat. in *Lintre*, ac med. Graec. v. *μονόξυλα*.

Ibid. 20. Puto hic pro Nemogarda legendum Novogardia, quae et Novogorod appellatur.

Ibid. Σφενδοσλάβος] Wenceslaum ita efferunt Graeci scriptores. Sphendostlabi huius Russorum principis mentio occurrit apud Cedrenum p. 660, 674, 675, 677, 682 et 683, necnon apud Zonaram p. 215.

74, 22. ἀπὸ τὸ κάστρον] sic etiam in ms pro ἀπὸ τοῦ κάστρον τῆς.

Ibid. Czernichoga oppidum in finibus Russiae et Lithuaniae celebre; quae quidem ab incolis Cœrnichow nuncupatur.

75, 1. τὸ Κιοάβα] et paulo infra hanc ipsam urbem Κιοάβα et Κίαβος vel Κίαβον appellat; quae quidem aliis Κιοβία dicitur, nimirum Kiowia, Russiae olim metropolis, ad Borysthenem, cuius amplitudo pluribus describitur ac praedicatur a Ditmaro l. 7 extremo, Adamo Bremensi c. 66, Matthia Michoviensi l. 2 c. 18, Alex. Gagnino et aliis. ceterum legendum εἰς τὸ κάστρον, ut in ms.

Ibid. Meursius πακτιῶται foederati interpretatur, Ducangius tributarii. sic infra καὶ λοιπῶν Σκλάβων, οἵτινες εἰς πακτιῶται τῶν Ρῶς.

Ibid. 4. τοῦ καιροῦ ἀνοιγομένον] veteribus hieme maria claudabantur, vere aperiebantur. Theodoretus de providentia serm. 1: τοῦ μὲν γὰρ χειμῶνος λήγοτος καὶ τοῦ ἔαρος ὑπολαμβάνοντος, ἤνικα πλείους τῶν ἀνθρώπων οἱ περὶ τὴν ἐργασίαν πόνοι, ὄδοιποροῖαι τε καὶ ἐκδημίαι καὶ ἀπὸ λιμένων ἀναγωγαί, καὶ θάλαττα ἐστορεσμένη καὶ τῆς χειμερινῆς ἀπηλλαγμένη τραχύτης. Hieronymus in epistola ad Eustochium: tandemque exacta hieme, aperto mari, redeuntibus ad ecclesias suas episcopis, et ipsa voto cum eis ac desiderio navigavit. claudabantur vero maria apud Graecos quidem sub occasum Pleiadum: ita Hesiodus O. et D. 620. dicebaturque nautis id tempus πανδυσία. Proclus ad illum locum: καὶ οἱ γε ναυτικοὶ πανδυσίαν καλοῦσι τοῦτον τὸν καιρόν. aperiebanturque Bacchanalibus. patet ex Theophrasto in characterē ἀδολεσχίας: καὶ τὴν θάλατταν ἐκ Διουσίων πλώϊμον εἶναι. et tunc Dianae sacerdotes rudem carinam deae dedicabant et commeatus primitias libabant. Apuleius Miles. 11 ex persona Dianae: diem, qui dies ex ista nocte nascetur, aeterna mihi nuncupavit religio; quo sedatis hibernis tempestatibus et lenitis maris procellosis fluctibus, navigabili iam pelago, rudem dedicantes carinam primitias commeatus libant mei sacerdotes. apud Romanos claudabantur 3. Id. Nov. et aperiebantur 6. Id. Mart.: testis Vegetius de re milit. 4 39. et dies aperiendi itidem festus erat, solennique certamine et publico spectaculo celebrari solebat, ut discimus ex eodem Vegetio ibidem. MEURS.

Ibid. 11. πέλλα inter instrumenta navalia hic recensetur. videntur intelligi palae, inquit Ducangius, quibus undae ex navigiis subinde eiiciuntur. nos etiamnum pelas dicimus.

75, 11. *σκαρμός* pro *σκαλμός*. *εἰς κόρπος* pro *κόλλος*, et talia, quae annotamus suo loco in Glossario nostro. MEURS. lignum quo alligatur remus. nostrates lingua patria etiamnum illud lignum *scaram* appellant.

Ibid. 18. *ἔσσουνῆ*] hanc vocem Russorum Sclavorumque lingua inquit Constantinus significare *non dormire*; unde pro *ἔσσουνῆ* scribendum esse puto *νεσσουπί*, *nessupi* vel *nesupi*, quae vox nostratibus significat *non dormire*.

Ibid. 20. De tzycanisterio pluribus supra in Commentariis nostris ad Antiquitates Cpolitanas.

76, 3. *σκαλώνειν*] *exscendere* et *appellere* significat, inquit Meursius et ex eo Ducangius. hac voce utitur etiam paulo infra Constantinus eadem notione.

Ibid. 7. *πλώρα* pro *πρώρα*: Graeci enim recentiores ρ et λ inter se confundere solent (sic *καρδηνάριος* pro *καρδηνάλιος*. MEURS.)

Ibid. 8. *κοντοβεύόμενοι*] scribe *κοντοβολούμενοι* vel certe *κοντευόμενοι*: nam *κοντεύειν* est propter incedere, appropinquare. Glossae Graecobarbarae: *ὁ πλησίον βαινών, ὅπου ἐρχεται σιμά, ὅπου κοντεύει*. iterum alibi, *παραθαλάσσιος, ὅπου κοντεύει τῆς θαλάσσης*. occurrit illic pluries. MEURS.

Ibid. 13. *ὄστροβονίπραχ*] *ostrobuniprag* dicitur nostratibus *acutum collis limen*; nec dubito quin ita sit scribendum, quippe Graeci exteras voces passim corruptas ac depravatas proferunt.

77, 6. *πειζιμέντον* e Latino est, *impedimentum*; vox alibi nusquam neque Meursio neque Ducangio, ut ipsi fatentur, lecta.

Ibid. 13. *νερόν aqua*. v. Meursium et Ducangium.

Ibid. 19. *ἔσον τοῦ Ἰπποδρομίου*] vide quae de Hippodromo Cpolitano monuimus Comment. in Antiq. CP. I. 3, ubi eiusdem Hippodromi figuram exhibemus.

Ibid. 21. *σαγίττα* vox Latina, qua passim Graeci recentiores utuntur.

78, 23. *παρακλάδιον* nihil aliud est, inquit Meursius, quam quod *divergium* dixit Siculus Flaccus de condit. agror. et auctores de Limit. Ducangius vero inquit, *εἰς τὸ τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ παρακλάδιον*, id est, *ubi Danubius in ramos finditur*.

79, 7. *Κωνσταντίαν*] v. quae de Constantia monuimus Comment. in Antiq. CP. I. 1.

Ibid. 9. *εἰς τὰ τῆς Μεσημβρίας μέρη*] Meursius *ad partes meridionales* interpretatur.

Ibid. 14. *ἀπὸ τὸν Κίαβον*] sic passim Graeci recentio-

res pro ἀπό τοῦ Κιάβου. perperam legitur in edittis ἀπό τὸν Κιάβου ποταμὸν; quippe vox ποταμὸν desideratur in B. unde puto eandem urbem, quam superius scriptor noster Κιοάβα et Κίοβα appellavit, hic Κιάβου nuncupare; quod quidem manifesto ex contextu liquet: nam etiam paulo infra Κιάβου habet, neque sermo est de flumine, sed de urbe Kiowia.

79, 15. πολύδρια legitur in Gloss. Gr. Lat. Phavorinus: πολίχνια πολύδρια, πόλις.

Ibid. 22. Ῥομανία apud scriptores Graecos recentiores nonnunquam pro imperio Orientali et interdum pro provinciis Asiaticis accipitur. v. Ducangii utrumque Glossarium.

Ibid. 23. οἱ Οὐζοῖ] vide quae de Uzia et Uzis habet Porphyrogenitus infra c. 37 et 42. sunt autem Uzi seu Usi Scythici populi et Hunnici, Patzinacis et generis praestantia et multitudine haud inferiores, Husi Ramondo de Agiles et Tudebodo l. 2 dicti. de his agunt Zonaras in Const. Duca et Romano Diog., Scylitzes in Monomacho, aliique historiae Byzantinae scriptores.

80, 5. De Alania et Chazaria pluribus scriptor noster infra c. 37 et 42.

Ibid. 21. φσσαίον exercitus; qua significatione passim occurrit apud scriptores Byzantinos, necnon apud tacticos. Latini quoque recentiores fossatum pro exercitu dixerunt.

81, 8. De Francia Moravia et Chrobatis pluribus infra agit Constantinus; de Sphendopluco autem Moraviae principe c. 41, ubi vide quae adnotamus. de hac Francia vide quae observat Ducangius in notis ad Chronicon Paschale p. 548.

82, 8. στέμμα hic pro corona sumitur, seu ut verius dicam pro camelaucio illo Constantiniaco, quo imperatores Cypolitani caput redimiti cernuntur tum in numismatibus suis tum in figuris.

Ibid. 14. βασιλέα] Graeci recentiores accusativos singulares pro rectis ponunt. hinc βασιλέα hoc loco pro βασιλεύς. sic ἄνδρα pro ἀνὴρ. Anonymus de bello sacro: ἔβρεν ἐκεῖ τὸν μισερὶ τῶν τὸν ἄνδρα τῆς ἐκείνων. sic γυναῖκα pro γυνή. Corona pretiosa: ἡ γυναῖκα ὁποῦ θεωρεῖ καθ' ἡμερινόν. item εἰκόνα pro εἰκὼν. glossae Graecobarbarae: ἀβιλόκη εἰκόνα. unde icona similiter dixit Metellus in Quirinal.

his confinia iuncta
discernuntur icona,
quae fert saxea saccum
distentum satis, aequae
saxi pondere durum. MEURS.

82, 17. παρ' ἡμῶν] perperam scribit Meursius παρ' ἡμῶν. nam quamplurimi populi ex illis gentibus borealibus ac Scythicis, de quibus loquitur Porphyrogenitus, Illyrica lingua utebantur, nec alia ab illa qua nostrates; et qua quidem Europae haud minima pars nunc utitur. igitur καμελαύκιον cum non sit vox Illyrica, ut liquet ex Suida (καμελαύκιον, inquit ille, Ῥωμαίων ἡ λέξις, ὁηθεῖη δ' ἂν καὶ Ἑλληνιστί, παρὰ τὸ καύμα ἐλαύνειν, καμελαύκιον. eadem habent Lexicon Cyrilli et Glossae Basilic.), non videtur quidem scribendum παρ' ἡμῶν sed utrobique παρ' ἡμῶν. quid autem sit camelaucium, supra monuimus.

Ibid. 20. ἀλλ' ὅτε δημοτελής] v. Codinum de Offic. aulac Cpolitanae.

Ibid. 22. De sacra mensa aedis Sophianae pluribus Comment. in Antiq. CP I. 4.

83, 8. Κωνσταντίνου] coronam hanc imperatoris lapillis ornatam depositam fuisse in aede Sophiana alii volunt ab Heraclio, alii a Mauricio, alii denique ab ipso Constantino magno, ut hic videtur innuere scriptor noster.

84, 3. Scribendum κακινκάως docemur ex vita S. Stephani Iunioris edita a doctissimo D. Bernardo de Montfaucon nostro, p. 515: κακινκάως παρευθὺ τοῦ ζῆν ἀπαλλαγεί, et p. 527: κακινκάως τὸ ζῆν ἀπέροηξεν εἰς ἀτελεύτητον παραπεμφθεῖσα κόλασιν. Meursius legendum ait κακὴν κακῶς ἀπεροηξάτο ζῶην. quae vero hic narrat Porphyrogenitus de morte Leonis Chazari, satis conveniunt cum iis quae de eo habent reliqui scriptores Byzantini. verum fallitur scriptor noster, dum huius uxorem a Chazaria fuisse paulo superius dixit, uti infra ostendemus, ubi scriptor noster eadem tradit.

Ibid. 11. De eiusmodi siphonibus, qui ignem Graecum eiacularantur, pluribus agit Ducangius in notis ad Villharduinum et ad Ioinvillam, necnon in Gl. Gr.

Ibid. 16. ἀγίῳ Κωνσταντίνῳ] sic supra: κατὰρα τοῦ ἀγίου καὶ μεγάλου Κωνσταντίνου. Balsamon de privileg. patriarch. παρὰ τοῦ ἀγίου ἰσαποστόλου μεγάλου Κωνσταντίνου ἀρτι πρώτως ὀρθοδοξήσαντος. et certe inter divos relatus fuit cum matre Helena Constantinus, dicatusque ei dies festus 21 Maii, ut videre est ex Menologio Graecorum et Manuelis Comneni constitutione de feriis. MEURS.

Ibid. Infra c. 48 ait ignem Graecum eiusque usum primum Callinicum quendam Ilio advenam Cpolitanos docuisse temporibus Constantini Pogonati. et Theophanes ad annum 4 eius Augusti sic de igne Graeco loquitur: ὁ δὲ προλεχθεὶς Κωνσταντίνος τὴν τοιαύτην τῶν θεομάχων κατὰ ΚΠ

ἐγγνωκός, κατασκευάσεν καὶ αὐτὸς διήραις εὐμεγέθαις κακκαβοπορφύρους καὶ δρόμωνασι σιφωνοφόρους, καὶ τούτοις προσορμίσει ἐκέλευσεν ἐν τῷ Προκλιανιστῷ τοῦ Καισαρίου λιμένι. v. de igne Graeco Nicetam in Isaacio Angelo l. 1.

86, 14. τὴν γένεσιν ἀπὸ τῶν τοιούτων ἔσχε μερῶν] at dissentiunt alii historici; et quidem Porphyrogenitus secum ipse pugnare videtur: quippe de Them. 2 9 Constantinum in urbe Naisso Daciae natum fuisse scribit. Iulius Firmicus Math. 2 2 eum ortum fuisse ait Trasi. Nicephorus Callisti Drepani Bithyniae urbe ad Nicomediensem sinum, quam postmodum urbem Helenopolim de matris nomine appellavit, ut tradunt scriptor chronici Alexandrini et Theophanes. alii denique Constantinum in Britannia natum fuisse volunt, hoc praesertim fulci argumento, quod auctor Panegyrici Maximiano et Constantino dicti haec de Constantino dicat: *liberavit ille Britannias servitute, tu etiam nobiles illic oriendo fecisti.* at quod ait alibi Eumenius: *o fortunata et nunc omnibus beatorum terris Britannia, quae Constantinum Caesarem prima vidisti!* certe de Caesaris dignitate Constantino dum in Britannia moratur collata probabilius intelligendum.

87, 9. τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γυναῖκα ἰδέξατο] fallitur Porphyrogenitus, uti supra monuimus, dum Leoni Chazaru oriundam uxorem adscribit; quippe hic Chazarus cognominatus fuit propter maternam originem: Irene enim, prima Copronymi uxor, Chazarorum chagani filia fuit, quae Christiana facta catholicam fidem, quoad vixit, incolu mem servavit. Leo autem Copronymi filius Irenem Athenis oriundam in matrimonium duxit; quae quidem post coniugis excessum cum filio Constantino impubere imperium per annos decem administravit; qui suae aetatis factus matrem in ordinem redegit: at illa comprehenso filio oculisque privato totam rursus imperii auctoritatem in se transtulit; tandem a Nicephoro Generali comprehensa imperio est exuta, et in insulam Proten, deinde in Lesbon deportata, ubi haud multo post fato functa est.

88, 1. Petrus Bulgariae rex, Symeonis filius, pace cum Romanis composita Cpolim venit, et a Romano Lacapeno perhonorifice exceptus Mariam ex Christophoro Caesaris filio neptem uxorem duxit.

Ibid. 16. τῷ τῶν καὶ ἰσχυρῶν] sic a principio imperii tertio loco Christophorus nominabatur. at ubi Christophorus Stephanus et Constantinus Romani Lacapeni filii Augustali dignitate donati fuerunt, eo processit hominis impudentia ut

ñum Christopherum Constantino in concessibus et acclamationibus publicis praeponi voluerit, ut patet ex Luitp. 3 9, Scylitz. p. 626, Nov. Romani senioris.

90, 1. ἐπαλθὼν αὐτῷ τέλος] quippe Romani in Porphyrogenitum perfidiam vindicavit deus pari in ipsum Stephani filii impietate, qui patrem imperio deiecit et in monachum detonsum in monasterium Protes insulae ablegavit, ubi reliquum vitae exegit Romanus, licet non omni abdicata recuperandae potestatis spe, ut scribit Leo grammaticus.

Ibid. 9. σταδισμοῦ] occurrit etiam c. 1 haec vox, ubi vide quae adnotavimus. Meursius hic legendum ait σταδισμοῦ pro σταδισμοῦ.

Ibid. 15. Qui Porphyrogenito Ζηναρὸς dicitur, Theophani, Anastasio, Cedreno, Landulpho Sagaci et Anonymo in Saracenicis Νήζαρος sive Νίζαρος vocatur. quae vero hic habet scriptor noster de Mahometis genealogia, fere omnia ad verbum, ut aiunt, ex Theophane exscripsit; unde isthaec conferenda iis quae de Mahomete habet idem Theophanes ad annum 21 imperii Heraclii Augusti. comparandus insuper scriptori nostro Abraham Ecchellensis.

Ibid. 17. Μούνδαρον καὶ Παβείαν] ita habet et Anastasius Bibliothecarius: hic gignit filios duos, Mundarum scilicet et Rhabiam. sed qui scriptori nostro, Theophani et aliis historicis dicitur Mundarus, Cedreno appellatur Mudarus, Landulpho Sagaci Muhdar; et fortassis idem qui apud Abrahamum Ecchellensem Massarus nuncupatur. qui autem Porphyrogenito Anastasio et Cedreno Rhabia dicitur, Arabia appellatur a Theophane, Anonymo in Saracenicis, et Cyrillo in Epitome chronica; apud Abrahamum vero Ecchellensem Rabiha vocatur.

Ibid. 18. Κούραρον καὶ Κάισον] Theophanes pro Κούραρον habet Κούρασον, Landulphus vero Sagax Iliez. sed perperam legitur apud Theophanem καὶ Ἴσον pro Κάισον, et apud Cedrenum et Anonymum in Saracenicis Κάϊρον. apud Abrahamum Ecchellensem Caisus hic appellatur. ceterum Corasus, inquit Iac. Goar in notis ad Theophanem, ille idem me iudice qui Ecchellensi Coraiscius, a quo Coraiscitas Mahometi pseudoprophetae cognati et hostes dicti sunt. quo fit satis admiranti unde Saracenus hic Catabas Mahometi contribules prodiderit ad necem: hostis enim Mahometici sanguinis extitit infensissimus.

Ibid. Θυμίμην] Theophanes et Anonymus in Saracenicis Θεμίμην, Cedrenus Θεμίμην, Anastasius vero et Landulphus Sagax hunc Theominem appellant, monente Meursio.

90, 18. Ἀσανδον] hunc Theophanes, Anastasius, et Anonymus in Saracenicis *Asadum* appellant, Cedrenus *Assadam*, Landulphus vero Sagax *Asydum*.

Ibid. 19. δμωνύμους] sic habetur etiam in ms. at legendum est cum Meursio ἀνωνύμους, id est *quorum nomina non extant vel quorum nomen ignoratur*, ut est apud Cedrenum et Anonymum saepius a nobis laudatum. Theophanes habet καὶ ἄλλους ἀγνώστους. ita et Landulphus, dum scribit et alios ignotos.

Ibid. 21. τοῦ Ἰεκτᾶν] Landulphus l. 18: *non sunt de tribu ipsorum, sed ex Getham, videlicet hi qui vocantur Amonitae*. Theophanes et ex eo Cedrenus οἱ λεγόμενοι Ἀμωνίται, τουτέστιν Ὀμηρίται. Homeritae iidem videntur qui Echellensi Aumaritae, qui relictis sedibus in Arabiam felicem secesserunt, hacque de causa eius regionis incolis ipsorum posteri ascripti sunt. Homeritae vero Ptolemaeo et Plinio Arabiae felicitis populi. Procopio autem de B. Pers. 1 Auzomitae appellantur.

91, 4. Χαδίγα] Anonymus in Saracenicis: εἰσῆλθε πρὸς τινα γυναῖκα πλουσίαν, μισθωτῆσαι αὐτῇ, συγγενίδα αὐτοῦ οὖσαν, καλουμένην Χαδίγιῃ, πρὸς τὸ καμηλεῦσαι καὶ πραγματεύεσθαι μετὰ τῶν ὁμοφύλων αὐτοῦ. Historia Longobardica: *quaedam autem matrona nomine Cadigam, quae praeerat cuidam provinciae*. Landulphus Sagax hanc ipsam matronam *Eadigam* appellat.

Ibid. 14. Ἀρειανοῦ τινὸς μοναχοῦ] Anonymus in Saracenicis hunc monachum Arianum Cpoli e monasterio Callistrati ob pravos in fide sensus eiectionem fuisse scribit. nomen ei Sergius fuit, ut testantur variae lectiones Theophanis et historia Longobardica: *fuit quidam monachus qui Mahometum instruxit, nomine Sergius, qui in errorem Nestorii incidens, dum a monachis fuisset expulsus, in Arabiam venit et Mahometo adhaesit*. ceterum perperam scribitur in Chronico monachi Altissiodorensis *Selgi monachi* pro *Sergii monachi*. monuit Meursius.

Ibid. 15. καὶ οὕτως ἢ γυνῆ] Theophanes pluribus rem totam narrat. Cedrenus qui passim Theophanem ad verbum, ut aiunt, exscribit, hic ab eodem in multis differt, ut videre est ad annum 21 imperii Heraclii Augusti.

Ibid. 17. φύλαρχον] ita lego cum Meursio, et ita habetur apud Anonymum in Saracenicis. φύλαρχοι autem recentioribus Graecis dicti fuere ut plurimum Saracenorum principes: hi quippe divisi erant in tribus, quae suos habebant phylarches, ut scribit Sozomenus 6 38 extr. Procopius de

B. Pers. 1 17: Σαρακηρῶν ἡγούμενοι, οἱ φύλιρχοι ἐπικαλοῦνται. v. Ducangii Gl. Gr.

91, 18. Βουβάχαρ] varie hoc nomen scribi monet Meursius. Theophanes Ἀβουβάχαρος, Anastasius et Cedrenus Ἀβουβάχαρ, Anonymus in Saracenicis Βουβάρχαν, Landulphus *Kububezer*. ceterum Theophanes et Cedrenus hanc rem diverso modo narrant.

Ibid. 20. καὶ κατέσχευεν ἡ πονηρὰ πλάνη] pluribus hac de re scriptor noster infra c. 17. quae quidem omnia ad verbum ex Theophane excersit. Cedrenus vero impii Mahometis dogmata fusius exponit, ut videre est a annum 21 Heraclii Augusti.

92, 2. τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἄστρον] Cedrenus rem pluribus exponit. Anonymus vero in Saracenicis inquit Mahometanus Veneris effigiem in magno lapide positam colere, credentes in eo Abraham cum Agar coiisse, aut camelum ei alligasse cum Isaac sacrificaturus esset. eadem refert Euthymius Zygabenus Panopliae tit. 28.

Ibid. 13. Μέκς sive Μάκς aut Μάκχ, vel Βάκχς quoque, locus erat in quo domum orationis ab Abrahamo et Ismaële structam Mahomet fabulatur. Catechesis Saracenorum: ἀναθεματίζω τὴν μυθοποιίαν τοῦ Μωάμεθ, ἐν ἣ φησὶ γενήσεσθαι τῷ θεῷ οἶκον προσευχῆς παρὰ τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσμαήλ εἰς τὸ Βάκχς ἢ τοὺ Μάκχ ἢ Μάκς, ὃν ὀνομάζει προσκνητήριον τοῦ παρατηρήματος. καὶ προστάσσει, ἕπον ἂν ὡσι καὶ εὐχονται, στρέψωσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν πρὸς τὸ μέρος ἐκείνο. erant autem illic septem lapides qui a Saracenis iaciebantur contra Christianos. *Historia Longobardica: semel autem per singulos annos causa recognitionis ad domum dei, quae est in Mecha, ire praecipiantur, et ibi adorare, eamque inconsutilibus tegumentis circumire, et lapides per media foramina pro diabolo lapidando iactare. quam domum dicunt Adam construxisse, omnibusque filiis eius et Abrahami et Ismaëli locum orationis fuisse. deum Mahometum eam domum sibi cunctisque gentibus suis tradidisse affirmant.* Landulphus Sagax appellat locum blasphemiae l. 22. MEURS.

93, 2. Stephanus hic mathematicus Alexandrinus erat, teste Cedreno ad annum 12 imperii Heraclii, ubi rem pluribus narrat. quae sequuntur in Cedreno (post illa *δυστυχούσαν* εἶτη τῆς) mutila mihi ac depravata videntur. caeterum perperam Meursius interpretatur hunc titulum sic: *excerptum canonis quem posuit Stephanus mathematicus de Saracenorum exitu, quo tempore fuerit, et quo Romanorum im-*

peratore, nam hic ἐθεμάτιον non posuit tantum significat, sed posuit vaticinando ex astris. Θεματίσειν futura praenuntiare ex astris significat. vetus scheda a Seldeno edita de Iure Gentium 3 20: ἐθεματίσθη ἡ Κωνσταντινίου πόλις παρὰ Οὐάλεντος ἀστρολόγου ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ἐγκαινίων αὐτῆς. v. Ducangii Gl. Gr.

93, 6. εἶτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου 591.] de aera Arabum seu Mahometanorum, quos *Hegirae*, hoc est διωγμοῦ, annos appellant, consulendi sunt Scaliger Calvisius Petavius Pagius aliique. quae autem in editis hic statim sequuntur, nimirum νῦν δὲ ἐστὶν 590, ἰνδικτιῶνος δεκάτης πέμπτης, ὡς εἶναι ἀπὸ τότε ἕως νῦν χρόνοι 591, verba nequaquam Constantini nostri sunt, sed potius glossema, ut aiunt; quippe in codice Regio membranaceo, caractere duodecimi seculi conscripto, praedicta verba non habentur in textu sed ad marginem recenti admodum manu exarata. unde ad locum hunc optime Meursius, qui non viderat codicem illum Reginum, sic monet: aut numeri hic vitiiati sunt, aut caput hoc insititium est neque a nostro Constantino, quippe ad quem ab Heraclio usque anni tantum computantur plus minus trecenti. atqui hic inveniuntur anni 740 ab eius imperio, id est, plures 400 post Constantinum nostrum. ergo manifestus error, et alterutrum verum, quod censemus.

Ibid. 7. τὸ Θεμάτιον pro Θεμάτιον, ut habet Cedrenus l. 1.: ἐγένετο Θεμάτιον τῶν Σαρακηνῶν παρὰ Στεφάνου Ἀλεξανδρέως. quid autem Θεμάτιον proprie significet pluribus monimus supra Comment. l. 5 p. 783.

Ibid. 10. Μουχούμετ] Cedrenus ad annum 21 imperii Heraclii: οὗτος ὁ Μωάμεδ ὁ καὶ Μουχούμετ.

Ibid. 14. 5919] optime Constantinus Mahometi mortem hoc anno consignavit, qui fuit imperii Heraclii 22. obiit quippe Mahomet die 17 Iunii, feria secunda, mensis Rabie die 12, nono anno quam imperare coeperat, cum vixisset annos lunares sive Arabicos 63. Theophanes autem Mahometi mortem ad annum 21 eiusdem Augusti refert. sed comparandus huic Theophani Constantiniano Theophanes ipse editus typis Regiis p. 276 et 277, ubi pluribus haec omnia narrantur; unde haec excerpta tantum esse ex Theophane, non vero Theophanis ipsissima verba, ut nonnulli arbitrati sunt, manifesto apparet.

Ibid. 20. τοῦ Θεόπτον Μωσέως] in Theophane edito post haec verba legitur: ἦσαν δὲ τῷ ἀριθμῷ δέκα οἱ τοῦτο πεποιηότες, καὶ σὺν αὐτῷ διήγον ἄχρι τῆς σφαγῆς αὐτοῦ. at puto hic pro ἄχρι τῆς σφαγῆς αὐτοῦ legendum ἄχρι τῆς

φαγῆς αὐτοῦ *donec ipsam comedentem viderunt.* φαγή quippe et φαγί, ut scribit Ducangius in Gl. Gr., Graecis recentioribus *cibum* seu *edulium* significat; at hic φαγή pro ipso comedendi actu accipitur, ut ex sequentibus intelligi facile potest. corrigendus etiam est Cedrenus ac ipsius interpres; qui eadem ferre habet ad annum 21 Heraclii.

93, 20. *θεωρήσαντες δὲ αὐτὸν ἀπὸ καμήλου ἐσθίοντα*] ita habet et Theophanes, sed perperam ipsius interpres sic ista vertit: *camelii vero carnes eo degustare conspecto, quem arbitrabantur eum non esse decreverunt.* sic interpretor: *cum autem vidissent eum e camelo comedentem, cognoverunt non esse eum quem putaverant.* ita etiam corrigendus interpres Cedreni, qui eadem habet.

Ibid. 21. *ὅτι οὐκ ἐστὶν ὃν ἐνόμισαν. ἐδίδασκον*] haec mutila videntur et re vera sunt, si Theophanem spectes, qui sic habet: *ἔγνωσαν ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτὸς ὃν ἐνόμισαν, καὶ ἠπόρουν τί πράξει, καὶ ἀφήσαι αὐτοῦ τὴν θρησκείαν δειλιῶντες οἱ τάλανες διδάσκονται αὐτὸν ἀθέμιτα καθ' ἡμῶν Χριστιανῶν, καὶ διηγῶν σὺν αὐτῷ.* deinde pergit Theophanes Mahometis genealogiam texere; ex qua quidem Theophanis narratione Porphyrogenitus caput 14 *de genealogia Mahometis* adornavit.

94, 5. *ἐκράτησεν δὲ ἡ αἰρεσις αὐτοῦ*] hinc corrigendus est Theophanes editus, qui perperam habet *καὶ ἐκράτησεν ἡ αἰρεσις αὐτοῦ τὰ μέρη τῆς Αἰθιοπίας διὰ πολέμου τὸ ἔσχατον*: delendum quippe illud *διὰ πολέμου τὸ ἔσχατον*.

Ibid. 7. *ἐδίδαξεν δὲ τοὺς αὐτοῦ δημότους*] similia habet et Theophanes; at Cedrenus pluribus vesanam impii Mahometis doctrinam exponit.

Ibid. 18. Abubacharus principatum Arabum tenuit annis duobus et dimidio, ut tradunt Theophanes Cedrenus Anastasius alique. perperam in notis scribit Meursius Theophanem Abubacharo biennium tantum assignare; quippe tabulae Theophanis eidem annos tres adscribunt, et ad annum 24 Heraclii scribit idem Theophanes Abubacharum extinctum fuisse postquam regnasset annis duobus et dimidio.

Ibid. *λαμβάνει τὴν πόλιν Γάζαν*] anno secundo sui principatus, 23 Heraclii, misit Abubacharus duces quattuor, qui Heram et universam Gazae regionem cepere, ut scribit Theophanes eodem loco.

Ibid. 21. *ἔτη δώδεκα*] totidem Umari annos adscribit Theophanes.

95, 6. *λόγον ἔλαβε παρ' αὐτοῦ*] v. Theophanem a. 26 Heraclii, Umari principatus 2.

Ibid. 11. *τὸν ναὸν ἐζήτησε*] a. 10 sui principatus tem-

plum Hierosolymis restaurare aggressus est Umarus, ut tradit Theophanes eodem loco.

95, 18. τῶν Ἀφρων] principatus Uthmani a. 2, Constantis vero imperii a. 6 Saraceni in Africam expeditione suscepta, ac pugna cum tyranno Gregorio commissa, eum in fugam verterunt eiusque exercitum deleverunt, ac vectigalibus ex pacto Africae impositis reversi sunt. vide Theophanem ad annum 6 eiusdem Augusti.

Ibid. 19. πορθήσας Κύπρον] Mavias armata classe 1700 navigiis expeditionem in Cyprum suscepit, Constantiam civitatem cepit, universam subegit insulam, eamque magna clade affecit. vide Theophanem a. 7 imperii Constantis, Uthmani vero principatus a. 3.

Ibid. 21. τὴν Ἀραδὸν] Mavias bis Aradum obsidione cingit, primum a. 3 principatus Uthmani, sed frustra: nam conatibus licet strenuis cum nihil proficeret et iam hiems instaret, irrita obsidione Damascus se recepit. anno vero sequenti arma iterum adversus Aradum convertit, eamque ea condicione cepit ut oppidani, ubi libuisset, habitare possent: urbem vero igne vastavit, moenia evertit, et usque in hodiernum diem effecit insulam incolis omnibus desertam. v. Theophanem eodem loco.

Ibid. 23. μετὰ χίλια τῆς ἑτῆς αὐτοῦ ἰδρύσεως] Rhodum occupant Saraceni et colossum evertunt anno 12 imperii Constantis, Uthmani vero principatus anno 8, ut scribit Theophanes. ex his autem lac. Goar colossum colligit circa Ezechiae annum 20 vel proximum aliquem Rhodio portui impositum esse.

96, 1. ἐννακοσίας καμήλους ἐφόρτωσεν] sic ex Theophane et ex ms Regio vetustiore, ubi non solum capite hoc, sed etiam sequenti, in quo loquitur etiam de colosso Rhodio, nota numeralis nongentorum 3 depravata videtur, et manu recentiori nota interlinearis comparet, τριάκοντα χιλιάδας, hoc capite 20. capite vero sequenti prima manu scriptum erat 3π', nimirum ἐννακοσίας καὶ ὀγδοήκοντα; postmodum vero manu recentiori nota numeralis nongentorum mutata fuit in λ subscriptum, quod quidem significat *triginta milia*, et ad marginem caractere recentiori legitur τριάκοντα χιλιάδας καὶ ὀγδοήκοντα. ceterum φορτῶναι Graecis recentioribus *onerare* seu *onus imponere* significat. vide Gl. Gr. Ducangii; cui addendus erit locus hic Constantini, necnon Theophanis, qui de hac re agit ad annum 12 Constantis.

Ibid. 6. ἑτῆς εἴκοσι τέσσαρα] Theophanes quoque Maviae annos 24 adscribit.

96, 8. ἐκ τοῦ χρονικοῦ Θεοφάνους] de excursione Mardaitarum in Libanum loquitur Theophanes a. 9 Constantini Pogonati; qui fuit annus ab orbe condito, prout Graeci recentiores computant, 6184. unde manifesto liquet numerum annorum ab orbe condito huic titulo appositum corruptum ac depravatam esse a scriba indocto, et sic restituendum ζρηδ'. de Mardaitis autem cf. Iac. Goar.

Ibid. 17. τοῦ ὀρθοδόξου υἱοῦ, τοῦ Πωγωνάτου] sic in ms legitur, nimirum ab imperatore Constantino Pogonato, orthodoxo filio scilicet Constantis. in editis perperam habetur, παρὰ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ ὀρθοδόξου υἱοῦ Πωγωνάτου; sed optime Meursius in notis monet scribendum, παρὰ τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ ὀρθοδόξου τοῦ Πωγωνάτου: quippe haec acciderunt non sub Pogonati filio, sed sub ipso Pogonato.

Ibid. 18. Πιτζηκαύδης] in Theophane Πιτζηγαύδης, in Cedreno Πιτζηκαύδης.

Ibid. 22. χιλιάδας τρεῖς] ita et Theophanes ad annum 9 Pogonati, cui consentit et Landulphus; Cedrenus vero habet χιλιάδας ι'. vide Iac. Goar in notis ad hunc Theophanis locum.

97, 1. ω'] Cedrenus habet ρ'. Peyres. codex ms, continens chronographiam Theophanis, laudatus a Goaro, ὁκτώ χιλιάδας habet.

Ibid. καὶ ἑκπous ἐγγενεῖς ν'] de iis omnibus quae hucusque narravit scriptor noster, loquitur Theophanes a. 9 Pogonati, sed diversis verbis, et sane pluribus, ita ut haec non Theophanis verba sed excerpta Constantini ex Theophane dici verius possint.

Ibid. 2. ἐπὶ τούτῳ perperam Meursius interpretatur *interea*: quippe dissidium hoc inter Arabes, nimirum inter Alim et Maviam, non Constantini Pogonati temporibus sed Constantis eius patris accidit. de hoc dissidio Theophanes ad annum 14 eiusdem Constantis.

Ibid. 6. ὁ δὲ Μαβλας ἀνθωπλίσατο] de hoc bello inter Alim et Maviam scribit Theophanes a. 15 imperii Constantis.

Ibid. 10. ἔτη ο'.] optime convenit hic numerus annorum: nam a morte Maviae, quae accidit a. 11 imperii Constantini Pogonati, Christi 678, ad annum 8 Constantini Copronymi, Christi 748, quo Chorasaniae et Maurophori adversus Maruam expeditionem moverunt, anni intercedunt 70. de qua quidem expeditione pluribus agit Theophanes ad annum 8 eiusdem Copronymi.

97, 17. *διεπέρασεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν*] Maruam a Maurophoris occiso, eius filii ac reliqui affines calamitatibus superstitibus ex Aegypto migraverunt in Africam; inde maris angusti fretum Libyam ab Europa iuxta Oceanum disterrinans iraiicientes (Septe loco nomen factum est) Hispaniam Europae partem ad hoc usque tempus tenuerunt; alii licet superstitionis eiusdem et ex eadem stirpe nati, quos nimirum navibus deportatos illuc exposuit Mavias, eam regionem prius incoluerunt. sic Theophanes a. 9 imperii Constantini Copronymi. ex quibus apparet scriptorem nostrum hic confundere expeditionem primam, quam Arabes in Africam fecere, cum hac secunda, quae accidit interfecto Maruam a Maurophoris; de qua quidem loquitur Theophanes l. I.

Ibid. 22. *καὶ οὐδεὶς τῶν ἱστορικῶν*] de Maviae posteris, qui in Hispania regnarunt, vide Rodericum Toletanum in Historia Arabum.

98, 1. *ἀπέβίω οὖν ὁ Μαβίας*] Theophanes Maviae mortem a. 11 Constantini Pogonati tradit.

Ibid. 3. *ἔτη κ'*] Theophanes editus ex codice Regio habet *ἔτη κ'*. ita et Miscella. codices Theophanis Palatini et Peyresiani habent, ut scriptor noster, *ἔτη κς'*.

Ibid. 4. *ἔτη ε'*] Tabulae Theophanis Izid annos tres adscribunt. hic autem Cedrena *Εζήδ* et Landulpho *Γεζιδ* dicitur.

Ibid. 5. *ἐταράχθησαν οἱ Ἀραβες*] de hac re loquitur Theophanes a. 15 imperii Constantini Pogonati, sed diversis verbis.

Ibid. 8. *Οὐσάν*] in Theophane legitur.

Ibid. 13. *ἐν τούτοις*] non inter haec, sed annis ferme duobus post moritur Constantinus, non quidem filius Pogonati, sed Pogonatus ipse a. imperii sui 17. unde hic et supra a scriba indocto adiunctum fuisse puto illud *ὁ υἱὸς τοῦ Πρωγονάτου*. lege igitur *ὁ Πρωγονάτος*.

Ibid. 20. *παρὰ Οὐθμάν*] Mavias primum ab Umaro, non vero ab Uthmano, quemadmodum tradit hic scriptor noster, creatus fuit dux et ameras Saracenorum. auctor est Theophanes ad annum 28 Heraclii.

99, 4. *ἐν τῇ Ρόδῳ*] de hac expeditione Maviae contra Rhodum et altera postmodum contra Cpolim loquitur etiam capite praecedenti scriptor noster. sed Rhodum occupant Saraceni et colossus Rhodium evertunt a. 12 imperii Constantis, ut tradit Theophanes eodem loco; Cpolitanae vero urbis septennem obsidionem refert idem scriptor ad annum 5 Constantini Pogonati, ubi de hac pluribus agit.

99, 5. ἀγαλμα δὲ ἦν] de hoc colosso Rhodio cf. Eudoxia Macrembolitissa, uxor Diogenis Romani, in Ioniis. vide etiam quae de colosso Rhodio supra monuimus, et quae adnotat Leo Allatius ad libellum de 7 orbis miraculis.

Ibid. 6. πήγεις π'] sic et Cedrenus, sed inscriptionem paulo diversam adfert.

Ibid. 13. ὁ Ἐμμησῆς] sic habetur etiam in ms. at capite praecedenti hunc ipsum Iudaeum Edessenum fuisse ait. et sic quidem legendum: nam hic Ἐδεσσηός dicitur et Theophani.

Ibid. ἐπιφορώσας αὐτὸν ἀπὸ θαλάσσης καμήλους ἐναχοσίας καὶ ὄγδοηκοντα] sic scriptum erat prima manu in codice Regio vetustiori, uti ad caput antecedens pluribus monuimus.

Ibid. 14. τελευτήσαντος οὖν τοῦ Οὐθμάν] v. Theophanem ad annum 14 imperii Constantis.

Ibid. 21. διηγέθησαν] de hoc dissidio inter Arabes, nimirum inter Alim et Maviam, loquitur etiam supra scriptor noster circa initium huiusce capituli, ubi vide quae adnotavimus.

100, 19. Καδῆς et καδῖς apud Turcas *iudicem* significat, qui de causis litigantium aliquo in oppido vel urbe vel provincia cognoscit, ut est apud Leunclavium in Pand. Turc. n. 29. vide Gl. Gr. Ducangii.

101, 24. Μαγίσδιον et μασιγίδιον, *Moschea, Meschita*, templum Saracenicum. vide Ducangii Gl. Gr. at fallitur idem Ducangius, dum CP Christ. 2 p. 164 sic habet: *Constantinus Porphyrogenitus de Adm. imp. c. 21 auctor est Saracenorum templum, seu sacellum ritui ac religioni Saracenicae addictum, in urbe demum aedificatum Michaele Balbo imperante, Masalmae, praecipui Valid sultani vel chalyphae copiarum ducis, rogatu, qui ea tempestate urbem obsidione cinxerat.* sic Ducangius, proferens deinde hunc ipsum Constantini locum. verum Constantinus loquitur hoc loco de obsidione urbis Cpolitanae, quae accidit sub Leone Isauro; de qua quidem re pluribus agit Theophanes ad annum primum eiusdem Augusti; unde non sub Michaele Balbo sed multo tempore antea templum Saracenorum in urbe extractum fuit, teste ipso Porphyrogenito. ceterum Saracenorum sacellum in praetorio statuit et Nicetas Choniates, et in quadam seditione eversum Alexio Angelo imperante tradit idem scriptor in illius vita 3 5.

102, 14. καὶ αὐτὸς ὁ Σουλημάν] de hac Saracenorum strage pluribus loquitur Theophanes a. 2 imperii Leonis Isauro; quae quidem accidit, ut idem scriptor tradit, mortuo

Solemnane et principatum Arabum iam Umaro obtinente. unde verba illa postrema, ἧς καὶ τὴν ἀχραντὸν καὶ ἀγίαν εἰκόνα καὶ αὐτὸς ὁ Σουλῆμαν ἠδέσθη καὶ ἐνεγράφη καὶ τοῦ Ἰανου κατένευσεν, non esse Constantiani puto, sed postmodum ab indocto scriba apposita. vide Cedrenum eodem loco.

102, 20. Ῥωμαίων βασιλεὺς Ἰουστινὸς ὁ εἰνότητος] haec scribenda videntur a linea, vel depravata sunt. Iustinianus autem Rhinotmetus, qui et 3 ac iunior dicitur, a nonnullis Iustinus 3 appellatur.

Ibid. 21. αὕτη ἐστὶν ἀρχὴ τῆς βασιλείας αὐτοῦ] haec ita intelligenda sunt, nimirum: hoc imperii eius initium est; mittit Abimelech ad Iustinianum legatos, qui hac conditione firmam pacem stabilirent. quippe Theophanes, cuius haec excerpta sunt, sic ad annum primum Iustiniani incipit: τούτῳ τῷ ἔτει ἀποστέλλει Ἀβιμέλεχ πρὸς Ἰουστινιανόν, etc.

Ibid. 22. Ἀψίμαρον] Tiberius Apsimarus statim occupato imperio Leontium naribus mutilatum in Dalmati monasterium relegavit, non vero in Dalmatiam, ut perperam scribunt recentes historiarum scriptores. vide Theophanem ad annum 3 eiusdem Leontii.

Ibid. ἐν τῇ ἵπποδρομίᾳ θριαμβεύσας καὶ ἀποκτείνας] non in Hippodromo occisi fuere, licet in triumphum ducti, sed in Cynegio capite plexi fuere. sic Theophanes a. 1 Iustiniani secundo imperatoris.

Ibid. τούτῳ τῷ ἔτει] sic in B legitur, editi vero habent τούτῳ τῷ ἔτει 597. at numerus hic annorum ab orbe condito in ms in textu non habetur, sed margini utrique manu alia atque alia adscriptus est. et quidem corruptus ac depravatus est numerus ille. vel igitur reponendus est ille quem ab orbe condito praefecerunt tabulae Theophanis ad annum 1 Iustiniani Rhinotmeti, nimirum 597, vel hic alter quo Graeci recentiores utuntur 597, qui quadrat cum anno 1 eiusdem Iustiniani. ceterum de hac legatione Abimelech ad Iustinianum 2 pluribus agit Theophanes anno 1 imperii eiusdem Augusti.

Ibid. 5. καθ' ἐκάστην] Theophanes habet καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

Ibid. 8. Μαγιστριανὸς agens in rebus, officialis magistri officiorum. Glossae Lat. Gr. vide Ducangii Gl. Gr.

Ibid. 16. ὄν] perperam in Theophane legitur τῶν.

Ibid. 17. τῷ δ' αὐτῷ ἔτει] haec a. 2 Iustiniani Rhinotmeti refert Theophanes.

Ibid. 18. ἐδέξατο τοὺς ἐν τῷ Ἀβάνῳ] interpretatus

sum haec ad litteram, ut aiunt; sed melius fortassis Theophanis interpres: *imperator autem in Armeniam profectus Mardaitarum agmen, aereum illum imperii Romani murum in Libano prius consistentem et a se eversum, illic suscepit.*

103, 21. *ἰσορδίνως* ordinario interpretatur Ducangius; vide eiusdem Gl. Gr. v. Ὀρδινον.

Ibid. εἴτι v. Theophanem ad annum 3 Leontii, qui fuit principatus Abimelech 15.

104, 2. *Λεόντιος δὲ*] perperam Meursius interpretatur; quippe pro *ἐκράτησεν* lego *ἐκράτει*, et sic verto: *tunc autem Leontius, detecto Iustiniano et in Chersonem relegato, imperium tenebat.* nam illa Arabum in Africam impressio accidit a. 3 Leontii.

Ibid. 7. *τέθνηκεν Ἀβιμέλεχ*] anno nimirum 7 Apsimari, Christi 704 vel sequenti.

Ibid. 8. *εἴτη ἐντέα*] totidem huic annos attribuit Theophanes.

Ibid. 11. *τῆς Ἀφρικῆς*] nullam mentionem de hisce Arabum gestis in Africa Iustiniano Rhinotmeto secundo imperante facit Theophanes.

Ibid. *τότε ὁ τοῦ Μαβίου*] eadem ferme capite praecedenti refert scriptor noster. sed fallitur: nam id accidit non sub Iustiniano Rhinotmeto sed sub Constantino Copronymo. vide Theophanem, qui totam rem pluribus exponit a. 9 eiusdem Constantini.

Ibid. 12 *τινὸς λαοῦ*] praeferranda ms lectio: nam, ut scribit Theophanes, Maruam a Maurephoris occiso eius filii ac reliqui affines calamitatibus illis superstites ex Aegypto migraverunt in Africam; inde vero in Hispaniam, quam ad hoc usque tempus tenuerunt.

Ibid. 18. *ἡ τοῦ Θωμᾶ ἀνταρσία*] de expeditione Afro- rum seu Arabum contra Cretam et insulas Cycladas Michaële Balbo imperante, necnon de Thoma contra Michaëlem imperium affectante consule Leonem grammaticum in vita eiusdem Augusti, Cedrenum item ac Zonaram. ceterum in hunc Thomam iambos scripsit Ignatius Diaconus, auctor vitarum SS. Tarasii et Nicephori patriarcharum CP, ut tradit Suidas v. *Ἰγνάτιος.*

105, 3. *τὸν δὲ Οὐαλιδ*] repetit hic scriptor noster ea de quibus capite praecedenti circa finem egit; et prosequitur Arabum principum seriem.

Ibid. 9. *Ἀζήδ*] hic Arabum princeps dicitur Theophani *Ἰζίδ.*

105, 11. κρατεῖ τῆς ἀρχῆς Μαρούαμ] mortuo Isam Valid Arabum princeps numeratur a Theophane, qui annum unum ei adscribit. vide Theophanem ad annum 3 Constantini Copronymi.

Ibid. 12. Ἀβδελὰς τις τῶν Ἀράβων ἀρχῆς κύριος γίνε-
ται καὶ κρατεῖ ἔτη κα'] Theophanes post Maruam Muamed recenset, eique annos 5 attribuit, ut patet ex iis quae habet ad annum 14 Constantini Copronymi. perperam vero eiusdem tabulae ipsi Muamed annos 9 adscribunt. sed in tabulis praedictis numeri annorum passim corrupti occurrunt: hinc fit ut recentiores historiarum scriptores, dum tabulas illas tantum consulunt et non Theophanis textum, passim in errorem deferantur. ceterum Abdelas hic frater fuit Muamed, ut scribit Theophanes, qui annos ei principatus 21 assignat. obiit is eodem mense quo impius Copronymus, ut tradit idem scriptor a. 35 eius Augusti.

Ibid. 14. Μάδης dicitur et Theophani, qui totidem ipsi annos attribuit. in editis legitur Μάδης.

Ibid. 15. Ἀαρών τις] a. 4 Irenes et Constantini obiit Mades seu Madi, et ipsius filius Moses principatum obtinuit; qui cum imperasset annum circiter unum obiit, et in locum Aaron frater suffectus est. vide Theophanem a. 6 Constantini et Irenes.

Ibid. 17. ἦγον τῆς τῶν Ῥωμαίων] numerus primus annorum ab orbe condito in B habetur margini adscriptus alia manu et rubris literis: habetur et interlinearis, sed manu admodum recenti. atqui mors Aaronis Arabum principis et dissidium illud inter Arabes neque sub Constantino et Irene neque a. 6288 ab orbe condito accidit, sed a. 4 imperii Nicephori Generalis, Chr. 808, ut habet Theophanes hoc ipso anno, qui rem totam iisdem ferme verbis refert; unde loco Irenes et Constantini scribendum est Nicephori Generalis, et annus ab orbe condito reponendus vel prout computat Theophanes, nimirum στα', 6301, vel ut numerant Graeci recentiores, σις', 6316.

106, 8. λαυρῶν] quid laurae, et quodnam discrimen inter lauras et coenobia, pluribus docet Ducangius in utroque Glossario.

Ibid. 9. De Charitone monasteriorum et laurarum conditore, Pauli eremitae discipulo, Menaeum Septembris 28. in Anthologio Arcudii: αὐτὸς δὲ τὸ σήλαιον ἐκκλησίαν ποιήσας καὶ πλῆθος μοναχῶν συναγαγὼν εἰς μονὴν ἀποκατέστησεν. vixit hic Charito temporibus imperatoris Aureliani, huiusque λαῦρα παλαιὰ citatur a Georgio Syncello in Chronico p. 107,

eaque non longe a Bethleem et a Rachelis tumultu extitisse videtur. de eadem agit praeterea vita ms eiusdem S. Charitonis eremitae: *διὰ τὰντα καὶ ἑτέραν ἐκέλευε κατεσκευάζειν λαύραν ὃ θανμαστός οὗτος Χαρίτων, ἥνπερ ἔνιοι μὲν τῆ Σύρα γλώττῃ Σουκὰν ὀνομάζουσι, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα φωνῆν Παλαιὰν λαύραν ἀποκαλοῦσιν.*

106, 9. Κυριακοῦ] hic sub Theodosio magno Corinthi natus, patre presbytero eius ecclesiae; a. aetatis 18 lector fuit, et deinde aliquamdiu praefectus laurae Charitonis. dies ei festus 29. vide Anthologium Arcudii. MEURS.

Ibid. Σάβα] vixit sub Theodosio iuniore. festus ei dies 5 Decembris. MEURS. de hoc pluribus egimus l. 5 Comment. in Antiq. CP.

Ibid. 10. Εὐθυμίου] vixit sub Traiano. dies ei consecratus 20 Ianuarii. MEURS.

Ibid. Θεοδοσίου] celebratur eius memoria die 12 Ianuarii. MEURS.

Ibid. 12. ἔτη πέντε] in Theophane numerus annorum desideratur, ideoque hinc supplendus.

Ibid. 14. Quod legendum sit hic Θεοφάνης et non Επιφάνιος, non est necesse pluribus probari, cum nemo ignoret Theophanem chronographum, ex quo plura capita ferme integra, quae ad historiam Arabum pertinent, hic exscripsit Porphyrogenitus et praecipue caput praesens, condidisse monasterium Magni Agri dictum, in eoque repositum fuisse ipsius corpus. vide Menaea mensis Martii die 12. Epiphani autem scriptoris rerum Saracenicarum nemo ex scriptoribus meminit. sed haec plus satis dicta sunt de re tam manifesta. ceterum corrigendus est Ducangius in vita Leonis philosophi, qui Zoën Carbonopsinam, quartam uxorem eiusdem Leonis, sororem fuisse scribit ex Porphyrogenito S. Epiphani Magni Agri abbatis.

Ibid. 15. μητρόθεις avunculus interpretatus sum, ita ut Zoë Carbonopsina, quarta Leonis philosophi uxor, soror sit Theophanis. atqui id annorum spatium non patitur, cum Theophanes mortuus dicatur sub Leone Armeno circa finem eius imperii. unde μητρόθεις non solum avunculus fortassis dicitur, sed et magnus avunculus, ut vulgo appellatur, nimirum matris avunculus.

Ibid. 22. πρὸς τὰς Ἡρακλείαις στήλαις] sic in Epitome Stephani in Μαστιανοί: ἕθνος πρὸς τὰς Ἡρακλείαις στήλαις. at in Ἰβηρίας legitur πρὸς τὰς Ἡρακλείους στήλας.

107, 1. Apollodori geographi saepe meminit Stephanus

in Ἄβουλλοι, Ἀγγίλα et in Ταυγάμηλα. de eodem videtur loqui Tzetzes Chil. 3. Histor. 100. de Apollodoris v. Vossium de Historicis Graecis.

107, 4. Ἡρόδωρος] sic emendamus: quippe huius Herodori liber etiam decimus de Hercule citatur a Stephano in Κωνητικόν. v. Vossium de Historicis Graecis l. 3.

Ibid. 10. Καλπιανοί] an legendum Κέλται, quorum regionem subsequitur ea quam Rhodanus alluit?

Ibid. 14. Σπανία] multi ex veteribus Spaniam pro Hispania dixerunt.

Ibid. 18. De Parthenio et Artemidoro vide Indicem Pinedi ad scriptores citatos in Stephano Byzantio.

Ibid. 19. ἡ δὲ ἑτέρα Ἰβηρία] de hac Iberia pluribus agit infra Porphyrogenitus c. 45 et 46. hanc ponit Agathemerus Geogr. 2 inter Colchidem et Albaniam. vide Dionysium de situ Orbis et Strabonem l. 1 et 11.

108, 2. Διονύσιος] non est sequens versiculus, inquit Berkelius, desumptus ex Dionysio Alexandrino de situ orbis, imo in illo versum non videtur mentio fieri de Iberis orientalibus, sed de occidentalibus, ἀγχοῦ στηλάων habitantibus. verum versiculum mox secuturum, ex quo usum τοῦ Ἰβηρικόσ confirmat, ex Dionysio transcripsit Stephanus noster.

Ibid. 6. γραμματικῇ δὲ] Strabo l. 3 narrat Hispanorum doctissimos olim Turdetanos fuisse, qui praeter grammaticae usum etiam conscripta servabant antiquitatis monumenta, poemata et leges metris inclusas. ceterum iisdem litteris quibus Itali utebantur. vide Vossium de arte grammatica.

Ibid. 11. Nescio unde Berkelius sic scribit: εἰς δύο ἐπαρχίας διηρεῖτο ὑπὸ Ῥωμαίων, νυνὶ δὲ εἰς τρεῖς, εἰς Σπανίαν Βαιτικὴν, Σπανίαν Λουσιτανίαν, καὶ Ταρρακωνησίαν, et hanc lectionem in versione expressimus. Salmasius vero in Plinianis Exercit. ait se in veteri codice hunc locum sic scriptum reperisse: εἰς δύο διηρεῖτο ὑπὸ Ῥωμαίων, νυνὶ δὲ εἰς τρία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν τῷ Περίπλῳ αὐτῆς, Βαιτικὴν Λουσιτανίαν καὶ Ταρρακωνησίαν. certum quidem est primum Romanos Hispaniam in citeriorem et ulteriorem divisisse; de quo Plinius et alii: deinde vero cum tota regione essent potiti, in tres partiti sunt provincias. Marcianus, quem hic Porphyrogenitus laudat, sic habet in Periplo cap. de Iberia et Hispania: πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία διηρεῖτο ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς ἐπαρχίας δύο, νυνὶ δὲ εἰς τρεῖς, εἰς Ἰσπανίαν Βαιτικὴν καὶ εἰς Ἰσπανίαν Λουσιτανίαν καὶ Ἰσπανίαν Ταρρακωνησίαν. Agathemerus l. 2 Hispanias item tres recenset:

Ἰσπανίαι τρεῖς, αἱ Ἰβηρίας πρότερον ἐκάλον· καὶ ἔστιν ἡ μὲν Λουσιτανία πρὸς τῆ ὀσμηκῆ ὠκεανῶ, ἡ δὲ Βαιτικὴ κατὰ τὴν ἐντὸς θάλασσαν, ὀλίγον τι καὶ τῆς ἔξω μετὰ τὸν πορθμὸν ἐπιλαμβάνουσα. ἡ δὲ Ταρρακωνησία διήκει ἀπὸ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς ἐντὸς θαλάσσης ἐπὶ τὴν ἐντὸς θάλασσαν. sic quidem ante Constantinum magnum: at post illum universa illa regio in sex provincias divisa fuit, ut patet ex scriptoribus.

109, 6. Δεινσοφοιστῶν β] locus hic Phylarchi apud Athenaeum paulo diversus est. eadem refert Eustathius ad Periegetae v. 282.

Ibid. 14. ἀπὸ Ἰσπανίου] Hispania, quae primum dicta fuit Iberia, ut ex praecedenti capite liquet, et deinde Hesperia ab Hespero stella lucidissima, quae vespertino tempore in occidente apparet, solem subsequens, postmodum nuncupata est Hispalia ab Hispali, urbe ad fretum Atlanticum sita, quam hodie Seviliam vocant; unaque denique litera immutata Hispania appellata fuit.

Ibid. 15. δύο τῆς Ἰταλίας ἐπαρχίαι] divisa fuit olim a Romanis universa Hispania in citeriorem et ulteriorem, uti ad caput praecedens adnotavimus.

Ibid. 16. Χρονικὰ Characis Pergameni passim citantur a Stephano. v. Vossium de Hist. Graec. l. 3.

Ibid. 20. ὑπὸ Οὐριάθου] vide Livium de bello Viriathico, Florum, Appianum.

Ibid. 21. Hoc intelligit de eodem Charace, qui Suida teste condidit historiarum Graecarum libros 40, in quorum secundo Augusti Caesaris memoriam celebrat; in secundo item Neronis et successorum. ceterum Characis librum secundum Ἑλληνικῶν citat Stephanus Byzantius in Ἀδράστειαι καὶ Ταίναρος. unde facile crederem, et ex eo quod in Stephani epitome de Hispania habetur, Porphyrogenitum hoc integrum caput de Hispania exscripsisse, quemadmodum et praecedens caput, ex opere integro Stephani; et miror cur Berkelius haec item Stephano non reddiderit.

110, 5. Πανίαν] sic emendamus; quippe in mss Porphyrogeniti ac Stéphanii corrupte legitur Πανωνία pro Πανία. Sosthenes enim l. 13 Ibericorum apud Plutarchum de fluminibus testatur Iberiam Πανίαν appellatam fuisse a Paneciusdem regionis praefecto. vide et Plinium 3 1.

Ibid. 7. τοῦ ὀσίου Θεοφάνους τῆς Συγγριανῆς] perperam hunc titulum interpretatur Meursius sic: ex historia S. Theophanis Sigriana. nullam quippe historiam Sigrianam conscripsit Theophanes, sed Singrianae monachus fuit, unde

passim a scriptoribus dicitur τῆς Σιγγριανῆς. officium Theophanis, quod fronti eiusdem operum praefixit Combesius, sic habet: τῷ αὐτῷ μηνὶ ιβ' τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους, τοῦ ὁμολογητοῦ, τῆς Σιγγριανῆς.

110, 8. καὶ Γαλλίαν etc] sic in B et in Theophane. in editis corrupta haec ac depravata. Theophanes hanc Vandalorum in Africam irruptionem refert a. 31 imperii Theodosii iunioris: scriptor vero chronici Alexandrini, Prosper Idatius, aliique id annum 21 vel 27 eiusdem Augusti assignant, nimirum coss. Fl. Tauro et Fl. Felice, .a. Chr. 428. vide Procopium de B. Vand. 1, unde Theophanes quae hic habet de Vandalorum in Africam irruptione mutuatus est; quae quidem summam ab ipso collecta historice potius quam chronice ad annum 31 Theodosii iunioris referuntur.

111, 10. οἱ δὲ Ἰσίογοι μετὰ Ἀλαρίχου] in editis et in Theophane legitur μετὰ Ἀλάριχον: unde eius interpres sic vertit, *Visigothi post illatas ab Alaricho clades Roma devastata*. Meursius legendum sic monet, οἱ δὲ Οὐσιογοι μετὰ Ἀλαρίχου. in ms scribitur Ἠσίογοι, Ἰσίογοι et Ὑπόγοι. ceterum quo anno a Gothis Roma capta fuerit et quando ab iisdem Gallia occupata, pluribus narrant illius aevi scriptores; qui sane tradunt Gothos non cum Alaricho sed cum Athaulfo eius successore Gallias occupasse.

Ibid. 14. ἐν τῇ Θράκη διατρίψαντες] sic habet ms codex Theophanis Palatinus. in textu legitur ἐν τῇ Θράκη διέτριψαν καὶ τῆς ἐσπερίου βασιλείας ἐκράτησαν. sed melius codex. in editis Constantini corrupta haec ac depravata sic habent: ἐν τῇ Θράκη διατρίψαντος Θεουδερίχου ἡγεμονείοντος αὐτῶν, πατρικίου καὶ ὑπάτου Ζήνωνος, αὐτὰρ ἐπιστρέψαντος τῆς ἐσπερίου Ἀββύης βασιλείας ἐκράτησαν. Theoderichus autem hic Valameris filius e Thracia Byzantium accersitur consulque renuntiatur et Thraciae praefectura donatur, postmodum a Zenone compulsus in Italiam proficiscitur, et Gizericho vita iam functo priusquam ipse Romam appelleret, urbe tandem totoque simul occidente potitur. v. Theophanem ad annum 11 imperii Zenonis.

113, 6. Ἀμερουννεῖς] paulo infra scribitur Ἀμερουννης, ideoque sic ubique scribendum ait Meursius in notis. verum apud scriptores Byzantinos varie haec vox scripta reperitur; quod quidem factum est librariorum inscitia, ut nemo dubitat. ceterum ἀμερουννης dicti supremi apud Sarcenos principes, ut patet ex iis quae hoc capite docet scriptor noster.

Ibid. 8. Quae hic narrat scriptor noster de divisione

Saracenorum imperii, conferri possunt cum iis quae in diversis locis suae chronographiae scribit Theophanes.

114, 11. *κουράν, Κουράνιον et Κοράν, Curan, Leandavio* in Onomast. ad Hist. Turc. *Alcoranum Mahumetanorum*, v. Ducangii Gl. Gr.

Ibid. 20. Ugo iste ab Italis vocatus, eiecto Rodulpho, Italiae regnum obtinuit, sed Franciae rex, ut paulo infra a Porphyrogenito appellatur, nusquam fuit, sed comes tantum Provinciae sive Arelatensis.

115, 1. *ῥηγάτον* Graecis recentioribus *regnum*, ut *δουκάτον, πριγκιπάτον, etc.* v. Gl. Gr. Ducangii.

Ibid. 6. Lotharius hic Lotharii filius, Ludovici II imperatoris, qui quartus a Carolo magno imperator occidentis numeratur, frater, ab eodem Ludovico contra Saracenos Africanos Italiam vastantes ad auxilium vocatus Romam adiit a. Chr. 869, mortuo iam ante biennium Nicolao pontifice; et ab eius successore Hadriano II per fraudem ac mendacium exorata venia, cum sub communionem dominici corporis Waldrada se pellice post interdictum abstinuisse et in potestate fuisse Nicolai pontificis iurasset, sacrilegii illius in reditu poenas dedit Placentiae letali morbo confectus eodem anno, sexto idus Augusti, ut scribunt nonnulli. alii vero Iulio mense mortuum narrant, neque id cuius causa venerat ab Hadriano impetrasse.

Ibid. 13. *μετὰ δὲ]* diu post Lotharii obitum Ludovicus hic ab Adelberto Tusciae marchione excitus contra Berengarium in Italiam venit; quippe Lotharius e vivis excessit a. Chr. 869, Ludovicus vero hic in Italiam venit a. Chr. 900 vel sequenti.

Ibid. 14. *Λοδοῦκος]* Ludovicus hic, Bosonis filius, nascitur ex Hermingarde filia Ludovici iunioris imperatoris.

Ibid. 16. *ἦν μὲν ἄστεπτος]* Ludovicus, in fugam coniecto Berengario, Romae a papa imperii donatus est insignibus a. Chr. 901.

Ibid. *ὑστερον δὲ]* anno tertio imperii Ludovicus cum esset Veronae, Adelberti marchionis, a quo vocatus fuerat in Italiam, proditione capitur a Berengario, et oculis atque imperio privatur Augusto mense a. Chr. 904, ut ait Regino, etsi Gotfridus Viterbensis et Otto Frisingensis sequenti anno id factum prodant.

Ibid. 21. *ἐστέρθη]* Berengarius sublato Ludovico rursus Italiae occupat regnum; ac Romam cum exercitu adiens coronam imperii a Ioanne papa violenter extorsit, et Septembris mense a. 915 est inunctus, ut ex eius diplomatibus osten-

dit Sigonius de Reg. Ital. l. 6. sed eo Roma recedente idem pontifex Lambertum Augustum, qui a Formoso papa fuerat coronatus, Romam accersit, ubi habita episcoporum synodo, utriusque regis iuribus examinatis, omnium patrum sententia Ioannes Berengarii coronationem tanquam vi extortam abrogavit et Lamberti legitimam iudicavit; quod quidem comprobatum fuit in synodo Ravennate, paulo post ab eodem pontifice Romano congregata.

115, 21. τῷ 'Ροδούλφῳ] Adelbertus Eporediae marchio aliique Italiae proceres Rodulphum Richardi filium, quem Flodoardus Galliae Cisalpinæ regem, Luitprandus Burgundiae principem nuncupant, ad Italiae regnum capessendum vocant. nec ille cunctatus a. 922, ut ait Flodoardus, eo contendit, ac Berengarii fuis copis Italiae rex appellatur. Berengarius Veronae, quo se ex insidiis fuga receperat, Flambergi cuiusdam insidiis occisus est a. 924. sicque Berengarius dignas suscepit poenas, quod foedere cum Hunnis inito eosdem iterum maiori agmine in Italiam intulisset in odium Rodulphi electi Francorum regis, a quo ante annum fuerat bello superatus, ut scribit idem Flodoardus, qui depopulationes Italiae pluribus recenset. ceterum de iis quae hic narrat Porphyrogenitus de iteratis ac variae fortunae praeliis Rodulphi cum Berengario, deque divisione regni inter eos ac de bellica expeditione trium marchionum e Burgundia contra Italiam, consulendi sunt scriptores illius aevi; quippe apud historicos recentiores res gestae illis temporibus in Italia admodum obscurae ac confusae reperiuntur.

116, 7. μετὰ τῆς δορκᾶς αὐτοῦ] interpretatus sum dubius, quod apud Suidam δόρκων ἔλαφος exponatur, cervus vel caprea. Meursius pelle se sua textit interpretatur, quasi legisset δορκᾶς pro δορκᾶς. Hesychius: δορᾶ δέρμα. cf. Ducangius. ceterum hac voce utitur Porphyrogenitus etiam infra c. 51.

117, 7. τὰ θεῖα εὐαγγέλια] observandus mos iurandi per sacrosancta evangelia. Harmenopolus l. 1 tit. 7: ὁ ἐκ δικαστικῆς ψήφου ἢ ἐξ αἰτήσεως τοῦ αντιδίκου ὄρκον ἐπέχων ἐπ' ἐκκλησίας, τῶν ἀχράντων ἀπτόμενος εὐαγγελίων, ἐπιθοκεῖν δὲ μετὰ ταῦτα ἐλεγχθεῖς, γλωσσοκοπέσθω. cf. Menander de Leg. p. ed. Bonn. 335 ima et Cantacuzenus Hist. 1 15. Meurs.

Ibid. 11. ἀπέκτεινεν αὐτὸν Παλάμβροτος ὁ σύντεκνος αὐτοῦ] interficitur Berengarius a Flamberto, uti supra diximus, a. Chr. 924. σύντεκνος vero *compater, pater spiritua-*lis. vide Gl. Gr. Ducangii.

Ibid. 13. ἐμήνησεν ὁ λαὸς] post Berengarii obitum Re-

duclphus Italiae regnum haud diu retinuit: quippe populorum conspiratione Hugoni Arelatensi seu Provinciae comiti regnum defertur a. Chr. 936.

117, 20. *τελευτήσαντος αὐτοῦ*] moritur Rodulphus a. Chr. 937, ac primus Burgundiae rex fuit, ut ait Sigebertus, sive Iurensis ac Cisalpinæ Galliae, ut Flodoardus in Chronico scribit.

Ibid. 23. Hanc Adelesam Rodulphi filiam, quae Lothario Ugonis filio nupsit, Adeleidem scriptores Latini appellant.

118, 1. *τῷ πυνὶ ὄντι Ἰραλλας ῥηγι'*] Lotharius Ugonis filius consors fit regni paterni a. Chr. 932. regno privantur ambo a Berengario secundo a. 945, hac condicione ut Hugo cum filio Lothario regis vocabulo contentus regni usum ac rerum summam Berengario permetteret. sic Lothario filio in Italia relicto in Provinciam Hugo rediit a. 947. biennio vero post moritur Lotharius, et regis titulum assumit Berengarius una cum Adalberto filio, a. 950. hinc ergo facile est cognoscere quando haec Porphyrogenitus scripserit.

Ibid. 4. Bertha haec, quae Romano Porphyrogeniti filio nupsit, Hugonis quidem Italiae regis erat filia, sed notha et illegitima, quam ipse ex Baezola concubina suscepit. vide Luitpr. 4 6, 5 5 et 9. sed pudebat procul dubio Constantinum hanc suae familiae ignominiosam notam scripto consignare. ceterum Bertha a Sigefrido Parmensi episcopo deducta fuit Cpolim sub annum 943, Indict. 2, Romano Lacapeno imperii clavum adhuc obtinente; nuptiae celebratae sunt mense Septembri, cum nondum aetatis annum 14 attigisset Romanus.

Ibid. 7. *ἔτη*] numerus annorum quibus Magna Bertha post Adelberti coniugis obitum regnavit, decideratur cum in editis tum in mss.

Ibid. *μετωνομάσθη*] Berthae nomen in Eudociam mutatum fuit a Graecis in aviae et sororis Constantini memoriam, ut ipse scribit. sed a quam uxore, cum quattuor habuerit Leo, filiam Eudociam suscepit, pluribus diximus Comment. in Antiq. Cp. l. 6 n. 350. unde ne actum agere videar eo lectorem mitto. hanc autem Eudoxiam pro Eudocia perperam appellat Luitpr. 5 9. vixit vero Eudocia cum coniuge per annos quinque, obiitque intacta ac virgo, ut scribit Scylitzes.

119, 1. *Ἐιρήνης τῆς βασιλίδος*] sic habetur et in mss. at mendum hic esse oscitanter exscribentis librarii vidit Meursius: quippe id accidit Iustino imperante, ideoque Sophia

tunc Augusta fuit, non Irene, ut et papa Ioannes tertius, non Zacharias. sunt autem qui hanc Longobardicæ irruptionis auctore Narsete patricio spadone historiam inter fabulas reiciant. in his est Baronius, sed venia quidem est dignus, non solum quia aetas unius hominis non est satis ad singulas res sedulo perpendendas, verum etiam quia quamplurima monumenta antiqua post tanti viri obitum in lucem prodire. plurimi autem sunt qui hanc historiam Narsetes veram ac genuinam esse arbitrantur, et facile Baronii difficultates eliminant, cum plures Narsetes illis temporibus floruisse ex historicis ostendant. praeter Petavium in Rationario temporum, pluribus veritatem huius historiae asserit Pagius ad annum Christi 567. qui tamen fallitur cum ait neminem ex auctoribus Graecis huius historiae Narsetes mentionem facere, cum fuse de ea Porphyrogenitus loquatur, scriptor Graecus decimi seculi fide dignissimus.

119, 6. πάντων tributum ex pacto indictum, quaevis pensitatio. utitur frequenter hac voce eadem significatione scriptor noster. reperitur et apud alios scriptores Byzantinos eadem significatione. v. Ducangii Gl. Gr.

Ibid. 21. κατῳκον εἰς Πανωνίαν] habitarunt in Pannonia Longobardi annos 42, nempe ab a. Christi 526 ad 568. vide Diaconum de gest. Longob. 2 7 MEURS.

Ibid. 22. καὶ ἀποστείλας] Paulus Diaconus de gestis Longobar. 2 5: itaque odio metuque exagitatus (Narses) in Neapolitanam civitatem secedens, legatos mox ad Longobardorum gentem dirigit, mandans ut paupertina Pannoniae rura desererent et ad Italiam cunctis refertam divitiis possidendam venirent. simulque multimoda pomorum genera aliarumque rerum species, quorum Italia ferax est, mittit, quatenus eorum ad veniendam animos posset illicere. et Anastasius Bibliothecarius in Ioanne 3: tunc egressus Narses de Roma venit Campaniam, et scripsit genti Longobardorum ut venirent et possiderent Italiam. MEURS.

121, 2. De Sico et Sicardo v. Camillum Peregrinum in historia principum Longobardorum.

Ibid. 3. Σινεδού] non dubito quin hic pro Sipendi legendum sit Siponti. Sipontum quippe Apuliae Dauniae urbs est et colonia Romana. eadem Straboni Σηπιούς dicitur, Σηνούς Ptolemaeo, et Σιπούς Stephano.

Ibid. 14. Καπαντήν] sic legitur et in mss. sed perperam: quippe haec urbs quam Landolphus episcopus ad pontem Casilinum fluminis Vulturani aedificaverat, appellatur a

scriptoribus Latinis *Capua Nova*, unde hic legendum videtur pro *Καπαρην*, *Κάπυαν νέαν*: nam et paulo infra haec ipsa urbs a Landulpho episcopo constructa dicitur *Κάπυα*.

121, 14. ἀφ' οὗ δὲ ἐκτίσθη] haec Capua nova a Landulpho episcopo constructa fuit a. Chr. 856, distatque a veteri duobus milliaribus. ibi et cathedralem ecclesiam aedificavit, ut videre est in convexo pariete chori, musivo opere adornato. et in eadem urbe nova idem Landulphus evasit comes a. 862: v. Ughellum de episcopis Capuanis p. 380, ex verbis autem illis Porphyrogeniti "*ex quo autem haec Capua constructa fuit ante sunt 73*" colligitur Porphyrogenitum haec scripsisse a. Chr. 929, imperii sui 18: quippe Capua nova constructa fuit a Landulpho a. 856, cui numero annorum si addantur anni 73, inveniatur annus 929.

Ibid. 17. μαστρομήλης et μαστρομίλιος *magister militum*. ita appellabatur urbis in Italia praefectus supremus, inquit Ducangius, citans hunc Porphyrogeniti locum. Venetiis item haec dignitas in usu erat: cf. Andreas Dandulus in Chronico (Murator. Rer. Ital. Script. t. 12. p. 136 E.). de hac pluribus agit Ducangius cum in Gl. Gr. tum in Gl. med. Lat. in v. *Magister militum*. κατεπάνω. autem *capitaneus*, hoc est *praefectus exercitus*. vide utrumque viri doctissimi Glossarium.

Ibid. 20. Eustathius ad Dionysium: τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ἐνετίαν ὡς μὲν Βενετίαν φασίν. et Arrianus: καὶ τῇ ἐπιχωρίῳ γλώττῃ Βενετοὶ εἰς τοῦτο εἰ ἀντὶ Ἐνετῶν κληθῆσονται.

Ibid. 22. Ἰουστινιάννα] puto hic pro *Iustiniana* legendum *Iustinopolis*, quae hodie Italis dicitur *Capo d'Istria*.

Ibid. Κάστρον τοῦ Νούνου] hodie *Nonnum* vel *ad Nonnum*, teste Cluverio.

122, 7. Κογράδον] hic pro *Cogradum* Gradum legendum esse nemo non videt: Gradus quippe (vulgo *Grado* et Venetis *Grao*) insula est orae seu ducatus Veneti confinium. huius autem insulae celebre est nomen ob patriarchas Gradenses; sed de origine huius patriarchatus multi multa tradunt.

Ibid. μητρόπολις] perperam Meursius legit ἀκρόπολις; quippe sequentia suadent μητρόπολιν ibi potius legendum quam ἀκρόπολιν seu *arce*, dum ait καὶ πολλὰ λείψανα ἁγίων ἐν ταύτῃ ἀπόκεινται. μητρόπολις autem hic significat *ecclesiam metropolitanam*; in qua quidem asservari reliquias sanctorum verius dixeris quam in acropoli seu *arce*. Gradus autem civitas metropolitana facta a Carolo magno, testibus Eginartha et Reginone. postmodum vero a. Chr. 967

Ioannes XIII in concilio Romae habito, Othone magno praesente, Venetis legatis petentibus statuit ecclesiam Gradensem Venetiae totius metropolim esse. vide quae de Gradensi patriarchata et patriarchis habet Ughellus t. 5. Italiae Sacrae p. 1164 et seqq.

122, 9. *Ῥιβαλινῶς*] fortassis *Ripaltenses* legendum.

Ibid. *Ἰουλιανόν*] puto scribendum *Sanctus Iulianus*.

Ibid. 11. *Εινίολα*] puto *Olivola* legendum, ubi templum S. Petri.

Ibid. 13. *Βρόνιον*] fortassis *Breonia* insula ad Polae portum.

Ibid. *Μαδαῦκον*] *Metamaucum* legendum.

Ibid. 14. *Κλουγία*] scriptoribus *Fossa Clodia* dicta.

Ibid. 15. *Βροῦνδον*] fortassis *Brondola*.

Ibid. *Φοσαῶν*] forsan *Foscellum* vel *Fossano* flumen.

Ibid. *Λαυριτῶν*] scriptoribus *Lauretum*.

Ibid. 19. *Κάπρε*] fortassis *Capralae*.

Ibid. *Ἐκχυλιον*] fortassis *Equilium*.

Ibid. 20. *Ἀμιμάνας*] *Amnianum* forsan scribendum.

Ibid. *Μουράν*] *Muranum* scriptoribus, sive *Murianum*.

Ibid. 21. *Ῥίβατον*] *Ripalta* sive *Rivus Altus*.

123, 2. *διήγησις πῶς κατοικίσθη ἡ νῦν καλουμένη Βενετία*] quomodo conditae fuerint Venetiae et quando, pluribus narrat praeter alios, scriptores Veneti, imprimis autem Andreas Dandulus serenissimus dux Venetiarum, qui quarto decimo seculo et literis et armis floruit, et ad quem extant quamplurimae epistolae cum editae tum ineditae a Francisco Petrarca, qui illa tempestate florebat, conscriptae. hunc v. apud Muratorium t. 12 p. 69 B.

Ibid. 4. *βαλτώδης palustris*. haec vox eadem significatione reperitur non semel apud Annam Comnenam. vide Ducangii Gl. Gr.

Ibid. 5. *Φράγγοι*] vide quae de Francis habet infra scriptor noster c. 80 et sequentibus.

Ibid. 19. *μετὰ χρόνους πολλούς*] Pipinus Venetias obsidione cingit a. Chr. 810.

124, 3. *Ἀσιβόλας*] locus hic Dandulo Albiola dicitur.

Ibid. 6. *Μαδαμαῦκον*] Dandulus l. l. locum hunc *Metamaucum* appellat.

Ibid. 20. *ἐπὶ πολὺ δὲ βιασθέντες οἱ Βανέτικοι*] de belli

huius Pipini cum Venetis exitu varii varia prodiderunt, et praesertim Veneti scriptores cum alii tum Dandulus l. l. p. 158 B. qui falli ostendit scriptorem indoctum libelli cui titulus *squitinio della liberta Veneta*, cum ait recentiores rerum Venetarum scriptores tantum belli, quod contra Venetos Pipinus gessit, a parte Venetorum stetiase victoriam asserere; quippe Andreas Dandulus quarto decimo seculo florebat, unus ex primis rerum Venetarum scriptoribus, vir probus et literis et armis conspicuus, uti testatur Franciscus Petrarca, qui eodem aevo florebat, in suis epistolis cum editis tum ineditis, quae in bibliotheca Regia et Colbertina asservantur; ex quibus sane quam plurimas eidem Dandulo Petrarca conscripserat.

125, 2. *διβάρια*] Meursius pro *διβάρια διάρια* legit, non probante Ducangio in Gl. fortassis quispiam putabit hic pro *Dibaria* legendum esse *Divalia*.

Ibid. 7. *ἔγεγονε δὲ ὁ πρῶτος δουξ ἐν αὐτοῖς*] de institutione primi ducis Venetiarum Dandulus l. l. p. 127 A.

Ibid. 11. *εἰς ἕτερον νησίον*] tunc Veneti Mathemaucio urbe relicta ad Rivoaltum venerunt, ut scribit Dandulus ad annum Christi 809.

Ibid. 16. *Δελμάτιας*] aliis scribitur *Dalmatia* per A in prima; at *Delmatia* scribendum docet Cassiodori Geographia, item nummus Fl. Delmatii imperatoris hoc tractu oriundi, quem historici omnes per A in prima scribunt, male sic Ortelius. cuius quidem sententiae suffragatur vetus inscriptio Patavina apud Sertorium Ursatum in Monum. Patav. p. 270. verum *Dalmatia* et *Delmatia* dicitur scriptoribus cum Graecis tum Latinis. vide notas Holstenii in Stephanum Byzantium, Velleium Longum de Orthographia, et Laurontium Pignorium in comment. ad laudatam inscriptionem Patavinam p. 270.

Ibid. 17. *ἀπὸ τῆς Ῥώμης λαὸν*] Romanorum colonias in Dalmatiam ante Diocletianum rei publicae Romanae tempore deductas patet cum ex scriptoribus tum ex inscriptionibus antiquis ac aliis monumentis, quae in Dalmatia adhuc supersunt. vide Lucium de regno Dalmatiae ac Croatiae l. 1.

Ibid. 20. *ταύτην μέχρι τῆς σημερινῆς*] Dalmatas, sicut et ceteros imperii Romani provinciales, ab ipsis barbaris, qui imperium occuparunt, Romanos dictos constat, praesertim ubi sedibus fixis Romanos conterminos habebant: nam ipsos non speciali provinciae nomine sed generali Romanorum nuncupabant; qua quidem ut plurimum distinctione auctores post declinationem imperii usi sunt, ut a barbaris distinguerent provinciales Romani imperii, ut constat de Gallis et Hispa-

nis, et hic etiam de Dalmatis apparet ex his quae toto hoc capite et sequenti scribit Porphyrogenitus.

125, 22. De Spalato sive, ut Porphyrogenitus habet, Aspalatho pluribus loquitur idem scriptor hoc ipso capite paulo infra.

126, 4. Διοκλεια] vide quae de urbe Dioclea et Diocletianis habet infra c. 35 scriptor noster, et nostras ibidem notas.

Ibid. 8. De hac autem expeditione Romanorum, qui Dalmatiam incolebant, in Sclavinos, quos hic Porphyrogenitus Abares sive Abaros appellat, et quomodo Dalmatia ab iisdem Sclavis occupata fuerit, pluribus scriptor noster agit capite sequenti; ubi vide quae adnotamus.

Ibid. 22. Salon colonia, navale Dalmatarum, urbs magna et antiqua: at hodie praeter paucas casas rudera, quae supersunt, sunt testes eius magnitudinis. de ea loquuntur passim scriptores et geographi veteres, sed perperam nonnulli ex recentioribus scribunt Diocletianum in ea condidisse palatia et arcem Clissam ibidem esse; quippe Spalatum sive Aspalathum, ubi erant palatia Diocletiani, quattuor milia passuum distat a Salone, decem milia ab arce Clissa. vide Io. Lucium de regno Dalmatiae et Croatiae, necnon Thomae archidiaconi Spalatensis historiam Salonitanam, et lac. Sponii itinerarium t. 1. p. 106 sqq.

127, 3. Κλισσα] nimirum *Clissa*, non vero *Clusa*, ut Meursius perperam interpretatur. olim dicta fuit *Andetrium*, ut Lucius opinatur. haec hodie Latinis *Clissa* dicitur, Slavus *Klis*.

128, 4. De Ransio seu Ragusio et aliis Dalmatiae maritimis civitatibus, quae a Sclavis non fuerunt occupatae, pluribus loquitur in fine huius capituli scriptor noster; ubi vide quae observamus.

Ibid. 5. ὧν τινῶν καὶ οἰκήτορες] incolae illarum urbium Romani appellati sunt, quod Roma illuc commigraverint, ut scribit Constantinus initio huius capituli, et quod Latinum sermonem diu servaverint, ut tradit Willelmus Tyrius 2 27. et quidem Ragusini cives ad undecimum seculum usque lingua Latina utebantur; postmodum vero quia multae familiae Slavorum Ragusium commigarunt, cives Ragusini paulatim patria lingua posthabita Sclava uti coeperunt, ut scribit Iacobus Luccari l. 1 *degli Annali di Ragusa* 15. quod vero ait Maurus Orbini Ragusinus, abbas Melitensis, in Opere cui titulus *il regno degli Slavi*, p. 173, in Illyrico, antequam a Sclavis occupatum caset, Slava lingua semper Illyrici popules

IN CONSTANTINI PORPH. LIB. DE ADM. IMP. 337

usos fuisse, mihi quidem non probatur; quippe S. Hieronymi testimonium quod profert, non de alia lingua quam de Latina intelligendum est, ut pluribus viri docti probarunt. neque audiendi sunt qui de linguis et earum originibus scripserunt: opera quippe illa nugis plena esse comperio. ceterum licet Ragusini cives circa undecimum seculum uti Illyrica lingua coeperunt, non tamen a Slavis urbs Ragusina occupata fuit, cum ab origine sua urbs illa semper libera ac sui iuris fuerit, uti ex Porphyrogenito facile colligi potest et nos infra adnotabimus.

128, 14. ἐπὶ Μιχαήλ] de hac defectione Dalmatarum sub Michaële Balbo loquitur et continuator Combefisianus p. 52. verum urbs Ragusina nunquam Romano imperio paruit, sed ab ipsa sui origine semper libera suis legibus regebatur; quod quidem facile cognosci potest ex ipso Porphyrogenito.

Ibid. 22. ζουπάνος scriptoribus Latinis *zupanus*, *zupanus* et *Iupanus*. dignitas apud Slavos. vide Io. Lucium de R. Dalm. et Cr. necnon notas Ducangii in Alexiadem p. 347.

129, 2. ἐπὶ δὲ Βασίλειου] plurimae Slavorum gentes baptizantur imperante Basilio Macedone. vide scriptores qui res huius imperatoris memoriae prodiderunt, necnon libellum seu fragmentum de Russorum ad fidem Christi conversione, quod ex codice ms Colbertino infra proferimus, cum de Russis ac Russia agimus.

Ibid. 14. Qui Porphyrogenito Ἀρετανοὶ appellantur, a Cedreno Πεντανοὶ vocantur. cf. infra 36.

Ibid. 15. καὶ γὰρ Παγανοὶ] hanc ipsam rem repetit Porphyrogenitus pluribus infra c. 36, ubi de Arentanis. at fallitur cum hic tum ibi, dum ait Paganos Sclavorum seu Sclavorum lingua non baptizatos intelligi: quippe Paganus Latinis scriptoribus Christianis dicitur *gentilis* seu *idololatra*. vide Gl. med. et inf. Lat. Ducangii, ubi quamplurima loca praedictorum in medium proferuntur; unde facile quispiam intelligere poterit vocem hanc Latinam et non Slavam esse, maxime cum hac voce nostrates non utantur ad denotandos non baptizatos, neque quidquam apud ipsos significet. verum locus hic Porphyrogeniti ambigendi occasionem Ducangio praebuit in notis ad Alexiadem, ubi ait Anna "Scythas Latinorum more seu recepto Latinos idiomate et vocabulo *Paganos* appellabat." Pagani vox, inquit, Slavorumne propria fuerit an Latinorum, an vero eam Latini a Slavis hauserint, iure controversi potest, cum longe ante Slavorum

auditum nomen usurpent scriptores Christiani, etsi in confesso sit ante Constantinum magnum et Constantium vix usurpatum hac notione pro gentilibus et idololatriis, ut pridem observatum a Baronio in notis ad Martyrologium. verum si Ducangius Sclavam linguam calluisset, et loca scriptorum illa quae in Glossario exhibet sedulo considerasset, procul dubio dixisset Porphyrogenitum hac in re errasse.

129, 19. ὡς προέφημεν] nimirum ab Heraclii imperio et maxime temporibus Michaëlis Balbi Dalmatae excusso Romani imperii iugo sui iuris facti sunt, ut paulo superius ait.

130, 2. ἡλθόντων Σαρακηνῶν] de hac Saracenorū expeditione in Dalmatiam loquitur idem Porphyrogenitus de Them. 2 11 et in avi Basilii vita n. 53, unde hausit quae in hanc rem habet Cedrenus. Zonaras autem paulo diversa habet.

Ibid. 3. τοῦ Σάβα καὶ τοῦ Κλαφούς] varie nomen horum ducum Saracenorū a scriptoribus effertur. Porphyrogenitus hoc capite primum *Saba* appellat, ut et Cedrenus: at de Them. 2 11 eundem *Saman* appellat, et in avi Basilii vita *Samban*. Erchempertus in Hist. Langob. ipsum *Seodan* nuncupat; qui quidem Anonymo Casin. et Leoni Ost. *Seodan*, denique auctori Chronici S. Vincentii de Vulturno *Sangdam* vocatur. at quem hic *Κλαφούς* nuncupat Porphyrogenitus, eundem de Them. 2 11 et in avi Basilii vita *Καλφούς* appellat. et quidem *Calphon* Soldani meminit etiam Leo Ost. 1 27.

Ibid. 5. Βούροβα] hanc urbem Porphyrogenitus τὴν Βούροβαν appellat de Them. 2 11, et in avi Basilii vita eidem ἡ Βούρομα dicitur, Cedreno vero *Βούταμα* vocatur. Plinio *Butua* dicitur, hodieque *Budua* appellatur.

Ibid. Ρῶσαν] eidem de Them. 2 11 et in avi Basilii vita Ρῶσα haec urbs appellatur; hodieque etiam *Rosa* dicitur, non longe ab Ascrivio seu, Ascrivio posita.

Ibid. τὰ Δεκάτερα] aliis scriptoribus Graecis *Δεκάτερα* dicitur, hodie *Catarum*, *Catharum* et *Cattara*, *Slavis* vero *Cotor*; de qua quidem urbe pluribus scriptor noster loquitur infra hoc ipso capite. haec autem urbs occupata fuit a Saracenis, excepta superiori tantum ipsius parte in alto ac praerupto monte sita, ubi hodieque arx munitissima cernitur. ceterum de urbe *Cataro* sic habet Iac. Luccari l. 1 degli *Annali di Rausa* p. 9: *ora ruinato il regno di Vladislau, i Bulgari passarono piu oltre, et abbrusciarono Onogoscie, Risano e Cataro, qual crebbe dalle ruine d'Ascrivio e di Kotor di Bosna, la qual rocca Rudingero al 2 lib.*

della *Cosmografia chiama Vissikotor, ove nacquero Nedor, Miroslau e Fukascin, i quali aiutarono con le facoltà loro l'edifizio di Cataro.*

130, 8. 'Ραουσίον] quae 'Ραουσίον et 'Ραούσιον dicitur Porphyrogenito et Cedreno, a Zonara appellatur 'Ραγούσιον.

Ibid. 12. Perperam in Zonara scribitur ὁ Ὀυρίφας pro Ὀρούφας vel Ὠρούφας. huius autem Nicetae patricii meminit Ludovicus II imperator in Epistola ad Basilium Macedonem imperatorem, ubi *Hadriatici servator* dicitur.

Ibid. 16. πολιορκήσαντες τὸ κάστρον Βάρως] Erchempertus in Hist. Langob. c. 20: *per idem tempus Agareni Barim insidentes ceperunt, devastantes stirpitus, depraedare totam Apuliam Calabriam et pedetentim Salernum ac Beneventum depopulari initiarunt.* evocati autem Saraceni fuere a Radelgiso principe Beneventano in auxilium suum contra Capuanos, per Pandonem Castaldeum Barensē fidelem suum, ut habent Anonymus Casin. c. 8, Leo Ost. 1 27, et Chronicon S. Vincentii de Vulturno p. 694. sed cur dicatur Barium Rausiorum urbs Symeoni logothetae, causam apud alios scriptores non reperio. Sic ille ad annum 17 imperii Basilii Macedonis: Σολδανὸς ὁ τῶν Ἀγαρηνῶν ἀρχηγὸς τὴν Βάρην κρατήσας, ἣτις ἐστὶν πόλις μεγάλη τῶν 'Ραουσιῶν, καὶ ἐν αὐτῇ κατοικήσας, πολλὰς ἐτέρας πόλεις καὶ χώρας κατελυμήνατο.

Ibid. 18. μέχρι 'Ρώμης] ut porro Saraceni in finitimas provincias effusi imperium suum in Italia dilatarint, praeter Porphyrogenitum et alios scriptores Graecos, a nobis supra citatos, pluribus rem prosequitur Erchempertus c. 29, ut et Leo Ost. 1 32.

Ibid. 18. haec paulo diversa a Zonara narrantur; verum in hoc conveniunt omnes Graeci scriptores, Basilium Macedonem non modo destinatum pro Dalmatis classem in Italorum subsidium misisse, sed et Romanum pontificem et Ludovicum Franciae regem, ut suis copiis Italos adjuvarent, per epistolas impulisse. at scriptores Latini, Erchempertus nimirum et auctor chronici S. Vincentii de Vulturno, evocatum produnt Ludovicum Franciae regem a Capuanis et Beneventanis, Beneventi fines per Soram ingressum, Capuaque, cuius princeps rebellaverat, capta, anno sequenti multis fultum auxiliariis Barim perrexisse, ac cum praedicto Sangdam Augustalem exercitum pugnam commisisse fudisque Saracenos; deinde Materam ac Canusium expugnasse; reversum denique Beneventum, cum Saracenorum vires debilitatae admodum essent, misso exercitu Barim cepisse, et in ea Sangdam cum

aliis eius satellitibus. eadem ferme tradit et Leo Ostiensis 128, qui sane Ludovici expeditionem in annum 866 coniiicit, Barimque quattuor annis ab eo obsessam ait. at Lupus Protospatha et Anonymus Barensis Barim a Ludovico captam fuisse scribunt die 3 mensis Februarii anni 868, Ind. 1. hinc videtur non optime congruere numerus 40 annorum, quem ponit Porphyrogenitus a capta a Saracenis urbe Bario ad diem qua ex Italia pulsi fuere iidem Saraceni a Ludovico II imperatore, Lotharii imperatoris filio. ceterum nomen Ludovici varie a Graecis scriptoribus effertur. Porphyrogenito hoc ipso capite dicitur *Λοδόηχος* et *Δολόηχος*, et de Them. 2 11 *Λοδοῦχος*; quod quidem scribae inscitia depravatum esse non dubito. In avi Basilii vita eidem scribitur *Λοδοῦχος*, Cedreno vero *Δολίχος*. at ubique legendum *Λοδόηχος* vel *Λοδοῦχος*.

131, 8. *οἱ τοῦ κάστρου Παυσίου οὐκίητορες*] satis illustre est hoc Porphyrogeniti testimonium ad urbis Ragusinae, patriae meae, antiquitatem comprobendam: quippe nono seculo, Basilio Macedone imperante, Slavorum principum auxiliares copias ad Barium urbem recuperandam in Apuliam nostrates propriis navibus transportarunt, ut Porphyrogenitus adnotat; quas procul dubio non habuisset Ragusina urbs nono seculo, nisi iam ab aliquot seculis fundata esset et tunc magna esset ac florentissima, metropolis totius Romanae gentis quae in Dalmatia erat, ut infra ex eodem Porphyrogenito dicemus. originem autem ac progressum Ragusinae rei publicae, et quando maxime floruerit in re navali subsequentibus seculis, facile quispiam intelligere poterit ex compendio Annalium Ragusinarum, edito ab illustrissimo Iac. Luccari patricio Ragusino, Italico idiomate, Venetiis 1605, et ex opere Mauri Orbini Ragusini, abbatis Melitensis, cui titulus *Il Regno degli Slavi*, edito Pisauri 1601; unde vires maritimae Ragusinae rei publicae quales fuerint tum cum haec scriberet, nimirum initio decimi septimi seculi, avorum nostrorum tempore, facile cognosci possunt. earum autem navium Ragusinarum, quibus ab anno Christi 1584 ad annum 1654 veluti auxiliariis reges Hispaniarum usi fuere, catalogus editus est in opere cui titulus: *Le glorie cadute dell' antichissima ed augustissima famiglia Comnena*. *)

Ibid. 10. *Βάρειως*] quod ait hic Porphyrogenitus Barim totamque regionem ac praedam universam sibi habuisse imperatorem Romanum, Soldanum vero cum ceteris Saracenis

*) apposuit eum catalogum Bandurius p. 70—76. I. B.

abductum fuisse a Ludovico Franciae rege Capuam ac Beneventam, in dubium revocant nonnulli, eo quod Erchempertus, auctor chronici S. Vincentii de Vulturno, et Protospatha tradant Graecos demum Barim post excessum Ludovici imperatoris ingressos, ut a Saracenis, quorum vires quotidie invalescebant, sese tutarentur. Erchempertus c. 29 et Chronicon S. Vincentii: *hoc audientes qui Bari residebant, Gregorium Baiulum imperatorem Graecorum, qui tunc in Ydronto degebat, cum multis exercitibus ob Saracenorum metum Barim introduxerunt; qui statim apprehensum Castaldeam illiusque primores Cpolim misit, quibus iureiurando fidem dederat.* quod quidem in annum 875 Ind. 8 relictum Protospatha et Anonymus Barenis, proinde post excessum Ludovici imperatoris, qui Ravennae obiit die 13 mensis Augusti anno 874.

Ibid. 20. ἐπέλασα] quae de Soldani risu, et ut a Capuanis et Beneventanis libertatem adeptus fuerit Soldanus, tradit hic et in avi Basilli vita Porphyrogenitus, eadem ferme Cedrenus ac Zonaras narrant. ceteram his consimilia narrantur a Theophylacto Simocatta 6 11 et a Theophane a. 13 Mauricii imperatoris, de rege quodam a Sesostri Aegyptiorum rege captivo facto.

193, 10. μὴ ἐάσαντες αὐτὸν εἰσελθεῖν] eadem ferme narrant Cedrenus et Zonaras, sed scriptoribus Latinis non conveniunt, qui Ludovicum custodiae tunc mancipatum fuisse ab Adelgiso scribunt. ita porro Erchempertus c. 34: *quibus ita patratris (capta scilicet Bari) videns diabolus suos eliminari Christoque universa restaurari, et damna inferni dolens, suo instinctu coeperunt Galli graviter Beneventanos persequi ac crudeliter vexare. qua de re et Adelgissus princeps (Beneventanus) adversus Lodovicum Augustum erectus, cum suis Beneventi infra moenia degentem ac secure quiescentem, astu doloso sanctissimum virum, salvatorem scilicet Beneventanae provinciae, cepit et custodiae mancipavit, bonaque eius diripiens ditatus est, cunctosque viros exercitales expoliavit et fugere compulit.* iis consona tradunt Leo Ostiensis 1 38 et auctor chronici S. Vincentii; qui Ludovicum custodiae mancipatum fuisse ab Adelgiso narrant; a qua quidem infra 40 dies innumerabili Saracenorum exercitu ab Africa adveniente dimissus est, ut scribit Leo Ostiensis. at scriptor Annalium Francorum Metensium rem paulo aliter narrat a. 871: *Adalgissus imperatorem destitutum suorum viribus cernens iam dudum conceptam iniquitatem parturit, et cum suis fautoribus palatium, in quo imperator meridie quiescebat, occupare nititur. impera-*

tor clamore irruentium excitatus lecto desiliit, arma corripit, et cum perpaucis corporis sui custodibus ad ostium domus turbatus procedit, aditumque ferro intercludens hostem a liminibus arcet. Adalgisus sentiens non sine discrimine ostia domus esse penetranda, ab introitu pedem retrahit palatiumque flammis exuri iubet. interea imperator dextras sibi dari petit, pacemque obnixè deposcit. cui responsum est non aliter petita impetraturum, nisi prius iureiurando promitteret nunquam se diebus vitae suae Beneventi fines intraturum, neque pro calumnia quam tunc patiebatur vindictam aliquando exacturum. allatis itaque sanctorum pignoribus, necessitate constrictus sacramentum quod ab eo exigebatur iuravit, statimque postero die a Benevento exiit. mox narrat ut anno sequenti Ludovicus imperator Romam venerit, et a Ioanne papa absolutus a sacramento Adelgisum tyrannum denuntiatum in Corsicam fugere compulerit, ac tandem Ludovicus a. 874 vitam finierit. ceterum de Ludovici captione similia habet Leo Ostiensis 1 38, ubi de Capua a Saracenis obsessa et a Ludovico fuis ibi Saracenis nonnulla, nihil tamen de legato Capuanorum ad Basilium misso, de quo Porphyrogenitus Cedrenus ac Zonaras loquuntur.

136, 17. λέγεται Ρωμαῖσι ὁ κρημνὸς λαῦ] sic habetur et in mss. at Graecis λῶας, τοῦ λάας, vel λῶας, τοῦ λάου, dicitur *lapis*. neque sola urbs Rausina, quod in loco praerupto sita fuerit, hoc nomen nacta est: quippe urbs etiam Laconicae aspero in loco sita *Λῶ* dicitur apud Lycophronem; unde nomen sumpsere *Δαπέρσαι* Dioscuri. et quemadmodum a principio urbs illa Rausium sive Lausium dicta fuit Graecis, quod in loco praerupto sita esset, qui quidem locus pars est hodie urbis occasum solis hibernum spectans, sic postmodum initio seculi undecimi, cum multi ex gente Slava Rausium venerint inhabitandum, pomeria urbis septentrionem versus protulerunt, domosque ibi exstruxerunt; qui locus cum tunc esset silvossus et silva Slavis dicitur *dubrava*, urbs Rausium ab illa parte urbis tunc aedificata nomen sumpsit Slavisque nuncupata est *Dubrownik*; quod quidem nomen in hodiernum usque diem servat. ceterum verba illa Porphyrogeniti fortassis quispiam sic intelliget: *urbs Rausium non appellatur Rausinam Latina lingua, sed quia in locis praeruptis posita est; praecipitium Graece vocatur Λαῦ, unde inhabitantes etc.* quasi diceret nomen urbis Ragusinae non est Romanum, seu non est a Latinis derivatum, sed a loco praerupto in quo sita est nomen Graecum accepit; quippe praecipitium Graece vocatur *λαῦ*. Graeci enim recentiores

τῆ Ῥωμαίων διαλέκτῳ et Ῥωμαῖσι aequè intelligunt Latinam et Graecam linguam.

136, 22. Hic pro Πίταυρα scribendum esse Ἐπίδαυρον nemo non videt; ideoque in versione hanc vocem emendavimus. urbem vero Epidaurum Dion et Mela in Parthinis Dalmatiae populis, quos Plinius Parthenos nominat, ponit. haec autem ipsa urbs Epidaurus colonia ab eodem Plinio dicitur, et legio 9 hic ponitur in antiqua inscriptione, ut scribit Ortelius. huius incolae non solum *Epidaurii* sed etiam *Epi-taurenses* vocabantur, ut liquet ex antiqua inscriptione Aquileiae reperta, quam habet Gruterus. libet etiam proferre ex Io. Lucio antiquam inscriptionem, quae inter Epidauri rudera reperta fuit hodieque ibi permanet:

P CORNELIO DOLABELLAE COS VII EPVLON
SODALI TITIENSI LEG PROP D AVG ET TIB CAE AVG
CIVITATES SUPERIORIS PROVINCIAE HILLYRICI.

sequentes vero duas antiquas inscriptiones, quae olim ad portum Epidauri rupi insculptae cernebantur, hodieque, sive temporum diuturnitate sive fluctibus maris exesae fuerint, non comparent, ad me transmisit vir eruditissimus ac rei antiquariae studiosissimus Io. Natali Alletti, maritus sororis meae; quas quidem ille exscripsit ex libro Statutorum rei publicae Ragusinae; et quod ibi exesae illae essent, contulit cum altero codice, recentiori manu conscripto, qui asservatur cum multis aliis codicibus mss in bibliotheca Illustrissimi Seraphini Bona, patricii Ragusini. prima autem inscriptio sic habet:

LARTIDIA RECEPTA
CLARIDI CRISPI
COH. VIII. VOLVNT ANN.
XXVII. PATRONVS POSVIT
H. S. E.

altera vero sic:

T E R T I A.
ISMARIENSIS
ANN. XL
H. S. E.

sed de Epidauro ac eius antiquitatibus agemus pluribus alio et loco et tempore.

137, 1. ἐγκατήθη] quo tempore Epidaurus ac reliquae urbes Dalmatiae maritimae ab Abaribus seu Slavis eversae fuerint, pluribus scribit Lucius *de Dalm. et Cr.*, c. 8 et 9.

Ibid. 4. Quomodo ampliata fuerit urbs Ragusina narrat Lud. Tubero l. 5 Comment. de temporibus suis. deni-

que 15 seculo pars illa urbis Ragusinae quae septentrionem spectat munita fuit, structuram curante Sigismundo Malatesta Arimini domino, ut scribit Iac. Luccari l. 3 Annualium.

137, 10. τοῦ πρωτοσπαθαρίου] perperam legitur in editis τοῦ ἀγίου pro τοῦ πρωτοσπαθαρίου; nec dubito quin in ms, quo Meursius usus fuerat ad suam editionem Constantini adornandam, scriberetur haec vox contracta seu, ut vulgo dicitur, abbreviata, nimirum litera α cum ϑ superscripto; quod quidem significat πρωτοσπαθάριον. v. notas ad c. 42.

Ibid. 11. ἀπὸ Σαλώνα] interpretatus sum ac si legeretur οἱ ἀπὸ Σαλώνα. hinc manifesto liquet recensitos a Porphyrogenito paulo superius viros, qui Ragisium demigrarunt, fuisse cives Salonitanos, ibique optime legi μετροικησάντων, non vero κατοικησάντων. quae sequuntur in Meursii versione corrupta ac depravata sunt; quod quidem factum puto librarii et non interpretis negligentia ac inscitia. hanc autem Meursii versionem cum secutus esset Lucius de regno Dalm. c. 14, ex his Porphyrogeniti verbis sic ratiocinatur. *at Rausina civitas, quamvis in regno Dalmatiae, de quo tractandum est, inclusa non fuerit, sub nomine tamen Dalmatiae continebatur; sed sicuti Dalmatia in orientalem et occidentalem divisa, orientalis Serviorum censebatur, occidentalis vero Croatorum, ita Rausium in orientali parte situm, a caeteris Dalmatis divisum, ius quoque separatim habuisse innuere videtur Porphyrogenitus: nam ait loco supra citato Salonam transiisse Rausium, id est, loco Salonae, totius antiquae Dalmatiae metropolis, Rausiam partis orientalis Dalmatiae maritimae, quae Graecis parebat, in metropolim successisse.* atque Porphyrogenitus haec ita non intelligit, uti supra demonstravimus, licet urbs Rausium metropolis ac regina Dalmatiae fuerit hodieque sit, ut tradit Cedrenus, loquens de Saracenorū in Dalmatiam impressione: προχωρούντων δὲ κατὰ τοῦν τῶν πραγμάτων τοῖς Ἀγαρηνοῖς ἦλθον καὶ ὑπὸ τοῦ ὄλου ἔθρους μητρόπολιν, ἣ Ῥαούσιον λέγεται. Ragusinam urbem metropolim universae nationis appellat et ipse Porphyrogenitus in avi vita n. 38, ubi de eadem Saracenorū in Dalmatiam impressione. numerum autem hunc quingentorum annorum, quem ponit Porphyrogenitus ab a. Chr. 949, quo haec scribebat, ad illud tempus quo Salonitani cives Rausium transierunt, corruptum fuisse a librario vel perperam Constantinum supputasse putat Lucius, cum Salonae eversio nullo modo ad Attilae tempora referenda sit, utpote quae superstes fuit Iustiniani tempore maxime commoda Iustiniani ducibus bello Gothico praebuit. quomodo autem Dalmatia a variis barbaris vexata ac possessa et a Iustiniano simul cum Italia re-

in ecclesia dei genitrici sacra, quae prius fuerat Iovis delubrum, reposita, ut tradit laudatus archidiaconus c. 12.

138, 4. τὸ τεῖχος τοῦ τοιοῦτου κάστρου] horum autem murorum, inquit Lucius c. 10, pars maior integra extans magnificentiam Romanam testatur; ex iisdemque cognoscitur quam facile a Slavis Salonitanorum reliquiae se defendere possent. urbis vero Spalatensis descriptionem exhibuit Iac. Sponius in suo Itinerario. nonnullas item inscriptiones Spalatī repertas profert idem t. 3 p. 79 et seqq. sed illae ad Salonam potius quam ad Spalatum pertinent. ceterum qui res Salonitanas ac Spalatenses accuratius discere cupit, consulat Lucii eruditissimum opus de r. Dalm. ac Cr.

Ibid. 4. βήσαλον later. vide Comment. in Antiq. CP. 4 206. quid vero ἐγχώρηγος, vide eorundem Comment. 1 12.

Ibid. 10. κοσμίτης, iuxta Goarum ad Cedrenum et ad Euchologium, architectis est tota episteliū compages ex coronide Zophoro et ei subiecta trabe coagmentata, sic dicta quod columnarum aedificium κοσμεῖ. vide Ducangii Gl. Gr.

Ibid. 18. Tetrangurium et Tetranguria Plinio et Ptolemaeo *Tragurium*; et ita hodie appellatur; sed vulgo *Trau* dicitur. *Tragurium* vero, inquit Lucius, in peninsula tunc existens tenui isthmo continenti iungebatur: ideo facile a parte continenti obversa muniri potuit, et ex proxima insula, *Boa* dicta, portum efficiente ipsique supereminente, defendi. quando autem effosso isthmo in insulam redactum fuerit *Tragurium*, nulla memoria reperitur: tempore tamen, quo Bela IV rex Ungariae a Tartaris fugatus eo secesserat, insulam fuisse testatur archidiaconus Spalatensis c. 40. *Tragurium* Io. Lucii patria, quam ille et scriptis et natalibus illustravit.

Ibid. 23. Λαυρέντιος] reliquiae S. Laurentii martyris perpetuo in urbe Roma asservatae fuerant hodieque permanent.

139, 1. τὸ κάστρον τῶν Δεκατέρων] idem Porphyrogenitus paulo superius hoc ipso capite hanc urbem τὸ κάστρον τὰ Δεκάτερα appellat. vide quae ibi adnotavimus. ceterum hanc urbem alii *Ascrivium* seu *Ascrvium* appellant; alii vero eam diversam ab *Ascrivio* esse arbitrantur, sed ab *Ascrivii* ruinis hanc crevisse aiunt.

Ibid. 12. Ἰὰμ ἔρατ] *Iadera* et hodie *Iadra* urbs et colonia antiquissima: COL. CLAVDIA AUGUSTA FELIX IADERA. notat ex nummo Claudii Ligorius. Italis dicitur *Zara*, Slavis vero *Zadar*. pluribus de hac urbe agit Lu-

cius. in hac autem urbe supersunt quamplurima monumenta testes ipsius antiquitatis nobilitatisque: cf. Sponius.

120, 12. ἦτον pro ἦν barbarum est. occurrit saepe apud Anonymum de bello sacro et Demetrium Zenum in Batrachomyom. Meurs.

Ibid. 15. Διάδωρα] notandum quod hic ait Porphyrogenitus urbem hanc laderam seu ladram vulgariter appellari Diadoram.

Ibid. 19. τῷ Χαλκοπρατίων ναφ] de aede deiparae sacra, quae erat in Chalcopratiis, pluribus egimus Comment. 2 76.

Ibid. 21. εἰς ὕλογραφίας] Meursius ἐκ στηλογραφίας legendum ait, et Salmasius ad Plinium p. 1219 ξυλογραφίας. sed perperam uterque, cum legi debeat, ut in ms cod. Regio habetur εἰς ὕλογραφίας ἀρχαίας. recentiores quippe scriptores ὕλογραφίαν pro κηρογραφίαν dixere, ut hanc distinguant a musivaria: duplicem enim picturam statuunt, alteram διὰ κηροχύτου ὕλης, id est cum cera et coloribus in quavis materia, alteram διὰ ψηφίδων sive opere musivario. Theodosius episcopus Amerii in Synodo 7 act. 4: αἱ αἴγαι καὶ σεβασμιαὶ εἰκόνες καὶ ζωγραφίαι καὶ ὕλογραφίαι καὶ διὰ μουσειῶν. Theophanes a. 27 Copronymi: τῷ δ' αὐτῷ ἔστι Νικήτας ὁ ψευδώνυμος πατριάρχης τὰς ἐν τῷ πατριαρχεῖῳ εἰκόνας τοῦ μικροῦ σεκρέτου διὰ μουσειῶν οὐσας ἔξεσαν, καὶ τοῦ μεγάλου σεκρέτου τῆς τροπικῆς εἰς ὕλογραφίας οὐσης ἔξεσαν. ubi S. Nicephorus Cp. loco laudato habet ἐκ κηροχύτου ὕλης. v. quae habet Ducangius in Gl. Gr. v. Κηρόχυτος γραφή, ubi de pictura, quae fit resolutis igne ceris cum penicillo, pluribus agit.

Ibid. 22. συγκοπή opus tessellatum significat. Continuator Theophanis 3 7: ἐκ συγκοπῶν δὲ καὶ διαφόρων χροίων τὸ ἔδαφος πάν.

140, 3. μέχρι Beneβενδοῦ] quasi Beneventum ad mare Adriaticum situm sit: verum trium ferme dierum itinere ab eo distat, et a Neapoli 32 miliaribus.

Ibid. 6. ἡ Βέκλα] quae Porphyrogenito Becla appellatur, Οὐσγία Ptolemaeo dicitur, Plinio vero Vegium; Viglia hodie nuncupatur, Italis Veglia, Slavis Kirk.

Ibid. Ἄρβη Arbum hodie nuncupatur et Arba, Italis Arbe, Slavis Rab.

Ibid. 7. Ὀψαρα hodie Absarus vocatur. dicta fuit olim haec insula et urbs eiusdem nominis Absorus et Absyrtium. Italis Osoro dicitur.

140, 7. *Λουμβρικήτων* hodie Vergada nuncupatur, et a Slavis *Laucat* dicitur.

Ibid. 10. *Πιζύχ* nunc *Sale* appellatam ait Lucius p. 48 ed. Amstel.

Ibid. *Σελβώ* Selva hodie nuncupatur.

Ibid. *Σκερδά* *Scherda* etiamnum appellatur, ut scribit Lucius.

Ibid. *Ἄλωη* Nun Lucio appellatur.

Ibid. *Σκιδάκισσα*] id est Scirda, nunc *Scherda Cissa*, nunc Pagus, inquit Lucius.

Ibid. 11. *Μελστά*] hodie hanc Meladam dici scribit Lucius.

Ibid. *Ἐστιονήζ*] nunc *Sestrum* nuncupatur.

141, 3. *ἐκ παλαιοῦ μὲν τοίνυν ἢ Δελματία*] Dalmatia hic a Porphyrogenito pro universo occidentali Illyrico praeter Noricos sumitur, ut optime animadvertit Lucius 1 6: cf. Dandulus p. 183 A.

Ibid. 9. *παρὰ τῶν Σκλαβινικῶν ἔθνῶν*] quomodo a Slavis occupata fuerit Dalmatia narrat et capite praecedenti, unde haec cum illis conferenda sunt. quando autem Salona ac reliquae Dalmatiae urbes a Slavis captae fuerint, pluribus tradit Lucius l. 1.

Ibid. 20. *οἱ Τοῦρκοι*] hodie Unni seu Hungari. de Turcis autem pluribus Porphyrogenitus infra.

143, 13. *πόρτα* purum putum Latinum est, *porta*. occurrit passim apud scriptores Graecos aevi posterioris. *Μενας*.

Ibid. 20. *Βαγιβαρεία* seu *Βαγιβαρεία* est Slavum vocabulum, Graece detortum; id est *Βαβειαρεία*, id est *Babii montes*, Slave *Babie Gore*, videlicet Vetulae vel vetularum montes, quo nomine Carpathii montes Poloniam ab Ungaria disterminantes ab aliquibus nuncupantur. ex his apparet *Chrobotos* a Sarmatia nunc Polonia dicta, vel Bohemia venisse. sed de *Chrobotis*, et terra quam illo tempore habitabant, pluribus agit Porphyrogenitus capite sequenti; ubi vide quae adnotamus.

144, 8. *Φραγγίαν*] hic Franciam Porphyrogenitus pro hodierna Germania sumit, ut ad caput sequens adnotabimus. *Belochrobotos* autem, nimirum *Albos Chrobotos*, ex *beli Hruati* apte deducit, cum *beli* vel *bili*, sive ut nostrates *Bieli*, Slave *albos* significet.

Ibid. 10. *Φραγγίας τῆς καὶ Σαζίας*] sic et in mss habe-

tur. at sunt qui haec ita legenda putent, *Φραγγίας τε και Σαζίας.*

144, 14. *Παρνολίαν*] cf. Lucius 1 12 p. 47 A.

145, 1. *ἀνελλόν τούς Φράγγους*] cf. Lucius 1 11 p. 46 A.

Ibid. 6. *ζουπανία* Slava vox *regionem* significat, et a Zupa deducitur, quod populum vel regionem aliquam habitatam significat. hinc autem *zupanus* seu *iupanus* dignitas apud Servios Hungaros et universim apud Slavicam gentem: *praefectus provinciae vel alicuius territorii aut civitatis.* scriptor noster c. 29: *ἀρχοντας δὲ ταῦτα τὰ ἔθνη μὴ ἔχει, πλὴν ζουπάνους γέροντας, καθὼς και αἱ λοιπαὶ Σλαβίνιας ἔχουσι τύπον.* pactum Boëmundi cum Alexio imperatore apud Annam Comnenam l. 13 subscribit *ζουπάνος ὁ Περής*, alter e legatis regis Ungariae. dicitur et *μέγας ζουπάνος* in Salutat. Epistol. Pontif. qui *ἀρχιζουπάνος* apud Nicetam in Manuele Comneno 2 7 et Ioannem Cinnanum 3 7. *magnus* autem *zupanus* appellatur Innocentio III papae l. 1 et 2 Epistol. et in Actis eiusdem. ita porro appellatus Serviae princeps. vide Ducangii Glossarium med. Latinitatis necnon Graecit. et notas eiusdem ad Alexiadem p. 347.

Ibid. Chlebiana hodie *Hliumo* nuncupatur.

Ibid. 7. Tzentzena hodie *Cetina* dicitur.

Ibid. Emota nunc *Imota* vocatur.

Ibid. Pleba forsans *Plieva* in Bosna.

Ibid. *Πισόντα* postea in dioecesi Tinninien, inquit Lucius.

Ibid. *Παραθαλασσία*] Latine *Maritima*, Slave *Primorye*.

Ibid. 8. Brebera hodie vulgo *Bribir*.

Ibid. Nona Slave *Nin*.

Ibid. *Τνήνα* Latine *Tinninianum*, Slave *Knin*.

Ibid. *Σίδραγα* postea in dioecesi Scardonon.

Ibid. Nina, nisi sit idem ac Nona, et in duas *zupanas* divisa, inquit Lucius.

Ibid. 9. *Βοάνος*] Latine *Banus*, idem quod dux, Slave *Ban*.

Ibid. Cribasa Slave nuncupatur *Karbava*.

Ibid. Litza Slave *Lika*.

Ibid. 10. *Γουτζηκά* postea in dioecesi Signien. ceterum in relatis *zupaniis*, inquit Lucius, *maritimae* ut plurimum *regiones* numerantur; ideo vel duces sive bani a Porphyrogenito nominati *maritimam* tantum *Croatiam* possederunt, vel ipse in rebus *occidentalibus* parum versatus multa omisit.

145, 11. De Diocletianis et eorum regione, de Terbu—
niatis, Zachlumis et Paganis loquitur pluribus infra scriptor—
noster.

Ibid. 24. 'Ρασνάζα eadem fortassis quae hodie Slave —
Rat, regio sub ditione rei publicae Ragusinae.

Ibid. Μοκρόν Slave *Μοκρο*.

Ibid. Δαλέν eadem fortassis quae Dalluntum Antonino,
nisi ibi pro Dalluntum legendum sit Dalminium, ut Ortelius
suspicitur.

146, 5. Μέλιτα Latine *Melita*, Slave *Mliet*.

Ibid. Κούρκουρα] haec ipsa insula infra c. 36 dicitur
Porphyrogenito ἡ Κούρκουρα, Latine *Corcyra*, Slave *Karkar*;
nostratibus vero *Cerciula* appellatur.

Ibid. Βάρτζω] eadem insula paulo superius cit. l. vo-
catur ὁ Βράτζης Porphyrogenito. Latine autem *Brachia* di-
citur, Slave *Brac*.

Ibid. Φάρος] hanc insulam τὸ Φάρα Porphyrogenitus
vocat l. l. Latine dicitur *Phara*, Slave *Huar*.

Ibid. 9. ἡ χώρα τῆς Χρωβατίας] hic describit Porphy-
rogenitus regionem Croatorum, qui in Dalmatiae occidentali
parte, tam maritima quam mediterranea, sedem fixere et re-
gioni illi Croatiae sive Hruatiae cognomen dederunt, quod
etiamnum in parte retinet. hos autem veros terminos Croa-
tiae fuisse ostendit Lucius l. 2.

147, 14. τὸ δὲ κάστρον τὸ 'Ραούσιον] at non longe post
Porphyrogeniti tempora Ragusina res publica a Serviae prin-
cipibus terras et insulas obtinens territorium terra marique
dilatavit, ut scribit Iac. Luccari in Annalibus Ragusinis.

148, 4. τὸ δὲ Χρωβάτοι τῆ τῶν Σκλάβων διαλέκτῳ] cf.
Lucius c. 11.

Ibid. 16. τοῦ βασιλέως 'Ηρακλείου] quando Dalmatia
ab Abaribus vel Slavis occupata fuerit, pluribus agit Lucius
l. 9. de baptismo autem Croatorum diximus nonnulla supra
ad c. 30, et Lucius loquitur pluribus de eodem c. 11.

149, 2. Chrobati igitur sub Porino duce, Porgae patre,
Abares ex Dalmatia expulerunt tempore Heraclii, ut Porphy-
rogenitus hic paulo superius et capite praecedenti narrat:
deinde Porga eorum duce baptizatos eosdem Chrobatos
fuisse ait.

Ibid. 23. Τερπημέρη τοῦ ἄρχοντος] de Croatorum du-
cibus et eorum stirpe pluribus agit Lucius 2 l.

150, 3. εὐλαβῶν] Meursius legendum ait εὐσεβῶν, et

IN CONSTANTINÆ PORPH. LIB. DE ADM. IMP. 361

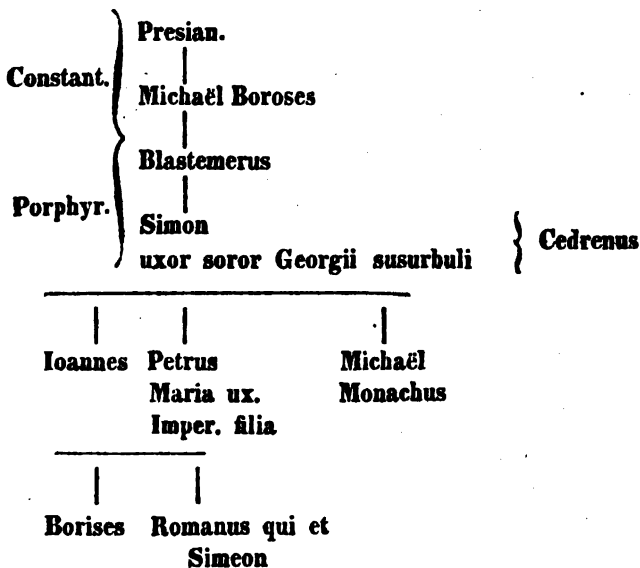
paulo infra pro *εὐλαβῆς εὐσεβῆς*; sed fallitur, cum vox *εὐλαβῆς* apud scriptores Christianos eadem saepe significat quae *εὐσεβῆς*, nimirum *religiosam ac piam*.

150, 11. *κορτουρα* et *κορδοῦρα* genus navigii apud Croatos, quod *sagena* minus est; quippe *sagena*, ut scribit Porphyrogenitus paulo infra, 40 viros habent, *condurae* vero seu *conturac*, quae maiores sunt, 20 viros habent, minores vero 10 tantum. nostratibus autem hoc navigii genus etiamnum *gandula* dicitur.

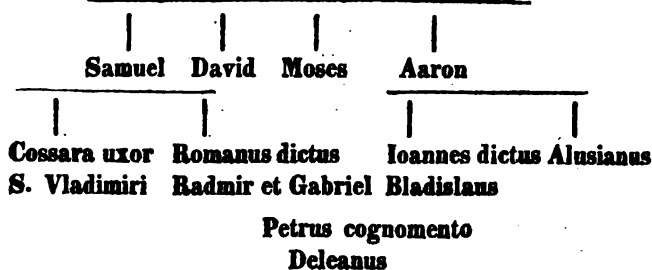
Ibid. 15. τὸν κόλπον τῆς Δαλματίας maris Dalmatarum meminit Porphyrogenitus et in avi vita. quando autem mare Illyricum seu Adriaticum *Dalmatici* appellationem acceperit docet Lucius 1 6.

Ibid. 22. *Βορώσης*] capite sequenti scribitur *Βορίσης*; ab aliis vero appellatur *Vorizes* vel *Burichius*. libet autem hic regum Bulgariae stemma ex Porphyrogenito et aliis scriptoribus Graecis exhibere.

REGES BULGARIAE EX AUCTORIBUS GRAECIS.

Comes Comitopulus

151, 5. *Nóna*] Slave nuncupatur *Nia*.

Ibid. *Βελόγραδον*] Latine *Belgradum* vel *Alba maris*, ad differentiam tam *Albae* Ungaricae, quae *Begalis*, quam *Serviae*, quae Graeca dicebatur. nautis autem *Zara vecchia* appellatur.

Ibid. *Βελίτζειν* forsan *Belina* in *Bucoviza*.

Ibid. *Σκόρδονα* Latine dicitur *Scardona*, Slave *Scradin*.

Ibid. *Χλεβένα* vel *Chlebna* Slave appellatur *Hliavo*.

Ibid. 6. *Στόλπον* forsan *Stulba* prope *Bistrizam* flumen *Hliuni*, inquit *Lucius*.

Ibid. *Τενήν* Latine *Tinninium*, Slave *Knia*.

Ibid. *Κόρι* Latine *Corinium*, Slave *Karia*.

Ibid. *Κλαβόκα* forsan *Klapaz* prope fontes *Unae*. ceterum multa nomina civitatum, inquit *Lucius* p. 48, cum ipsis *zupaniarum* nominibus conveniunt.

Ibid. 7. *καβαλλαρικόν* hic substantive pro *equitata*.

Ibid. 12. *τὸ τοῦ λαοῦ πλῆθος*] sicuti ex enumeratione civitatum apparet *Porphyrogenitum* hic describere tantum occidentalem *Dalmatiam* maritimam, a *Croatis* tunc possessam, praeter oppida maritima, quae *Romani* vel *Dalmatae* tenebant, ita hic videtur vires integras totius regni *Croatorum* describere: quippe pars illa sola occidentalis *Dalmatiae* neque tot equites ac pedites habere potuit; neque sola loca littoralia continentis sine insulis tot *sagenas* ac *conduras* habuisse probabile est.

Ibid. 13. *Κρασημέρη*] hic *Cresimir* appellatur et maioris cognomine donatur in *Cresimiri* regis *abnepotis* literis, quae editae habentur apud *Lucium* p. 76.

Ibid. 14. *Μιροσθλάβον*] hic ab aliis *Dircislaus* appel-

IN CONSTANTINI PORPH. LIB. DE ADM. IMP. 353

latur; et eundem primum titulum regium ab imperatore Cypriano consecutum argui potest ex eo quod scribit archidiaconus Spalatensis c. 13. sed fallitur archidiaconus, dum Theodosium a. Chr. 970 imperasse scribit; quippe ille annus fuit primus imperii Ioannis Zimiscae.

151, 15. Hic Pribunia vel Pribunius idem fortassis qui in veteribus privilegiis Pribinna Gussichus appellatur. v. Lucium p. 77 seq.

Ibid. 19. *κονδύρας*] puto hic deesse numerum conduram et equitatus peditatusque, ut optime et Meursius monuerat.

152, 12. *εἰς τὸν παρ' αὐτοῖς Βόϊκι τόπον*] ex iis quae supra ait scriptor noster de magnae Chrobatiae Turciae ac Franciae situ, facile cognosci poterit regio illa quam ab initio Serbli possederunt *).

Ibid. 21. *Σέρβλοι δὲ τῇ τῶν Ῥωμαίων διαλέκτῳ*] Serviorum igitur vocabuli originem Graeci a Latino sermone derivant, nimirum a servitute, ut ait hic Porphyrogenitus; ex quo quidem mutuatus est Willelmus Tyrius ea quae scribit 20 4, quando cum imperatore Emanuèle in Servia praeliatur se venisse ait. atqui in hac Serblorum nominis a servitute denominatione, inquit Lucius in Notis ad Historiam Diocleatis de Regno Slavorum, Graecos et ex eis Latinos hallucinatos sciunt, quicumque Slavum idioma callentes contermini Serblianis sunt.

153, 17. *πρεσβύτας*, inquit Meursius, vocat hic τοῦς πρεσβυτέρους.

154, 15. Michael, qui hic ὁ Βορώσης dicitur, capite praecedenti ὁ Βορώσης appellatur.

155, 1. *ἕως τῆς Ῥάσης*] sic etiam mss. sed legendum fortassis *usque ad Rasciam*, non vero Rhasen, ut ait Meursius.

156, 4. *τὴν Δοστινίκαν*] hanc ipsam urbem vocat Porphyrogenitus ad finem huius capituli τὸ Δοστινίκον.

Ibid. 12. ὁ πρωτοσπαθάριος Λέων] non possum, inquit Meursius, *divinare quid sibi velit compendium hoc scribendi; itaque in versione mea asteriscum eius loco posui. occurrit autem pluries in hoc nostro. occurrit quidem primum c. 29, ubi perperam legerat Meursius τοῦ ἁγίου Στεφάνου, cum ibi legatur τοῦ α Στεφάνου, id*

*) Subiungit Bandurius p. 99—107 Matthaei Gondolae, patricii Ragusini, libellum de religionis catholicae in Turcia Europaea conditione.

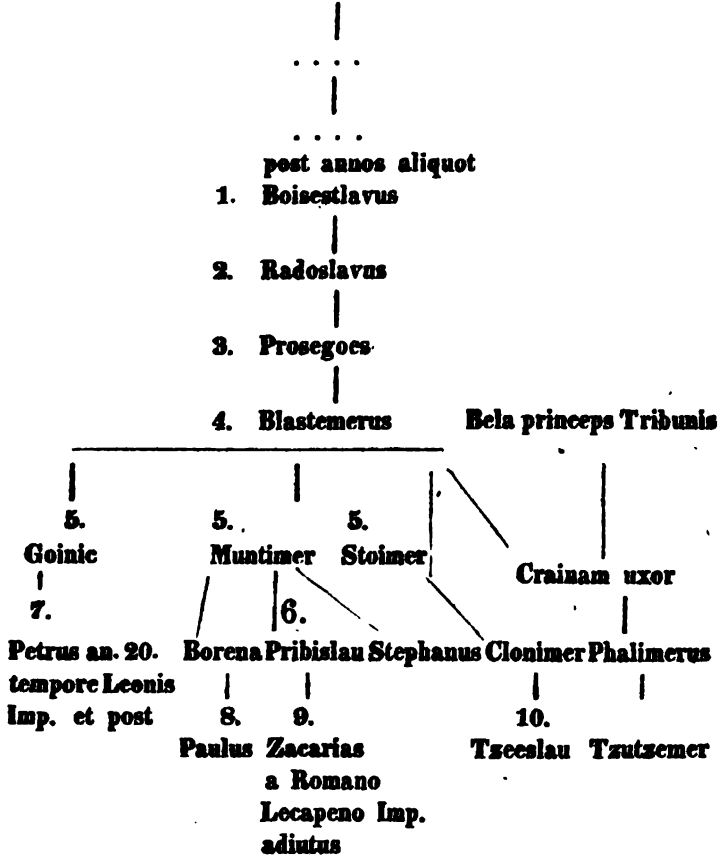
est τοῦ πρωτοσπαθαρίου Στεφάνου; quippe litera α cum θ superscripto πρωτοσπαθάριος vocem intelligi, ex iis quae infra ad c. 42 dicturi sumus, manifesto constabit. ὁ ραβδοῦχος autem Meursius vertit *lictor*; ita et nonnulli alii ad Codinum putant hanc vocem Latine interpretandam, ubi inter dignitates aulae Cpolitanae ραβδοῦχος recensetur. Goar. p. 37 οἱ ραβδοῦχοι *satellites virgis armati* interpretatur; putatque rhabduchos haud diversos fuisse a manglabitis, qui et *εμβροφόροι* nonnunquam appellantur. observo, inquit ille p. 76, Bardariotas istos, de quibus sermo, ραβδοῦχος a *rustibus* gestatis dici apud Nicetam Andronici 2.

156, 21. πόλεμος εἰς Ἀγελῶν] in editis legitur πόλεμος ἀγελῶν: ubi Meursius haec adnotat: *quid hoc sit, non intelligo.* at Ἀγελῶος et Ἀγελῶν Bulgariae castellum reperitur apud Cedrenum, et apud Anonymum Combesianum p. 240 Ἀγελῶος flumen appellatur, ad quod ait idem scriptor inter Romanos atque Bulgaros commissum fuisse praelium, et victoriam a parte Bulgarorum stetisse. quod quidem accidit die 20 Augusti, indictione 5, a. Chr. 917. de quo quidem bello videtur loqui hic Porphyrogenitus.

159, 9. Tzeesthlabus hic Serviae princeps ea ferme qua Porphyrogenitus aetate vivebat, scilicet circa annum 950. horum autem principum series longe alia est apud Diocleatem, nomina etiam et ab iis acta prorsus diversa. quod inde factum puto, quod Dalmatiae continentis et Dalmatiae maritimae, interdum etiam Croatiae principes Diocleates confuderit; qui sane scriptor circa annum 1152 floruit. ideoque haec in re multo maiorem fidem meretur Porphyrogenitus quam Diocleates, utpote qui longe ante ipsum vivebat. horum autem principum Serviae, quorum in praesenti libro mentionem facit Porphyrogenitus, libet hic ob oculos stemma proponere.

CONSTANTINI PORPHYROGENITI PRINCIPES SERBLIAE.

N qui ad Heraclium imperatorem confugit

159, 21. *Bóσσνα*] *Bossena* Cinnamo *Bóσθνα* appellatur. huius autem regni seu Provinciae principum scriam exhibet Ducangius in Familiis Dalmaticis.

160, 3. Zachlunorum regionis terminos describit Porphyrogenitus supra c. 30.

Ibid. 9. *οἱ δὲ πῦν ἐκεῖσε οἰκοῦντες*] quomodo Serbii Zachlunorum terram occuparint, pluribus capite praecedenti narrat scriptor noster.

160, 14. ἤγουν ὀπίσω]. Zachlumi dicti sunt, inquit Porphyrogenitus, a monte Chlumo nuncupato; et alias Sclavorum dialecto Zachlumi dicuntur ii qui post collem habitant. atqui si ita est, *Sachlumi* appellandi sunt potius quam Zachlumi, neque ita Slavorum dialecto vocandi sunt omnes qui post collem habitant, sed tantum qui post montem Chlumum habitant; quippe *sa Slave post* significat, Chlumus vero nomen proprium montis est.

161, 1. τὸ Σταγνόν] urbs episcopalis sub ditione rei publicae Ragusinae. huic ecclesiae praest hodie Illustrissimus antistes Franciscus Volanti, avunculus meus, vir et pietate et doctrina insignis.

Ibid. 6. χώρα μία υπάρχει] eandem terram esse Terbunitarum et Canalitarum docet Porphyrogenitus et supra c. 30, ubi Terbuniae principatus terminos describit. at hodie Terbuniae principatus Turcis paret; episcopus vero Terbuniae, unus e suffraganeis archiepiscopatus Ragusini, eligitur a senatu Ragusino, fortassis quod Mercanensis episcopatus cum Terbuniensi iunctus esset, et Mercana sit sub ditione rei publicae Ragusinae. hodie autem Terbuniensem episcopatum obtinet Illustrissimus Antonius Reghii, consobrinus meus, vir a pietate et a studiis omnino laudabilis.

Ibid. 20. Καναλή] Canale seu Canalis sub dominio rei publicae Ragusinae, olim ager Epidaurius. neque Canale seu Canalis regio illa dicta est, ut putat hic Porphyrogenitus, quod Canale Serblorum idiomate *viam plaustris* significet: nam, inquit ille, propter loci planitiem servitutes omnes plaustris praestant; cum nulla hodie ibi sint plaustra. sed regio illa ab aquae ductu lingua Epidauria Canalis appellatur, ut scribit Lud. Tubero l. 5 Comment. de temporibus suis.

162, 8. Diocleae regionis terminos describit Porphyrogenitus supra c. 30.

Ibid. 16. ἔκτισεν ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός] atqui longe ante Diocletianum imperatorem Dioclea urbs extabat, cum huius meminerint Ptolemaeus et Plinius. non igitur huic urbi nomen Diocletianus dedit, sed potius ille ab ea nomen accepit quod in ea natus est, et a matre Dioclea pariter appellata, ut scribit Sex. Aurelius Victor. similia habet Paulus Diaconus l. 10. Diocles vero Diocletianus ante imperium dicitur et Lactantio, seu potius Lucio Caecilio, de Mortib. persecut. c. 9 et 19; ubi vide quae hac de re doceat eruditissimus vir nostrique amantissimus Nicolaus le Nourry, sodalis noster.

Ibid. 17. γυνὴ δὲ ἐστὶν ἐρημόκαστρον] Doclea seu Dioclea urbs eversa a fundamentis fuit circa finem decimi seculi

a Samuele Bulgarorum rege; eiusque vestigia ac ruinae mar-
moreaque monumenta sub aquis visuntur in lacu Lygnistri,
ad quem sita fuit, ut scribit Lud. Tubero l. 8. falluntur ergo
scriptores illi qui Diocleam hodie *Antibarim* aut *Medon* aut
Catarum appellant, cum primum destructa fuerit Dioclea a
Slavis, deinde a Bulgaris, tandem erumpentibus subito aquis
absorpta. Dioclea autem urbe a Bulgaris, uti iam diximus,
eversa Ioannes archiepiscopus Docleensis Ragusium se con-
tulit; atque ab eo tempore ecclesia Ragusina archiepiscopa-
lem dignitatem accepit a Benedicto V pontifice maximo, ut
scribit Seraphinus Razzius Florentinus ordinis S. Dominici,
in Historia archiepiscoporum Ragusinorum, quae Italico idio-
mate conscripta, asservatur manuscripta in Bibliotheca S.
Marci Florentiae.

163, 4. οἱ Πάγανοί] terminos Paganiae describit Por-
phyrogenitus supra c. 30. unde constat Narentanos sive Pa-
ganos eam partem continentis Dalmatiae obtinuisse quae a
Cerina Naronem versus protenditur. flumen et zupanias tres
habet.

Ibid. 11. μὴ καταδέξασθαι αὐτοὺς τῷ τότε καιρῷ βα-
πτισθῆναι] Chrobati ac Sorbli, uti ad c. 30 adnotavimus,
fidem Christi susceperunt Heraclio iuniore imperante; Pa-
gani vero sive Arentani baptizati fuere sub Basilio Mace-
done, ut Porphyrogenitus scribit c. 29, quemadmodum etiam
plures alii ex Slavis, qui Dalmatiam incolebant, ut ipse tra-
dit eodem loco et in vita Basilii n. 54 ed. Reg. quod qui-
dem congruit cum Platina, qui Hadriano secundo pontifice et
Suetopolo principe Dalmatiae Sclavos Christi fidem susce-
pisse ait in vita Ioannis XIII, quem pro XIV ponit. haec
autem Platinam ex Blondo, Blondum vero ex chronico An-
dreae Danduli exscripisse aiunt; ubi sic legitur: *huius au-
tem B. Cyrilli praedicatione Sueropolis rex Dalmatiae,
qui ab Odrillo germano Totilae regis Gothorum originem
duxerat, cum toto suo populo fidem catholicam suscepit.*
verum Dandulus haec sub Michaële contigisse scribit, Pla-
tina vero sub Basilio Macedone. neque soli Arentani ac non-
nulli alii ex Slavis Dalmatiae accolis sub Basilio Macedone
baptismum susceperunt; verum et Bulgaros ad meliorem frugem
revocavit idem imperator, Russisque persuasit ut sacrum ba-
ptisma susciperent, quemadmodum narrat laudatus Porphyro-
genitus in avi vita n. 95 et 96. de Russorum autem ad
fidem Christi conversione libet hic proferre historiam, quae a
principio mutila est; quam quidem reperi in codice ms Col-
bertino recenti manu conscripto n. 4432, et Latinam fecimus.
sic igitur habet.

Καὶ τὰ τοῦ σεβασμάτος τούτων καλῶς καταμάθωσιν. οἱ δὲ τὸ τοῦ λόγου εἶπεν πτερωτοὶ γενόμενοι τὴν Ῥώμην καταλαμβάνουσι, καὶ τὰ ἐκεῖσε πάντα ἐρευνῶσι καὶ σκοποῦσι καὶ καλῶς περιεργάζονται τῶν τε θεῶν νυῶν τὴν εὐπρέπειαν καὶ τοὺς ἐκεῖσε ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς. οὐ μὴν ἀλλὰ τὸν πατριάρχην⁵ αὐτὸν δρωῶσι, τὸν καὶ πάπαν καλούμενον, καὶ λόγους ὠφελείας παρ' αὐτοῦ πλείστους ἀκουοῦσιν. καὶ οὕτως σπουδαίως παλινδρομοῦσι καὶ ἑαυτῶν καταλαμβάνουσι χώρων καὶ πρὸς τὸν μέγαν ῥῆγαν ἑαυτοὺς ἐμφρανίζουσι, καὶ ἄπερ εἶδον καὶ ἤκουσαν κἀκεῖσε καλῶς ἐξαγγέλλουσιν· εἶναι δὲ μεγάλα καὶ ἀληθῆ¹ διεβηαιοῦντο πάντη, καὶ οὐδὲν δέονται ἑτέρας τινοῦ ἀναψηλαφήσεως καὶ ἐρεῦνης. καὶ "εἰ θέλεις" ἔφησαν, "λαμπρότατε καὶ ἐνδοξότατε ἡμῶν αὐθέντα καὶ ἄρχον, τὴν τούτων πίστιν δεξασθαι, μὴνυσον αὐτοῖς, καὶ καλῶς τὰ ἐκείνων μυήθητι." ὡς δὲ οἱ σὺν ἐκείνῳ ἄρχοντες πάντα ἤκουσαν, μᾶλλον δὲ οἱ¹ τινες καὶ πρῶην αὐτῷ συνεβούλευσαν, πάλιν πρὸς αὐτὸν καὶ ἀθῆδες εἰρήκασαι "οὐ καλὸν φαίνεται τοῦτο γενέσθαι πᾶσιν ἡμῖν, εἰ μὴ οἱ αὐτοὶ καὶ τὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καλῶς δοκιμάσωσι καὶ καταμάθωσιν, ἐπειδὴ καὶ ταύτην πόλιν μεγάλην τινὰ καὶ κρείττονα τινες εἶναι διαφημίζουσι. λοιπὸν² ἀξιὸν ἔστιν ὅπως καὶ ταύτης τὸ σέβας καὶ τὴν λατρείαν οἱ αὐτοὶ ἐρευνήσωσι καὶ ἀναψηλαφήσωσι, καὶ οὕτως ἀμφοτέρων

2 σπερωτοὶ apud Bandurium
λατιῶν?

3 σκοπῶσι ib.

8 καὶ τὴν

Et quae ad religionem eorum pertinent accurate ediscerent. illi vero sciscitandi studio cupidi, Romam se conferunt, isticque omnia perscrutantur et exquirunt, ac curiosissime dispiciunt cum sanctorum templorum decorem tum sacerdotum et pontificum ordinem. imo etiam patriarcham eorum, quem papam vocant, invisunt; a quo verba et doctrina ad utilitatem suam spectante instituti revertuntur ac regionem suam repetunt. hinc sese magno regi sistunt, ipsique omnia quae viderant et audierant sedulo recensent. adfirmabant porro magna illa et verissima existere, nec ulteriori perquisitione et perscrutatione opus esse. "quodsi velis" inquit, "illustrissime et gloriosissime domine princepsque noster, ipsorum fidem amplecti, id ipsis significato, atque eorum misteriis rite initiare." quibus auditis proceres qui cum rege erant, maximeque ii qui ipsi talis propositi auctores fuerant, rursus ipsum ita compellant "non videtur nobis id agendum esse, nisi prius fidem ipsi Cpolitanos ritus explorent et ediscant. fama quippe est eam urbem magnam, imo praestantiorem esse. demumque e re fuerit ut iidem huius quoque religionem et cultum examinent ac experiantur; et sic postea ex his duabus meliorem deligemus." tum rex

τὸ κρείττον ἐκλεξόμεθα." ἤκουσε πάλιν καὶ τοῦτο ὁ ἐχθρῶν
καὶ περιβόητος ῥήγας ἐκείνων καὶ προσήκατο καὶ καλῶς ἀπέ-
δέξατο. διὸ καὶ τοὺς δηλωθέντας πολλάκις τέσσαρας ἄνδρας
πάλιν ἐκπέμπει καὶ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὥς ἵνα καὶ
5 τὰ ἐκεῖσε πάντα κατοπτεύσωσι καὶ ἀποπειράσωνται. καὶ δὴ
μετὰ πολλοῦ κόπον καὶ ταύτην καταλαμβάνουσι, καὶ τῷ τότε
τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα ἰδύοντι, Βασιλείῳ φημί τῷ ἐκ Μακε-
δονίας, προσέρχονται, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς αὐτῶν ἀφίξεως
ἀπαγγέλλουσιν. ὁ δὲ ἄσμενος καὶ τρισάσμενος τούτους ἀποδε-
10 ξάμενος ἄρχοντάς τινας παραυτὰ τῶν ἐλλογίμων αὐτοῖς ἐπι-
δίδωσιν, ὅπως τὰ κάλλιστα πάντα τῆς πόλεως αὐτοῖς ἐπιδεί-
ξωσι καὶ τὰς πένσεις αὐτῶν κάσας καλῶς διευκρινήσωσι καὶ
ἀπολογίσωνται. οἱ δὲ ἄνδρες παραλαβόντες, καὶ πολλὰ ἐν
τῇ πάλει ἀξιοθέατα ἐπιδείξαντες, εἰσῆλθον πρὸς τὸν περιβόη-
15 τον καὶ μέγαν θεῖον ναὸν τῆς τοῦ θεοῦ Σοφίας. καὶ γὰρ ὡς
ὁ λόγος κρατεῖ, ὅτι καὶ ἑορτὴ μεγάλη τις πρὸς αὐτὸν ἐτελεῖτο
τὸ τότε· εἴτε δὲ τοῦ χρυσορρήμονος εἴτε ἡ κοίμησις τῆς
ὑπεραγίας μητρὸς τοῦ κυρίου μου, ἀκριβῶς λέγειν οὐκ ἔχω.
πλὴν ἑορτὴ ἐτελεῖτο θανμαστὴ καὶ μεγάλη. καὶ οἱ τέσσαρες
20 ἐκεῖνοι ἄνδρες, αἱ μετὰ τῶν ἀρχόντων ἡμῶν ὄντες, τὸν ναὸν
πάντα περιεσκόπουν, καὶ τῆς τελουμένης ἑορτῆς τὰ πλεῖστα
φῶτα βλέποντες καὶ τὴν μελωδίαν τῶν ᾠσμάτων ἀκούοντες,
θανμαζόντες διηπόρουν. διαβιβιάσαντες οὖν ἐκεῖσε τὸν ἐσπε-

ille prudens et conspicuus hoc consilium admisit et amplexus est. quamobrem quattuor illos saepe memoratos viros Cpolim mittit, ut omnia quae ad religionem spectabant explorarent ac experirentur. in hanc vero illi urbem nec sine magno labore concedunt, atque Basilio Macedoni, tunc Romanorum sceptrā moderanti, se sistunt, ipsique tanti suscepti itineris causam renuntiant. is vero ingenti gaudio hos exicipiens mox viros illis eruditos et praeclaros adiungit, qui omnia in urbe pulcherrima monstrarent, quique rogata eorum recte intelli- gere possent, iisque satisfacere. hi autem cum multa ipsis in urbe spectaculo digna ostendissent, in celebratissimum illud magnamque S. Sophiae templum cum ipsis ingressi sunt. atque ut vulgo fertur, tum magna sollennitas celebrabatur, sive S. Chrysostomi sive Dormitionis sanctissimae matris domini mei; id vero non certo dicere valeo: verum tamen est tunc fuisse mirabilem magnamque celebritatem. quattuor porro viri qui cum proceribus nostris erant, totum templum circumspexerunt, necnon quae ad celebritatem spectabant; luminaque cernentes ac canticorum melodiam audientes stupebant attoniti. cum istic autem vespertini et matutini himni tempore venissent multaque dixissent audivissentque, accedit sacrae et divinae liturgiae tempus;

ρινὸν ὕμνον καὶ τὸν ὀρθρινόν, καὶ πολλὰ εἰπότες καὶ ἀκούσαντες, φθάνει καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἱερᾶς καὶ θείας λειτουργίας· καὶ πάλιν οἱ ῥηθέντες ἄνδρες μετὰ καὶ τῶν τοῦ βασιλέως ἀρχόντων εἰς τὸν σεβασμῖον καὶ μέγιστον ναὸν εἰσέρχονται, ὅπως τῆς ἀναιμάκτου καὶ θείας μυσταγωγίας θεαταὶ γενήσονται. ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος ἐκπλήττομαι τοῦ θεοῦ τὴν φιλανθρωπίαν, τοῦ θέλοντος πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. καὶ γὰρ ἔπει οἱ ἐθνικοὶ καὶ βάρβαροὶ ἄνδρες ἐκείνοι ἐν τῷ τρισμεγίστῳ ναῷ εἰσῆλθον ὡς εἴρηται, κάκεῖσε ἰστάμενοι τὰ δρώμενα πάντα ἐν τῷ ναῷ ἑσκόπουν, καὶ ἀκριβῶς κατεμάνθανον πῶς πρότερον ἢ λεγομένη μικρὰ εἴσοδος γέγονεν, εἶτα καὶ ἡ μεγάλη ἤντρεπιζετο, καὶ οἱ ὑποδιάκονοι καὶ οἱ διάκονοι ἔξεπορευόντο τοῦ ἱεροῦ βήματος μετὰ λαμπάδων καὶ ῥιπιδίων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἱερεῖς πλείστοι καὶ ἀρχιερεῖς κατὰ τὸ σύνθηδες μετὰ καὶ τῶν φρικτῶν καὶ θείων μυστηρίων, καὶ αὐτὸς ὁ τὴν ἀρχιερωσύνην τότε ἔχων πατριάρχης, καὶ πάντες μὲν ἐπ' ἐδάφους κατέπεσον οἱ ἐκεῖσε ὄντες, καὶ εὐχὴν ἐζετούντο καὶ τὸ κύριε ἐλέησον ἔκραζον· μόνοι δὲ οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἐκείνοι οἱ ἐθνικοὶ ἀσκαρδαμυκτεὶ καὶ ἀδεῶς ἐνητένιζον καὶ πάντων τελουμένῳ ἑσκόπουν. διὸ καὶ ὁ εὐσπλαγχνὸς ἡμῶν θεὸς καὶ ἐλεημιαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀνέφξε, καὶ εἶδον φοβερά τινα καὶ πυράδοξα, ἅπερ καὶ ἐρωτήσαντες τὴν ἀληθεῖαν

20 ἀσκαρδαμυκτοὶ apud B.

rursusque laudati viri cum proceribus illis ab imperatore missis in venerandum et maximum templum ingrediuntur, ut incruenti et divini mysterii spectatores essent. huc deducto sermone, dei erga homines amorem, qui vult omnes salvos fieri et ad cognitionem veritatis venire, stupens considero. nam cum ethnici et barbari illi in ter maximum, ut diximus, templum intrassent, stantesque omnia quae ibi tum gerebantur considerarent, curioseque sciscitarentur cur primum quem parvum vocant ingressus, deinde vero magnus fieret; quare subdiaconi et diaconi ex sacro beate cum lucernis et flabellis egrederentur, imo etiam sacerdotes et pontifices pro assueto more cum tremendis ac divinis misteriis, necnon patriarcha qui tunc sedem obtinebat, ac turba in pavimento procideret, preces effunderet clamaretque *domine miserere*. illi vero quattuor gentiles soli intactis oculis sine reverentia haec respiciebant, omnesque sacros ritus considerabant. quare misericors ille et miserator deus noster iisdem viris oculos aperuit, ut quaedam tremenda et mirabilia viderent, ac postea sciscitantes rei veritatem ediscerent. absoluto quippe divino illo

ἀκριβῶς ἔμαθον. ὡς γὰρ ἡ θεία ἐκείνη καὶ μεγάλη εἴσοδος τέλος ἔλαβε, καὶ ἐκ τῆς κατακλήσεως πάντες ἀνέστησαν, παρ-
 ρευθὺ οἱ τὴν ξένην ὄπτασίαν ἐωρακότες ἄνδρες, τοὺς σύνε-
 γυς αὐτοῖς ἄρχοντας τοῦ βασιλείως ἐπὶ χειρᾶς λαβόμενοι,
 5 τοιαῦτα πρὸς αὐτοὺς ἔφησαν. “ὅτι φοβερὰ καὶ μεγάλα μὲν
 ὑπῆρχον ἅπερ ἔως ἄρτι ἐβλέπομεν πάντα, οὐκ ἀγνοῦμεθα·
 τὸ δὲ νῦν ὄραθὲν ἡμῖν ὑπὲρ τὴν φύσιν ἐστὶ τὴν ἀνθρωπίνην.
 νεανίσκουσ γὰρ τινεσ ἐωράκαμεν πτερωτούσ, στολὴν ξένην
 ὠραίαν ἐνδεδυμένουσ. οὐ μὴν ἀλλ’ οὐδὲ τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ
 10 ἐπάτουσ, ἀλλ’ ὑπὸ αἴερος ἐφέροντο ψάλλοντεσ ἅγιουσ ἅγιουσ
 ἅγιουσ· ὅπερ πάντασ ἡμῶσ πλέον πάντων τῶν ἄλλων δὲξίληξε
 καὶ εἰσ μεγίστην ἀμηχανίαν ἐπέβαλεσ.” ὡσ δὲ ταῦτα ἤκουσαν
 οἱ τοῦ βασιλείως ἄρχοντεσ, πρὸς αὐτοὺσ ἀπεκρίναντο λέγοντεσ
 “καὶ τάχα πάντα ἀγνοεῖτε τὰ τῶν χριστιανῶν μυστήρια, καὶ
 15 οὐ γινώσκετε ὅλωσ ὅτι ἄγγελοι ἐκ τῶν οὐρανῶν κατέρχονται
 καὶ λειτουργοῦσι μετὰ τῶν ἱερέων ἡμῶν.” ἐκεῖνοι τοῦτο
 ἀκούσαντεσ εἶπον “παράληθεσ καὶ φανερόν ἐστιν ὅπερ ἡμῖν
 λέγεται, καὶ ἐτέρασ ἀποδείξεωσ οὐδέσται· αὐτοὶ γὰρ πάντα
 οἰκείουσ ὀφθαλμοῖσ ἐωράκαμεν. λοιπὸν οὖν εἴσατε ἡμῶσ ὅπωσ
 20 ἵνα ταχέωσ ἀπέλθωμεν ὅθεν καὶ ἐστάλημεν, ὅπωσ καὶ τὸν
 κατάρχοντα ἡμῶν καλῶσ πληροφορήσωμεν, καὶ βεβαιώσωμεν
 ἅπερ εἶδομεν καὶ ἐμύθομεν καλῶσ.” οὕπερ καὶ ἀπέπεμψαν
 μετὰ χαρᾶσ μεγάλης καὶ εὐφροσύνης πάλιν ἐκέλευε. οἱ δὲ
 ἐπανακάμψαντεσ καὶ τὴν ἑαυτῶν καταλαβόντεσ χώραν εὐρον

et magno ingressu, cum signo vocati omnes surrexissent, quamprimum viri illi, qui stupendam visionem conspexerant, imperatoris proceres secum adstantes, manibus arripitos, sic alloquuntur. “tremenda et magna esse quae hactenus videramus non diffitemur: quod autem nunc vidimus humanam naturam exsuperat: iuvenes quippe quosdam conspeximus alatos, specioso nec assueto amictu, qui pavementum minime contingebant, sed per aëra ferebantur psallentes *sanctus sanctus sanctus*. quod sane nos omnes plus quam cetera in stuporem magnamque admirationem coniecit.” quibus auditis imperatoris proceres ita respondent. “et fortasse omnia Christianorum misteria ignorantes, nescitis ipsos angelos de caelo descendere et cum sacerdotibus nostris ministerium obire.” tum illi “verissimum sane et manifestum est quod vos dicitis; nec alio argumento opus habet: omnia quippe ipsis oculis vidimus. demum nos remittite, ut eo redeamus unde legati fuimus, quo principem nostrum de iis quae vidimus et probe didicimus certiores faciamus.” quos illi tunc cum gaudio et laetitia magna dimiserunt. reversi autem illi in regionem suam, clarissimo et

τὸν λαμπρότατον καὶ μέγαν φῆγαν, καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, ἄσπερ εἶδον καὶ ἤκουσαν πάντα εἶπον καὶ διεσάφησαν τρανῶς, λέγοντες καὶ τοῦτο "ὅτι μὲν μεγάλα τινὰ καὶ λαμπρὰ πρῶην ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐθεασάμεθα, οὐκ ἀρνούμεθα· τὰ δὲ ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει ὁρωθέντα πάντα νοῦν ἀνθρώπινον κα- 5
ταπλήττουσι." καὶ ἐν καθ' ἐν λεπτομερῶς διηγήσαντο. ὁ δὲ μέγας ἐκείνων ἄρχων ὡς τὴν ἀληθειαν παρ' ἐκείνων ἀκριβῶς ἐνόμαθε καὶ ἐβεβαιώθη, μηδὲν μελλήσας ἀλλὰ παραυτὰ στέλλει πρὸς τὸν βασιλέα τὸν εὐσεβέστατον τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἀρχιερέα αἰτεῖ, ὡς ἵνα τὸ ἐκεῖσε μν- 10
ριάρθμον ἔθνος διδάξῃ καὶ βαπτίσῃ. ἦν δὲ τότε Βασίλειος ὁ ἐν Μακεδονίας ὁ τὰ τῶν Ῥωμαίων σκηπτρα διέπων· ὃς καὶ μετὰ χαρᾶς μεγάλης τοὺς σταλόντας ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἀνθρώπους δεξάμενος ἀρχιερέα τινὰ αὐτοῖς ἐξέπεμψε, ἐπ' εὐλαβείῃ καὶ ἀρετῇ διαβόητον, καὶ σὺν αὐτῷ ἄνδρας δύο, Κί- 15
ριλλον καὶ Ἀθανάσιον, ἐναρέτους καὶ αὐτοὺς ὄντας καὶ πάνυ λογιωτάτους καὶ φρονιμωτάτους. καὶ οὐ μόνον τῆς θείας γραφῆς ἦσαν ἔμπλεοι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔξω καλῶς ἐξησκημένοι, ὡς τὰ τε γενόμενα ὑπ' αὐτῶν γράμματα μαρτυροῦσι τοῦτο καλῶς. οὗτοι δὲ ἰεκεῖσε ἀπελθόντες πάντας ἐδίδασκον καὶ 20
ἐβάπτιζον καὶ πρὸς τὴν τῶν Χριστιανῶν εὐσεβειαν ἐνήγον. βάρβαρον δὲ πάντη καὶ σόλοικον βλέποντες τὸ τοιοῦτον ἔθνος, οὐκ εἶχον οἱ φηθέντες λογιωτάτοι ἄνδρες ὅπως καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων εἴκοσι τέσσαρα γράμματα αὐτοῖς διδάξαι, μήποτε

magno regi se sistentes, post solitum exhibitum obsequium, omnia quae viderant et audierant ipsi renuntiaverunt, talia loquentes. "magna et splendida quaedam nos Romae nuper vidisse non negamus: at quae Cpolim visa nobis sunt, humanam omnem mentem obstupesciunt;" quae illi minutatim recensuerunt. magnus vero princeps rei veritatem ab ipsis edoctus de eaque certior factus, nulla interposita mora, Cpolim ad piissimum imperatorem legatos mittit, qui episcopum peterent, ut innumeram ibi populi multitudinem doctrina imbueret et baptizaret. tunc porro Basilium Macedo Romanorum sceptrum moderabatur; qui exceptis cum gaudio magno huiusmodi legalis episcopum eo misit pietate et virtute clarum, cum comitibus duobus, Cyrillo et Athanasio, qui et ipsi virtute eruditione et prudentia ornatissimi erant, neque solum divinae scripturae notitia repleti, sed etiam in humanioribus literis probe exercitati, ut eorum scripta testificarentur. eo profecti illi omnes edocuerunt et baptizarunt et Christianae pietatis rudimentis instituerunt. cum autem gentem eam omnino barbaram et rudem cernerent, ac nullo modo possent doctis-

παλιν τῆς εὐσεβείας παρεκκλίνουσι. διὸ καὶ τριάκοντα πέντε στοιχεῖα γραμμῶν αὐτοῖς ἐνεχάραξαν καὶ ἐδίδαξαν. ὥστερ καὶ ἡ κλῆσις ὀνομασίων ἐστὶν αὕτη, ἄς, μπούκη, βέτδ, γλαῶδ, δοπρῶ, γέεστι, ζηβήτ, ζελῶ, ζεπλέα, ἦ, ζεῆ, κάκω, λουδία, 5 μῆ, νᾶς, ὦν, ποκόη, ῥιτζίη, θθλόβω, ντεβέρδω, ἦκ, φέρωτ, χέρ, ὦτ, τζῆ, τζέρβη, σάα, σθία, γέορ, γερῆ, γέρ, γέατ, γίου, γέους, γέατ ταῦτα μὲν εἰσὶ τὰ λέ' γράμματα τῶν Ῥωσῶν· ἄπερ καὶ ἕως τοῦ νῦν μανθάνουσι πάντες, καὶ καλῶς τῆρ εὐσεβείαν γινώσκουσι.

- 10 Ἀγνοοῖ δὲ καὶ τινες καὶ τοιοῦτόν τι θαῦμα γενέσθαι ἐν τοῖς ἐκείσοι. ἔτι γὰρ τῆρ δεσποδαμονίᾳ κατεχόμενος αὐτός τε ὁ ἄρχων καὶ οἱ μεγιστάνες αὐτοῦ καὶ ἅπαν τὸ ἔθνος, καὶ σκοπούμενοι περὶ τῆρ πρώην αὐτῶν θρησκείας καὶ τῆρ τῶν Χριστιανῶν πίσταως, εἰσκαλοῦσι πρὸς αὐτούς τὸν ἄρτι φοιτήσαντα ἀρχιερέα, ὃν καὶ ἐπρωτίτησεν ὁ ἄρχων τίνα τὰ κατ' 15 αὐτῶν ἐπαγγελλόμενα παρ' αὐτοῦ καὶ αὐτὰ τὰ διδάσκεισθαι μέλλοντα. τοῦ δὲ τὴν ἱεράν τοῦ θείου εὐαγγελίου προτείναντος βιβλόν καὶ τινα θαύματα ἐξηγουμένου τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐν τῆρ ἀνθρωπίνῃ ἐπιδημία τερατοουργηθέντων, "εἰ μὴ τί τῶν ὁμοίων" τὸ πληθος εἶρη τῶν Ῥωσῶν "καὶ ἡμεῖς θεασώμεθα, 20 καὶ μάλιστα ὅποῖον λέγεις ἐν τῆρ καμίνῳ τῶν τριῶν παίδων γενέσθαι, οὐκ ἂν σοι ὄλωρ πιστεύσωμεν." ὁ δὲ τῷ ἀψευδέϊ πιστεύσας λόγῳ τοῦ εἰπόντος ὅτι ὁ ἐὰν αἰτήσησθε ἐν τῷ

simi viri viginti quattuor Graecorum literas ipsos edocere, ne rursus a pia religione deflecterent, triginta quinque literas ab se inventas et exaratas hisdem tradiderunt, quarum nomina haec sunt, *As, Mpusci, Betd, Glaod; Doppro, Geesti, Zibit, Zelo, Zeplea, I. Sei, Caso, Ludia, Mi, Nas, On, Pocoli, Ritzii, Sthlolo, Nteberdo, Ic, Pherot, Cher, Ot, Tzi, Tzerbi, Saa, Sthia, Geor, Geri, Ger, Geat, Giu, Geus, Gea.* hae sunt triginta quinque Russorum literae, quas hactenus omnes ediscunt, atque rectam piae religionis notitiam obtinent.

Narrant autem quidam miraculum huiusmodi istis in partibus contigisse. cum enim princeps ille optimatesque, imo tota eorum natio pristina adhuc superstitione teneretur, ac nuper invectum cultum Christianorumque fidem considerarent, episcopum qui non diu advenerat evocant; quem princeps ille interrogavit, quid contra religionem suam dicendum haberet, et quanam ipse docturus esset. illo autem sacrum divini evangelii librum protendente, narranteque miracula quaedam a deo in humano adventu suo patrata, "nisi quid simile" inquit Russorum turba "nos quoque videamus, maxime vero quale narras in camino trium puerorum factum esse, nullo modo iis

ὀνόματι μου λήψεσθε, καὶ ὁ πιστευὼν εἰς ἐμὲ τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ, καὶ κείνος ποιήσει, καὶ μείζονα τούτων ποιήσει, ἔφη πρὸς αὐτούς "εἰ καὶ μὴ ἔξεστιν ἐκπειράζειν κύριον τὸν θεόν, ὅμως εἰ ἐκ ψυχῆς διεγνώκατε προσελθεῖν τῷ θεῷ, αἰτήσασθε ὅπερ βούλοσθε, καὶ ποιήσει τούτο πάντως διὰ τὴν αἰτησιν ἡμῶν ὁ θεός, κἂν ἡμεῖς ἐλάχιστοι καὶ ἀνάξιοι." οἱ δὲ εὐθέως ἠτήσαντο τὴν τοῦ θεοῦ εὐαγγελίου πυκτίδα ἐν τῇ παρ' αὐτῶν ἀναφθίσει ἑπιφῆναι πυρκαϊᾶ, καὶ εἰ ἀβλαβῆς αὐτῇ τηρηθεῖη, προσελθεῖν καὶ αὐτούς τῷ παρ' αὐτοῦ κηρυσσομένῳ θεῷ. ἔδοξε ταῦτα· καὶ τοῦ ἱερέως πρὸς θεὸν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς χεῖρας ἐπάραντος καὶ "δόξασόν σου τὸ ἅγιον πνεῦμα, Ἰησοῦ Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν" εἰπόντος, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ἔθνους παντὸς ἐρρίφη εἰς τὴν κάμινον ἢ τοῦ ἁγίου εὐαγγελίου βιβλος. ἔφ' ὧρας δὲ ἱκανὰς τῆς καμίνου ἐκκαιομένης, εἶτα καὶ τέλεον ἐκμαρανθείσης, εὐρέθη τὸ ἱερὸν πυκτίον διαμεῖναι ἄπαθες καὶ ἀλώβητον, μηδεμίαν ἀπὸ τοῦ πυρὸς δεξιόμενος λύμην. ὅπερ ἰδόντες οἱ βάρβαροι καὶ τῷ μεγέθει καταπλαγῆντες τοῦ θαύματος, ἀνευδοκίως πρὸς τὸ βάπτισμα ἠνυτομόλου, καὶ καθαιρόμενοι τὸν νοῦν τὸν σωτήρα ἐδόξαζον κύριον· ᾧ ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος νῦν καὶ μετὰ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ἀμήν.

quae dicturus es credemus." ille vero fidem habens huic verissimo dicto "quodcumque petieritis in nomine meo, accipietis" et "qui credit in me, opera quae ego facio, et ipse faciet, imo maiora eorum faciet," respondit illis "etsi non liceat tentare dominum deum, attamen si ex animo ad deum accedere decrevistis, petite quidquid voveritis; idque deus petitioni vestrae obtemperans exequetur, etiamsi nos quam minimi et indigni simus." illi vero statim petierunt ut liber evangeliorum in rogum ab se accensum mitteretur, et si hic illaesus servaretur, se ad dei, quem praedicabant, cultum accessuros. accepta condicio fuit. sacerdoteque ad deum oculos et manus erigente, ac dicente "spiritum sanctum tuum glorifica Iesu Christo deus noster," in conspectu totius gentis liber S. evangelii in caminum coniectus est. cumque horis non paucis arsisset caminus, hinc igne penitus extincto sanctus ille liber illaesus integerque repertus est, nulla ignis nota vel damno remanente. quod conspicati barbari, ac magnitudine miraculi perculsi, sine mora vel dubitatione ad sanctum baptismum sponte accesserunt, ac mente purgati salvatorem dominum laudibus celebrarunt; cui gloria et imperium nunc et semper et in secula seculorum. amen.

Libet aliqua hic monere ad praefatam Anonymi historiam de

Russorum ad fidem Christi conversione. et primo quod ait hic scriptor Anonymus, Russos adhaesisse ritui Graecorum propterea quod legati Romam et Cpolim missi ad utrumque ritum contemplandum ritum Graecum Romano praetulerunt, eadem ferme narrantur a scriptoribus de conversione Wlodomiri Russorum ducis, qui fidem Christi suscepit imperatoribus Basilio et Constantino, qui eidem duci sororem Annam in matrimonium dederunt: nam et ille ritui Graeco adhaesit propterea quod legati, quos ea causa Cpolim miserat, homines nimirum militares et adhuc semibarbari, eos vehementer commendassent, Latinorum vero ritus vel iidem vel farinae eiusdem alii nuntii haud satis religiose peragi ac templa parum esse ornata rettulissent; nisi id postea Graeci schismatis propugnatores confinxerint, cum Wlodomirum ac filios plerosque constet catholicae fidei cum primis studiosos extitisse, quorum duo, David ac Romanus sive Borissus ac Glebus, in catalogo sanctorum a Russis etiam Romanae ecclesiae unitis recensentur. quod autem ait de Cyrillo, is est ille episcopus et apostolus Slavorum, S. Methodii Olomucii in Moravia episcopi et Slavorum item apostoli frater; quorum quidem memoria colitur die 9 Martii. S. Cyrillus vero Thessalonicae natus est et prius dictus fuit Constantinus, qui propter mirabile eius ingenium dictus fuit philosophus; postmodum vero de consensu pontificis Cyrillus nuncupatus fuit, ut patet ex vita eorundem SS. Cyrilli et Methodii, ex ms Blandurano edita in Actis Sanctorum die 9 Martii. eadem habentur et in alia eiusdem vita ibidem edita, necnon in historia regni Slavorum presbyteri Diocleatis. perperam autem in Breviario, quo hodie Bohemi Moravi et Poloni utuntur, Lect. 1 dicitur Cyrilli et Methodii pater fuisse Constantinus cognomento philosophus: erat quippe hoc ipsius Cyrilli nomen, ut ex supra dictis patet, et ex assertione Anastasii oculati testis in epistola ad Carolum Calvum Francorum regem a. 875 data, qua nuntiat corpus S. Clementis papae a Constantino philosopho Romam allatum; atqui constat a Cyrillo id factum, Methodii fratre; quorum quidem pater fuit Leo patricius, ut scribit Diocleates p. 288 ex editione Io. Lucii. sed quae ibi monet idem Lucius de Constantino philosopho, Cyrillo et Methodio, futilia omnino sunt. eadem dicenda sunt de epistola Ioannis VIII papae Suetoplucho comiti, eiusdem Cyrilli coaevo, scripta, in qua ait Constantinum philosophum fuisse inventorem literarum Slavonicarum: "litteras" inquit "Sclavonicas a Constantino quodam philosopho repertas, quibus deo laudes debita resonant, iure laudamus. Anonymus quippe hic noster, Diocleates, Acta S. Cyrilli ac reliqui scriptores Cyrillo,

qui et Constantinus dictus fuit, uti supra demonstravimus, hoc adtribuunt; quin et perpetua apud nostrates traditio habetur, unum ex duobus alphabetis Slavonicis *Kiuriltzam* dictum ipsius Cyrilli esse, a *Kiural* nomine Slavo, quod Cyrillum Latine sonat, denominatum; alterum vero *Bukuizam* appellatum Divi Hieronymi. de his duobus alphabetis Ioannes Palatinus in opere Italico de arte scribendi, de characteribus vero S. Hieronymi Guillelmus Postellus. quid vero ipse de S. Hieronymi alphabeto et versione sacrae scripturae ab ipso, ut aiunt, in Slavonicam linguam facta sentiam, libenter fatebor. nullibi in operibus Divi Hieronymi ne vestigium quidem reperi linguae Slavonicae: quam quidem si calluisset, in explanandis scripturis, et pluries cum de nominibus Hebraicis, ea procul dubio usus esset. ubi vero Divus Hieronymus patrium sermonem appellat aut nostratam linguam, id de lingua Latina, quae tunc per universum Romanum orbem in usu erat, intelligendum esse nemo eruditus ignorat. ceterum quod ait hic scriptor Anonymus Russos tandem miraculo libri evangeliorum, qui cum in ignem coniectus esset ibi illacusus ac integer repertus est, ad Christi fidem conversos fuisse, satis convenit cum iis quae de eadem re habet Porphyrogenitus in avi vita n. 96.

163, 13. Eadem haec v. supra c. 29.

Ibid. 15. Ἀρέντα] hodie regio illa Narenta et populi illius Narentani dicuntur.

Ibid. 17. Μόκρον Slave *Mocro* nuncupatur.

Ibid. 18. Ὀστρωκ Slave *Ostrog* appellatur.

Ibid. 19. Κούρκρα ἤτοι τὸ Κίκερ] Latine *Corcira*, Slave *Karkar* dicitur.

Ibid. 20. Μέλιτα ἤτοι Μαλοζεάται] Slave *Mliet*, Latine vero dicitur *Melita* Plinio. hinc catuli Melitaci, Callimacho auctore, apud Plinium. huius autem insulae supremum dominium hodie est penes rem publicam Ragusinam, utile vero, ut aiunt, dominium penes monasterium nostrum S. Mariae dictum. de hac insula et monasterio nostro cf. Maurus Orbanius noster in opere cui titulus *Il Regno degli Slavi*.

Ibid. 21. ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Ἀποστόλων] c. 28. sed num illud Pauli naufragium acciderit prope Melitam insulam maris Adriatici an vero prope Melitam maris Africi insulam, non facile ex Actibus Apostolorum cognosci potest; et meo quidem iudicio quaestio illa insolubilis videtur.

164, 3. Φάρα] Latine etiam Phara, Slave vero *Huar*.

164, 3. Βραύτης Latine *Brachia*, Slave *Brac*.

Ibid. 5. Χάρα Antonini in itinerario Corra dicitur.

Ibid. Ἴης Latine *Issa*, Slave vero *Wis* nuncupatur.

Ibid. Λαύστοβον Stephani Ladesta, Tab. Pent. Ladestris. Latine *Ladestina* dicitur, Slave vero *Lastovo*; paretque rei publicae Ragusinae. cf. Lucius p. 49.

Ibid. 8. Patzinacitae, qui et Patzinacae, a principio incoluerunt antiquam magnamque Bulgariam circa flumen *Atel* dictum, quod Theophani *Atalis* dicitur et *Edel* Tartarice, a Rutenis vero *Volga* seu *Volga* appellatur, olim *Rha* Ptolemaeo: postmodum vero iidem Patzinacitae trans Istrum planities incoluerunt a Borysthene fluvio ad Pannoniam usque porrectas. de huius autem regionis incolis Patzinacitis et gentibus ipsis conterminis pluribus agit scriptor noster in principio huius operis, et infra c. 42, ubi terminos illarum gentium assignat. Patzinacitae vero quamplurima bella varia fortuna gesserunt tam cum Romanis quam cum aliis nationibus; tandem devicti fuere a Ioanne Comneno, qui in huius victoriae memoriam diem festum instituit, quem quidem τὴν τῶν Πατζινάκων τελετὴν nuncupavit, ut scribit Choniates p. 23 2. Patzinacarum autem nomen ex Russico vel Polonico Pyeczinigorum desumptum scribit Allutius et ex eo Lucius 6 5, ubi ait Patzinacas, seu Patzinacitas postmodum Vlahos appellatos fuisse.

Ibid. 10. Μαζάρους] sic in mas et in editis: sed sunt qui hic Χαζάρους legendum putent, cum subiungat Porphyrogenitus πρὸ ἐτῶν δὲ πεντήκοντα αἱ λεγόμενοι Οὐζ μετὰ τῶν Χαζάρων ἠμονοήσαντες.

Ibid. 22. εἰς θέματα ὀκτώ] et paulo infra tradit idem scriptor, haec octo Patzinacitarum themata dividi in partes 40. Cedrenus vero p. 775 scribit Patzinacitarum gentem magnam ac populosam dividi in 13 tribus. in hoc autem Patzinacitarum tractu hodie *Podolia* et *Moldavia* visuntur, ut scribit Ortelius.

165, 1. ὄνομα τοῦ πρώτου θέματος] omnia haec themata paulo infra compositis nominibus insigniuntur, exceptis Gyla et Charoboë. nec dubito quin plurima horum thematum nomina corrupta ac depravata sint, ut saepe accidere solet scriptoribus Graecis, dum barbara nomina referunt.

Ibid. 9. τὸν Γιαζή] paulo infra idem thema *Γιαζιχοπὸν* appellatur a nomine eiusdem principis.

Ibid. 23. Κουαρτζιτζούρ] hoc nomen compositum est ex nomine thematis *Τζούρ* et principis qui in eo tunc regnabat cum haec scriberet Porphyrogenitus: nam ut scribit Ce-

drenus l. c., praeter commune Patzinacitarum nomen quaevis tribus a suo generis principe atque auctore peculiarem sortita est appellationem.

165, 23. Συρουκαλπέη] sic et in mss. at fortassis legendum Συρουκουλήη: quippe paulo superius hoc thema Κουλήη et non Καλήη appellatur.

166, 1. Βουλατζοσπόν] thema hoc paulo superius Τζοπόν et non Τζοσπόν vocatur.

Ibid. 7. Γιαζιχοπόν] nomen compositum ex Χοπόν thematis nomine, et Γιαζι seu Γιαζή principis nomine, qui in eo themate regnabat quo tempore Patzinacitae suis sedibus electi fuere, ut ait paulo superius Porphyrogenitus.

Ibid. 8. Γύλα] circa finem huius capitis hoc idem thema composito nomine insignitur et Chabuxingyla dicitur.

Ibid. 9. Ίαβδιερίμ] nomen primi thematis compositum: sed supra scribitur Ίριήμ, non vero Ίριτίμ. ceterum duarum tribuum Patzinacitarum, quarum una Belemarnis et altera Pagumarnis vocabatur, meminit Cedrenus p. 776.

169, 16. Chelandia urbs hic est circa Bosporum, non vero navigii genus, ut putavit Meursius.

170, 15. σικώνειν, σικόννειν et σηκώνειν sublevare, tollere et erigere significat, σκουτάριον autem est Latinum scutum. sed observandus est hic ritus scuto impositum tollendi principem designatum; qui quidem communis erat tam Romanis quam barbaris. Ammianus Marcellinus l. 20 de Iuliano a Gallicanis militibus principe renuntiato: *impositusque scuto pedestri et sublatus eminens, populo silente, Augustus renuntiatum tubebatur diadema proferre.* Zonaras in Iustiniano, ubi de Hypatio a seditiosis in imperatorem electo: *καὶ ἐπὶ ἀσπίδος αὐτὸν μετάρσιον ἄραντες ἀναγορεύουσι βασιλέα.* ceterum de hoc more eligendi principem pluribus egere Pithoeus Advers. 2 6, Lipsius ad Tacitum, Dempsterus ad Corippum, Valesius ad Ammianum, et alii quamplurimi.

171, 15. Κάβαροι] sic in omnibus codicibus mss et ubique legitur. at Meursius pro Κάβαροι ubique legendum putat Ἀβαροι.

172, 17. καὶ τὸν Συμεὼν πολεμήσαντες] quomodo Bulgari a Romanis et Turcis profligati fuerint imperante Leone philosopho, et quomodo Turcae postmodum a Bulgaris interfectione deleti fuerint, pluribus narrat incertus Continuator Theophanis in vita Leonis imperatoris, necnon Symeon magister in eiusdem Augusti vita.

Ibid. 18. Πρεσθλάβον] haec eadem urbs aliis Πρεσθλίβα

dicitur; et quidem Perstlavam magnam, Bulgariae regum regiam, expugnavit Ioannes Zimisces, utramque, magnam et parvam, Basilius. magnam ad Istrum statuit Anna; Zonaras et Scylitzes haud procul a Dorostolo. ad Haemum montem ponitur a Niceta in Isaacio 1 5, quo loco eam describit. vide quae l. 1 Comment. de ea monuimus.

173, 6. *κακινκακῶς*] vide ad c. 13.

Ibid. 12. *Ἐπέλ*] hoc flumen *Atel* dicitur Porphyrogenito c. 37, sed *Edel* Tartarice vocatur.

174, 8. *πλησιάζουσι δὲ τοῖς Τούρκοις*] Ungariae hodiernae tum cum a Turcis occupata fuit, describuntur hic a Porphyrogenito limites.

Ibid. 16. *κεφαλὴ δὲ exercitus vel cohortis.* hac voce utitur Porphyrogenitus eadem notione c. 26 et infra c. 51. sed et plura alia exempla habes apud scriptores Byzantinos, necnon apud tacticos.

175, 20. Sphendoplocus hic Porphyrogeniti idem qui Suetopelekus, seu ut Annales Francorum, Zuentibolkus; et in epistola Ioannis VIII ad eundem scripta Suetopluchus. hic a Methodio et Cyrillo una cum sua gente ad fidem Christi conversus est circa annum Christi 880. vide Acta Sanctorum Bollandi ad 9 Martii, Lucium de r. Dalm. et Cr. p. 68 et 439.

177, 2. *Γεωγραφία ἀπὸ Θεσσαλονίκης*] in ms eadem manu ad marginem scribitur: *περιγῆσις γεωγραφικὴ τῆς Σκυθικῆς γῆς.* et quidem recte, cum capite hoc regiones Scytharum describat Porphyrogenitus et singulis terminos assignet.

Ibid. 18. *Δίοστρα*] varie scribitur, *Δίοστρα*, *δρίστα*, *δρίστρα* et *δρίστον*, olim Dorostolum dicta, Moesiae inferioris urbs ad Istrum sita.

Ibid. 21. *ὄσπίτιον* est Latinum *hospitium*. continuator Theophanis 3 28; ubi pluribus de castro Sarcel, et a quo et quando aedificatum, *ὄπερ*, inquit, *ἐρμηνεύεται μὲν λευκὸν οἰκῆμα, ἔστι δὲ καὶ κατὰ τὸν Ταναῖν ποταμὸν, ὃς τοὺς τε Πατζινακίτας ἐντεῦθεν καὶ αὐτοὺς διείργει τοὺς Χαζάρους ἐκείθεν.*

178, 9. *εἰς καματερὰ καρύβια*] Anonymus Combefisianus in Romano n. 10: *δρόμωνες χίλιοι, καρύβια καματηρὰ σιτήσεις ἔχοντα καὶ ὄπλα πολεμικὰ λζ. πᾶνίγια ονερᾶρια* interpres: *καματερός* quippe pro *καματηρός* *actīvus, laboriosus.*

Ibid. 15. In editis legitur *κοχλιδίων*, sed perperam:

quippe non ex parvis fluvii conchulis calx concinnata fuit, sed ex glareis seu calculis fluminis, ut scribit continuator Theophanis 3 28.

178, 24. *πρωτεύων* varie usurpata solet a scriptoribus, ut videre est in Gl. Gr. Ducangii. sed quae scribit hic Porphyrogenitus, Chersonenses primum a proteuontibus ex eadem gente delectis gubernatos fuisse, idque factum ad usque imperium Theophili, confirmantur ex continuatore Theophanis 3 28.

§

179, 5. *δ α τιμήσας*] ex hoc Porphyrogeniti loco palam est quid litera *α* cum *ϑ* superscripto significet; quippe continuator Theophanis l. l. eandem rem enarrans sic scribit: *ὁ βασιλεὺς Θεόφιλος, τὸν εἰρημένον Πετρῶν ὡς ἔμπειρον κρίνας τῶν τόπων πρωτοσκηδάριον τε ἐτίμησεν καὶ στρατηγὸν ἐξαπέστειλεν.*

Ibid. 20. *τῶν λ' μερῶν*] nimirum *triginta partes* seu regiones; alibi quippe *τὰ κλίματα* appellat.

183, 21. *Γρηγόριος*] hic idem Gregorius paulo superius et infra Cricoricus appellatur. vide quae de Taronitarum gente scribit Ducangius in Familiis Byzantinis p. 172.

184, 7. *ἐρμηνευτοῦ*] apud Eusebium de Vita Constantini 4 32 *μεθερμηνευταὶ interpretes variarum gentium ac linguarum* dicuntur, ac sub dispositione magistri officiorum olim erant, ut docet Notitia imperii Romani. Graecis autem recentioribus *δραγώμανοι δραγόμενοι et δραγοῦμανοι* dicuntur, *διερμηνευταὶ* Codino: *ὁ μέγας*, inquit, *διερμηνευτῆς πρῶτός ἐστι τῶν ἐρμηνέων, οὓς κοινῶς ὀνομάζουσι δραγομένους.*

Ibid. 9. *ὁ τοῦ Λιβός*] *Libis filius* vel *Libis cognominatus* vel *qui Libis monasterium condidit*: quippe monasterium Libis nuncupatum imperantibus Romano seniore et Constantino Porphyrogenito aedificatum fuit a Libe patricio et drungario classis, ut scribit Anonymus noster de Antiq. CP p. 52. at Leo grammaticus, qui hunc Libem Constantinum appellat, Leone philosopho imperante monasterium Libis conditum fuisse ait. Scylitzes et Anonymus Combesianus n. 25 id ipsum narrant, situmque hoc monasterium proxime SS. Apostolos aiunt. at sunt nonnulli qui putant hunc Constantinum, cuius meminit Porphyrogenitus, fuisse Constantini Libis filium, monasterii Libis cognominati conditoris. Constantinus autem Lips perii in praelio contra Bulgaros eodem Porphyrogenito imperante, ut tradit laudatus Scylitzes. caeterum *ὑπουργία ministerium, officium, seu officiales minores domus regiae,*

qui scilicet in variis ministeriis subserviunt, ὑπουργοῦσι, quomodo haec vocem etiam usurpat Porphyrogenitus in Novella 8, et Harmenopolus l. 1 tit. 5 § 3. eiusmodi autem ministris praerat domesticus, qui *δομέστικος τῆς ὑπουργίας* dicebatur, ut docet hic scriptor noster. sed de voce ὑπουργία vide Ioannem Euchaitarum metropolitam p. 70 et Chronicon Alexandrinum.

185, 11. De Barbari domo, quam sub Constantino Porphyrogenito possidebat Basilius cubiculi praepositus, vide quae Comment. l. 1 monuimus. huius autem Basillii accubitoris meminit etiam infra Porphyrogenitus c. 50, et Zonaras in eodem Augusto l. 16 p. 193.

Ibid. 22. χρυσοβουλλίου] bullae imperatorum Cpolitatorum aureae argenteae aereae ac plumbeae erant. sed de hac re pluribus Ducangius in Gloss. et etiam alii.

190, 20. τοῦ Ψωμάτειος τὴν μονήν] hoc manasterium videtur ita nuncupatum, quod steterit ad portam Psamati vel Psamateam; de qua quidem pluribus supra Comment. in Antiq. CP. l. 3.

191, 13. Pro Mantziciert Curopalatae dicitur Marsiciert locus in Baaspracan, et Matsicier alio in loco apud eundem, Cedreno vero Μαυρικιέρη.

Ibid. 14. τοῦ Περκρί και τοῦ Χλιατί] sic in ms habetur, et ita legendum esse sequentia suadent. *Percris* oppidum Babyloniae proximum apud Cedrenum, *Chliat* vero oppidum circa Armeniam Curopalatae, et Cedreno *Chleat*.

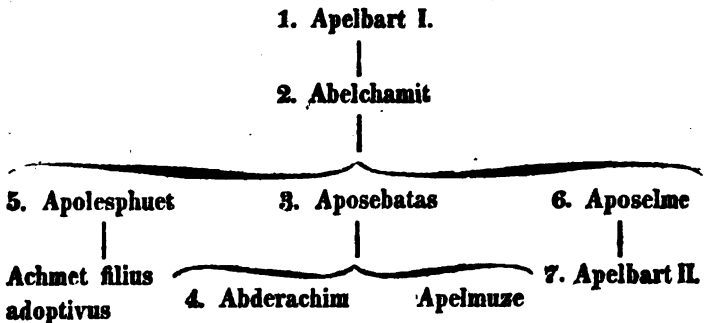
Ibid. Ἀρζεζ] Ἀρτζη scribitur Curopalatae, hodieque *Artzerium* vocatur et a Turcis *Rum*, ut scribit Leunclavius. sita est ad Armeniae et Cappadociae fines.

Ibid. 15. Τιβῆ] *Tibium* oppidum circa Armeniam maiorem videtur apud Cedrenum et Curopalatem.

192, 2. Κάρος] urbs Persarmeniae, *Carse* Cedreno et Curopalatae. nunc *Cars*, ut putat Leunclavius.

Ibid. 6. τοῦ Συμβατίου τοῦ ἀρχοντος τῶν ἀρχόντων] sic ms. locus mutilus in editis.

Ibid. 7. Ἀνελβάρι] hic etiam tabellam genealogicam Amerrarum Mantziciert adiacere visum est, quo hoc Constantini caput illustretur.

193, 2. *'Ανααχίον*] sic supra; at hic in editis et in mss legitur *'Ανασινίον*.

Ibid. 7. *Χαρχά*] *Charcha* locus circa Assyriam videtur, apud Arrianum.

196, 16. Notandum Apolesphuet, quem hic patrum Achmet scriptor noster appellat, supra patruelem dici.

197, 9. *'Ρωμαία* apud Scriptores Byzantinos aliquando *Imperium Orientale*, aliquando vero *provincias Asiaticas* significat.

199, 11. *συξ*] nimirum a. Chr. 952, imperii Constantini Porphyrogeniti 41.

Ibid. 22. Magistri Catacali seu Catacalonis meminit Cedrenus in eodem Leone p. 597. vide quae de familia Catacalonum tradit Ducangius in *Familiis Byzantinis* p. 178.

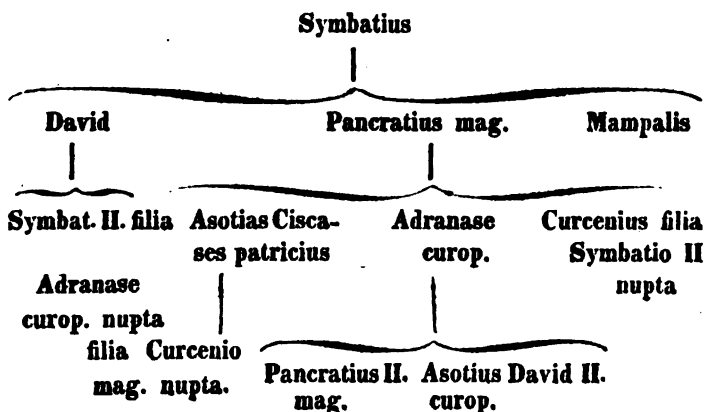
200, 4. Ioannes hic Curcuas fuit domesticus scholarum annis 22 mensibus 7; eiusque res gestas descripsit Manuel protospatharius libris 8, qui non extant. Cedrenus testis est. idem tradit Anonymus Combesianus in Romano Lacapeno n. 41. is *Κροκόας* dicitur Georgio monacho. ceterum ad marginem ms Porphyrogeniti, ubi loquitur de Ioanne Curcuas, scribitur eodem characterē, *οδρος δε ο Τζιμισσης επικληθεις*. sed fallitur quisquis illa scripsit, cum Ioannes Curcuas diversus sit a Ioanne Tzimisce, qui postmodum imperator fuit.

201, 11. *ας* pro *ενα*. passim occurrit apud scriptores, quos nobis exhibet in sua *Turco-Graecia* Crusius. *Mzurs.* et alibi etiam passim apud recentiores scriptores.

Ibid. 19. *καρβάνιον* est Turcicum *carvana*. significat autem ea vox multitudinem mercatorum aliorumque peregrinantium, qui simul iter instituunt, ut tanto tutius commeat. *Mzurs.* vide utrumque Gl. Ducangii.

202, 13. Ζουρβανέλη] ms ad marginem eadem manu scribitur οὗτος δὲ Ζουρβανέλη ὁ πατὴρ τοῦ Τορνίκη τῆς Ἀβᾶ, τοῦ ἀρτίως συγκέλλου. ἀζάτος autem vox Armenia est, ut scribit Porphyrogenitus Them. 1 12. .

206, 2. Ut Iberum genealogia, quam hic exponit Porphyrogenitus, intelligatur, eam in tabella sequenti exhibere visum est:

Ibid. 6. τῷ δὲ Δαβίδ ἔλαχεν ἑτέρα χώρα] censeo hic desiderari quae de hereditate Mampalis. MEURS.

207, 22. ἔχει δὲ καὶ ὀσπᾶτιν μέγα ὡς χωρόπολιν] Meursius aliter interpretatur, *habetque territorium magnum instar regionis*; et pro χωρόπολιν scribendum ait χωροπουλον sive χωριόπουλον. Glossae Graccobarbarae: ἀγρίδιον κωμάριον, χωρίον, χωριόπουλον.

208, 10. μαγιστράτον magistratus i. e. magistri dignitas, quomodo δουκάτον, πριγκιπάτον, δομεστικάτον et talia. occurrit mox iterum: ἐξαιτούμενον τὸ κορροπαλατικὸν ἢ τὸ μαγιστράτον. de veste autem magistri, quae ea fuerit, ignoramus; neque eam Codinus commemorat usquam, cum tamen de ceterarum dignitatum habitu atque insignibus satis accurate agat. MEURS.

209, 21. κορροπαλατικὸν sive κορροπαλατικὸν (utroque enim modo scribebant, ut omnia talia) curopalatae munus significat. ea forma ἀρχοντικὸν, διακονικὸν, παπαδικὸν et plura ipsius generis. MEURS.

211, 8. τὸ φλάμουλον ἐπιστήσας ἄνωθεν τοῦ τεύχους]

huius in adeunda civitatum ac oppidorum possessione in turribus vexilla erigendi, in adepti domini argumentum, moris exemplum etiam habetur apud auctorem Chronici Alexandrini in Ioviano p. 299, ubi de metropoli Nesibenorum Persis redita. de eadem re sic et Ammianus: *postridie Bineses unus ex Persis, quem inter alios excellere diximus, mandata regis complere festinans promissa flagitabat instanter; et principe permittente Romano civitatem ingressus gentis suae signum ab arce extulit, submigrationem o patria civibus nuntians luctuosam.*

211, 13. τὴν τοῦρμαν] τοῦρμα hic pro regione; quippe provinciarum praefecturae distinguebantur in τοῦρμας, turmae vero εἰς βάνδα seu τοποτηρησίας. sic autem propterea appellatae, quod eiusmodi militares turmae in praesidiis essent in statis regionibus provinciarum. et quidem haec vox occurrit non semel eodem significato apud scriptorem nostrum.

212, 8. ἐπειδὴ ἔχειν ἔχομεν] Meursius haec ita interpretatur, *quandoquidem praeliis cum Romanis gerendis pares sumus.*

214, 13. Κύπριος ἦν] quod scribit hic Porphyrogenitus de patria Iustiniani Rhinoteti, nemo, quod sciam, ex scriptoribus prodit. sexta autem synodus contra Monothelitas Constantino patre adhuc vivente habita fuit.

215, 14. τὰς βαρβαρικὰς] sic in eodem canone; apud Porphyrogenitum vero τοῦ βαρβαρικοῦ.

Ibid. 19. διαφυλαχθῆναι] perperam legitur in editis διαθῆναι; sed optime Meursius emendat. in canone legitur διατηρηθῆναι.

216, 1. τὴν νῆαν Ἰουστινιανούπολιν] Cyprus νῆα Ἰουστινιανεύπολις et δευτέρα Ἰουστινιανὰ dicebatur. erant vero Iustinianopoles sive Iustinianae tres, prima Achris, secunda Cyprus, tertia Chalcedon. Codinus: ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου πρώτης Ἰουστινιανῆς, Ἀχρίδος, καὶ πάσης Βουλγαρίας, ἐπεὶ δευτέρα Ἰουστινιανὴ ἐστὶν ἡ Κύπρος καὶ τρίτη ἡ Καρχηδών. MEURS.

Ibid. τῆς Κωνσταντινῶν πόλεως legitur et in eodem canone. verum Beveregius in codice Amerbachiano scriptum etiam reperit τῆς τῶν Κωνσταντινῶν πόλεως, et hanc veram ac genuinam lectionem esse demonstrat. vide Zonaram et Balsamonem, et quae ibi adnotat laudatus Beveregius p. 154.

Ibid. 20. Καλλίνικός τις] de igne Graeco loquitur etiam supra c. 13 scriptor noster; sed vide quae ibi adnotavimus. vide item Cedrenum et Zonaram in eodem Pogonato.

220, 12. *σιγγίλιον*] sic etiam paulo infra *ἐποίησε δὲ καὶ σιγγίλιον*. *σιγγίλιον sigillum*. proprie vero sumitur pro diplomate aut charta sigillo munita, et hic quidem pro diplomate sumendum. vide Ducangii utrumque Gloss.

Ibid. 11. *τραπέζοποιός structor, infertor*. Hesychio *δ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος*. similia habet auctor Etymologici.

Ibid. 20. *Μαῖνη* Laconicae urbs in Peloponneso, sic appellata etiam a Gemisto; Pausaniae vero et Ptolemaco *Μεῦκτρον* dicitur, Nigro *Maina*.

221, 4. *εὖ τὸ ἐπίκλην ὁ τῶν Βροισινίων*] locus mutilus; desideratur cognomen Theoctisti, quem patricium ac logothetam cursus faciunt Cedrenus et Zonaras. Meurs. at ipse locum integrum esse puto. Georgius monachus in vita Michaelis huius Theoctisti meminit et canicleo praefectum fuisse ait; Michaelis tutorem fuisse scribit Zonaras in eodem Augusto.

222, 8. *Κρινίτην*] floruit sub Theophilo imperatore Alexius Moseles ex genere Crinitarum, cui filiam Mariam natu minimam imperator in matrimonium dedit ac Caesarem salutavit; sed postmodum coactus fuit ab eodem Augusto vitam monasticam profiteri. vide Zonaram l. 15 p. 147. huius autem Alexii posterius ad extremam tandem redacti erant paupertatem sub Basilio Bulgaroctono, ut ex eius Novella, quae habetur in iure Graeco-Romano t. 2 p. 175, docemur, ubi *τοῦ μαγίστρου Ῥωμανοῦ τοῦ Μουσελῆ ἑγγόνου εἰς ἀπορίαν καὶ τελείαν ἐνδειαν* pervenisse ait, cum illi patrimonium suum ab avo et parentibus relictum circa Philomilium possiderent. ceterum *Κρινίτην τὸν ἐπιφανῆ καὶ περίβλεπτον* Graeciae praectorem seu στρατηγὸν nescio quem memorat Anonymus in vita S. Lucae Iunioris p. 996, et alium etiam Anonymus Combesianus in Leone philosopho n. 9.

225, 7. *βάνδα cohors militaris, praesidium militare*. vide Ducangii Gl. Gr.

Ibid. *τοποτηρησία* hic *vicariatus*. idem Porphyrogenitus de Them. 1 16 ait *στρατηγίδας* seu *praefecturas* divisas fuisse *εἰς τούρμας*, turmas vero *εἰς βάνδα ἤτοι τοποτηρησίας*.

226, 3. Quod hic *Χοζάνον* est, Constantinus *Γοιζάνον* scribit de Them. 1 8. Meurs.

Ibid. 14. *τὸν Παγκρατούκαν*] idem Porphyrogenitus de Them. 1 9 tres fratres commemorat tantum, et diversis nominibus.

229, 6. *ἐκ προσώπου*] non est nomen proprium, ut putavit Meursius, sed sicuti Graecis recentioribus *πρόσωπον*

nomen et persona dicitur, ita ἔκ προσώπων qui vices alterius obit, vicarius, legatus. sic passim scriptores Graeci recentiores. ceterum Eustathius hic Argyrus. Leonis pater fuit, ut scribit paulo superius Porphyrogenitus, et Romani Argyri imperatoris avus.

231, 7. τοῦ Χρυσοτρικλίου] de triclinio Aureo pluribus egimus l. 1 Comment. in Antiq. CP.

232, 9. Samonas hic erat Agareus spado et Leoni imperatori carus ob detectam Basilii coniurationem; a quo etiam protospatharii honore auctus fuit, ut scribit Zonaras in eo Augusto p. 177. meminit etiam huius Samonae Gregorius in Vita S. Basilii Iunioris n. 3.

Ibid. 11. ἐπικουτζουλον] vide Gl. Gr. Ducangii v. Κοιτζουλον. de Lausiaco autem palatio pluribus egimus l. 1 Comment. in Antiq. CP.

233, 14. ἀγράριον imperatoris non solum tectum erat, uti describitur ab Anna Comnena, sed et purpureum vel rubrum, ac velis et aulacis eiusdem coloris pariter instructum, unde ῥούσιον appellatum; in quo quidem nemini esse licebat praeterquam drugariis excubiis et rei navalis et aliquot aliis ex primariis palatii officialibus, quos imperator deligebat.

Ibid. 21. Stenum nuncuparunt primum Graeci totum illud maris fretum quod Byzantium inter et Pontum interiora; quod quidem trecentis plus minus stadiis in longitudinem patet. deinde vero scriptores recentiores Stenum pro ipsa Steni littore passim usurparunt; proinde Europaeum illud littus, a capite portus Ceratini, ubi exstitit monasterium S. Mamantis, ad ostia Ponti Euxini, Stenum dictum fuit. et hac quidem nomenclatura donatur is potissimum maritimus tractus qui supra Galatam ad freti caput urbi obiacet. ceterum a Steno Stenitas dictos nautas, qui supra Stenum chelandia seu alia navigia ducebant, tradit idem Porphyrogenitus.

234, 2, μεταστάσιμα] μεταστάσιμον vide quae de palatio Pegano, de Hebdomo, de Hicria et de Bryante adnotamus supra in Comment. in Antiq. CP.

237, 19. ἀντῶν] in editis legitur ἀντῆ pro ἀντῶν, et ideo Meursius sic interpretatur hunc locum: *cum interea illorum vicem cum remigum primis imperiale dromonium gubernaret senex ille prudensque Michael.*

241, 20. Ἰωάννου] Ioannes hic est ille monachus et presbyter, cognomento Lazares, quem Alexander imperator

Constantino Porphyrogenito ex fratre nepotâ tutorem dedit; cuius quidem meminit Leo grammaticus in Alexandro, et in Constantino p. 497 et 505. praeterea huius Ioannis mentionem faciunt Anonymus Combesianus in Alexandro n. 2, in Porphyrogenito n. 3, in Lacapeno n. 28, Scylitzes p. 607 et 623, et Zonaras p. 148.

245, 21. χειροβολίστραι autem sunt machinae bellicae seu ballistae species. Glossae Gr. Lat. χειροβαλίστρα *fallarica*. vide Salmasium de Militia p. 224.

249, 11. ἀθροίλους] mendum est. Μευας.

250, 14. Κώνστα] Κώνσταντος. Constantem vero hic appellat scriptor noster Constantium Chlorum, ut nemo non videt; et ita etiam a Zonara vocatur, et in Menaeis 21 Mail.

251, 7. Θεϊότης titulus quo imperatores compellantur etiam in synodo Chalcedonensi part. 1 Epist. 37. Act. 1 p. 246. vide Filesacum de Idololatria politica.

Ibid. 11. φιβλατούραν dixit Porphyrogenitus, quod φιβλατούριον Suidas, qui interpretatur περιβόλαιον Περσικόν. Μευας.

252, 12. Κρισκορόνου] hic princeps Bosporianus initio huius capituli appellatur a scriptore nostro Κρίσκων Ορου παῖς; unde puto hic duo illa verba in unum ad indocto scriba confata.

254, 21. μίαν κραυγήν] et paulo infra idem Constantinus μίαν φωνήν, Anna item Comnena l. 8 p. 292 μᾶ φωνή. ea quippe fuit et veterum Tacticorum sententia, *hostes terrenti si cum telorum iactu clamoris horror accesserit*, ut est apud Vegetium 3 18. hisque consona tradit et Leo in Tact. 20 § 114. erat autem clamor iste permistus exhortatione, quemadmodum ait Sallustius de bello Iugurthino; unde παρακλεισμός dicitur Constantino Manassae. interdum ἀλαλαγμός et λαλαγή ἀρείκη; ἐννάλιος κέλαδος Heliodoro l. 1. barditum vocabant Galli antiqui, ut scribit Tacitus. ex quo autem in orbem Christiana religio invecta fuit, desierunt confusae illae et incertae a militibus ad fiduciae specimen vel notam proferri solitae voces, subiitque in earum locum uno omnium ore in caelum missa divini auxilii deprecatio. huius autem moris auctorem innuit Constantinum magnum Eusebius de Vita eiusdem Constantini 4 19 et 20 et in oratione de eiusdem Augusti laudibus, quem scribit suis praecepisse militibus ut in pugnae procinctu hacce oratione deum sibi in praeliis propitium conciliarent: σὲ μόνον οἶδαμεν Θεόν, σὲ βασιλέα γνωρίζομεν, σὲ βοηθὸν ἀνακαλούμεθα, παρὰ σοῦ τίς

378 BAND. ANIM. IN CONST. PORPH. LIB. DE ADM. IMP.

στρατῆς ἡρώμεθου etc. atque hinc quidem apud Christianos invaluisse putant nonnulli ut praelia omnia a dei invocatione auspicarentur. sed falluntur; quippe quilibet populus ab invocatione divina praelia auspicabatur; populus electus ab invocatione veri dei, ut passim sacrae literae testantur. Graeci vero pacanes duos canebant, alterum ante praelium Marti, alterum post praelium Apollini et Dianae.

ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΜΟΣ.

PETRI WESSELINGII

IN HIEROCLIS SYNECDEMUM

PROLEGOMENA.

Hieroclis Synecdemus quin egregia Itinenariorum *) accessio fuerit nullum dubium est: firmat, quae dubia in illis atque incerta videbantur, indidemque vicissim adiuvatur; uberime praeterea, quae in Orientis illa provinciis praeterierant, explet. igitur in scriptorem atque ipsam notitiam ante inquiramus quam in rem praesentem veniamus. ne vero a limite progressi in molestissimas salebras incidamus, duce imperatore Constantino Porphyrogenito utemur, qui, quantum rescire licuit, primus in Thematibus imperii ordinandis Hieroclis Synecdemum in consilium adhibuit l. 2 them. 1. μαρτυρεῖ, inquit, τῷ λόγῳ καὶ Ἱεροκλῆς ὁ γραμματικῶς ὁ γράψας τὸν Συνέκδημον, τὸ τῶν Δολογῶν ἔθνος τῇ Θράκῃ συναριθμῶν, λέγων οὕτως "εἶσιν αἱ πᾶσαι ἐπαρχίαι καὶ πόλεις, αἱ ὑπὸ τὸν βασιλέα τῶν Ῥωμαίων διοικούμεναι τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπαρχίαι μὲν κ. λ." e quibus meritissimo colligas Synecdemi scriptorem Constantino imperatore et seculo nono esse priorem; atque ita viri clarissimi Emmanuel Schelstraenus, Io. Alb. Fabricius et Anselmus Bandurius instituerunt, quamquam hic insuper addit incertum esse omnino quo tempore floruerit. Carolus a S. Paulo circa Saracenorum aetatem scriptum suspicabatur Synecdemum, quod eius codici plures provinciae, quas post Heraclium Graeci amiserunt, de-

*) veterum Romanorum, a Wesselingio Amstelaedami a. 1735 editorum.

essent; quae cum ex Farnesiano ms ceteris accesserint provinciae, ruit et illa suspicio.

622 Hactenus itaque nisi incertissima de Hierocle sunt prodita. propius eius aetatem L. Holsteinus finire aggressus est ad Pulcheriopolin Thesauri Orteliani: "civitas" inquit "Epiri novae in Notitia Hieroclis, ubi male Πολυχειριούπολις pro Πουλχειριούπολις editur. accepit autem nomen a Pulcheria Augusta, cuius haec Notitia tempore scripta videtur." optassem plura vir egregius constabillendae opinioni, quae illi in mundo fuisse non ambigo, produxisset: nam sola eius urbis mentio rem non constituit. quantum coniectura assequi possum; impulsus in eam est sententiam ipsa Synecdemii dispositione: provinciae Orientis eodem hic digestae modo ut in Ephesino et Chalcedonensi concillio, codice Theodosiano et Notitia imperii Orientis conspiciuntur, nec aliis magistratibus parent; vestigia innovationum, quas deinceps Iustinianus est molitus, vix ulla apparent; omniaque Theodosii secundi et Marciani temporibus prima fronte haud male respondere videntur. atque haec si citra dubium forent, prona ad suspicandum via aperiretur Hieroclem non alium atque eum esse quem φιλιστόρας λόγους reliquisse Io. Tzetzes Chilliad. 7 144 testis his versibus est:

Ἱεροκλῆς εἰσαύτως Φιλίστορσιν ἐν λόγοις
 ἔξῃς δέ, λέγων, εἶδομεν χώραν ἀύχμηροτάτην
 ἡλίῳ φλεγομένην τε, καὶ περὶ ταύτην ἄνδρας
 γυμνοὺς ἀνεστίους τε, πρὸς χάραϊς τῆς ἀρημου.
 ὃν οἱ μὲν ἀπεσκίαζον τὸ πρόσωπον ὀπίσκι,
 τοὺς πόδας δ' ἀνατείνοντες τὸ σῶμαν ἄλλο σῶμα.
 τούτων δὲ Στραβῶν μὲμνηται, καὶ τε τῶν ἀκεφάλων
 καὶ τῶν δεκακεφάλων τε καὶ τετραχειροπόδων.
 οὐσπερ ἐγὼ οὐκ ὄπωπα, φησὶν ὁ Ἱεροκλῆς·
 ταῦτα Ἱεροκλῆς μὲν.

623 liquet inde, quod verissime Io. Pearsonius Proleg. in Comment. alterius Hieroclis ad Aurea Carm. observavit, illum qui Φιλίστορας scripsit quam plurimas regiones peragrasse, resque in itinere visas aut aliunde cognitae scripto tradidisse, et libros quibus haec omnia erat complexus Φιλίστορας nominasse. iam cum Strabone posterior, et Stephano, qui eum in Βραχμῶνες et Ταρκυνία testem appellavit, aut prior aut aequalis fuerit, non utique, si cetera probe quadrarent, absurdum foret Φιλιστόρων et Συνεκδήμων eundem parentem agnoscere, praesertim cum Synecdemus similis ingenii scriptorem ostentet. quo minus tamen in his acquiescam, pauca faciunt, sed talia quae validissime et huic coniecturae et L.

Molsteinii sententiae pugnant. primo enim Syncedemus in provincia Osrhoëne Leontopolin recenset, quo nomine Callinicum aliquot a morte Marciani imperatoris annis ornatum fuisse suo loco ostendam; deinde in Pisidia reliquis urbibus Iustinianopolin accenset, quae cum a nullo nisi eius nominis imperatore, et mirifice huiusmodi titulis capto, cognominata sit, sine dubio scriptor, qui eam memorat, et Stephano urbium explanatore et Pulcheria Augusta multis annis recentior est, idem colligas ex provincia Pannonia, quae Orientis imperio hic subiicitur: illa Marciani Augusti tempore amissa prorsus erat, praedae Attilae atque Hunnis exposita, praetereaue extra Orientalis imperii fines, ut ex Notitia utriusque imperii certissimum est; quam cum reciparit virtus et providentia Iustiniani, sicuti Novella 11 praefert, utique ad eius aetatem demittendus Hierocles erit; qua an etiam multo possit esse inferior, nunc circumspicimus.

Notum in vulgus est multa cum imperatorem in provinciarum administratione mutasse: has aliis magistratibus mandasse, illarum nomina aut sustulisse prorsus aut ex binis unam et vicissim ex una binas fecisse: Hierocles vero cum Orientis nobis annumerarit provincias, singulis suos praepositos imponens, fortasse his in consilium missis et secum invicem comparatis suam nobis aetatem ostenderit. viam hanc nuper ingressus est eruditus auctor Dissert. Chorograph. Ital. med. aevi Sect. 5, cuius ductum, nostra passim adspergentes, in his vestigandis sequemur. ergo cum mutatis a Iustiniano provinciarum magistratibus ordiamur. iubet ille Novella 24 c. 1 ut qui Pisidiae praesit, praetor Iustinianicus sit et vocetur; quo eodem honore Lycaoniae praefectum Nov. 25 c. 1 et Thraciae Nov. 26 ornat; quarum provinciarum praepositi Hierocli sunt consulares. decernit praeterea ut Phrygia Pa-catiana et item Galatia prima spectabilem in posterum comitem habeant; cui utrique consularis ab Hierocle imponitur. est in Syncedemo Paphlagonia sub correctore, qui Nov. 29 praetor creatur, et Isauria sub praeside, quem comitem Nov. 27 esse vult. denique Phoenice ad Libanum moderatori Edict. 4, itemque Arabia subiiciuntur, quae hac in Notitia praesidi et consulari dicto sunt audientes. harum autem constitutionum pleraeque cum Belisario V. C. consule sint editae, iure utique optimo statuitur Syncedemum ante Belisarium consulem annumque 535 publicatum videri: ni enim id concesseris, danda ratio erit quamobrem in libello, quo provinciarum magistratus ex sui temporis more Hierocles describit, nulla prorsus de praetoribus Iustinianicis moderatoribusque mentio fiat. quo magis vero scriptoris aetas ad liquidum perducatur, in

eas provincias pergamas quas imperator aut sustulit funditas aut novis titulis auxit aut etiam plures esset iussit; quarum si nullum in Syncedemo indicium reperias, quid aliud profiteberis quam illis eum mutationibus esse priorem? memorat haec Notitia provinciam Honoriadem et praesidi subiicit: eam Iustinianus Nov. 29 c. 1 abrogat et artissime Paphlagoniae agglutinatum uni praetori mandat, *ὥστε καὶ τῶν ἐθνῶν, inquit, τούτων ἔχοντα τὴν ἀρχὴν ἠνωμένην καὶ μίαν ἀντὶ δύοῦ τῶν ἔμπροσθεν, φαιμέν δὲ Παφλαγονίας τε καὶ Ὀνωριάδος, καλεῖσθαι πραιτορα.* dividit praeterea Cappadociam ex Valentis Augusti instituto in binas, consularem utramque, si plerosque ms sequare, quos Nov. 30 in unam videtur conflare: *πᾶσαν, inquit, ἀνθυπάταιαν γενέσθαι τε καὶ καλεῖσθαι βουλόμεθα.* quae tamen an vincere, quod viro doctissimo videbatur, possint, re vera Iustinianum ex duabus Cappadociis unam exstruxisse, non iniuria dubites: nam discrete Nov. 20 c. 2 prima Cappadociae praesidem dignatione proconsulari condecoratum fuisse docetur; estque in ipsa Nov. 30 c. 10 ⁶²⁵utriusque Cappadociae mentio: *εἰ δὲ τις ἐξ ἑκατέρας Καππαδοκίας δίκη πεντακοσίων ἐλάττων χρυσῶν ἐφέσιμος γίνηται.* neque enim, si utramque in unam commutasset, utriusque distincte deinceps meminisset. esse in Haloandri editione novi *εἰ δὲ τις ἑτέρα ἐκ τῆς Καππαδοκίας δίκη:* sed prius praeroptaverim, tum quod oratio *ἑτέραν δίκην* vix ferat, tum quoniam Cappadociae duae nusquam una esse iubentur, tum etiam quod primae Cappadociae proconsul creetur, secunda non addita. utcunq; id ceciderit, insignitam Cappadocia mutationem subiit, Hierocli cum Syncedemo scriberet ignoratam; quae etsi ex proconsule Cappadociae prima explorata est, negligi tamen nolim eiusdem imperatoris decreto gentis eius dispositionem ecclesiasticam in alium ordinem fuisse conversam. huc usque binae fuerant Cappadocum metropoles, primae Cappadociae Caesarea, secundae Tyana: tertiam Muciason Tyanensi detractam et Iustinianopolin nuncupatam tertiae Cappadociae ipse imposuit. operae pretium fuerit ea de re perorantem audire Euphratam Tyanensem episcopum Collat. V conc. Constantinopol. 2 p. 96. "in illo" inquit "tempore sub Tyanensi civitate erat et Dohara et Nazianzus usque ad tempora huius pii imperii. piissimus autem imperator cum metropolitana iura dedisset civitati quae quondam quidem Mucissus, nunc vero Iustinianopolis nuncupatur, cum aliis civitatibus et Dohara et Nazianzum subiecit ei." haec si in Syncedemo praeteriri potuisse putaveris, quod a Notitia ecclesiastica sit diversus, debuit tamen Mucissus urbium catalogo inseri, non regionibus sive vicis, ut fit, si post metro-

polis dignitatem illi oppido collatam fuerit scriptus. ad haec accedit, Helenopontum consulari et Polemoniaco Pontum praesidi in hac Notitia attribui, Novella vero 28 abolito Ponti Polemoniaco titulo Helenopontum moderatori Iustiniano committi. porro duae tantum in Synecdemo Armeniae insunt, quas multifariam sectas Iustinianus (non, ut perperam Eustathius in Dionys. Perieges. 694, Iustinus) quatuor Novella 31 esse atque haberi vult. taceo quae Iustinianae primae causa decreverit Nov. 11, utque in Syria Theodoriadem, ne egregiae Theodoraee honor deesset, provinciam, de qua Novella 8, condiderit.

Mihi quae abunde ad aetatem scriptoris eruendam videntur. posses alioqui auxilio vocare urbes, quas suo et Theodoraee nomine illustres esse voluit, in unum catalogum a N. Alemanno ad Procopii Hist. Arcan. c. 11 coniectas, ni et aliae forent quarum rationem Hierocles nullam habuit. quod enim Iustinus primus Anazarbo atque Edessae pristinum nomen abstulit, utrique Iustinopoleos, quo et prior in Mopsuestana synodo (licet *Iustinianopolitanâ metropolis* vulgo p. 132 tom. 12 C. G. edatur) superbit, imposito titulo apud Euagrium H. E. 4 8 et Theophanem Chorogr. p. 146, eo nusquam, quantumvis illi tempori proximus, in Synecdemo has urbes dignatur.

Ille ergo quae in medio posui, satis superque evincunt nihil eorum quae Iustinianus novavit Hieroclem, cum hanc Notitiam vulgaret, inaudivisse videri; adeoque ante Belisarium consulem, cuius annum plures illarum constitutionum praeferunt, principe tamen Iustiniano scripsisse. nam ante hunc consulem fato concessisse, quod viro erudito in mentem venit arbitrari, vix indidem coegeris. potuit sane vulgato Synecdemo omnia quae imperator mutaverat addere, novamque eius editionem publicare: at id voluisse unde cognoscemus? quid si etiam priori editioni illa adstruxerit, et in nostram aetatem Notitia, ut primum e scriptoris calamo defluerat, devenerit? itaque ad Synecdemum ipsum descendamus, atque integerne et genuinus, et cuius generis sit Notitia, civilis an ecclesiastica, exploremus.

Non esse genuinum neque integrum Emmanuel Schelstratenus tom. 2 Antiq. Eccles. p. 720 sibi persuasit, tum quod ea quae de civitate Constantinopolitana ex Hierocle Constantinus Porphyrogenitus refert, in Notitia non compareant; tum ex eo quoque probari, quod Hieroclis opus 64 praefecturas seu provincias et 835 seu 935 civitates continerit, Notitia

autem 51 tantum provincias et 751 civitates exhibeat. quae accusationis capita si, ut oportet, expendantur, causam tenere haud poterunt; quod ut unicuique dilucescat, Constantini imperatoris l. 2 them. 1 verba, illis adnexa quae in superioribus exscripta dedimus, inseramus: ἀρχὴν οὖν τῆς Εὐρώπης τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων καὶ τοῦ κόσμου παντός, τὴν ἴσαν Ρώμην, τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐγὼ τίθημι. διὰ τοῦτο καὶ τὸ περὶ αὐτὴν θέμα, τὸ καλούμενον Θράκη, τὸ ἐν 627 τοῖς Εὐρώπης μέρεσι, θεμάτων πρῶτον τεθείκαμεν. quis enim, quod bene advertit Anselmus Bandurius, non viderit haec non Hieroclis sed Constantini verba esse, causam explicantis cur Thraciae themati inter Europaea primum locum assignarit. iam quod numerum provinciarum non aequare 64 adiungit, id in Caroli a S. Paulo editionem valebit, non eam quam primus ipse in publicum dedit, ab Holsteinio ex Farnesiano ms pluribus provinciis auctam. novi doctissimus Dissert. Chorogr. Ital. auctorem autumasse non 64 provincias sed 65 esse debere, quoniam in Synecdemo Pamphylia secunda memoratur, nusquam prima: cui ego opinioni nullum nisi in Latina versione praesidium reperio. etsi enim ex ecclesiastica dispositione Pamphylia in duas fuerint partiti, ut et duae hic recenserentur nihil fuit necesse, praesertim cum una duntaxat in Notitia Imperii Orientis reperiatur, nec duas Iustinianus, ut Novella 8 indicio est, noverit. id infirmari nolim, deesse plures civitates, nec numerum 935 rotundari. grassata librariorum negligentia, ut in ceteris omnibus, et hic est; multaque, quia vitiosiora videbantur, neglexit, alia turpissimis mendis foedavit. neque nupera ea corruptela est: si de Constantini imperatoris codice ex illis quae in l. 2 Them. inde transtulit, coniecturam feceris, corruptissimum, neque nostris munditie, quamvis admodum inquinatis, praestantiorem reperies: summa ille imis miscuit et provinciarum terminos frequentissime migravit. quae vitia ut agnosco, tamen criminationes quae in hanc Notitiam adferuntur, et quibus peccatorum quorum innocentissima est rea peragitur, repellendas existimem; quod ne nunc exsequar alia prohibent.

Quaerendum est, civilisne an ecclesiastica fuerit? Io. Harduinus in Antirrhethico et Numis urb. antiq. illustr. litem secundum ecclesiasticam dedit, licet, cur eam tulerit sententiam, docere neglexerit; et post Harduinum plures. haud tamen iure: nihil enim Synecdemus praecipuum habet, unde ecclesiasticis Notitiis accensendus videri possit. nulli, ut bene auctor Dissert. Chorogr., throni, rariae metropoles, nulli archiepiscopi, nulli autocephali; cumque in una saepe provin-

cia plures metropoles, tametsi dignitate impares, fuerint, uti ⁶²⁸ in Bithynia Nicomedia Nicaea et Chalcedon, vix unam atque alteram, saepenumero etiam nullam, eo titulo cohonestat. ad hoc, haud paucae recensentur urbes quibus nullus unquam episcopus fuit; quarum exempla cum suis quaeque locis admetiri constituerim, una hic Scythia defungar. illi 15 urbes contribuuntur; unde singulis episcopis, si ecclesiastica foret Notitia, subditas fuisse existimares, cum tamen omnes unius Tomitani praesulis curae commissae fuerint. si addubites, Sozomenum H. E. 6 21 auctorem dabo: τοῦτο δὲ τὸ ἔθνος πολλάς μὲν ἔχει καὶ πόλεις καὶ κώμας καὶ φρουρία, μητρόπολις δὲ ἐστὶ Τόμις, πόλις μεγάλη καὶ εὐδαιμόνων, παράλιος, ἐξ εὐωνύμων εἰσπλέοντι τὸν Εὐξείνιον καλούμενον Πόντον. εἰσέτι καὶ νῦν ἔθος παλαιὸν ἐνθάδε κρατεῖ, τοῦ παντός ἔθνος ἓνα τὰς ἐκκλησίας ἐπισκοπεῖν. utique si Synecdemus episcoporum ordinem et dignitates describeret, ut omnes eius provinciae urbes enumeraret nihil opus fuisset: unam Tomitanam, ut in Notitiis ecclesiasticis assolet, gentis praesuli dare potuisset. deinde plures plerisque in provinciis urbes, quae suos sibi episcopos habuerunt, quod in Notitia ecclesiastica insolens est, negliguntur. nec eo tamen telo alia omnia sentientes vehementius urserim: quid si illae exciderint? et sane multas negligentiam exscriptorum deperditas esse mihi persuadeo. nam cui credibile fiet, ut uno exemplo utar, in Mesopotamiae provincia solam Amidam Hieroclis aetate Romanis fuisse superstitem? imo vero plures ibi florebant, sed a librariis susque deque habitae; qui, si absque codice Farnesiano fuisset, unam itidem Phoenicae maritimae reliquissent Tyrum. quid porro tituli magistratum, quibus provinciae administrandae attributae fuerunt, ad Notitiam ecclesiasticam? quid Synecdemi nomen, quod huic Notitiae inscriptum est? id peregrinationis comitem adsignificat, argumentoque est Hieroclem provincias obituris succurrere et imperii Orientis amplitudinem in brevi quasi tabella praepingere voluisse. quae mihi caussa videtur cur provinciarum ordinem, uti praefectis et vicariis suberant, accuratissime servarit. libet id ostendere, quod illa re suam ab ecclesiasticis Notitiis prorsus ⁶²⁹ distinxerit. primum Thraciarum dioecsin, in 6 provincias descriptam et vicario parentem, quo de Notit. imp. Orient. c. 132 exsequitur: tum Macedoniae et Daciae dioecsin praefecto praetorii Illyrici attributam; cui nuper a Iustiniano reciperatam Pannoniam, quae ante praefecto praetorii Italiae commissa fuerat, adiungit. hanc excipit Asiana 11 provinciarum, tum Pontica totidem provinciarum, dein Orientis provinciae 15, tandem Aegyptus, prorsus ut in Notitia imp. Ori-

entis c. 1, omnes praefecti praetorio Orientis dispositioni et curae mandatae.

Atque haec de Synecdemo; cuius primam editionem Carolo a S. Paulo debemus, sed 14 provinciis mutilam. aliam animo agitasse Iac. Sirmondum ex quadam eius ad L. Holsteinium epistola p. 471 ed. Venet. suspicere: "de Hieroclis Synecdemo" inquit "gratuler an dolcam nescio. imo re vera doleo tibi non a me dono datum fuisse, cum expeteres; et quod ego mihi contingere optabam, ut aliud exemplar nanciscerer, id tibi potius obtigisse gaudeo; atque ut ex animo me gratulari intelligas, si ad reliqua tua Geographica, cum ad Cramosium mittes, Africanam nostram adiici iubes, non defugiam." quod, uti advertis, consilium deinceps repudiavit. vidit versavitque cum Sirmondi ms Henr. Valesius, sicuti ad Ammian. 31 11 profitetur, haud obscure plurimis cum vitiis obsitum fuisse innuens. demum L. Holsteinio bona quaedam fortuna plures manu exaratos codices, Vaticanum Altempsonianum et Farnesianos, obtulit, quorum ope correctum et 14 provinciis auctiorem Synecdemum praeter alia Geographica, de quibus Lambecius Bibl. Caesar. l. 6 p. 268, vulgare proposuerat; quibus conatibus, ne egregie inchoati absolventur, cum viri praestantissimi fatum obstitisset, latuere diu in Barberina bibliotheca schedae, donec Emmanuel Schelstratenus inde erutas publicaret, et Antiq. Ecclesiast. t. 2. p. 689 Hieroclem variis, quae vocantur, lectionibus et Latina Holsteinii versione instructum insereret. post deinde Anselmus Bandurinus dignum censuit qui indidem sumptus tomum I Imperii Orientalis p. 31 ornaret. nos quoniam spe scripti codicis excidimus, eas editiones contendemus, et ex mss variantibus scripturis illas quae veriores aut propius a recto recedentes videbuntur amplexabimur, reliquis, ut diiudicandi facultas ne auferatur, suo loco adscriptis. Latinam versionem, quod nomina urbium ea carere possent, et ne praeter rem libri moles increceret, recidimus. habes instituti rationem; quam si harum rerum peritis probavero, satis uberem vigilati laboris fructum me percepisse arbitror.

Haec scripseram, iamque ad pag. 673. deveneram, cum mihi officiosissime vir clarissimus Sigeb. Havercampus ΤΑΞΙΝ ΠΡΟΚΑΘΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ, ex ms Bonaventurae Vulcanii excerptam, transmitteret. suspicatus fueram ex quadam Cl. Iac. Gronovii post Berkelii Stephanum nota eam τὰς αὐτῶν aut partem esse Synecdemi aut certe in eodem codice Synecdemum lectitari; neque vana ea fuit suspicio: prorsus enim integer, etsi sine Hieroclis nomine, conspicitur, titulo praescripto quem et Imp. Constantinus l. 2 Them. 1

agnoscit. legit autem *) atque in his praecipue, quodque provinciarum nomina semper in secundo casu ponat, codex ille ab editis discrepat; pro cuius usu gratiae viro clarissimo debentur ingentes.

*) Lectiones codicis suis iam locis positas invenies. 1B.

PETRI WESSELINGII

PROLEGOMENA.

ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΣΤΡΕΚΛΗΜΟΣ.

Εἰσὶν αἱ πᾶσαι ἐπαρχίαι καὶ πόλεις αἱ ὑπὸ τὸν βασιλέα τῶν Ῥωμαίων τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπαρχίαι ξδ', πόλεις θλε', ὡς ὑποτίθεται.

α'. Ἐπαρχία Θράκης Εὐρώπης, ὑπὸ κονσουλᾶριον, πόλεις ιδ', Εὐδοξίουπολις, Ἡράκλεια, Ἀρκαδιούπολις, Βιζύη, Πάνιον, Ὀρνοι, Γάνος, Καλλιόπολις, Μορτζος, Σιντική, Σαναδία, Ἀφροδισιάς, Ἄπρος, Κοῖλα.

β'. Ἐπαρχία Ῥοδόπης, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ζ, Αἶνος, Μαξιμιανούπολις, Τραιανούπολις, Μαρώνεια, Τόπειρος νῦν Ῥούσιον, Νικόπολις, Κερεόπυργος.

γ'. Ἐπαρχία Θράκης, ὑπὸ κονσουλᾶριον, πόλεις ε', Φιλιππούπολις, Βερόη, Διοκλητιανούπολις, Σεβαστούπολις, Διόπολις.

6 post Ῥωμαίων Constantinus I. 2 Them. 1 διοικούμενα 8
κονσουλᾶριον editi ante Wesselingium (W), κονσουλᾶριων Constan-
tinus (C). 10 πανόμιον ante W γάννος mss σιλτική
mss praeter Leidensem (L) συναδία ante Bandurium, σανά-
δα C 11 ἄπρος C κοῖλα ante W 13 μαρτζο τὸ πυρός
ante W 16 βερόν ante W Διόπολις margo Bandurii:
ceteri ante W om

δ. Ἐπαρχία Αἰμιώντων, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ε', Ἀδριανούπολις, Ἀγχιάλος, Δεβαλτός, Πλωτινούπολις, Τζοΐδης.

ε. Ἐπαρχία Μωσίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ζ', Μαρκιανούπολις, Ὀδησσος, Δοροσιόλος, Νικόπολις, Νοβαί, Ἀπιαρία, Ἀβριττος.

ς. Ἐπαρχία Σκυθίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ιε', Τόμις, Διονυσόπολις, Ἀχραι, Καλλατίς, Ἰστρος, Κωνσταταντιάνα, Ζέλδεπα, Τρόπιος, Ἀξιούπολις, Καπίδαβα, Κύσας, Τρόσμις, Νοβιοδοῦνος, Αἴγισσος, Ἀλμυρίς.

10 ζ. Ἐπαρχία Ἰλλυρικοῦ. α. Μακεδονία ὑπὸ κομιστάριον, πόλεις ιβ', Θεσσαλονίκη, Πέλλη, Εὐρωπος, Δίον, Βέρροια, Ἐορδαία, Ἐδεσσα, Κέλλη, Ἀλμοπία, Λύρισσα, Ἡράκλεια Λύκκον, Ἀνταγνία Γεμίνδου, Νικέδης, Δόβορος, Ἰδομένη, Βράγιλος, Τρίμουλα, Παρθικόπολις, Ἡράκλεια

15 Στρυνουῦ, Σέρραι, Φίλιπποι, Ἀμφίπολις, Ἀπολλωνία, Νεάπολις, Ἀκανθος, Βέρρη, Ἀραυρος, κλίμα Μεστικὸν καὶ Ἀκόντισμα, νῆσος Θύσος, νῆσος Σαμοθράκης.

η. Ἐπαρχία Μακεδονίας β', ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις η', Σιόλοι, Ἄργος, Εὐστραῖον, Πελαγονία, Βάργαλα, Κελαϊνίδιον, Ἀρμονία, Ζάπαρα.

θ. Ἐπαρχία Θεσσαλίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ιε', Λάρισσα, Δημητριάς, Θῆβαι, Ἐχινάδος, Λύμια, Ὑπατα, Μητρόπολις, Τρίκη, Γόμφοι, Καισαρεία, Διοκλητιανούπολις, Φάρσαλος, Σάλτος Βουραμίνσιος, Σάλτος Ἰόβιος, νῆσος Σκό-

25 πελος, νῆσος Σκιάθος, νῆσος Πεπάρηθος.

1 ε] Ξ C 2 ἀχιάλος διρέριτος πλουτικουπόλις ante W 3.
 ὑπὸ — Σκυθίας om C 6 ιδ' C 7 καλάτης mss, καλα-
 ταις editi ante W 8 ζέδελπα ante W, ζέλπα C, ξέλλεπα L
 τρόπιος L καπίδαβα ante W 9 νοβιοδοῦντος αἴγισσος
 ante W 11 λα' C 12ος, βέρροια, εορδέα ante W 12
 κέλλη ante W 13 αλμοπία ante W, αλμοπία C 14 λήρισσα
 om C 15 διόβορος ante W, διόβορος C 16 κλίμα, μετικόν L, κλίμα,
 μετικόν ceteri 19 κελενίδην ante W 21 ις' C 22 αί-
 χιονίον ante W 23 τρέκκι mss, τρέκκι editi ante W 24 φάρ-
 σαλία omnes. Carolus a S. Paulo Παιωνίαν addit, prorsus in-
 tempestivè, quippe a Thessalia remotissimam. W 24 φάρ-
 σαλία ante W 25 σατοβουραμίνσιον ante W, qui in textu Σαλ-
 τοβουραμίνσιον σατοσιόβιος ante W σπεπία C, ἀπέπια
 Carolus a S. Paulo 25 πεπαρίσθης idem

ί. Ἐπαρχία Ἑλλάδος ἤγονν Ἀχαΐας, ὑπὸ ἀνθύπατον, πόλεις σθ', Σκαρφία, Ἐλάτειν, Βοιὸν καὶ Ἀρναμίαν, Λαυλία, Χαιρώνεια, Ναυπακτος, Δελφοί, Ἀμφισσα, Τιθώρα, Ἀμβρουσος, Ἀντίκυρα, Λεβαδία, Κορώνεια Βοιωτίας, Στίρις, Ὀποῦς, Ἀνάστιασις, Ἐκειψος, νῆσος Εὐβοία, Ἀθηδών, Βουμέλιτα,⁵ Θεσπιαί, Ἰγνῆς Θύσθαι, Θῆβαι μητρόπολις Βοιωτίας, Τάναγρα, Χαλκῆ νῆσος Εὐβοίας, Πορθμός, Κάρυστος, Πλαταιαί, Αἰγούσθαι, Ἀθῆναι μητρόπολις Ἀττικῆς, Μέγαρον, Πυγαί, ἐμπόριον Κρομμυῶν, Αἴγινα νῆσος, Ποικιλοῦσα, Κέα, Κυθρος, Δῆλος ἄδελος, Σκῦρος Ταλαμίνη μέχρι Θερμοπυλῶν,¹⁰ Κόρινθος ἢ ποτε Ἐφύρα μητρόπολις πάσης Ἑλλάδος, Νέα Σικυῶν, Αἴγιρα, Αἴγιον, Μεθώνη, Τροίζην, Ἐπίδανρος, Ἐρμιόνη, Ἄργος, Τέγαι, Θύρπουσα, Μαντίνεια, Λακεδαιμών μητρόπολις τῆς Λακωνικῆς ἢ πρὶν Σπύρτη, Γεράνθραι, Φαραί, Ἀσωπὸς[πόλις], Ἀκριαί, Φιάλεια, Μεσσηνή, Κορώνη,¹⁵ Ἀσίγη, Μοδώνη, Κυπαρισία, Ἥλις μητρόπολις Αἰτωλίας, νῆσος Κεφαλληνία, νῆσος Πάνορμος, νῆσος Ζάκυνθος, νῆσος Κυθηρία, νῆσος Μύκων, νῆσος Στροφαδία, νῆσος Μόλος ἀντικρὺ Κορίνθου, νῆσος Δωροῦσα, νῆσος Λήμνος, νῆσος Ἴμβρος.²⁰

ια. Ἐπαρχία Κρήτης, ὑπὸ κονσουλάριον, πόλεις κβ', μητρόπολις Γορτύνη, Ἰνατος, Βίεννα, Ἱερύπυδα, Καμάρα, Ἀλλυγος, Χερσόνησος, Λύκτος, Ἀρκαδία, Κνωσός, Σοῦβριτος, Ὀαξος, Ἐλευθέρα, Λύμπαι, Ἄπτερα, Κυδωνέα, Κίσσamos, Καντανία, Ἐλνρος, Αἰσος, Φοινίκη ἤτοι Ἀραδὴν, νῆσος²⁵ Κλαῦδος.

ιβ. Ἐπαρχία παλαιῶς Ἰπείρου, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ιβ', μητρόπολις Νικόπολις, Λαδώνη, Εὐροία, Ἄκτιον, Ἀθριανουπό-

1 ἤγονν add W 2 ἡλίτινα apud Bandurium βοὲ καὶ δριμύα ante W 3 ἀμφισσα ante W 5 ἀνθοδώ Carolus a S. Paulo 6 πάντγρα idem 7 χάριστος aut χάριστος ante W πλαταιαί L: ceteri πλαταιαί 8 αἰγούσθαι Carolus a S. Paulo 9 κρομμῶν ante W, qui Κρομμῶν. αἰγινῆσος L ποτιοῦσα ante W, ποτιοῦσα L 10 ταλαμίνη L. στή λιμνὴ i. e. Λήμνος Christophorus Wordsworthus (Athens and Attica p. 2). μέχρι C, μετὰ L, με vulgo Θερμοπυλῶν Cl, Θερμοπύλαι vulgo 11 ἔφυρος ante W 12 αἰγίραι I, αἰγαί ante W μεθώναι mas ἀρξαινα ante W, qui Τροίζηναι 21 ὑπὸ ἡγεμόνα ante W 22 ἱερὰ πύδα ante W 24 ὁ ἄξιος ante W 25 φοινίκη ἀραδέναι ante W

λις, Ἄκρων, Φοινίκη, Ἀγχιασμός, Βουθρωτός, Φωτική, Κέρκυρα νῆσος, Ἰθάκη νῆσος.

17. Ἐπαρχία νέας Ἠπείρου, ὑπὸ κορσουλάριον, πόλεις θ', Ἀσφράχιον ἢ ποτε Ἐπίδαμος, Σιάμπα, Ἀπολλωνία, Βοῦλις, 5 Ἀματιία, Πσυλχεριούπολις, Αὐλών, Ἀνχιιδὸς μητρόπολις, Διστρῶν καὶ Σκεπῶν.

18. Ἐπαρχία Λακίας μεσογειον, ὑπὸ κορσουλάριον, πόλεις ε', Σαρδική μητρόπολις, Πανταλία, Γερμανά, Ναϊσός, Ῥεμειάνα.

19. Ἐπαρχία τῆ παρα . . . ὑπὸ κορσουλάριον, πόλεις ε', Ῥατιάρια μητρόπολις, Βονωνία, Ἀκνές, κάστρα Μάρτις, Ἰσκος.

20. Ἐπαρχία Δαρδανίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις γ', Σκοῦ-
νοὶ μητρόπολις, Μηρίων, Οὐλπιάνα.

21. Ἐπαρχία Πρεβάλεως, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις γ', Σκό-
δρα, Λίσσος, Δωρῆκιον μητρόπολις.

22. Ἐπαρχία Μυσίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ε', Βιμε-
νάκιον μητρόπολις, Σγγιδόνος, Γρατιανά, Τρικόνια, Ὀρρεον
Μάργον.

23. Ἐπαρχία Παννονίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις β', Σέ-
μιον, Βασιάνα.

24. Ἐπαρχία Ἀσίας, ὑπὸ ἀνθύπατον, πόλεις μγ', Ἐφε-
σος, Ἀναία, Πριήγη, Μαγνησία Μαιάνδρον, Τράλλεις, Νύσ-
σα, Βηρόουλα, Μαστιυρα, Ἀνίγητα, Ὑπαιπα, Ἀρχαδιούπολις,
25 Λιδὸς ἱερόν, Εὐάζα, Κολοσῆ, Ἀλγίζα, Νικόπολις, Παλαιὰ
πόλις, Βαρέττα, Ἀδλίον κώμη, Νέα αὐλή, Κολοφών, Μητρό-
πολις, Λέβεδος, Τίος, Σμύρνα, Κλαζομεναί, Σιτρώτη, Μα-
γνησία Σιπύλον, Αἰγάη, Τῆμνος, Φώκαια, Μύρινα, Κύμη,
Πέργαμος, Ἐλαία, Πιτάνη, Τιάραι, Θεοδοσίον πόλις, Ἄδρα-
30 μύτιον ἢ ποτε Ἀύρησος, Ἀντανδρος, Γάργαρα, Ἄσσος.

4 σκάππα aut σκάπτα, et mox βοῦλος aut βοῦλης ante W 5
ἀλγιδος C μητρόπολις ληστῶν καὶ σκεῦτων L 10 πα-
λαιῆ C 11 βογοπία L, μονοπία ceteri μάρτις Ἰδασ ante W
15 πρέβαλε L, πρεβάλεων ceteri 24 ἕπηπα L 25 κολοα-
σιες L, κολοασίς ceteri 26 Carolus a S. Paullo Ἀδρησιού-
πολις Κύμη emendat, nulla iusta causa motus. W 28 ἀσπῆ L
29 ἀντανδρος L, ἀτανδρος ceteri

κα'. Ἐπαρχία Ἑλλησπόντων, ὑπὸ κοουσουλάρων, πόλεις λ',
Κύζικος μητρόπολις, Προικόνησος, ἡ Ἐξορία, Βαρίσπη, Πά-
ριον, Αἰμψακός, Ἄβυδος, Δάρδανον, Ἴλιον, Τρωάς, Σκάμαν-
δρος, Πολίγνα, Ποικανηρός, Ἀταρνεά, Ῥέκετα, Βλαῦνδον,
Σιέλαγα, Μόλις, Γέρμαι, Ἄπταος, Κέσγη, Σάγαρα, Ἄδρια-5
νοῦ Θῆραι, Ἡραι, Πιονία, Κοινοσίγη, Ἀργίλα, Ἔως Τράδος,
Μανδακάδα, Ἐργαστήριον, Μάνδραι, Ἴπποι, Ὀκη, Σίδηρον,
Σιήψις.

κβ'. Ἐπαρχία Φρυγίας Πακατιανῆς, ὑπὸ κοουσουλάρων,
πόλεις λθ', Λαοδίχεια, Ἰεράπολις, Μόσυνα, Ἄπτοσδα, Τρα-10
πεζούπολις, Κολασσαί, Κερετάπα, Θεμισόσιον, Οὐαλεντία,
Σαναός, Κοινοῦπολις, Σιτούπολις, Κράσος, Λουνδα, Πέλαται,
Εὐμένεια, Σιβλία, Πέπουζα, Βριάννα, Σεβίαστη, Ἴλουζα, Ἀκμο-
νία, Ἄλλιοι, Ἰουχαράταξ, Διόκλεια, Ἀρίστιον, Κύνδισσος,
Ἄππια, Εὐδοκίης, Ἄζανοί, Τιβερινούπολις, Κῆδοι, Θεοδοσία, 15
Ἄγκυρα, Σύνναος, Τημένου Θῦραι, Τρανούπολις, Πουλχερια-
νούπολις.

κγ'. Ἐπαρχία Λυδίας, ὑπὸ κοουσουλάρων, πόλεις κγ',
Σάρδεις, Φιλαδέλφεια, Τρίπολις, Θυάτειρα, Σίται, Μαιονία,
Ἰουλιανούπολις, Τράλλης, Ἀθήλιούπολις, Ἄπταλία, Ἐρμωκα-20
πηλία, Ἀκρασός, Ἀπόλλωνος ἱερόν, Τάβαλα, Βύρις, Κεράση,
Μεσοτίμωλος, Ἀπολλωνίς, Ἰεροκαστέλλεια, Μοστήμη, Σατα-
λέων, Γόρδος.

κδ'. Ἐπαρχία Πισιδίας, ὑπὸ κοουσουλάρων, πόλεις κς',
Ἀντιόχεια, Νεάπολις, Αἰμέναι, Σαβίνοι, Ἄπμενία, Πάππα, 25
Σινιάνδος, Λαοδίχεια κεκανμένη, Τυράϊον, Ἀδριανούπολις,
Φιλομήλιον, Σωζόπολις, Τυμανδρος, Μητρόπολις, Ἀπάμεια,
Εὐδοξιούπολις, Ἀγαλασσός, Βύρις, Σελευκεια ἡ σιδηρᾶ, ὁ
Τιμβριάδων, Θεμισόσιος, Ἰουστινιανούπολις, Μάλλος, Ἀδάδα,
Ζόρζιλα, Τιτνασσός. 30

κε'. Ἐπαρχία Λυκαονίας, ὑπὸ κοουσουλάρων, πόλεις ιη',
Ἰκόνιον μητρόπολις, Λύστρα, Μίσθεια, Ἀμβλαδα, Οὐύσαδα,
Ὀμόναδα, Ἰλιστρα, Λύρανδα, Δέρβαι, Βαρατή, Ὑδη, Ἰου-

1 verius λγ'. W 6 Θῆραι] καὶ Ἡρας L, καὶ Θῆραι ceteri 7
ἀκασίδηρον L, ὁ κισίδηρον ceteri 9 πακατιανῆς L, πακατια-
νῆς ceteri 30 ζόρζιλα ms. Letal. 33-δέρβα, βέρβα L

ρέπολις, Κόρνα, Σάβατρα, Πτέρνα, Κάννα, Γλαύαμα, Πύργον.

κς'. Ἐπαρχία Φρυγίας Σαλονταρίας, ὑπὸ κοινουλάριον, πόλεις κγ', Εὐκαρπία, Ἱεράπολις, Ὀτρος, Σικτόριον, Βροῦζος, κληρὸς Ὀρεινῆς, κληρὸς Πολιτικῆς, Δεβαλάκια, Λυσιᾶς, Σύνναδα, Πρύμνησος, Ἴψος, Πολύβοτος, Δοκίμιον, Μητρόπολις, Μῆρος, Νακολία, Δορύλαιον, Μίδαιον, δῆμον Λυκαόνων, δῆμον Αὐράκλεια, δῆμον Ἀμαδάσσης, δῆμον Πραιπενίσσον.

κζ'. Ἐπαρχία Παμφυλίας, ὑπὸ κοινουλάριον, πόλεις μζ', 10 Πέργη, Σύλαιον, Μάγυδος, Ἀτταλία, δῆμον Οὐλίλαμπος, Τρέσσενα, δῆμον Καναύρα, Ἰοβία, Τερμησοῦς καὶ Εὐδοκίᾶς, δῆμον Μενδένεω, δῆμον Πάγλα, Ἴσινδα, Βέρβη, Σινδαῦνδα, Μυωδία, χωρὶς Μιλναδικά, Ὀλβασα, Παλαιάπολις, Λυσιᾶς, Κόμιανα, Κόλβασα, Κρηῖνα, Πανέμου τεῖχος, Ἀριασσός, Μα- 15 ξιμιανούπολις, κτῆμα Μαξιμιανουπόλεως, Ῥεγησαλάμαρα, Λιμβόραμα, Κόδρουλα, Δεμουσία, δῆμον Σαβαιῶν, Παστοληριστός, Σίλη, Πριμούπολις, Σίδη, Σέρνα, Λύρβη, Κασσά, Κότανα, Ὀρυννα, Κορακῆσιον, Σύεδρα, Καράλια, Κορυβρασός.

20 κη'. Ἐπαρχία Λυκίας, ὑπὸ κοινουλάριον, πόλεις λδ', Φασηλῆς, ὁ Ἄναπος, Γύγαι, Ἀκαλισσός, Ἐδεβησοῦς, Λίμυρα, Ἀρύνκανδα, Ποδάλεια, Χῶμα, Ῥεγκυλιάς, Μύρα μητρόπολις, Ἀρνεαί, Κυάνεαι, Ἀπερλαί, Φελλός, Ἀντιφελλός, Κάνδυβα, Εὐδοκίᾶς, Πάταρα, Ξάνδος, Κόμβη, Νύσα, Πί- 25 ναρα, Σίδυμα, Τλώς, Τελμισσός, Καῦνος, Ἀραξα, Βουβῶν, Οἰνόανδα, Βύλβουρα, Κομιστάραος.

κθ'. Ἐπαρχία Νήσων, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις κ', Ῥόδος, Κῶς, Σάμος, Χίος, Μιτυλήνη, Μέθυμνα, Πέτελος, Τένεδος, Προσελήνη, Ἄνδρος, Τήνος, Νάξος, Πάρος, Σίφνος, Μῆλος, 30 Ἴος, Θήρα, Ἀμουργός, Ἀστυπάλαια.

4 Ἱερόπολις L 5 πολεμῆ vel πολεμηκός editi δεβαλλία ms
11 Ἰοβία L: ceteri Ἰοβία εὐδοκίᾶς L: ceteri εὐδοκία 12
βερβῆ ante W 13 μυωδία L χωρὶ ante W 16 σα-
βῶν L 18 ὀρέμμενα ante W ἄλβασος ante W αῦ-
πος Bandurinus 22 ἀρύνκανδα ante W μοίρα Schelstrate-
nus et Bandurinus 23 ἀρνεαί ante W, ἀρνεαία ms 24 μί-
σαι ms 25 δίδωμα πλῶ editi ante W 26 κομιστάριος L
30 ἀμολγός ms

λ'. Ἐπαρχία Καρίας, ὑπὸ κοινουλάριον, πόλεις λ', Μίλητος, Ἡράκλεια Λατιμοῦ, Μύνδος, Ἀλικαρνασσοί, Κνίδος, Κέρραμος, Μύλασα, Στρατονίκεια, Ἀμιζῶν, Ἀλινδία, Ἀλάβανδα, Ὀρθωσία, Ἀρπασα, Νεάπολις, Ὑλάριμα, Ἀντιόχεια, μητρόπολις Ἀφροδισιάς, Ἡράκλεια Σαλβάκιος, Τάβαι, Ἀπολ-5
λωνιάς, Σεβαστόπολις, Ἰασος, Ἐρξος, Μαρκιανούπολις, Ἀναστασιούπολις, χωρία πατριμοσιάλια, Κιβύρα, Κοκτημαλικαί.

λα'. Ἐπαρχία Ποντικῆς α', ὑπὸ κοινουλάριον, πόλεις ις', Χαλκηδών, Νικομήδεια, Πρωίνετος, Ἐλενόπολις, Νίκαια, Βασιλινούπολις, Κίος, Ἀπάμεια, Προῦσα, Καισάρεια, Ἀπολ-10
λωνία, Δασκύλιον, Νεοκαισάρεια, Ἀδριανοί, Ῥεγεταταῖος, Ῥεγέδωρις.

λβ'. Ἐπαρχία Ὀνωριάδος, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ε', Κλαυδιούπολις, Προουσία, Ἡράκλεια, Τίος, Κρατία, Ἀδριανού-15
πολις.

λγ'. Ἐπαρχία Παφλαγονίας, ὑπὸ κορίκτορα, πόλεις ε', Γάγγρα, Πομπηϊούπολις, Σόρα, Ἀμάστριον, Ἰωνόπολις, Δά-
δουβρα.

λδ'. Ἐπαρχία Γαλατίας α', ὑπὸ κοινουλάριον, πόλεις ζ', Ἄγκυρα μητρόπολις, Ταβία, Ἀσπονα, Κίνα, Ῥεγελαγανία, 20
Ῥεγέμνιζος, Ἡλιούπολις.

λε'. Ἐπαρχία Γαλατίας σαλονταρίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πό-
λεις θ', Πεσινοῦς, Ῥεγεμανρέκιον, Πητινησσός, Ἀμάριον, Κλάνεος, Ῥεγετροκνάδα, Εὐδοξιάς, Μυρικιῶν, Γερμία.

λς'. Ἐπαρχία Καππαδοκίας α', ὑπὸ κοινουλάριον, πό-25
λεις δ', Καισάρεια, Νύσσα, τὰ Θέρμα, Ῥεγεποδανδός.

λζ'. Ἐπαρχία Καππαδοκίας β', ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις η', Τύανα, Φανστινούπολις, Κύβιστρα, Ναζιανζός, Σάσιμα, Παρ-
νασός, Ῥεγεδόουρα, Ῥεγεμουκισός.

λη'. Ἐπαρχία Ἐλενοπόντου, ὑπὸ κοινουλάριον, πόλεις ζ', 30
Ἀμασία, Ἰβωρα, Ζήλα, Σάλτον Ζαλίχην, Ἄνδραπα, Ἀμισός, Σινώπη.

1 λς' ante W	3 ἀμιζῶν ante W	ἀλάπανδα ante W	4
ἀλάρημα L, ὑλάρημα ceteri	5 τάβας Bandurius	8 α'	
vulgo om	11 ἀδριανός L	Ῥεγεταταῖος L	12 Ῥεγο- δωριές L, Ῥεγοδάρις ceteri
	14 πρασίας editi	πῶς mss	
17 πάγρα Bandurius et Schelstratenus	19 α' mss om	24	
μυρακιῶν ante W	27 κοινουλάριον vulgo	30 Ἐλενοπό- λιως Schelstratenus et Bandurius, ἐλεπόριου L	

λθ'. Ἐπαρχία Πόντου Πολεμωναίου, πόλεις ε', ὑπὸ ἡγεμόνα, Νεοκαισάρεια, Κόμονα, Πολεμῶνιον, Καρασοῦς, Τραπεζοῦς.

μ'. Ἐπαρχία Ἀρμενίας α', ὑπὸ κονσουλᾶριον, πόλεις ε', 5 Σεβάστεια, Νικόπολις, Κολώνεια, Σατάλα, Σεβαστούπολις.

μα'. Ἐπαρχία Ἀρμενίας β', ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ε', Μελιτηνή, Ἄρκα, Ἀράβισσος, Κουκουσός, Κόμονα, Ἀραραθία.

μβ'. Ἐπαρχία Κιλικίας α', ὑπὸ κονσουλᾶριον, πόλεις η', 10 Ταρσός μητρόπολις, Πομπηϊούπολις, Σεβάστη, Κώρυνκος, Ἄδανα, Ἀγούστα, Μάλλος, Ζεφύριον.

μγ'. Ἐπαρχία Κιλικίας β', ἡ ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις θ', Ἀνάξαρχος μητρόπολις, Μοψουεστία, Αἴγαι, Ἐπιφανία, Ἀλεξάνδρεια, Ῥώσος, Εἰρηνούπολις, Φλαβίς, Κασταβάλα.

15 μδ'. Ἐπαρχία Κύπρου τῆς νήσου, ὑπὸ κονσουλᾶριον, πόλεις ιε', Κωνσταντία μητρόπολις, Ταμασσός, Κίτιον, Ἀμαθοῦς, Κούριον, Πάφος, Ἀρσινόη, Σόλοι, Λαπίδος, Κιρβοῖα, Κύθροι, Καρπάσιον, Κυρηνία, Τριμιθούντιον, Λευκουσία.

με'. Ἐπαρχία Ἰσσυρίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις κγ', Σελευκεία μητρόπολις, Κελένδερεις, Ἀνεμούριον, Τιτιούπολις, Λάμος, Ἀντιόχεια, Ἰουλιόσεβαστή, Κέστροι, Σελινοῦς, Ἰοταίη, Διοκαισάρεια, Ὀλβη, Κλαυδιούπολις, Ἰεράπολις, Δαλλισανδος, Γερμανικόπολις, Εἰρηνούπολις, Φιλαδέλφεια, Μωλώη, Ἀδρασός, Ζεέδη, Νεάπολις, Λαύζαδος.

25 μς'. Ἐπαρχία Συρίας α', ὑπὸ κονσουλᾶριον, πόλεις ζ', Ἀντιόχεια ἡ πρὸς Λάφην, Σελεύκεια, Λαοδικεία, Γάβαλα, Πάλτος, Βέροια, Χαλκίς.

μζ'. Ἐπαρχία Συρίας β', ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις η', Ἀπάμεια, Ἐπιφάνεια, Ἀρεθοῦσα, Λάρισσα, Μαριάμη, Βαλανία, 30 Ῥαφανίαι, Σελευκόβηλος.

2 πολεμωναίου L: ceteri πολεμωναίου 2 τολεμῶνιον L: ceteri τολεμῶνιον 7 μελιτηνὴ L κόκουσος L ἀραραθία ante W 14 φλαβία Schelstratenus et Bandurius 16 ταμασσός L 17 κόρην olim ἀρσενός aut ἀρσινός mss 18 καρπάσιον editi ante W Τριμ. Λευκ.] hae duae recentiori manu adiunctae sunt ms Farnes. 21 ἰοταίη ante W 23 μωληδαρασός ante W 24 λαυζαδάλη L, λαυζαδαίε ceteri 30 σελευκόβηλος ante W

μη. Ἐπαρχία Εὐφρατιῆς, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ιβ',
Ἱεράπολις, Κύρος, Σαμώσατα, Δολίχη, Ζεύγμα, Γερμανικία,
Περγή, Νικόπολις, Σχηναρχαία, Σαλγενορατίζενον, Οὐρμα,
Εὐρωπος.

μθ. Ἐπαρχία Ὀσροηνῆς, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις θ', Ἐδεσσα,
Κωνσταντία, Θεοδοσιούπολις, Κάρραι, Βάνναι, Νέα Βα-
λευτία, Λεοντόπολις ἢ καὶ Καλλινίκη, Βίρθα.

ν. Ἐπαρχία Μεσοποταμίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλιν α',
Ἄμιδα.

να. Ἐπαρχία Φοινίκης, ὑπὸ κοινουλάριον, πόλεις ιδ',
Τύρος, Πτολεμαίς, Σιδών, Βηρυτός, Βίβλος, Βόστρων, Τρί-
πηλις, Ἀρκαί, Ὀρθωσιάς, Ἄραδος, Ἀντιάραδος, Κωνσταντίνα
Πογωνᾶς, Πανειάς.

νβ. Ἐπαρχία Φοινίκης Λιβανησίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πό-
λεις ε', Ἐμισσα, Λαοδίχεια, Ἀμασιός, Ἡλιούπολις, Ἄβιλα, 15
Ἡάλμυρα.

νγ. Ἐπαρχία Παλαιστίνης, ὑπὸ κοινουλάριον, πόλεις κθ',
Καيسάρεια μητροπόλις, Δωρα, Ἀντικατρίς, Ἀσόπολις, Ἄζω-
τος παράλιος, Ἄζωτος μεσόγειος, Ἐλευθερόπολις, Αἰλία ἢ
καὶ Ἱεροσόλυμα, Νέα πόλις, Λιβιάς, Σεβάστη, Ἀνθηδών, 20
Διοκλητιανούπολις, Συκαμάζων, Ὀνούς, Σώζουσα, Ἰόπη,
Γάζα, Ραφία, Ἀσκαλών, Ἀριζα, Βιτύλη.

νδ. Ἐπαρχία Παλαιστίνης β, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ια',
Σκυθόπολις, Σέλλα, Γάδαρα, Ἄβιλα, Καπετωλικός, Ἴππος,
Τιβεριάς, Ἐλενούπολις, Διοκαισάρεια, Μαξιμιανούπολις, 25
Γάβαι.

νε. Ἐπαρχία Παλαιστίνης γ, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ι',
Πέτρα, Ἀγυουστόπολις, Ἀρίνδηλα, Χαραγμουῖβα, Ἀρεόπολις,
Ζωάρα, Μάμψις, Βιτάρους, Ἐλοῦσα, Σάλτων.

2 σαμώσατα ante W 3 πέργη L εὐρωπος ante W 5
ὄσροωνῆς κοσρωωνῆς L, ὄσροωνῆς Schelstratenus et Bandurius,
ὄσροωνῆς ms Holsteinii 6 κάρραι ante W 7 βαλευτιάς
vel οὐαλεντιάς mss βίρθα ante W, om L 9 ἄμιδα
princeps editio, ἄμιδα Band. et Schelstr. 10 πόλιν α' olim
11 post Τύρος quae sequuntur, Holsteinius addidit e codice Far-
nesiano. habet etiam L. 12 ὄρκαί L 13 πανειάς L 15
ἄβιλλα ante W 19 ἢ ἔλλα καὶ Farn. 21 σώσουσα L 22
ἄμψια mss 24 καπιωλλία L 27 γ' om L 28 ἀρ-
δέια L 29 ζώρα L

κς. Ἐπαρχία Ἀραβίας, ὑπὸ κορσουλάριον, πόλεις ιζ',
 Βόστρα, Νιλακώμη, Ἄδρα, Δία, Ἐξακωμία κώμη, Μήδαβα,
 Γέρασα, Μαιούδος, Φιλαδέλφεια, Νεάπολις, Ἰεράπολις,
 Φιλιππόπολις, Φαινὸ, Κωνσταντία, Διονυσίας, Καρόδα,
 5 Ἀδρασσός.

νς. Ἐπαρχία Αἰγυπτιακῆς, ὑπὸ αὐγουστάλιον, πόλεις κγ',
 Ἀλεξάνδρεια, Ἐρμούπολις, Μεγλαίτης, Μέτῆλις, Βούτος,
 Καβασά, Σαῖς, Ναύκρατις, Ἀνδρών, Νεσίον, Ξοῖς, Φράγω-
 νις, Παχτεμονίς, Δισπόλις, Σεβεννυτός, Ὀνουφίς, Ταύα,
 10 Κλεοπάτρα, Κυνώ, Βούσιρις, Ὀασίς, Ἐλεαρχία, Παράλιος.

ης. Ἐπαρχία Αὐγούστα α', ὑπὸ κορρηκτορα, πόλεις ιγ',
 Ῥινοκόρονα, Ὀστρακίνη, Κύσιον, Πεντάσχοινον, Ἀφράϊον,
 Γέρρας, Σκέννα, Πηλούσιον, Σεθριώτης, Ἡφαιστος, Πανίδυ-
 σος, Τάνις, Θμοῦς.

15 νθ'. Ἐπαρχία Αὐγούστα β', ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ζ',
 Λεοντώ, Ἀθριβίς, Ἡλίου, Βούβαστος, Φάρβαιδος, Ἀραβία,
 Κλύσμα κάστρον.

ς. Ἐπαρχία Ἀρκαδίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις θ', Κυνώ,
 Ὁξύρηνχος, Ἡρακλέως, Ἀρσενοῖτης, Θεοδοσιούπολις, Νειλό-
 20 πολίς, Ἀφροδιτώ, Μέμφις, Λητούς.

ζα'. Ἐπαρχία Θηβαΐδος τῆς ἔγγιστα, ὑπὸ ἡγεμόνα, πό-
 λεις ι', Ἐρμού ἢ μεγάλη, Θεοδοσιούπολις, Ἀντινώ, Κοῦσαι,
 Λύκων, Ὑψηλή, Ἀπόλλων μικρός, Ἀνταίου, Πανός, Ὀασίς
 μεγάλη.

25 ζβ'. Ἐπαρχία Θηβαΐδος τῆς ἄνω, ὑπὸ δούκα, πόλεις ια',
 Πτολεμαῖς, Δισπόλις, Τέντυρα, Μαξιμιανούπολις, Κόπτος,
 Φίκαι, Διοκλητιανούπολις, Ἐρέσβυθος, Λύτων, Ἀπόλλωνιάς,
 Ὀμβροί.

ζγ'. Ἐπαρχία Λιβύης τῆς ἄνω, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ι',
 30 Σώζουσα, Κυρήνη, Πτολεμαῖς, Τεύχειρα, Ἀδριανή, Βερονίκη.

ζδ'. Ἐπαρχία Λιβύης τῆς κάτω, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις ε',

1 φαίνα mss 3 μελέτης mss 8 ζωίης Farn. φραυύνης
 Farn., φραυύνης L 9 Τάνα L 10 κλεοπάτραι L ώ-
 σης mss 11 κορρηκτορος L, κόρρηκτος Farn. 12 δατρανίκη
 Farn. 16 λεονταί L ἀθριβίς mss φάρβιδος Farn.,
 φάρβιτος L 19 Ἡρακλεώ? 21 τῆς mss om 23 ὑψηλή
 Farn. πάνιος idem 27 φίβαι L ἐρέσβιδος L 28
 ὄμβροι L, ὄμβροι Farn. 30 ἀδριανοί L ῥεβονίκη L

...των, επαρχία Σπαρτών, ἐπ
...των, επαρχία Ἀφρικής, ἐπα
...των, επαρχία Κορσικῆς.

PETRI WESSELINGII
IN HIEROCLIS SYNECDEMUM
COMMENTARIUS.

390, 8. Θράκης Εὐρώπης] sex Thraciarum provincias Theodoretus H. E. 5 28 et Sextus Rufus Breviar. c. 9, Europam, Rhodopen, Thraciam, Haemi montem, Moesiam secundam et Scythiam fuisse docent: eandem Hierocles, singulis suas urbes et magistratus tribuens, recenset: suberant uni dioeceseos Thraciarum vicario, de quo Notitia imp. Orient. c. 132; Theodoretus propterea H. E. 3 7 ἀρχοντα ἀπάσης τῆς Θράκης appellare videtur.

Ibid. ὑπὸ κοινουλάριον] fuit olim proconsularis Europa; quam eius provinciae dignitatem Imp. Constantius creato urbis Cpolitanae praefecto mutavit. Socrates H. E. 2 41: καὶ τότε τὸν ἐπαρχὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέστησεν, Ὀνωράτου ὄνομα, τὴν ἀνθυπάτων παύσας ἀρχήν. cum enim ea urbs in Europa eiusque fuerit caput, dicaturque proconsulem habuisse, de provincia dubium esse nequit; praesertim cum ex veterum scriptis proconsules Henr. Valesius eruerit, quibus addi Priscus poterit provinciae Europae proconsul ex Menologio Canisiano 11 Iul. sub Diocletiano, et Taurus, qui Constantini M. aetate Thracibus proconsulari imperio praefuit, ex Porphyrogenetae Constantini L 2 Them. 1. quid itaque Io. Harduino, non Valesio solum obloquente, sed et τὴν ἀνθυπάτων ἀρχήν de duumvirum magistratu ad Themistii orat. 17 interpretante, facias? mihi ambiguum non est quin temere a viro doctissimo dissenserit. operae pretium utique fuerat proconsules e veterum monumentis productos profligare, et exemplis ἀνθυπάτου; eisdem ac duumviros esse firmare; quorum neutrum cum fecerit, eius dissensu paucissimi movebuntur. post praefectam autem urbi regiae a Constantio impositam, consularis Europam administravit; unde

Aradius Proculus in Thesaur. p. CCCLXI. 1. *consularis provinciae Europae* sub eo imperatore dicitur. erant consulares *Κοινοσουλάριοι*, ut in Glossis est Nomicis *ὑπατικοί*, sive consulatu essent functi seu ornamentis consularibus donati: nam Constantinus l. 2 Them. 1 *βουλευτάς* esse monens, consiliarii *κοινοσουλάριον* voce, quam suo in codice legebat, deceptus est. regebant provincias dignatione correctoribus et praesidibus potiores, ut l. unica c. Th. de consular. innuit: habebant lictores et fasces, qui fasces consularitatis in l. 4 c. Th. ad l. Iul. de ambitu vocantur; et numero quidem sex, unde Paulinus Nolanus Natal. 13 342 de se Campaniae consulari:

ergo ubi bis terno dicionis fasce levatus
deposui nulla maculatam caede securim.

ubi vero eo honore erant defuncti, illum iterare non poterant, sicuti dicta l. ult. de ambitu sciscit; quamquam non desint eorum exempla qui iterum gesto honore claruerunt, de quibus ibi l. Gothofredus. originem consularium ab Augusto esse ad Spartiani Hadrian. c. 22 Salmasius disputat.

390, 9. *Εὐδοξιούπολις*] ab Eudoxia Arcadii hoc nomen Selymbria impetravit. Socrates H. E. 7 36: *Θεόφιλος ἀπὸ Ἀπάμειας τῆς ἐν Ἀσίᾳ μετηρέθη εἰς Εὐδοξιούπολιν τὴν τὸ παλαιὸν Σαλαμβρίαν καλουμένην*. Selymbriam intelligi et Socrati reddi oportere liquet ex Stephani pontificis ad Basilium Macedonem epistola inter Acta consilii Cp. 4 p. 653, ubi *Σηλυβρία*, in quam episcopus ille migraverit, appellatur. alia quidem omnia L. Holsteinius in Caroli a S. Paulo Geogr. S. autumavit, Pisidiae Eudoxiopolin olim Salambriam fuisse opinatus: sed Romanus Eudoxiopolitanus praesul, quo auctore potissimum nititur, auctoritatem defugit, cum tom. 8. C. Gen. p. 527 actis Chalcedonensibus inserit, *Romanus episcopus Eudoxiopolis, id est Selymbriae provinciae Thraciae, subscripsi*. videntur autem Selymbriani hunc titulum abstulisse, postquam Arcadio se imperatori donassent. hinc Arcadius et Honorius l. 42 C. Th. de oper. publ.: *Eudoxiopolitanæ civitatis cives pro oblata nobis sua patria ergasteriis condonamus*. sic lege et vide l. Gothofredus.

Ibid. *Ἡράκλεια*] secundum dignitatis locum in Europa post regiam urbem tenebat, Procopio Fabr. Iustin. 4 9 teste; et quoniam huic metropoli olim subditum Byzantium erat, consuetudo ut Heracleensis episcopus Cpolitano patriarcham inauguraret atque ordinaret deinceps valuit, sicuti Codinus Offic. Cp. c. 20 admonuit.

Ibid. *Ἀρκαδιούπολις*] Bergulen Theodosius sive Arcadius (neque enim scriptoribus convenit) instauravit et Arca-

ἢ nomine praelustrem esse iussit. Theophanes Arcadio Chronogr. p. 66, Cedrenus patri Theodosio Compend. p. 266 tribuit. apposita erat Ergino, quo de ad Ant. Itin. p. 230, fluvio: auctor anonymus de Leone Armeno p. 434: καὶ ἑλ-θόντος ἕως Ἀρχαδιουπόλεως καὶ περάσαντες τὴν Ῥηγίαν, ποταμὸς δὲ οὗτός ἐστιν, εὐρὸν λαὸν πολὺν. nam Rhégina non alius est ac Ergina sive Erginus. excerpta e Strabonis l. 7 p. 330: ὅτι ὁ τῶν ποταμῶν Ῥιγινία ἐν Θράκῃ καλούμενος Ἐργίνων ἦν. imo Ῥηγίνα et Ἐργίνος, Apollonio Melae et Plinio celebratus: nam Erigon Macedoniae erat flumen.

390, 9. Βιζύη] urbs ex Plinio et Ptolemaeo atque aliis est notissima. τὸ τῆς Βιζύης πολίχμιον Zonarae in Michaële Balbo p. 112, Κάστρον Βιζύης in Hist. Disputat. Maximi et Theodosii tom. 3 Op. Sirmondi p. 355. Βύζη in Actis concil. Ephesini et Chalcedonensis passim, sed perperam, dicitur.

Ibid. 10. Πάνιον] hoc ex Constantini l. 2 Them. 1 vulgato praeponimus. maritimae Thraciae αἱ παράλιοι τῆς Θράκης πόλεις, τὸ τε Πάνιον καὶ ἡ Ἡράκλεια, sunt in Cedreni Compend. p. 417; unde colligas haud multum Heraclea semotum fuisse oppidum. clarius id videas ex Suida in Πάνιον, et ex concilio Ephesino p. 790, ubi Heraclea et Panion eundem episcopum habent. postea tamen singulis episcopis paruerunt; unde consilio Cp. 3 p. 500 Ῥηγίνος ἐπίσκοπος Πανίου τῆς Θρακῶν χώρας scribendo adfuisse dicitur.

Ibid. Ὀρεινοί] Frid. Morellus in Constantini l. 2 Them. 1 Ὀρεινός legi posse suspicatur pro oppido montanorum Thraciae populorum, quos Ὀρεινοὺς Xenophon l. 7 Exped. Cyri vocet. at huius nominis urbem in Thracia nemo novit; fuisse praeterea extra Europae fines in Scythia provincia ob ea quae Xenophon Exp. Cyr. 7 p. 320 memorat. ego de Arzo et Tonzo cogitaveram: sed cum plura, quae vix apud alios reperias, in Synecedemo sint obvia, nihil constituerim.

Ibid. Γάνος] Suidas τὸ πρὸς τῇ Θράκῃ ὄρος ἡ Γάνος. τὰ τοῦ Γάνου ὄρη memorat auctor anonymus de Leone Armeno p. 433. hinc conicere licet urbem Ganum ad Propontidem eiusdem nominis monte fuisse incinctam, pessime autem habitam esse in Libanii Apol. Demosthen. tom. 1 p. 451, ubi Σέρριον τείχος καὶ Λόρισκον καὶ Μυρτίον καὶ Γάνος καὶ Σανίδα χώραν εἰθ' ὑπὲρ τούτων, ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἴσμεν, ἐξανιστάμεθα; scripsisse Σέρριον, Γάνος et Γανίδα ex Aeschine, quem imitatur (in Ctesiphont. p. 65) et Valesio ad Harpocratonis Μύρτανον cognosces.

Ibid. Καλλίπολις] recentioris aevi Graecos Καλλίου πό-

Morizum ad eos firmandos ad
Ibid. Σαλτικῆ] Constanti
Σιντικῆν, ex posteriore Biosa.
ea essent cognomina et ultra
niam. si Σαλτικῆ potior sit
non apertum est), a Saltibus,
men venire potuit. [Σιντικῆ e
regio veteris Macedoniae, de
gitur. *Wesseling.* Prolegg. p.

Ibid. Σαυαδία] sic malo
rius videtur. sola, quod rescio
urbis memoriam servarunt. su
ropae p. 790 tom. 5 C. G. hi
provinciis Europae, quod si
sub se habeant episcopatus.
sub se habet Heracleam et
zes sub se Byzen et Arcadiop
Coelan et Callipolin; porro
habet Sabsadiam et Aphrodi.
olim in Europa fuisse episcop
Aphrodisiadi vicinam: nam S
esse nemo addubitaverit. sita
paica, Σαπαικῆ, de qua Ptol
nomen haesit. habet Appian
Σαπαιῶν καὶ Τουρητῶν angus
in Thracia, quas Norbanus et
peram p. 1023 eiusdem libri
παιῶν iidem insedissee ferunt
bona omnia fuerint: ignoti eni

Saturn. 1 18: *item in Thracia eundem haberi Solem atque Liberum accipimus, quam illi Sabadium nuncupantes magnifica religione celebrant*), plane mihi persuadeo urbem Sabadium aut Sabasdiam vero fuisse nomine, atque a cultu Sabazii, aut vicissim Sabazium ab urbe, eo titulo esse ornatam. non desunt, fateor, qui Phrygibus Sabazium debere censent; quae res opinioni nihil nocuerit: Phrygibus enim et Thracibus multa erant communia sacra, quibus τὰ Σαβαζία Strabo 10 p. 471 accenset: ne nunc dicam Phryges e Thracum finibus in Asiam commigrasse perhiberi a Strabone et Herodoto 7 73. utcumque ceciderit, digna utique Sabadia fuerat quae inter episcopales Europae sedes in C. a S. Paulo Geogr. S. locum tueretur.

390, 11. Ἀφροδισία] Ἀφροδισίας praestat. vid. Ant. Itin. p. 333.

Ibid. Κοιλία] Κοῖλα oportuerat; quod nomen ex loci natura portus impetravit, prorsus ut τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας, de quibus praeter Herodotum 8 13 egregie Dio Chrysostomus orat. 7 p. 100. erat hic portus circa Sestum, ut ex Niceta Rer. Manuel. 5 p. 81 Valesius ad Ammian. 22 8 docuit, nec longe a Madyto. Anna Alex. 14 p. 429: τοὺς μὲν τοῖς λιμῖνοι Μαδύτου καὶ Κοίλων προσορμίσαι. atque hoc clarius in Actis concilii Nicaeni secundi indicatur, cum Leonides ἐπίσκοπος Μαδύτου ἦτοι Κόλης p. 351 fuisse perhibetur, et p. 571 Μαδύτου ἦτοι Ἑκοῖλα: quantumvis enim male portus edatur nomen (Κοίλων enim, nisi et Κόλης formaverint, ut Coelam Euboeae Valerius 1 8 11 et Coelan Acta concilii Ephesini, appellari debuerat), licet, inquam, in nomine error sit, vicinos fuisse portus, cum eidem paruerint praesuli, apparet. ceteram nulla hic habita ratio est plurium Europae urbium; quae res, nisi falsus sum, non scriptori nec amanuensibus debetur.

Ibid. 12. ὑπὸ ἡγεμόνα] Constantinus 1. 2 Them. 1 consulari et haec mandat, a codice suo, plura in hac provincia turbante, deceptus: praesidialem fuisse Rhodopen Notitia imp. Orient. c. 1 ostendit. erat quidem praesidis nomen generale; eoque et proconsules et legati Caesaris et omnes provincias regentes praesides appellabantur, ut in l. D. de offic. praesid. est: valuit tamen usus ut provinciis quibusdam praesides, a consularibus et correctoribus diversi illisque dignatione inferiores, unde et illis in l. 8. c. Th. de Cohort. postponuntur, imponerentur; cumque consulares fascibus essent illustres, horum inter insignia vexilla praesidialia l. 4 c. Th. ad l. Iul. de ambitu et Notkerus Martyrol. prid. Cal. Aug.

recensent, qua de re I. Gothofredus. quod vero doctissimus Dissert. Chorogr. Ital. auctor p. XXV scribit, sub provincia Rhodope in Synecdemo 7 urbes designari, vix autem 5 nominari, id festinanti excidisse mihi persuadeo.

390, 12. *Αἶνος*] ab Aenea conditam perhibent; verene an nominis quadam conformatione impulsus, disputant Cl. Salmasius in Solin. p. 114, Henr. Valesius in Ammian. 22 8, Pier. Valerianus Aeneid. 3 18. Homero si litis arbitrium deferratur, Aenus Aenea prior erit: inde auxilia ad Troiam mittit Iliad. 4 520; quorsum cum Hesychius respexerit in *Αἶνόςθεν*, forte, ut poetae scholia, *ἀπὸ Αἶνον* scripsit. utebantur incolae coelo frigidissimo, quamobrem Stratonicus *ἐν Αἶνῳ ἔφη τοὺς μὲν ὀκτῶ μῆνας εἶναι ψῦχος, τοὺς δὲ τέτταρας χειμῶνα*. fuit Aenus, si non fallunt Acta concilii Cpolitani secundi, Rhodopes metropolis: collationi enim 8 p. 240 subscribit Paulus episcopus Aemorum (Aeniorum oportuerat) metropolis Rhodopiae provinciae. noli tamen credere: nam et multae ibi metropoles recensentur de quibus, nisi honorariae fuerint, meritissimo dubites. constat etiam aliunde Traianopolia ceteris hac dignitate praecelluisse. vid. Concil. Chalcedon. tom. 8 C. G. p. 91.

Ibid. 13. *Μαρώνεια*] hoc ex Constantino I. 2 Them. 2 praecipuimus. urbem hanc et Maximianopolin Acta concilii Chalcedon. p. 96 Rhodopae tribuunt.

Ibid. *Τόπειρος*] recte iterum Constantinus *ΟΤΑΠΙΑΣ ΤΟΠΕΙΡΟΤ* in Getae et Iuliae Domnae numis cognomine superbit. erat vicina mari, nec longe ab Abderitana civitate dissociata. Rusium, quo deinceps nomine fuit, Anna Alexiad. 7 p. 212 habet fluvioque admovet, qui forte Cossinites, de quo ad Istin. A. p. 321.

Ibid. 14. *Νικόπολις*] circa Nessum amnem fuit: unde *Νικόπολις ἢ περὶ Νέστον* Ptolemaeo 3 11; numis *ΟΤΑΠ. ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΣ ΝΕΚΤΩ*, Socrati 7 36 *Νικόπολις τῆς Θράκης*, Thraciae laxiore significatione. senior aetas Christopolin vocavit, ut scholia Coisliniana Ptolemaei docent. haec itaque est quam Acta S. Germani signant c. 2, nec longe Philippis removent. adde Theophylactum H. Mauric. 1 7.

Ibid. *Κερεόπυργος*] Constantinus *Κεραϊόπυργος*. Io. Harduinus (Emend. 56 in Plinii l. 4 c. 11) cum Pyrogeris, quos Pyrgoceros, seu permutatis syllabis, quod eodem recidere ait, Cereopyrgos esse iubet, componit. mihi longe ea confidentia. vellem docuisset a Cereopyrgo cives gentili nomine Cereopyrgos recte appellari. ego nusquam Cereopyrgum reperire memini, nisi si lateat in *Κηρισπύργων* castello, quod in Rhodope Procopius Aedif. Iustin. 4 11 describit.

390, 15. ἐπὶ κοναυλάριον] CONSULARIS PROVIN-
CIAE THRACIAE est in Thes. p. CCCLXIII 2 et Notit. imp.
Orient. c. 1.

Ibid. πόλεις ε'] omnes has urbes praeterit cod. Vulc.,
huic provinciae oppida Haemimontis, illi vero Moesiae con-
tribuens. *Wess. Prolegg.* p. 630.

Ibid. 16. Βερόη] pulchre ita Constantinus I. 2 Them. 1,
nec dissidet Sozomenus H. E. 4 11, cum Liberium εἰς Βερόην
τῆς Θράκης relegatum tradit. Sebastianus Episc. τῆς Βε-
ροίας (Βερόης p. 657) Thraciae concilio Chalcedon. p. 624
adfuit. ut adeo condonari vix possit C. a S. Paulo negli-
gentia qua urbem praeteriit; quae tamen illi cum multis com-
munis est. Augusta Irene, postquam prolapsam excitaverat,
Irenopolin appellavit, Theophane p. 385 auctore. de situ ad
Itin. A. p. 231 disputavimus.

Ibid. 16. Σεβαστούπολις] hanc adhuc quaero.

Ibid. Διόπολις] Διόσπολις praestiterat: famosus est
eius ob impudicitiam episcopus Alexander, ὁ ἀπὸ Διὸς πόλεως
τῆς Θράκης ὀνόματι Ἀλέξανδρος Io. Malalae tom. 2 p. 167,
ubi ut quid abs Chilmeado mutaretur, nihil necesse fuerat.

391, 1. Ἀδριανούπολις] provinciae Haemimontis erat
metropolis; unde collat. 8 concilii Constantinop. p. 240 Io-
annes gratia dei episcopus Adrianopolitanorum eminentiorum
provinciae subscribit, pro Haemimontiorum seu Haemimonti.

Ibid. 2. Ἀρχιάλος] recte ita Constantinus I. 2 Them. 1.
et mox Δεβελτός, de qua utraque ad Ant. Itin. p. 229. con-
cilio Ephesino adfuit Athanasius ἐπίσκοπος τῆς κατὰ Σουελτὸν
καὶ Σωζόπολιν: quod argumento est uni episcopo dicto au-
dientes fuisse; quae forte caussa est quare Sozopolis hic ne-
gligatur. habuit tamen deinceps suum sibi praesulem: nam
Πέτρος τῆς Σωζοπολιτῶν πόλεως τῆς Αἰμιμοντιῶν ἐπαρχίης
concilio Cp. tertio p. 507 interfuit.

Ibid. Τζοΐδης] Constantinus Τζοΐδος, ubi Morellus in-
auditum: *quid Tzurulum vel Zurulum Thraciae?*
male: nam Zurulum provinciae Europae fuit, Heraclea non
longe separatum, de quo abunde ad Ant. et Hieros. Itinera-
ria. Tzoides mutari non debet: est in alia Notitia lac. Goari
p. 378 ὁ Τζοΐδων episcopus; habet praeterea Procopius Fabr.
Iustin. 4 11 castellum Τζοΐδων.

Ibid. 3. Μαρκιανούπολις] provinciae Moesiae secundae
haec metropolis fuit et praesidis sedes. hinc in Severi Ale-
xandri numo ΗΓ. Μ. ΤΕΡΕΒΕΝΤΙΝΟΥ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ.

ΠΙΟΛΕΙΤΩΝ i. e. ἡγεμόνος Μάρκου Τρεβεντίου, praeside Marco Terebentino. Bulgari Preslaw Πριεδλάβαν vocarunt, egregie descriptam ab Anna Alexiad. 7 p. 194; quae tamcum *μεγάλην πόλιν* vero olim nomine fuisse arbitratur, a recto tramite recessit. adde Nicetam Annal. Isaac. 1 p. 185.

391, 4. Ὀδυσσεος] imo Ὀδησσεος [cum codice Leid.]. facit tamen cum nostro Procopius Aedif. Iustin. 4 11, et Theophanes Chorogr. p. 190, qui ceteroqui Ὀδυσσοπόλιν appellare consuevit, ut p. 137, et Varnam illi vicinam ait p. 298.

Ibid. Δοροσόλος] Theodoretus in Thracia locat, usu vocis latiore: ἐν Δοροσόλῳ, inquit, πόλις δὲ αὐτῆ τῆς Θράκης ἐπίσημος. vid. Ios. Scaligerum in Euseb. n. MMCCCLXXXVIII et Itin. Ant. p. 223.

Ibid. Νικόπολις] Iornandes Ber. Get. c. 18. *Nicopolis* accedit, quae iuxta Iatrum flumen est constituta notissima, quoniam devictis Sarmatis Traianus eam fabricavit, et appellavit *Victoriae civitatem*. ad quae Io. Harduinus in Numis antiq. illustr. ex his Iornandis verbis non in loco *Thesaurum suum Ortelius Iatro anne locupletat, cum Istrum legi oportere nemo infitari possit, qui numos veteres vel obiter viderit, cuiusmodi sunt ΝΙΚΟΠΟΛ. ΠΡΟΣ ΙΤ.* et *ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΩΝ ΠΡ. ΙΤΡΩ.* quem si audiveris, Iatrus post haec nullus erit. verum cave faxis: τὸν λεγόμενον Ἰατρὸν ποταμὸν memorat Theophylactus H. M. 7 14, e quo et oppositae urbi Iatri nomen venit, de qua ad Anton. Itin. p. 222. . erat Nicopolis ad confluentes Istri et Iatri, recteque in numis priori adstruitur.

Ibid. Νοβαί] binae erant in hac vicinia Novae, alterae Cuppis vicinae, quas τὰς ἀνω Νοβαίς Theophylactus H. M. 7 7 vocat; alterae Appiariae proprioeres, Novensis Moesiae civitatis nomine Marcellino Comiti notae. de his Ant. 1 p. 221.

Ibid. 5. Ἐβραιττος] rectius Ἀβριττος, ut Procopio sine l. 4 de Aedif. dicitur. Iornandi Abrittus, Moesiae civitas in Ambrosiano ms, ut diximus alias. famosa urbs est Decii imperatoris caede, passim male scripta, sicuti exemplis prolatis Ill. Scaliger in Euseb. n. MMCCCLXVII patefecit. sita fuit inter Odessum et Mesembriam, diciturque in tabula Pentingerorum Erite. falluntur itaque qui Decium ad Tanain perrisse, quemadmodum Zosimus, aut trans Danubium, uti Victor, perhibent.

Ibid. 6. Ἐπαρχία Σουθίας] haec postrema est quattuor Thraciae provinciarum, quae praesidibus suberant, ut Notit. imp. Orient. c. 1 docet. Athanasio variis locis Σουκία dicitur

Apol. contra Arianos p. 129 et 155, et Histor. Arian. ad Monach. p. 360; quibus cum provincias enumerat quarum episcopi aut Sardicensi synodo adfuerunt aut causae suae patrocinabantur, non dubitem quin *Σκυθίαν* voluerit: neque enim Sicilia eius aetate provinciae nomen erat, sed Pannoniae, quam Athanasius ibidem reliquis accenset provinciis, oppidum. in Procopio errore turpi ex Scythia castellum condiderunt, pariterque ex Mysia, sine l. 4 de Fabr. enumerat egregius scriptor urbes et castella quae Iustinianus aut instauraverit aut novis operibus exornarit; cumque de Europa et Rhodope dixisset, *παρὰ μὲν ποταμὸν Ἰστρου, Μυσιάς, Ἐρκουλέν τε*, additisque triginta aliis pergit *Σκυθίας Γραψώ κ. λ.* hinc Mysiam urbem et Scythiam fecere, cum tamen aliud nihil velit quam Mysiae ad Istram et Scythiae ad eundem eas esse urbes et castella.

391, 6. *Τόμις*] Scythiae erat metropolis, cuius episcopi curae omnes provinciae urbes erant commissae; quam in rem egregia sunt Sozomeni H. E. 6 21 verba; quae quod Prolegomenis sint intexta, praetereo. id addo, lo. Damascenum Parallel. p. 781 ex Theotimo *τῆς Σκυθοπόλεως* episcopo verba quaedam excerpisse; qui cum Tomitanus fuerit teste Sozomeno H. E. 7 25, maluisse Mich. Le Quien *τῆς Σκυθίας*. potuisset minore molimine *τῆς Σκυθῶν πόλεως*.

Ibid. 7. *Διονυσόπολις*] ita et recte Constantinus l. 2 Them. 1. Theophanes Chronogr. p. 190 *Διονυσόπολιν*, ut editus et ms Synecdemus, probat.

Ibid. *Ἄκρα*] eo nomine urbem in hoc tractu requiro. fuit quidem promontorium Tiristris, *ἄκρα Τηριστρία* Ptolemaeo, cum eiusdem ferme nominis oppido; nec dixero tamen id intelligi. an *Ἄκρα τῆς Σκυθίας* apud Stephanum?

Ibid. *Καλλατίς*] hoc ex Constantino praestat. de urbe et aliis huius orae Anton. Itin. p. 227.

Ibid. *Ἰστρος*] Iul. Capitolinus in Maximo et Balbino c. 6: *sub his pugnatum a Carpis contra Moesos fuit, et Scythici belli principium, et Histriae excidium eo tempore; ut autem Dexippus dicit, Histriae civitatis.* fuit sine dubio in Dexippo *Ἰστρου πόλεως*, quemadmodum in ms Ptolemaei Coisliniano; quam urbem Capitolinus cum non recordaretur; de Histria, longissimo terrarum intervallo a Moesis et Carpis, Istri fluvii, ut Zosimus 1 31 docet, accolis, remota cogitare coepit, occasionemque Ortelio atque aliis, ut Histricam civitatem ab Istro distinctam memorarent, praebuit.

Ibid. *Κωνσταντιὰν*] videtur esse CONSTANTIANA DAPHNE, quam e numo Constantini egregie illustravit Hear.

Valerius in Ammian. 27 5. obest tamen suspicioni Procopius Fabr. Iustin. 4 7 eam in Moesia secunda collocaus. an ergo ex superiore in hanc provinciam migravit? Constantinus certe l. 2 Them. 1, ubi reliquas excerpit, hanc praeteriit, 14 tantum urbes provinciae tribuens. utique aut hoc aut simili nomine aliam in Scythia fuisse dicendum erit; tumque Procopius auxilio arcessatur, in Scythia Constantianam Fabr. Iust. l. 4 c. ult. ponens.

391, 8. Σάλδανα] hoc receperimus, quoniam propius a vero abest: Σάλδανα Procopio Aedif. Iustin. 4 11, Σαλπασά in Excerpt. Theophylacti apud Labbeum p. 178, sed male, ut ex Hist. Mauric. 1 8. cognosces.

Ibid. Τρόπαιος] Frid. Morellus de Topiro Doberoque cogitavit, quarum utraque citra huius provinciae fines fuit. credo a tropaeo de victis hostibus posito loci nomen esse; quamquam cum hac usque frustra quaesivi. de Axiopoli ad Itin. A. p. 224.

Ibid. Κανίδαβα] sic praestat e mes et Constantino ob Itin. A. consensum. Morellus cum Comidava Ptolemaei Itin. 3 8 eadem censet, Daciam Ptolemaei cum Scythia confundit.

Ibid. Κάροςος] Κάροςος male Constantinus. vid. Itin. A. p. 224 et seq., ubi et haec urbes recensentur.

Ibid. 9. Ἀλμυρίς] vita S. Epicteti et Astionis c. 6: *in Scytharum fines ingressi in Almyridensem civitatem venerunt.* si Morello credis, non alia Halmyris est ac Salmydessus, neque in dubium vocari posse putat; et tamen falsissimum est. Halmyris in ultima fuit Scythia Procopio Aedif. Iustin. 4 7 auctore, proxima Istro fluvio; Salmydessus vero sive Halmydessus vastissimo terrarum tractu inde dissociata et Ponto in Astica regione sive Rhodope provincia apposita. vid. Arriani Periplum circa finem.

Ibid. 10. Ἐπαρχία Ἰλλυρικῶν] haec et sequentes provinciae praefecto praetorio Illyrici suberant: complectebatur enim Illyricum orientale Macedoniam primam, secundam quae et salutaris, Thessaliam, Achaiam, Cretam, Epirum veterem et novam, Daciam mediterraneam et ripensem, Dardaniam et Praevalim, quemadmodum Notitia imp. Orient. c. 1 et 24 docet. additur ab Hierocle Pannonia, quod eam nuper Iustinianus, ut in Novella 11 est, reciperat.

Ibid. 11. Θεσσαλονίκη] erat Thessalonice metropolis et caput provinciarum quae sub dispositione praefecti praetorio Illyrici erant. Theodoretus H. E. 5 17: Θεσσαλονίκη πόλις ἐστὶ μέγιστη καὶ πολυάνθρωπος, εἰς μὲν τὸ Μακεδόνων ἔθνος

τελοῦσα, ἡγουμένη δὲ καὶ Θεσσαλίας καὶ Ἀχαΐας καὶ μέγιστος καὶ ἄλλων παμπόλλων ἐθνῶν, ὅσα τῶν Ἑλλήνων τὸν ἕπαρχον ἡγούμενον ἔχει. vide Henr. Valesium ad Socratem H. E. 5. 11, et P. de Marca Dissert. de Primatib. 37 etc.

301, 11. *Ἐϋρωπος*] duae sunt hoc nomine in Macedonia civitates, altera in Almopiis, altera ad Axium flumen. utraque ex Ptolemaeo et Plinio notissima est. mox *Δίον* praestiterit.

Ibid. 12. *Βερροία*] sic Constantinus l. 2. Them. 2; quae de re dictum alias est.

Ibid. *Ἐορδαία*] hoc ut verius ob Polybium 17 19 elegi. vulgo *Ἐορδαία*, Constantino *Ἐορδαίοι*. regionis est Macedoniae nomen, non urbis: nam Io. Harduinus ad Plinium l. 4 c. 10 Eordeam urbem ex Livio memorans a vero aberravit. vide modo praestantissimi scriptoris l. 31 c. 39 et 40, et l. 42 c. 53, et nihil dubitabis. *Ἐορδαία* Thucydidi 2 99.

Ibid. *Κέλλη*] placet hoc praeter mss Constantino imperatori; neque ego pro reliculo habuerim ob Cellas Itin. H. p. 606.

Ibid. *Ἀλμωπία*] bene ita correxit Harduinus in Plinii l. 4 c. 10. regionis nomen est, cuius incolae *Ἀλμωπες* Thucydidi 2 99.

Ibid. *Λάρισσα*] exulare hanc ex Constantino l. 2 Them. 2, ubi Hierocles exscribitur, monuit L. Hosteinus. forte non male: neque enim inter Larissas, quas scholiastes Apolonii Rhodii 1 40 et Stephanus enumerant, ulla est quae ad Macedoniae hanc referri possit: nisi si ea fuerit quam hic in Ossa collocat.

Ibid. 13. *Λάκκον*] hoc Constantinus, *Λάκκον* mss praeferebant: utrum verius sit, non temere dixero. tamen ecquid inde exculpi possit quaeramus. intelligendam esse Heracleam Pelagoniae, concilium Constantinop. secundum ostendit: subscribit enim collat. 8 p. 238 *Benignus Heracleotanae civitatis, quae est primae Macedoniae, episcopus, vicem agens Eliae archiepiscopi Thessalonicensium civitatis*; qui Collat. I *Benignus Heracleae Pelagoniae* dicitur. nihil Heraclea haec discrepat ab illa quam Ptolemaeus 3 13 in Lyncestide ponit, sita quippe in utriusque regionis finibus; quae causa est cur Norisius Dissert. de Synodo V, et ego nimis illi credulus ad Ant. Itin. p. 319, ex Actis concilii Chalcedon. p. 98 Dionysium episcopum Heracleae Lyncestidum huic urbi imposuerit, in eum errorem Latina consilii versione impulsus; neque enim is Heracleae Macedoniae primae, cui Chalcedonensis concilii tempore Quintillus praerant ex Actis

notissimus, praesul fuit, sed Heracleae Latmi in Caria, ut Graeca inibi et p. 667 indicant. iam cum Heraclea haec *ΑΠΝΚΗΣΤΙΛΙΟΣ* diceretur et Pelagonia regio ab Hierocle Macedoniae secundae contribuatur, fortasse *ΛΑΚΚΟΤ* titulum inde librarii, cum in mendo vocabulum esset, nobis reliquerunt, ut multa alia.

391, 13. *Ανταγνία Γεμίιδου*] Constantinus *Αντανία, Γέμιδος*: quibus ego nominibus in Macedonia urbes legisse non recorder. videndum est an *Αντιγόχεια Μυγδορίας*, de qua Plinius Ptolemaeus Stephanus atque alii, huic originem dederit.

Ibid. Νικέδης] Nicetam Thraciae urbem ex l. 24 Hist. Miscell. Abr. Ortelius Thesauro inseruit: eam, si bonae fidei esset, huc arcesserem. verba sunt: *tunc Anchialium et Beroen dimittentes Christiani fugerunt, nemine persequente, Nicetamque et Brobati castrum et alia quaedam praesidia*. quo minus tamen Anastasio fidam, Theophanes, quem excerpserit, facit Chronograph. p. 420: *τότε και Ἀγχιάλιον και Βεροίην ἀφέντες Χριστιανοί ἔφυγον, μηδεὸς διωκοῦτος, Νικαίαν τε και τοῦ Προβάτου κάστρον και ἄλλα τινα ὀχυρώματα*. unde Nicaeam, Thraciae episcopo subditam, ut concilium Nicaenum secundum p. 590 monstrat, urbem, vertere debuit et fortasse etiam scripsit. sunt enim in historia ea urbium tituli passim corruptissimi, levi opera, si Theophanes in consilium mittatur, refingendi, et saepe maximo huius commodo, velut cum ibidem memorat *ἔξηλθεν Μιχαήλ κατά Βουλγάρων συνέσελθούσης αὐτῷ και Προκοπίας ἕως Τζουλοῦ*. ubi *Τζουροῦλοῦ*, de quo Ant. Itin. p. 139, fuisse Anastasius testabitur, vertens: *egressus est imperator Michael contra Bulgares et cum eo simul Procopio usque Zerulum*. atque hoc obiter. Nicedem inveniri posse, nisi opem meliores manu exarati codices ferant, despero.

Ibid. Διόβορος] verum esse *Δόβηρος* in Plinii l. 4 c. 10 Harduinus monuit. eius episcopus Chalcedonensi synodo adfuit, perperamque p. 317 *ἐπίσκοπος Δουβήρου Μυκεδονίας πρώτης* nuncupatur, rectius p. 671.

Ibid. 14. Ἰδομένη] non aliter Ptolemaeo dicitur. Thucydidi 2 100 *Εἰδομένη*, e quo pariter videas Dobero haud longe afuisse: Tabulae Idomenia M. P. 35 a Stobis et 53 a Thessalonica. forte ab Idomeneo Cretensi et Homeri versibus celebrato id urbi nomen est. vide Is. Vossium in Catalulium p. 210.

Ibid. Βράγυλος] probant hoc mss, [quanquam l. βράγυλος.] editi *Δράγυλος*, Constantinus *Βράγυλος*: e quibus,

hisi Ἄργιλος sit, de qua non longe a Strymone atque Amphipoli remota Thucydides 4 103, nihil expedio.

391, 14. Τρίμουλα] mss Πρίμουλα, quod nomen L. Holsteinio ad Georg. S. Car. a S. Paulo verius videtur propter Timotheum Primopolis episcopum, qui concilio Constantinop. sub Flaviano scribendo adfuit. at nihil ille iuvat, siquidem Primopoleos in Pamphylia, τῆς Πριμουπόλεως τῆς Παμφυλίας, ut p. 127. conc. Chalcedonensis, ubi Acta synodi Constantinopolitanae repetuntur, praesul fuit. viderint alii lateatne in voce Ptolemaei Τρίστολος in Sentica, illis quae mox sequentur vicina.

Ibid. Παρθικόπολις] Ptolemaeo Παροικόπολις librarium peccato, ΠΑΡΘΙΚΟΠΟΛΙΝ in ΠΑΡΟΙΚΟΠΟΛΙΝ mutantium; quem eundem errorem in Longaevis Phlegontis Tralliani c. 1 ter erraverunt: Ἀιδείσιος Δίξια Παροικοπόλεως Μακεδῶν. Βίθυς Διζάστου Παροικοπόλεως τῆς Μακεδόνων. Ζαικεδένθης Μονάσου Παροικοπολίτης Μακεδῶν. verum esse urbis, quod Hierocles offert, cognomen, non tantum Ionas a Macedonia de Parthicopoli, quem alibi ex Hilarii fragmentis produximus, patefacit, sed Ioannes Παρθικόπολεως, qui concilio Chalcedonensi p. 100 et 671 subscripsit, licet prave Παρθεϊκουπόλεως episcopus p. 566 appelletur.

Ibid. 15. Στρυμνοῦ] imo Στρυμόνος. Sentica intelligitur, illi fluvio vicina.

Ibid. Σέρραι] Io. Hardulnus in Plinii l. 4 c. 10 Λέγραι corrigit, quo eius scriptoris Derrha esse queat; cui emendationi Maximianus episcopus Derrhensis civitatis Macedoniae ex concilio Chalcedon. p. 387 faveret, nisi Σερρῶν et Σερραίων πρώτης Μακεδονίας p. 100 et 317 vocaretur, et aliunde Serras bene habere constaret. de situ alia lis est. L. Holsteinio si accredis, Serrae et Philippi nominibus duntaxat distinctae fuere. fuit dein, inquit ad Geogr. S. Car. a S. Paulo de Philippis, metropolis Macedoniae Thraciae sive secundae, quae et Salutaris, Serrae postea dicta, ut et hoc tempore, unde Nicetas ὁ Σερρῶν. at enim non in Chalcedonensis tantum concilii Actis Serrensis et Philippensis episcopi perpetuo dissoeiantur, sed et Notitiis ecclesiasticis; ut satis ea viri egregii verba mirari non possim. Abr. Ortelio Serrae ad Tempe pertinere videntur circa Larissam Berrhocamque; cui opinioni fortean originem Nicetas Choniates in Reb. Balduini p. 295 praebuit. καὶ τὰς πόλεις, inquit, μέτσειν, ὅσαι τε περὶ Σέρρας καθυπτιάζουσι καὶ τοῖς ὄροις τῆς Βιθροφίας προσηγῶνται, καὶ ὅσαι πρὸς τὰ Τέμπη τῶν Θεταλῶν

παραιτίνουσι. quae tamen cum non poterunt firmare situm, siquidem Serrae Berrhoea et Tempe ut diversissimae positionis loca memorantur. putavero circa Strymonem fuisse, eaque propter τὰ περὶ Σέρρας καὶ Στρυμόνα χωρία Nicetam Rer. Alexii Angeli l. 2 p. 241 coniungere, et Nicephorum Gregoram 9 6 Thraciam inter et Thessalonicam, atque Annam Alex. 9 p. 255 haud multum a Christopoli ponere.

391, 15. *Θίλιπποι*] verius ita, et mox *Ἀμφίπολις*, codex Constantini l. 2 Them. 1 et 2.

Ibid. *Ἀπολλωνία*] sita erat in Chalcidice, quam in Olynthum cum 32 aliis urbibus Philippum evertisse Demosthenes Philipp. 3 p. 68 et Suidas in *Κάφανος* docent. atque haec saepe rhetores respiciunt, ut Aristides tom. 2 p. 225 et Libanius tom. 1 p. 106. *Ὀλυνθίοις ἤφειε τὴ χωρίον ὡς φιλόδωρος, καὶ μικρὸν ἴσπερον οὐδαμῶς Ὀλυνθιοὶ, μᾶλλον δὲ Χαλκιδεῖς, δύο καὶ τριάκοντα πόλεις,* sive potius καὶ δύο κ. λ., ut ex eiusdem Apolog. Demosthen. p. 451 comperatum est.

Ibid. 16. *Βέρρη*] male Constantinus *Βέρρη*. vide Stephanum.

Ibid. *Ἄραυρος*] Constantino *Ἄραλος*. fortasse *Ἄραλος* Ptolemaei est, in Bisaltarum regione.

Ibid. *κλίμα Μεστικόν*] Frid. Morellum *Νεστικόν* emendantem recte coarguit Schurzfleischius Notit. bibl. Vinar. p. 71, quamquam urbem imprudenter arbitratus. Thraciae fluvium Nestum numi *MESTON* et mss Solini et Plinii, teste Salmasio in Solin. p. 112, appellitant. *κλίμα* tractum regionis, more Graecis recentioribus consueto, notat; unde *κλιματάρχαι* regionum praepositi apud Theophylactum H. M. 39; qui cum Arabibus haud secus atque Hierocles sit prior, eorumque Geographica non videatur tractasse, non accesserim Cangio climatis eum usum ab Arabibus derivanti; praesertim cum divinus Paullus Galat. 1 21 τὰ κλίματα τῆς Συρίας καὶ Κιλικίας et 2 Corinth. 11 10 κλίματα τῆς Ἀχαΐας, et praeter eum plures alii dixerint. nata haud dubie illa voci significatio est, quod geographi climata coeli inclinationes et subiectas terrae regiones nuncuparent. itaque clima *Μεστικόν* nihil erit aliud ac regio illi fluvio vicina, qua de Livius 45 29. *Acontisma* alibi tetigimus.

Ibid. 19. *Στόλοι*] *Στόβοι* oportuerat; estque vetus hoc peccatum, iam ante Constantini Porphyrogennetae aetatem admissum. *Stobi* Macedoniae secundae sive Salutaris, ut Notitiae imp. Orient. dicitur, metropolis erat; unde primam et praecipuam Macedoniae urbem, *πρώτην τῆς Μακεδονίας πό-*

ἀν τοὺς Στόβους, quemadmodum egregie L. Holsteinius in Stephan. correxit, Malchus in Excerpt. Hoesch. p. 61 appellat.

391, 19. Ἄργος] Argos Pelasgicum intelligi putabam, cuius Homerus et vetus apud Hephaestionem Enchirid. p. 33 poeta meminit; quod tamen cum in Thessalia fuerit, rectius hinc aberit. sit itaque Argos Oresticum: nam Orestias sive Orestis, in qua illud Argos, pariter ac Pelagonia superiori Macedoniae erant contributae, teste Strabone 7 p. 326. licet autem Pelasgicum Argos in urbium Macedonicarum censum venire haud possit, cur opem veteri Hephaestionis poetae, qua indigere coepit, negabimus? κατὰ τὸ χρυσόκερας, ait, βαβάκτα Γάλλων, πᾶν Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων, ita in nupera editione hos versus vir Cl. distinxit, insuper adscribens: *illud πᾶν non potest pendere ab ἐμβατεύων: nam sic ineptum esset. sequebantur igitur alia, cum quibus apte cohaerere poterat: totum Argos Pelasgicum, simulac intraveris, laetitia afficis et exultare facis tibi. hoc aut simile quid dixerint Graeca. et sic punctum post Γάλλων etiam appositissimum est.* quae ego dicta nollem. dedisse has turbas Pan in versibus reconditus videtur, satis ceteroqui ex titulis conspiciendus, ipsum illud ἐμβατεύων eum requirebat: quid enim poetis magis familiare quam de locis numini sacratis id usurpare? Aeschylus Persis p. 146: νῆσός τις ἔστι πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων, βαῖά, δυσσορμὸς ναυσίν, ἦν φιλόκορος Πᾶν ἐμβατεύει. quibus tragici versibus alios ex Sophocle et Euripide praestans eruditione juvenis Georgius D'Arnaud Animadvers. c. 34 apposuit. Aristides tom. 2 p. 307: οἱ Μουσῶν καὶ Χαρίτων χοροὶ οἱ δι' αἰῶνος τὴν πόλιν ἐμβατεύοντες. Libanius Antioch. p. 350: ὡς δ' θεὸς ἐμβατεῖ τὸν τόπον, sive potius ἐμβατεύει. Euripides apud Dionysium de Composit. Verbor. p. 256 edit. Londin. ὅσπερ ἄρκαδων δυσχειμέρων ἐπεμβατεύεις. igitur distinctione non est prior a posteriore versu dissociandus; cumque βαβάκτα Γάλλων minus commode Pan nuncupetur, praeferrī oportuerat quod in ms Florentino Is. Vossius in Catullum p. 163 legit, βαβάκτα κήλων. et tanto quidem magis, quoniam Etymologus non aliter versum hunc Cratini, non, ut D. Heinsius in Sillii l. 13 329, quamquam κήλων adprobans, Diphili, scriptum invenerit. κήλων autem cum idem sit ac θερμός εἰς τὴν συνοσίαν, quin de capripede deo verissime pronuntietur, nemo dubitaverit. Atque hoc obiter: nam Cratini Pelasgicum Argos quodnam sit (neque enim Thessalicum videtur) Ti. Hemsterhusius propediem nos docebit.

391, 19. *Εύστράϊον*] non aliter Constantinus. rectum esse *Αίστραϊον* Ptolemaeus et Aestraeenses Plinii 4 10 ostendunt.

Ibid. *Πελαγονία*] non urbis, quod olim opinabar, sed regionis est nomen. fuit utique eo nomine oppidum, sed ab Heraclea Pelagoniae, quam in Macedonia prima vidimus, non diversum. regionis Strabo Plinius Ptolemaeus atque alii meminere.

Ibid. *Βάργυλα*] non alia videtur ac Livii 29 12 Bargulum, fortasse hinc adiuvandum: conspirant enim in urbis nomine mss, nec aliud *Δαρδάνιος Βαργύλων*, qui concilio Chalcedonensi p. 402 subscripsit, requirit. appellatur quidem p. 100 episcopus *Βαργύων* et p. 671 *Παρλαῦ*, sed quisque videt ex nostro ea esse depravata, praesertim cum vetusta versio Dardanium episcopum Bargalae posteriore loco praeferat. peccavit ergo C. a S. Paulo tum quod huic urbi inter Macedonicas locum negaverit, tum praeterea quod Dardanium Bargyliae, Cariae urbi, praesulem, quem Ioannes pars eiusdem concilii eiusdemque oppidi episcopus non poterit ferre, dederit.

Ibid. *Κελαινίδιον*] hoc ex Constantino praecoptavi, licet verissimum esse pro comperto non habeam: imo vero Celetrum esse, quod in Orestide regione Livius 31 40 describit, credidero.

Ibid. 20. *Ἀρμονία*] nusquam hanc legere memini. est in Illyrico *τύμβος Ἀρμονίης* apud Dionysium Perieges. 391 et alios, cuius tamen hic ratio esse nequit. videtur ab eadem Harmonia sive oppidum seu castellum id nominis accepisse.

Ibid. *Ζάπαρα*] huic urbi episcopus fuit Sabinianus, quem concilium Constantinopolitanum secundum Collat. 2 p. 28 Zaparenae civitatis Illyricanae dioecesis, ut L. Holsteinius dudum monuit, appellat. eodem pertinere diceret Cyriacum episcopum *Ζυπαρών* ex Actis concilii Nicaeni secundi p. 349, nisi Drizuparorum *Δριζουπαρών* urbi praefuisse ex p. 588 liqueret.

Ibid. 22. *Θῆβαι*] Thesae sunt Phthioticae, ut Livio, sive Thessalicae, ut Plinio dicuntur.

Ibid. *Ἐχινάϊος*] ita ex Constantino praestat ob Procopii Fabr. 4 3. consensum. Theodorus episcopus *Ἐχινάϊον πόλεως ἐπαρχίας Θεσσαλίας* est in concilio Ephes. p. 461 et Petrus *Ἐχινάϊον* in Chalcedon. p. 101. non alia ac Echiens videtur.

Ibid. *Ἵππata*] additur ab editis et manu exaratis *μητρόπολις*, acsi Hypata Thessaliae caput et metropolis fuisset.

idem velle dices Apuleium *Metamorph.* 1 p. 104: *comperto itaque Hypatae, quae civitas cunctae Thessaloniae antepollet, esse caseum recentem. sed res secus habet: Larissa urbium Thessaliae erat caput. rectius itaque μητρόπολις in Constantini l. 2 Them. 2 ab hac distinguitur; nec aliud voluit Hierocles, ut ex urbium catalogo provinciae praescripto apparet.*

391, 23. *Μητρόπολις*] Thessaliae hanc urbem ex pluribus oppidis conflata et Triccae et Gomphis vicinam memorat Strabo l. 9 p. 437. huc pertinent *ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ* numi, equo Thessalico insignes apud Goltzium. fuit autem, quod negligi nolim, postea Novarum Patrarum urbi cognomen: Constantinus *Μητρόπολις αἱ νῦν Νέαι Πάτραι.* huic ergo episcopus fuit Euthymius τῶν Νέων Πατρῶν apud Nicoetam Choniaten *Ann. Andron. Comnen.* 2 p. 165, de cuius sede omnia incerta Abr. Ortelio videbantur.

Ibid. *Τρίκκη*] sic oportuit, ut vel ex Homero notum est. Procopius *Aedif. Iust.* 4 3 *Τρικάντους* appellat, sed aliorum peccato: scripserat, credo, καὶ ἄλλων τῶν ἐπὶ Θεσσαλίας πόλεων ἀπασῶν, ἐν αἷς Δημητριάς τέ ἐστι καὶ Μητρόπολις ὄνομα καὶ Γόμφοι καὶ Τρίκκη, τοὺς περιβόλους ἀναγεωσάμενος. serior aetas Tricala appellavit. catalogus urbium quae nomen mutarunt, Codino a Iac. Georo p. 404 additus, *Τρίκκη τὰ νῦν Τρικάλα.* nec alio nomine Annae *Alexiad.* 5 p. 138 nota est; et Tzetzae *Chiliad.* 9 280: *χώραν τὴν Θετταλίαν δὲ συνεκτικὴν μοι νόει, Θείας καὶ Φαρσαλίας δέ, Ακρίσσης καὶ Τρικάλων, Δημητριάδος, Ἰώλικον καὶ Γλαφυρῶν καὶ Φοίβης.* in quibus τὸ Φοίβης absurdum est, ex *Βοίβης* natum, sicuti *Iliad.* B 712 docemur. itaque longo terrarum tractu a vero aberrat Cangius, cum *Not. in Alexiad.* p. 100 Tricala urbem ad Strymonem fluvium esse dcernit.

Ibid. *Καισάρεια*] Pulchre ita Constantinus. habet eam Thessaliae urbem, a Iustiniano instauratam, Procopius *Fabr.* 4 3.

Ibid. *Διοκλητιανούπολις*] apposita erat paludi Castoriae; quam dein a barbaris dirutam egregiis operibus Iustinianus munivit Procopio *Fab. Iust.* 4 4 auctore. fortasse non alia est ac Castoria, cuius Anna in hac vicinia *Alexiad.* 5 p. 152 et *Gauf. Malaterra Hist. Sicul.* 3 29 atque alii eius aetatis meminerunt.

Ibid. *Φάρσαλος*] hoc ex Constantino praestat. est in Ephesino conc. p. 436 *Περρέβιος Φαρμάλου* pro *Φαρσάλων.* quod vero prae primis operae pretium fuerit notari, idem

praesul p. 478 τῶν Θεσσαλικῶν Σαλτῶν, Thessalicorum Saltuum, quamquam male p. 526 τῶν Θεσσαλονικέων Σαλτῶν dicitur; unde non iniuria colligas Saltus, qui mox sequentur, huic urbi, siquidem eiusdem episcopi curae fuerunt commisi, vicinos fuisse. itaque et hac sede episcopali Geographia S. Caroli a S. Paulo augeatur.

391. 24. Σαλτοβουραμίνσιον] Constantinus Βουρθαμίνσιος, unde verius videbitur Σαλτός Βουραμίνσιος aut ut Constantinus legit, et mox Σαλτός Ἰόβιος, pro quo Constantinus Ἰωάννου βίος. nomen est a iugis, crebris arboribus consitis, quae in Pharsali vicinia erant, Lucanus 6 576: *qua iuga devexus Pharsalia porrigit Haemus.* cui, quod Haemum ex ultima Thracia huc transtulerit, si fidere nolis, ex Strabone et Caesare nullo negotio cognosces iugis et saltibus hunc tractum fuisse asperum. de titulis horum saltuum si rogaveris, alio tibi opus erit doctore: ego enim cum ignarissimis scio.

Ibid. νῆσος Σκόπελος] habet eam Ptolemaeus circa Theraicum sinum. Ruben episcopus Σκοπέλου scribendo adfuit Concilio Nicaeno secundo; nec asseveraverim tamen, cum plures eo sint nomine, huic insulae impositum fuisse.

392. 1. ὑπὸ ἀνθύπατον] duo erant Orientis imperii proconsules, Asiae et Achaiae, ut Notit. imp. Or. c. 1 docet. utriusque meminerunt imperatores, illius in l. 4. c. Th. de Patrocin. Vicorum, huius l. ult. de Bon. Vacant. VETTIVS AGORIVS PRAETEXTATVS PROCONSVL ACHAIÆ est in Thes. p. MCII 2. sedem Corinthi habuisse ex l. 2. c. Th. de Accusat. et Aristide tom. 1 p. 43 recte colligitur.

Ibid. 2. Σαροφία] Σάρφεια rectius alii. erat Locrorum Epicnemidiorum urbs, non multum a Thermopylis; quae de viri docti ad Stephan. et Palmerius G. A. 5 3.

Ibid. Ἐλατίνα] sic mss. Constantinus l. 2 Them. 5 Ἐλευσίνα legit; quae tamen cum in Attica fuerit, longius ab urbibus, quibus hoc loco cincta est, recedit. credo Ἐλατία venisse ab Hierocle, quae Phocidis urbs non male hic locabitur. reddamus eam Libanio tom. 1 p. 110, ubi de Aeschine; *ἐκείνον ἐγὼ καὶ τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ αἰτιῶμαι συμφορᾶς ἢ μὲν γὰρ μάχη ταῦτα ἐποίησε, τὴν δὲ ἔξοδον ἘΩΤΕΙ κατελιμμένη.* sic edunt emendantque ἐν Βοιωτία. quanto melior Ἐλάτεια, quam critice addicente rhetori restituit vir egregius Ti. Heusterhusius, firmatque eiusdem oratoris verbis tom. 1 p. 133: *ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἐν Χαιρωνείᾳ κακῶν αἰτιῶμαι τὸν Λισχίτην. οὐκ ἂν γὰρ ἐξῆλθον εἰς Χαιρωνείαν Ἀθηναῖοι, μὴ κατελιμμένης Ἐλατίας.*

302, 2. *Βοὴ καὶ Δρυμῖα*] coniungi haec in Farnesianis schedis L. Holsteinus monuit, quod facile patiar, modo ne pro eadem habeantur. prius in *Βοίων* Bolon abire debet, oppidum Doridis satis notum, alterum in *Δρυμαίαν*, quae inter Phocidis regiones a Plinio, rectius ab aliis inter urbes refertur.

Ibid. *Δαυλία*] *Δαυλίαν τῆς Φωκίδος* habet Thucydides 2 29, quam Daulidem alii vocant, qua de re L. Holst. in Stephanum.

Ibid. *Χερώνεια*] imo *Χαιρώνεια*, ut Constantinus. Chaeroneam Boeotiae urbem, sed Phocidis finibus proximam, Stephanus a Chaerone, Apollinis et Therus *Θηρούς* filio, initia et nomen accepisse refert, et ante eum ex Hesiodo Pausanias Boeotic. c. 40. fuerit tamen Chaeronis mater vero nomine Thuro *Θουρώ* oportet, si urbi huic vicinus collis *Θούριος* et Apollo Thurius inde nomen acceperint, ut Plutarchus in Sulla p. 463 auctor est; quod ipsum et eorum opinione, quam ibidem Plutarchus commemorat, firmabitur, qui a bove, quo Cadmus duce itineris erat usus, quemque *Θῶρ* Phoenices appellabant, nominis caussam repetebant. miror autem Orchomeni nullam hic rationem haberi; quae in transcurso iuvabitur. refert Diodorus 4 p. 226 et hoc inter Hercules stupenda opera: *ἐν δὲ τῇ Βοιωτίᾳ τοῦναντίον ἑμφοράδας τὸ περὶ τὸν Μινυεῖον ῥεῖθρον, ἐποίησε λιμνάζειν τὴν χώραν.* Palmerius Exercitat. p. 100 nescio quod nobis *Μινυηῖον ῥεῖθρον* obtrudit, quo, si mss lectio margini appicta in consilium adhibeatur, facile carebimus: inde enim haud magno molimine exsurget τὸ περὶ τὸν Μινυεῖον Ὀρχομενὸν ῥεῖθρον. verum hoc esse Homerus Iliad. B 511 et Thucydides 4 76, Ὀρχομενὸν τὸν Μινυεῖον appellantes, ostendunt. fluvius est Melas, ἀνατέλλων ὑπὸ τὴν πόλιν τῶν Ὀρχομενίων πολὺς καὶ πλωῖμος ἐν πηγαῖς μόνος τῶν Ἑλληνικῶν ποταμῶν, ut Plutarchus in Sulla p. 465 ait. firmantur reliqua egregio lapide, cuius epigramma Donian. Inscript. Class. 1 98 nuper insertum est, sed mendosius excerptum. adde eundem Plutarchum in Pelopida p. 286.

Ibid. 3. *Ἀμφισσα*] erat in Ozolarum et Phocidis finibus, stadiis 120 Delphis separata. Pausanias Phoc. c. 38.

Ibid. *Τιθόρα*] sita erat ad Parnassum stadiis circiter 60 a Delphis, Pausania, cui *Τιθορεία* et *Τιθοραία*, quod et Stephanus ex eo habet, teste Phoc. c. 32. Plutarchus in Sulla p. 461 paene cum Hierocle consentit, *Τιθόραν* appellant.

Ibid. *Ἀμβροσος*] *Ἀμβροσος*, vel geminata sibilante, ut apud Pausaniam Phocic. c. 36, ubi Parnasse adponitur.

392, 4. *Κορωνία*] *Κορώνεια*. sita Coronæa erat ad Phliarum amnem, si Plutarcho in *Lysandro* p. 450 credis, si Pausaniae *Boeotic.* c. 34. ad Phalarum; ut in altero utro vitium insit, sicuti sine dubio est in Isocrate de *Big.* p. 521 edit. Basil. ὁ δὲ πατήρ αὐτοῦ μαχόμενος ἐν Χαιρωνείᾳ τοῖς πολεμίοις ἀπέθανεν: legi enim ἐν *Κορωνείᾳ* debet, adstipulorque emendanti Hemsterhusio nostro. ibi Clinias occubuit, testibus Platone in *Alcibiade* 1 p. 113 et Plutarcho *Alcib.* p. 191.

Ibid. *Στήραις*] Videtur esse *Στίρις*, Phocensium oppidum, de quo Pausanias *Phocic.* c. 35.

Ibid. 5. *Ἀναστάσιος*] mss *Ἀναστάσις*, quo nomine licet nullam huius orae urbem noverim, et plures sese eius occupaturae locum offerant, nihil tamen mutare sustineo: quid si enim Boeoticarum aut Phocidis aliqua nomen mutarit? expectemus ergo donec meliori manu exarati codices aliud iubeant.

Ibid. *Ἐκρωος*] haud scio an *Αἰδηρος*, Euboeae oppidum, fuerit; nec morari quemquam debet quod insulae praeposatur: apertissimum quippe est iustum ordinem, negligentia, ut puto, librariorum, hic esse neglectum, neque accuratam situs habitam rationem. Carolus a S. Paulo *ἠήσου Εὐβοίας* emendat et huic urbi agglutinat; quo modo omnia in vado fuerint.

Ibid. *Βουμέλιτα*] nusquam hanc legere memini. posent, si vocabulum secaretur, inde *Βούλις* et *Αἶλαια*, Phocidis urbes, nasci; quod mss non addicentibus cum temerarium videri queat, a corrigendo temperare satius erit.

Ibid. 6. *Υττης Θιάθαι*] monstra haec sunt, quae an profligari valeant videamus. mss *Υττοι Θιάθαις*, ex quo posteriore levi opera *Θιάβη* exstruitur, urbs Boeotiae, *Statio Thebaid.* 7 261:

Dionacisque avibus circumsona Thisbe,
ex Homero *Iliad.* B 502. alterum Hylen dare potest, urbem eiusdem orae maritimam, eidem *Statio* v. 267 memoratam. si utramque improbaveris, *Υποδηβας* an malueris perpende, notas Homericæ carmine et *Infra Thebas* Plinio dictas.

Ibid. *Θήβαι*] Dionis Chrysostomi ætate maior urbis pars in ruinis erat, ut *orat.* 7 p. 123 profitetur; nec aliud de suo tempore Pausanias, a Casaubono excitatus, arcem tantum Cadmeam habitari adfirmans. utrum e ruderibus resurrexerit, an Cadmea potissimum incolis fuerit sub Christianis celebrata, in obscuro est. habuit summam sibi epi-

scopum, qui τῆς Ἑλλάδος in conciliis, veluti Ephesino p. 525, dici, ut a Thessalicis Thebis distinguatur, assolet. metropolis autem non ecclesiastica sed civilis et honoraria fuit, prorsus ut Athenae Lacedaemon et Elis. unam duntaxat in singulis provinciis metropolim canones ecclesiastici agnoscunt, ut concilium Chalced. tom. 9 p. 103 docet: ab eius episcopo reliqui provinciales inaugurabantur, eiusque decretis parebant; qua dignitate in Achaia Corinthus fuit illustris. nec impedire tamen poterat quin plures honorariae ab imperatoribus, quibus solis id ius concil. Chalcedon. p. 619 tom. 8 tribuitur, constituerentur; et si potuisset, nihil admodum erat cur vetaret: tantum enim diplomate imperatorio creatae honore ampliore gaudebant, σωζομένων τῆ κατ' ἀλήθειαν μητροπόλει τῶν οἰκίων δικαίων, uti canon 12 Chalcedonensis concilii sciscit.

392, 7. Χαλκῆ] oportuerat, ut Carolum a S. Paulo coniecisse video, Χαλκίς νῆσον Εὐβοίας. vitium satis vetustum auguror ipsoque Constantino prius: quod enim de Hierocle l. 2 Them. 5 prodit, συναριθμεῖ δὲ ταῦταις καὶ νῆσον τὴν Εὐβοίαν, ἣν τινες Χάλιν ἢ Χαλκίδα ὀνομάζουσιν, id hinc suam originem accepisse suspicor. Hesiodus cur Χαλκίδα καλλιγύναικα dixerit, explicat Casaubonus in Athenaei l. 13 c. 9.

Ibid. Πορθμός] creberrime huius apud Demosthenem est mentio, uti Philipp. 3 p. 69: πέμπει δὲ ξένους, τοὺς μὲν εἰς Πορθμόν, τὸν δὴμον ἐκβαλοῦντας τῶν Ἐρετριέων, ubi Ulpianus navale fuisse Eretriensium docet. Philipp. 4 p. 76: κατέσκαπτε Πορθμόν καὶ τυραννίδα ἀπαρτικρὴ τῆς Ἀττικῆς ἐπετείχισεν ἡμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ. de legat. fals. p. 218: καὶ μὴν καὶ μετὰ ταῦτα ὄσους πρὸς Πορθμῶ ἢ πρὸς Μεγάρους ἀκούοντες δύναμιν Φιλίππου καὶ ξένους ἐθορυβεῖτε. hinc hausit Aristides tom. 2 p. 240: ἐν Πορθμῶ Φιλίππος, ἐν Μεγάρους Φιλίππος, quod perperam vertitur In freto Philippus. quae cum eius in Euboea situm haud obscure constituent, non utique opera recentiores fuissent geographi, si oppidum sua cura fuissent dignati.

Ibid. Χάρυστος] Κάρυστος suo marmore nobilitata, et mox Πλαταιαί.

Ibid. 8. Αἰγόςθυνα] oppidum erat Megaridis, a Pausania, qui in vocis sono variat, dudum ab Abr. Berkelio adiutus, Attic. c. 44 signatum.

Ibid. Πλαγαί] itidem in Megaride erant, sed in Boco-tiam vergente, si Pausanias non fallit: nam Strabo et Pto-

Iemacus sinui Corinthiaco adponunt. vide Ch. Cellarium G. A. 2 13 p. 1168.

392, 9. Ἐμπόριον Κρομμῶν] Κρομμυῶν oportuerat, maritimum in Corinthi et Megaridis finibus oppidum. seriore aetate mercatorum frequentia celebre fuisse et proptereaemporii nomen indeptum videtur.

Ibid. Αἴγινα] superbum eius est in vita S. Theodorae Thessalonicensis elogium c. 1 quinti Aprilis magni Sanctorum operis: ἔστι τοίνυν αὕτη νῆσος, inquit vitae eius auctor, τῶν ἐν Ἑλλάδι κεφάλαιον, ὡς εἶνεκα μὲν μεγέθους καὶ κάλλους καὶ θέσεως μείζω καθάπαξ τῶν προσοίκων ἀναφανῆναι, καὶ οὕτω μεγίστῃ παραλλάττειν τῇ μέσῃ ὡς καὶ δοκεῖν πάσας τὰς νήσους, ὥσπερ οὐκ ἀνταίρειν ἔχούσας Αἴγινη, μεθ' ἡδοκῆς τῶν πρᾶσβείων παραχωρεῖν. adduntur plura in laudem, quae non exscribo: id obiter monebo, non videri D. Papebrochium recte sententiam horum verborum percepisse, καὶ χορηγεῖν ἔχειν ἐντεῦθεν μετὰ πολλοῦ περιότιος δι' ὧν αἱ πόλεις ἀμείνους, cum verteret quo fit ut urbes in ea sint plurimae: id enim falsum est, nec Graeca innunt, tantum, habere eam quae abundantissime aliis urbibus, unde meliores evadant, praebet, indicantia. adde Pindarum in laudes insulae passim et in primis Ode 5 Nemeorum excurrentem.

Ibid. Ποιτοῖουσα] nec urbem neque insulam eo nomine novi. fors fuerit olim Ποιησσα Κέως, ut Poëssa insulae Ceae sit, quam in ruderibus fuisse Strabonis et Plinii aetate, ille l. 10 p. 486, hic l. 4 c. 12 docet; e quibus resurgere potuisse cur negemus? quia dubium tamen id est, vide an Pityusa Melae 2 7 80 esse queat.

Ibid. Κύθνος] Ceae locum in ms Κύντος occupat, quam illi proximam in integrum restituere placuit.

Ibid. 10. Δῆλος ἄδηλος] mss haec coniungere Holsteinio doctore credimus; nec sane perperam: quisquis enim Delo insulae id cognomen indidit, in animo atque oculis notissimum Sibyllae versum habuit e l. 3 et 8: ἔσται καὶ Σάμος ἄμμος, δοσεῖται Δῆλος ἄδηλος καὶ Πώμη ὄμη. hallucinantur ergo qui insulam Adelum ceteris mediterranei maris inserunt.

Ibid. Ταλαμένη] conspirant in vitia haec editi et mss; quae si medica manu contrectaveris, sanum colorem facile receperint. Ταλαμένη, ut pulchre Carolus a S. Paulo, obstetricantibus librariis ex Σαλαμῖς νῆσος nata videtur. reliqua, ubi parum auxeris, μέχρι Θερμοπυλῶν dabunt, sicuti ex Hierocle a Constantino l. 3 Them. 5 profertur; Lucas itaque Holsteinus non iniuria id probavit, praesertim cum με Θερμοπυλῶν in principio sit editio. etsi vero bene hactenus

processerit, deficere tamen ea non dubitandum est quibus scriptor omnia Aethiopiae loca usque ad Thermopylas proconsulis imperio mandabat.

392, 11. *Κόρινθος*] Helladis metropolin fuisse locuples testis est Apuleius l. 10 p. 247: *ortivodus patria Corintho, quae caput totius Aethiopiae provinciae*, nec alia Dioni Chrysostomo orat. 37 p. 464 de urbe sententia fuit, cum cives compellat: *ὕμεῖς γὰρ ἔστε νῦν, τὸ δὴ λεγόμενον, πρῶτα καὶ πρόμνα τῆς Ἑλλάδος*. adde Aristidem tom. 1 p. 43. *μοχ. ἡ τοῖς Ἐφύρα*, re ipsa adstipulante ex Constantino l. 2 Them. 6 praecipavi.

Ibid. *Νέα Σικυών*] olim Sicyon Corinthiaco sinui acubabat, inde a Demetrio Poliorcete in proximum et natura munitum collem translata, teste Diodoro 20 p. 827 et Plutarcho Demetr. p. 900; quae novam non male dici adfirmant.

Ibid. 12. *Αἰγίρα, Αἰγίων*] sic oportuit. ms *Αἰγίρας* et *Αἰγίων*. utraque urbs veteris Aethiopiae ex tabula Peutingerana, quae 12 M. P. spatio separat, et Pausania 7 24 et 26 notissima est. prior ultimae aetatis Graeciae Botstizza dicta est, saepe eo nomine apud Georgium Phranziam obvia, ut l. 2 c. 2 9.

Ibid. *Μεθώνη*] mss hoc probant: Carolus a S. Paulo *Μέθωνα* vulgavit. prius Thucydidis patrocinio tutum est l. 4 c. 45, posteriori Strabonis l. 8 p. 374 et Pausaniae l. 2 c. 34. oppidum erat munitum in isthmo Troezenio.

Ibid. *Τροιζήνα*] imo *Τροιζήν*, aut *Τροιζήνη* ex Ptolemaeo, nisi et id in vitio sit.

Ibid. *Πύλαυρα*] hoc aut *Πύλαυρα* mss praefereunt. verum est *Ἐπίδαυρος*, cultu Aesculapii famosa et Troezeni vicina.

Ibid. 13. *Ἰερὰ μίονη*] *Ἐρμιόνη*, quae et *Ἐρμιών*, ut bene in Stephano viri docti refinxerunt. Euripides Herc. Fur. 615: *χθονίας νῦν ἄλλος Ἐρμιών τ' ἔχει πόλις*. Hesychius ait esse *πόλιν ἐν Ἀργεῖ*, pro *Ἀργεία* sive Argolide, quod ipsum de Troezeni Epidauro atque Alope itidem praedicat. colebant Hermionenses praecipuo honore Cererem Chthoniam, quod praeter Pausaniam Corinthiac. c. 35 egregium nos marmor docet Inscript. Donian. cl. 49; in quo etsi nunc Ceres a Chthonia distinguatur, dubitari non potest quin exscriptoribus acceptum id referri, ut plura in eo lapide, legitur non *ΚΑΙ ΔΑΜΑΤΡΙ ΚΑΙ ΧΘΟΝΙΑΙ* sed *ΤΑΙ ΔΑΜΑΤΡΙ ΤΑΙ ΧΘΟΝΙΑΙ* oporteat.

Ibid. *Θύρνεσσα*] *Θύλνεσσα*, Arcadiae urbs, Stephano.

392. 13. *Μαρτίσια*] ab Antigono Argivi dono acceptam Antigoniam, quo nomine Plutarchi aetate, ut in Arato prodidit p. 1048, tantum nota erat, vocarunt. pristinum nomen beneficio Hadriani recipervit, Pausania Arcadic. c. 8 teste.

Ibid. 14. *Γερένθραι*] verum nomen est *Γεράνθραι*, ut Sylburgius ad Pausan. Lacon. c. 22 docuit. oppidum erat Eleutherolaconum.

Ibid. 15. *Θαραι*] Carolus a S. Paulo *Θεραι* ex Ptolemaeo corrigit; quo facile carebimus, praesertim cum vitio non sit liberum: *Θηραι* enim, quod idem ac *Θαραι*, oportuerat, ut Henr. Valesius in Polybii excerpt. p. 15 ostendit. urbs erat agri Messenii.

Ibid. *Ἀσώπολις*] conflatum hoc perverse est ex *Ἀσώπος πόλις*, ut ex Ptolemaeo l. 3 c. 16 et Pausania Lacon. c. 23 compertum habemus. verius ad hanc urbem quam ad Asopitidem, agri Sicyonii partem, elegantem e Thes. Britan. tom. 2 p. 247 nomen retuleris, in cuius altera parte *ΦΟΥΒΙΑ ΠΛΑΤΤΙΑΛΑ CEB.*, altera Nemesis rotae pedem imponens, addito *ΑΩΠΕΙΤΩΝ* cognomine, conspicitur.

Ibid. *Ἀκραι*] *Ἀκραι* praestant ex Polybio 5 19 et Pausania Lacon. 23 60 stadiis Asopo semovente. Ptolemaeo *Ἀκρεια*, Straboni *Ἀκραία*, haud sane bene.

Ibid. *Φιάλεια*] *Φιάλεια* rectum est, quo nomine Arcadiae oppidum fuit, olim *Φιγάλεια* dictum. colebatur ibi Bacchus, ut ex Diodoro l. 15 p. 357 videas; unde Lycophroni Alex. 212 *δαίμων ἐνόρχης Φιγαλεύς φανστηρίος*. incolae *ΦΙΑΛΕΩΝ* nomine in numis Severi et aliorum insignes sunt.

Ibid. *Κορώνια*] *Κορώνη* vero nomine agri haec Messeniaci urbs fuit, vicina Pamiso fluvio, quem Ptolemaeus Panisum haud recte appellat, apud Pausaniam Messeniac. c. 34. turpiter in eo flumine adhaesit Iac. Pontanus: nam cum in Georgio Phranza 2 2 *Πάμισον ποταμὸν* in sinum Messenicum evolvi legisset, omnibus odiosum fluvium inde fecit. Asine, quae sequitur, Coronae viciniam insedit.

Ibid. 16. *Μοθώνη*] tuebatur se Hierocles tabulae Pentingeranae et Pausaniae suffragio, qui passim *Μοθώνην* et incolae *Μοθωναίους*, ut l. 4 c. 35, appellat. Thucydides Strabo Ptolemaeus atque alii *Μεθώνην* malunt. Mothonem suo quoque calculo ratam habuit Ammianus 26 10 et quos testes ibi appellavit Henr. Valesius.

Ibid. *Κυπαρισία*] gemina sibilante omnes scribunt, in

vochs numero variantes. Pausaniae *Κυπαρισσία* Messen. c. 38, Straboni 8 p. 361 *Κυπαρισσία*. oppidum erat Messeniorum in Elidis finibus, 15 M. P. a Pylo, ut Tabula, cui Cyparissa, ostendit.

392, 16. *Ἥλις*] novi Elidenses et Actolos cognatione fuisse ob Oxylum iunctos, sed eorum urbem Aetoliae tanquam caput fuisse impositam difficulter mihi persuaderi patior. desunt, quibus ea dignitas urbi firmetur, argumenta; longius praeterea ab Aetolia erat disparata quam ut eius fuisse metropolin opinari possis. puto deficere hic Patras, nobilem urbem, contra Aetoliam positam: eam metropolin fuisse ex epistola Leonis imperatoris additoque illi catalogo tom 9 Concil. Labbei p. 267 citra dubium est. habet eandem inter metropoles ex Hierocle Constantinus l. 2 Them. 6. nec morari quemquam situs urbis extra Aetoliam debet: neque enim longo traiectu inde dissociata fuit; et praeterea multa Augustus imperator ex opposita continente oppida Patris condonavit, de quibus Pausanias 10 38. vide quoque 7 18 et Ezech. Sphanhemium dissert. 11 de usu et praest. numism. p. 324.

Ibid. 17. *νησος Πάνορμος*] haud parum molestiae haec mihi insula adpersit, neque hactenus eam deponere potui: tantum quae in mentem venerint, adscribam. Panormum insulam veteres circum Peloponnesum ignorant: habet eius nominis portum prope Rhium in Naupacti adverso litore Polybius 5 102 et Pausanias Achaic. 22, qui utique nihil ad hanc insulam. aliam in Cephallenia novit Artemidorus apud Porphyrium de Nympharum antro p. 114 edit. Barnes: *τῆς Κεφαλληνίας ἀπὸ Πάνορμου λιμένος πρὸς ἀνατολὴν δώδεκα στάδια νησὸς ἐστὶν Ἰθάκη σταδίων ὄγδοηκοντα πέντε*. et Antipater in epigrammate ab Holsteinio ad Stephani *Πάνορμος* publicato: *Φοῖβε Κεφαλλήνων λιμενόσκοπε, θεία Πάνορμου ναίων τρηχέης ἀντιπέτρην Ἰθάκης*. hinc ego dedisse Hieroclem *Νησον Κεφαλληνίας Πάνορμος* conieciēbam, aut certe ex portu nobis insulam fecisse. quo minus tamen secure in his acquiescam, Marcellinus Comes efficit, Zenonis imperatoris iussu Pelagii gulam in insula, quae Panormus dicitur, laqueo fractam a. 390 memorans. etsi enim, ubi posita fuerit insula, addere neglexerit, fieri potuit ut non aliam signarit.

Ibid. 18. *Κυθρία*] praestiterat *Κύθηρα* et mox *Στροφάδες*, notae Virgiliano versu: *Strophades Graio stant nomine dictae insulae Ionio in magno*.

Ibid. *Μυκῶν*] forte *Μύκωνος* ab Hierocle venit, nisi si et recto casu *Μύκων* insula fuerit dicta: certe *σμικρότητα*

τῆς Μίκωνος νῆσου habet Apostolius cent. 13 32, et quem exscripsisse videtur, Zenobius cent. 5 21, hanc in rem a L. Holsteinio iam appellatus. vide Ti. Hemsterhusium in Luciani dial. 1 Mort., ubi μίαν Μίκωνον egregie lepidissimo scriptori et plura de insula reddidit.

392, 18. νῆσος Μόλος] Molum insulam contra Corinthum adhuc quaero. τὴν πέτραν τὴν Μολουρίδα, ex qua se Ius cum Melicerte in Saronici sinus aquas praecipitem dederit, in hac vicinia Pausanias Attic. 44 et Tzetzes ad Lycophronis 229 commemorant.

Ibid. 19. Δροῦσα] Samus olim Δροῦσα, testibus Heraclide de Polit. et Hesychio, cui tamen alio loco Δόρσοσα est, appellabatur; quae cum alibi ab Hierocle recenseatur, hinc abesse debet. habet Οἰνούσσας insulas in sinu Messenio Pausanias Messen. 34: illae, aut potius Donysa, quam viridem Virgilius vocat, huc pertinere videntur.

Ibid. Αἴμνος] hanc et sequentem proconsulis Achaiae imperio fuisse contributam, cum ab Achaia longissime versus Thraciam sint semotae, mirandum est. Constantinus, si hac in re Hieroclem fuerit secutus, septem duntaxat insulas circa Peloponnesum l. 2 Them. 6 invenit. quoniam itaque dubium id esse potest, notari operae pretium fuerit M. Constantinum praefectum praetorii Orientis amplissima potestate instruxisse, et praeter Asiaticam Ponticamque dioecesein omnes illi Orientis provincias cum Aegypto et Thraciarum dioecesi atque insulis Cycladibus mandasse, δέχα Αἴμνον καὶ Ἰμβρον καὶ Σαμοθράκης, quae praefecti praetorio Illyrici imperio relictæ sunt, ut Zosimus 2 33 docet.

Ibid. 21. ἐπὶ κοινουλάριον] in manu exarato codice accuratissimus Holsteinius ita legit, verissimumque nobis videtur. olim Creta provinciae Cyrenaicae coniuncta proconsuli paruit; unde Q. Caecilius Rufinus in Thesaur. p. MXCI 6 ἀνθύνατος Κρήτης καὶ Κυρήνης dicitur. post dein, mutata Romanae rei publicae a Magno Constantino forma, distractaque hinc Cyrene, Zosimo 2 37 teste, provincia fuit consularis, ut Notitia imp. Orient. c. 1 ostendit, et hoc e Thesaurο epigramma p. MXCI 4: Φλ. Ὑπάτιον τὸν λαμπρότατον ἀπὸ ἐπαρχῶν πραιτωρίου δόγματι τοῦ κοινοῦ πάσης τῆς ἐπαρχίας Οἰκουμένιος Δοσιθεὸς Ἀσκληπιόδοτος ὁ λαμπρότατος ὑπατικός τῆς Κρητῶν ἐπαρχίας ἀνέστησεν. Furlanus, qui Flavium virum consularem clarissimum ex hoc Flavio Hypatio fecit, risum omnibus debet: tu Fl. Hypatium intellige, qui praefectus praetorio Italiae fuit Antonio et Syagrio consulibus, virum quieti placidique consilii interque omnes adolescentia et vir-

tantum pulchritudine commendabilem, quo cum elogio ornavit Ammianus 29 2. iam cum huius epigrammatis Asclepiodotus ἡπαθηκὸς τῆς Κρητῶν ἐπαρχίας Thesauri p. MXC 20 dicitur, eo in titulo vitium esse nemo addubitabit.

392, 21. πόλεις κβ] olim centum urbibus insulam fuisse celebrem res est tritissima: bella et rerum humanarum vicissitudines plures dein sustulerunt; quarum tamen eum fuisse numerum, ut paucissimae superstites manserint, licet Servii aetate ita ferrent, nunquam censuro. *primo quidem centum habuit Creta civitates*, grammaticus in Aeneid. 3 106 ait, unde Hecatompolis dicta est: post viginti quatuor, inde, ut dicitur, duas, Gnoson et Hierapidnam, quamvis Livius plures a Metello expugnatas dicat. recte Servius Livium illi rumori opponit: sed severius eum ex sui temporis factis castigatum vellem.

Ibid. 22. Γορτύνη] Gortynam Cretae metropolim fuisse ex Actis concilii Ephesini p. 453 citra dubium est.

Ibid. Ἰνατος] Εἴνατος Hesychio Etymologo et Stephano. Ptolemaeus nostro consentit. Tabulae Inata M. P. 32 ab Hierapydna in parte insulae australi.

Ibid. Βιέννα] vitio exscriptorum Tabulae Blenna, unde Ravennas Blentiam l. 5 c. 21 fecit, dicitur; Stephano Βιέννος, fortasse invito: nam a Vienna Gallica gentile cognomen Βιέννιος et Βιεννήσιος formari ait, τῆς δὲ Βιέννης Βιεννατος, quod utique et forma et orationis serie ad hanc Cretensium Biennam pertinere videtur.

Ibid. Ἰεράπυδνα] Dion princ. l. 36 τὰ Ἰεράπυδνα vocat. Tabulae Hiera 20 M. P. a Bienna, Ravennati Ierapina; ad quam formam in synodica Cretensium ad Leonem imperatorem epistola Euphronius episcopus Hierapinae. verius est Ἰεράπυρινα, ut lapides inscripti ostendunt. vide B. Montfauconii Diar. Ital. p. 74 C. V., ubi perperam ΙΕΡΑ ΠΥΓΝΗ, et Edm. Chishulli Antiq. Asiat. p. 126.

Ibid. Καμάρα] olim Lato, teste Stephano, cuius verba Io. Meursius l. 1 Cretae suae c. 7 recte constituit.

Ibid. 23. Ἀλλυγος] hanc insulae urbem nondum reperi. suspicio de mendo esse potest, nisi in Notitia, quam Iac. Goar Codino. addidit, inter Cretenses episcopos ὁ Ἀλλύγγου memoraretur.

Ibid. Χερρόνησος] navale erat Lycti, cuius praesul Nissinius Nicaenae secundae synodo scribendo adfuit p. 354. Χερρόνησος Κρήτης in Actis concilii Ephesini p. 437 dicitur.

c. 42 animadvertit Claudium Athenaci non insulam sed mu-
seum esse, quod ab imperatore Claudio ex suo nomine ad-
ditum est Alexandrino, ut Suetonius docet.

392, 28. Νικόπολις] de ea in Ant. Itin. p. 325. me-
tropolin veteris Epiri fuisse conciliorum Acta et Leonis im-
peratoris epistola tom. 9 Concil. Gener. p. 268 ostendunt.

Ibid. Λωδῶνας] sic ms pro Λωδῶνη, cuius episcopus
Theodorus concilio Ephesino subscribit p. 437.

Ibid. Ἐῤορία] urbem fuisse antiquam, et, quod aquis
esset copiosissimis cincta, eo nomine dictam Procopius Fabr.
Iustiniani 4 1 affirmat. Marcus Ἐῤφοίας saepe in Actis
Chalcedonensibus occurrit, ut p. 126, et p. 566, ubi perpe-
ram Ἐῤβοίας praesul dicitur. vide Valesium in Sozomen.
7 26.

Ibid. Ἀκτίου] vitiosum et ex Ἀκτίου natum est. fuit
Actium colonia ad sinum Ambracium, qua de Plinius 4 1.

Ibid. Ἀδριανούπολις] instaurasse eam civitatem et suo
nomine insignem fecisse Iustinianum ex Procopio novimus.
sedem habuit in mediterraneis, si Tabulae scriptae fides est:
nam Acta S. Leucii 11 Ianuar. mari admovent. tunc qui-
dem navigantes, aiunt, diebus 15 pervenerunt in civitatem
Adrianopolim, et illic adhaesit sibi duos sacerdotes Leo-
nem et Sabinum, et inventa navi de Rhegio datoque navo
ascendit in eam, Hydruntumque pervenit: neque enim du-
bium est quin barbarus scriptor hanc intellexerit.

393, 1. Ἀππῶν] Argos Amphiloichium in hac voce
latere, si quid auxilii a mss esset, mihi persuaderem. de
Phoenice vide Ant. Itin. p. 324.

Ibid. Ἀγχιασμός] episcopus Ἀγχιασμοῦ Ἡπείρου πα-
λαιῶς, qui Anchiaxi in versione, est in Chalcedonensi concilio
p. 126. forte portus est Onchesmus, de quo ex Strabone et
Ptolemaeo Palmerius Graec. Ant. 2 2 p. 245.

Ibid. Βούθριτος] Βουθρωτός, de qua alias. Stephano
Βουθρωτός νῆσος περὶ Κέρκυραν in editione Aldina Floran-
tinae et Vossiano ms, ut Berkellius advertit, non, uti addit,
corruptissime. fuit sane Buthrotus in Chersoneso, nec tamen
necessarium erat ut Χερρόνησος urbium descriptori inculcare-
tur: saepe illi insulae dicuntur quae proxime, ut insulae vi-
deantur, accedunt. vide Ant. Itin. p. 522.

Ibid. Φωτιή] sita in depressiore fuit loco, aquis sta-
gnantibus circumdata, Procopio Aedif. Iustin. 4 1 auctore. me-
minit eiusdem auctor comment. de Petro et Paulo c. 3: ἐξ
ἧς (Ῥώμης) εἰς Μεδιόλανον καὶ Φωτιήν, πόλεις Ἡπειρώ-

τιδας, ἔρχεται. conicit quidem God. Henschenius (tom. 5 A. S. Iunii p. 417) urbem Lucam a luce *Φωτεινήν* scriptori dici; quae Epirotarum nunquam fuit: at nostram intelligit, quam imperite Mediolano iunxit: oppida enim, quod Callimachus ait, *τάδε τόσσον ὅσον διὰ πλείστον ἔχουσι.*

393, 2. ἡ *Θρακὴ νῆσος*] sic mss; unde sine controversia eruenda erit *Ἰθάκη*, ut Car. a S. Paulo et L. Holsteinus viderunt.

Ibid. 3. *ὑπὸ κοινουλάριον*] idem in suo codice Constantinus l. 2 Them. 9 legit, et falsum tamen esse arbitror: nam et *Notitia imp. Orient.* c. 1 utriusque, et novae et veteri, Epiro praesidem imponit, et imperatores Valentinianus et Valens ad Zosimum novae Epiri praesidem dant l. unicum cod. Theod. de stratoribus, innuntiatque Apolloniae agere solitam. itaque *ὅφ' ἡγεμόνα* praestiterit.

Ibid. 4. *Δυρράχιον*] metropolis erat Epiri novae; unde Lucas *ἐπίσκοπος Δυρραχίου, μητροπόλεως νέας Ἠπείρου* concil. Chalced. p. 565.

Ibid. *Σκάμπα*] ita recte Constantinus in editione Batava: nam *Σκάμπα*, quod Ans. Bandurius recepit, hinc detortum est. vide ad Ant. Itin. p. 318.

Ibid. *Βούλις*] Ptolemaeo *Βουλλίς*, Stephano *Βυλλίς*. urbs erat maritima, Apolloniae vicina, unde eiusdem episcopi curae fuerunt commissae, qui in Ephesino concilio p. 437 *Ἀπολλωνίας καὶ Βελλιάδος* et p. 524 *Ἀπολλωνίας καὶ Βελλιάδος* vitiose dicitur. vide Holst. in Stephani *Βυλλίς*.

Ibid. 5. *Ἀμαντία*] fuit in Orici finibus, ab Abantibus condita et dicta. vide Palmerium G. A. 1 31 p. 171. Eulalius episcopus ab Amantia est in fragm. 3 p. 1323 Oper. histor. Hilarii.

Ibid. *Πουλχεριούπολις*] recte hoc Holsteinium probasse Constantinus l. 2 Them. 9 ostendit. nomen est a Pulcheria Theodosii secundi sorore, situs vero obscurissimus; qui, si nomen, quo ante usa fuit, esset explorata, commodius finiretur. Palmerius de Bulgarica Belgrado suspicionem iecit, quae ut probari possit vehementer vereor. de Aulone Itin. Ant. p. 324.

Ibid. *Αὐλινίδος μητρόπολις*] fuit olim *Λυχνιδός*, ut bene Palmerius, quae cum Hieroclis aevo Epiri metropolis non fuerit, credibile est *μητροπόλεως* vocem huc a Dyrrachio migrasse, aut Lychnido a recentiore librario fuisse appositam: fuit enim seriore aetate sub Bulgaris metropolis; quod ut appareat, sciendum est urbem hanc a gente Bulgarica Achridam fuisse nuncupatam. Cedrenus, Nicephori Gregoras

et Callistus, quibus testimonium denuntiavit Palmerius V. G. 1 35, id haud obscure indicant; nec alia fuit scholiastae Coisliniano, cum Ptolemaeo adscriberet *Λυχνιδός ἢ Ἀχρίδα*, sententia. sub iisdem Bulgaris Achrida Iustinianae primae et metropolis titulo superbiit, testibus utroque Nicephoro et Wilhelmo Tyrio Hist. Hieros. 20 2. hic vero non immerito quaesiveris, sitne Lychnidus eadem ac Iustiniani patria: patriam enim suam imperator cognomine Iustinianae primae Novella 11 illustrem esse iussit. mihi, quantumvis in eam opinionem doctissimus Palmerius et plures alii concesserint, nullo modo plausibilis videtur. dissentiendi causas habeo graves et varias: quid si primo Lychnidum condita Iustiniana prima superstitem fuisse ostendero? exstructa ea est ante Belisarium consulem sive ante annum 535, teste Novella 11; Lychnidus gravissimo terrae motu corruit Iustiniano principe, non, ut Palmerius, Iustino primo, apud Procopium Hist. Arcan. c. 18. movit autem terra per Achaïam et Epirum anno bello Gothici 13, eodem auctore B. G. 3 181, pluresque urbes disiecit. tremuit praeterea anno belli eiusdem 17, B. G. 4 25, et horribilem quidem in modum. altero utro motu Lychnidus corruit: neque enim alius in hoc tractu memoratur. adeoque si priore, 12 ferme annis post conditam Iustinianam primam, si posteriore, 16 post eam annis in ruinas abiit. igitur cum Lychnidus aedificata Iustiniana prima pristinum nomen mordicus retinuerit, florueritque in plures annos, perperam ab Iustiniano ex ruderibus excitata et novo nomine decorata perhibetur. quod ipsum, si quae de utraque urbe praedicantur in examen miseris, liquidius patebit. Procopius in Histor. Arcan. *Λυχνιδόν τὴν ἐν Ἠπειρώταις* sive Epiroticam appellat: at imperatoris patriam Fabr. 4 1 in Dardanis, qui ultra Epidamniorum fines agitent, coHocat; quae sane regiones magno terrarum intervallo dissociantur. promptum quidem est cum Palmerio profiteri Procopium non satis edoctum fuisse limites earum regionum; nec facile tamen illi persuaserit qui eius de bellis Gothico Vandalico et Persico deque aedificiis Iustiniani libros cum cura evolverit; ne nunc dicam imperatorem aperte satis Novel. 11 patriam suam circa Daciam mediterraneam figere et Procopii partibus accedere. ad haec omnia accedit Iustiniani natale solum aut Tauresium aut Bederinam sive Bederianam a Procopio et Agathia vero nomine appellari; qua ergo ratione Lychnidus erit? porro Lychnidus excellenti colli erat imposita et fontibus abundantissima apud Malchum in Excerpt. Hoeschelli p. 64. utrumque defuit Iustinianae primae, debuitque imperator aquae ductibus magnifico opere exstructis sub-

venire civibus, ne stirent, Procopio indice. Tandem, ne longum faciamus, si Iustiniana prima eadem est ac Lychnidus, debuit Epirus nova, in qua ea urbs sedem obtinebat, Iustinianae primae esse contributa, aut saltem eius pars: atqui res secus habet. Decernit Iustinianus Novel. 11 ut primae Iustinianae, patriae nostrae, pro tempore sacro sanctus antistes non solum metropolitanus sed etiam archiepiscopus fiat; et veterae provinciae sub eius sint auctoritate, id est tam ipsa mediterranea Dacia quam Dacia ripensis, nec non Moesia secunda Dardania, et Praevalitana provincia et secunda Macedonia, pars etiam secundae Pannoniae. nulla prorsus hic Epiri mentio, in qua non infimo loco Lychnidus. dices Achridam Iustinianam primam fuisse dictam, eam autem a Lychnido nihil discrepare; quod ut libenti animo admitto, ita ea quae disputavi prohibent ut ab Iustiniano eo nomine insignitam fuisse agnoscam. omnia nisi me fallant, Bulgaris ad Christianorum sacra traductis, Lychnido, quae gentis praecipua in hoc tractu urbs, et metropolis dignitas venit et Iustinianae primae cognomen: religione enim meliore recepta, et sacerdotibus et, qui eos inauguraret, episcopo fuit opus. lecta ergo urbs quae Bulgaris caput erat, et metropolitana assignata, appellataque Iustiniana prima, sive quod eandem, quamquam non sine errore, eius temporis Graeci opinarentur; seu potius quod vera Iustiniana prima, ut plures in hac vicinia aliae, per tracta diu bella esset desolata, nec alius titulus ad novam metropolim decorandam videretur accommodatior.

393, 6. *Αιστρῶν καὶ Σκεπῶν*] *Αυστρῶν καὶ Σκεύπτων* codex Vulcanii. haec quid velint, non facile dixero. viri docti, qui occasione oblata in ea inciderunt, coniecturis, sed parum certis, indulserunt. Palmerio G. A. 1 31, quod Constantinus l. 2 Them. 9 *Αὔλων, Αἰστρωῶν, Σκεύπτων* praeferret, in mentem venit posse legi *Αηστῆριον* vel etiam *Αηστῶν*, ut sit velut epithetum Aulonis, navale piraticum vel piratarum, ut in Attica erat *Φώρων λιμὴν*, furum portus: cui suspitioni mss. verborum ordinem aliter digerentes, contra veniunt; obstant quoque Romanorum leges, piraticam proscribentes. L. Holsteinius in Thesauri Orteliani Aestracum *Αιστρῶν* praecipat, Aestracumque pariter ut Carolus a S. Paulo intelligit; quod oppidum cum in Macedonia secunda ab Hierocle fuerit collocatum, hic sedem obtinere non potest. de altero *Σκεπῶν* non minor haesitatio: Carolus a S. Paulo videndum esse monet an *Καισκεπῶν* legi possit; ubi maxime vellem ut, quid tandem Caescepon fuerit, docuisset. Palmerio *Σκεπῶν* quae sit non succurrit. equidem, si sententia sit ferenda, *Αιστρῶν* esse dixero novae Epiri castellum, cui

apud Procopium Fabr. Iust. 4. 4 nomen est Ἀλιτρος; in Σκεπῶν autem siue Σκευπτων voce latere eiusdem Epiri urbem, quae Σκιδρών et in Augustano codice Σκιδεῶν eadem Procopio audit.

393. 7. ὑπὸ κωνσουλάριον] consulari Daciam mediterraneam paruisse Notitia imp. Orient. c. 1 confirmat. est in l. 2 c. Theod. de inoffic. testam. Claudius praeses Daciae; quae cum et Sardiniae meminerit, diceres Daciam mediterraneam fuisse praesidialem provinciam; quae tamen res secus habet. Sardiniae a Constantino M. ea lex data est ad praesidem Daciae, qui propterea Daciae mediterraneae praeses non fuit, ut I. Gothofredus censebat.

Ibid. 8. Σαρδική] Daciae metropolin fuisse Theodoretus H. E. 2. 4 docet. Constantius, inquit, προσέταξεν εἰς τὴν Σαρδικὴν (Ἰλλυρικὴ δὲ αὐτὴ πόλις, τοῦ Λαυῶν ἔθνος μητρόπολις) καὶ τοὺς τῆς ἐφίας καὶ τοὺς τῆς ἐσπέρας συνθραμίην ἐπισκόπους. ubi ne ad Illyricam urbem offendaris, ita dici obiter observa, quod praefecto praetorii per Illyricam subesset, quae ratio et Iornandem R. Got. c. 56 permovet ut Naissum Illyrico contribueret. vide de Sardica Ant. Itin. p. 135.

Ibid. Πανταλία] Πανταλία vero nomine fuit, numis ΟΥΑΠΙΛΙΑC ΠΑΥΤΑΛΙΑC titulis inscriptis, et tabula, quae Peutiliam 28 M. P. Sardica separat, indicibus. ter idem commissum est peccatum in Malchi Excerpt. Legat. Hoeschellii p. 62, quae accuratissimus L. Holsteinus ad Stephani Πανταλίαν optime eluit. sita erat non longe a Thraciae introitu: παραγγείλας χώραν μὲν αὐτῇ δοῦναι ἐν Πανταλίᾳ, Malchi verba sunt, ἢ τῆς μὲν Ἰλλυρικῆς μοίρας ἐστὶν ἐπαρχία, οὐ πολὺ δὲ ἀπέχουσα τῶν εἰσβολῶν τῆς Θράκης. Procopio non dissimili vitio Παντάλεια Aedif. Iust. 4. 1 dicitur.

Ibid. Γερμανή] Constantinus I. 2 Them. 9 Γερμανός habet. verum est Γερμανή, quo nomine Procopius Aedif. Iust. 4. 1 in hac Dacia novit urbem. nec diversa, puto, est Germania, quam B. Vand. 1. 11 in finibus Illyrici et Thraciae, Θρακῶν τε καὶ Ἰλλυρίων μεταξύ, ponit, Belisarii patriam. vide N. Alemannum in Histor. Arcan. c. 2, et cave credas in sanctionibus antistitum Orientalium, quod inibi fidenter et Ortelianis verbis asseritur, metropolin esse: longe enim haec ab ea dignitate afuit.

Ibid. Ναισός] recte ita mss et Constantinus. vide Holst. ad Stephan. et quae Itiner. H. p. 566 adscripta sunt.

Ibid. 9. Ῥεμεσιάνα] de hac urbe ad Anton. Itiner. p. 135 disputavimus. id mirandum est, in Actis Chalcedonensibus

p. 223 Ἀφροῦπολιν appellari: subscribit Διογενιανὸς ἐπίσκοπος Ἀφροῦπόλεως Ῥεμισσιάνων, qui in Latina veteri versione episcopus civitatis Remissianensium et p. 126 Ῥεμισσιάνης τῆς Λακίας recte dicitur. putem librariorum Ἀφροῦπόλεως esse conditores, et cum in Actis esset Διογενιανὸς ἐπίσκοπος Ἀφρον, Διογενιανὸς ἐπίσκοπος πόλεως Ῥεμισσιάνης, neglecto alterius Diogeniani nomine novae urbis fundamenta posuisse. Ἀφρον ἐπίσκοπος, ut hoc addam, episcopus Afer in his conciliorum Actis esse solet, ut p. 402.

393, 10. τῇ παρὰ . . . ὑπὸ κωνσουλάριον] Ripensis Dacia cum intelligatur, fortasse τῆς παραποταμίας Λακίας iustum erit: Procopio Aedif. 4 5 Ῥιπησία est Λακία, quod autem consulari administranda mandatur, id a recto longe abest: fuit enim praesidialis provincia, uti praeter Notit. imp. Orient. c. 1 ex l. 2 c. Theod. de inoffic. test. pro comperto habemus.

Ibid. 11. Ῥαζαρία] Πατιάρια oportuerat. hanc et duas sequentes Theophanes Chronograph. p. 217 non praeteriit. καταστρέψας τὴν τε Πατιάρναν, inquit, καὶ Κωνωνίαν καὶ Ἀκὺς καὶ Λωροστόλον καὶ Ζάνδαπα καὶ Μαρκιανούπολιν. quae ex Theophylacto H. M. 1 8 decerpta indidem facile sanioerem recipient colorem. vide Ant. Itin. p. 219.

Ibid. Βηρονία] Bononia codex Vulcanii. Βονωνία est, ut Henr. Valesius in Ammian. 31 11 dudum vidit. quod sequitur Ἀκόνες, Latini Aquas, Graeci Ἀκὺς vocitant; qua de re dictum alias est.

Ibid. Κάστρα Μάρτις] Sozomenus H. E. 9 5 Κάστρα Μάρτις πόλιν τῆς Μυσίας appellat, recte si urbis nomen spectes, non item si provinciam: fuerunt enim haec Castra in Dacia, ubi Procopius ea Fabr. Iust. 4 6 agnoscit et a Danubii ripa removet; quod sane mirandum est, siquidem Gratianus permeato Danubio delatus Bononiam, Sirmium introiit, et quadriduum ibi moratus per idem flumen ad Martis Castra descendit apud Ammianum 31 11.

Ibid. 12. Ἰακος] ita mss, Henr. Valesii coniecturam adfirmantes. vide Ant. Itin. p. 221.

Ibid. 13. Δαρδανίας] sita haec provincia erat ad Macedoniae occidentem plagam: codex missorum Theodosii, ab Emmanuele Schelstrate tom. 2 Antiq. Eccles. p. 526 editus: Macedonia et Hellespontus et pars Ponti finiuntur ab oriente mari Pontico, ab occidente desertis Dardaniae, a septentrione flumine Histro, a meridie Aegaeo. Harduinus, qui ad Plinii 4 11 deserta Candaviae substituit, causam nullam habuit.

393, 13. Σκούποι] sic Ptolemaeus, Stephanus Σκόνου; vocat: Scupum Marcellinus Comes a. 518, cum de aerumnabili Dardaniae calamitate *Scopus namque metropolis, ait, licet sine civium suorum hostem fugientium clade, funditus tamen corruit.* melius Paullinus Scupos Propemptico ad Nicetam:

tu Philippeos Macetum per agros,
per Tomitanam gradieris urbem,
ibis et Scupos patriae propinquos
Dardanus hospes.

quamquam si iter consideres quo amicum Remesianam, patriam in urbem, mittit, maximas ambages meritissimo mirere. quid opus Philippeos agros et Tomitanam urbem, ut Scupos devenias, invisere? Ant. Pagius Critic. a. 397 9, quo Paullinum ignoratae geographiae culpa liberet, nescio quos Philippeos agros, nusquam lectos, comminiscitur, et pro Tomitana urbe Stobitanam restituit sive Stobos. equidem a Stobis Stobensem recte formari, nusquam Stobitanum, legi. at demus hoc: cui bono per geminam Epirum Thessalonicen Nicetam amandat, cum brevius per Praevalitanam Dardaniamque provincias iter, in Tabula signatum, in Scupos et Remesianam versus pateret? sed haec missa faciamus. sita urbs fuit ad Axium sive, ut serior aetas maluit, Bardarium. Nicephorus Bryennius Comment. 4 18: ὁ δὲ Βαρδάριος καταρρεῖ μὲν ἐκ τῶν τῆς νέας Μυσίας ὄρων, καὶ διῶν διὰ Σκουπῶν κάτισσι μεταξὺ Στρουμπίτης. quae cur Possinus vertere neglexerit, divinare non possum; nihil utique habebunt obscuri, si Nicephorus Gregoras in consilium adhibeatur, Scopia, quo nomine deinceps claruit, Triballorum in montibus oppidum, Axio flumini adstruens l. 8 c. antepenult. p. 266 edit. Genev.

Ibid. 14. Μηρών] fortasse haec delitescit inter castella quae plura Dardaniae Procopius Aedif. Iust. 4 4 nobis annumerat; proxime accedere Βερεμέριον Ἄρια et Μαριανὰ videntur.

Ibid. Οὐλπιανὰ] urbem hanc longa temporis iniuria labantem Iustinianus erexit et Iustinianae secundae cognomine superbire iussit apud Procopium Aedif. Iust. 4 1. habes eandem in his Iornandis Rer. Getic. c. 56: Theodemir Naissum primam urbem invadit Illyrici, filioque suo Theodorico consociatus adstat et in villam comites per castrum Herculis transmittit Ulpianam, qui venientes tam eam quam et opes mox in deditionem accipiunt. sic edunt, intricatissimam verborum sententiam susque deque habentes. codex Ambrosianus sociatis adstat et in vilia comitibus et tam

eam quam *Mestulus* mox praefert: unde ego fuisse credidero filioque suo *Theodorico* sociatis adstat et III millia e comitibus per castrum *Herculis* transmittit *Ulpianam*; qui venientes tam eam quam *Metulum* mox in deditionem accipiunt. Castrum *Herculis*, ut obiter ea illustrem, Tabula 14 M. P. Naisso semovet; *Metulum* autem in hac vicinia oppidum erat natura et operibus munitum. *Appianus* *Illyr.* p. 10 ed. *Hoesch.* ἐπὶ δὲ ἑτέραν πόλιν ἔχωρει *Μετούλον*, ἢ τῶν *Ταπόδων* ἐστὶ κεφαλὴ, κείται δὲ ἐν ὄρει ἀπόδρα ὑψώδει, ἐπὶ δύο λόφων, οὓς διαιρεῖ χαράδρα στενὴ. reliqua a vestigiis manu exarati codicis proxime recedunt.

393, 15. *Πρεβύλευς*] provincia *Praevalitana* inter *Epirum* novam et *Dalmatiam* ad *Adriaticum* erat protenta sinum, *Procopio* *B. G.* 1 15 auctore. paruisse praesidi *Notitia imp. Orient.* c. 1 adfirmat.

Ibid. *Σκόδραι*] verius [cum L] *Σκόδρα* situm urbis *Livius* 44 31 describit.

Ibid. 16. *Αἴσσος*] haec et eius arx *Acrolissus* ex *Polybio* 8 10 et *Livio* 43 20 notissima est. *Ἐλισσος* *Constantino* imperatori de *Administ. Imper.* c. 30.

Ibid. *Δωράκιον*] diceret hinc fuisse *Eucharium* *Δωρακίον* praesulem, qui pars *Ephesini* fuit concilii, nisi p. 496 adderetur τῆς νέας *Ἠπειρώου*, atque inde *Dyrrhachinus* esset. est inter *Gudianas* ex *Ligorio* inscriptiones p. CLXXI hoc epigramma: D. M. S. C. IVLIVS. C. F. AEMILIA. RVFVS DVRRACI MIL. COH. XII. VRB. quod et ego ad *Dyrrhachium* pertinere existimem. quid ergo huic *Doracio* fiet? equidem legere id nusquam memini. fuit praeterea *Praevalitanae* provinciae metropolis *Scodra*, ut ex *Gregorii* *M.* 1. 10 epist. 34 apparet; quare, donec aliunde firmiore *Doracium* hoc tibicine fulciatur, arbitrabor *Docleam* sive *Diocleam*, non quidem metropolin sed celebrem tamen post *Diocletianum* eius restauratorem urbem, hic suum etiam locum obtinuisse. vide de ea *Constantini. Administ. Imp.* c. 35 et *Cinnamum Histor.* 6 1.

Ibid. 17. *Μυσία*] *Moesia* haec prima est sive superior, ut *Tabulae* dicitur; *Socrati* *H. E.* 1 27 ἡ ἄνω *Μυσία*. LEG. AVG. PR. PR. PROVINC. PANN. ET. MOESIAE SVP. sub *Septimio Severo* est in *Thesaur.* p. CCCCVII. 1. postea praesidialem fuisse testis *Notitia imp. Orient.* c. 1 est.

Ibid. *Βιμενάκιν*] *Βιμενάκιον* rectius *Theophylactus* *H. M.* 1 5, qui πόλιν λαμπράν ad *Illyricum* pertinentem appellat. in *Gordiani* et *Philippi* numis P. M. S. COL. VIM., quos ridicule admodum *Harduinus* in *Num. urb.* illustrat. ex-

plicat de provinciae Macedoniae superioris colonia Viminacio. adeone Moesia superior ignerata fuit, ut his in numis cognosci haud potuerit?

393, 18. Συγγιδόνος] Συγγιδών aut Συγγιδόνων oportuerat. Socrates H. E. 1 27 et 2 12 episcopum Συγγιδόνος τῆς ἄνω Μυσίας Ursacium inter Arianismi defensores numerat: ut mirer Carolum a S. Paulo Socratem notasse ob Singidunum Pannoniae transcriptam. certe l. 1 c. 20, quorsum lectores amandat, nihil huius legitur. vide Ant. Itiner. p. 132.

Ibid. Γρατιανῶ] est in Notitia imp. Orient. c. 153 inter Moesiae primae urbes, deque ea disputavimus ad Itiner. H. p. 566.

Ibid. Παιονία] imo vero Τριχόρνια aut Τριχόρνον potius. vide eodem Itiner. p. 565.

Ibid. Ὁρθέμαρχος] pro Ὁρθεο μάργον, ut diximus ad Ant. Itin. p. 134.

Ibid. 20. Παννονίας] Pannonia secunda est, quae olim praefecto praetorii Italiae parebat, pars imperii Occidentis, ut Notitia imp. Occid. c. 2 docet: eam autem cum Iustinianus reciperasset, sicuti Novella 11 significat, provinciis Orientis Hierocles accenset. quod autem praesidi mandatur, id Iustiano credo debetur; est sane Munatius Plancus v. c. praeses Pannoniae per annos 24 in lapide Reinesiano class. 6 71; sed is Pannoniae primae praepositus fuit: nam secundam consularem fuisse Notitia eadem c. 1 confirmat.

Ibid. Σέρμων] urbium mater et populosa et celebris Ammiano 21 10. unde in concilio Aquileiensi sub Damaso Amenus caput, inquit, *Illyrici non nisi civitas est Sirmiensis* tom. 3 Concil. Labbei p. 391. non dissimilia leges Iustiniani in Novella 11, cuius tamen verba si ita acceperis acsi Thessalonicensi ecclesiae post Attilae et Sirmii eversi tempora demum ea dignitas accesserit qua omni Illyrico praestabat, erroris Tribonianum absolvere non poteris: multis enim ante annis, ut ex Theodoreto supra monuimus, Illyricum Orientale illi urbi paruit. vide P. de Marca Dissert. de Primat. c. 38. et de Basianis sive Bassianis Itiner. A. p. 131.

Ibid. 22. ἐνὸ ἀνδύνατον] Aristidi tom. 1 p. 611 ἀρχῶν τῆς Ἀσίας, et p. 572 ac 600 ἡγεμῶν τῆς Ἀσίας, quibus atque aliis in locis cum praetorem aut praesidem interpretes verterit, praebita magno Usserio in Smyrnesium Epist. p. 46 ed. Ruinartii ut scriberet occasio est, totius provinciae proprie dictae Asiae proconsulem tunc fuisse praesidem; quod tamen a vero procul abesse cognitissimum est. erat procon-

suis imperium latissimum, suis terminis ab eodem Aristide tom. 2 p. 501 circumscriptum: longe tamen accuratius, quamquam eius scriptoris aetate tantum non erat, ab Eunapio in Maximo p. 101 ed. Plantin. ἀλλ' εἰς ἀρχὴν μετέστρασε μελίσσωνα (Valens Clearchum), ἀνδράγατον αὐτὸν ἐπιστήσας τῆς πῦν ἰδίως Ἀσίας καλουμένης. αὐτὴ δὲ ἀπὸ Περγάμου τὸ ἀλίγερον ἐπέχουσα πρὸς τὴν ὑπερκειμένην ἠπειρον ἄχρι Καρίας ἀποτέμενται, καὶ Τιμόλος αὐτῆς περιγράφει τὸ πρὸς Ἀσίαν. ἔστι δὲ ἀρχῶν ἐνδοξοτάτη, καὶ οὐ κατήσος τοῦ τῆς ἀλλῆς ἐπαρχου. iam si observaris huic proconsuli Hellepontii consularem et insularum praesidem dicto fuisse audientem, amplissimam utique potestatem illi iniunctam agnosces. quod vero praefecti praetorii imperio exemptum fuisse adfirmat, id, quamquam ab eo ad praefectum appellatio in l. 19 cod. de Appellat. permittitur, ex Notitia imp. Orient. c. 1 quoque cognoscas; neque enim Asia provinciis annumeratur quae sub dispositione praefecti praetorio per Orientem fuerunt. ceterum in Eunapio verbis, quod nec interpretem fugit, non τὸ ἀλίγερον sed τὸ ἀλιτενές, ut apud Polybium 4 39 de ora Ponti πᾶν δ' ἔστιν ἀλιτενές, legi oportet. simile vitium c. Strabone l. 13 p. 505 cluit Paul. Leopardus Emendat. 4 15.

393, 22. πόλεις μγ'] olim quingentae urbes Asiae proconsulis iurisdictioni erant contributae; unde Agrippa apud Iosephum B. I. 2 16 § 4: τί δὲ αἱ πεντακόσαιο τῆς Ἀσίας πόλεις; οὐχὶ δίχα φρουρᾶς ἕνα προσκυντοῦσιν ἡγεμόνα καὶ τὰς ὑπατικὰς ῥάβδους; tumque in plures descripta erat conventus, de quibus Plinius 5 29. deminui eius amplitudo coepta est, postquam vicinis provinciis sui magistratus sunt impositi, et alterius imperio subiecti. vide Usserium de Asia procons. p. 32 etc.

Ibid. Ἐφεσος] provinciae erat metropolis; et quamquam olim eam urbi dignitatem vicinae invidebant, ab Antonio tamen imperatore proconsuli necessitas imposita est per mare applicare καὶ τῶν μητροπόλεων Ἐφεσον (i. e. inter matrices urbium Ephesum) primam attingere, ut Ulpianus J. 4 § 5 D. de offic. Procons. admonet. nec tamen Ephesum imperator Smyrnae aut Pergame ita praeposuit ut prae illis primas auferret: tantum ut e metropolitibus provinciae primam eam adiret edixit, ut pulchre demonstravit Ezech. Spanhemius Dissert. 9 de Usu et Praest. Numism. p. 614. sequiore demum aetate reliquis est antelata, factusque eius episcopus Asianae dioeceseos exarchus, et iure quidem Patriarchico, apud Evagrium H. E. 3 6. adde Usserium de Asia Procons. p. 49.

Ibid. 23. Ἐνεία] Ἀναία verum oppidi, quod Cariae Pto-

Iemarus et Stephanus, Scylax Lydiae circa Magnesium attribuit, cognomen erat. Soticus πόλεως Ἀναίης inter Asiae episcopus Chalcedonensi concilio p. 675 subscribit, concilio vero Cpolitano tertio p. 666 Ioannes ἐπίσκοπος Ἀνείων τῆς Ἀσιανῶν ἐπαρχίας, qui p. 500 τῆς Ἀνατιῶν πόλεως dicitur. prave ergo in concilio Ephes. p. 465 Modestus fertur τῆς Ἀνείων πόλεως τῆς Φρυγίας et p. 527 τῆς Νεατιῶν πόλεως praesul. apud Stephanum gentile nomen est Ἀναῖος et Ἀναίτης, ad quam formam ea quae produxi facile corrigentur.

393, 23. Μαγνησία Μαιάνδρου] numis Μαγνησία ἢ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, concilio Cpolitano tertio p. 666 Μαγνητιῶν ἢ Πρωτομαιανδροπόλις. aberat haud multum Epheso. vide Ezech. Spanhemium Dissert. 9 de Usu et Praest. Numism. p. 656.

Ibid. Τράλλεις] neque haec longe Epheso remota fuit. oracula quae Sibyllae accepta feruntur, l. 3: Τράλλεις δ' ἢ γαίτων Ἐφέσου σεισμῷ καταλύσει τείχεα. dubium autem est, fueritne Maeandro adstructa. Stephanus adfirmat: negantium partibus Strabo accedit l. 14 p. 648; cui Wheeler numum ΤΡΑΛΛΙΑΝΩΝ nomine inscriptum et annis figuram praeferentem Itiner. p. 288 opponit. nec is tamen fluvio accubuisse Maeandro probaverit, tum quod numi subinde fluvium, qui urbis agrum rādīt, ostentent, ut Nicaeensium amne Sagari iusignes, tum maxime quod numi eius flumen possit esse Eudon, quem circa Trallianorum urbem defluxisse Etymologus cum Plinio docet.

Ibid. Νύσσα] Νύσα Straboni atque aliis. Actis concilii Ephesini p. 527 subscribit Theodotus episcopus Μνάσης, qui Νύσης fuit. Νυσσαίων πόλις concilio Constantinop. tertio p. 667.

Ibid. 24. Πριούλλα] Βριούλα oportuerat, ut apud Strabonem 14 p. 650 et in egregio Thesaur. Britan. tom. 2. p. 102 ΒΡΙΟΤΑΒΕΙΤΩΝ numo. idem adfirmaverit Rufinus episcopus πόλεως Βριούλων Nicaen. concil. sec. 349. corrigo ergo, quem in Actis Ephesin. p. 528 reperies, Βαριουλιτών praesulem. quae sequitur Mastaura, a Strabone Stephano et conciliorum Actis saepe memoratur.

Ibid. Ἀνίετα] Ἀνιήτων videtur praestare ob Theodorum episcopum Ἀνιήτου in Ephesino c. p. 466, licet prave p. 528 Ἀνηυσιῶν vocetur praesul: Mamas enim Ἀνιήτου Chalcedonensis conc. p. 522 illud sua subscriptione firmat, quantumvis p. 664 ἐπίσκοπος πόλεως Ἀνηρίτου dici videatur. de situ nihil finivero.

Ibid. Ὑπηγα] Ὑπαιπα, unde Iulianus episcopus πόλεως Ὑπαιπῶν in Chalcedon. synodo p. 665 et Antonius Ὑπαιπη-

ὄν πόλεως conc. Constantinop. tert. p. 500; quod posterius saepe in numis apud Harduinum Vaillantium et Haymium conspicitur. oppidum Tmolo accubabat. Ovidius *Metamorph.* 11 150: nam freta prospiciens late riget arduus alto Tmolus in adscensu; clivoque extensus utroque Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypaepis.

393, 24. Ἀδριούπολις] verum esse Ἀρκαδιούπολις Alexander Ἀρκαδιονπόλεως τῆς Ἀσίας concil. Ephes. p. 463 et 528 testabitur, qui si nomen, quo urbs antea fuerat usa, adposuisset, eius sedem quam frustra vestigamus, eadem opera indicasset.

Ibid. 25. Διὸς ἱερῶν] imo ἱερὸν, Ioniae Lebedum inter et Colophonem apud Stephanum oppidum: numos ΔΙΟCIE-PITΩN habet Harduinus, qui ex concilio Constantinop. tertio p. 500 ed. Labbei Χριστούπολιν deinceps fuisse non praeteriit.

Ibid. Εὐάζα] Liberatus Diaconus *Breviar. c. 13: nono quoque Secretario acta est actio, ubi Bassianus, qui ad civitatem Euazensium episcopus ordinatus est, et ecclesiae incubuerat Ephesinae.* quam civitatem cur in Labbeana editione asterisco notariunt, causam non video: bene enim omnia habent. fuerat Bassianus invitus Εὐάζων civitati a Memnone Ephesio episcopus impositus: Memnone et eius successore Basilio fato functis idem Epheso est praepositus; quae omnia fusius concilii Chalcedon. Acta tom. 9 p. 7. L. Holsteinus in Car. a S. Paulo Geogr. S. huc refert Basilii epist. 251 nov. edit., τοῖς Εὐασιηνοῖς in scriptam, auctorque est ut Εὐαζηνοῖς legatur. mihi, pace eius dixerim, alia est sententia. in Basilii epist. 278 Εὐήσος Euesus Cappadociae montibus proxima, ut ex serie epistolae cognoscas, invenitur; huius incolis missam eam epistolam arbitror, proptereaque Εὐησηνοῖς, praecipue quod posteriore in epistola manu exarati codices, non item priore, in vocabuli scriptura consuetudine videantur, praepropto.

Ibid. Κολοση] manu exarati codices Κολοασίς praeferrunt: ego neutrum probavero, tametsi quo vero nomine fuerit pro comperto nondum habeam. in binis Iac. Goar Notitiis inter Asiae praesules est ὁ Καλόης, subscribitque Nicæmo secundo concilio p. 50, 350 atque alibi Theophanes ἐπίσκοπος Καλόης et p. 153 mendose Κάλπης. diceres itaque Καλόη iustum esse urbis titulum, nisi Aphobius, qui synodo Ephesinae adfuit, contraireret, et se Κολώνος p. 465 sive Κολώνης p. 528 aut, quod mas dant, Κολόης episcopum fuisse testaretur; cui ultimo cetera postponerem, illique nomen venisse

a Colos lacu haud multum a Sardibus apud Strabonem l. 13 p. 626, si aberrandi metus abesset, autumarem. quamvis autem de urbis nomine pleraque dubia sint, non poterit Car. a S. Paulo negligentiam in ea praetercunda excusare.

393, 25. *Ἀργίσα*] hoc Acta concilli Nicaeni secundi p. 153 atque alibi, quibus Leo *ἐπίσκοπος Ἀργίτων* nomen adscripsit, firmabunt. in Chalcedon. p. 96 habebis Proclum *Ἀργίτης* et p. 308 *Ἀργίτων*. de eius et Nicopolis, quam frustra quaero, situ, Scepticos imitatus, nihil aivvero.

Ibid. *Παλαιὰ πόλις*] eandem esse volunt ac *Παλαιὰ κατοικίαν*, de qua 130 stadiis ab Anderis remota Strabo l. 13 p. 614, dubia tamen coniectura: nam *Παλαιῶν* praesul in Nicaeno secundo p. 51 inter Hellespontios subscribit et a Palaeopolitano distinguitur. eius episcopi in conciliorum Actis saepe obvii sunt. vide Nicaenum secundum p. 153 et Ephesinum p. 437.

Ibid. 26. *Βαρέττα*] constabit hocce oppidi cognomen Ioannes *Βαρέττων* episcopus in Actis Chalced. p. 675. *Βαρέτων* praesul est in Constantinop. tertio p. 667 et Nicaeno secundo p. 153.

Ibid. *Ἀύλιου Κώμη*] Thomas *πόλεως Ἀύλιου Κώμης* est in Chalcedon. concilio p. 96 et 675.

Ibid. *Νεαύχη*] *Νέα Ἀύλη* oportuerat ob Philippum *Νεῆς Ἀύλης* in Chalced. conc. p. 96, qui perperam p. 675 *Μεγαύλης* et in Latina versione Naulochi, unde Car. a S. Paulo Naulochum urbibus Asiae, quibus olim episcopus fuerit, adstruxit.

Ibid. *Κολοφών*] Emman. Schelstratenus et Ans. Bandurius Colophonè arctissime *Μητροπόλεως* vocabulum adstringunt; qua ratione Colophon metropolis, cuiusmodi non fuit, creatur, Ioniacque urbs Metropolis prorsus praeterita. rectius itaque Carolus a S. Paulo distinxit. abest Colophon, si recta naviges, Epheso stadiis 70, Strabone teste l. 14 p. 643, aut, ut Xenophon Ephesius l. 1 p. 8, stadiis 80.

Ibid. *Μητρόπολις*] nuni *ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ* et *ὄλιος Μητροπόλεως* Strabonis l. 14 p. 637, et Marcellinus *Μητροπόλεως* episcopus ex conc. Chalcedon. p. 96 huc pertinent. mox *Τέως*, Anacreontis Lyrici poëtae patria, potior erit.

Ibid. 27. *Σαρρώνη*] nisi omnia me fallunt, *Ἐρωθραί* in voce latent: ea hinc loco accomodatissima urbs est, et hinc provinciae a conciliorum Actis et Notitiis transcripta. paullo ante *Κλαζόμενοι* praestiterant.

393, 27. *Μαγνησιασούπολις*] sic mss, pro *Μαγνησία Σαπύλου*. unde numi *ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΣΗΠΤΑΟΥ*. peccato non dissimili Basilius episcopus *Μαγνησίας Ἐπιλόου* concilio Nicaeno secundo subscribit p. 571.

Ibid. 28. *Ἀνάη*] natum hoc videtur ex *Ἀγᾶη*, cuius episcopus Constans in Nicaeno secundo p. 350 πόλιως *Ἀγᾶης* dicitur. id. vero ex *Ἀγᾶη*: unde Cyriacus *Ἀγᾶης* pro *Ἀγᾶης* Actis Chalcedon. p. 127 inseritur, qui p. 322 *Ἀγᾶς* et p. 508 *Ἀγᾶς* et p. 664 *Ἀγᾶης πόλιως*. intelliguntur Aegae Aeolicae, quarum nomen seriore aetate in aliam formam diceretur procius, si quid his inesset auctoritatis monumentis: ductum enim illis ad *Ἀγᾶν* atque *Ἀγᾶν*. florente Graecia non *Ἀγᾶς* tantum sed *Ἀγᾶίς* appellabant; quod posterius etsi certi usus est, non tamen solum pro bono est habendum. Suidas Πόλλης *Ἀγᾶίς*, ἀπὸ *Ἀγᾶν* τῆς Ἀσίας, κεῖται δὲ πλησίον *Μαγνησίας* καὶ *Σμύρνης*. in quibus Grammatici, licet Aegae longissimo terrarum intervallo Smyrna remotas non dixero, rectius putem καὶ *Μυρῶνης*: illi enim proximaerant et propterea *Ἀγᾶί* ἐν *Μυρῶνῃ* Stephano dictae. idem Galenus περὶ εὐχυσίας p. 358 edit. Basil. firmat: τοιοῦτος δὲ ἐστὶ παρ' ἡμῶν ἐν *Ἀγᾶίς* καὶ *Περνερίῃ*, τῇ μὲν ὁμοίῳ *Μυρῶνῃ*, τῇ δὲ *Περγαμῶ*. et brevi post: ὁ δὲ ἐν *Ἀγᾶίς* καὶ *Περνερίῃ*, μᾶστοι τούτων εἰσὶν. quae utique *Ἀγᾶς* et nostram coniecturam probabilem faciunt. possunt haec cum Theod. Laurentio Gronovio in Marmor. Basin c. 32 in *Ἀγᾶίς*, quod unice verum existimabat, perverti, at non sine aperta vi. incolas Tacitus Annal. 2 47 Aegatas appellat, qui quantumvis Aegatae ms Florentino, ut vir doctissimus animadvertit, vocentur, non ausim tamen Aegatas prorsus spernere: neque enim οἶνος *Ἀγᾶίτης* eiusdem Galeni Method. Therap. l. 12 p. 164 id permisit, qui perperam *Ἰγᾶίς* l. 5 p. 270 *Ἀγᾶίτης* scribitur. vide et Anton. Itiner. p. 146.

Ibid. 28. *Τέμνος*] imo *Τῆμνος*, pro quo *Τύμνος* in concilio Nicaeno secundo p. 350 et mox *Φώκαια*.

Ibid. *Μυρῶνα*] sicuti huius locum in Suida occupavit Smyrna, ita subinde in conciliorum Actis et Aristidis Sermom. Sacr. 5 tom. 1 p. 618 et 619, sicuti Palmerius Exercitat. p. 471 admonuit, idem molita est.

Ibid. *Μύκη*] scribe *Κύμη*, quo vitio laborant Acta Chalcedon. p. 675, cum Chrysogonum πόλιως *Μύκης* praesulem fuisse adfirmant.

Ibid. 29. *Ἐλαία*] Pergamenorum erat navale, stadiis 120 ab eorum urbe distans apud Strabonem l. 13 p. 615, cui Aristidem iunge tom. 1. p. 620 et Galenum l. 1 de Antidot.

p. 427. incolae *ΕΛΛΗΤΑΙ* in numis et Chalcedon. conc. p. 396, non *ΕΛΛΗΝΤΑΙ*, ut Stephanus, cui propterea recte subvenit L. Holsteinus.

393, 29. *Πιτιάνη Πικάνη*, de qua Strabo l. 13 p. 614. *Pardus* episcopus πόλεως *Πιτιάνης* eodem peccato in Nicaeno secundo p. 571.

Ibid. *Τιάναι*] nisi a vero aberro, *Κάναι* fuit; quod oppidulum ad eiusdem nominis promontorium idem Strabo l. 13. p. 615 adponit. Melae Pomponio 1 18 *Cana*. [codex Leid. *Τιάναι*, quod verum est ob Plinii 5 30 *Tiaren* seu *Tiaras* potius. W. Prolegg. p. 630.]

Ibid. *Θεοδοσίου πόλεως*] πόλις praestat. situm urbis ignoraremus, nisi ex Notitia Iac. Goar Perperinam eandem esse constaret: ea vero haud longe a fuit Pergamo, ut ex Galeno *περί εὐχυμίας* p. 358 constat. Ptolemaeo *Τερμέρη*, et ms Palatino *Περμέρη*, Coisluniano *Περπέρη* dicitur, unde verum nulla opera eruitur. nobilis erat eius urbis atque agri vinum, de quo Galenus eisdem locis in quibus de Aegeate. vide Sirmondum in Triplic. numo et Anti-Tristano II.

Ibid. *Ἀδραμόντιον*] de eo ad Anton. p. 335. mox *Ἀρτανδρος* verius erit, tametsi Marinus episcopus πόλεως *Ἀρτανδρον* in Actis sit Nicaeni secundi p. 589.

Ibid. 30. *Γάδαρα*] *Γάργαρα* lege, et Strabonem l. 13 p. 606 adi. *Γαργάρον* *πρεσβύτερος* Nicephorus est in Nicaeno secundo conc. p. 350.

394, 1. *ὑπὸ κανσουλάριον*] fuisse hanc consularem provinciam Notitia imp. Orient. c. 1 et l. unica c. de offic. comit. sacr. patrum ostendunt. hinc Anicius Paullinus Thes. p. MXC 19 consul provinciae Asiae et Hellesponti.

Ibid. *Κύζικος*] nobilissimae urbi metropolis Hellesponti dignitatem Leo imperator et Io. Malala tom. 1. p. 364 asserunt: *ἔπαθεν*, inquit, *ὑπὸ Θεομηνίας σεισμὸν ἢ Κύζικος*, *ἦτις ἐστὶ μητρόπολις μεγάλη τῆς Ἑλλησπόντου θαλασσίας*.

Ibid. 2. *Προικόνησος*] in principe editione *Προκόνησος*, sicuti et in Stephano inest: Ptolemaeo *Προικόνησος*, unde Ioannes *Προικονήσου* in Actis Ephes. p. 496 et Acacius *Προικονήσου* in Chalcedonens. p. 673. ceteris *Προκόνησος* esse solet. vocis originationem critici in Apollonium 2 278, quos Etymologus ab Is. Vossio ad Scylacem optime, ut indidem apparet, restitutus exscripsit, tradidere. de marmore Proconnesio Gothofredum in l. 9 c. Th. de indul. debit. vide.

Ibid. *ἢ Ἐξορία*] regionis insulae nomen sit, incertum

est. de Propontidis insula quaedam memoriae ex Sanctorum Actis inhaerent, sed obscura; quorum cum nec auctor nec verba ad officium redeant, non liquere pronuntio.

394, 2. Βαρίση] fuitne Ἀρίσθη, Abydo atque Ilio haud multum separata? Acta S. Parthenii Lampsaceni c. 2: *Alexandria autem quaedam ex Arisba, quae est iuxta Abydum*. Lucanus Idalin l. 3 204 appellat, quod agri esset Troiani et circa Idam: *Mysiaque et gelido tellus perfusa Caico, Idalis et nimium glebis exilis Arisbe*. Carolo a S. Paulo Bares ex Barispe placet, cuius episcopum Euty-chianum Chalcedonense concilium p. 673 Hellespontis annu-merat.

Ibid. Πάριον] Lampsaco 270 stadiis, sicuti Polyaeus 6 24 indicat, distabat. sequentes urbes ad Anton. Itin. p. 334 attigimus.

Ibid. 3. Σκάμανδρος] videtur Scamandria parva civi-tas, de qua Plinius 5 30, esse.

Ibid. 4. Πολίγνα] Troadis hanc circa Aesepum urbem Strabo 13 p. 603 et Plinius 5 30 norunt; nec aliam multi censent quam Thucydides 8 14 et 24 a Clazomeniis munitam commemorat. ego vero accesserim Acacio, Clazomeniorum eam urbem ab hac distinguenti: clarissime enim Thucydides eam in continente contra Clazomenas longaque a Tro-adis Polichna collocat.

Ibid. Ποιμάνενος] lege Ποιμανητός. Aristides tom. 1 p. 596: *ἔτι δὲ Ποιμανητός, χωρίον τῆς Μυσίας, καὶ ἐν αὐτῇ ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ ἅγιόν τε καὶ ὀνομαστόν. ἐνταῦθα ἐτελέσαμεν σταδίου ἐξήκοντα μάλιστα καὶ ἑκατόν*. fuit ergo Mysiae oppidum (nam agrum male vertunt) 160 circiter stadiis ab Hadrianis, Aristidis patria. Stephano et Nicetae Choniatae Annal. l. ult. p. 296 est Ποιμανινόν, et Actis conciliorum: subscribit enim Constantinopolitano tertio p. 501 Mercurius episcopus πόλεως Ποιμανινού τῆς Ἑλλησποντίων ἐπαρχίας, et Nicaeno secundo p. 572 Leo Ποιμανινού; qui cum p. 51 epi-scopus Ποιμανηῶν feratur, et Io. Masson, ut in Aristidis Vita 3 6 perscriptum est, Parisiis numum Ποιμανηῶν tra-ctaverit, non dubium est quin Ποιμανητός Stephano reddi debeat. scio aliam virum doctissimum ingressum esse viam et Ποιμανητὸν Aristidi restituisse: sed cum Ethnicographus τὸ ἔθνικόν ὁμοίως inflecti adfirmet, Ποιμανητός utique ab eo venit. ceterum series Aristideae orationis ἐστὶ δὲ Ποιμανη-τός requirere videtur.

Ibid. Ἀρτεμέα] assentior Io. Harduino in Plinii 5 30

Ἀταρνεία legenti. habet Atarnecam Plinius, quae Straboni *Ἀταρνείς*, Stephano *Ἀτάρνα*.

394, 4. *Ῥέκετα*] nisi *Ῥόττειον* in voce reconditum sit, nihil de ea novero. Rhoetum a Plinio Strabone atque aliis non est neglectum.

Ibid. *Βλάδος*] *Βλανδόν* sive *Βλαῦνδον* potius concilium Chalcedonense p. 575 urbibus Lydiae contribuit; nec dissident veteres Notitiae. *Βλαννδέων* numi, in quibus fluvius *Ἰπνούριος*, sunt in Thes. Britan. tom. 2 100. *Βλαῦδον* in Lydiae finibus memorat Strabo l. 12 p. 567, et ex eo Stephanus, modo id diversum a conciliorum Blando, qua de re equidem dubitaverim, fuerit; quae cum ab Hellesponti provincia longius distent, nihil iuvant. itaque huic et τῷ *Σκέλεντα* alius epituletur.

Ibid. 5. *Μόλις*] Carolus a S. Paulo Melis seu Melitopolis suae editioni adscripsit. Miletopolitae et *Μελητοπολεῖται* sunt in numis et Plinio inter Hellesponti accolas. scribendo quoque adfuit concilio Constantinop. tertio p. 501 Ioannes *ἐπίσκοπος τῆς Μηλητουπολιτῶν πόλεως τῆς Ἑλλησποντιῶν ἐπαρχίας*, et Nicaeno secundo Michael *τῆς Μελητουπόλεως*, ut perperam p. 592 atque alibi scribitur. nec asseveravero tamen, nisi meliores manu exarati codices propius abierint, eam esse.

Ibid. *Γέρμαι*] *Γέρμη*. non longe a Cyzico afuisse Stephanus auctor est, ubi Holsteinium vide. Ptolemaeo *ἱερὰ Γέρμη*, unde solo *ἹΕΡΑΣ* titulo signari in egregio numo Nic. Haymii Thes. Britan. tom. 2 p. 115 arbitratur; quae mihi coniectura multo videtur incertissima. plura de urbe ad Anton. Itiner. p. 335.

Ibid. *Ἄπταος*] hanc et sequentem frustra quaero: forte tamen in *Κέργη* latebit *Κέβρον*, urbs Troadis, sicuti Scylaci et Harpocratiōni ex Demosthene in Aristocratem p. 428 dicitur. *Κεβρονία* aliis, *Κέβρη* Sibyllinis oraculis l. 3 p. 243, quemadmodum et Holsteinius in Stephanum monuit.

Ibid. *Σάγαρος*] nec hanc expedio. Sangarum, Bithyniae vicum maritimum, non longe ab Helenopoli Sozomenus H. E. 7 18 fuisse refert, situ ipso multum hinc discrepantem. *Σαγάρων* episcopus Andreas est in Chalcedon. p. 574, sed Lydiae contributus et *Σατάλων* p. 399 verius appellatus: nihil ergo et is auxilii feret. restat Cleodemus Flavianus *Σαγαραιῆς* ex Reinesiana cl. 1 72, quem hinc fuisse non iniusta suspicio est.

Ibid. *Ἀδριανοῦ Ἰῆραι*] sic oportuit: oppidum enim Ha-

drianus in Mysia Hadrianothecas M. P. 8 a Pergamo, nisi Tabula fallit, quod illic et feliciter esset venatus et ursam occidisset, constituit, ut Spartianus in Hadriano c. 20 et Dio flocent. ter oppidi meminit Aristides tom. 1 p. 500, semel Ἀδριανοῦ Θήρων, librariorum manifesto peccato, appellans. Ἀδρανοθύρων episcopus est in Nicaeno secundo p. 352, qui p. 502 Ἀδρανοθύρων paullo rectius dicitur. cives Ἀδριανοθύρειται in numis apud Harduinum et Vaillantium insunt, vide Io. Maasson Vitae Aristidis 3 9 12, ubi plurimum de hac urbe aberrationes in ordinem rediguntur.

394. 6. Ἡραι] oppidum Ἡραῖς circa Erythras et Teum Thucydides 8 19 et Strabo 14 p. 644, sed a Palmerio emendatus, memorant: id quo minus nostrum putamus, locorum intervallo prohibemur. alius ergo, ubi in Hellesponti provincia fuerit, atque utrum ex Plinii 5 30 Tiare sive Tiaris sit ortum, docebit.

Ibid. Πιονία] est apud Strabonem 13 p. 610, et Pionitae apud Plinium. Eulalius Πιόνων et in mss Παιονίων, sive, ut vetus interpres, Eulalius Pioniae Hellesponti synodo Chalcedonensi p. 398 subscribit.

Ibid. Κομισίση] estne Conisium, quod Plinius 5 30 inter huius orae oppida connumerat?

Ibid. Ἀγγίλα] in Asiae provincia urbem, cui Ἀγγίλα nomen erat, vidimus; a qua, si nomen spectes, haec haud multum distat, si situm, plurimum. Plinius 5 30 Miletopolitis huius provinciae Erezios iungit, quos si hinc derives, in vitio nomen urbis adhaerescet. Harduinus Erezio, Cariae urbi, eos dedit cives, verum imprudenter: Caria longissime ab Hellesponti ora, quam Plinius describit, semota est.

Ibid. Ἐίος Τράδος] iungunt haec artissime Schelstratenus et Bandurius, non item Carolus a S. Paulo: utrum praestet, mihi in ambiguo est. nihil quod alterum utrum possit illuminare, mihi occurrit: etsi enim Trarium vicum Strabo l. 13 p. 607 circa Perperenem locet, et Tragasae, unde sal Tragasaeum, de quo egregie Galenus περὶ ἀπλῶν Φαρμ. 11 p. 151, ab aliis memorentur, huc referre non sustineo.

Ibid. 7. Μανδακίδα] hinc Cilices Mandacadeni inter Hellesponti accolae Plinio 5 30 ex Harduini pulchra emendatione.

Ibid. Ἐργαστήριον] vicus Cyzicum inter et Pergamum, sed hinc stadiis 440 separatus, metallis celebris atque Ergasteria dictus, uti Ortelius admonuit, occurrit apud Galenum περὶ ἀπλῶν Φαρμ. 9 p. 127. καλεῖται δ' Ἐργαστήρια, inquit, κώμη τις, ἐν ἧ καὶ μέταλλα ἔστι, μεταξύ Περγάμου καὶ

Κυζίκου, σταδίου ἀπέχουσα Περγᾶμου τετρακοσίους τεσσαράκοντα. cum a nostro nihil discrepare certum habeo.

394. 7. *Μάνδραι*] *Νεανδρία* Troadis oppidum, de quo Strabo 13 p. 603 et p. 604, ubi tamen *Κλεανδρία*, male, nisi fallor, olim mihi videbatur; quam ego opinionem, etsi plausibilem, urgere nolim: quid si enim a caulis boum atque ovium loco nomen haeserit? ut Mandris circa Byzantium in Dionysii descriptione Bospori apud Pet. Gyllium 2 4, et Mandrae in Palaestina quam Iosephus A. L. 10 9 § 7 memorat. atque hoc pro comperto esset habendum, si quid auctoritatis Ioanni Malalae inesset: adfirmat enim tom. 1 p. 114 Priamum seposuisse filium Alexandrum in agro *ὀνόματι Μάνδρα, γαλακτογραφῆναι παρὰ γηπέων τινί.* est quidem in Malala *Μαάνδρα*: sed rectum esse quod sequimur, Cedreni *Μανδρῶ*, tametsi vitioso, ostenditur.

Ibid. *Ἴπποι*] habet Strabo 14 p. 644 circa Erythras, Ioniae urbem, *νησίθας προκειμένας τέτταρας, Ἴππους καλομένας*: quae quamvis ab Hellesponto afuerint longius, in censum venire possent, quod insulae pariter ac Hellespontus Asiae proconsulis imperio fuerint subiectae. tutius tamen erit nihil finire, siquidem et simili nomine vicus esse queat, et insulae rectius proconsulari Asiae contribuantur.

Ibid. *ὁ Κισιθρον*] haud magno molimine procudi *Ἵκη* sive *Ἵκη* ex vocabuli initio posset; quam urbem conciliorum Acta provinciae Hellesponti inserunt. vide Chalcedonense p. 673. tumque *Σίδηρον*, quod restat, aut retineri, ut vici, ferri metallis copiosi, nomen sit, aut in *Σίγειον*, quam Troadis urbem nemo ignorat, converti oportebit. sed haec coniecturae sunt, quibus ipse nihil fido. viderint ergo peritiores.

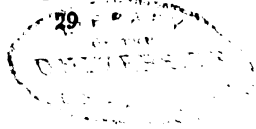
Ibid. 8. *Σέψις*] imo *Σηψις*, de qua Strabo 13 p. 609.

Ibid. 9. *ὑπὸ κοινουλάριον*] vereor vehementer ut hoc rectum sit: Notitia imp. Orient. c. 1 provinciam hanc praesidalem facit, et l. 3 c. Theod. de Protostas. nunc quidem ea praesidi Frygiae Palaestinae inscribitur, quod non aliud est, quam *humano capiti cervicem pictor equinam iungere si velit, et varias inducere plumas undique collatis membris, ut turpiter atrum desinat in piscem mulier formosa superne.* animadvertit et hoc eruditissimus Gothofredus, sed infelici coniectura Hygiae Palaestinae, ut Palaestina Salutaris sit, nomina substituit: ut enim Palaestina Salutaris sive *Σαλουταρία* in conc. Ephesino p. 470 et Notitia imp. Orient. atque alibi legitur, quis unquam Hygiam appellavit aut vocari posse censuit? cautius navigasset, si Phrygiam Pacatia-

nam, quam aliis haud displicituram augurabatur, amplexus esset: nam quod sub Theodosio nulla eius in indice provinciarum Schoonhoviano fit mentio, id enimvero emendationi nihil oberit. scribunt imperatores Valentinianus et Valens episcopis Asianae dioeceseos interque eos τοῖς ἐπισκόποις Καροφρυγίας Πακατιανῆς apud Theodoretum H. E. 4 8 et 9, nullumque de Pacatiana Theodosio imperatore priore dubium relinquunt. maneat ergo provincia haec praesidialis, quam etsi Capatianam cum Constantino imperatore l. 1 Them. 1 et patribus synodi Laodicensae apud Beveregium tom. 1 p. 453 et mss quibusdam Paullinae primae ad Timotheum epistolae noster appellet, tamen Pacatianam, fretus imperatorum et conciliorum Ephesini, Chalcedonensis, Constantinopolitani tertii Nicaeni que secundi, praeterea que Novellae 20 et plurium epistolae Paullinae codicum auctoritate, maluero. idem vocabuli origo suadet, quam Latinis acceptam refero, tametsi nominis in obscuro caussa; quod enim de Pacatiano, qui anno 332 cum Hilario consul processit et sub Constantino praetorii praefecturam administravit, G. Pancirolus in Notitia imp. Orient. c. 125 iecit, id in eorum genere censetur quae speciem prae se ferunt, at vero sunt cassa, praesertim cum praefectum praetorii Orientis, quod vir doctus affirmabat, egisse non appareat; imo vero praefectum Italiae fuisse l. 2 c. Th. de Sponsal. et l. 1 c. Th. de Suar., quod Gothofredo non latuit, docent. Carophrygia vero, ut eo redeam, nisi cum Valesio vocem in duas provincias distraxeris, dicta censi poterit, quod Cariae proxime adhaeresceret.

394, 10. Λαοδικία] hanc provinciae metropolin subscriptio epistolae Paullinae primae ad Timotheum et concilia Constantinop. tertium p. 496 et Chalcedonense imponent; quorum etiam posterius Τριμηταρίας novo titulo appellat p. 127. Latina quidem versio p. 92 Nunechium metropolis Phrygiae Pacatianae Trimitariae episcopum facit, ac paene L. Holsteinio ad Stephanum, ut provinciae id fuisse cognomen coniiceret, persuasit: at praeter Graeca eius concilii verba urbis esse titulum Acta Cosmae et Damiani in Nicaeno secundo concilio p. 272 perspicue docent: ἐπιστὰς δὲ, inquit, τῆ Λαοδικέων πόλει, ἣτις ἐπωνομάσθη ἡ Τριμηταρία. cur autem Trimitaria sive Trimetaria (nam Τριμηταρία et Τριμητανία, e mss Actorum profertur) fuerit nuncupata Laodicea, non temere dixero. fuit cum opinarer ex situ id nominis eam accepisse, quem in Phrygiae Cariaeque finibus, ut ex Philostrato et rarissimo numo, de quo Io. Masson Vitae Aristidis 5 11, constat, pariterque et Lydiae, cui propterea Stephanus attribuit, obtinebat. a meta Arnobius metarias circumscriptiones for-

Const. Porph.

navit; hinc Laodicea Trimetaria, quae in finibus trium esset provinciarum, dici posse videbatur. verum urgere illa non amsim.

394, 10. *Ἱεράπολις*] metropolium catalogo et hanc Carolus a S. Paulo inseruit non sine consensu concilii Constantinop. tertii, cui Sisinius episcopus τῆς Ἱεροπολιτῶν μητροπόλεως τῆς Φρυγῶν ἐπαρχίας p. 496 subscribit. nec censenda tamen veri nominis est metropolis, sed honoraria; quo iure nec in Ephesino neque Chalcedonensi, etsi de priore L. Holsteinii suspicionem iniecit, usa fuit. vide Ephesi Acta p. 533 et Anton. Itin. p. 337.

Ibid. *Μόσσυνα*] Gennadius *Μοσύνης* est in Chalcedon. p. 228 et *Μοσύνων* p. 668, in Constantinopol. tertio p. 678 Ioannes τῆς *Μοσυνέων πόλεως ἐπαρχίας Φρυγῶν*, atque hinc Mossyni conventus Pergameni apud Plinium 5 30, nomen urbi ab aedibus turribusque ligneis venisse videtur: *μόσσυνη* Hesychio et Apollonio Rhodio 2 383 est *πύργος*. *μόσσυνοι*, scholiastes Apollonii ait, *οἱ ξύλινοι οἰκοί*. quod ipsum adfirmat Xenophon Exped. Cyr. 5 p. 276: *ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτῶν ὁ ἐν τῷ μόσσυ τῷ ἐπ' ἄκρου φηλοδομημένῳ οὐκ ἤθελεν ἐξελεῖν, οὐδὲ οἱ ἐν τῷ πρότερον αἰεθθέντι χωρίῳ, ἀλλ' αὐτοῦ σὺν τοῖς μόσσυνοις κατακαυθῆσαν*. et Orpheus Argonaut. 739: *λαοὶ τε βίχειρες μίγδην ἐν μόσσυνοισι πέδον περιτλαιτάουσι*, sic enim scripsit: nam *λαοὶ τ' ἐπίχειρες* obstetricante inscitia librariorum geniti sunt, ut bene Holsteinius, longe quidem Mosynoeci, quos Xenophon et Apollonius describunt, a Phrygia distabant: quid autem prohibet quo minus multa cum antiquissima Phrygum gente, si sermonem spectes, communia habuisse fateamur?

Ibid. *Ἀττούδα*] rectius *Ἀττουδα*, unde Symmachius πόλεως *Ἀττούδων* in Chalcedonensi p. 674. et Ephesino p. 533 Hermolaus πόλεως *Σαττουδέων*, litera prioris vocabuli ultima intempestive urbis vocabulo connexa. peius in Constantinop. tertio p. 678 Stephanus πόλεως *Ἀττιάδων Φρυγῶν ἐπαρχίας*. numos *Ἀττουδέων*, Diana Ephesia et Cybele ac Baccho inscriptos, Thesaur. Britan. exstructor N. Haynius tom. 2 p. 91 dedit egregios; neque praeteriit Harduinus, etsi male Plinii 5 32 *Attusam*, quippe Bithyniae urbem et Plinii aetate subversam, cum hac contenderit.

Ibid. *Τραπεζούπολις*] memorat praeter Ptolemaeum hanc Phrygiae urbem Socrates H. E. 7 36, cuius episcopus in concilio Constant. tertio p. 674 Eugenius πόλεως *Τραπεζῶν Πακατιανῆς* dicitur. Harduinus cum eam in iterata Plinii editione ad promontorium Trapezam Hellespontii, quo de N.

¶. 5 80, refert, et Ptolemaei et Plinii sui, Trapezopolitas haud sane neglectis, oblitus videtur.

394, 11. *Κολασσαί*] rectum hoc est: *ἐν Κολασσαῖς τῆς Φρυγίας* Polyaeus 7 16. Theodoretus in Paulli ad huius urbis incolas epistolam: *τῆς δὲ Φρυγίας αἱ Κολασσαί· μητρόπολις δὲ αὐτῆς καὶ γείτων ἡ Λαοδικεῖα.* unde haud longe Laodicea dissociatam fuisse apparet: Herodotus 7 30 Lyco anni apponit, et *πόλιν μεγάλην Φρυγίας* appellat. incolae in multis Paullinae epistolae mss *Καλασσείς* et concil. Actis dicuntur. serior aetas Chonas vocavit, unde Dositheus episcopus *Χωνῶν* in Nicaeno secundo p. 596; quare perperam idem praesul p. 574 *Ψόνων ἦτοι Κολασσῶν* et p. 357 *Ψονούντος ἦτοι Κολασσέων* audit. vide et Nicetam, cuius ea patria fuit, Annal. l. ult. p. 313 et p. 89, ubi *Χῶνας, πόλιν εἰδικήμονα καὶ μεγάλην, πάλαι τὰς Παλασσάς* in Basil. edit., perperam.

Ibid. *Κερετῆται*] *Κερετῆπέων* numi apud Harduinum et Vaillantium hoc firmant. corrigi ergo debent Theodulus *Χαιρετῆπων τῆς Φρυγίας* apud Socratem H. E. 2 40, Philetasque *πόλεως Χαιρετῆπων* Chalcedon. p. 674, et Michael *Χαιρετόπων* in Actis Nicaeni secundi concil. p. 356, atque Andreas episcopus *Λεργυρακῶν Πανατιανῆς* in Constantinop. tertio p. 674.

Ibid. *Θεμισόνιος*] ita manu exarati codices, qui *Θεμισώνιον* verius probassent ob Strabonis Pausaniae et Stephani concordiam. *Θεμισονέων* nummum habet Thes. Britan. tom. 1 p. 269. *Θεμισωνέων* plures Vaillantius, si tamen earundem urbium illi incolae fuerint, qua de re alias quaeremus.

Ibid. *Ούαλεντία*] Pantaleon episcopus *Ούαλεντίας* Nicaeno secundo p. 356 adfuit, perversaeque p. 597 *Γαλατίας* fuisse dicitur. potuisset Carolus a S. Paulo hac urbe Geograph. Sacr. locupletare.

Ibid. 12. *Σαναός*] sic et Strabo 12 p. 576 et Chalcedon. concil. p. 674, ubi Antiochus *πόλεως Σαναῶν*.

Ibid. *Κοιούπολις*] Conna et apud Ptolemaeum, et Conium inter Phrygiae urbes in Plinio 5 32, sed ex Harduini emendatione; ante Iconium erat. Situpolis, quae sequitur, nondum alibi lecta.

Ibid. *Κράσος*] Phrygiae urbem Crasum, *Κράσον τῆς Φρυγίας*, ad quam Nicephorus imperator a Saracenis praelio fuerit victus, Theophanes Chronograph. p. 406 obiter memorat. quam vero huc retulit ex Galeno *περὶ τροφ. δυνάμ.*

p. 312 Crassopolin Abr. Ortelius, ea diversissima est, ut suo loco ostendam.

394, 12. Λουῦδα] rectum hoc esse Nicephorus episcopus πόλεως Λουῦδων in Actis Nicaeni secundi p. 574, tametsi p. 357 Λουῦδων feratur praesul, patefacit. Nicetas inter Phrygiae circa Maeandrum urbes τὰ Λούμα Annal. Manuel. 6 p. 97 recenset; quae si haec fuerint, de situ non omnia obscura erunt. utcunque ceciderint, non utique indignum oppidum quod Geographiam Sacram Caroli a S. Paulo ornaret fuerat.

Ibid. Μόλπη] mss Μόλτη, quod si parum iuveris, ad verum nos ducet. Πέλται sunt, quas Xenophon (Exped. Cyr. 1 p. 196) 10 ferme parasangis Celaenis semovet. perperam itaque Pella in Tabula et Georgius episcopus Πέλτων concil. Chalcedon. p. 574. rectius p. 356 et Constantinop. tertio p. 674 Πέμπων Πακατιανῆς.

Ibid. 13. Εὐμενία] scriptis codicibus Εὐμέτεια, neque aliter Actis Nicaeni secundi concilii. vulgatum Tabula Ptolemaeus et Strabo ratam habent. nuni Εὐμενέων sacerdotum nominibus fere inscripti sunt; quo in genere egregius est Thes. Britan. tom. 2. p. 186, ubi Εὐμενέων Ἰούλιος Κλέων ἀρχιερεὺς Ἀσίας. videtur Iulius Cleon, ut obiter eius dignationem illustrem, Asiae et patriae urbis fuisse sacerdos summus; quo modo in Thyatirena inscriptione Sponii Itin. tom. 1 p. 394 M. Aurelius Diadochus ἀρχιερεὺς τῆς Ἀσίας ναῶν τῶν ἐν Περγάμῳ καὶ ἀρχιερεὺς κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν τῆς πατριδος, et M. Ulpius Appulius in Aphrodisiensi marmore, cuius partem exscripsit Io. Masson Vit. Aristidis a. v. c. 918 12, ἀρχιερεὺς Ἀσίας ναῶν καὶ τῶν ἐν Σμύρνῃ τὸ β fuisse traditur. Asiae sacerdotium multo erat amplissimum ac magnis opibus praestabat: στέφανος δὲ οὗτος πολὺς καὶ ὑπὲρ πολλῶν χρημάτων, inquit in Scopeliano Philostratus. Sacra, cerimonias ludosque, unde in Aphrodisiensi marmore Appulius ea mandat quae ludos spectant, curabant; quod ipsam urbium quoque sacerdotibus erat iniunctum. de Pergamenis sane a Galeno Comment. περὶ ἀγμῶν 3 p. 565 docemur, quotannis munera gladiatoria edere solitos: καὶ μάλιστα ἐν θερεϊ, καθ' ὃν καιρὸν αἰεὶ παρ' ἡμῶν ἐν Περγάμῳ τῶν ἀρχιερέων τὰς καλουμένας μονομαχίας ἐπιτελοῦντων: qui quamvis multitudinis utatur numero, unius tamen Pergamenī eodem tempore summi praesulis dispositioni sacra suberant. bini singulis annis, alter sub autumnī, sub veris alter initium, creabantur, sicuti idem περὶ φαρμακ. κατὰ γένη 2 p. 350 significat. quod vero ναῶν τῶν ἐν Σμύρνῃ et ναῶν τῶν ἐν Περγάμῳ illis cura committitur, forte ex ea causa est, quo-

asiam illae aedes communibus Asianorum impensis sartae tectae erant. hoc, nisi fallor, significat Dio Chrysostomus orat. 35 p. 434, ubi Apamiensibus καὶ μὴν τῶν ἱερῶν τῆς Ἀσίας μέγιστον ἔμειν τῆς τε θαλάσσης τοσούτων ὄσον ἐκείναις ταῖς πόλεσιν, ἐν αἷς ἔστι τὰ ἱερά. iam si ἀρχιερεὺς τῆς Ἀσίας princeps collegii fuit Asiarcharum, quod vir doctissimus autumavit, oportet in communi gentis concilio ex Asiae urbibus pro arbitrio legatorum fuerit lectus: vidimus enim Eumeniensem et Thyatirenium; Scopelianum eiusque maiores Clazomenios Philostratus V. Soph. 1 21 2, Philippum Tralianum Acta S. Polycarpi c. 21 offerunt. verum haec nondum ad liquidum perducta spatiosiore requirunt campum. vide Io. Massonum et Ezech. Spanhem. dissert. 12 de V. et P. Num. p. 416.

394, 13. Σιλβία] Ptolemaeo Σιλβιον, unde Plinii sunt Silbiani. Nicaeno secundo concilio p. 574 Ioannes Σιλβίως, qui versionis episcopus Silbios et p. 596 Σουβλίον dicitur, nomen adscriptis, Chalcedonensi vero Eulalio πόλεως Σιλβείας, sive, ut vetus interpres, civitatis Silbii p. 668. Σούβλαον etiam Nicetas Chon. Ann. Manuel. 6 p. 88.

Ibid. Πέπουζα] Phrygiae urbem desertamque suo tempore et solo aequatam Epiphanius Haeres. 48 14 adfirmat, ab ea Pepuzitis nomen venit in l. 59 c. Th. de Haeret.; quos cum probe Iac. Gothofredus noverit, mirere utique τὴν Πέπουζαν τῆς Φρυγίας apud Philostorgium H. E. 4 8 illi negotium facessivisse. Valesius urbi suum nomen reddidit. πόλιον τῆς Φρυγίας τὴν Πέζουσαν Aristaenus Comment. in Canon. 8 concilii Laodicensi apud Beveregium tom. 1 p. 456 appellat.

Ibid. Βοιάνα] suspicarer gentile huius Ovidio esse reddendum, si paullo mihi notius esset, Metamorph. 8 719: ostendit adhuc Tyaneus illic incola de gemina vicinos arbore truncos. neque enim, quod Farnabius pulchre advertit, Tyaneus rectum esse poterit. Tyana erant in Cappadocia, longe terrarum a Phrygia semota: in Phrygia Philemonem et Baucidem in arbores conversos esse poeta v. 620 significat: tiliæ contermina quercus collibus est Phrygiis, modico circumdata muro. Brianius si legeretur, res foret difficultatibus exempta et poetae sua laus sine errore constaret.

Ibid. Σεβάστη] huius episcopus Plato πόλεως Σεβάστης Παλατιανῆς in conc. Constantinop. tertio p. 674 legitur. huc citra dubium pertinet Σεβαστηνῶν numus Thes. Britan. tom. 2 p. 148. iuvenis Phrygia tiara et hasta conspiciendus hanc, non Tectosagum Galatiae requirit.

394, 12. Πλουζα] Patricius πόλεως Ἰλουζῶν θραυγίας Πακατιανῶν concil. Constant. tertio p. 534 urbis nomen bene habere patefacit.

Ibid. Ἀκμῶνα] Ἀκμονία oportuerat, uti Ch. Cellarius G. A. 3 4 p. 150 iam monuit. Gennadius Ἀκμοναίων Chalcedonensis concilii decretis nomen apposuit p. 668, pro Ἀκμονίων, ut p. 400: Ἀκμονεῖς enim in numis incolae dicantur, cuiusmodi Thes. Britan. tom. 2 p. 189. iure ergo ab Ezech. Spanhemio Dissert. 11 de V. et P. Num. p. 280 Stephani Ἀκμονιεύς proscribitur.

Ibid. 14. Ἀδιοῖ] imo Ἀλιοί. Leo episcopus Ἀλιῶν inter Phrygas in Nicaeno secundo p. 596 et Gaius πόλεως Ἀλιάνων in Chalcedon. p. 674 subscribit. numos Ἀλιηρῶν post L. Holsteinium recte Io. Harduinus huc revocavit. quod sequitur, ut sano sit colore vehementer vereor. forte Κάραξ, de quo Stephanus, in voce delitescit.

Ibid. Διοκλία] Ptolemaeo inter Phrygiae urbes Δούκλια memoratur, quam nostram esse praestantissimus Cellarius affirmare non ausus est. tollit dubitandi causas codex Coislinianus, Διοκλεια praeferens, idque Euander Διοκλείας concilio Chalcedon. p. 98 tuebitur; atque hinc Constantinus τῆς Διοκλητιανῶν πόλεως concil. Ephesi p. 533 corrigendus est.

Ibid. Ἀριότιον] Paullus huius urbis praesul Ἀριότιον in Chalced. p. 528 et 668 inter Phrygas nomen suum profectur. augeatur ergo Sacra Geographia et hoc oppido hac usque neglecto.

Ibid. Κιδύσσοξ] verum est Κυδισσοξ; unde p̄rave apud Ptolemaeum vulgo Κυδδησοξ, pro quo ms Coislinianus Κυδεσοξ et Barberinus ab L. Holsteinio inspectus Κυδισοξ. concilio Chalcedon. p. 674 Heraclius πόλεως Κυδισσοξ et Nicaeno secundo p. 574 Andreas Κιδίσστον, sed mendoso, subscribit.

Ibid. 15. Ἀπία] praestat Ἀπία, unde Appiani apud Plinium et Ciceronem Epist. 3 7. Ἀπιίας praesul est in Nicaeno secundo p. 574. de sequenti nihil dixero.

Ibid. Ἀζανοῖ] sic Stephanus et manu exaratus Bibliothecae Coislinianae codex Ptolemaei, saepeque conciliorum Acta: numi Ἀζανιτῶν plures Ἀζανούς postulant. vide Holsteinium in Stephanum, et Ezech. Spanhemium Dissert. 9 de P. et V. Num. p. 628, et Harduinum.

Ibid. Τιβεριοῦπολις] Τιβερίου πόλιν τῆς Θουγίας habet Socrates H. E. 7 46 et Ptolemaeus, et Τιβεριοῦπολιν Πακατιανῆς Constantinop. tertium p. 674.

304, 15. Κάδοι] notissima urbs est, cuius episcopus Philippus πόλεως Κάδων Πακατιανῆς concilio Constantinop. tertio p. 674 subscribit. sita urbs fuit in finibus Lydiae Phrygiae et Mysiae; unde modo huic modo illi a veteribus contribuitur, et quidem circa Heranum. id docemur egregio nummo gazae Wildianae, altera parte ΑΤΤ. Κ. Μ. ΓΟΡΔΙΑΝΟC INSCRIPTO, altera ΕΡΜΟC. ΕΠΙ. ΚΛΕΘΠΑΤΟΡΟC ΑΡΧΟΝ. Α. ΚΑΔΟΗΝΩΝ, et fluvii urnae aquam eractanti incumbentis figura. similem Vaillantius in Num. imp. Graecis p. 183 profert, sed alium archontem, nisi si nomen eius vitiosius sit excerptum, sine Hermi adscripto vocabulo, ostentantem.

Ibid. Θεοδοσία] nec haec nec mss Θεοδοσιανῆ recte videtur. potior est Θεοδοσιούπολις, cuius praesul concilio Chalcedon. p. 244 Thomas Θεοδοσιουπολιτῶν πόλεως ἐπαρχίας Φρυγίας Πακατιανῆς vocatur.

Ibid. 16. Ἄγκυρα] non alia est ac Strabonis l. 12 p. 576 Ἄγκυρα τῆς Ἀβασίτιδος: cuius episcopus in concilio Constantinop. tertio p. 482 Curicus Ἄγκυροσυννάου et p. 465 Ἄγκυρας Συννάου dicitur, haud dubie quod Synnao esset vicina.

Ibid. Σύνναος] Ptolemaeo Συναός: nostrum probat Aramius πόλεως Συννάου ex Chalcedon. conc. p. 674, et quae de Ancyra dixi. vitiosi in urbis nomine Socrates et Nicephorus sunt. ille H. E. 7 3 ἐν Συννάδῳ inquit πόλει τῆς Πακατιανῆς Φρυγίας Θεοδοσίος τις ἐπίσκοπος ἦν: hic H. E. 14 11 Σύνναδα πόλις τῆς Πακατιανῆς Φρυγίας ἐστί. priori Συννάδῳ inculcat Henr. Valesius ut Synnada marmore nobilitate intelligantur: at ea Synnada Graecis omnibus, fueruntque extra Pacatianam in Salutari Phrygia. Συννάῳ si rescripseris, salva omnia erunt. posterior mendosa Socratis scriptura videtur impulsus ut ex Salutari in Pacatianam Phrygiam Synnada transferret.

Ibid. Τεμένον Θύραι] Τημένον Θύραι Pausaniae, qui Lydiae non magnam urbem esse fert Attic. 35; unde Νεικόμαχος ἀρχιερεὺς Τημενοθυρεῦσιν in optime Thesaur. Britan. tom. 2 p. 268 numo. nostrum tueri se posset Matthia πόλεως Τεμένον Θύρων ex concilio Chalcedon. p. 674, nisi pariter ille ac Gregorius Τημένον Θύρων Nicaeni secundi p. 597 vitio esset obsitus. Ptolemaei Τριμενοθυρεῖται, ab Holsteimio in Ortelii Thesaurο correcti, originem dedere Io. Tzetzae Chilikad. 11 396 Τριμενοθυρεῖταις.

Ibid. Ταρούπολις] Τρανούπολις, unde Philippus Τρανοπόλεως in Nicaeno secundo p. 596; quam vocem Carolus a S. Paulo ex Traianópolis contractam ait ob Assignium

Traianopolitanum, qui Collat. 8 conc. Constantino. secundo p. 240 vices agit Ioannis episcopi Laodicensium metropoleos Phrygiae Pacatianae. cui et ego assentirer, ni plurima in collatione essent mendosissima et Notitiae et concil. Acta obstarent. novi quid Cellarius G. A. 3 4 de Traianopoli Ptolemaei disputarit, necdum tamen eam nostram esse constat, sequens *Πουλχεριανούπολις* forte verius *Πουλχεριούπολις*, etai nusquam mihi visa, a Pulcheria Augusta appellabitur.

394, 18. ὑπὸ κοινουλάριον] consularis Lydiae l. 17. c. Th. de petitionib. meminit et Synesius epist. 127; cui ἀρχὼν τῆς Λυδίας.

Ibid. 19. Σάρδεις] de hac et tribus insequentibus Ant. Itin. p. 336. hic obiter illustremus Thesaur. Britan. tom. 2 p. 145 numum, in quo e dimidiata luna iuvenale caput, Phrygia tiara ornatum, promicat, additis *MHN ACKHNOC*, et altera parte Hermus urnae leniter incumbit, subscripto *EP-MOC*, circa vero *CAPAIANΩN. B. ΝΕΩΚΟΡΩΝ*. vir doctus, qui numum publicavit, deum Lunum esse ait, et Asceni nomine, quod sine tentorio agat, perpetuo circumactus motu, donatum; quae mihi explicatio longius arcessita videtur. potius arbitrer non esse Graecae originis sed barbarae vocem, ut *Μηρός Κάρον*, cui templum fuisse Laodiceam inter et Carura e Strabone 12 p. 580 novimus, et *Μηρός Καμαρείτου*, quem Nysaeorum in Caria nuni praeferunt, et *Μηρός Φαρνάκων*, cui circa Cabira templum erat apud eundem Strabonem 12 p. 557, eoque deum Lunum et sub eius figura Adonin designari; quem et matrem deum seu Venerem Lydi vicinaeque gentes barbaris ornatos titulis coluerunt. Proclus Diadochus in Tetrabybli Ptolem. Paraphrasi p. 97: ἐν ταύταις χώραις σέβουσι μὲν ὡς ἐπὶ πολὺ τὴν Ἀφροδίτην ὡς θεῶν μητέρα, διαφόροις αὐτὴν καὶ ἐγγωρίοις ὀνόμασιν ὀνομαζόντες· ὁμοίως καὶ τὸν τοῦ Ἄρεως, καλοῦντες αὐτὸν Ἄδωνιν καὶ ἄλλοις τισὶν ὀνόμασιν. e quibus, quae de Adonide dixi, firmantur, clarissimeque apparet nullam esse causam, quamobrem Livii 38 15 vicum, quem Adonidos Comen vocant, viri docti mutent: cum enim Lydi Phryges Lycii Pamphylii, de quibus omnibus Proclus, Adonin praecipuo honore coluerint, quid impediet Comen Adonidos in Phrygiae finibus fuisse, si Livio credamus? ceterum, ut ad Ascenum redeam, non dubitem quin idem atque ille sit quem Antiochiae in Pisidia maximo honore prosequabantur. Strabo, modo parum adiuvetur nobis eum ostendit l. 12 p. 577: ἦν δὲ ἐνταῦθα, inquit, καὶ ἱερῶσιν ἡ τις Μηρός Ἀρκαίου, πλῆθος ἔχουσα ἱεροδούλων καὶ χωρίων ἱερῶν. sic vertunt edantque: *mas*

* *Ανατόν*, ut l. 10 p. 577, quod ex * *Ασκηρος* sive * *Ασκαρος* natum videri locorum nominumque similitudo dissuadet.

394, 19. *Σίται*] verum urbis nomen quod fuerit dubium est. Vaillantius numos *CAETON* in Graec. imp. Num. p. 36 huc retulit, sed perperam: sunt enim Samosatensium, ut ex numis Thesauri Britannici p. 211 tom. 2 apparet. rectius *CAITTHNON* numos huius urbis incolis Harduinus tribuit. itaque *Σαίται* rectum erit, a quo non longe abest Ptolemaei e mss Palat. *Σαίται*, pro quo *Σίται* Coislunianus codex. in Actis conciliorum modo *Σειτών πόλις*, ut Nicaeno secundo p. 591, modo *Σειτών πόλις επαρχίας Ανδίας*, sicuti Constant. tertio p. 502, modo *Σειτών πόλις*, quo modo in Chalcedon. p. 666, pro qua p. 97 *Σειτών*, p. 527 *Σέλλων* et *Σεύγων* p. 399.

Ibid. *Μαιονία*] sita fuit in radice Tmoli, teste Plinio § 29. *Μαιονιόπολις τῆς Ανδῶν επαρχίας* in Constant. tertio p. 668. *Μιονία* mendose in Nicaeno secundo p. 591. sequentem legere non memini.

Ibid. 20. *Τράλλης*] *Δάλδη* potior erit, cuius episcopus Ioannes *Δάλδης* Nicaeno secundo subscribit, et Ephesino p. 535, quamquam prave, *τῆς Ανδίας Δαρδάνης*. numum *Δαλδιανών* Thes. Britan. tom. 2 p. 104 N. Haymius inseruit; qui dum adscribit nusquam eam nisi in Suida reperiri, usa veterum scriptorum parum se instructum prodit. Carolus a S. Paulo *Daldis* inquit *Suidae in voce Artemidorus, qui hanc urbem MYSSEN ab incolis dictam scripsit*; quibus gemina Abr. Ortelius in Thesauri sui Dalden commentatur. utrumque Artemidorus, quantum a vero ea absint, si patrio sermone loquentem audire voluissent, docuisset Oneirocr. 2 c. ult. *οὐδὲν οὖν θαυμαστόν ἐν Δαλδία Ἀπόλλωνα, ὃν ΜΥΣΤΗΝ καλοῦμεν ἡμεῖς πατρῷον ὄνοματι, ταῦτά μὲ προτρέψασθαι.* intellexissent Apollinem Mysten a Daldianis fuisse cultum, nec unquam Daldiam eo nomine fuisse. erat Daldia Lydiae nec magnum neque memorabile oppidum: *Δαλδία δέ*, verba eiusdem Artemidori Oneir. 3 c. ult. sunt, *πόλισμα Ανδίας καὶ οὐ σφόδρα ἐλλόγιμον.* quae etsi haud male disputata videri queant, fortasse tutius erit *Τράλλην* retinere: hoc enim nomine urbem a Trallibus diversam et Notitiae veteres et conciliorum Acta agnoscunt. ita Constantinop. secundo p. 243 Uranius episcopus Trallenorum civitatis Lydiae provinciae, et Nicaeno secundo p. 51 Michael *Τράλλης* inter Lydiae episcopos, cum paullo ante Theophylactus *Τραλλέων* inter Asianos nomen esset professus, subscribit.

Ibid. *Αύρηλιούπολις*] Theodotus *Αύρηλιουπόλιος τῆς*

Αυδῶν ἐπαρχίας Constantinop. tertio p. 668 scribendo adfuit. adde Nicaenum secundum p. 591.

394, 20. *Ἀτταλία*] habet eam Stephanus et Lydiae contribuit; ubi recte L. Holsteinius et aliam eo nomine in Pamphylia, quam suo loco videbimus, fuisse observat. huc numus *Ἀτταλέων* Thes. Britan. tom. 2 p. 229, sicuti *Ἀτταλεῶν* ad alteram in Pamphylia p. 90 eiusdem tomi referri oportebit, qua de re N. Haymius. Dionysius tamen *Ἀτταλεώτης Αὐδός* est in Chalcedon. p. 666.

Ibid. *Ἑρμοκαπηλία*] Theopistus *Ἑρμοκαπηλίας* est in Nicaeno secundo p. 51, qui p. 591 *Ἑρμοκαπηλον* dicitur. Hermocapellitas novit et Plinius 5 30.

Ibid. 21. *Ἀκρασός*] sic mss, nec male, ut ex numis *Ἀκρασιωνῶν* Thes. Britan. tom. 2 p. 87, et quos Vaillantius inspexit, constat. Chalcedonensi concilio Patricius *Ἀκρασσοῦ* provinciae Lydiae p. 574 adfuisse legitur.

Ibid. *Ἀπόλλωνος ἱερὸν*] hinc Apollonos hieritae Plinii 5 29, et Lucius episcopus *Ἀπόλλωνος ἱεροῦ* in Chalcedon. p. 666. meminit *Ἀπόλλωνος ἱεροῦ* in monte positi Aristides tom. 1 p. 625 et 629; quod si nostrum est, 300 ferme stadiis Pergamo semotum fuit.

Ibid. *Τάλαζα*] *Τάβαλα* rectum est. non diffiteor perisque in Notitiis τὸν *Γαβάλων* praesulem inter Lydiae episcopos recenseri, neque etiam Polycarpum *Γαβάλων* concilio Chalcedon. p. 97 subscribere, eundemque in Latina epistola episcoporum Lydiae ad Leonem imperatorem Gabalorum dici: necdum tamen permoveri possum ut id rectum esse credam, aut cum Harduino numos *Ταβαλέων* vitii arguam ob Notitias ecclesiasticas: quis enim ignorat quam frequentatum librariis sit *T* et *Γ* permiscere? iam *Τάβαλα* vero nomine urbem fuisse ex concilliorum Actis patefaciam. primo Polycarpus, qui Chalcedonensi adfuit, etsi passim *Γαβάλων* dicitur, *Τραβάλων* inscribitur p. 399, nosque ad legitimum urbis nomen perducit. deinde Ioannes episcopus *Ταβάλων* constanter Actis Nicaeni secundi appellatur, ut p. 51, 352, 591 atque alibi. itaque Notitiae omnes et Chalcedonense concilium hinc emendentur. sita urbs fuit circa Hermmum; unde Thes. Britan. 2 p. 150 *Ταβαλέων* numus recubantem atque urnae in nixum eum fluvium ostentat, adscripto *Ἐρμος*. quod vero N. Haymius similem numum vulgatum negat, id secus est: fefellit diligentem virum Harduinus, qui numi inscriptione correcte, seu depravata verius, *Γαβαλέων Ἐρμος* in Num. urb. illust. ad Gabala retulit.

Ibid. *Βάγης*] aliis Notitiis *Βάγη*, unde *Βαγμοί* in Thes.

Behan. tom. 3 p. 249. Harduinus numismata vidit *Βαγηνῶν*, cui aderat *Ἐρμος*. unde haud multum inde disitam fuisse colligas.

394, 21. *Κήρασι*] forte *Κεράση*. Menocratea *Κερασιῶν* et *Κερασσῶν* inter Lydos Chalcedon. conc. p. 526 atque alibi subscribit, et Nicaeno secundo p. 353 Michaeli *Κερασίων*, nec aliter Not. Jac. Goar p. 384.

Ibid. 22. *Μεσοτύμελλος*] *Μεσοτίμωλος* ex Iure Gracco Romano Leunclavii p. 91 praestiterit. hinc Mesotimolita ex apud Plinium 5 29, ex Harduini emendatione, quem vide.

Ibid. *Ἀπολλώνης*] *Ἀπολλωνίς* est Strabonis 13 p. 625, Pergamum inter et Sardes, utrimque 300 stadiis separata. Cyriacus episcopus Apolloniadis synodicae Lyderum epistolae nomen adscripsit. numos Apollonidensium *Ἀπολλωνιδέων* habent Vaillantius et Harduinus. vide Th. Laur. Gronovium in Bas. Marmor c. 29.

Ibid. *Ἱεροκαστέλλεια*] sine dubio *Ἱεροκασάρεια* rectum est, cuius episcopus *Ἱεροκασαρείας* Cossinus Chalcedon. p. 665 scribendo adfuit. haud longe Hypaepris distabat, famosa cultu Dianae Persicae, qua de Tacit. Ann. 3 63, a Persicis, inibi incolentibus apud Pausaniam 5 27, ut viri docti monuerunt, dictae. quae cum non ignoraret Io. Harduinus, ausus tamen est iteratae Plinii editioni adscribere (5 29) nullos illic Persicos nullamque Dianam! Persicam fuisse: ΠΕΡΣΙΚΗ notari ΠΕΡΣΙΝΑΧΑ Σεβαστὸν Ἱερὸς Καθιέρωσαν Ἡρακλέους, *Pertinacem Augustum sacerdotes consecrarunt Herculis*. en cor Zenodoti, en iecur Cratetis.

Ibid. *Μουστήνη*] *Μουστήνη*, ut numus *Μουστήνων Αὐδῶν* perspicue docet. Iulianus *πόλεως Μουστήνης* est in Chalcedon. p. 240. vide L. Theod. Gronovium in Bas. Marmor. c. 31. ceterum quae ultimo loco legitur *Μουστῆνα*, nostrae correctio atque ex margine in catalogum imprudenter recepta est, ut Ch. Cellarius G. A. 3 4 p. 131 animadvertit.

Ibid. *Σαταλέων*] scribe *Σάταλα*, pro quo prave Ptolemaeus *Σάταλα* et Nonnus Dionys. 13 474 *Σάταλα*. Andreas *Σάταλων Αὐδίας* interfuit Chalcedon. p. 97, vitioseque p. 574 *Σαγάρων Αὐδίας* et p. 665 *ἐπίσκοπος Ἀγαλῶν* dicitur.

Ibid. 23. *Γόρδος*] *Γόρδος τῆς Αὐδίας* Socrati H. E. 7 36, cuius episcopus Gregorius *Γόρδον* Nicaeno secundo p. 353 nomen adscripsit. Carolus a S. Paulo eandem esse censet ac Iuliopolin, quae ante Gordu Come, apud Strabonem 13 p. 574, sed errans: illam in Galatia prima videbimus; haec Iuliagordus Ptolemaeo et numis, cuiusmodi Thes. Britan. tom. 2 p. 116, una parte turribus ornatum caput et circa *Τεῦλια-*

γράφος, altera Ephesinam Dianam et *Τουλιγορδηνῶν* urbem repraesentans.

394, 24. *ὑπὸ κομισουλάριον*] fuit praesidialis provincia Pisidia, ut Notit. imp. Orient. c. 1 et Novella 24; cuius c. 4 provinciae praeses praetor Iustinianeus esse iubetur, indicant; estque eius praeses in Actis Zosimi tom. 3 Iul. p. 813 etc.

Ibid. 25. *Ἀντιόχεια*] provinciae erat metropolis, ut ex provincialium ad Leonem imperatorem epistola constat, Lycaoniae finibus proxima; quae causa est quare Basilio Seleuciensi Vit. S. Theclae 1 p. 255 edit. Paris. *τῆς Πισιδῶν τῆς καὶ γείτονος Ἀγκυρανῶν* dicatur. Ancyrae synodo adfuisse fertur Sergianus Antiochiae Pisidiae sive Cariae, quorum alterum haud dubie a correctore est. vide Cellarium G. A. 3 4 p. 187.

Ibid. *Νέα πόλις*] Hesygium Neapolitanum inter Pisidiae episcopos in mss. vetustissimo Nicaeni primi invenit L. Holsteinus. Bassonas *τῆς Νέας πόλεως* inter provinciae praesules in Chalcedonensi p. 670 nomen profertur. habet etiam Ptolemaeus.

Ibid. *Λιμναί*] Limenopolis in provincialium ad Leonem imperatorem epist. pro *Λιμνῶν πόλις*. sane Musianus *Λιμνῶν* Pisidiae episcopus in Chalcedon. p. 670 dicitur, ut Constant. tertio p. 676 Patricius *τῆς Λυμναίων πόλεως Πισιδῶν ἐπαρχίας*. unde an *Λιμναί*, quo nomine urbes Stephanus recenset, potiores sint, haud immerito dubites.

Ibid. *Σαβίνας*] hanc atque Armeniam nondum reperi. posterior, si Graecae sit originis, a servorum copia id nomen accipere potuit. vide scholia in Nicandri Alexipharm. 176.

Ibid. *Πάππας*] novit eam Ptolemaeus, estque in Nicaeo secundo Michaël *ἐπίσκοπος Πάπων* sive *Πάππων* inter Pisidas p. 348 et 575. negligi ergo a Geographiae Sacrae conditore haud debuerat.

Ibid. 26. *Σινηθάνδος*] *Σινιάνδος*, ut Cyrillus *Σινιάνδου* concilii Chalcedon. p. 670, et Conon *πόλεως Σινιάνδου τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας* Constant. tertio p. 676 ostendunt.

Ibid. *Λαοδικεία*] non aliter Strabo l. 14 p. 663. alii *Λαοδικείαν τῆς Πισιδίας* malunt, ut Socrates H. E. 6 8. Palladius satis oratoric (Vit. Chrysostomi p. 78) *συγκλωσθεῖς*, inquit, *Ἀμμωνίῳ τῷ Λαοδικείας τῆς κεκαυμένης κεκαυμένην ἐποίησεν τὴν ἐκκλησίαν*. causa cognominis ex soli ingenio, quod ignis ibi quaedam quasi scaturigines essent, sumpta videtur.

Ibid. *Τυρῶιον*] rectum est. Theotecnus *Τιρῶιον* Chal-

cedon. p. 401 et *Τυρασίον* p. 669 subscribit, male utrobique: facile tamen videas unde ea sint depravata. meminit eiusdem in Phrygia, finibus eius longius prolati; Xenophon *Expod. Cyr.* 1 p. 194, sed *Τυριαίον* appellans; quod ipsum Straboni, si mss valeat auctoritas, cum Ortelio restituendum erit l. 14 p. 663: *ἐπὶ δὲ τὸ πρὸς τῇ Λυκαονίᾳ πέρας τῆς παραρσίου τὸ Τυριαίον διὰ Φιλομηλίον μικρῶ πλείους τῶν πεντακοσίων.* sic enim illi, non *Τυριάριον*, ut vulgo, nec *Τυράδιον*, quod ex Ptolemaeo Palmerius advocabat, probantes; ut adeo circa Lycaoniae montana non multum a Philomelio positum fuerit; quod et Plinii Tyrienses 5 27 Philomeliensibus paene coniuncti suadent. poterit autem Tyriacum numerum urbium Geographiae Sacrae, in qua nulla eius mentio, augere.

304, 26. *Ἀδριανούπολις*] Florentinus *Ἀδριανουπόλεως* Pisidiae est in Chalcedon. concilio p. 670, et Thalalacus Hadrianopolitanorum Pisidiae provinciae Collat. 8 Constantinop. sec. p. 241.

Ibid. 27. *Φιλομηλίον*] nota urbs ex Strabone et conciliorum est Actis, non item, turpi vitio deformatam esse in Procopii Hist. arcana c. 18. narrat plures urbes vehementi terrae motu corruisse, praeterque ceteras *Πολύβοτόν τε τῆν ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἣν Πισιδίαι Φιλομηδὴν καλοῦσιν.* imo *Φιλομηλίον*, quo nomine Pisidis urbem fuisse, non altero, citra dubium est.

Ibid. *Σωζόπολις*] patria fuit Severi, qui Flaviano depulso Antiochenis episcopus est datus. Euagrius H. E. 3 33: *ὁς πατρίδα τὴν Σωζοπολιτῶν κληρωσάμενος, ἣ μία τοῦ Πισιδῶν ἔθρους ἐστίν.* in Actis Zosimi tom. 3 lul. *Σωζουπολιτῶν πόλις* circa Antiochiam Pisidiae et Conaam c. 1 collocatur.

Ibid. *Τύμανδρος*] iungitur huic artissime in Schelstrateni et Bandurii editione *μητρόπολις*, quam Carolus a S. Paulo iure optimo hinc distinxit: neque enim Pisidiae metropolis unquam fuit, *Τυμανδός* appellanda, si Longino, qui synodo Constantinopolitanae sub Flaviano adfuit, credimus, episcoporum se *τῆς Τυμανδηρῶν πόλεως ἐπαρχίας Πισιδίας* inter Acta Chalced. p. 244 professo, etsi *τῆς Μανδηρῶν πόλεως* prave p. 247. ὁ *Τομάδου* et *Τυμάνδου* est in Notitiis Iac. Goar.

Ibid. *Μητρόπολις*] Exorticius. *Μητροπόλεως Πισιδίας* Chalcedonensi p. 401 et 644 subscribit, perperam *Νικοπόλεως*, quo nomine in Pisidarum gente urbem ignoramus, p. 670 dicitur. hinc campus Metropolitanus apud Livium 38 15.

304. 27. Ὀπαμία] Ἀπάμια est, de cuius ameno sita multa viri docti ex Xenophonte Strabone Livio Maximoque Tyrio. vide Ch. Cellarium G. A. c. 3 4 p. 158 et Cl. Salmasium in Solin. p. 581. vulgo Phrygiae adscribitur, neque id male: sub Christianis tamen Pisidia est contributa, unde Sisinnius Ἀπαμίας τῆς Κιβωτοῦ inter Pisidas Nicaeno secundo p. 858 subscripsit. nimirum in Phrygiae Pisidiaque finibus erat, quod egregie docet Dio Chrysostomus orat. 35 p. 492, cum Apamianos compellens τῆς τε Φρυγίας inquit προκάθηρε καὶ Ἀσδίας, ἐπὶ δὲ Καρίας· ἄλλα τε ἔθνη περιοικεὶ πολυανδρότατα, Καππάδοις τε καὶ Παμφυλοὶ καὶ Πισίται. ubi plura in laudem urbis adduntur, quae non exscribo.

Ibid. 28. Εὐδοξιούπολις] quo olim nomine fuerit, ignoratur. doctissimus Holsteinus ex Socratis H. E. 7 36 suspicionem iecit, sed debili tibidine fultam, ut ad Eudoxiopolin Europae admonuimus.

Ibid. Ἀγαλασσός] sic quoque in altera Notitia Iac. Goar et Nicaeno secundo p. 575, ubi Theodosius τῆς Ἀγαλασσῶ, qui Σαγαλασσῶ p. 368; similiter mss quidem Liviani 38 15 voci sibilantem literam demunt, et Pliniani 5 27. diceres propterea urbem inter eas esse referendam, quae modo sibilantem sibi praeponi modo auferri patiuntur: at obstant Graeci, ut Polybius, quem Livius exscripsit, et plures alii, numi quoque Σαγαλασσέων apud Vaillantium Harduinum et Haymiam. scribatur ergo Σαγαλασσός, quam dici minere Apamea dissociatam fuisse Strabo l. 12 p. 569 docet.

Ibid. Βάρις] ὁ Βάρως episcopus est in Notitia Iac. Goar, qui perperam πέλωος Βάρως in Nicaeno secundo p. 368. Ptolemaeo prorsus ut hic Βάρις, cui Κόμανα proxime iungitur et in veteri versione Conana, haud dubie verius: nam et Constans Κονάνης est in Nicaeno secundo p. 575, et diserte Κονανέων πόλις in Pisidia locatur in Actis Zosimi tom. 3 Iunii p. 815 et 816.

Ibid. ἡ σιδηρᾶ] utraque Iac. Goar Notitia hoc cognomine Seleuciam ornat, quod a ferri metallis accipere potuit. Nicaeno secundo p. 575 Petrus Σελουκίας τῆς Ἰδίας pro Πισιδίας subscripsit.

Ibid. 29. ὁ Τιμβριάδων] sic mss neque hñlum Notitia Iac. Goar dissidet. videtur librarius haec ad normam ecclesiasticae Notitiae exegisse, et episcopum huius urbis solenni in illis more signasse. urbem si spectes, difficulter inveneris. Xenophon Exp. Cyr. 1 p. 104 Θύμβριον 10 parasangis a Tyriaco, de quo supra, semovet. id si nostram, vitii ma-

missum erit: nec mutari tamen sustinerem, quoniam Constantianus huius urbis praesul in Constant. tertio p. 505 *Τιβριάδων* et in veteri versione civitatis *Tibriadorum Pisidiae provinciae*, quamquam male p. 676 *τῆς Μαυβιαδέων πόλεως*, dicitur; nisi et Plinius Timbrianos inde formasset 5 27. ergo Geographiam Sacram et hac urbe augeamus.

395, 29. *Θεμισόνιος*] nusquam in Pisidia mihi lecta est. Phrygiae cognominem urbem supra vidimus, forte a Pisidica nomen habentem: Strabo enim 18 p. 639 fuisse Phrygiae urbes, quae a Pisidicis nomen traxerint, docet. posces cum doctissimo Geograph. Ital. medii aevi p. XXVII auctore de Termesso, quam Stephanus Pisidiae urbem facit, nisi eam Pamphyliac Hierocles contribuisset, cogitare.

Ibid. *Ιουστινιανούπολις*] nec hanc urbem, si alteram Iac. Goar Notitiam exceperis, legere memini. vir doctus, quem tantum quod appellavi, quoniam Alemannus in Procopii Hist. arcana c. 11 inter Iustinianopoles Pamphyliac urbem, quae in Notitia veteri Myloma sit, recenset, de Myliade cepit autumare, acsi et illa Iustinianopoleos nomen induisset. at ea et ab hac provincia distat, et in Pamphylia fortasse reperitur. equidem suspicatus sum Conanam sive Conana Iustiniani nomen accipere: causam habeo, quod Notitiarum una Iacobi Goar Iustinianopolim inter Tymandum et Malum interponant, reliquae vero, Iustinianopoli neglecta, Conanam. quae tamen mera suspicio est. neque admodum firma.

Ibid. *Μάλλος*] reliquis Notitiis *Μάιος*; unde *Μαληνών* episcopus in Iure Graeco Romano p. 190, et Constant. tertio p. 676 Sisimius *τῆς Μαρονόλεως τῆς Πισιδῶν*, sed vitiose. vide L. Holst. in Stephan. *Μάλλος*. auctor Dissert. Chorogr. Ital. cum huius Mali occasione p. XXVII assererat nullam Mallum in duabus Ciliciis Hieroclem adnotare, haud saepe advertit *Μάλλος* Ciliciae primae vitiosum esse et Mallum nobis offerre.

Ibid. *Ἰδαδα*] imo *Ἰδαδα*, ut ms Palatinus Ptolemaei. Ioannes episcopus *τῆς Ἰδαδέων πόλεως τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας* concilio Constant. tertio p. 676 adfuit. Artemidorus apud Strabonem 12. p. 570 inter Pisidiae urbes *Ἰδαδάτην Βριάδα*, pro *Ἰδαδα τὴν Βριάδα*, seu *Τιμβριάδα* potius, annumerat.

Ibid. 30. *Ζορζιλα*] ὁ *Ζορζήλων* constanter in Notitiis Iac. Goar, et ea quam Beveregius Comment. in Canon: concilii Trullani p. 140 vulgavit. videtur non alia ac *Δύρζηλα* Ptolemaei, *Z* et *A*, ut assolet, permutatis.

Ibid. *Τιτυασούς*] sanum hoc est, ut et ὁ *Τιτυασοῦ* veteris Notitiae male Petrus *Τοτιασοῦ* in Nicaeno secundo p. 358 et *Τυασοῦ* p. 53, nec melius Stephanus *τῆς Τυασέω*

πόλεως τῆς Πισιδῶν ἐπαρχίας Constantinop. tertio p. 670. perperam etiam Πιτυασός, Artemidoro apud Strabonem 12 p. 570.

394, 31. ὑπὸ κουσουλάριον] et haec praesidialis fuit, uti Notitia imp. Orient. c. 1 et Novella 25 docemur. meminit quidem Theodorus Iconiensis in epist. de Cyrico et Iulitta tom. 3 Iul. p. 26 Domitiani comitis Lycaoniae, κόμητος Λυκαονίας, qui mihi rei militaris per Lycaoniam comes fuisse videtur: Notitia eum non habet: at praeter praesidem in provincia, qui rem militarem curaret, fuisse, Novella 25 dubitare vetat. Iustinianus uni Lycaoniae praetori Iustiniano et rem civilem et militarem mandavit.

Ibid. 32. Ἰκόνιον] Lycaoniae fuisse metropolin ex Chalcedon. p. 670 constat. sita erat in Pisidarum et Phrygum finibus, nec multam ab Orientis dioecesi neque Asiana dispersa. Basilus Seleuciensis Vit. S. Theclae 1 p. 238: πόλις δὲ αὕτη Λυκαονίας, inquit, τῆς μὲν ἐφ᾽ ἧς οὐ πολὺ ἀπέχουσα, τῇ δὲ Ἀσιανῶν μᾶλλον τι προσομιζουσα, καὶ τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προομιίῳ κειμένη. coloniae eam dignatione illuminavit Imp. Gallienus, si fides rarissimo, et fortasse in hoc genere unico Thesauri Wildiani numo, cuius uni paginae IMP. C. P. LIC. GALLIENVS. P. F. alteri ICONIEN. COLO. S. R. inscripti sunt. ceterum Basilio illud τῆς χώρας ἐν προομιίῳ admodum familiare est: nam et Seleuciam Vit. Theclae 1 p. 275 τῆς ἐφ᾽ ἧς ὄριον ἐν προομιίῳ positam ait, et 2 11 προομιον τῆς ἀτραποῦ, et c. 17 τῆς ἡμέρας προομιον, quin et orat. 27 p. 150 τῆς ὀργῆς τὰ προομιια dixit; quam vero recte atque ex usu veteris Graeciae, ex egregia Hemsterhusii nostri ad Luciani Somnium animadversione cognosces.

Ibid. Ἀύστρα] Luca Act. A. 14 6. τὰς πόλεις Λυκαονίας Ἀύστραν καὶ Δέρβην, et v. 21: at v. 8 ἐν Ἀύστροις, unde τὰ Ἀύστρα et Ἀύστραν in promiscuo usu fuisse diceres, nisi passim alii numerum pluralem mallet. ὁ Ἀύστρων est in pluribus Notitiis, subscribitque Chalcedonensi p. 99 Plutarchus Ἀύστρων. Ptolemaeo Ἀύσιρα, in Palatino ms, pro quo verius scriptus Coislinianus Ἀύστρα.

Ibid. Μισθία] est huius praesul in Chalcedon. p. 674 Armatius πόλεως Μισθίας, et Longinus Μιστιανῶν πόλεως Λυκαονίας in Constantinop. tertio p. 670. Theophanes Chronogr. p. 320 Μισθίαν et Mistiam Ravennas l. 2 c. 17 appellat. non longe Vasadis afuisse colligas ex Basilii M. epist. 118. τὸν ἀγρόν ἐκείνον, scribit, τὸν ὑποκείμενον τῇ Μηστείῃ, ᾧ ἐπεκρήχθη ὁ ἄνθρωπος, κέλυσον. Οὐασόδοις ὑποτελεῖν.

agrum illum Mestiae subiectum, cui addictus est homo ille, Vasodis subesse iube. sic Iul. Garnerius vertit ediditque, admonens *Μησιάν* in quattuor esse mss, Vasoda vero in plerisque. veteres editi *Μισθία*, Balsamon et Zonaras tom. 2 Beveregii Canon. p. 66 *Μισθία*, quod vir doctus spernere non debuerat, utpote solum cum vero consentiens.

394, 32. *Ἀμβλαδα*] Philostorgius H. E. 5 2 urbem arido ac pestilenti fuisse solo, incolas barbaro atque ab humanitate alienissimo ingenio docet. oppidi episcopus *πόλεως Ἀμβλάδων* in Chalcedon. p. 675, et Constant. tertio p. 675, sed perperam, *Ἀμιλάνδων πόλεως ἐπαρχίας Λυκαονίας*. vulgatum praeter Stephanum et Philostorgium Ptolemaei mss Palatinum Coislinianus et Barberinus, de quo L. Holst. in Steph., probant.

Ibid. *Ουάσαδα*] Ptolemaeus *Ουάσατα*, quod emendari debere ex mss Coislin. certissimum est. Basilius M. *Ουάσδα* in nupera editione, cui hinc facillime et ex Beveregio tom. 2 p. 66, tametsi pessime ibi Balsamon et Zonaras *Μάσαδα* legunt, succurri potuerat. Conon episcopus *πόλεως Ἀσάδων ἐπαρχίας Λυκαονίας* Constant. tertio p. 675 et Olympius *Ουάσδων* Chalcedon. p. 674 subscriperunt, male uterque.

Ibid. 33. *Ομόναδα*] *Ἄμόναδα* oportuerat, ut belle Ch. Cellarius G. A. 3 4 p. 205, licet operarum peccato *Ἄμόναδα* inibi legatur. hinc gens Homonadum apud Plinium 5 27 et Strabonem 12 p. 569. hinc Tyrannus *Ἄμονάδων* in Chalcedon. p. 400; qui prave p. 99 *Μανάδων*, et peius in Constantinop. tertio p. 675 Alexander *πόλεως Σουμάνδων* provinciae Lycaoniae.

Ibid. *Ἰλιστρα*] hoc in ms fuisse ex Holst. in Geogr. S. novimus; editi omnes *Λίστρα*. oppido episcopus Martyrius *Ἡλιστρων*, qui rectius mss *Ἰλιστρων*, Ephesini concilii p. 534 et Onesimus *πόλεως Ἰλιστρων* Chalcedon. p. 674 fuit.

Ibid. *Λάρανδα*] Anton. Itin. p. 211 vide.

Ibid. *Λέρβαι*] *Λέρβη*, ut Act. A. c. 14 et apud Strabonem 12 p. 569; ubi in Isauriae confinio locatur.

Ibid. *Βαράτη*] Ptolemaeo *Βάραττα*, Tabulae Peutinger. M. P. 50 ab Iconio Barathe. nomine metropolitae sui Constantinus *τῆς Βαρατέων μητροπόλεως τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας* Constantinop. tertio p. 526 subscribit. noli tamen putare metropolin fuisse, quam dignitatem librariis debet, intempestive et satis inique eam Iconio auferentibus. paullo itaque rectius p. 675 *πόλεως Βαρίτης* dicitur.

Ibid. *Υδη*] Plinius Lycaoniae urbem in confinio Galatae atque Cappadociae fuisse l. 5 c. 27 scribit. Rufus πό-

λεως Ὑδης est in Chalcedon. p. 526 qui Σιδης mendose p. 400.

394, 33. Ἰσαυρόπολις] Lycaoniae partem ad Taurum Ἰσαυρικὴν Strabo 12 p. 568 facit; nec male ergo Isauropolis huic provinciae tribuitur. Aëtius Ἰσαυροπόλεως Chalcedonensi adfuit p. 673. alii Isaura appellant, Ἰσαυρέων πόλιν Diodorus 18 p. 605, de qua Henr. Valesius in Ammian. 14 8. fuisse urbem atrociniis infamem nemo ignorat; atque haud scio an Laestrygonia sit Basilii Seleuciensis Vit. S. Theclae 2 12, sceleratorum hominum atque ex raptō viventium receptaculum. situs haud male convenit: dicit eam in Seleucia Isauriaeque fuisse confinio, sed versus occasum eius provinciae totiusque Orientis, altissimis montibus impositam: διακειμένην ὡς πρὸς ἑσπέραν καθ' ἡμᾶς τε καὶ σύμπασαν ἐὼαν γῆν, πολλοῖς δὲ καὶ ἰσονεφέσιν ὄρεσι διελημμένην. incolis atque urbi a Laestrygonibus, quod eorum sectam atque instituta probarent, id nomen venit. sane Isauros Basilii aetate ab improba praedandi cupiditate fuisse instructissimos ex Chrysostomi epistolis, Zosimo atque aliis pluribus cognitissimum est.

395, 1. Κόρυα] haud eam Ptolemaeus, nec concilium Constantinop. primum, ut Carolus a S. Paulo monuit, ignorat.

Ibid. Σάβατρα] consentit Tabula, quae Iconio M. P. 44 semovet. Ptolemaeo Σανάτρα, unde in Chalcedon. p. 673 Eustathius πόλεως Σανάτρων. quae differentia ex sono est, uti in Σαναδία et Σαβαδία, Καλαυρία et Καλαβρία, καλαύρωψ et καλάβρωψ, innumerisque aliis. Straboni 12 p. 568 Σάατρα, quam eandem esse recte Ch. Cellarius G. A. 3 4 p. 205 animadvertit.

Ibid. Πέτρα] Πέτρα Ptolemaei est, cuius praesul Canon πόλεως Περσῶν Chalcedon. concilio p. 674 (et in veteri versione, quam L. Holsteinus versavit, Pertorum) subscripsit, et Nicaeno secundo p. 53 Epiphanius Πέτρων.

Ibid. Κάρυα] imo Κάρυα, ut apud Ptolemaeum et Chalcedon. concil. p. 646, ubi Eugenius Cannorum et p. 526 πόλεως Κάρωνων nomen inter Lycaoniae praesules adscribit.

Ibid. Γλαύαμα] suspicor hanc in Ptolemaei Δαύαμα, ut ms Palatinus praefert, absconditam latere; nec forte alia habenda est Ὑδαμαντιὸν concilii Chalcedon. p. 674; quamquam quo vero nomine fuerit, prorsus ignorem. Πίγγον nondum inveni.

Ibid. 3. ἐπὶ κονσουλάριον] Phrygia Salutaris praesidi paruit, non consulari, ut ex Notitiā imp. Orient. c. 1 com-

partum habemus. Amachius ἄρχων τῆς ἐπαρχίας τῆς Φρυγίας, qui dein ἡγεμῶν praeses iteratis vicibus, est apud Socratem H. E. 3 15. Suidas rem eandem referens in Ἀμάχιος parvae urbis Phrygiae praesidem facit, ἀρχὼντα μικρᾶς πόλεως Φρυγίας, satis imperite exscriptis Malchi aut alius auctoris verbis. suspicor scriptorem, quicumque fuerit, τῆς μικρᾶς Φρυγίας dedisse, idque, cum in parva urbe Mero res fuerit acta, πόλεως addito vocabulo auctum. parvam autem Phrygiam hanc fuisse dictam ex Stephano in Εὐκαρπία constat.

395, 4. Εὐκαρπία] pagus fuit Phrygiae, ab ubere frugum viniq̄e proventu id nominis sortitus, Metrophane, quem Suidas Eucarpia ortam adfirmat, apud Stephanum auctore. quod vero primo loco ponitur, id metropolim fuisse Phrygiae Salutaris, uti L. Holsteinus in Geograph. S. autumabat, argumento non est: nam et alia sunt in Synecdemo exempla urbium, qui principem locum in catalogo occupant nec metropoles fuerunt; et Synecdemus civilis est, neque ad metropoles semper attendit. Synnada provinciae caput fuisse suo loco dicetur.

Ibid. Ἱεράπολις] celebrem hoc nomine urbem in Pacatiana vidimus; diceresque ex ea provincia librariorum secordia in Salutarem Phrygiam migrasse, nisi concilium Nicaenum secundum Hierocli adstipularetur: cum enim p. 346 Nicolaus Hierapoleos Pacatianae subscripsisset, nomen suum inter Salutaris Phrygiae praesules p. 357 Michael Ἱεραπόλεως profitetur; et ne de vitio cogites, p. 597 atque alibi eundem reperies. itaque duas Phrygiae, alteram Pacatianae alteram Salutaris, Hierapoles agnoscamus, et hac Geogr. S. ornemus.

Ibid. Ὀστρόνος] Ὀτρος, cuius episcopus πόλεως Ὀτρον in Chalcedon. p. 673, in Nicaeno secundo τοῦ θρόνου Ὀστρόν p. 358 dicitur. Plutarchus τὰς λεγομένας ἐν Φρυγίᾳ Ὀτρονάς in Lucullo p. 497 appellare videtur.

Ibid. Στεκτόριον] hoc, utpote proxime ad Στεκτόριον, quo vero nomine fuit, accedens, e mss arripuimus. Ptolemaeo vulgo Ἰστρόριον, sed vetus interpres Stectorium legit, quod et mss Coislinianus et Barberinus, de quo Holsteinus ad Geograph. S., praeferunt. Ioannes presbyter τοῦ θρόνου Ἐκτορείου Nicaeno secundo p. 357 nomen adscripsit, et p. 53 Ἐκτορείου.

Ibid. Βρούζος] veram est Βρούζος, unde numi Βρουζηνῶν et Βρουζίνων, ut in Thea. Britan. tom. 2 p. 234, de quibus egregie Harduinus in Num. urb. illustrat. Ptolemaeus, cui Δρούζον, hinc auxilium accipit.

395, 5. κλῆρος Ὀρίνης] lege ὄρεινῆς. intelligi credo Phrygiam Paroreiam sive montanam, de qua Strabo 12 p. 577: ἡ μὲν οὖν παρωρία ὄρεινὴν τινα ἔχει ῥᾶχιν, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἐκτεινομένην ἐπὶ δύσιν. Κλῆρος dicitur solempni more, quo vox de agris sorte divisus et dein de aliis quibusvis usurpatur. vide Cl. Dukerum in Thucydidem 3 50, et quos ille appellavit.

Ibid. κλῆρος Πολιτικῆς] sic mss edere, Holsteinio accedimus, etsi quae Phrygiae pars sit, in obscuro maneat. si coniecturis in re incerta indulgere liceat, dixerim eos Phrygiae agros signari qui usui publico reipublicae serviebant, atque eos in primis in quibus greges dominicos pascebant fuisse in Phrygia imperatores Valentinianus et Valens l. 19 c. Th. de Praetoribus testabuntur; *satos de Phrygiae*, aiunt, *gregibus 20 quatuor equos, subiugandos quadrigis, hoc est, simul octo, duobus maximarum editionum praetoribus dari sancimus.* simili fortasse ex causa regio Aphrodisias antea Politice Orgas fuit appellata apud Plinium N. H. 5 30. de Debalacia nihil habeo monere, utpote nusquam lecta.

Ibid. Ἀσσίας] nota e Strabone Plinio et Ptolemaeo urbs, cuius numi Ἀσσιαδέων nomen praeferunt. Philippus Lysiadis est in Chalced. p. 646.

Ibid. Σύναδα] hanc provinciae metropolin concilium Chalcedonense p. 673 imponit; unde Synodorum metropolita, quamquam non sine vitio l. 24 Hist. Miscell. Tabula 32 M. P. Docimeo semovet. vide Vales. in Socrat. H. E. 7 3.

Ibid. 6. Πρύμνησος] Prymnesia Ptolemaeo et Chalced. concil. p. 673. vulgo quidem Πρυμνιάσση ibi appellatur, sed verum Latinus interpres servavit, et Constantinop. tertium p. 675.

Ibid. Ἴψος] urbem nobilitavit, quod prope eam depugnatum est, memorabile praelium, quo Antigonus a coniuratis ducibus victus atque interfectus est apud Plutarchum in Pyrrho p. 384. Ἄφος perperam Nicaeno secundo p. 161.

Ibid. Πολύγατος] Πολύβοτος oportuerat. Georgius presbyter πόλεως Πολυβαίου est in Nicaeno secundo p. 356, hinc refingendus. vide Cellarium G. A. 3 4 p. 168.

Ibid. Δοκίμιον] addunt Schelstratenus et Bandurius Μητροπόλεως titulum; quo ornatum unquam fuisse exiguum oppidum et solo marmore nobile haud constat. verius suum sibi locum Μητρόπολις in principe editione occupavit: binas enim eo nomine in Phrygia fuisse e Stephano novimus, quo-

tum fortasse haec apud Athenaeum l. 13 p. 574 obvia. *Δοκίμσιον*, ut eo redeamus, Stephano, *Δοκίμσιον*, non sine errore, Ptolemaeo, *Δοκίμια κώμη* Straboni l. 12 p. 577. *Δοκίμιον*, plane ut hic, *ἐπαρχίας Φρυγίας Σαλονταρίας* Ephesino concilio p. 534. vide Norisium Dissert. 1 de Epoch. Syro-Maced. p. 14.

395, 7. *Μήρος*] est apud Socratem H. E. 3 15 et Socraten. 5 11, ubi Valesium vide. nec crede tamen posteriore aetate Comopolin fuisse appellatam; neque enim Constantinus imperator l. 1 Them. 1 id affirmabit, sed Merum fuisse *κωμόπολιν* sive grandem vicum, qui ad urbis amplitudinem proxime accederet, uti in Marci Evang. 1 38. Carolus a S. Paulo cum Myrum vocat, ab Actis conciliorum, ut Nicaeni secundi p. 357, ubi Damianus *Μύρων*, in fraudem impulsus est.

Ibid. *Νακολία*] urbem Phrygiae, cui Nacolia nomen, *πόλιν τῆς Φρυγίας ἢ Νακώλεια προσωνυμία*, ad quam Valens Procopium profligaverit, Socrates H. E. 4 5 vocat. Basilius *Νακωλείας Φρυγίας* Chalcedon. concilio p. 578 subscripsit. ceteris *Νακώλεια*, ut Ptolemaeo et Zosimo 4 8. vide Ch. Cellarium G. A. 3 4 p. 144.

Ibid. *Δορύλλιον*] *Δορύλαιον*, uti Strabo; nisi forte *Δορύλλειον*, modo sanum id sit, cum Eustathio in Dionys. 815 voluerit. proxime fluvium sedem habuit, qui in Theophrast. Britan. tom. 2 p. 257 numo *Δορυλαίων* urnae incumbit, quamquam quo nomine fuerit nondum pro comperto habetur. Nic. Haymius Sangarium arbitratur, cui sane in Tabula Peutingerana accubat. at id flumen urbem alluisse cum certo haud constat, malim alterutrum annium credere de quibus Cinnamus 5 1, ubi de Manuele Comneno, *διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου πορθμοῦ ἐπὶ Ἀσίας διαβάς ἄχρι Δορυλαίων ἦλθε, περὶ ἄμφω τῷ ποταμῷ, ὧν ὁ μὲν Βαδύς πρὸς τῶν ἐγχωρίων, Θύαρις δὲ ἄτερος ὀνομάζεται.* adde 6 14 Nicetam Choniat. Annal. Manuel. 6 p. 88.

Ibid. *Μίδαιον*] *Μίδαιον* sive *Μιδαίον*, unde *Μιδαίων* numi apud Harduinum et Holst. in Stephanum.

Ibid. *δήμον Λυκαῶν*] pesterius e ms eruit Holsteinus, e quo *Λυκαῶν* *δήμος* formari oportet. *δήμος*, ut saepe, pagum notat: Stephanus *Εὐκαρπία δήμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας*, et in *Δῆμος*. Lycaones in Phrygia Plinius 5 29 agnoscit, probe contra Harduinum a Ch. Cellario G. A. 3 4 p. 164 defensos.

Ibid. 8. *δήμον Αὐράκλεια*] forte *δήμος Αὐλοκρήναι*. Plinius Aulocrenas Phrygiae tribuit 5 29. *Marsyas*, inquit,

ibi redditur, ortus ac paullo mox conditus, ubi certavit tiliarum cantu cum Apolline, Aulocrenis: ita vocatur convallis decem mill. passuum ab Apamia Phrygiam petentibus. et 16 43. favet suspicioni Aquilas episcopus Ἀλοκρῶν, qui inter Phrygiae Salutaris praesules Chalcedon. p. 400 nomen suum profitetur. quia tamen Ἀροκλίων p. 246. dicitur, nihil decreverim. id addam, in Geograph. Sacra praeteriri haud debuisse.

395, 8. δῆμον Ἀλαμασσῶν] in concilio Chalcedonensi eius episcopus memoratur, diciturque πόλις Ἀμαδάσση p. 673, et in Constantinop. secundo p. 244 civitas Amadassenorum, rectius itaque δῆμος Ἀμαδάσσης.

Ibid. δῆμον Προπνίωσα] forte δῆμος Πραιπενίσσος. Praepennisus est inter Phrygiae urbes apud Ptolemaeum, subscribitque Auxanon πόλεως Πραιπενίσσου Chalcedonensi p. 673. quod vero his pagis episcopi fuerint impositi, id argumento est fuisse κωμοπόλεις sive amplos et civium frequentia celebres pagos, unde et πόλεις Chalcedonensi concilio dicuntur. ceteroqui canones pago aut parvae urbi, cui vel unus presbyter sufficeret, episcopum negabant, ut synodi Sardicensis 6: μὴ ἐξεῖναι καθιστῶν ἐπίσκοπον ἐν τινὶ κώμῃ ἢ βραχεία πόλει, ἢ τινὶ καὶ εἰς πρεσβύτερος ἐπαρχεῖ· et synodi Laodicenae 56, qui περιοδεύτας sive visitatores, ut Dionysius Exiguus vertit, de quibus Beveregius plura, in eiusmodi pagos amandat; quamquam et id citra dubium est, haud raro praesulum ambitione optime decreta fuisse proterve conculcata, et quo plures suffraganeos, quos vocant, acciperent, pagis atque oppidulis episcopos datos. in Africa certe per contentiones Donatisticas incredibilem in modum praesulum numerus increvit, paullatimque villae fundi et vicī suos sibi praepositos viderunt, sicuti et Collat. Carthagin. c. 181 colligas. sed haec ab instituto nos avocarent longius.

Ibid. 9. ἐπὶ κοινουλάριον] olim Lycia et Pamphylia uni proconsuli paruerunt; unde C. Porcius procos Lyciae et Pamphyliae in Thes. p. CCCCLVIII 6. sub Constantino praesidem habuerunt, ad quem l. 2 c. Th. de censu data est. diceres Decii tempore a Lycia iam fuisse distractam ob Pamphyliae praefecturam Martiano ab eo imperatore mandatam, in Actis S. Achatii apud Ruinart. p. 155, si bonae fidei semper ea essent monumenta. forte Theodosius secundus Lyciae suum praesidem imposuit, qua de re alias, fuisse vero consularem Pamphyliam Notitia imp. Orient. c. 1 docet.

Ibid. 10. Πέργη] editi omnes Σύλλαιον iungunt, acsi eadem urbs esset, prorsus contra verum: distinctissimae enim

fuertunt, singulis episcopis, ut ex Chalcedonensi concilio novimus, subditae. seriore quidem aevo dignitas metropolitana Sylacum ornavit, eaque caussa est, cur in aliis Notitiis δ Πέρρης ἤτοι Συλαίου episcopus memoretur. at nondum, cum Hierocles suam digereret, eo res redierat: distinguuntur enim utriusque episcopi in Constantinop. tertio. erat Perge provinciae metropolis, sicuti praeter Chalcedonense concilium p. 686 scholiastes Callimahi hymn. in Dian. v. 187 et egregius numus ab Ezech. Spanhemio (dissert. 9 de V. et P. Num. p. 591) productus ostendunt. secta dein in duas Pamphylia, quae tamen divisio Hierocle, quod supra patefecimus, posterior est, Perge Pamphyliae secundae, primae vero Side metropolis esse coepit.

395, 10. Σύλλαιον] Σύλαιον Constantino l. 1 Them. 14 et Constantinop. tertio p. 677, ubi Paullus πόλεως Συλαίου τῆς Παμφυλίων ἐπαρχίας, nec aliter Actis S. Stephani Iunioris, a Benedictinis vulgatis, p. 452, quae Lyciam hinc ordiuntur, etsi ipsi Σύλσον maluerint. putares itaque rectum id esse: at obstat Σύλειον Stephani et Syleum Livii. Salmasius in Solin. p. 549 Σύλλιον, nisi error ibi sit ab operis commissus, verum esse pertendit. Holsteinius Σύλαιον praefert ad Stephanum, atque Arriani Exped. Alexand. 1 27 Σύλλιον, χωρίον ὄχυρόν ad hanc normam corrigit. ego in Arriano nihil muto, Σύλλιον et Σύλλειον ceteris praestare arbitratus. habet id Polybius Leg. 30, et, quam conformatione literarum A et A deceptam nemo dixerit, Tabula Peutingerana. perperam ergo Ptolemaeus Σύλονον, et Chalcedonense p. 402 Σύλον. oppidum haud multum Perga distabat.

Ibid. Μαγνδος] sic et Palat. et Coislin. mss Ptolemaei pro vulgato Μανυλος. numi Μαγνδέων Thes. Britan. tom. 2 p. 189 id probant. quare non recte satis Magaedensium civitas Pamphyliae Constantinop. secundo p. 241, nec Μαγιδων πόλις Constantinop. tertio p. 502, nedum πόλις Μαυδος Chalcedon. p. 672. verius Magydensium civitas p. 646 veteri interpreti.

Ibid. Ἀταλία] nota urbs e Strabone est circa Corycum posita. Suidas in Κορυνηαῖος sitam ait ad Corycum promontorium, haud obscure Corycum Ciliciae cum cognomine Pamphyliae oppido confundens; quem eundem errorem Salmasius in Solin. p. 545 reprehendit in Demetrio, quo Stephanus teste usus fuit. Ἀτάλων episcopus, qui Ephesino interfuit concilio p. 535, hinc fuit, appellarique Ἀταλίων debuerat. ceterum seriore aetate urbs ab Alexio imperatore metropolitanam iura, quemadmodum Notitia Iac. Geari docemur, impetravit. hinc explicata, quod ceteroqui absurdum videri

posset, scholion Balsamonis et Zenarae tom. I Canon. Bevergii p. 107: Παμφυλία ἐστὶν ἡ τῆς Ἀτταλίας ἐπαρχία. vide quoque Tzetzen Chiliad. 6 72.

395, 10. δῆμον Οὐλίαμβος] ab aliis ut hic nobis pagus explicetur exspecto, gratiam relaturus si eadem operabinis sequentibus, qui meam frustra implorarunt, succurrere voluerint. meminit sane Notitia Iac. Goari Δικιοτανάβρων, videnturque eadem ac Κάναυρα, nec hilum tamen iuvant. Carolus a S. Paulo non aliam esse ac Zenopolim fidenter affirmat, quam nos Isauriae fuisse pro comperto habemus.

Ibid. 11. Ζοβία] lege Ἰοβία et mox Τερμεσσός. tribus his oppidis tempore synodi Constantinopolitanae sub Flaviano unus episcopus fuit, qui inter Acta Chalcedon. p. 239 τῆς κατὰ Τερμισσὸν καὶ Εὐδοκιάδα καὶ Ἰοβίαν ἀγίας Θεοῦ ἐκκλησίας dicitur. Ephesinae synodo p. 535 Timotheus πόλεως Τερμησοῦ καὶ Εὐδοκιάδος subscripsit, unde alii Ioviam paruisse conicias. Leone vero imperatore, quod synodica provincialium epistola docemur, et Eudocias et Termessus singulis praesulibus dicto audientes fuere. montibus Termessus supra Phaselidem circa angustias, per quas in Milyadem transit, erat adposita. vide Cellarium G. A. 3 4 p. 196.

Ibid. δῆμον Μενδενέω] nisi me omnia fallunt, est hoc Ptolemaei Μενεδήμιον. itaque Δήμος Μενεδήμιον refingamus.

Ibid. 12. δῆμον Σάικλα] imo Πάγλα, ut idem geographus. Paullus πόλεως Πούγλων inter Pamphylios nomen in Chalcedon. p. 672 profitetur.

Ibid. Σίνδα] Ἰσινδα oportuerat, quod L. Holsteinius ad Geogr. S. monere haud praeteriit, simile mendum e Strabone et Stephano ad huius Ἀμβλαδα elucens. concilio Ephesino p. 585 πόλις Ἰσιωδῶν perperam appellatur, rectius Chalcedonensi p. 672.

Ibid. Βέρβη] sic mss. Βάρβη aliis notitiis. utrum praestet, in tam pertinaci veterum de oppido silentio haud temere finivero.

Ibid. Σινδάνδα] et hoc e mss. crederes hinc fuisse Neonem episcopum πόλεως Σιλιάndon Παμφυλίας in concilio Chalcedon. p. 556, nisi aliunde liqueret Syllii, de quo supra, praesulem fuisse. vide p. 672 Actorum eorum. itaque de hac et sequenti Myodia nihil profitebor aliud quam obscurissimas videri. inveni quidem in Notitia Iac. Goari Μυλόμην ἢ τοι Ἰουστινόπολιν, pro qua Iustinianopolin N. Alemannum in Procopii Hist. Arc. c. 11 legisse constat: sed ea ab auxilio ferendo tantum abest ut omnia conturbet.

Ibid. 13. Χωριομυλιαδικά] iungere haec manu exara-

tos codices Holsteinio accredimus, nec tamen urbem eo nomine Pamphyliæ fuisse, quæ eiusdem in Stephani *Μιλύας* suspicio erat. Milyas a Ptolemaeo Pamphyliæ contribuitur: hinc *τὴν Μιλύαδα χώραν* in Lyciæ Phrygiæ et Pamphyliæ finibus apud Arrianum Exped. Alexandr. 1 25 et Strabonem 12 p. 570 appellarunt. verum ergo fuerit *χωρὶα Μιλυαδικά*, ut pagi eius regionis intelligantur.

395, 13. *Ὀλβασα*] iurares *Ὀλβίαν* esse, quam omnes, si Stephanum exceperis, meritum propterea Casauboni Salmasii atque aliorum animadversionem, Pamphyliæ transcribunt. ne quid tamen mutetur, Ptolemaeus auctor erit, *Ὀβασα*, sive, ut Coislin. ms, *Ὀλβασα* Pisidiæ haud multum a Comana, quo de oppido mox, contribuens. nec Pisidiæ mentio illi nocere debet, cum finitimas esse provincias et plura eius oppida Hieroclem Pamphyliæ suæ vindicare apertissimum sit.

Ibid. *Λυσίναρα*] *Λυσινίαν* Ptolemaei esse non dubito: nam et reliquæ Notitiæ urbem agnoscunt, et Theodotus *Λυσινίων* in Chalced. concilio p. 402, sive Lysiniensis, ut in synodica ad Leonem imperatorem epistola, memoratur.

Ibid. 14. *Κόμωνα*] non aliter Ptolemaeus, cui Ephestius Comanenus in synodica epistola adstipulatur: nam operam Carolus a S. Paulo abutitur, cum Comacenum cum esse iubet. huc refert Harduinus numum *IEPOKAIKAP. KOMANON*, probabili cōiectura: propius enim hinc Hierocaesarea quam ab oppido Pontico Cappadocicove distat.

Ibid. *Κόλβασα*] *Κόρβασα*, quemadmodum Ptolemaeus, unde Corbaseus episcopus, ut Carolus a S. Paulo admonuit, in concilio Constantinop. sub Menna.

Ibid. *Κρέμνα*] *Κρημίνα*, quam coloniam Romanos deduxisse Strabo et Ptolemaeus testantur. sita erat in loco prærupto, quæ fortasse nominis caussa, undique fossis depressissimis munita apud Zosimum 1 69, ubi tamen male Lyciæ tribuitur.

Ibid. *Παμένον τείχος*] *Ἀνεμοτείχος* mendose Constantino l. 1 Them. 14, ut *Πανεμοτειχειτῶν* numi mostrant. *τείχος* autem in hac compositione arcem notat; quam rem cum pluribus exemplis L. Holsteinus ad Stephanum stabilire constituerit, eaque absint ab eius notis, en tibi ea ex schedis, quarum mihi copiam fecit vir clarissimus I. Ph. D'Orville. *τείχος* multis in locis veterum non solum murum sed et castellum vertendum est: significat enim locum munitum. ita ferme semper apud Scylacem et Herodotum. sic l. 1 c. 83 Sardes vocat *τείχος τῶν Λυδῶν*, ubi inepte interpres

murum Lydorum, et l. 7 c. 59, quem locum notavi ad Stephanum. Iustinus Cohort. ad Graecos: ἐπὶ τούτους γὰρ (τοὺς φιλοσόφους) ὡς περ ἐπὶ τείχος ὄχυρόν καταφένγειν εἰώθασιν. et Orat. ad Graecos Hercules inter alios labores Augiae ὄχυρόν τείχος a sordibus purgasse dicitur: utrobique validum murum reddunt perverse. ita νέον τείχος, Ἀβώνου τείχος, Ἡραϊὸν τείχος et παλαιὸν τείχος in Steph. Γάγαι. atque ita accipe in oraculo Apollinis Atheniensibus dato ξύλινον τείχος, et vide ipsam Stephanum in τείχος, ubi φρονήριον exponit. idem Iustinus dialogo cum Tryphone Platonem scribit et Pythagoram esse ὡς περ τείχος καὶ εἴρησιμα τῆς φιλοσοφίας: velut murum et columnam ait interpretes, ego potius arcem et munimentum: nam et Homerus Iliad. A 407 τείχος Ἄρειον vocat Thebas, quasi locum ab ipso Marte munitum, Martis propugnaculum. haec vir doctissimus; quae etsi verissime observata sint, non ivero tamen infitias, murum apud Latinos eandem haud raro significationem possidere. vide Anton. Itiner. p. 446 et Wassium ad Sallust. Catilin. c. 61.

395, 14. Ἀριασός] gemina sibilante Ptolemaeus et ms Leid., nec discordante Theophilo τῆς Ἀριασσοῦ in Chalced. p. 672, tametsi perperam p. 556 πόλιος Ἀρκισσοῦ Παμφυλίας.

Ibid. Μαξιμιανούπολις] est in Notitiis et conciliorum Actis, sed situs, ut pleraeque huius provinciae, incertissimi. Κτήμα, quod sequitur, publicum urbis agrum sive praedia indicat; quo modo βασιλικά κτήματα in Herodiani l. 1 c. 11 sunt villae principis, et l. 2 c. 6 τὰ πορρωτάτα τῆς πόλιος κτήματα, praedia ab urbe remotiora.

Ibid. 15. Πεγησαλάμαρα] credo pagi aut oppiduli esse nomen: solet enim Hierocles τὰ ῥεγέ, ex ῥεγεῶν accisum, illis praeponeere; qua de re infra cum in Bithyniam devenimus. pagus ipse, pariter ac Limobrama, mihi nusquam occurrit.

Ibid. 16. Κόρδουλα] forte Κόρδουλα praestiterit: certe Maras urbis episcopus in veteri Latina versione concilii Chalcedon. p. 100 Cordylorum et ms Κορδύλων, etsi vulgo nunc Κορδύλων, et pessime p. 557 Κορδαλαίων, atque in epistola provincialium synodica Codri, appellatur. accedit Stephanus, Κόρδουλος, πόλις Παμφυλίας. haud equidem ignoro quid Abr. Berkelius ex eo fuerit architectatus, quo utique sine incommodo nunc facile carebimus.

Ibid. Δημοουσία] sanumne hoc sit an mendosum, quicunque locum cum insequente insederit, ut doceatur, aliunde expectamus.

395, 16. Παστοληρισσός] si mss addicerent, Πεδνηλι-
σόν Ptolemaei et conciliorum praeferrem.

Ibid. 17. Σέληνη] Σέληνη haud dubie est, quod et animad-
versum a Ch. Cellario G. A. 3 4 p. 198 videbis. monti erat
imposita. πολίχνη δ' αὕτη Παμφυλίας ἐστίν, ἐπὶ λόφου κει-
μένη Zosim. 5 15.

Ibid. Τριμονόπολις] vero nomine Πριμονόπολις erat.
hinc Timotheus Πριμονόπολεως τῆς Παμφυλίας in Chalcedon.
p. 127 et p. 240 male Πριαμόπολις in Ephesino p. 528. id
enimvero negligi non oportet, Tribonianum Primapoleos praesulem,
qui Ephesino concilio scribendo adfuit p. 438, Ἀσπέν-
δου τῆς Παμφυλίας dici, nec usquam Primapoleos episcopum
ab eo distingui; praeterea in veteribus Notitiis Aspendi praesulem
saepe memorari, et Primapoleos nullam esse mentionem. quae mihi res
argumento est Aspendum nihil prorsus a Primupoli discrepasse,
atque adeo perperam in Geographia S. distingui.

Ibid. Σώδι] lege Σίδη, quae deinceps metropolis Pam-
phylliae primae fuit. primum ea dignitate in concilio Constantinop.
secundo p. 240 illustrata conspicitur, etsi in Chalcedonensi p. 437
Amphilochius eius episcopus inter metropolitanos, quos vocant, nomen
adscripserit. nūmum Σιδητῶν πρῶτα Παμφύλων et alterum Σιδητῶν
λαμπροτάτης ἐνδόξου explicuit Spanhemius dissert. 6 de V. et P. Num. p. 591.

Ibid. Σέρνα] assentior Holsteinio Sennensem in concilio
Ephesino episcopum huic urbi imponenti: tametsi enim Nectarius
Συνέων p. 439 scribatur, alibi τῆς ἐν Σενέα καθολικῆς ἐκκλησίας
nominatur. vide p. 529.

Ἀύβρη] sic et Dionysius Perieges. 859 in editione Guil. Hilli,
quod sphalma typographi Ch. Cellarii G. A. 3 4 p. 199 putaret,
nisi in Hieroclis notitia Pamphylliae etiam Ἀύβρη scriptum
inveniretur. ego contra sentio. Dionysii pleraeque omnes
editiones Ἀύβρη, etiam Ferrariensis a. 1512, prae se ferunt:
nostrum vero a librario parum diligente est: nam ceteri scriptores
consentiant Ἀυρβειτῶν numis.

Ibid. Κάσσα] non alia est ac Ptolemaei Κάσαι, pro quo
Cassae vetus eius interpres.

Ibid. 18. Κότανα] si Acta Ephesini concilii haud fallunt,
Κότανα praestiterint: subscribit enim p. 549 Acacius Κοτένων
τῆς Παμφυλίας, et p. 529, quamvis non sine levi mendoc, τῆς
ἐν Κοπένοις ἐκκλησίας.

Ibid. Ὀρμυνα] hoc mss approbant. huic episcopus fuit
Paullus Ormynorum Ephesin. concil. p. 674, qui vitiose τῆς ἐν
Θρύμοις ἐκκλησίας p. 535. vide Nicaen. sec. p. 598.

395, 18. Κορακήσιον] situm erat in saxo praerupto, olim Ciliciae asperae initium apud Strabonem 14 p. 668. Matidianus Κορακισίων est in Ephesino p. 438, quicum paene conspirat Κορακησιών numus Thes. Britan. tom. 2 p. 282.

Ibid. Σύδρα] desertum Ciliciae scopulum Florus a Salmasio emendatus 4 2, Lucanus parva Suedra 8 259, ab eodem sanitati restitutus, appellat: olim Synedris legebatur, prorsus ut Coislin. mss ex Suedra Ptolemaei Συνέδραν 5 8 fecit. vide in Solin. p. 542, et Kuster. ad Suidae Αίλιανός.

Ibid. Καράλια] Κάραλλις ἢ Καράλλεια Stephano. concilii Ephesini Actis adfuit Solon Καραλλίας, p. 438, et Chalcedon. p. 672 Marcianus πόλεως Καραλλίας rectius Constantinop. tertio τῆς Καραλλέων πόλεως τῆς Παμφυλίων ἐπαρχίας p. 503. vide Holst. in Stephanum, et gentile hoc a Κάραλλις derivatum atque ab Ethnographo neglectum observa.

Ibid. Ὀλύβρασος] Κορυβρασός vere Holsteinus, cuius praesul, ab eodem appellatus in hanc rem, Nesius Κορυβρασού Ephes. concil. p. 438, perperam vero τῆς κατὰ Κορυβρασόν ἐκκλησίας p. 529.

Ibid. 20. ἐπὶ κοινουλάριον] praesidi Lyciam Notitia imp. Orient. c. 1 subiicit, estque in Actis S. Claudii apud Ruinart. p. 866 Lysias praeses provinciae Lyciae; qui tamen non huic sed Ciliciae, quoniam in civitate Aegea commoratus dicitur, praefuisse videtur, ut bene vir doctus. iunctam Pamphyliae paullo ante observavimus. Malala tom. 2 p. 69 Lycaoniae olim connexam, sed a Theodosio secundo inde divulsam ac provinciam esse factam, Myrensi urbe ad metropoleos dignitatem provecta, adfirmat; quod si verum est, fortasse ultimis Theodosii primi imperatoris annis Lycaoniae est adiecta: tum enim Lyciae gravis iniusta nota est, permissumque ut provinciales contumelioso nomine vulnerarentur. nec cum veritate tamen consentiet, a Theodosio iuniore Lyciam pristina iura reciperasse, siquidem priorem illi famam meritumque inter ceteras renovari censuerunt imperatores Arcadius et Honorius in l. 9 c. Th. de indulgent. crimin. forte rem eandem repetita lege Theodosius secundus iussit, eorumque scribendorum Malalae occasionem praebuit.

Ibid. πόλεις λδ'] Plinius N. H. 5 27 suo tempore oppida 36 Lyciam habere, Strabo 14 p. 664 commune Lyciacum τὸ Λυκιακὸν σύστημα ex 23 civitatibus fuisse compositum, in quo Lyciarches aliique magistratus crearentur, refert. hoc loco numerus catalogo, qui mox sequetur, maior est.

Ibid. 21. Φασύδης] imo Φασηλός, in finibus Lyciae et Pamphyliae posita apud Strabonem 14 p. 667. de Cylabra,

quem tanquam heroem venerabantur, Athenaeus 7 13. ex sequenti nihil, quod placeat, emergit. vide Cicero. Verr. 4 10.

395, 21. Γάγα] Holsteinio in Stephanum Γάγα hoc neutrum videtur plurale, cui si quod simile esset exemplum, nec tot vitia huic notitiae inessent, assentirer. ab urbe et vicino amne, quem tamen Galenus ἀπλ. φαρμακ. 9 p. 123, etsi Lyciae oram parva navicula legeret, invenire potuisse negat, lapidem Gagatem appellatum volunt, qua de re Saracenus in Dioscorid. 5 146 et Rhodius in Scribonii Larg. Composit. 225, cuius tamen omnia puto non probabis. vide vero quas turbas hoc oppidum leviter in Eusebio de Martyr. Palaestini. c. 4 depravatum dederit: εἴ τις ἄρα Πάγας ἐπίσταται, τῆς Λυκίας οὐκ ἄσημον πόλιν. si quis, inquit, Pagas novit, urbem Lyciae non obscuram. Valesius Araxa, quod mss ἀραπαγὰς aut ἀραγάς offerrent, quo nomine nusquam urbs in Lycia, videtur maluisse: Henschenius tom. 1 April. p. 59 Patara praecoptat; Ruinartus Actis Sincer. M. p. 320 in dubio est utri accedat. tu mecum Γαγάς scribe, et compositos hos fluctus agnosces.

Ibid. Ἀκαλισσοῦς] si hanc et alias Notitias exceperis, inventu difficilis erit.

Ibid. Ἐδεβησοῦς] legendum haud dubie est Ἐδεβησοῦς, quam urbem e mss Stephano L. Holsteinii et Abr. Berkelii restituerunt. Ἐδεβησοῦς, ait, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν α'. nollem vero a Berkelio probari conjecturam Hermolai Barbari in Plinio 5 27 Habessum in Edebessum mutantis. oppida, inquit, Apyre et Antiphellos, quae quondam Habessus, atque in recessu Phellus. nam comperitissimum hinc est diversa oppida Lyciae Antiphellum et Edebessum fuisse, utpote distincte ab Hierocle memorata.

Ibid. Λίμυρα] hoc e ms vulgato [λύμυρα] praefendum. sita urbs erat ad eiusdem cognominis amnem apud Strabon. 14 p. 666. videntur autem τὰ Λίμυρα et τὴν Λιμύραν dixisse; sane τὸν ἐν Λιμύρα Διάτιμον Basiliius M. epist. 218 laudat, et ex Ovidio Metamorph. 9 v. 645 haud ignotus est, iam Cragon et Límymen Xanthique reliquerat undas.

Ibid. 22. Ἀρύκανδα] nota satis urbs est ex Strabone Stephano et aliis, forte adposita ad Arycandum fluvium Plinii 5 27. male Petrus Diaconus Ὀρικάνδων Nicaeno secundo concilio p. 52.

Ibid. Ποδάλια] Stephanus Ποδάλεια πόλις Λυκίας, quod iure viri docti ex Ptolemaeo et Notitiis mutarunt: Ly-

ciae enim fuit. vide epist. provincialium synodicam tom. 9 concil. Labbei p. 339.

395, 22. *Χῶμα*] haud aliter Plinius et Ptolemaeus. Eudoxius πόλεως Χῶματος ἐπαρχίας Λυκίας in Ephesino p. 536 memoratur. quae hanc excipit, mihi inaudita est, vereorque ut sine mendo sit. arbitrabar Κορυδαλλα, unde Κορυδαλλέων numus Thes. Britan. tom. 2 p. 262, et ἐν Κορυδαλλοῖς (sive potius Κορυδαλλοῖς) Ἀλέξανδρος ἀπὸ μοναζόντων ἐπίσκοπος Basilio M. epist. 218, legi posse: sed id oppidum longius a vulgato distat, et fortasse in Κομιστάραος, quo Lyciae urbium index finitur, delitescit.

Ibid. *Μύρα*] bene ms. metropolin fuisse praeter Malalam concilium Chalced. et Synodica provincialium ad Leonem epistola dubitare vetant. Basilius Seleuciensis Vit. S. Theclae 1. p. 272: ἀπαγγέλλεται εἶναι κατὰ τὰ Μύρα ὁ Παῦλος τῆς Λυκίας δὲ ἐστὶν αὕτη βελτίστη καὶ φαιδροτάτη πόλις. vetera Theclae Acta a Grabio Specileg. 1 p. 114 publicata *Μύραν τῆς Λυκίας* appellant, male, ac propterea corrigenda: paullo enim ante ἐν *Μύροις*.

Ibid. 23. Ἀρνέα] Ἀρνεαί, unde in pluribus Notitiis ὁ Ἀρνεῶν. Stephanus Ἀρνεαί πόλις Λυκίας μικρά. Cyanaeae sunt apud Plinium 5 27.

Ibid. Ἀπερραῖ] ita manu exarati libri. Ptolemaeo Ἀπερραί, Notitiis Iac. Goari ὁ Ἀπερρων episcopus, perperam.

Ibid. Θελλός] hanc et illi oppositam Antiphellum Strabo 14 p. 666 atque alii describunt. ἐν Θέλω Λολλιανὸν ἐπίσκοπον Basilius M. epist. 218 commendat; ubi ex Vaticano ms ἐν Θελλῷ admitti oportuerat.

Ibid. 24. Κάνδυβα] Plinius et Stephanus hoc probant, Κόνδυβα Ptolemaeus, haud bene. Constantinus πόλεως Κανδήρων Nicaeni secundi p. 52 et Κανδίκων p. 355 hinc fuit; inserique adeo urbs haec Geographiae S. debuerat.

Ibid. Εὐδοκίας] Notitiae haud praeterierunt, estque, quod et Holsteinus monuit Photius Eudoxatorum provinciae Lyciorum in concilio Constantinopolitano sub Menna.

Ibid. Πάταρα] hanc nobilem fecit delubrum Apollinis, quondam opibus et oraculi fide Delphico simile. ultra est Xanthus flumen et Xanthus oppidum, inquit Mela 1 15. adde Strabonem 14 p. 665.

Ibid. Κόμβη] Ptolemaeo Κόμβα, et forte verius: nam ὁ Κόμβων non tantum est in Notitiis Iac. Goari, sed et Constantinus πόλεως Κόμβων Nicaeno secundo p. 356 subscripsit: unde mirere et hanc in Geographia S. esse neglectam.

395, 24. *Μίσαι*] verum est *Νίσα*, sive *Νύσα*, ut Coisl. ms e Ptolemaeo. ὁ *Νύσων* est in Notitijs. praefuit huic urbi episcopus Georgius, qui πόλεως *Νισσᾶ* Nicaeni secundi concil. p. 52 et *Νάσας* p. 355 dicitur.

Ibid. *Πίναρα*] sita urbs fuit ultra Xanthum flumen, non, uti vulgo locant, cis eum fluvium, si verum tradidit Arrianus *Exped. Alexand.* 1 25. episcopus τῶν *Πινάρων* Theodorus cum Nicaeno secundo p. 52 inter Lycios nomen profiteatur, digna utique urbs fuerat cui in Geographia S. locus assignaretur.

Ibid. 25. *Σίδυμα*] ita ms, et verissime, ut ex Ptolemaeo et Plinio constat. addo Zemarchum πόλεως *Σιδύμων* τῆς *Λυκίας* concilio Constantinop. tertio p. 505 et Nicodemum πόλεως *Σιδύμων* Nicaeno secundo p. 52 subscripsisse. Theophanes de Marciano Chronogr. p. 89: καὶ γενόμενος ἐν *Λυκία*, ἀρρωστία περιπεσὼν καὶ καταλειφθεὶς ἐν πόλει *Σύδημα*, ubi sine dubio *Σίδυμα* oportet, quo et ms Barberini *Σίδημα* ducit. Holsteinius in dubio utrum *Σίδυμα* an *Λίδυμα* probaret fuit. vide ad Stephanum in *Λίδυμον* et *Σίδυμα*.

Ibid. *Τλωῖ*] hoc e mss verum fuerit, modo *Τλωῖς* legitur, quam urbem inter sex maximas Lyciae Strabo 14 p. 665 refert. Andreas πόλεως *Τλωαίων* Chalcedon. p. 97 et *Τρόγλων* p. 399, ac Constantinus *Τλωῖν*, qui *Τλωέων* dici debuerat, Nicaeno secundo p. 52 adfuerunt.

Ibid. *Τελμισός*] praestat sibilantem geminari, etsi Hesy chius *Τελμισοῖς ἔθνος περὶ Λυκίαν*, et Clemens Alexandrinus *Stromat.* 1 p. 361 edit. Oxon. ὡς περὶ *Τελμισοῖς τὴν δι' ὀνειρώων μαντικὴν*, et Basilius M. epist. 218 ἐν *Τελμισῶ Ἰλαριος ἐπίσκοπος*: alterum enim plerique veterum probare solent, interque eos Clemens ipse *Protrept.* p. 40. posita urbs erat in colle praerupto circa mare apud Arrianum *Exp. Alexand.* 1 28., sinuique nomen fecit. Lucanus 8 248: *magnasque sinus Telmissidos undae compensat medio pelagi*. sic malim: nam et *Themissidos* in manu exarato libro Fr. Oudendorpius invenit. vide Cellar. G. A. 3 3 p. 107 et Holstein. in Stephanum.

Ibid. *Καῦνος*] Cariae hanc urbem serior aetas Lyciae contribuit. arces eius Heracleum et Persicum Diodorus Siculus 20 p. 766 non praeteriit. ager circa urbem satis uber et fertilis erat, sed aër per aestatem et autumnum pestilentissimus, auctore Strabone 14 p. 651, unde valetudine habitantium, quod Mela ait, oppidum erat infame: passim cives febricitabant, pallidoque vultu morbum prodebant, quam in rem praeter Strabonem egregia habet Dio Chrysostomus orat. 32 p. 390. Hesy chius

in Καῦνος dicit Ῥόδου esse πόλιν, quoniam Rhodiis subiecta fuit. descivere quidem ab his Caunii apud Livium 45 25, sed et in ordinem sunt redacti et a Romanis deinceps iisdem addicti, indice Strabone; quo iugo necdum exsoluti erant, cum Rhodiacam Dio Chrysostomus recitaret. τίς γάρ παρά Καυνοῖς, inquit p. 349, γέγονε γενναῖος ἀνὴρ; ἢ τίς ποποτε ἐκείνους ἀγαθόν τι πεποίηκεν; οἳ γε δουλεύουσιν οὐχ ὑμῖν μόνοις ἀλλὰ καὶ Ῥωμαίοις, δι' ὑπερβολὴν ἀνοίας καὶ μοχθηρίας διπλῆν αὐτοῖς τὴν δουλείαν κατασκευάσαντες. . quare cum ea fuerint misera conditione et inconsiderata temeritate, ne miremur ab eodem oratore p. 326 τοὺς κακοβούλους τούτους Καυνοὺς pessime sibi consulentes *Caunios* appellari.

395, 25. Ἀραξά] habent urbem Stephanus et Ptolemaeus. Theodorus episcopus πόλεως Ἀράξων ἐπαρχίας Ἀσκήας, sive Ἀράξων, ut perperam p. 673 concilio Constantinop. tertio, peius Stephanus πόλεως Ἀράξων Nicaeno secundo p. 356. subscripsisse dicitur. Bubon ex Plinio nota est.

Ibid. 26. Ἠνόανδα] Οἰνόανδα ex Plinio et Stephano: nam Ptolemaei Οἰνέανδα recta non sunt. prave concil. Constantinop. tertio p. 673 Georgius praesul Ἰνιανδοῦ ἐπαρχίας Ἀσκήας, et p. 533 Οἰνιάνδων, ac Nicaeno secundo p. 326 Georgius Οἰνιάνδων scribitur.

Ibid. Βαλούρα] Βάλβουρα, ut in Plinio et Ptolemaeo, cuius oppidi episcopus Chalcedon. concilio p. 524 Philippus Βαρβουρέων, et p. 666 πόλεως Βαλβουραίων, optime Βαλβουρέων p. 97 vocatur.

Ibid. Κομισάρα] mihi, nisi Corydalla sit, nihil de ea innotuit.

Ibid. 27. ὑπὸ ἡγεμόνα] sub *Vespasiano principe insularum provincia facta est*, Sextus Rufus ait Breviar. c. 10, praesidisque imperio subiecta; unde Diocletianus imperator ad Diogenem insularum Praesidem scribit l. 5 c. ubi causat., eiusdemque meminerunt imperatores Honorius et Theodosius in l. 32 c. Th. de Navicul., ubi plura Gothofredus agere praeses plerumque Rhodi solebat, quorsum cum hieme periculosus et saepe incertus esset cursus, frustra Rhodiis querentibus, imperatores Valens Gratianus et Theodosius aliud edixerunt l. 6 c. de Offic. rector. provinc. *civitas Rhodiarum, aiunt, iniuriam suam non tam decenter quam sero conquesta est. unde inviolabili observatione sancimus ut, quoniam tempore hiemis navigatio saepe periculosa est et semper incerta, in illis quinque urbibus, quae potiores esse ceteris asseruntur, vicissim hiemandam sibi iudices recognoscant. neque enim dubitandum videtur quin sub iudicum nomine*

praesidis complectantur; tantoque minus quod et alias ludices in Ictorum fragmentis praesides adsignificent, ut exemplis Corn. van Binkershoek Observat. 1 2 docuit pluribus. cave vero quinque urbes, in quibus vicissim Memem transigere iubentur, de insulae Rhodi urbibus cum Guid. Pancirolo in Notit. imp. Orient. c. 102 interpreteris: tot illa non vidit, tribus olim superba, unde *ῥήποιλις νᾶσος* Pindaro Olymp. od. 7, sed quae in unam Rhodum, eiusdem cum insula nominis, deinceps coaluerunt, Strabone teste 14 p. 655. quinque urbes, nisi fallor, insulae sunt totidem, in hac provincia ceteris potiores: hoc ipsa imperatorum constitutio, ut admittas, requirit. nec obest sermonis usus: nam et Virgilius Delum Apollinis urbem vocat; neque Graecis quicquam familiarius quam insulam *πόλιν* appellare. vide Anton. Itin. p. 523.

395, 27. *Ῥόδος*] insularum provinciae metropolis Ephesino concilio p. 458 dicitur; Iornandi de Regn. Succes. *Rhodus opinatissima insula et totius Adriae insularum metropolis*, qui rectius *Aegei maris* aut *Asiae* scripsisset. libertate a Vespasiano privata est apud Sueton. c. 8; unde citra dubium est Dionis Chrysostomi Rhodiacam ante fuisse recitatam quam Rhodiis libertas auferretur, in provinciae formam redactis: salvam illis libertatem p. 344 D, beatamque vatis insulae conditionem, cui in Caria et Lycia civitates tributariae essent plures p. 341 C; adfuisse illis praeterea *τὸ ἑαντῶν προστάταιν καὶ τὴν πόλιν διοικεῖν καὶ τὸ βουλευσασθαι καὶ τὸ δικάζειν* p. 350 B significat; quae omnia inter provincias transcriptae haud sane conveniunt.

Ibid. 28. *Κῶς*] de hac et sequentibus Anton. Itin. p. 522. addam iustam Sopingio causam defuisse cur haec Hesyhii de Samo *Φυλλίς ἢ Σάμος τὸ πάλαι*, mutaret et *Φυλλίς* mallet. vulgato patrocinium nunquam Nicander negaverit Ale-xipharm. 149, ubi scholiastes *Φυλλίς ἢ Σάμος*.

Ibid. *Μέθυμνα*] sic et Scylax, quem Ch. Cellarius G. A. 3 2 p. 15 ut sine vitio sit veretur, quoniam Straboni et Thucydidi *Μήθυμνα* placeat. ego haud damnaverim: nam et *Μέθυμνα* in Nicaeno secundo p. 349 legitur, et *Μέθυμναίων* numum Thes. Friderician. c. 5 29 ostentat. videtur et assentiri Galenus Method. Therap. 12 p. 166: *τριῶν γὰρ οἰσῶν ἐν Λέσβῳ πόλεων ἦτον μὲν εὐώδης καὶ γλυκὺς (οἶνος) ἐν Μιτυλήνῃ γεννᾶται, μᾶλλον δ' εὐώδης καὶ γλυκὺς ἐν Ἐρέσσῳ, κάκειτα ἐν Μέθυμνῃ.* qui tamen cum de Antidot. 1 p. 427 ἐν *Μηθύμνῃ* praeferat, incertum relinquit utrum probaverit. itaque succedat *Μεθυμναῖος* apud Athenaeum l. 8 c. ult. et Maximum philosophum *περὶ Καταρχῶν* 450:

ἢ γόροις ἐν κλῆμα Μεδυμναίου λελῆσαι κατθέμεναι. iam si μέθρ originem dederit Μεδυμναίῳ, ut Athenaeus voluit, aut Μέθρνα potius, utique ea se tueri poterit.

395, 28. Πέτελος] hoc nomine cum insulam nemo noverit, Carolus a S. Paulo Ἀήλος substituit, quam supra sub Aethiopiae proconsulis ditione vidimus. mihi Τῆλος, de qua Strabo 10 p. 488, ex parte vocabuli haud male existui posse videtur, etsi gravius latere ulcus arbitrato. auctor catalogo praescrispsit urbes se 20 recensurum, et 19 tantum memorantur: deat praeterea Carpathus celebri satis fama in hac provincia; itaque opem e mss fidelioribus optamus.

Ibid. 29. Προσελήνη] insula Πορδοσελήνη est, quam vocabuli foetorem vitantes Πορδοσελήνην alii, alii Προσελήνην vocarunt: prius est apud Stephanum et plures alios, posteriorius in Chalcedon. synodo cui p. 530 et tom. 9 p. 173 Florentius Τενέδου, Λέσβου, Προσελήνης καὶ τῶν Αἰγιαλῶν subscribit, testificaturque se illis insulis episcopum fuisse; quas et coniunctas atque uni praesuli subditas ex Ephesino p. 671 colligas: videbis enim Lesboselenensem Ioannem, haud dubie Lesbo et Pordoselenae impositum. quae vero τῶν Αἰγιαλῶν nomine in Chalcedonensi signantur? novimus Αἰγιαλήν, sive Αἰγιαλον, ut Suidas maluit, insulae Amorgi urbem, sed longius in Carpathium mare proiectam quam ut Lesbi episcopo subditam arbitremur. ergone a vero multum aberrabimus, si καὶ Αἰολίδων scribamus? constat enim Lesbum earum insularum principem et metropolim fuisse ex Eustathio in Dionysii Perieges. 536.

Ibid. Σύφρος] Σύφρος, ut ms Leid.; quam cum Stephano male Μερόνην vetusto nomine dici et Μερόνην substituendam suspicatur Abr. Berkelius, haud sane attendit ad Plinii cum Stephano consensum 4 22.

Ibid. 30. Ἀμοργός] non aliter Ptolemaeus, Ἀμοργός alii. quod autem e mss profertur Ἀμολγός, id ex posteriore natum est, prorsus ut rempublicam depecculantes Attici poetae ἀμολγούς et ἀμοργούς appellabant. vide Kusterum ad Suidae Ἀμολγούς, et de insula Bochartum de Colon. Phoenic. 1 14.

Ibid. Ἀστυνάλεια] notissima insula est, cui cognomen in Samo urbem Polyaeus Stratag. 1 23 habet, sitam, ut Etymologus docet, παρὰ τὸν ποταμὸν Σήρσιον, qui forte Χήσιος esse debet. Χήσιον eius insulae promontorium Alexipharm. 151 Nicandri scholiastes novit, unde Χησιάδες nympphae isti poetae, et Diana Χησιᾶς Callimacho hymn. in Dian. 228.

396, 1. ὑπὸ κορσουλάριον] in Notitia imp. Orient. c. 1 praesidem Caria habet, atque apud Sozomenum H. E. 5 21: scribit enim τῷ ἡγεμόνι τῆς Καρίας Iulianus.

Ibid. Μήλιτος] Μιλητος est, urbs nobilissima, de qua Strabo 14 p. 635.

Ibid. 2. Ἡρακλείας Ὀγμοῦ] iungunt haec mss: verum est Ἡρακλεία Λάτμου, ita, quod Latmo monti assideret, dicta. quin et Λάτμος urbi nomen fuit, uti Strabo 14 p. 635 et Apollonii scholiastes 4 57. monuerunt, quo insignis etiam est in Polyaei Stratag. 7 23 et Chalced. concil. p. 581, ubi Dionysius Λάγμου Καρίας, pro Λάτμου, qui p. 667 Ἡρακλείας Ἀτάλμου graviore peccato dicitur. in Nicaeno secundo Ἡρακλεία τοῦ Λατόμου p. 356. melius Constantinop. tertio p. 673 Ἡρακλεία Λάτμου ἐπαρχίας Καρίας.

Ibid. Ἀμυνδός] Μύνδος, de qua Strabo 14 p. 658 et Pausanias 2 30. perperam Nicaeno secundo p. 356 πόλις Μύβδος. Halicarnassus et Cnidus nobilitatae sunt et stilo minus egent; etsi hoc addi poterit, posteriorem deinceps Stadium esse appellatam eoque nomine insigniri in Nicaeno secundo p. 52.

Ibid. 3. Κέραμος] neque maritimam hanc urbem, unde sinui nomen venerit, Strabo 14 p. 656 praeterit. meminit etiam Galenus περὶ τροφ. δυναμ. p. 517. Hesychius: Κέραμος πίδαξ καὶ πᾶν ὄστρακον, καὶ δεσμοτήριον, καὶ ὄχρωμα, καὶ πόλις Καρίας· ἢ δὴ δὲ ἐπὶ ὄχρωματος. sic forte ultima ea legenda sunt. putem grammaticum illa ex criticorum scholiis in Homerum esse mutuatum: soliti enim fuere Iliad. ε 387 χαλκῆν δ' ἐν κέραμον δέδετο diversis explicare modis atque aut de carcere aut de Cariae urbe Cerame, loco munito posita, accipere. Eustathius in eum poetae versum p. 425: ἄλλοι δὲ φασὶ δεσμοτηρίῳ στερεῷ, λέγοντες Κυπρίου κέραμον καλεῖν τὸ δεσμοτήριον. οἱ δὲ πόλιν Καρίας φασὶ τὸν κέραμον, χαλκῶν οἶον δοκοῦσαν καὶ τροπικῶς λεχθεῖσαν διὰ τὸ στερεὸν τοῦ τειχίσματος.

Ibid. Μύλασα] sic et Polybius Leg. 93 et Ptolemaei mss Coislin. et Μυλασίων numi. Μύλασσα Athenaeus 8 18, Dio 48 p. 425, atque alii, quos testes appellavit Ch. Cellarius G. A. 3 3 p. 104. est et in Thes. Fridericiano c. XII 17 numus Μυλλασσίων nomen praeferebat, qui si huc pertineret, ut viro docto visum est, multa conturbaret. sed cave illi fidas, aut vera opineris quae de novem Cariae dynastiis ad eum disputata sunt. numi inscriptio alia omnia docebit, si componatur cum illis quos Io. Massonus memorat Vitae Aristid. 2 7: inde enim ΑΑΑΑΣΣΕΩΝ legi oportere ap-

parebit, et in corruptis Theophrasti. Interis *ΟΛΒΗΝΩΝ* nomen dilitescere; praeterea *ΚΑΙ ΚΕΝΝΑΤ. ΔΙΝΑΣΤΟΥ* sanum esse, neque inde *ΚΑΙ ΕΝΝΑΤΟΝ ΔΙΝΑΣΤΗΝ* effici posse. cetera expediri nondum possunt, cum laceri et detriti fere hoc genus sint numi. erant Mylasa templorum multitudine referta magis quam hominum; quae causa fuit quare Stratonicus, cum urbem ingressus esset eaque animadverteret, mutata solenni formula, *ἀκούετε ναοὶ* clamaret. vide Casaub. in Athen. 8 8.

396. 3. *Στρατονικήα*] Dio 48 p. 425 Labienum, Parthicum imperatorem, Ciliciam occupasse atque Asiae urbes in continente sitas praeter Stratoniceam; qui si Cariam pro Asia scriptam reliquisset, cuius sane urbes Mylasa et Alabanda et Stratoniceam in primis nominat, rem nobis, quae veri fidem haud excederet, prodidisset. corruptissimum urbis nomen est concil. Constantinop. tertio p. 673, ubi Theopemptus *πόλεως Τροτολυκείας ἐπαρχίας Καρίας* subscribit.

Ibid. *Ἀμυζών*] sic, uti apud Strabonem et Ptolemaeum, ms Leidensis, hinc Ioannes *Ἀμυζόνος* in Chalcedon. p. 400, et Philetus *Ἀμαζόνος*, levi peccato, in Ephesin. p. 437. Alinda ex Ptolemaeo et Stephano, a viris doctissimis correcto, atque aliunde notissima sunt.

Ibid. *Ἀλάπανδα*] ita vulgo. ms Leid. *Ἀλάβανδα*, quomodo praeter alios Dio 48 p. 425. tumulis fere incincta est apud Strabonem 14 p. 660, ut pleraeque in hac provincia urbes, collibus impositae. Aristophanes Avib. 293: *ὡςπερ οἱ Κάρεις μὲν οὖν ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν, ὃ γὰρ ἀσφαλείας οὐνεκα.*

Ibid. 4. *Ὀρθοσιὰς*] *Ὀρθοσιὰ*, quomodo Polybius Leg. 93 et ms Ptolemaei Coislin., Strabo atque alii. Diogenes *Ὀρθοσιαιῶν* est in Chalcedon. p. 98.

Ibid. *Ἀρπασα*] sita fuerunt ad amnem Harpasum apud Plinium 5 29. Phantias *πόλεως Ἀρπάσων τῆς Καρίας* adfuit Ephesino concilio p. 526.

Ibid. *Νεάπολις*] meminit eius Ptolemaeus. fuit hinc Dorotheus *Νεαπόλεως*, qui Nicaeno secundo p. 159 subscripsit. Bassonas enim *τῆς Νέας πόλεως* Chalcedon. concil. p. 99, quem huic urbi imposuit Carolus a S. Paulo, Pisidiae eiusdem nominis urbis praesul fuit, ut ante diximus.

Ibid. *Υλάριμα*] Stephano *Υλλάριμα πολίχριον Καρίας ὑπερθε Στρατονικείας*, quemadmodum ea verba Is. Vossius ad Melam 1 16 correxit. *Υλάριμα* conciliorum Acta probant, ut Georgius *πόλεως Υλαρίμων ἐπαρχίας Καρίας* Constant. tertio p. 673 et Anthimus episcopus *πόλεως Υλαρίμων*

Nicaea. secundo p. 52. qui praesules etiam haud dubie indignarentur, si nullum sibi in Geographia Sacra locum viderent relictum.

396. 4. *Ἀντιόχεια*] Sozomenus H. E. 7 2 *Ἀντιόχειαν τῆς Καρίας* vocat, Phlegon *Res. mirab.* 6 *Ἀντιόχειαν τὴν πρὸς Μαιάνδρῳ ποταμῷ*: huic enim urbs assidebat, mirandi operis ponte iuncto; quem horum *Ἀντιοχέων* nummus ob oculos ponit in *Thes. Britan.* tom. 2 p. 269.

Ibid. 5. *Ἀφροδισιάς*] metropolin fuisse Cariae Imperator Leo significat in epistola tom. 9 concil. Labbei p. 267, et Chalcedon. concil. p. 656. *ἡ πόλις τῆς Ἀφροδίτης* Damascio dicitur apud Suidam in *Ἀσκληπιόδοτος*; nam nostram esse dubitare vetat Photius cod. 242 p. 1050, e quo praeterea discimus haud multum afuisse a Macandro fluvio. adde Stephan. *Νινὴ* et *Μεγάλη πόλις*.

Ibid. *Ἡρακλείας Ἀλαβοκόνος*] sic ms Farnes., nec sine vitio tamen; quod qui tolli debeat, discordantium opiniones satis dubium fecerunt. Holsteinio, quoniam Stephano Heracleum undevicesima est *Καρίας ἡ λεγομένη Ἀλμάκιος μεσόγειος*, et ab eodem *Σαλμακίς* urbs Cariae recensetur, *Ἡρακλεία Σαλμακίς* vero nomine fuisse videtur, praesertim cum ab Arriano neglecta non sit. cui accedere, etiam si Menander episcopus opinioni favere videtur, cum *Σαλμάκης Ἡρακλείας* Chalcedon. concil. p. 667 dicitur, non possum. agnosco urbem Salmacida esse in Stephano, sed Heracleam fuisse nemo dixit. de Arriano alia res est, qui *Σαλμανίδα* quidem memorat *Exped. Alexand.* 1 p. 26, at Halicarnassi arcem; unde Heracleam hanc esse haud posse apertissimum est. praeterea haec Heraclea, Stephano teste, fuit mediterranea; cuiusmodi, si propter Salmacin fontem Halicarnassi posita fuit, ut vir egregius arbitratur, minus recte appellabitur, quod Halicarnassus mari paene esset incincta. ergone cum Berkelio in Stephano amplexabimur *ἡ λεγομένη Ἀλκιῶνι Λάτμος*? equidem Heracleam Latmum Cariae urbibus libens asseruerim, nec probavero tamen viri confidentiam, qua coniectura, eaque incertissima, Stephani orationi inculcatur; ne nunc addam plurimum ea correctione a vestigijs mss recedi. quid itaque, dices? putem *ἡ λεγομένη Ἀλβάκιος* a scriptore venisse, eandemque esse prorsus quae Ptolemaeo in Caria *Ἡράκλεια πρὸς Ἀλβάνῳ* pro *Ἀλβάκῳ* appellatur. auctores habeo Suidam in *Διογενειανός*, ubi *ὁ ἐκ τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρία Ἰατρός*, et veteres *Notitias*, quae *Ἡρακλείας Σαλβάκης* et *Σαλβάκης* saepe meminerunt; Acta quoque concilii Chalcedonensis, quibus Menander *Ἡρακλείας Σαλ-*

βάκης Καρίας p. 581 subscribit. non diffitebor cum *Σαλμά-
κης* p. 667 nuncupari; quod cum ex priori facillime nasci
posse constet, nihil nocebit; tantoque minus, quia Salbacen
vetus interpres ibidem legit. itaque eadem urbs Heraclea
Ἀλβάνιος Ἀλβάνη et *Σαλβάνη* dicta videtur ab Albaco Pto-
lemaei sive monte seu flumine: neque enim temere finiverim.
nec quemquam morabitur sibilans litera urbis cognomini modo
connexa modo detruncata, si meminerit quae ad Anton. Itin.
p. 206 et 479 disputata fuerunt.

396, 5. *Τάβαι*] sic codex Lugdunensis et Stephanus.
Basilius *Ταβῶν* est in Nicaeno secundo p. 52. numos *Ταβη-
ρῶν* dabit Thea. Britan. tom. 2 p. 150.

Ibid. *Ἀπολλωνιάς*] credo non aliam esse ac Apolloniam
ad Lambanum, *Ἀπολλωνιάς πρὸς Λαμβάνῳ*, pro quo *Ἀλβάνω*
malim: certe *Ἀλβάνῳ* est in ms Coisliliano, in quo si et
Ἀπολλωνιάς inesset, quod mihi verissimum videtur, bene
omnia haberent. Tynchanus *πόλεως Ἀπολλωνιάδος* Cariae
provinciae est in Chalcedonensi conc. p. 667. Sebastopolin
in Caria, nisi fallor, Theophanes Chronogr. p. 305 ad mare
habet.

Ibid. 6. *Ἴασος*] sic et Arcestratus, quod Holsteinium
non fugit, apud Athenaeum Deipnosoph. 3 23: *ἦν δέ ποτ' εἰς
Ἴασον Καρῶν πόλιν εἰσαφίκηται.* ceteri *Ἴασσον* malunt, quam
in insula eiusdem nominis positam ostendit Strabo 14 p. 658.
Diodorus 13 p. 223 *Θάσον τῆς Καρίας* habet, quam Palme-
rius *Ἴασον* facit, probabili coniectura: Xenophon tamen ean-
dem rem describens H. G. 2 p. 355 Cedreas ad Cerameum
sinum a Lysandro occupatas adfirmat.

Ibid. *Ἐρεζος*] Notitiae ecclesiasticae *Ἐρεζα* probant,
unde Papias *Ἐρεζῶν* in Chalcedon. p. 399. vide Ch. Cellar.
G. A. 3 4 p. 164. Marcianupolis quo olim nomine fuerit,
cum nondum mihi pro comperto sit, de situ quidpiam finire
nolim. idem de Anastasiopoli, cuius aliqua, ut e Carolo a
S. Paulo videbis, in conciliorum Actis memoria est, di-
ctum esto.

Ibid. 7. *χώρα πατριμόνια*] credo regionem indicari quae
principis patrimonio erat contributa. commodissime autem
Anastasiopoli iungitur, siquidem rei auctor perhibetur Imp.
Anastasius in Gloss. Nomic. *Πατριμονιάλια, ὅσα ἕκαστος
βασιλεὺς ἐαυτῷ κτᾶται ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀναστασίου. αὐ-
τὸς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐξευρὼν καὶ τὴν προσηγορίαν ταύτην καὶ
τὴν ἀρχὴν τοῦ κόμητος τοῦ πατριμονίου.* quae tamen an in
omnibus bonae fidei sint, sine crimine dubitari potest: nam
cum coloni patrimoniales diu ante Anastasium imperatorem,

ut l. 1 et 2 c. de Fugitiv. et Colon. docemur, fuerint noti et a patrimonio nomen habeant, omnino res ipsa Anastasio videtur prior. atque in his ne ambigamus, possessiones faciunt patrimoniales per Asianam et Ponticam dioecesiā et fundi patrimoniales per Mesopotamiam et Osdroēnam provincias, quorum imperatores Arcadius Valentinianus et Theodosius in l. 6 et 8 c. de Fund. Patrimon. meminerunt, et Sacrum patrimonium l. 13 de Vectigal.; quod ultimum, tametsi Th. Reinesius App. Inscript. XX ita censuerit, comitem sacri patrimonii requirere merito addubites, eundemque adeo Anastasio priorem et sub Theodosii et Valentiniani principatu iam fuisse notum: nulla enim eius in Notitia imp. Orient., quod sciam, mentio; in qua sub dispositione comitis rerum privatarum praepositi gregum et stabulorum procuratoresque saltuum fundos patrimoniales c. 88 curant. fatcor Fl. Peregrinum Saturnium moderantem inlustrem sacri patrimonii comitivam esse in veteri lapide. largior etiam eundem videri, qui comes et procurator in l. 16 c. Th. de Bon. Praescript. Arcadio et Honorio principibus dicitur. at is, ut legis argumentum indicat, patrimonii Gildoniaci comes, quem Notitia imp. Occid. c. 42 memorat, et procurator fuit. iam quod forma huius comitivae sit apud Cassiodorum ep. 6 9, id, ut comes patrimonii ante Anastasium fuerit, efficere non poterit, cum ab Anastasio Theodoricus eius rei exemplum sumere potuerit. verum hoc obiter. mss *χωρία πατριμόνια*, e quibus si *πατριμονία* formaveris, fundos patrimoniales habebis.

386, 7. *Κίβυρα*] magna haec est Cibra, a qua conventus Cibraticus apud Plinium 5 29, in Phrygiae Cariaeque finibus posita, nec longe ab Antiochia ad Maeandrum teste Strabone 13 p. 630. itaque falsus est scholiastes Horatii Cruquianus in Ep. 1 6 33 scribens, *Cibra vicus maritimus in Paphlagonia aut Lydia*. fuit quidem altera eodem nomine sed minor in Pamphylia apud eundem Strabonem 14 p. 687, quam si intellexit, errorem excusare quoque non poterit. a minore hac Cibra Thema Cybrrhaotarum appellavit Constantinus l. 1 Them. 14; quod cum patria Anastasii Thaumaturgi in Synaxario Divionensi feratur, *χωρος μὲν ἦν Κιβυρραιωτῶν*, merito mireris D. Papebrochium tom. 1 Iun. p. 326 scribentem, *nihilò facilius explicuerim quae S. Athanasio patria: nam Kibyrrhoitarum in elogio nominata regio nulla nobis innotuit.*

Ibid. *Κοκνημαλικαί*] alio tibi coniectore, qui verum divinat, opus est, ego nihil hinc expedio.

Ibid. 8. *ἐπαρχία Ποντικῆς α'*] sic mss; quae lacera

esse apparet. credo ab Hierocliis manu venisse *ἐπαρχία Ποντικῆς διοικήσεως ἁ Βιθυνία, provincia Ponticae dioeceseos prima Bithynia*. orditur hinc dioeceseos Ponticae provincias, quas 11 fuisse, Bithyniam, Honoriadem, Paphlagoniam, Galatiam primam et secundam, Cappadocias duas, totidem Armenias, Helenopontum et Pontum Polemoniacum, ex Notit. imp. Or. c. 1, quae et Bithyniam consulari mandat, explore novimus.

396, 9. *Καλκηδών*] etsi primo loco inter Bythyniae urbes ponatur et concilio Constantinop. tertio p. 496 Ioannes τῆς Καλκηδονέων μητροπόλεως τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας subscribat, non tamen nisi nomine tenus metropolis fuit, salvis Nicomediae suo iure et privilegiis, ut Marcianus, cui honorarium hunc titulum debet, in Chalcedon. conc. p. 681 sciscit. τὴν Καλκηδονέων πόλιν, inquit, ἐν ἧ τῆς ἀγίας πίστεως σύνοδος διεκροτήθη, μετροπόλεως ἔχειν πρεσβατεῖα ἐθεσπίσαμεν, ὀνόματι μόνῳ ταύτην τιμήσαντες, σωζομένου δηλαδὴ τῆ Νικομηδέων μητροπόλει τοῦ ἰδίου ἀξιώματος. qui cum Καλκηδόνα urbem appellat, haud multum abest a *Καλχαδονίῳ* numis: olim enim *Καλκηδών* nuncupabatur. quod nomen atque *Καρρηδών* cum sono parum distent, praebita saepe libraris est occasio urbis utriusque confundendae, veluti cum Apsyrto Hippiatr. c. 33 p. 113 tribuunt καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῶν Γεωργικῶν Μάγων τοῦ Χαλκηδονίου εὑρηται, et Hierocli p. 116 Μάγων δὲ ὁ Χαλκηδόνιος ἐν τοῖς Γεωργικοῖς. neque enim Mago Chalcedonensis, sed Carthaginiensis fuit, cuius de R. R. libros, Punico sermone scriptos, Cassius Dionysius Uticensis Graeca lingua vertit apud Varronem R. R. 1 1. atque haud scio an huius Magonis nomen in his Stephani lateat: ὁ πολίτης Καρρηδόνιος. Καρρηδόνιος ἦν σοφὸς μέγας καὶ Κλειτόμαχος ὁ Διογνητοῦ. sic lacerum ante locum Menagius in Diogenem Laert. 4 67 et Berkelius constituerunt, recte, si quid ego video; qui si praeterea σοφὸς Μάγων (nam alterum tolerabile non est) correxissent, locum me iudice persanassent. ne vero a proposito longius aberremus, idem mihi vitium in his Strabonis videtur admissum 13 p. 609, ubi de Metrodoro: Σεψσιο διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν Καρρηδόνι γάμου λαμπροῦ πένης ὧν ἔτυχε καὶ ἐχηματίζε Καρρηδόνιος. de Carthagine enim vera non videntur, siquidem Metrodori aetate nulla fuit, dudum a Scipione solo aequata. dicere posses Metrodorum aevum extendisse vixisseque donec a Caesare urbs instauraretur, ex Plinio, a Scaligero emendato, 36 6: hic namque est Mamurra Catulli Veronensis carminibus proscissus, quem Metrodorus Scepsius clarius quam Catullus dixit habere, quidquid habuisset Comata

Gallia. at obstat Strabo, qui Metrodorum nondum victo Tigrae Mithridatis iussu peremptum prodidit; nec dissentit Plutarchus in Lucullo p. 580. itaque cum Ia. Vossius in mss Plinianis ad Catullum p. 71 invenerit, et post eum Harduinus, quem et res et domus ipse clarior quam Catullus, id et ego probavero, re, ut saepe, rem familiarem notante.

396, 9. *Νικομήδεια*] de nobilissima metropoli tantum dicam, anni fuisse appositam, quem Phrygem Themistius Orat. 24 p. 305 vocat: Nicomedienses enim rogat, arbitrentur se ποταμοῦ τοῦ Φρυγῶς τῇ φιλανθρωπίᾳ ad ipsos complectendos esse accensum? nec verum tamen id eius fuisse nomen, sed Gallum. id ex Passione Cypriani, quam tom. 3 Thesauri Anecd. p. 1648 ed. Martene complexus est, discimus: *ducti autem ad fluvium, qui vocatur Gallus, in Nicomediam civitatem, ut decollarentur.* Gallus autem cur Phrygius dicitur, cum simili cognomine Phryges fluvium habuerint, non eget verborum ambitu.

Ibid. *Πραίνετος*] *Πράινετος* Socrati H. E. 6 16, ubi emporium ex adverso Nicomediae situm perhibetur; atque ibi in Tabula Peutingeri M. P. 28 a Nicaea conspicitur. vide Valesium in eum Socratis locum. *τὰ κατὰ Πραίνετον τῆς Βιθυνίας ἀγρίδια* Palladius Vit. Chrysostomi p. 75. continuator Theophanis, cuius verba exscripsit A. Pagius in Critic. An. 960 5, urbem nomen id indeptam adfirmat a Praeneto Bithynorum quondam tutelari deo.

Ibid. *Ἐλερόπολις*] Praeneto vicinam Stephanus in *Πρόδρομος* facit: neque enim alia est eius Drepano, ut ex Socrate H. E. 1 18 constat. apposita fuit fluvio Draconi a Constantino M, novo nomine decorata in matris honorem, quae ibi nata ferebatur, apud Procopium Fabr. Iustin. 5 2. Helenae instaurationem tribuunt Acta S. Luciani c. 5; *postea autem, inquit, quae nobis salutarem domini restituit crucem et magnam inter claros imperatores genuit Constantinum, veneranda Helena, quando revertebatur Hierosolymis, locum honorans in eo condidit civitatem, convocatisque habitatoribus ex iis quae circum circa erant regionibus, et effectis operibus publicis, validis eam cinxit moenibus et templum martyri exaedificavit maximum.* similia leges in Philostorgii H. E. 2 13; qui sane propterea coercitionem Gothofredi non meruerat: neque enim aliud dicere voluit quam Helena auctore ac suadente Drepano a Constantino fuisse ex vico in urbem commutatam. propter urbem erant calidarum aquarum balinea, ad quae Constantinus sub extrema vitae

properasse dicitur a Socrate H. E. 1 4 et Sozomene 2 34. Eusebium paria scribentem vit. Constant. 4 61 interpres aliud dicere coëgit. seriore aevo, ut id addam, Helenopolis miserabili conditione fuisse videtur: refert enim Glycas Annal. 4 p. 327 Manuelem Comnenum appulisse οὐκ ἔν τινι τόπῳ διαφανεί, Ἐλενοπήλει δέ τινι, ἣν οἱ ἀγροικότεροι ἑλενοπόλιν καλοῦσιν, appulisse Helenopolin, quam rusticiores Eleccinopolin, quasi dicas oppidum miserabile, vocant: recte enim Leucclavius hanc indicari animadvertit, et vocabuli paronomasia eius opinionem firmat; ut prorsus sine ratione illi Ph. Labbeus sit oblocutus.

396, 9. Νίκαια] Bithyniae metropolin esse ait Strabo 12 p. 565, notissimaeque eius et Nicomediae de primatu sunt contentiones; in quibus etsi victa discesserit, Nicomedia ad metropolin dignitatem elata, tamen Imp. Valentinianus et Valens, quoniam ea in urbe Augusti erant creati, eandem sed secundi loci metropolin esse iusserunt. verba legis Actis concilii Chalcedon. tom. 9. p. 101 inserta sunt; unde natam credidero multorum persuasionem, qua Chalcedonensis concilii tempore Nicaeam hac dignatione auctam arbitrati sunt. διὸ δὴ ἐπειδὴ μητροπόλις, inquit Augusti, πάλαι ὀνομασθῆ καὶ τοῦτο νόμοι παλαιοὶ περιέχουσι, τὰ αὐτὰ ἄπερ Νικομηδοῦσι νομοθετούντων ἡμῶν ὑπῆρξεν, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχειν δύναται τὸ ἀσάλευτα καὶ ἰσχυρὰ μῆναι, καὶ εἰς τὸ ἔπειτα αὐξηθῆσόμενα. sic illi, verborum ordine satis aspero, quem cum paulo aliter vetus interpres expresserit, cum audiamus. *propterea licet metropolitana olim est nominata et hoc leges antiquae continent, tamen legem nobis profertibus nulla dubitatio esse poterit, eo quod haec immota et firma permaneant et temporibus futuri augenda.* praeterit ἄπερ Νικομηδοῦσι ὑπῆρξεν, et bene me arbitro: non enim Nicaea prorsus Nicomediae fuit aequata, sed secundi loci metropolis, salvis omnibus verae metropoli, creata. ἢ ἐν δευτέρῳ τόπῳ οὕσα μητροπόλεως ὀνόματι καλεῖται, iidem Augusti aiunt in Epist. ad Nicomedienses p. 108. adduntur in eadem constitutione, qua Nicaea metropolis fit, quaedam de Bithynarcha eiusque solenni in metropoli processu, προόδῳ, quae vix alibi reperias.

Ibid. 10. Βασιλεινούπολις] gravis hac de urbe contentio inter Eunomium Nicomediensem et Anastasium Nicaeum in Chalcedonensi fuit synodo, utroque urbem sibi asserente. praeter alia Anastasius tom. 9 p. 98 ἐγὼ δὲ δεῖκνυμι, inquit, Βασιλεινούπολιν αἰεὶ ὑπὸ Νικαίαν γενομένην· καὶ γὰρ ἕξειων ἦν αὐτῆς. ταῦτα τὰ βουλευτήρια οἶδε· καὶ εἶποι, ὑπὸ τίνα ἦν Βασιλεινούπολις, εἰ μὴ ἕξειων ἦν Νικαίας. ego ostē-

dam Basilinopolim sub Nicaea semper fuisse: non regio fuit eius: id curia novit, et dicat curia, sub quo fuit Basilinopolis, si non fuit regio Nicaeae. sic vetus interpret. post deim plura in hanc rem addit, et Iulianum aut alium eo antiquiorem Basilinopolim urbis dignitate ornasse (βασιλεύς τις Ἰουλιανός, ἢ οὐκ οἶδα τίς πρὸ αὐτοῦ, ἐποίησεν αὐτὴν πόλιν), cumque ex Nicaea sumpsisse τοὺς πραγματευόμενους, curiales, et Basilinopoli constituisse, valuisseque deinceps consuetudinem ut quoties Basilinopoli curiales decessent, Nicaea arcesserentur. e quibus manifesto apparet olim Basilinopolin fuisse vicinam, atque urbis decemum privilegia ab Iuliano aut alio quovis impetrasse; quamquam ego Iulianum fuisse putem, qui matri Basilinae eiusque memoriae id dedit. ἡ Βιθυνῶν Βασίλων πόλις in Epist. Synesii 68 non alia est, ut Abr. Ortelius iure suspicatus est, forte etiam ex animadversis emendanda: Basilinopolim enim constanter appellant, Liberatus etiam Diaconus Breviar. c. 13.

396, 10. Κίος] eandem ac Prusidem esse nemo ignorat; etsi enim Cius novo eo nomine fuerit donata, pristini usus perpetuo mansit, qua de re Ch. Cellarius G. A. 3 8 p. 285.

Ibid. Ἀπάμεια] olim Myrlea, ut praeter ceteros Suidas in Ἀσκληπιάδης docet. coloniam fuisse ex Plinio Ep. 10 56 et ex Dione Chrysostomo orat. 41 p. 501 numoque Thes. Britan. tom. 2 p. 264, atque haud multum Prusa ad Olympum, quae et eius portus, si quidem nullo alio posset, uti solebat, fuisse disiunctam ex eiusdem Chrysostomi orat. 40 p. 495 novimus. adde p. 492 et quae ibi Casaubonus.

Ibid. Προυσα] Plinius l. 5 c. ult. Prusam sub Olympo ab Hannibale conditam professus reprehensionem Salmasii in Solinum p. 616, Cellarii G. A. 3 8 p. 565 commeritus est, haud scio an iniuria; nisi enim fallor, Dio illi patrocinabitur orat. 43 p. 511. εἰ γὰρ ἴσται, ait Prusensibus, ὅτι οὐ μεγίστη τῶν πόλεων οὖσα, οὐδὲ πλεῖστον χρόνον οἰκουμένη, πολλῶν γνωριμώτερα ἐστί. si enim Prusa Dionis aetate longissimum tempus non fuerit habitata, utique verius eius origo referetur ad Prusiam Hannibalis amicum, quam ad antiquiorem aliam: Dio certe si Cyri aetate exstructam autumasset, non infortias ivisset πλεῖστον χρόνον fuisse cultam et civibus frequentatam. abit Strabo 12 p. 563 in alia omnia, et a Prusia, cui bellum cum Croeso fuit, aut, uti Stephanus legit, cum Cyro, excitatam adfirmat; quod tantum indicio est de urbis origine variatum fuisse sententiis. quin si Palmerii opinionem sequaris atque in Strabone et Stephano τοῦ πρὸς Κίερον πολεμήσαντος legas, Straboni et Plinio optime conveniet:

Prusias enim Claudus, quem Cicero occupasse et Prusidem appellasse Memnon c. 29 prodidit, Hannibalem hospitio excepit: id si malis, ut ego sane sprevero: neque enim credibile est geographum Prusiam signare et ab aliis discernere ex bello cum ignobili oppido, et quod in alterius ditione erat, cuiusque nusquam praeterea meminit, gesto, voluisse. huc adde a Strabone Prusiam qui bello Croesum oppugnavit, apertissime distingui ab eo Prusia qui Hannibalem amicitia complexus est; a quo diversus non erit, si viri docti coniectura valeat. at nulli reges Bithynis Croesi fuerunt tempore: tacent enim Herodotus et Xenophon. quorum silentium etsi agnosco, vereor tamen ut recte inde cogatur nullos Bithyniae fuisse tum reges: nam quae Memnon c. 21 de Dydalso et Botira refert, ea mihi ad Xenophontis aetatem ascendere posse videntur; et cum primos gentis eos reges fuisse non constet, quid vetat alios illis priores admittere? atque his firmandis Appianum Mithridat. p. 297 advocarem, nisi ampliorem is, ab eodem Palmerio Exercit. p. 156 in aliam formam mutatus, campum postularct. itaque praestiterit discrepantes Plinii et Strabonis de Prusae initio opiniones et sibi contrarias fuisse profiteri.

396, 10. *Καيسάρεια*] in Vita Nicetae Hegumeni c. 1 *Καيسάρεια τῆς Βιθυνίας*. urbs haud magna erat in Prusae vicinia. Dio Chrysostomus orat. 47 p. 526, postquam de Nicomediensibus et Nicaenis non multum Prusa disiunctis dixisset, *τοὺς Καيسαρεῖς*, inquit, *τούτους εὐγενεῖς μὲν ἀνθρώπους καὶ σφόδρα Ἑλληνας, πολὺ δὲ μικροτέραν οἰκοῦντας πόλιν.*

Ibid. *Ἀπολλωνιάς*] scribe *Ἀπολλωνία*. intelligitur huius nominis urbs ad Rhyndacum, quae in lapide LVIII, quem Praefat. Append. Inscription. Gudian. Fr. Hesselius vulgavit, ἡ *Ἀπολλωνιατῶν πρὸς τὸν Ῥυνδακὸν πόλις* dicitur. adde Plutarchum in Lucullo p. 498 et Tournefort Epist. 22 p. 192^b est in concilio Constantinop. tertio p. 502 Anastasius episcopus *Θεοδοκιανῶν πόλεως ἦτοι Ἀπολλωνιάδος τῆς Βιθυνῶν ἐπαρχίας*, qui vulgatum etiam in usu fuisse testatur. adde Nicaenum secundum p. 353.

Ibid. 11. *Δασκύλιον*] Dascylos Melae 1 18, ceteris cum nostro fere consentientibus. a Dascyle dictam volunt plerique, a loci ingenio Is. Vossius ad Melam, quem vide. Dascylae servata memoria est, ut Holsteinus admonuit, in epigr. Alexandri Aetoli, quod multo correctius quam auid Plutarchum legitur, Salmasius in Solinum p. 580 vulgavit. sic enim Alcman: *καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικονίδας, αἱ με τυράντων θῆσαν Δασκύλειο μαιζονα καὶ Γύγω.* erit tamen Dascy-

haec mentio hic incommoda, si valeat eruditissimae Bentleii animadversio in Horatii Od. 2 17: neque enim tyrannum Dascylen, Gygis patrem, fuisse, sed privatum, proptereaque, nisi auctori potius errorem quam librariis impingas, *Κανδαύλειον* scripsisse, certe scribere debuisset. at quid si Alexander non fuerit secutus Herodoti de Gyge narrationem, sed Plutarchum in *Ἑλληνικοῖς*? quae utique maiorem veri umbram praefert. quid si etiam alium Dascylen ac Gygis patrem spectaverit? Dascylen Periaudi, a quo Dascyllum fuerit appellatum, memorat Stephanus, atque eiusdem nominis Tantalii filium scholiastes Apollonii 2 725 et 754.

396, 11. *Νσοκαισάρεια*] eius praesul Constantinop. textio p. 668 *Νσοκαισαρέων τῆς Βιθυνίας* vocatur. Ariste deliceps dicta est, ut Acta Nicaeni secundi p. 353 innunt.

Ibid. *Ἀδριανοῖ*] numi *Ἀδριανῶν πρὸς Ὀλυμπίον* urbem Olympo monti assedisse ostendunt; quam Aristidis patriam magna diligentia examinavit, veterum scriptorum locis in consilium missis, Io. Masson. Vit. Aristidis 3 3 etc. oppidi episcopus Nicephorus saepe in Nicaeno secundo πόλει *Ἀδριανού*, ut p. 51 et 572, dicitur, rectius David *Ἀδριανῶν* Chalced. tom. 9 p. 176.

Ibid. *Ῥεγεταῖος*] hanc et quae sequitur *Ῥεγέδωρις* (id enim verum nomen opiner) ad Itin. Hieros. p. 573 abunde illustravimus. restat ut quid *ῥεγέ* velit quaeramus. utraque *mansio* in l. 119 c. Th. de Decurion., altera *mutatio* Itinerario H. dicitur; unde colligas nominis utriusque initium mansionem vicumve notare. quod clarius patebit, si eam ex *ῥεγεῶν* detruncatam animadverteris, qua voce vicos et loca, quae urbe sunt minora atque inferiora Notitiae, ut illa Iac. Goari p. 365 signare solent. idem citra dubium faciet Anastasius praesul Nicaenus, in Chalcedon. concilio tom. 9 p. 98 de Tattaio et Doride haec profatus: *ὡςπερ Τατταῖος καὶ Δωρίς ῥεγεῶνές εἰσιν ὑπὸ τὴν Νίκαιαν, οὕτως ἦν πρὸ τοῦτου καὶ Βασιλινούπολις ὑπὸ τὴν Νίκαιαν.* utramque *ῥεγεῶνα* sive vicum nuncupat; et cum paullo post de Basiliinopoli *καὶ ἡ πρότερον οὐσα ῥεγεῶν*, ait, *πάλιν μετὰ ταῦτα ἐγένετο πόλις*, apertissime significat eo se vocabulo locum urbis amplitudine et dignitate multo minorem intelligere. dictae autem regiones Nicaeae videntur, quod eius magistratibus ibi ius dicendi et coercendi esset facultas: *regiones dicimus*, Siculus Flaccus de Agr. condition. p. 1 inquit, *intra quarum fines singularum coloniarum aut municipiorum magistratibus ius dicendi coercendique est libera potestas.*

Ibid. 13. *Ἰναρχία Ὀνωριάδος*] facta haec et a Bithynia

abecissa est provincia a Theodosio secundo, cognomineque patrum eius donata. Io. Malala tom. 2 p. 69: ἐποίησε δὲ καὶ ἄλλην ἐπαρχίαν, ἀπομερίσας ἀπὸ τῆς Βιθυνίας, ἣν τινα ἐκάλεσαν Ὀνωριάδα, εἰς ὄνομα τοῦ αὐτοῦ θεοῦ Ὀνωρίου, δούς δίκαιον μητροπόλεως καὶ ἄρχοντα Ἡρακλεία, πόλει τῆς Πόντου. qui tamen fallitur, cum Heracleam metropolin creatam adfirmat: ea enim dignitate Claudiopolis insignis fuit, uti Leo Imperator in epist. tom. 9 Concil. p. 267 et Iustinianus Novella 29, qua Honoriadis abolito nomine provincia haec Paphlagoniae artiosime connectitur, docuerunt.

396, 13. Κλαυδιόπολις] Bithyniae passim contribuitur a Ptolemaeo Galeno atque aliis; quod quare factum sit, facile perspicitur. vide Ant. Itin. p. 200. haud multum ab hac urbe Mantinium distabat; quod quoniam magni Sanctorum operis conditores nusquam reperire se potuisse professi sunt, ex Historia martyris Titionis apud Lambecium Biblioth. Caesar. 8 p. 212 firmabimus: ὁ ἅγιος μάρτυς Τιτίων ἦν ἐκ τοῦ Μαντινίου τοῦ ὑπὸ Κλαυδιόπολιν τὴν μητρόπολιν τελούντος. adde Socratem H. E. 2 38.

Ibid. 14. Προουσιὰς] recte mss. est Prusias iuxta Hypium flumen, cuius cives in Doniana Inscriptione Class. V 177 ΠΡΟΥΣΙΕΙΣ ἌΠΟ ΤΙΤΙΟ dicuntur. Memnon c. 49 olim Cierum, a praeterfluente amne, fuisse appellatam indicat: assentior enim Palmerio et Holsteinio hanc cum Prusiadem, non illam quae et Cius, innuisse. πόλιν Ἡρακλειωτῶν pariter ac Tium c. 29 nuncupat, atque, utraque in potestatem redacta, regem Prusiam ἐκ θαλάττης εἰς θάλασσαν τὴν Ἡράκλειαν περιγραφῆσαι, Heracleam undique ad mare circumdedisse; quae de Prusiade ad sinum Cianum vera esse haud possunt, in hanc vero egregie quadrant. sita haec erat ad Heracleae occidentem, ad orientem Tius; unde utraque potius Prusias prorsus incinctos videbat Heracleenses. quae etsi bene habere videantur, non nega-vero tamen Memnonem utramque Prusiadem confudisse: nam quae de Argonautis c. 43 refert, acsi illi ad Cierum appulerint atque in eius vicinia Hylam amiserint, ea alii circa Cium contigisse adfirmant constanter. vide Apollonium 1 1178, Orpheum 635 et Valerium Flaccum 3 484.

Ibid. Ἡράκλεια] colonia Megarensium ad amnem Soonauten fuit, testibus criticis in Apollon. 2 748; quae cum magnam sibi potentiam multasque opes peperisset, gravissima calamitate a Triario, Mithridatici belli tempore, est oppressa apud Memnonem c. 53.

Ibid. Τίος] posita urbs erat ad flumen Billacum, ut scholia Apollonii, ab Holsteinio in Stephanum correctata, 2

791 ostendunt. adde Euseb. Spanhemium Epist. 4 ad Morcellium.

306, 14. Κρατία] de hac Ant. Itin. p. 300. corrupta videtur in his Galeni περί τροφ. δυναμ. 1 p. 312, cum in gelidissimo Bithyniae tractu collocantur Νίκαια καὶ Προῦσα καὶ Κράσσου καὶ Κλαυδιούπολις καὶ Ἰουλιούπολις, ἀλλὰ καὶ Δουβλαίων, ἧ ἔστι μὲν ἐσχάτη τῆς Ἀσιανῆς Φρυγίας: nam Κράσσου, etsi vocem πόλιν ex sequentibus addas, nihili est: ubi enim Crassopolis lecta scriptave? nihilo magis proficua, si cum Abr. Ortelio Κράσου legas et Crasum Phrygiae urbem intelligas, quoniam extra Bithyniae illa fines. sin, ut ego putem, Κράτεια scribatur, plana res erit: ea in Bithynia et Claudiopoli vicina, nec longe ab Iuliopoli, et recte propterea illis iungetur.

Ibid. Ἀδριανούπολις] meminit eius Imp. Novella 29 et Nicaenum secundum p. 52. unde locum illi in Geographia S. esse oportuerat.

Ibid. 16. ἐπὶ κορίτορα] correctorem intelligit, cui et Notitia imp. Orient. c. 1 Paphlagoniam mandat. erat in medio loco consularem inter et praesidem, si dignitatem atque amplitudinem spectes, ut ex l. 8 C. Th. de Cohort. cognosces. in Italia correctorum, de quibus Ursatus de Notit. Roman. p. 641 edit. Graevii, antiquissima mentio est: extra eam rarius occurrunt, et binis tantum in provinciis, Paphlagonia et Augustamnica, cui utrique praeter Hieroclem Not. imp. Orient. hunc magistratum imponit. Synestus huius provinciae correctorem Marcianum philosophum τὸν ἄρξαντα Παφλαγόνων generali vocabulo appellat epist. 109. adde Pancirolum in Notit. imp. Orient. c. 156.

Ibid. 17. Γάγγρα] probe mss. concilio Ephesino p. 532 Bosphorius subscribit Γάγγρων τῆς μητροπόλεως ἐπαρχίας Παμφυλίας, perperam pro Παφλαγονίας, ut Sozomeno H. E. 3 14 Γάγγραι μητρόπολις Παφλαγόνων. dixisse veteres τὰ Γάγγρα, τὰς Γάγγρας et τὴν Γάγγραν ex Stephano notissima res est. adde Ch. Cellarium G. A. 3 8 p. 318.

Ibid. Πομπηίουπολις] condita a Pompeio est apud Strabonem 12 p. 562. ludit ergo in voce imp. Constantinus I. 1 Them. 7, cum πομπὴ γὰρ εἶσι αἰτ καὶ ὄνειδος καὶ ἐξουθενήμα τοῦ ἀνθρωπείου γένους, simul indicans urbem suo tempore vilissima fuisse conditione.

Ibid. Σόρα] sic Nicaenum secundum p. 52. Chalecedonense p. 664 Σούρα, Constantinus Σώραν l. 1 Them. 7, Σωρὰ Iustinianus Novella 29, ubi cumulos sive tumulos male verti Probabil. c. 13 ostendi, necum, quod deinceps edoctus

sum, consentiente L. Holsteinio in Orthei Sora. superest in iisdem Novellae verbis aliud quod morari possit; unde et hic illis locus dandus. φαιέν δὲ Γερμανικοπόλεως τε καὶ τῶν πρὸς Γάγγραν καὶ Πομπηίου πολιτῶν καὶ Δαδύβρων καὶ Σωρῶν Ἀμαστρίδος καὶ πρὸς γὰρ Ἰωνοπολίτων. sic Holoander vulgavit, natiq̄ue hinc sunt tumuli Amastridos. Hombergius in notis e. ms. puto, adfert φαιέν δὲ Γερμανικοπόλεως τε τῆς πρὸς Γάγγραν, Πομπηίου πόλεως, Δαδύβρων καὶ Σωρῶν καὶ Ἀμαστρίδος καὶ πρὸς γὰρ Ἰωνοπόλεως, multo, me indice rectius. difficile autem est, qui sex imperator Paphlagoniae has urbes dixerit, cum plane septem recensere videatur, Germanicopolin, Gangram, Pompeiopolin, Dadybra, Sora, Amastria et Ionopolin; neque suspicio de numeris vitiatas incidere potest, siquidem discrete in sequentibus 12 urbes praetoris Paphlagoniae ditioni, sex Honoriadis et totidem Paphlagoniae, subiicit. mihi, ut Novellae sententia constet, Germanicopolis Gangrae videtur contributa ob viciniam ac propterea pro una sumi. metropolis provinciae Gangra praeteriri haud potuit, quippe ceteris dignitate praestans; illi vicinam Germanicopolin facit aperte imperator, Γερμανικόπολιν τὴν πρὸς Γάγγραν appellans. atque hinc videtur etiam derivandum, cur Germanicopolia Hierocles ceteraque Notitiae spreverint, curque eius in conciliorum Actis mentio nulla.

396, 17. Ἀμαστρίων] Ἀμαστρίς Luciano passimque aliis et concilio Chalcedon. p. 96. Nicaeno secundo Ἀμαστρία, Constantino imperatori, itemque Nicetae Paphlagoni orat. in S. Hyacinthum XVII Iulii magni Sanctorum operis, qui eam Paphlagoniae aut orbis potius ocellum, in cuius portum Euxini Ponti accollae tanquam communem quandam mercatum commeent, appellat: Ἀμαστρία ὁ τῆς Παφλαγονίας, μᾶλλον δὲ τῆς οἰκουμένης ὀλίγον δεῖν ὀφθαλμός, εἰς ἣν οἱ τε τὸ βόρειον τῶν Εὐξείνου μέρους περιοικούντες Σχύθαι καὶ οἱ πρὸς νότον κείμενοι ὥσπερ εἰς τι κοινὸν συντρέχοντες ἐμπόριον τὰ παρ' αὐτῶν τε συνεισφέρουσι, καὶ τὰ παρ' αὐτῆς ἀντιλαμβάνουσι, πόλις εἶναι τε πάσης ληξείας καὶ ἐσπερίων μεταξὺ κειμένη; ubi plura in eius laudem sequuntur. adde schol. Apollonii l. 2 943, ubi perperam Δάματρίς.

Ibid. Ἰωνόπολις] sic et Chalcedonensi concil. p. 95 et Nicaeno secundo p. 52. rectius Constantino l. 1 Them. 7 Ἰωνόπολις. petiit impostor Alexander παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι τὸ Ἀβίων τείχος καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, apud Lucianum in Pseudomante: voti damnatum fuisse, Ἰωνοπολιτῶν numi, ab Harduino Vaillantio Spanhemioque producti, confirmant.

Ibid. Δαδύβρα] Δαδύβραν Constantinus l. 1 Them. 7,

sed perperam, appellat. peius multo Chalcedon. p. 664 Polychronius *Λαδύρων* dicitur: rectius Nicaeno secundo p. 52 Nictas *Λαδύβρων*. vide Probabil. c. 13.

396, 19. *Γαλατίας*] deest *πρώτης*. Socrates H. E. 1 36 et 2 15 *μικρὰν Γαλατίαν* sive parvam Galatiam appellat et vetus lapis in Roma Subterranean. p. 154, quod et Holsteinus vidit, ubi *Δόκιμος, χωρίου Γολόης μικρᾶς Γαλατίας*. *Ἀγκυρογαλατία* dicitur in Sardicensis synodi epist. tom. 3 Concil. Gener. p. 51, quod Ancyra huius esset metropolis. subditam autem consulari, quem τοῦ ἔθνους ἄρχοντα Sozomenus 5 11 nuncupat, fuisse, ex Notitia imp. Orient. c. 1 constat.

Ibid. 20. *Ἀγκυρα*] hoc iustum est. *πρώτη καὶ μεγίστη Γαλατῶν πόλις* Libanio Apologet. orat. p. 599, metropolis Galatiae in Theodori Syciotae Vita XXII April. saepissime dicitur. vide Ant. Itin. p. 143.

Ibid. *Ταβία*] erat in Trocmis, unde numus CE. TPO. ΤΑΟΤΙΑΝΩΝ, Severianorum Trocmorum Tavianorum, in Thes. Britan. tom. 2 p. 233. plura Anton. Itin. p. 202, et de Aspona p. 143.

Ibid. *Κίνα*] habet hanc urbem Galatiae Vita Theodori Syciotae c. 8, et Nicaenum secundum p. 50. *Κινητῶν πόλις* concil. Constantinop. tertio p. 501. Ptolemaeo perperam vulgo *Κίαινα*, quod hinc corrigi debere codicis Coisliniani *Κίνα* adfirmat.

Ibid. *Ῥεγαγαλία*] *Ῥεγέλαγανία* oportuerat, quippe Lagania Tabulae et Itin. Ant. p. 142. eius praesul Euphrasius *Λαγανίας* dicitur p. 95 concil. Chalcedon., verius *Λαγανίας* p. 662. dicta deinceps Anastasiupolis videtur, quoniam in Iac. Goari Notitiis illa memoratur, nusquam Lagania; quam coniecturam situs plausibilem facit. Lagania 24 M. P. Iuliopoli distabat, spatii medium secante Siberi fluvio, cui Syceon oppidum vicinum erat, Procopio Aedif. Iust. 5 4 auctore: Syceon vero cum 12 M. P. Anastasiupoli afuerit, non alia utique ea ac Lagania dicenda est. Vita Theodori Syceotae c. 2: *in Galatarum regione est oppidum, quod Syceon appellatur, subiectum Anastasiopoli primi Ancyranorum principatus: distat autem Anastasiopoli 12 M. P.; ubi P. Franciscus Zinus, cui Latinam eam vitam debemus, haud dubie offendit ad πρώτην Ἀγκυρανῶν ἐπαρχίαν, ut ex primo Ancyranorum principatu perspicitur.*

Ibid. 21. *Ῥεγέμνηζος*] *Μνίζος* est, cuius episcopus Andreas *πόλεως Μνίζου τῆς πρώτης τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας* concilio Constantinop. tertio p. 501 subscribit. Nicaeni secundi concilii adfuit Actis eiusdem episcopus Leo, sed qui vitiosis-

sime p. 51 πόλεως Ἀμύσου et p. 501 Μιζούης dicitur, melius p. 351. digna itaque fuerat quae in Geographia S. locum occuparet. vide Ant. Itin. p. 142: nam ἔσγδ ut deano explicemus, nihil fuerit necesse.

396, 21. Ἡλιούπολις] Heliopolin Galatiae Vita Theodori Syceotae c. 5 et 9 memorat; praeterea Meliphthongus Ἡλιουπολιτῶν Chalcedon. concilio p. 195 interest: unde sanum hoc esse diceret, siquidem et ceterae Notitiae conspiciunt. corruptum tamen est, et in Ἰουλιουπόλις mutandum, tum quod Meliphthongus constanter alibi, ut p. 243 et 662 Ἰουλιουπόλεως scribatur, et concilio Constantinop. tertio p. 501 Martyrius τῆς Ἰουλιουπολιτῶν πόλεως, τῆς πρώτης τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας appelletur; tum maxime quod nulla in Galatia fuerit Heliopolis. de Iuliopoli Ant. Itiner. p. 142.

Ibid. 22. Γαλατίας Σαλουταρίας] Galatiam secundam appellat concilio Constantinop. tertium et passim alii. Zosimo est ἡ κατὰ Θρυγίαν Γαλατία 4 7, quod Phrygiae esset finitima. Notitiae imp. Orient. c. 1, uti nostro, Galatia salutaris, praesidi subiecta.

Ibid. 23. Πισινοῦς] verius Πεσσινοῦς vel Πεσινοῦς, de qua A. Itin. p. 201. metropolis provinciae erat; unde in concilio Constantinop. tertio p. 663 Constantinus Πεσσινοντιῶν τῆς δευτέρας τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας inter metropolitanos connumeratur. Vitae Theodori Syceotae c. 11 Pessinuntium metropolis, haud dubie quod in Graeco inesset Πισσινοντιῶν μητρόπολις.

Ibid. Ῥεγεμανρέκιον] sic mss, unde vicum fuisse, quem legere non memini, apparet.

Ibid. Πητηνησός] non alia est ac Ptolemaei Πετεινισός, sive, ut Palat. et Coislin. mss, Πετηνησσός. habet et Notitia lac. Goari.

Ibid. Αἰώριον] putabam, cum primum hoc oppidum considerarem, lucem hinc atque auxilium accipere Philostratum Vit. Sophist. 2 11 posse, καὶ Ἀκύλας ὁ ἐκ τῆς ἐώλου Γαλατίας: latere enim in voce ἐώλου Galatiae quandam urbem dudum mihi persuaseram, mirabarque doctissimum Olearium, sprete Salmasii admonitione, orientalem Galatiam vertisse, et serio defendisse ἐώλον Γαλατίαν recte, si opponatur Galiae Europaeae, dici, praesertim cum nemo Graecorum (nam Hesychii verba aliorum spectant) aut Galatiam aut aliam quamvis ad orientem positam regionem tali titulo ornarit. postquam vero Αἰώριον pravum esse animadverti, suspicio incidit, fuissetne olim ἐκ τῆς Ὠλένου Γαλατίας in Philostrato; quam coniecturam Ptolemaei auctoritate constabilitam,

donec mss aliud iusserint, haud spernendam arbitrer. *Ἀμώριον* idem est ac *Αλώριον*, eiusque vitiosi locum occupare debet: etsi enim id oppidum a multis Phrygiae tribuitur, superior tamen aetas Galatiae secundae accensuit, ut Constantiniop. tert. p. 672, cui Theodorus *Ἀμωρίου τῆς δευτέρας τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας* scribendo adfuit.

396, 24. *Κλάντος*] sic mss, quorum auctoritatem non esse spernendam Salomon *Κλανίου τῆς δευτέρας τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας* Constantinop. tert. p. 504 et 672 et Nicephorus *Κλανίου* Nicaen. sec. p. 355 ostendunt. male haec urbs ex *Geographia S.* exulat.

Ibid. *Ῥεγενακάδη*] ita e mss profertur: tamen Holsteinus in *Geograph. S.* manu exaratum codicem Trocnada sive *Ῥεγερόναδα* praeferre monet, quod sine dubio rectius est: nam et Cyriacus *Τροκνάδων* Chalcedon. p. 663, et Theodorus *Τροκνάδων τῆς δευτέρας Γαλατῶν ἐπαρχίας* Constantinop. tertio p. 672, et Leon. *Τροκνάδων* Nicaeno secundo p. 355 subscribit. quoniam vero Cyriacus, cuius memini, *Τροκμάδων* in Chalced. p. 125 et 309 dicitur, forte *Τρόκμάδα* praestiterint ut a Trocmis, gente Galatica, nomen descendat.

Ibid. *Εἰδοξιάς*] haud multum disiunctam fuisse a Germaniorum civitate, ex Vita Theodori Syceotae c. 8 apparet. eius episcopus Aquilas est in Chalcedon. p. 663, ut perperam nulla eius sit ratio in *Geographia S.* habita.

Ibid. *Μυρικιῶν*] hoc mss dant; nec quicquam mihi de urbe innotuit, quam Iac. Goari Notitiam non prorsus eam damnare.

Ibid. *Γερμία*] *Γερμοκολώνεια* Notitiae I. Goari p. 344, nec male, ut ad Itin. Ant. p. 201 videbis. aetate seriore Myriangelorum nomine haec colonia celebris fuit. Theophanes p. 203: ἀπῆλθεν ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς χάριν ευχῆς ἐν τοῖς Μυριαγγέλοις ἦγον ἐν Γερμίαις, πόλει τῆς Γαλατίας. fallit enim I. Goar, cum Pythiae thermas, de quibus Procopius Fabr. Iustin. 5 3, intelligendas censet: illae in Bithynia fuerunt, *Germia* 16 M. P. a Pessimunte.

Ibid. 25. ὑπὸ κορσουλάριον] *Vespasianus* Cappadociae propter assiduos barbarorum incursus legiones addidit, consularemque rectorem imposuit pro equite Romano, apud Sueton. c. 8. sub Constantino praesidi, cuius in l. 41 c. de liberal. causis mentio est, paruit; neque alium Basilli M. aut Chrysostomi tempore magistratum habitasse videtur. ille epist. 78 et 94 ἀρχοντα τῆς ἐπαρχίας et epist. 86 ἡγεμόνα, hic ἡγεμόνα epist. 14 p. 596 nov. edit. nuncupat. denuo consulari mandata est a Theodosio secundo, cuius mihi rei

auctor est Firmus Caesariensis episcopus, in epistolis, quas A Muratorius in Anecd. Graec. vulgavit, sic enim epist. 17 ad Soterichum: ποιήσατε δὲ ἡμῖν καὶ τὸν ἄρχοντα μείζονα μὴ τῷ ὀνόματι μόνον ἀλλὰ καὶ τῇ δυνάμει: nam si provinciae praepositus, quem praesidem vidimus, titulo excellentiore fuerit donatus, utique ad consularis dignitatem evectus erit censendus, atque hoc epist. 16 ad Thalassium clarius innuit: καὶ τὸν ἄρχοντα, ὃν ἐπιφανέστερον ἡμῖν πεποίηκας σὴ σπουδῇ, χάρισαι τοῖς πράγμασιν, ὡς προσήκοντά σοι, γνωρίζεσθαι. postulat Firmus ut Cappadociae primae consularis latiore campum, ubi excurrere eius virtus et prudentia possit, accipiat, atque ad eum redeant urbes quae a Valente imperatore fuerant distractae et praesidi Cappadociae secundae subiectae. ea est sententia verborum, ad quae vir doctissimus offendisse videtur: δὲ καὶ πόλεων προσθήκη τὴν ἀρχὴν εὐθηνεῖσθαι, ἵνα σοι περιβλεπτός διὰ πάντων ἡ πατρὶς γένηται. recte ergo consularem Hierocles huic Cappadociae dedit; nec quicquam illi officium Notit. imp. Orient. c. 1, ubi praesidi committitur, modo cum Theodosio secundo et Firmo episcopo esse priorem memineras.

396, 26. *Καισάρεια* olim totius Cappadociae fuit metropolis, sed provincia in duas a Valente imperatore secta hanc illi dignitatem invidisse Tyana videntur. litem sub Theodosio secundo sopitam fuisse et veterem dignationem Caesareae stabilitam Firmus epist. 17 indicat. sitam fuisse ad Argaeum montem norunt omnes, non item propter amplissimum lacum, qui in Halyn influebat: operae itaque pretium fuerit paullum huic rei immorari, et quae loca Halys praefluat inquirere. lacus distincta mentio apud Strabonem 12 p. 538 est, et incertum auctorem epistolae quae inter Basilianas novissimae editionis 365. is cum immanem nivis et pluviae copiam in eum depluisse narrasset, ἀθρόας οὖν γενομένης, inquit, τῆς τῆξεως ἀνείκαστα ἐκινήθη φέυματα, ἀεννάως ποταμῷ συνεπιμυγνύμενα τῷ Ἄλυνι ἐνανύψ τε ὄντι: quae nibe subito huiusmodi, fluctus incredibiles, tugi fluvio atque arto alveo ruenti Halysi commixti, surrexerunt. quae Halym, licet Cotelerius tom. 2 Monum. Graec. p. 97 et nuperus editor cum videre noluerint, haud multam Caesarea removeat. nec alius, puto, est γείτων ποταμός, cuius Firmus epist. 35. meminit, nisi tu Melanem esse malis, quem Strabo 12 p. 538 stadiis 40 ab urbe scaturire prodidit, quod utcumque ceciderit, Halym agro suo, etsi saepe perincommo dum, Caesarienses eripi non patientur. huc a Sebastia defluebat, in Armeniarum ditone ortus: οὗτος δὲ λαχών (sic cum Hemsterhusio nostro lege: nam λαχών multo ineptissimum est) οὗτος δὲ λο-

χῶν ἡμῶν, inquit epistolae scriptor, γείτων ποταμὸς, ἡβλυζῶν μὲν ἐκ τῆς τῶν Ἀρμενίων, ἐμβιβασόμενος δὲ ἐν τῇ ἱερωτάτῃ λίμνῃ τῶν Σεβαστηῶν κ. λ. atque hoc cum Strabone 12 p. 546 bene satis convenit: Halym enim ex magna Cappadocia circa Cambysenem, Armeniae contributam, derivat. nec longe aberit Herodotus 1. 72, si per Ἀρμένιον ὄρος montem Armeniae intellexerit. optime vero cum Gregorio Nysseno epistolae auctor consentit, qui orat. 1 in 40 Martyr. Sebastenos p. 501: τοῦτον λέγω τὸν γείτονα ποταμὸν, ὃς διὰ τὸ μέγεθος τοῖς ὄροισι τοῖς τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην ποταμῶν ἰσχυρότατος ὢν, ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἀρχόμενος ἐν χρόνῳ παραμείβει τὴν πόλιν. non ille quidem Halym nominat; sed nec in Iria neque Lycum quadrant quae de fluvio praedicat: neuter enim tam large et ample fluxit ut cum nobilissimis orbis terrarum fluviiis contendere possit. in Halym convenire nemo negaverit. ne dicam nullius auctoritate liquere Sebastiam Lyco fuisse appositam; cuius fontibus assidebat Sebastopolis, ni fallat Ptolemaeus, a qua versus interiorem Armeniam plus 40 M. P. Sebastia distabat. itaque si recte haec disputavimus, non video qui excusari Plinius possit 6. 2. annum Halym per Cataoniam in Cappadociam immittens: defluerit enim oportet ex regionibus longe ultra Taurum positis, siquidem Cataonia Commagenae fuit praetenta. multo minus sese tuebuntur recentiores geographi, passim hoc flumen ex intima Asia, meridiem spectantē, emittentes contra Arriani monita in Periplus. Pont. Euxin. p. 16 ed. Oxon., neque urbes, quas dixi, illi adstruentes. ceterum, quod propemodum neglexeram, in Gregorii Nysseni verbis non ἐν χρόνῳ sed ἐν χρόνῳ παραμείβει scribi debet, ut pulchre amicus noster.

396, 26. Νύσσα] hanc metropolin, sed titulo tenuis sine re Is. Casaubonus in epist. Gregorii Nysseni ad Eustathiam p. 116 fuisse autumabat, quod haud iniuria negavit Spanhemius Dissert. 9 de Usu et Praest. Num. p. 599, tametsi erret vir nobilissimus, cum Casaubonum ibi fugisse opinatur Mosis tertiae Cappadociae fuisse metropolin: diserta enim eius inibi mentio est; nec unquam in iisdem notis a viro magno, licet a Spanhemio adfirmetur, tertiae Cappadociae metropolin Nyssam fuisse scriptum memini: tantum honorario metropoleos titulo in conc. Constantinop. secundo condecoratam censuit ob Socratem H. E. 5. 8, ubi tamen πατριαρχίας nec metropoles nec patriarchatus, quos vocant, sed regimen ac gubernationem, ut bene Henr. Valesius, notant.

Ibid. Θέρμα] vide Ant. Itin. p. 202.

Ibid. Ψυγνοδανδός] Vita Eutychii patriarchae Cpoli-

tant c. 6: *ἑκρός τις ἀνδραπος ἦλθε πρὸς τὸν δαίον λέγων ἑαυτὸν ἀπὸ Κομανῶν εἶναι τοῦ πολυανδοῦ.* sic D. Papebrochius correxit, cum in mss πολυάνδρου legeretur, deceptus corrupta Ptolemaei scriptura. mihi omnino ἀπὸ κωμῆς Ποδοδανδοῦ dedisse scriptorem probabile fit: neque enim Comana Podando fuere iuncta. plura in Hieros. et Anton. Itiner. p. 145 et 578.

396, 27. *Καππαδοκίας β'*] secunda haec Cappadocia originem suam debet Valenti imperatori, qui circa annum 371 eam, primae distractam, Tyanis tanquam metropoli addixit. Basiliius eam aegerime tulit divisionem, ut eius epist. 74 et 75 testantur; tantoque magis quod Anthimus Tyanensis, civili ea divisione instituta, multa sibi arrogaret et reditus ecclesiae Caesariensis intervertere conaretur, qua de re Gregorius Nazianzenus orat. 20 p. 355. rectissime verò mss hanc Cappadociam praesidi, pariter ut Notit. imp. Orient. c. 1, mandat.

Ibid. 28. *Τύανα]* Gregorius Nazianzenus epist. 33 *νέαν μητρόπολιν*, cuiusmodi eius aetate re vera erat, appellat. adde orat. 20 p. 355 et Itin. H. p. 577, et de Faustinopoli Ant. Itin. p. 145.

Ibid. *Κίβιστρα]* situm Cicero Ep. 15 4 ad Catonem signat: itaque in Cappadocia extrema non longe a Tauro apud oppidum Cybistra castra feci, ut et Ciliciam tuerer et Cappadociam tenens nova finitimum consilia impedirem.

Ibid. *Ναζιανζός]* Gregorius Nazianz. epist. 50 ab Olympio Nazianzum primae Cappadociae attributam fuisse, sed mox in secundae ditionem rediisse significat; in qua ad Iustiniani tempora mansit, quando Mucisso, tertiae Cappadociae tum constitutae metropoli, subdita est; unde Theodosius Mucissi episcopus (Collat. 5 synodi Constantinopol. secundae p. 97) *sub mea gubernatione*, inquit, *modo est Dohara et Nazianzos, sub qua Nazianzo et Arianzos praedium constitutum est.* id ab instituto nostro alienum non erit, si inquiremus an Nazianzus eadem ac Diocaesarea, cuius in Cappadocia Ptolemaeus et Plinius meminerunt, fuerit. Baronius Cardinalis in Gregorii vita, quae a D. Papebrochio IX Maii est edita, ita censuit; et favere opinioni Gregorius videtur, cum de se carm. 5 25: *Γρηγορίου μνήσαιτο, τὸν ἔστρεψε Καππαδοκίαισιν ἢ Διοκαισαρέων ὀλίγη πόλις.* se enim Diocaesarae nutritum canit, quem certum est Nazianzi praecipue fuisse educatum atque edoctum. huc adde Diocaesarae nullam in conciliorum Actis et Notitiis esse mentionem, frequentem Na-

stansi; quod utique mirandum foret, si diversae fuissent. necdum tamen his moveor ut cum Cardinale paria faciam: ultima enim ratio levis est, siquidem plures urbes, nobiles olim, in Notitiis et conciliis nullum sibi episcopum habent, neque adeo de Diocaesarea mirabimur, quae parva admodum erat, Gregorio *carm. 33* in *Anecd. Graec. Muratorii* teste: *τυτθὸν μὲν προλίθρον, ἀτὰρ πολὺν ἀνέρα δῶκα βήμασιν Ἰθυδίκης ἢ Διοκαισαρέων, Ἀμφίλοχον*. altera spectiosior est: sed cum Arianzi Gregorius fuerit natus, idque praedium aequae Nazianzo ac Diocaesareae fuerit vicinum, fieri utique potuit ut Diocaesareae, antequam pater Nazianzo episcopus daretur, nutriretur. vicina autem oppida fuisse ex Ptolemaeo 5 6 colligitur, ubi artissime Diocaesaream et Neanessum sive, ut *ms.* Neanessum, quam Nazianzum esse debere mihi persuadeo, iungit. ad hoc, nihil Gregorius *ep. 49*, qua pro Diocaesariensibus deprecatur, de patre suo matreque; quod argumentum aptissimum fuerat ad iram Olympii molliendam. ait praeterea se Diocaesareae deo templum excitasse; quod si eadem ac Nazianzus foret, a vero discederet: basilicam quippe miri operis pater eius Nazianzi exstruxit, ut *orat. 19 p. 313* docemur. de Sasimis *Itin. Anton. p. 144*.

396, 28. *Παρνασὸς*] gentile huius *Παρνασσῆος* est in Basilii *epist. 239*. vide *Itin. H. p. 576*.

Ibid. 29. Ψευδόβαρα] vicus olim erat, unde Basilii *epist. 239 ἐν Δοάροις τῇ κώμῃ*. idem episcopum illi imposuit, qua occasione Gregorius Nazianzenus orationem 30 recitavit, uti ad eam Elias Cretensis animadvertit. nec vincere tamen Basilii potuit ut primae Cappadociae adscripta maneret, si quidem Tyanensi deinceps subdita fuit, ut mox videbitur.

Ibid. Ψευκουκουσὸς] omnino *Ψευμωκισὸς* sive *Ψευμωκισὸς* legi oportet: nam et Constantinus imperator *l. 1 Them. 2 Μωκισὸν* hinc habet, et Cucusus Armeniae secundae fuit. Procopius *Fabr. Iust. 5 4* castellum Cappadociae, plano solo situm, ait, atque ab Iustiniano instauratum: *ἦν δὲ τι ἐν Καππαδοκίαις φρούριον, Μωκῆσος ὄνομα, ἐν μὲν τῷ ὀμαλεῖ κείμενον*. nec restituit tantum imperator, sed suo nomine urbem, tertiae Cappadociae metropolin impositam, illustrem esse iussit. hinc *Collat. 5 concil. Constantinop. sec. p. 96: in illo autem tempore sub Tyanensi civitate erat et Dohara et Nazianzus usque ad tempora huius pii imperii. piissimus autem imperator cum metropolitana iura dedisset civitati, quae quondam quidem Mucissos, nunc vero Iustinianopolis nuncupatur, cum aliis civitatibus et Dohara et Nazianzum subiecit ei.*

398, 30. Ἐλενοπόντος] sic oportet ex Constantino l. 1 Them. 2, quod illi nomen ab Helena imperatoris Constantini M. matre, venisse Iustinianus Nov. 28 c. 1 adfirmat. Notitia imp. Orient. c. 1 praesidi Helenopontum committit, quem Iustinianus, abolito Ponti Polemoniaci titulo eiusque urbibus huius provinciae contributis, moderatorem creavit.

Ibid. 31. Ἀμασία] metropolis Helenoponti dicitur Gregorio Nysseno orat. de Theodoro p. 582, Novel. 28 c. 2, et in Vita Eutychiei c. 6. Acta S. Basilei c. 5 satis ambigue μητρόπολιν τῆς Ποντικῆς ἐπαρχίας appellant: dubites enim dioecesium Ponticam, cuius metropolis Caesarea, an Helenopontum intelligant. μητρόπολις πρώτη πόντου pluribus in numis apud Harduinum et N. Haymum tom. 2 Thes. Britan. p. 232. situm urbis accuratissime Strabo 12 p. 651 descripsit.

Ibid. Ἰβυρα] rectum Ἰβώρα, et ex orat. 3 Gregorii Nysseni in 40 Martyr. p. 212, ubi πολίχνην vocat, apertissimum est, atque ex Eutychiei Vit. c. 11 et Nov. 28. appositum oppidum erat Euxino ponto apud Sozomenum H. E. 6 30, etsi male ibi atque apud Palladium Ἰβήρων πόλις: hinc enim fuisse Euagrium, quo de duumviri illi, Hieronymus epist. ad Ctesiphontem significat. vulgo quidem Hyperborita ibi audit, quod iure Valesius in Sozomenum et Rosweidus in Palladium mutarunt, quando et ms Corbeiensis Hiberitam pro Hiberita ostendat. Photius πόλεως Ἰβήρων τῆς Ἐλλησποντίων ἐπαρχίας concilio Constantinop. tertio p. 670 pro Ἐλλησποντίων dicitur.

Ibid. Ζῆλα] haud multum aberat Amasia. Vita Eutychiei c. 6: πόλιχνη τίς ἐστὶ, Ζῆλα προσαγορευομένη, γειτνιάζει δὲ τῇ μητροπόλει Ἀμασειᾶ. Plutarchus Caesar. p. 731 πόλιν Ζῆλαν vocat cumque vetustae Hirtii de bello Alexandr. c. 72 editiones et ms Norvic. Zelam exhibeant, id a Davisie defendi, neque Ζίηλα Plutarcho et Dionii inculcari debuerat. Stephano Ποντική Ζῆλα.

Ibid. Σάλτον Ζαλίχην] sic mss, et recte, modo Σάλτος Ζαλίχης refingatur. putem urbem saltibus fuisse incinctam, et propterea Σάλτον praeroni. Nicaeno concilio secundo Andronicus presbyter nomine Ioannis episcopi Ζαλίχων p. 355 subscribit, qui cum p. 163 presbyter Λεοντοπόλεως ἦτο Ζαλίχου dicatur, certus nobis index est non aliam atque hanc Leontopolin esse, cuius imperator Novella 28 commemorat. corruptum saepe id nomen est in Vita Eutychiei c. 2, ubi Amaseno subditus episcopus τῆς τῶν Λαζιχηγῶν πόλεως et Λαζίχων προεδρία et τοῦ Λαζίχου ἐπισκοπή. forte et hac re-

ferenda est oratio quae Basilio M. tom. 2. p. 567 tribuitur, *ἐν Αμύζοις*: quod utut fait, negligi urbs in Geographia S. non oportuerat.

396, 81. *Ἀνδρακα*] huius episcopus Paralius *Ἀνδρακων τῆς Ἑλλησπόντου* (pro *Ἐλενοπόντου*, quod nec L. Holsteinium ad Geogr. S. fugit) concilio Ephesino p. 439 dicitur. adde de urbe Acta Hesychii Thaumaturgi ex Symxario Graeco VI Mart. Operis Sanctorum, ubi plura.

Ibid. *Ἀμισός*] Constantino l. 1 Them. 2 *Ἀμίνος*, et Suidae, haud sane bene. aberat Amisus stadiis 900 Sinope, ut e Straboni 12 p. 547 prodidit Stephanus.

Ibid. 32. *Σινόπη*] *Σινώπη*, ut ms Leidensis. nobilem hanc urbem, peninsulae impositam, Strabo 12 p. 545 describit, et Turnefort epist. 17 p. 91. de conditoribus scholiastes Apollonii 2 948.

397, 1. *Πόντον Πολεμωνιακῶν*] a Polemone, Ponti huius rege, nomen ei venisse Iustinianus Novella 28 c. 1 indicat. provinciis annumerari coeptus est sub Nerone, qui Ponti regnum, concedente Polemone, in provinciae formam redegit apud Sueton. c. 18. praesidi itidem mandatur in Notit. imp. Or. c. 1.

Ibid. 2. *Νεοκαισάρεια*] *ΚΟΙΝΟΝ. ΝΕΟΚΑΙ. ΜΗΤΡΟ.* vidit in numo Mediceo Holsteinius, cui geminum habet Thes. Britan. tom. 2 p. 236. Gregorius Nyssenus (in cognominis sibi Thaumaturgi Vita p. 537) communi gentis consensu *κορυφὴν πάσης τῆς περιουκίδος* haberi, ac a Romanorum Caesare, loci amoenitate capto, novo nomine esse donatam refert. Plinius Lycum flumen urbem praefluere 6 3 adfirmat; quod utrum verum omnino sit dubites, praesertim si eum radere Neocaesaream intelligas: nam agrum urbis alluere manifesto ex eadem Thaumaturgi vita p. 557 colligitur. dubitandi causae sunt, quod Nyssenus Gregorius, urbem eiusque situm describens, nihil de Lyco memoret. praeterea Gregorii frater Basilius epist. 210 apud Neocaesarienses in avia aedibus et dein in monasterio multum se temporis contrivisse testatur: atqui illud monasterium propter Iridem flumen erat, eodem epist. 223 et Gregorio in Vita Macrinae p. 182 auctore. his adde Neocaesaream et Comana Amasiae, quae Iridi assidebat, vicina perhiberi in Actis Eutychiei c. 7. fortasse itaque rectius Iridem inter et Lycum collocabitur.

Ibid. *Κόμανα*] sita erant ad amnem Iridem apud Strabonem 12 p. 547, nec longe a Neocaesarea; unde *πόλιν ἀστυγείτονα* Gregorius Nyssenus in Thaumaturgi Vita p. 561 et *τὴν Κομαναίων ταύτην ἀστυγείτονα πόλιν* orat. de Baptismo

p. 220 appellat. quod autem Ch. Cellarius G. A. 3 8 p. 327 Comana ab Iridis fontibus parum distare ex Strabone colligit, id amnis ex intima Armenia ortus et per Pontum hunc decurrens apud eundem Gregorium in Macrinac Vita p. 182 non feret.

397, 2. *Τολεμόνιον*] rectum est *Πολεμώνιον*, quod oppidum inter Thermodontem et Cotyora situm obtinebat apud Arrianum in Periplo p. 17. de Cerasunte, maritimo oppido, Xenophon. Exped. Cyr. 5 p. 273 et Tournefort epist. 17 p. 28.

Ibid. 3. *Τραπεζοῦς*] circa Nicaeni secundi concilii tempora Phasis et Trapezus uni episcopo paruisse videntur; unde Christophorus τοῦ Φάσιδος ἦτοι Τραπεζοῦντος p. 345 subscribit. vide Ant. Itin. p. 216.

Ibid. 4. *ἐπὶ ἡγεμόνα*] sic mss, quibus praeter Not. imp. Orient. c. 1, quae praesidialem hanc facit, assentitur Basilius M. epist. 112: nam Andronicum *ἡγεμόνα*, ad quem illae litterae mittantur, Armeniae primae praefuisse ex Sebastiae in illis mentione haud obscure colligitur. ceterum primam hanc Armeniam idem Basilius epist. 195 et 263 *μακρὰν Ἀρμενίαν* vocat.

Ibid. 5. *Σεβάστεια*] provinciae metropolis est in Theodreti H. E. 2 25 et Novella 31. sita erat loco amoeno, praeterque Halym, qui urbis moenia radebat, mediam secabat alius amnis, qui mox in vicinum lacum abdebat Gregorio Nysseno orat. 1 in 40 Martyr. p. 501 et orat. 2 p. 510 auctore. vide Itin. Ant. p. 177.

Ibid. *Νικόπολις*] non longe Colonia dissociata erat, quicum et Sacra Christiana communicaverat; unde *τὴν μητέρα ὑμῶν τὴν ἐν Νικηπόλει ἐκκλησίαν* Basilius epist. 227, Coloniensibus inscripta, appellat; nec dissimilia tribus sequentibus epistolis reperies. Lycus fluvius in spatio 6 M. P. ab urbeolvebatur, si Actis 40 Mart. tom. 3 Iul. p. 46 fides est. plura Anton. Itin. p. 182.

Ibid. *Κολωνία*] *Κολωνία* sive *Κολώνεια*. Liberatas Breviar. c. 6 Cappadociae secundae, nihil dissidente concilio Chalcedon. p. 557, transcribit: at Basilius epist. 228 *ἐν τῇ ἰσχυρίᾳ τῆς Ἀρμενίας*, et epist. 195 *μακρὰν ἀπὸ τοῦ τοῦ ὀδομένου τοῦ τοῦ τὴν Κολωνίαν* adfirmat. ergo circa Chalcedonensis concilii tempora Colonia Cappadociae fuit contributa; rediisse dein ad Armeniam primam ante Iustiniani aetatem Novella 31 docemur.

Ibid. *Σύκαλα*] Basilium vide epist. 99 et Anton. Itin.

p. 183. fundos Satalenae civitati contiguos Theodosius secundus in Novella 3 tit. 12 memorat.

397. 5. Σεβαστοπόλις] Novella 31 Armeniae primae eidem tribuit. adde Itin. A. p. 205.

Ibid. 6. ὑπὸ ἡγεμόνα] assentitur Notit. Imp. Orient. c. 1. Ioannes Chrysostomus epist. 64. ἀρχόντα τῆς Ἀρμενίας (nam secundae Armeniae praesidem intelligere epistolae argumentum patefacit) appellat.

Ibid. 7. Μελετινή] Μελιτηνή quam περιφανῆ τῶν Ἀρμενίων μητρόπολιν illustrem Armeniorum metropolin Cyrillus in Vita Euthymii vocat, ut Anton. Itin. p. 209 adscripsimus. de Arca p. 211.

Ibid. Ἀράβισος] patria Mauritii imperatoris fuit; quorum respiciunt quae in Vita Eutychii c. 7 referuntur: θαύκις μνήμην ἐποίησα τῆς Ἀραβισσηῶν πόλεως, οὕτως ἔλεγεν χαριέντως, ἀκουόντων πάντων ἡμῶν καὶ τῶν ἀκείθεν ὀρμωμένων ἀρχόντων, "μεγάλη ἐστὶν ἡ πόλις ὑμῶν. διὰ τοῦτο εἰρημίας περὶ αὐτῆς, ἐκ Ναζαρέθ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι." plura ad Ant. Itin. p. 181; quibus Suidam in Ἐσδόξιος iunge.

Ibid. Κουκουσός] de eo Chrysostomus epist. 30: οἰκοῦμεν γὰρ χωρίον ἐρημότατον καὶ πάσης τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης ἐρημώτερον. quae nobis, si addantur ad Anton. Itin. p. 179 ex eodem observata, urbem fuisse desertissimam ostendunt. quod vero epist. 125 Κουκουσός τῆς Κιλικίας, id Montfauconius mss auctoribus recte mutavit: nunquam enim Ciliciae Cucusus fuit.

Ibid. Κόμονα] Κόμωνα, de qua et Arisathia (eo enim nomine utebatur) abunde Itin. Ant. p. 181.

Ibid. 9. Κιλικίας α.] orditur Hierocles Orientis provincias 15, quarum prima haec Cilicia, postrema Arabia, omnes sub dispositione comitis Orientis, quo de Henr. Valesius in Ammiani l. 14 c. 1 et Th. Reinesius Class. VI. Inscript. 47. recta vero primam Ciliciarum consulari regendam tradit, prorsus ut Notit. imp. c. 1 et l. 1 c. de General. Abolition.

Ibid. 10. Τάρσος] metropolis dignitatem Leo imperator in epist. tom. 9 Concil. Labbei et Conciliorum Acta illi adfirmant. sita erat commodissimo loco, ὥστε Ἰσαύρους καὶ Κίλικας Καππαδόκας τε καὶ Σύρους δι' αὐτῆς συνάπτειν, auctore Basilio M. epist. 34. idem proficitur alter Basilius, Seleucia episcopus, Miracul. Theclae 2 13, cum de Tarso ἐπὶ τε κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ οἷς ἂν ἀπλῶς πόλις λαμπερὴ καὶ σὺδαίμων γνωριεθείη, πᾶσιν ἐπιγανορμμένη, καὶ τὸ πρῶτι

την μάλιστα τῆς ἐφ᾽ ἡμᾶς ἀπέχευεν, καὶ πρώτην καὶ πρῶτον προσβίβλην τοῖς ἐξ ὀρειῶν γῆς ὀρειωμένοις πρὸς τὴν ἐφ᾽ ἡμᾶς: aperte enim indicat tali positam esse loco ut, si quis ex vicinis provinciis in Orientis dioecesein pergero aut ex ea in Ponticam sive etiam Asianam transire velit, adeunda ea primum sit. vide Itin. H. p. 579.

397, 10. Πομπηίουπολις] mari assidebat, eo nomine a Pompeio donata, cum Solorum ante fuisset usa. auctor Vitae Arati in Uranologio Petavii: οἱ δὲ Σόλοι πόλις ἐπιφανεστάτη τῆς Κιλικίας, ἀφ' ἧς πολλοὶ κάγαθοὶ γεγόνασιν ἄνδρες· καλεῖται δὲ νῦν Πομπηίουπολις. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλοι καλοῦνται, οἱ δὲ Κιλικιοὶ Σολεῖς. cui gentile nomen distinguenti adstipulatur Diogenes Laërtius 1 51, ubi Menagii diligentiam verba ex Arati vita non effugerunt.

Ibid. Σεβαστή] olim Elaecussa contra Corycum in insula nec longe a Tarso, quamobrem conc. Charcedon. p. 126 Σεβαστή ἢ Τάρσον. est inter Gazae Wildianae numos, qui antica parte CABINA TPANKTAA et postica CEBACTH. IEP. AC. AYT. NATAPXIC. EAETΘEPA cum turrito velatoque capite praefert, certoque nobis est argumento, Gordiani aetate urbem satis illustrem fuisse et re nautica valuisse. adde H. Norisium dissert. 2 de Epochis Syro - Maced. p. 136.

Ibid. Κόρυκος] Κώρυκος, ut Lugdun. Oppianus Halient. 3 208: ἔσσοι δ' Ἐρμείω πόλιν, ναυσίκλυτον ἄστυ Κωρύκιον ναῖουσι· qui versus Valeriani numum, ΚΩΡΥΚΙΩΤΩΝ. ACT. NATAPXIC insculptum explicant. Ioannes πόλεως Κουρουκουτῆς τῶν Κιλικίων ἐπαρχίας subscribit Constantinop. tertiae synodo p. 670, pro Κωρύκου τῆς Κιλικίων.

Ibid. Ἄδανα] in Actis Theophilli, de quibus Lambecius Bib. Vindob. 8 p. 75, Ἄδανα τῆς τῶν Κιλικίων δευτέρας ἐπαρχίας, et apud Eutychianum in eiusdem Vita c. 1 die IV Febr. Oper. S., sed perperam: primae enim Ciliciae in Chalced. concil. p. 660 atque aliis accensetur.

Ibid. 11. Ἀγουσία] Ἀγούστα, ut bene Ch. Cellarius G. A. 3 6 p. 241 correxit; quam urbem Latino nomine decoratam credibile est, ut a Sebaste huius provinciae discerni posset. Theodorus πόλεως Ἀγούστης est in Chalcedon. p. 660, et numi ΑΥΓΟΥΣΤΑΝΩΝ in Thesouro Britan. tom. 2 p. 242.

Ibid. Μάλλος] verum Μάλλος erit, quod oppidum loco edito non longe a Pyramo positum erat, neque multum a Tarso, cum cuius etiam civibus de vicino litore et agris circa

locum disceptabant apud Dionem Chrysostomum Tarsica 2 p. 426. reddere urbem Is. Casaubonus eidem Chrysostomo orat. 45 p. 516 voluit. *τί οὖν ἐπὶ δύο ἡμέρας ἢ τρεῖς*, inquit orator, *γενομένης χειροπονίας; ἐξῆλθον, οὐδὲ μᾶλλον παρατυχῶν τοῖς γενομένοις.* cum enim τὸ μᾶλλον quid in vulgata vellet lectione, non appareret, *ἐξῆλθον εἰς Μᾶλλον, οὐ παρατυχῶν τοῖς γ.* refinxit, plausibili, nisi Mallos plurimum a Prusa distaret, coniectura. aliter Seldenus in Anecd. Wolfii tom. 1 p. 273 instituit. *mihī parvo molimine, οὐδὲ μέλλων παρατυχῆν τοῖς γ. cum decrevissem factis non adesse, succurri posse Dionī videtur.*

397, 11. *Ζεφυρίον*] in Menaeis VI Iun. de Dula: *οὗτος ἦν ἐκ Ζεφυρίου Πραιτωριάδος, ἐπαρχίας τῆς Κιλικίας.* unde Praetoriadem dictam fuisse putares. at non ipsa urbs, sed vicus illi vicinus eo cognomine fuit: nam Dulas ipse in Actis tom. 2 Iun. p. 1044 *ἔθρους μὲν εἰμὶ*, inquit, *Κιλικίων, κώμης δὲ Πραιτωριάδος.* aberat Zephyrium M. P. 34 Tarso, si iisdem Actis fidere fas est. eius episcopus Petrus πόλεως τοῦ Ζεφυρίου τῆς πρώτης τῶν Κιλικίων ἐπαρχίας in Constantinop. tertio p. 670 dicitur.

Ibid. 12. *Κιλικίας β*] hanc provinciam, priori abstractam, et Anazarbum metropolin Theodosius secundus fecit, Malala tom. 2 p. 69 auctore: *καὶ Κιλικίαν δευτέραν ἀπομνηρίσας ἀπὸ τῆς πρώτης ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δοῦς δίκαιον μητροπόλεως Ἀναζάρβω τῇ πόλει.* cui tamen utrum tuto assentiaris dubites: nam in Notitia imp. Orient. utraque Cilicia memoratur; et praeses Ciliciae, cuiusmodi magistratus huic fuit impositus, est in Actis Claudii sub Diocletiano apud Ruinat. p. 266, et sub Constantio in l. 24 c. Theod. de Appel-lat. atque in Ammian. 23 c. 2.

Ibid. 13. *Ἀναζάρβος*] hanc metropolin praeter Malalam synodus Mopsuestena frequenter memorat. vide concil. Constantinop. secundum p. 119 et Ant. Itin. p. 213.

Ibid. *Μοψουεστία*] Mopsuestia colonia Christianissima in Actis Constantinop. secundi p. 118, quo titulo quando ornari fuerit coepta equidem ignoro. *ἱερά καὶ ἐλευθέρη καὶ ἄσυλος* in Thes. p. CLV 4 et liberum oppidum Plinio. Vide Itin. H. p. 580.

Ibid. *Αἴγαι*] civitas Aegea in Actis S. Claudii c. 1, et Aegea in Synodo Mopsuestana inter concil. Constantinop. sec. decreta p. 118. *Αἴγαια* Constantino imperatori l. 1 Them. 18, Basilio M. epist. 244 Patrophilus episcopus τῆς ἐν Αἴγαις ἐκκλησίας, prorsus ad Hieroclis mentem. vide Anton. Itin. p. 146. situm oppidi Acta S. Zenobii in Lam-

becii Bibl. Caesar. 8 p. 256 accurate ita describunt: *Αἰγαὶ πόλις ἐστὶν ἐπὶ κόλπῳ μὲν Ἰονίῳ κειμένη, ὑπὸ Κιλικίων δὲ οἰκουμένη. ἤς τὸ μὲν πρὸς ἡπειρον οὐ πολὺ. πλακίαν καὶ ἰκανῶς εἰς μῆκος διήκουσαν ὁ τῆς γείτονος θαλάσσης ὄρμος ἐκδέχεται. male tamen κόλπῳ Ἰονίῳ adstruitur, quae Ἰσσικῆ vicina fuit.*

397, 13. *Ἐπιφανία*] Epiphaniam Ciliciae oppidum Ammianus 22 11 appellat. Basilius πόλεως Ἐπιφανείας τῆς δευτέρας τῶν Κιλικίων ἐπαρχίας Constantinop. tertio p. 670 et Nicetas Epiphaneorum civitatis Constantinop. secundo p. 132 subscripsit. de Alexandria Itiner. H. p. 580.

Ibid. 14. *Ῥώσος*] assidebat Issico sive Rhosio, ut Polyaeo dicitur, sinui. Theodoretus Philoth. c. 10: *Ῥώσος ἐστὶ Κιλίσσα πόλις, ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν Κιλικίον κόλπον. proxime urbem erat excelsum, quod Ptolemaeus et Stephanus Ῥωσικὸν σκόπελον vocant. eiusdem meminit Polyaeus 4 6 9, etsi nunc vitio deformati. ὁ μὲν Σωσιγένης, inquit, ἐπὶ Ὀρθιουμάγου διέτριβεν, ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν: nihil enim hic est Ὀρθιουμάγου, Celticum quid spirans, vocabulum. Abr. Ortelius de Orthosiade, Phoenices oppido, cogitavit; quod cum longius a Rhosio et vocabuli ductibus distet, ὀρθίου πάγου malim, quo modo ὀρθίου πέτρας 4 3 23 dixit. posses etiam ὀρθοπάγου legere ob haec Plutarchi in Sylla p. 463: ἐστὶ δὲ κορυφὴ τραχεῖα καὶ στραβιλῶδες ὄρος, ὃ καλοῦμεν ὀρθόπαγον.*

Ibid. *Ἐιρηνούπολις*] Paullus Ἐιρηνουπόλεως τῆς δευτέρας τῶν Κιλικίων ἐπαρχίας est in Constantinop. tertio p. 670, et in Hilarii Fragm. Operis histor. Narcissus Irenopolis, qui cum *Νάρκισσος ἀπὸ Νερωιάδος* Athanasio Apolog. Arian. p. 155 sit, monuerunt Benedictini Neropolis in Hilario olim fuisse, parum sane considerate, siquidem Neronias et Irenopolis eadem urbs est, et Narcissus Sozomeno H. E. 3 10 praesul *Ἐιρηνοπόλεως τῆς Κιλικίας* dicitur. videtur Neroniadis nomine donata a Claudio, quod sub Domitiano imperatore iam deposuerat: discimus hoc ex egregio Gazae Wildianae numo, qui una parte *ΑΤΤΟΚ. ΚΑΙΣΑΡ. ΔΟΜΙΤΙΑ . . .* et altera *ΕΙΡΗΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΕΤ. ΒΜ.* cum figura turribus ornatae mulieris, rupibus insidentis, e quorum pede amnis emergit. aera in Claudii principatum, si conferantur numi quos Vaillantius habet, incidet.

Ibid. *Φλαβιάς*] *Φλαυῖοπολις* Ptolemaeo et numis *Φλαουιολεϊταιῶν* in Thes. Britan. tom. 2 p. 250 et Vaillantio p. 378, e quorum signata epocha a Vespasiano imperatore instauratam dicere oportet. Flavius Itin. Anton. p. 212 et Chalcedon. concil. p. 660, ubi Ioannes *ἐπίσκοπος Φλαβιάδος*,

307, 14. *Καστάβαλλα*] *Καστάβαλα*. Appianus Mithridat. p. 403. *τῆς Κιλικίας πόλιν Κάβαλα*, quam ego *Καστάβαλα* credo, memorat. adfuit concilio Constantinop. tertio p. 670 Theodorus *πόλεως τῶν Κασταυλῶν*, pro *Κασταβάλων*. vide Itin. A. p. 146.

Ibid. 15. *ὑπὸ κοινουλάριον*] sub Augusto provincia erat *στρατηγική* sive praetoria, teste Strabone l. 14 p. 684 et sine l. 17, etsi postea ad ius populi redierit, ipso concedente Augusto, et proconsuli paruerit, ut ex Dione 54 p. 599 Io. Alberti in Act. Apost. 13 7 ostendit. recte ergo Sergius Paulus ibi *ἀνθύπατος* dicitur, praesertim cum et Cominius Proclus in Cypriorum apud Vaillantium numo *ἀνθύπατος*, et Caius Antius Quadratus *Κρήτης καὶ Κύπρου ἀνθύπατος* in lapide Sponii tom. 1 Itiner. p. 413 appelletur. post dein consulari subdita est, cuius et Notitia imp. Or. c. 1 meminit.

Ibid. 16. *πόλεις ἑ.*] L. Holsteinius in ms Farnesiano, cui et duae ultimae urbes manu recentiore erant additae, *πόλεις ἑ'* reperit. idem in pristinis Constantini l. 1 Them. 15 editionibus inerat, sed et aliis dein ex mss 15 urbes in Constantino sunt expletæ; cumque ultimae urbes ante Hieroclis aetatem fuerint satis celebres, nihil caussae video quam ob rem quid mutetur.

Ibid. *Κωνσταντία*] Salamis est, quam insulae metropolitin Ephesina synodus p. 779 et Imp. Leo in epist. tom. 9 concil. Labb. p. 267 imponunt. de ea abunde Io. Meursius l. I Cypri c. 20.

Ibid. *Ταμασσός*] sic praeter Ptolemaeum Strabo. Constantino imperatori *Ταμασός*, cui Nonnus Dionys. 13 445 et Epaphroditus *πόλεως Ταμασοῦ* concil. Chalcedon. p. 670 adstipulantur. cum vero *Ταμασιωτῶν* sit apud Goltzium numus, non dubium est quin id praestet. adde Ovidium Metamorph. 10 644.

Ibid. *Κίτιον*] aberat stadiis 200 Salamine apud Diodorum 20 p. 785. de eo praeter Meursium l. 1 c. 10 Bocharius Phaleg. 3 5.

Ibid. *Ἀμανθούς*] hoc malim ex mss Lagdun. et Constantino: nam *Ἀμανθουσία* gentile est, cui si *πόλις* addatur, ferri poterit. Heliodorus *πόλεως Ἀμανθούτων* est in Chalcedon. p. 670.

Ibid. 17. *Κούριον*] et hoc ex Constantino praefero, cuius episcopus Curiensis in Ephesino p. 779 appellatur. Ch. Cellarius G. A. 3 7 p. 273 nostri *Κόρη* cum Plinii Corineo

aliquid cōmune habere suspicabatur, quod ego, cum dubiae sit fidei, et Constantinus Κούριον hinc depromserit, hac accessere nolim.

397, 17. Πάφος] Cyprum insulam huic urbi cognominem fecisse Servium Isidorum atque alios, Anton. Itiner. p. 528 adscripsimus. Ovidium addo Metamorph. 10 297: *ἢλα Παφρον genuit, de quo tenet insula nomen.*

Ibid. Ἀρσινόη] recte Constantinus. olim haec urbs Marium erat, Stephano teste; estque eius rex apud Diodorum 19 p. 701: ὁ δὲ Κιτιεύς καὶ Λαπίθιος, ἔτι δὲ Μάριος καὶ Κερσόντης τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν συντέθεινται. ubi tamen Μαριεύς oportuerat: id enim urbis gentile. eundem Στασιόικον τὸν βασιλέα τῶν Μανέων p. 704 et Στασιόικον τὸν τοῦ Μαλιέως p. 719 vulgo libri appellant, rectius utrobique τῶν Μαριέων nuncupaturi. scio Ch. Cellarium G. A. 3 7 p. 273 posteriorem advocasse, ut Μάλον eiusdem Diodori 12 p. 73 tueretur; quod cum nusquam alibi sit lectum et Stasioecus Mario imperaverit, putem ad eandem formam esse refingendum. nam Arrianus, cui testimonium Io. Meursius 1 13 denuntiavit Mali caussa; nihil prodest: meminit sane de Exped. Alexand. 2 20 Solorum et Malli, quae Ciliciae oppida fuisse nemo ignorat. adde Iac. Gronovium, mihi consentientem, in Scylacem p. 98.

Ibid. Σόλοι] Acta Auxibii c. 1 pagum Limnen M. P. 4 ab urbe semovet et Σολίων πόλιν appellant, et iure: nam Σόλοι ab hac urbe, sicuti ab eiusdem nominis in Cilicia Σολεῖς, appellabantur, qua de re supra ex Arati Vita. Galenus ἀπλ. φαρμακ. 9 p. 125. τῶν ἐν Κύπρῳ Σόλων meminit et metallorum, quae stadiis 30 ab oppido aberant.

Ibid. Λάπιθος] non aliter Acta Auxibii c. 1, Ptolemaeus, Didymus πόλεως Λαπίθων in Chalcedon. concil. p. 670, et βασιλεύς Λαπίθιας apud Diodorum 19 p. 719 et Λαπίθιος p. 701. tamen cum ΛΑΠΗΘΕΩΝ numus sit apud Goltzium, et veterum plures, a Meursio 1 12 conducti, Λάπηθον vocent, id malim.

Ibid. Κιρβοῖα] Constantino I. 1 Them. 15 Κερμία, quam Io. Meursius 1 9 a Ceronia sive Cerunia haud differre autumat. at eam post deinde Hierocles et Constantinus recensent; quare, donec felicior manus vitium deterserit, Cremaseam arbitror, qua de Nonnus 13 455:

οἱ τ' εἶχον Κρεμάσειαν, ἀλιστεφὲς οὐδας ἀρούρης.

Ibid. 18. Κύθροι] Κυθηρία Carolus a S. Paulo margini editionis suae adscripsit, favetque Constantinus; quae tamen coniectura, quoniam hoc nomine urbem Cyprus igno-

ravit, ut bene contra Meursium Ch. Cellarius G. A. 3 7 p. 281 asseruit, reiicula esse debet. intelligitur mediterranea insulae urbs, quae *Χύθροι* aliis et concilio Chalcedon. p. 671. cum nostro facit Spyridon praesul *Παλαιάς ἤτοι Κύθρων* in Nicaeno secundo p. 351 et 571.

397, 18. *Καρπασίων*] ex Constantino recepimus, sententiam L. Holsteini in Stephanum secuti ob Plinii 5 31 *Carpasium*. ceteri *Καρπασίαν* probant.

Ibid. *Κυρήνια*] *Κυρήνια* Constantino, Stephano in *Πηγή* dicitur *Κυρήνια*, quam Berkelius imprudenter *Κυθωσία* esse iussit, Cretam cum Cypro confundens. nec dissentit Menologium Carisianum VI Maii. verior tamen, nisi diversae fuerint urbes, erit *Κερυνία*, cuius rex *Κερυνίτης* Diodoro dicitur 19 p. 701, etsi male p. 704 *Κερυνία* et p. 719 *Κερυνία*. putarem non aliam etiam esse 20 p. 783 *Ούρανίαν*, nisi illius patrociniū Nonnus profiteretur 13 452: καὶ Ούρανίης πέδον ἔδρης, αἰθερίου κενεῶνος ἐπάνωμον. ubi cum aetherium ventrem vertunt, non bene ad Nonni consuetudinem dictionemque animam advertisse videntur. αἰθέριον κενεῶνα ipsum appellat coelum, ut 9 82 *χθόνιον κενεῶνα* terram, et 41 3 ὅλης κενεῶνας ἀρούρης agros, quamquam, ut vere dicam, satis insolenter.

Ibid. *Τριμιθούτων*] Ch. Cellarius G. A. 3 7 p. 276 *Τριμιθούτων* legi posse arbitratur, sicuti ex *Hydrus* fit Latine *Hydruntum*, ex *Sipus* *Sipantum*; cui, si usquam *Trimitantum* legeretur, haud difficulter adstipularer. videntur librarii ὁ *Τριμιθούτων* dedisse, ut eius episcopus, sicuti in aliis *Notitiis* assolet, intelligeretur, male tamen, siquidem haec ab ecclesiastica distat.

Ibid. *Λευκωσία*] diversis haec nominibus fuit usa. Hieronymus Catal. Script. Eccles. c. 92: *Triphyllius, Cypri Ledrensis sive Λευκωσίας episcopus, eloquentissimus suae aetatis et sub rege Constantio celeberrimus fuit*. Sozomeno H. E. 1 10 *Triphyllius τῶν Λεδρών* dicitur; quem hinc fuisse ex *Actis* eius c. 1 colligo, ubi *Τριφύλλιος ἐπίσκοπος Λευκωσίας, τῆς νῦν μητροπόλεως Κύπρου*. et c. 3: *ψῆφον θεία τῆς Καλλινησίτων μὲν πρὶν, νῦν δὲ Λευκωσίας προχειρίζεται*. non diffiteor Papebrochium tom. 2 Iul. p. 682 duos nobis *Triphylios* esse commentum, quorum alter *Ledrorum* alter *Leucosiae* fuerit praesul; qui si ad ea attendisset quae ex *Actis* S. Spyridonis Lambecius Bibl. Caesar. 8 p. 311 excerpserit, eam haud dubie coniecturam damnasset: inibi enim *Τριφύλλιος ἐπίσκοπος τῆς Καλλινησίτων πόλεως ἤτοι Λευκῶν θεῶν ἀγίας τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας*, quae perspicue docent in *Triphyl-*

num Spyridonis aequalem ea omnia convenire, atque eandem prorsus esse Ledrorum Callinicensium et Leucosiae urbem, imo vero in Hieronymi catalogo non *Λευτεῶνος* sed *Λευκῶν Στρῶν* rectam esse.

397, 19. ὑπὸ ἡγεμόνα] praesidem Diocletiano imperatore Isauriam habuisse Theodorus Iconiensis in epistola, quae tom. 9 Iul. ab Antwerpiensibus est vulgata p. 26, ostendit. Notitia imp. Orient. eum non habet, sed comitem rei militaris Isauriae, cuius etiam Ammianus 14 2 et 19 13 commemorat. puto et praesidem et comitem habuisse, quorum hic rei militaris curam gereret et Isaurorum latrocinia compesceret, ille vero rem civilem curaret. Iustinianus dein Novella 28 utramque administrationem coniunxit et uni comiti mandavit.

Ibid. Σελεύκεια] provinciae metropolin Theodoretus H. E. 2 26 facit, et maxime Basilius Seleuciensis extremo l. 1 de Vita S. Theclae: πόλις δὲ ἐστὶν αὕτη τῶν τῆς ἐώας ὀρίων ἐν προσιμῶ κειμένη, προεδρευούσα δὲ καὶ προκαθεζομένη πάσης Ἰσαυρίδος πόλεως, πρόσσοικος θαλάττη, ποταμοῦ γείτων. Κάλυδνος ὄνομα τῷ ποταμῷ, ἐργομένῳ μὲν ἄνωθεν ἀπὸ τῶν τῆς Κήτιδος μυχαιταίων χωρίων. quae et metropolin fuisse et maritimam ac Calycadno, quem Calydnium appellat, id quod Stephanus in Ἰγρία prodit firmans, vicinam addit dein tanto splendore atque amoenitate esse ut multas exsuperet et quibusdam exaequetur, cum Tarso autem, elegantissima urbe, montibus, sita, aëris temperie, fructuum copia et rerum venalium abundantia aliisque ad elegantiam et utilitatem rebus de palma certet. celebrari in urbe quotannis varia ludorum genera, quae Olympia appellant, et in quae non immerito, orat. 27 p. 149 invehitur. Zosimus 1 27 Σελεύκειαν τὴν μετὰ Κιλικίαν vocat, et Apollinis Sarpedoni, in quo oracula redderentur, templo insignem fuisse, cuius et Basilius Vitae Theclae 1 p. 275 et de Mirac. Thecl. 2 2 et 26 mentionem fecit. perperam Σελεύκεια ἢ ἐν Καισαρείῃ in Symeonis Stylitae Actis c. 25 tom. 5 Maii p. 384. rectius Seleucia Τραχεῖα aliis, quod in Isauria Τραχεῖα, de qua Candidus apud Photium cod. 79, esset.

Ibid. 20. Κελεοθήρη] Κελένδερεις est, quae Celenderis Melae, quamquam Citandaris ms D'Orviliani ad Celenderin propior est. condita est a Sandoco sive Sandoco, si Apollodorus Bibl. 3 p. 193 fidem meretur, patre Cinyrae, quem ex Pharnace, quam Apollodorus Θανάκην vocat, genuit. vide Hesychium in Κινύρας et Suidam in Καταγγράσαις, ubi mallem nihil a Kustero mutatum.

397, 20. Ἀνεμούριον] sita erat in eiusdem nominis promontorio, olim Ciliciae contributa. meminerunt urbis Acta S. Barnabae, quae Ioannes, eius comes, videri vult digessisse, tom. 2 Iun. p. 432: refert se cum Barnaba Laodiceae in Syria navim, ut Cyprum peterent, conscendisse, adversoque conflictatos fuisse vento. sed ipsum quid dicat audire est operae pretium. ἤλθομεν ἐν τῷ Κορασίῳ. ἐκεῖθεν δὲ ἤλθομεν εἰς Παλαίας τῆς Ἰσαυρίας, καὶ ἐκεῖθεν ἐλθόντες ἐν νήσῳ τινὶ Πιτυούσῃ καλουμένῃ. ἐκεῖθεν δὲ παρεπλευσαμεν τὰς Ἀκονησίας, καὶ ἤλθομεν ἐν πόλει Ἀνεμουρίῳ. ubi observari velim insulas Pityusam et Aconesias, vix alibi obvias; praeterea Corasium idem ac Pseudocorasium esse Stephani et Παλαίας Palaeas ab Ammiano bene describi, etsi male eius libri Palaeas vocent, 14 2.

Ibid. Τιτιούπολις] habet urbem Constantinus l. I Them. 13, quam Domitius praesul Τιτιουπόλεως τῆς Ἰσαυρῶν ἐπαρχίας concilio Constantinop. tertio p. 671 firmat.

Ibid. 21. Λύμος] situm ad eiusdem nominis amnem habebat, unde et vicina regio Λαμωτίς apud Stephanum in Ἀντιόχεια. vide Nicaenum secundum p. 599.

Ibid. Ἀντιόχεια] posita in Lamotide erat, quamobrem Ἀντιόχεια τῆς Λαμωτίδος in concilio Chalcedon. p. 528 dicitur, et quidem in colle circa mare, ut Theophanes Chronograph. p. 119 docet: τούτῳ τῷ ἔτει, inquit, Λογγίνος τις ὁ λεγόμενος Σελινοῦντιος, τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Ἰσαυρίας οἰκῶν, ἐπὶ τινος ὄρους κειμένην ὑψηλοῦ κατὰ τὴν μεσημερινὴν τῆς χώρας θάλασσαν, εἰσήγεν τοῖς Ἰσαυροῖς τὰ τρόφιμα. mons, cui imposita erat, Cragus dicebatur, ut Ptolemaeus docet.

Ibid. Τουλιοσεβαστή] huius episcopus in Synodica provincialium epistola tom. 9 Concil. Labb. p. 319 Sebastianus Sebastiae dicitur: nam quod Carolus a S. Paulo vitium ibi suspicatur, atque ex Cilicia prima eam inter Isauros migrasse, id hac Notitia falsi arguitur.

Ibid. Κέστροι] Epiphanius πόλεως Κέστρων est in Chalcedon. p. 659, qui pessime p. 573 Κέστρων τῆς Συρίας, pro Ἰσαυρίας, scribitur. Ptolemaeo Κλύστρος, et in Palatino et Coislin. mss Καύστρος, unde Κέστρος formari oportet.

Ibid. Σελινοῦς] Traianopolin, quod Traianus ibi vitae finem habuisset, dictam fuisse ex Ulpiano Xiphilinoque compertissimum habemus. rediit dein pristinum urbi nomen, cuius situm egregie describit Basilius Seleuciensis Mirac. S. Theclae 2 11: Σελινοῦς ἐστὶ πόλις μικρὰ μὲν καὶ θραύλιος, μεγίστη ποτὲ καὶ εὐδαιμονοῦσα τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, ἐπίφθορος δὲ καὶ τότε καὶ νῦν οὕσα τοῖς πολεμίοις. parvam suo tempore ait urbem esse et maritimam, olim cum pax esset,

magnam et felicem et propterea hostium invidiae expositam. ταύτην, περγίτ, τοιγαροῦν καὶ θάλαττα μὲν ὑποζώνουσι ὥσπερ τις περιεληλαμένη τῦφρος ἀχειροποίητος, καὶ κρημνός δὲ ὑπερανεστηκώς, καθάπερ τι κρήνος κεφαλὴν, φυλάττει τε καὶ οὐ ποιεῖ πολεμίοις ἐπιδρομον. itaque cum mari, tamquam a natura facta fossa, fuerit incincta, et praerupta rupes eam, ut caput galea, defenderit, apparet munitissimo fuisse loco. vide Corn. van Binkershoek Observ. Iur. 5 21.

397, 21. Ἰωτάπη] ita mss. Ptolemaeo Ἰωτάπη et Chalcedon. concil. p. 659. vide H. Norisium dissert. 2 de Epochis p. 135.

Ibid. 22. Διοκαισάρεια] eius episcopus Ioannes πόλεως Διοκαισυρείας in Chalcedon. p. 659 dicitur. vide Norisium dissert. 5 de Epoch. p. 562.

Ibid. Ὀλβη] non multum a Seleucia separatam fuisse Basilius Mir. S. Theclae 2 8 significat, ἀστυγείτονα πόλιν, ἣ ὄνομά ἐστιν Ὀλβα, appellans. Theodorus πόλεως Ὀλβης τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας Constantinop. tertio subscripsit. plura in Anton. Itin. p. 212.

Ibid. Κλαυδιούπολις] colonia erat a Claudio deducta, Ammiano teste 14 8, olim, si Theod. Ruinartus ad epist. Theodori Iconiensis Act. Sincer. p. 478 non fallit, Isaura. falsum tamen puto, et Ammiani verbis non ut oportuerat intellectis deceptum: nam et Ptolemaeus et Hierocles et ipse Ammianus utramque distincte memorant. vide quem signavi locum cum Valesii nota. sita Chaudiopolis erat in Isauriae mediterraneis inque planitie inter duo Tauri iuga, μεταξύ τῶν δύο Ταύρων ἐν πεδίῳ κειμένη, inquit Theophanes Chronograph. p. 119.

Ibid. Ἱεράπολις] novit hanc Isauriae Hierapolin Chalcedon. concil. p. 674. fortasse et huc pertinet rarissimus Ἱεροπολιτῶν τῶν πρὸς τῷ Πυράμῳ numus Thes. Britan. tom. 2 p. 114: etsi enim Pyramus Ciliciae sit flumen, nihil impediet si ad eius fontes, unde et iuvenis specie in numo emergit, hanc urbem quaeramus atque extra eius provinciae terminos, praesertim cum plura veteris Ciliciae oppida Isauriae deinceps sint transscripta.

Ibid. Δαλισανδός] apposita erat monti excelso sed amoeni et irriguo, ad vilem et miseram conditionem redacta Basilii tempore. Δαλισανδός ἐστὶ πόλις, inquit Mirac. S. Theclae 2 10, ἣ πόλεως εἶδωλον, ἐν τοῖς ἀφανέσι μὲν καὶ ἀνωρύμοις ἀπερριμμένη. Credebatur a Sanda Herculis filio et Damalide esse dicta. idem Basilius Mir. S. Thecl. 2 15, de Eusebio et Hyperechio: καὶ γὰρ ἐκ μιᾶς πόλεως ὄρημητο

τῆς Δαμαλίδος τε καὶ Σάνδα τοῦ Ἡρακλέους τοῦ Ἀμφιτρώου. ad hanc enim urbem ea pertinere cum Ti. Hemsterhusio existimo, non ad Tarsum, quae Henr. Valesii in Ammian. 14 8 erat sententia: etsi enim Ammiani Sandan viri doctissimi opinioni quodammodo patrocinetur, obstat tamen Damalis, quae cum Sanda coniuncta Δαμαλισανδὸν et contracto Δαλισανδὸν format: ne dicam Basilium Tarsi cum meminit semper honoris titulos addere, ut Vit. Theclae 1 p. 275 Τάρσος ἢ καλῆ, 2 10 ἢ μεγάλη, et 13 ἢ κάλλει καὶ μεγέθει λαμπρὰ καὶ εὐδαιμών. ad hoc, urbis apud Basilium conditor Sandas Herculis filius fuit, cum Ammiani Sandan ex Aethiopia sit profectus, vir opulentus et nobilis, et diversae propterea originis videatur. quod tamen urgere nolim, cum in heroum genere secum invicem saepe dissentiant veteres; certe non laudavero nec Valesii, qui pro ex Aethiopia, quoniam mss quidam ex Aechio scribunt, ex Chio profectus emendavit, conatum, nec Gronovii ex Metachio vel Metachioio corrigentis. Sandes enim sive Hercules seu Hercules filius peregrinus fuit, et ex ultimis Indiae locis, quam cum Aethiopia saepe permisceri notum est, in Ciliciam invasit. docemur hoc a Nonno 34 196, cum Morrheum, Indorum regis generum et copiarum ducem, Ciliciam domuisse ac Sandam inibi appellari perhibet: ὄθεν Κιλίκων ἐνὶ γαίῃ Σάνδης Ἡρακλέης κικλήσκειται εἰσέτι Μόρρην, ubi, ut a doctissimo Cunaeo quid mutaretur, nihil fuerat necesse, uti nec ab Harduino in Plinii 6 20: Indus enim fluvius, incolis Sandus appellatus, Herculi huic Indico videtur merito cognominis. nec Indis tantum Sandes in honore erat, verum et Persis, quos Agathias, cuius mihi indicium fecit Hemsterhusius noster, 2 p. 62 Herculem Sanden nuncupare testificatur. itaque si a Damalide et Sanda Dalisandus sit, vix mihi persuaderi patior Δαλισανδα urbem fuisse, tametsi testem citet Stephanus Capitonem l. 1 Isauricorum, unquam dictam. novi quid Victorinus Grammat. p. 2470, quid alii de A et Δ inter sese commutatis scripserint: sed alia hic et multo diversa est ratio: neque enim Damalin et Lamalin dixisse credibile est. potius arbitror in Capitonis Isauricis conformatione literarum A et Δ errasse librariorum, eaque ratione Δαλισανδα esse nata.

397, 23. Γερμανικόπολις] inter Isauriae mediterraneas Constantinus l. 1 Them. 13 locat. Γερμανικόπολις τῆς Ἰσαυρίας concil. Chalcedon. p. 659.

Ibid. Εἰρηνόπολις] distinguenda haec est ab eiusdem nominis in Cilicia secunda urbe, ut studiose fit in Constantinop. secundo p. 670 et 671: nam et Paullus Εἰρηνοπόλειος τῆς δευτέρας τῶν Κιλίκων ἐπαρχίας, et Georgius Εἰρηνο-

πόλεως τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας subscribunt. Basilius Mirac. S. Thecl. 2 18 τὴν καθ' ἡμᾶς Εἰρηνούπολιν, ut a Ciliciae urbe distinguat, nuncupat.

397, 23. Φιλαδέλφεια] est in Ptolemaeo et concilio Chalcedon. p. 659. sequentem legere non memini. habet Stephanus Isauriae urbem *Μονόβας* ex Capitone, quam nostram esse non finivero.

Ibid. 24. Λαράσος] puto Carolum a S. Paulo Ἀδρασὸν recte correxisse. Stephanus πόλεως Ἀδρασὸν τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας. eam urbem, male in Geographia S. neglectam, requirit Concil. Constantinop. tert. p. 671.

Ibid. Ζεῖδη] Σβίδη aliis Notitiis, Βίδη Chalcedon. Synodo p. 674.

Ibid. Νεάπολις] de hac nihil dixero, nisi Suidam eius nobis memoriam servasse in Ἰνδακος.

Ibid. Λαύζαδος] ita Constantinus l. 1 Them. 13, ubi eam in Isauriae mediterraneis fuisse adfirmat.

Ibid. 25. ἐπὶ κομισσαρίου] inscripta est Io. Chrysostomi epist. 139 Theodoro τῆς Συρίας κομισσαρίῳ. vide et Iac. Gothofredum in l. 11 c. Th. de Cohortal.

Ibid. 26. Ἀντιόχεια] Coeles Syriae metropolin agnoscent omnes. vide Spanhemium Dissert. 9 de Usu et Praest. Num. p. 586. hinc Eunapio in Libanio ἢ τῆς κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλεων. quam illi dignitatem Theodosius primus ob motam seditionem, prorsus ut olim Severus imperator, abstulit et Laodiceae transcripsit, teste Theodeto H. E. 5 20, cui egregiam Io. Chrysostomus Homilia 17 ad Antiochen. p. 175 edit. nov. lucem feret.

Ibid. Σελεύκεια] auctori l. I Maccab. c. 11 8 Σελεύκεια παραθαλασσία, cuius situm accuratissime descripsit Polybius 5 59. Libanius τὴν Σελεύκου appellat, quod cum non animadverteret interpres, turpiter lapsus est in Antiochico p. 363, τὸν ἐκ τῆς Σελεύκου τυραννον (sic enim scripsit Libanius) tyrannum a Seleuco vertens. Eugenius intelligitur, qui Seleucia, cum imperio Diocletianus praecisset, tyrannidem invaserat; quo de egregie, ut solet, Henr. Valesius in Eusebii H. E. 8 6. Seleucensium numi superant plures, e quibus hic Gazae Wildianae notandus est; ΑΥΤΟΚΡ . . . ΝΕΡ. ΤΡΑΙΑΝΟC. ΑΡΙCΤ. CΕΒ. ΓΕΡΜ. ΔΑΚ. et parte altera CΕΑΕΤΚΕΩΝ. ΠΕΙΕΡΙΑC. B. cum templo quattuor columnis suffulto, in cuius medio mons, infra quem ΖΕΤC ΚΑCΙΟC. huic similem in Thes. Frider. c. IX 11 cum Δ et in Num. Imp. Graec. Vaillantii p. 30 cum nota senarii re-

peries; quae literae nec Traiani annos (obstant quippe Dacici atque Optimi tituli) nec novam designant aeram, cuius initium repetendum foret a Traiani pietate, quam Iovi Casio in iis partibus probaverit, quae cl. Liebe sententia: vetant Berocensium numi, iisdem Traiani titulis inscripti, inter Wildianos, quorum unus ΒΕΡΟΛΑΙΩΝ. Β, alter Γ, tertius, quem vir egregius Select. Numis. tab. XVII vulgavit, Η praefert, et Chalcidensium apud Vaillantium cum signis Α et Δ. neque enim, puto, vir doctus arbitrabitur ad omnes Syriae urbes eam aeram pervasisse, et passim Syros ex cultu Casii apud Seleucienses Iovis annos sub Traiano numerasse. forte verius monetariorum notae credentur, nobis nunc ignotae. de Laodicea dictum alias est.

397, 26. Γάβαλα] πόλις τῆς πρώτης Συρίας Io. Malalae tom. 2 p. 88. Theodoretō πόλις μικρὰ καὶ χαρισιστάτη Histor. Religios. c. 28. vide Ant. Itin. p. 148.

Ibid. 27. Παίλτος] aberat 20 M. P. Laodicea. vide Ant. Itin. p. 142. Iustinianus hanc et Laodiceam et Gabala, Antiochiae quodammodo ademptas, novae provinciae, cui Theodoriadis nomen fecerat, praetereaque ex Syria secunda Bala-neas contribuit apud Io. Malalam tom. 2 p. 183.

Ibid. Βέροια] de hac et Chalcide disputavimus ad idem Itiner. p. 193. obiter hic Socrati auxilium feremus 7 16. ἐν Ἰμμοστάρ, inquit, οὕτω καλουμένῳ τόπῳ, ὅς κεῖται μεταξύ Χαλκίδος καὶ Ἀντιοχείας τῆς ἐν Συρίᾳ, Ἰουδαῖοι συνήθως ἐαυτοῖς παίγνια ἐπιτέλουν ἐν αὐτῇ. flagitiose enim corruptum est vici nomen, in quo scelus quod Socrates enarrat Iudaei patrarunt. lege ἐν Ἰμμοῖς γὰρ, et vicum habebis, 20 M. P. a Chalcide disiunctum apud Theodoretum Hist. Relig. c. 7 atque in Tabula Peutingerorum. firmat coniecturam, etsi in vocabuli numero et genere dissentiens, Theophaues Chronograph. p. 71: τοῦτω τῷ ἔτει Ἰουδαῖοι εἰς τὸ Ἰμμον παιδίον Χριστιανὸν συλλαβόντες. et Cedreus, quamquam per παιδίον Theophanis in errorem impulsus, p. 276: Ἰουδαῖοι εἰς τὸν Ἰμμον πεδίον Χριστιανὸν παῖδα συλλαβόντες. fecit ex vicinia soni τοῦ παιδίου et πεδίον Immu campum, quem, si ad haec attendisset Abr. Ortelius, circa Byzantium non quae-sivisset.

Ibid. 28. ὑπὸ ἡγεμόνα] distracta haec est provincia a Coele Syria, ut Euagrius H. E. 3 82 docet, et quidem, si qua Malalae tom. 2 p. 69 fides, a Theodosio secundo, quem et Apamiae ius metropoleos dedisse adfirmat. praesidi paruisse Notitia imp. Orient. c. 1 monere haud neglexit.

Ibid. Ἀπάμεια] provinciae erat metropolis, quamobrem

τοὺς ὑπὸ Ἀπάμειαν ἱερέας, episcopus huius urbis metropolitanæ subditos, Euagrius H. E. 3 34 appellat. erat circa urbem vicus, χωρίον, cui Μάρατος Ζαβδύλης erat nomen, tom. 11 Concil. Labb. p. 403 et 408 memoratus: vicinos ille habuisse videtur Maratocuprenos, de quibus in Ammian. 28 2, adfirmatque primam tituli grassatorum illorum, de qua dubitatum video, partem. sequentes tetigimus in Anton. Itiner. p. 187.

397, 29. Μαριάμη] sic et Ptolemaeus. Arrianus Exp. Alex. 2 13 Μαριάμμη, Concil. Acta Μαριάμμη vocare adseverunt. vide Synod. Constantinop. sub Menna tom. 11 Conc. p. 402 et Chalcedon. p. 659. L. Holsteinus et Ch. Cellarius ex Alexandrino Chron. Κώμην Μαριάμμη, in qua Gelasius martyr fuerit contumulatus, cum hac urbe componunt; quod ut recte fecerint, vereor. plane proxime Heliopolin ibi collocatur, a qua Ptolemaeus hanc longius removet. provinciae quoque diversae sibi vindicant, hanc Syria secunda, illam Phoenice ad Libanum. de sequente Ant. Itin. p. 148.

Ibid. 30. Ῥαφαναίς] Ῥαφανάει Ptolemaeo et Stephano, qui urbis gentile Ῥαφανωῆτης esse addit. Lampadius Ῥαφαναίων πόλειος est in Chalcedon. p. 660, et Zoilus Ῥεσφώνης in Constantinop. sub Menna p. 402, satis vitiose.

Ibid. Σελευκόβηλος] Seleucia est ad Belum sive amnem seu montem: neque enim alterutrum pro comperto est. vide Ch. Cellarium. G. A. 3 12 p. 420. sita erat in finibus Apamiensium. Theophanes Chronogr. p. 289: οἱ δὲ Σλαβῖνοι τούτω προσρύντες ἀν' αὐτῷ ἐν Συρίᾳ κατῆλθον, χιλιάδες πέντε, καὶ ἔκκησαν εἰς τὴν Ἀπάμειαν χώραν ἐν κώμῃ Σευκοβοῶν. Vertit Miscellae Hist. 1. 19 auctor: porro Sclavini ad hanc confluentes cum ipso descenderunt in Syriam, numero quinque millia, et habitabant in Apamiensium regione in castello Seleucobori. unde vides legisse eum εἰς τὴν Ἀπαμείων χώραν; et bene; dein Σελευκοβοῶν, quod ex Σελευκόβηλῳ natum est. Stephanus Σελευκόβηλον et Σέλευκον, περὶ τῆ ἐν Συρίᾳ Ἀπαμεία ἀρσενικῶς λεγομένην πόλιν, distinguit, perverse, si quid in his video: eadem enim est, et Σελευκόβηλος et Σέλευκος πρὸς τῷ Βήλῳ appellata, ac, uti vidimus, Apamiae, unde longius Seleucia Pieriae distabat, vicina.

398, 1. Εὐφρατησίας] olim Comagene erat. Procopius B. Pers. 1 17: χώρα γούν, ἣ ἐκ Σαμοσαίων ἐκτὸς Εὐφράτου ποταμοῦ ἐστὶ, πάλαι μὲν Κομαγηνὴ ἐκλήθη, τὰ νῦν δὲ καταμῶ ἐστὶν ἐπώνυμος. et 2 20: ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Κομαγηνῶν χώραν ὁ Χοσρόης ἀφίκετο, ἦν καλοῦσιν Εὐφρατησίαν. Augusto - Euphratesia in Chalcedon. p. 565 dicitur, et Leoni imperatori l. 10 c. de Divers. Offic. provincia facta est et a

Syria et Osdroëna dissociata iussu Constantini M., teste Malala tom. 2 p. 3. praeses eius est in Notitia imp. Orient. c. 1 et praesidiale officium Euphratense l. 2 c. Th. de Venat. Fer.

398, 2. Ἰεραπόλις] metropolin huic provinciae fuisse praeter Imp. Leonem atque alios testis est Euagrius H. E. 6 19. quo nomine Arabibus et Syris sit, Imp. Constantinus Porphyrog. orat. de imagine Edess. p. 51 edit. Combefisii doct: εἰς τὸ κάστρον Ἰεραπόλεως ἔφθασεν, ὃ τῇ μὲν Σαρακηνῶν φωνῇ Μεμμίχ λέγεται, τῇ δὲ τῶν Σύρων Μαβούκ. unde egregia Hydii in Itin. Peritz. p. 43 coniectura constabatur, qua in Plinio 5 23 *Bambyce*, quae alio nomine *Hierapolis* vocatur, Syris vero *Mabog*, expulso atque ad tenebras damnato *Magog*, emendat. vide Alb. Schultens indicem Bohadino annexum, in Manbesium.

Ibid. Κύρος] Cyrestana civitas Imp. Iustiniani epistolae Collat. 7 Concil. Constantinop. sec. p. 219. cives D. Papebrochius Cyropolitano, qui Actis Iuliani οἱ τῆς πόλεως Κύρον, tom. 2 Iun. p. 178 appellat, haud recte. vide Ant. Itin. p. 189.

Ibid. Δολίχη] πολίχνη σμικρὰ Theodoreto H. E. 5 4, Δουλικία Theophani Chronogr. 354; ad quem modum Philoxenus Dulichii episcopus in Collat. inter Catholicos et Severianos tom. 11 Concil. Labb. p. 137. plura supra p. 184, ubi de Zeugmate etiam et Germanicia.

Ibid. 3. Περρῆ] Liberatus Diaconus Breviar. c. 13 ecclesiae Paresium Sabinianum fuisse ait episcopum, quem Perrensium fuisse Acta concilii Chalcedon. tom. 9 Conc. Labb. p. 106 clamant. v. Ant. 1 p. 210.

Ibid. Νικόπολις] non aliam esse puto atque eam quam Iosua Stylites in Chron. Syriaco sub Imp. Anastasio vehementi terrae tremore corruisse refert tom. I Bibl. Orient. Assemani p. 271, nec diversa fortasse est Itin. Ant. p. 190.

Ibid. Σιναρχαία] Σικηνή ἀρχαία. viderint peritiores an loco nomen venerit a tenteriorum copia, et quid Σαλυνορατίξενον sibi velit.

Ibid. Σύριμα] putares Συρά sive Σοῦρον, ut Euagrius H. E. 4 25, urbem in Euphratis ripa positam (Vita Symeonis Stylitae c. 26: ἦν τις ἐν Συροῖς στρατιώτης, πολίχνην δὲ τι τοῦτο τῶν ἐπευφρατιδίων), nisi propius abessent Οὔριμα, pro quibus Οὔρημα editus Ptolemaeus, sed hinc et ex Coisl. ms. adiuvandus. Ὀριμα et Ὠριμα Chalcedon. concil. p. 676. erat Euphrati adsita, unde *castellum Urima Euphrati accubans* in veteri codice Syriaco tom. 1. Biblioth. Orient. p. 172 Assemani.

378, 4. *Ἐρώπος*] *Iosua Stylites castrum* aut *Europus*, quod in provincia *Mabugensi*, sive Hierapolitana, ad occidentem *Euphratis* est positum *Bibl. Orient. tom 1 p. 283*; cui *Procopius Fabr. Iustinian. 2 9* et *B. P. 2 20* adsentitur. merito ergo *Lucianus* insulsum scriptorem historiarum taxavit, qui de urbe hac ἡ δὲ *Ἐρώπος* κεῖται μὲν ἐν τῇ *Μεσοποταμίᾳ σταθμούς δύο τοῦ Ἐφραίου ἀπέχουσα, ἀπώκειον δὲ αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι. Europus sita quidem est in Mesopotamia, manstonibus ab Euphrate duabus disiuncta, et ab Edessenis condita.* nomen est a Macedonibus, qui urbium patriae suae nomina oppidis Syriae indiderunt. vide *Appianum Syriac. p. 201* et *Abr. Berkelium* in *Stephan. Ἐρώπος*, ubi commixta videbis quae longo terrarum situ distinctissima fuere.

Ibid. 5. Ὀσροήνης] *Ὀσροήνης.* nomen provinciam ab *Osroë* *Procopius B. P. 1 17* accepisse memorat, nec multum, ut alias observavimus, ab eo dissidet *Dionysius Patriarcha.* provincia post *Constantinam* a *Mesopotamia* videtur divisa, qua de re *Norisius* *diss. 2 de Epoch. p. 110.* praeses *Osdrotænes* est in *l. 105 c. Th. de Decur. et Notitia I. O. c. 1.*

Ibid. Ἐδεσσα] provinciae metropolis fuit, περιβόητος τῆς *Ὀσροήνης* ἐπαρχίας μητρόπολις *Theophani Chronograph. p. 146. Acta S. Thaddaei* apud *Lambecium Bibl. Caesar. 8 p. 202*: ἦν μὲν ἀπὸ Ἐδέσσης τῆς πόλεως, μητρόπολις δὲ ὑπάρχει αὐτῇ, *Ὀσροήνη* καλουμένη, *Ἀρμενοσύρων μεσόγειος*: quae cum urbem *Osroënem* vocitant, videri possent vitiosa, nisi et *Syri Orrhoam* et *Osrhoam* appellarent. vide *Anton. Itin. p. 165.*

Ibid. 6. Κωνσταντία] *Κωνσταντίνη* aliis, *Suidae Κωνσταντία*, cuius episcopus *Sophronius* est in *Actis synodi Antiochenae*, intextis *Actioni 14 concilii Chalcedon. tom. 9 Concil. p. 120.* olim *Nicephorium* dicebatur, *Stephano* teste, *Syris* autem *Tela* καλεῖται, quod utrumque nomen mutavit *Constantii* imperatoris iussu, quemadmodum *Chron. Edessenum tom. I Bibl. Orient. p. 395* refert. quod vero a *Chronici* auctore additur, quae olim *Antipolis* dicebatur, non mihi satis rectum videtur. succurrit *Ammianus 18 9*, ubi *Amidam* et *Antoninupolin*, prorsus ut scriptor *Edessenus*, eodem tempore a *Constantio* instauratas fuisse memorat. male itaque *Assemanus* *dissert. de Monophysitis tom. 2 Bibl. Orient.* ex *Antipoli* facit *Anthemusiadem Taciti* sive *Anthemusiam* aliorum, reprehenditque *Ch. Cellarium*, qui *Stephanum Suidamque* secutus *Nicephorium* a *Constantina* nihil differre recte adfirmaverat. aberat ad occasum *Nisibis* et septentrionem *Amidae* *stadis 56*, si quae fides *Theophani Chronogr. p. 124*; quae sane,

nisi culpa recidat in librariorum, exigua esse debet: longius enim intervallum in eas urbes interiectum fuisse Peutingerorum Tabula vetat dubitare. vide etiam Procopium Aedif. Iustin. 2 5.

398, 6. Θεοδοσιούπολις] posita erat ad flumen Chaboram loco munito. Procopius Fabr. Iustin. 2 5: Θεοδοσιούπολις ἢ παρὰ ποταμὸν Ἀβόρραν γῆς τῶν Ῥωμαίων προβαλλομένη. distinguenda ergo ab altera eiusdem est nominis urbe in Armenia, qua de Fabr. Iust. 3 5.

Ibid. Κάρραι] recte ita codex Lugdunensis. urbem Christiani, quod cives sacris paganorum deditissimi essent, Ἑλλήνων πόλιν vocarunt. libellus Samuelis et reliquorum presbyterorum contra Ibam tom. 9 concil. Labb. p. 37: ὅτι χειροτόνησε Δανιήλον τὸν αὐτοῦ ἀδελφιδοῦν ἐπίσκοπον τῆς Ἑλλήνων πόλεως. ubi eos Carras intelligere libelli principium ostendit: συνήλασεν ἡμᾶς, inquit, ἐπὶ τῆνδε τὴν κατηγορίαν εἰσεῖν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δανιήλου, καὶ αὐτοῦ ἐπισκόπου Καρρήνων πόλεως, tametsi male ἀδελφός Ibae frater Daniel vocetur, qui ἀδελφιδοῦς sive fratris Ibae filius fuit. peius vero commonitorium Damascio tribuno missum p. 26 Δανιήλον τὸν ἐδλαβέστατον Θεοδοσιουπόλεως ἐπίσκοπον nuncupat: neque enim ille Theodosiopolitanus fuit praesul, sed Ioannes; quare verius vetusta versio et *Danielem Carrhenorum civitatis episcopum, et Ioannem reverendissimum Theodosiopolitanum episcopum* praefert. consentit in Carrarum illo titulo scriptor Syrus Vitae S. Ephraëmi, qui tom. I Bibl. Orient. p. 51 de Iuliano: et *divertit Carras, urbem paganorum refertamque simulacris*. vide itaque hucine referri oporteat l. 8. c. Th. de Pagan., qua Theodosius duci Osdroënae scribit: *aedem olim frequentiae dedicatam, coetui etiam, populo quoque communem, in qua simulacra feruntur posita, artis pretio quam divinitate metienda, iugiter patere publici concilii auctoritate decernimus*. mihi sane, tametsi pro Edessa Gothofredus disputaverit, aedes illa Carris fuisse videtur, praesertim quod Edesseni, ut ex eorum chronico Syriaco patet, Theodosio imperatore sacrorum Christianorum essent studiosissimi atque a simulacris aversissimi. plura Ant. Itin. p. 193 et de Batnis p. 190.

Ibid. Νέα Βαλεντία] nusquam, quod quidem recordor, hanc Valentiam reperire potui. videtur e castellis fuisse quae Euphrati assidebant.

Ibid. 7. Ασοντόπολις] praestiterat ἢ καὶ Καλλίνικος, quomodo Libanius Theodoretus Procopius atque alii, iam ante ad Ant. Itin. p. 191 appellati. urbem instauravit Imp. Leo

circa a. 466, suoque nomine insignem esse voluit, uti Chron. Edesseno tom. I Bibl. Orient. p. 405 perscriptum. adde Assemano notata tomi eius p. 256.

398, 7. Βίρθα] *Virta munimentum valde vetustum, in extremo Mesopotamiae situm* Ammianus 20 7 memorat, quod cum BIRTHA videatur Ptolemaei ad Tigrim, nostra esse nequit. forte haec latet in Binta, cui in Osdroëna locum dedit Notitia imp. Orient. c. 169.

Ibid. 8. ἐπαρχία Μεσοποταμίας] praesidi quoque paret in Notitia imp. Orient. c. 1. quod vero una illi urbs Amida datur, id ne librariis acceptum referri oporteat vereor: erant quippe Hieroclis aetate plures in ea provincia urbes et castella. Daras paullo ante muniverat Imp. Anastasius apud Euagrium H. E. 3 37, ne de arcibus dicam, quas Procopius de Fabr. Iustin. 2 4 describit.

Ibid. 9. Ἀμιδα] πόλιν ὀχυρὰν τῆς μέσης τῶν ποταμῶν Euagrius H. E. 3 37 appellat. situm signat Ammianus 18 9, Procopius atque alii, quos nunc praetereo. id quaeram, tametsi ab instituto recedat, verumne sit Nisibin, celebrem olim huius provinciae urbem, Σιβάνοлин fuisse nuncupatam. abiit in hanc opinionem D. Papebrochius tom. 5 Iun. p. 15 ad Vitam S. Febroniae, in cuius Actis c. 1 Σιβάνολις, ἧτις διέκειτο ἐν ὄρειοις τοῖς πρὸς τοὺς Ἀσσυρίους. censet vir doctus Syrorum sermone Nisibin et Sibapolin rem eandem significare; quod, puto, nunquam probabitur. nihil quoque in Actis, unde Nisibin intelligendam esse colligas. ego τὴν Σιβάνοлин non aliam esse autumo atque eam quae Syris Sibabarech, cuiusque haud obscura mentio in Bibl. Orient. tom. 2 p. 361; Actorum autem Febroniae interpretem Sibacarech legisse et propterea Σιβάνοлин vertisse: Syris enim ܒܪܚܐ seu ܒܪܟܐ oppidum significat, et proxime a productione urbis Sibabarech, unde facilis errori via, distat. posita urbs erat intra Mesopotamiam, ut ea Acta ostendunt; quae res Assemano in disert. de Monophysitis tom. 2 Bibl. Orient. dubia atque incerta visa est. hoc obiter: nunc in viam redeamus.

Ibid. 10. Φοινίκης] haec est Φοινίκη παράλος, uti Euagrio 3 33 et Io. Malalae tom. 2 p. 73 dicitur. subditam fuisse viro consulari l. 52 de Decurion. et Notitia imp. Orient. c. 1 testantur. facta provincia est, sed multo amplior et Phoenicen secundam complexa, ab Hadriano apud Spartian. c. 14.

Ibid. 11. Τύρος] provinciae erat metropolis, quo titulo etsi in numis ante Hadrianum insignis est, Phoenice tamen a Syria devulsa, provinciae caput est imposita, et Suidas in

Παῦλος Τύριος significat. vide Norisium diss. de Epoch. 5 p. 396 et Spanhem. Dissert. 9 de Us. de Praest. N. p. 586.

398, 11. *Βηρυτός*] metropolitano nomine ac dignitate civitatem Berytum exornaverat Theodosius secundus l. un. c. de metrop. Beryt.; qua re Eustathius urbis eius praesul accensus Phoenices urbes Byblon Botryn Tripolin Orthosiadem Arcas atque Antaradon sibi, utpote novae metropoli subiiciendas, vindicavit. contra venit Photius Tyrriorum praesul, questusque est patribus Chalcedonensibus ab Eustathio iniuriam sibi illatam canonemque Nicaeni primi concilii quartum proterve esse proculcatum. patres secundum Photium litem dedere, iusseruntque Tyrum esse metropolin; Berytum vero nihil praeter ceteras provinciae urbes sibi sumere p. 622. adde Balsamonem in can. 29 Chalcedon. concilii apud Beveregium tom. I p. 148. plura Itin. H. p. 583 et de sequentibus Ant. Itin. p. 148.

Ibid. *Βόστρυς*] lege *Βότρως* et *Βυβλος*, etsi *Βίβλος* sit in Actis Chalcedon. p. 618, *Βόστρυς* in Chronogr. Theophanis p. 193.

Ibid. 12. *Ἀρχαί*] recte mss, ut alias diximus. Aurelius Victor duplex illi nomen fuisse Arcae et Caesareae in Alexandro Severo asseverat; cumque urbs Libano fuerit vicina, uti Gesta Tancredi c. 105 indicant, haud spernenda videtur N. Haymii coniectura, qua numum *Καισαρίας Λιβάνου* huic tribuit tom. I Thea. Britan. p. 252.

Ibid. *Ὀρδοσιὰς*] *Ὀρδοσιὰς* vicina fluvio Eleuthero apud Strabonem 16 p. 753. vide Noris. Epoch. diss. 2. p. 103.

Ibid. *Ἀραδος*] uni episcopo Aradum atque Antaradum subditas fuisse Acta concil. Ephesini et Chalcedon. vetant dubitare; nec iusta tamen propterea haec Harduini animadversio. in *Notitia*, ait in Num. Ant. Illustr., *Hieroclis Aradus et Antaradus ceu duo diversa oppida, episcopali decore insignia, appellantur in provincia Phoeniciae paraliae sive maritimae, credo mendose, cum ulriusque oppidi unum fuisse antistitem merito suspicemur ex epistola Orientalium* 13 in auctario Theodoretii p. 564. neque enim ecclesiastica haec *Notitia*; nedum omnia oppida, quae Synecdemo comprehensa sunt, suos sibi episcopos hubuerunt. plura Itin. Ant. p. 148.

Ibid. *Κωνσταντίνα*] nusquam eam reperio, vereorque ne quid hic a librariis sit neglectum. si *Ἀντάραδος ἢ καὶ Κωνσταντία* legeretur, salva res foret: Constantius enim urbem instauratam suo nomine donavit. Theophanes Chronogr. p. 31: *καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φοινίκῃ, ἣν Κωνσταντίαν κέκληκεν, τὴν πρότερον καλουμένην Ἀντάραδον.* atque hinc

Atticus episcopus Aradiae Constantiae provincialium ad Leonem imperatorem epistolae tom. 9 Concil. p. 312 subscribit, ut iam ante diximus.

398, 13. Πλωσσᾶς] codex Leidensis Πλωσσᾶς, quo ego nomine oppidum in hac ora ignoro. si rectum est, potuit ex simili causa locus dici quo portus Troezenius Πλωσσῶν, de quo Suidas. fortasse tamen Saltus Gonaticus, quem aliae Notitiae in hac provincia agnoscunt, et cuius possessionum imp. Zeno l. 2 c. de Praed. Tamiac. meminit, sub vocabuli involucre latet. vide Iac. Rhenferdii diss. de Angulo Arab. p. 821, nec erede tamen saltum Gonaticum esse angulum illum cavum ex concursu Libani et Antilibani ortum, de qua Strabo agat, uti ait: nihil enim huius in Strabone reperies. habet sane Bonfrerius ad Antilibanum Hieronymi, atque ex eo Rhenferdus, haec Strabonis e l. 16: *duo sunt montes, qui eum faciunt, quae Concavus Angulus dicitur, quasi inter se pares Libanus et Antilibanus, paullo ultra mare incipientes.* at si l. 16 p. 754 inspexeris, cavam quidem Syriam, nusquam cum angulum, invenies.

Ibid. Πανσιᾶς] vitiose Σπανιᾶς in Vita S. Sabae, quam a Cyrillo conscriptam Cotelerius tom. 3 Mon. Gr. inseruit, p. 252. multo peius in Actis Procopii, seu fabula potius, cum Caesarea Palaestinae metropoli sive Stratonis turris confunditur c. 3: *Καισάρειαν δὲ ταύτην φασὲν ἦν καὶ Φιλίππου καλεῖν εἰώθαμεν. αὐτὴ δὲ καὶ Στρατωνος μὲν πύργος τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο. Φοίνικες δὲ Πανεάδα κατονομάζουσι, ἀπὸ τοῦ γείτονος αὐτῇ ὄρους Πανίου τὴν ἐπωνυμίαν θέμενοι.* quem eundem errorem scriptor Vitae Epiphaniī erravit, dum c. 44 ex Cipro se navi Caesaream Philippi traiecisce narrat: *ἀπάραντες δὲ ἀπὸ Κύπρου ἀπεπλεύσαμεν ἐν Καισαρείᾳ τῇ Φιλίππου.* neque enim Paneadem sive Caesaream Philippi appellere potuit.

Ibid. 14. Φοινίκης Λιβανησίας] fuit provincia haec coniuncta superiori, donec a Theodosio M. distraheretur et suum sibi praesidem acciperet. vidit hoc H. Norisius ex conciliorum Actis dissert. 4 de Epochis p. 356, tametsi per errorem Arcadio originem huius provinciae tribuerit: Theodosium enim auctorem esse Io. Malala tom. 2 p. 39 perspicue docet. *ὁ δὲ αὐτός, inquit, βασιλεὺς ἀπεμέρισεν καὶ τὴν Φοινικὴν Λιβανησίαν ἀπὸ τῆς Παράλου, καὶ ἐποίησεν ἐπαρχίαν, δοὺς δίκαια μητροπόλει καὶ ἄρχοντα ὁρδινάριον Ἐμέσση τῇ πόλει.* quamquam quae de Emessa addit, a vero abeunt: neque ea enim metropolis provinciae, sed Damascus fuit. nec succurres homini, si civilem metropolin eam urbem factam dixeris, que-

niam iura et dignitatis civilis privilegia ecclesiastica secum traherent. sic cum Tyanis Valens ius metropolitanum contuleret, eius urbis antistes iura ecclesiastica statim sibi arrogavit; quae eadem res Eustathium Berytensem, postquam Berytus a Theodosio secundo metropolis esset constituta, ut sibi vicinas urbes subiiceret, impulisse videtur. id superest, ut honorariam metropolin Emesam, etsi verbis Malalae non satisfaciat, creatam profiteris praesidem huic provinciae praefuisse Notitia imp. O. c. 1 ostendit. cave tamen huc referas cum Pancirolo c. 119 Notitiae eius praesidem provinciae Phoeniciae, ad quem Diocletianus l. 3 c. de Divers. Rescript. et Constantinus l. unico c. de Form. et Impetrat. sublat. mittant. is totius Phoenices, antequam in duas secaretur, curam gessit, propterea PRAESES PROVINCIAE SYRIAE PHOENIC. in inscriptione Sponiana Miscellan. p. 270, quae in paucis diversa et inter Gudianas. p. LXIX 1 legitur, appellatus.

398. 15. Ἐμισσα] Ἐμισσα τῆς τοῦ Λιβάνου Φοινίκης πόλις Io. Malalae tom. I p. 391. vide Ant. Itin. p. 188.

Ibid. Λαοδίκεια] Laodicea est ad Libanum, de qua Ant. Itin. p. 198.

Ibid. Δαμασκός] provinciae erat metropolis, unde Theodorus episcopus τῆς μητροπόλεως Δαμασκού in Chalcedon. concil. p. 676, et in Actis Stephani Sabitae c. 6 tom. 3 Iul. p. 555 ἡ ἐπίσημος καὶ πανευδαίμων μητρόπολις. plura alias.

Ibid. Ἐλιούπολις] diutissime huius cives paganicae superstitioni studuerunt. urbs ipsa altissimis montibus undique erat incincta. vide Theodoretum H. E. 4 22 p. 183 et Ant. Itin. p. 189, ubi et de Abila.

Ibid. 16. Παλμύρα] Theophanes πόλιν Φοινίκης Λιβανίας Chronogr. p. 148, Procopius de Fabr. 2 11 Φοινίκης τῆς παρὰ Λιβανόν, et ab imp. Iustiniano instauratam prodit. Palladius Vit. Chrysostom. p. 194 Παλμύραν τὸ τῶν Περσῶν φρούριον, quod ad Persas compescendos commodissima esset, appellat, 80 M. P. Emesa removens. fuit itaque in finibus Romanae Persicaeque ditionis, nec longe ab Euphrate, ut Appianus B. Civil. 5 p. 1079 ostendit. quare Ulpianus l. 1 D. de Censib. §. 5 prope barbaras gentes et nationes collocatam in provincia Phoenice ait, gentium et nationum nominibus vicinos Arabes Parthos ceterosque eius orae barbaros complexus. Cicero in simili re voces iungit de Provinc. consul. c. 9: *celebrantur aures quotidie meae novis nominibus gentium, nationum, locorum.* et c. 13: *ceterae partes a gentibus aut inimicis haec imperio aut infidis aut incognitis aut*

certe immanibus et barbaris et bellicosis tenebantur; quas nationes nemo unquam fuit qui non frangi domarique cuperet. neque aliter Velleius 2 110: gentium nationumque, quae rebellaverant, omnis numerus amplius 800 millia explebat. vide et c. 98 et Curtium in Sallustii Catilin. c. 10.

398, 17. Παλαιστίνης] excidit πρώτης: tres enim ordine recensentur Palaestinae, quarum et Imp. Theodosius in l. 30 c. Th. de Eroget. milit. et Notitia imp. Orient. c. 1 meminit; quae res parum animadversa saepe doctis, quos Iac. Rhenferdus dissert. II in Euseb. Onomast. p. 788 ab errore revocare admissus est, negotium facessivit. iunctae fuere ad Arcadii usque tempora: nam quod Io. Malala tom. 2 p. 5 Constantinum M. Palaestinam tertiam provinciam constituisse asseverat, id Hieronymus Quaest. in Genes. c. 21 convellit, ante non grande tempus Palaestinam Salutarem, quae eadem ac tertia, ex divisione praesidium esse factam et dictam adfirmans. idem et hinc statuminatur, quod omnis Palaestina sub Theodosio M. uni proconsuli paruerit, quemadmodum ex Zosimo 4 41 liquet. vide H. Norisium diss. 5 de Epoch. p. 474. consularis Palaestinae primae est in Notit. imp. Orient. c. 1 et apud Palladium Histor. Lausiaca. c. 65.

Ibid. 18. Καισαρεία] metropolin huius provinciae canon 7 Nicaeni primi apud Beveregium tom. I p. 68 et Hieronymus in epist. ad Pammachium agnoscunt; quae dignitas urbi mansit, postquam tres Palaestinae episcopo Hierosolymitano in Synodo Chalcedonensi tom. 9 p. 2 subditae, atque eidem iura patriarchalia fuerunt aucta, uti Novella 103 ostendit.

Ibid. Λῶρα] Stephanus maritimam hanc urbem egregie illustrat in Λῶρος. adde H. Relandum Palaest. 3 p. 739 et Probabil. nostrorum c. 25.

Ibid. Λιδόπολις] Lydda est. Cyrillus Hierosolymitanus Catech. 17 p. 204: Λύδδα ἢ νῦν Λιδόπολις. vide Itin. H. p. 600, ubi et de Antipatride.

Ibid. Ἀζωτος παράλιος] duplicem Azotum, si Notitias exceperis, vix alibi reperies. videtur Azotus mediterranea ea esse cuius Sacrae literae, Herodotus, Diodorus, Iosephus atque alii meminerunt. posita illa non longe a mari erat, nec illi tamen iuncta. Iosephus inde B. I. I 7 § 7 inter τὰς ἐν τῇ μεσογείῳ πόλεις recenset, et τὰς παράλιους ab ea distinguit. idem facit Wilh. Tyrius Hist. Hieros. 12 6 et 15 24. nec dissentire videtur Fulcherius Carnotensis c. 52, qui praeterea suo tempore vicum fuisse, quam Ibenum indigenae vocabant: forte is non alius est ac Iebna, qui H. Relando Palaest. 3 p. 608 molestus fuit. maritima Azotus prioris esse portus potuit: quomodo Ascalon, etsi mari praetenta apud Wilh. Tyrium

17 22, solum sibi portum habuit, episcopo aequae ac Ascalon subiectum: subscribit enim descriptio Ioannis Hierosolymitani ad Ioannem Constantinop. et Antonius Ascalonius et Stephanus Maiuma Ascalonis tom. 11 Concil. Labb. p. 376. Maiuma autem Ascalonis elus portus est, ut Maiuma Gazensium et Maiuma Alexandriae, quam alias, hactenus minus notam, illustrabo. de Eleutheropoli et ceteris, quas intactas praeter eo, vide H. Relandum.

398, 19. Αιλία ἢ καὶ Ἱεροσόλυμα] recte ita ms Lugdunensis. Aeliae nomen diutissime Hierosolymis haesit. Ioannes Chrysostomus orat. 5 in Iudaeos p. 645 ed. novae: ἐπειδὴ γὰρ Αἰλιος ὁ Ἀδριανὸς ἐχορημάτισεν, οὕτω καὶ τὴν πόλιν καλεῖσθαι ἐνομοθέτησεν, ἐκεῖθεν τε Αἰλία μέχρι καὶ νῦν ὀνομάζεται. plura, quae in Iustiniani usque aetatem eum urbi titulum durasse adfirmant, Beveregius in can. 7 Nicaeni primi coacervavit. adde Vales. in Euseb. H. E. 7 5.

Ibid. 20. Βιβιάς] olim Betharam; teste Eusebio, sed in Liviae Augustae honorem novo titulo decorata. erant circa eam, trans Iordanem et 12 M. P. ab Hierichunte positam, balnea aquarum calidarum. Gregorius Turonensis Miracul. 1 18: sunt autem et ad Liviada civitatem aquae calidae, in quibus Iesus Nave lavare solitus erat; ubi similiter leprosi mundantur. est autem ab Hiericho duodecim millibus. qui locus situm egregie firmat.

Ibid. Σεβαστή] urbem hanc in Trachonitidem transperavit Io. Malala apud Io. Damascenum orat. 3 p. 368, ubi de Ioanne Baptista καὶ ἀπέτεμεν αὐτὸν Ἡρώδης ὁ τοπάρχης, εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Τραχωνίτιδος χώρας, ἐν Σεβαστῇ τῇ πόλει. paullo melius, nec tamen sine errore, in Chilmecadi editione tom. 1 p. 305 legitur ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλεύς, ὁ Φιλίππου, ὁ τοπαρχῶν ἦτοι βασιλεύων τῆς Τραχωνίτιδος; neque enim Herodes Trachonitidi, ut bene vir doctus, praefuit; et cui bono ὁ βασιλεύς ὁ τοπαρχῶν ἦτοι βασιλεύων coacervantur? forte ex Damasceno ita refingenda omnia: Ἡρώδης ὁ τοπάρχης ἦτοι βασιλεύων τῆς Τραχωνίτιδος κ. λ.; quo quidem modo erroris non absolvitur Ioannes, eripitur tamen graviori.

Ibid. Ἀνθηδών] Gaza stadiis 20 aberat, Sozomeno H. E. 5 9 auctore, mari proxima. Diocletianopoleos, si Notitias et Conciliorum Acta exceperis, rara mentio. vide H. Relandum Palaest. 3 p. 736.

Ibid. 21. Συκαμάζων] Εὐκομάζων in Notit. Iac. Goari, Estomason in Notitia quae Wilh. Tyrio adiuncta est, Ascuzamon Gervasio Tilberiensis tom. 2 Script. Brausvicens. p. 760. nostrum rectum est, etsi situs eius ignotus.

336, 21. Όνος] creditur esse Ono, de qua 1 Chronie. 8 12. sequentem habet Staphanus, quamquam nihil de loco quem occupaverit.

Ibid. 22. Γάζα] duplicem olim fuisse Gazam, quarum vetustior Apostolorum aetate fuerit eversa et deserta, ad Anton. Itin. p. 151 disputavimus. mecum sentit Hieronymus de Loc. Sacra. quaeritur, inquit, quomodo in quodam propheta dicatur Gaza futura in tumulum sempiternum. quod solvitur ita, antiquae civitatis locum vix fundamentorum praebere vestigia; hanc autem quae nunc cernitur, in alio loco, pro illa quae corruit, aedificatam. cui oculato testi, et hac in parte aliis consentienti, cur fidem negemus? erat urbs Gordiani imperatoris aetate sacra, sui iuris et admodum splendida, ut egregio hoc epigrammate inter Doniana Class. III. 45 docemur: ἀγαθῇ τύχῃ ἀτοκράτορα Κούσαρα Μ. Ἀνώγειον Γορδιανόν, εὐσεβῆ, εὐτυχῆ, σεβαστόν, κοσμοκράτορα, ἡ πόλις ἡ τῶν Γαζαίων, ἱερὰ καὶ ἄσουλός καὶ αὐτόνομος, πιστῆ, εὐσεβῆς, λαμπρὰ καὶ μεγάλη, ἐξ ἐνκλύσεως τοῦ πατρῴου θεοῦ, τὸν ἑαυτῆς εὐεργέτην, διὰ Τιβ. Κλ. Πανσείρου ἐπιμελητοῦ τοῦ ἱεροῦ. id mirere, virum eruditum, qui inscriptionem Latinam fecit, in ea deum Enclyseum invenisse: vertit enim media ex Enclyseo patrio deo; qui nullus fuit et ex corrupta ENKΛΥΣΕΩΣ voce natales accepit. fuit in marmore ENΚΕΛΕΥΣΕΩΣ, certe esse debuit; quod ex insu, ut saepe in his monumentis, notat. κατὰ κέλευσιν θεοῦ in simili re habes in Thes. p. XXI. 1. deus autem patrius Gazensium est Mars, cuius iussu lapis est dedicatus. vide de eo H. Norisium dissert. Epoch. 5 494.

Ibid. Ἀριζα] nisi erro, Γάδαρα sive Γάζαρα, quam urbem seu vicum Notitiae in Palaestina prima non longe ab Azoto agnoscunt, praestiterit. de ea Relandus Palaest. 3 p. 679. quae sequitur Βιτέλλη, Bethelne an Betulia sit, in dubio est. aliis Notitiis dicitur Βιτέλιος.

Ibid. 23. Παλαιστίνης β] huius et superioris provinciae incolas totiusque cavae Syriae audaces atheos atque insidiosissimo esse ingenio perhibet Proclus Diadochus in Paraphrasi Tetrabibli Ptolem. p. 95: ὡς ἐπὶ πολὺ θρασεῖς εἰσὶ καὶ ἄθεοι καὶ ἐπιβουλευτικοί. idem Anonymus scholiastes, Basileae editus, in eandem Tetrabibl. p. 62, sed verbis mire turbatis, profitetur. ὁ γὰρ, inquit, τῆς Ἀφροδίτης τῆ Ἀρεί συμπλακεῖς τοιοῦτους ποιεῖ (καὶ ἄθεοις ἕμελει Ἰουδαίους) τοὺς Ἰουδαίους ἐκ ταύτης ὄντας τῆς θέσεως φησίν. ὅθεν κατὰ τὴν προσηγορίαν σημεῖόν σοι γινέσθω τῆς κατὰ τὴν χώραν εὐθηνίας. γόνιμος γὰρ ἡ τοῦ Διὸς ἀστὴρ ἐν τοῖς φθύσασιν ἐλέγεται. να-

ria enim scholia in unum sunt conflata; quae facile distinguas, si observaris καὶ ἀθέτους esse Ptolemaci verba, eaque breviori scholio explicari ἀμέλει Ἰουδαίους: mox alium idem paullo pluribus interpretari. quae vero adduntur ἔδειν κατὰ τὴν προσηγορίαν κ. λ. ea Iudaeam non spectant, sed Arabiam εὐδαιμόνα, quem eius titulum haud obscure respiciunt. vide Proclum 2 p. 95, et me falsum negabis. nata ea persuasio paganis est, quod Iudaei in summi numinis cultu cum reliquis omnibus dissiderent. hinc et Lucanus 2 583: et dedita sacris incerti Iudaea dei. et Aristides tom. 3 p. 514: τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ θυσσεβέσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους· καὶ γὰρ ἐκείνοις τούτ' ἐστὶ σύμβολον τῆς θυσσεβείας, οὗτοι τοὺς κρείττονας οὐ νομίζουσι. quo tamen loco si et Christianos notari cum Iebbio velis, nihil intercedam. ceterum praesidem huic provinciae etiam Notitia imp. Orient. c. 1 imponit.

398, 24. Σκυθόπολις] provinciae fuit metropolis; quare ex ea ortus Cyrillus (in Vita S. Sabae c. 80) γυνή τις, inquit, ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς μητροπόλεως ὀρωμαμένη, et c. 75: καὶ ἐλθόντος αὐτοῦ ἐν Σκυθοπόλει, ἐξῆλθεν ὁ μητροπολίτης Θεοδόσιος μετὰ παντός τοῦ λαοῦ εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Aristidi tom. 3 p. 595 Σκυθῶν πόλις, quo de nomine ad Itin. H. p. 586.

Ibid. Σέλλα] imo Πέλλα. quod nomen a Macedonibus accepit, solitis patriae suae oppidis cognomines devictas urbes facere apud Appian. Syriac. p. 201. Pella παρὰ τοὺς πέλας, τοὺς λίθους κατὰ τὴν Μακεδόνων φωνήν, quod Macedones lapides pellas vocarent, est dicta, ut ex Ulpiano in Demosthenis orat. de Legat. Fals. p. 234 Spanhemius diss. 9 de Usu et P. N. p. 654 patefecit. perperam ergo a nescio quo Pella Stephanus nomen derivat, meritoque Ti. Hemsterhusius eorum mutandi libidinem compescit, qui Hesychianum Πέλλα λίθος corrigere instituerunt. sedem urbs, nobilis mora Hierosolymis digressorum Christianorum, in Peraea obtinebat.

Ibid. Γάδαρα] non longe ab urbe fluvius Hieramax decurrebat, quem propterea τὸν λεγόμενον ποταμὸν Γαδάρων Cyrillus in Vita S. Sabae c. 33, et Antoninus Martyr in Itiner. fluvium calidum, qui dicitur Gadara, appellat. de sequentibus Relandus et nos alibi.

Ibid. Ἴππος] aberat stadiis a Tiberiade 30. Iosephus Vitae suae c. 65: ἡ δὲ σὴ πατρίς, ἃ Ἰουδαίαι, κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ καὶ ἀπέχουσα Ἴππου μὲν στάδια τριάκοντα, Γαδύρων δὲ ἐξήκοντα, Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατόν.

Ibid. 25. Ἐλείου πόλις] Magni Constantini matri hoc

nomen debet, teste Sozomeno H. E. 2 2, si pristinum, quo ante utebatur, notius esset, de situ, qui obscurissimus, fortasse certiora haberemus.

303, 25. Διοκείσα] lege Διοκαισάρεια, quae in media Galilaea posita (apud Iosephum Vitae suae c. 65) olim Sephoris erat. Hieronymus de Loc. Sacris: *porro et alia villa Araba nomine in finibus Diocaesareae, quae olim Sephorine dicebatur.* vide Palladium Histor. Lausiaca. p. 65 et H. Norisium dissert. 5 de Epoch. p. 563, et de Maximianopoli Itin. H. p. 586.

Ibid. 26. Γάβαι] hinc fuit Anastasius, qui Γαβῶν sive Gabenorum antistes in synodo Hierosolymitana dicitur. aberrat urbs M. P. 16 a Caesarea, ut Eusebius et Hieronymus in Onomastico monuerunt. vide eundem Norisium dissert. 4 p. 460.

Ibid. 27. Παλαιστίνης γ'] olim haec Arabia erat, sed Palaestina in plures divisa provincias, illis accenseri coepta est. Procopius de Fabric. 5 8: *ἐν δὲ τῇ παλαιᾷ μὲν Ἀραβίᾳ, νῦν δὲ τῇ Παλαιστίνῃ τρίτῃ καλουμένῃ, χώρα μὲν ἔρημος ἐπὶ μακρὸν κατατείνει.* notitia Imp. Orient. Palaestinam Salutarem, praesidi subiectam, appellat.

Ibid. 28. Πέτρα] Ἀδριανὴ Πέτρα μητρόπολις in numis: Πέτρας πρὸς ἐσχατιαὶς τῶν Παλαιστίνων κειμένας Eusebius H. E. 3 32 vocat, quod in ultimis Palaestinae finibus essent. Sozomenus Πετραίους et Ἀρεοπολίτας H. E. 7 15 in Arabia, ad quam olim pertinuerunt, locat. passim alii in Palaestina tertia, ut Stephanus. vide Renferdii dissert. 2 in Euseb. Onom. et Relandi Palaest. 3 p. 927.

Ibid. Ἀγουστουπόλις] Ioannes Ἀγουστουπόλεως subscripsit synodo Ephesinae p. 529.

Ibid. Ἀρίδηλα] Stephanus Ἀρίδηλα τρίτης Παλαιστίνης, cuius nomen in Actis conciliorum varie esse vitiatum admonuit L. Holsteinius. vide Ephesin. p. 487 et 530.

Ibid. Χαραμοῦβα] illustris urbs in Actis S. Stephani Sebaitae c. 4 tom. 3 Iul. p. 545: memorant enim Ioannem τῆς περιφανοῦς καὶ ἐνδόξου πόλεως Χαραμοῦβων. adde Stephanum in Χαραμοῦβα.

Ibid. Ἀρεόπολις] olim Ar et Moab dicebatur, ut Eusebius in Onomast. et Hieronymus in Esai. c. 15 testantur. Polychronius Areopolitanus subscripsit rescripto Ioannis Hierosolymitani tom. 11 Concil. Labb. p. 376.

Ibid. 29. Ζωάρα] Hebraeorum צר צ est, sita ad lacum Asphaltiten. Cyrillus in Vita S. Sabae c. 22: καὶ περὶ τῆς

νεκρὰν θάλισσαν ὀθενῶν τὴν ἐπὶ Ζώορα ἴδεν ἐν θαλάσῃ
 νῆσόν τινα χέρσον καὶ μικροτάτην. adde H. Relandum Pa-
 laest. 3 p. 1065.

898, 29. Μάμψις] aliis Notitiis Μάμψης, quo nomine
 Ptolemaeus Idumaeae urbem ad Iordanis occasum agnoscit,
 Μάψ tamen scribens.

Ibid. Βιταροῦς] in Iac. Goari Notitiis Βιροσάμων et
 Βιροσάβων hac in provincia recensetur; quae mihi aequae est
 obscura. fortasse nostri Βιταροῦς est Notitiae imp. Orient. c. 145
 Bethora, quae sub dispositione ducis Arabiae praefecturam legio-
 nis quartae Martiae habet; quorsum et Gothofredus eleganti
 coniectura l. 15 c. Th. de Erocat. militar. refert. aut certe
 vicus Idumaeae Βητάρις apud Iosephum B. Iud. 4 8 § 1; at-
 que hoc malim, etsi Rufinus aliter legisse videatur: neque
 enim praeter morem id accidit.

Ibid. Ἐλοῦσα] posita fuit in partibus veteris Moabitida,
 teste Hieronymo in Esai. c. 15; urbis episcopi saepe in con-
 ciliis obvii sunt, et ab H. Relando recensiti.

Ibid. Σάλτων] deest aliquid: solet saltibus, quorum in
 provinciis meminit, addere titulos, ut cognoscantur. Iac. Goari
 Notitia Σάλτων Ἰσραηλῶν appellat, quod verum videtur.

399, 1. ὑπὸ κοινουλάριον] fuit Arabia Constantii impe-
 ratoris tempore praesidialis, ut ex l. 3 c. Th. de Poenis ap-
 paret: habuit praeterea ducem, qui rei militaris curam admi-
 nistraret. ab eo vero cum praeses penderet, tandem soli duci
 Arabia est commissa. docemur haec a Iustiniano Nov. 102.
*erat enim, inquit, ita tenui potestate praeditus is qui ci-
 vili magistratu defungebatur, ut ei qui praecesset armis
 servili propemodum more manciparetur, et in illius arbi-
 trio huius salus esset posita, aut ut ne esset quidem omni-
 no hic magistratus; unde adeo et longum tempus est ex
 quo is desierit, et militaris ea quae civilem magistratum
 concernunt peragat.* idem Notitia imp. Orient. c. 1; ducem
 quidem Arabiae, nusquam praesidem aut consularem, nisi c.
 145, ubi dux et praeses qui ante dux tantum, memorans, ad-
 firmat. itaque dubium esse non potest quin hic error sit, et
 in consularis locum dux succedere debeat.

Ibid. 2. Βόστρα] provinciae metropolis erat. Eusebius
 in Βοσῶρ: αὕτη ἐστὶ Βόστρα, ἣ νῦν μητροπολις τῆς Ἀρα-
 βίας. adde concil. Chalcedon. p. 676. Isidorus (apud Photium
 p. 1060) Bostra οἰστρον τῆς βόας, quasi lo in vaccam verum
 nomen urbi fecerit, notare auctor est, sed errans: est enim
 בצרה, quo Hebraei et vicinae gentes locum munitum de-
 scribunt.

309, 2. Νιλακώμη] ignota mihi est: cogitaveram Νεώ κώμη, quae in Goari Notitia et Concil. Chalcedon. p. 676 conspicitur, an Πεντακωμία, an Νεέλη κώμη, cuius episcopus in eodem est concilio, praestaret; forte posterior suspicio non longe a vero aberit. id praeterire nolo, ibidem Ioannem πόλεως Ἐρρης inter Arabas nomen profiteri, et mansionem Iūa. Ant. p. 196 Aere, sive, ut in Vaticano ms legitur, Ere tueri.

Ibid. Ἄδρα] sic et Ptolemaeus. Tabulae Pentingerorum Adraha M. P. 24 a Bostris, Eusebio in Onomast. Adara, cum de urbe Esdrai καὶ νῦν, inquit, ἐστὶν Ἄδαρα πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀραβίας, διεσπῶσα Βόστρων (sic praestat) σημείοις κδ. vertit Hieronymus: *nunc autem est Adara insignis civitas Arabiae in vicesimo quarto lapide a Bostra.*

Ibid. Δία] Δίαν τὴν ἔρημον πόλιν Isidorus in Vita Damascii apud Photium Biblioth. p. 1061 vocat, addens prope urbem esse campum, in quo aqua stygia ebulliat: fortasse ergo huc pertinet epigramma apud Stephanum, quod ipse ad Dium Syriae, si tamen alia ac nostra est, transtulit, quo aqua Dicusis potu quidem dulcis, sed et mortifera perhibetur: *νῶμα τὸ Διηνὸν γλυκερὸν ποτόν· ἂν τὸ δὲ πίης, καὶ οὐ μὲν δάψης, εὐθὺ δὲ καὶ βίτου.*

Ibid. Ἐξακωμία] habetur et in Iac. Goari Notitia. nomen illi a sex pagis, ut Pentacomiae, quam eadem agnoscit, a quinque, venit.

Ibid. Μηδαβα] Medeba est in portione tribus Ruben. Ios. c. 13 16. Cyrillus in Vita S. Sabae c. 45: *Μηδαβα πόλις ἐστὶ πέρα τοῦ Ἰορδάνου κατ' ἀνατολάς, ὑπὸ τὴν Ἀραβίαν τελοῦσα.* meminit eius Eusebius in *Καριαθέρμ* et *Ἰεσσα*, ubi pro μεταξὺ Μηδαμῶν, quod Martianeus editio praefert, *Μηδάβων* legi oportet.

Ibid. 3. Γέρασα] πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀραβίας Eusebio Onomast. in *Γεργασεί*, semota a fluvio Iaboc M. P. 4, teste Hieronymo in Iaboc eiusdem Eusebii. episcopus eius Placus est in Chalcedon. concil. p. 675.

Ibid. Μαιούδος] nihil mihi de hac innotuit: posset ex Notitiis et conciliorum Actis alia non magno molimine substitui, nisi ea res periculosae plena foret aleae.

Ibid. Φιλαδελφία] non alia est ac Rabbatamana, quae a Ptolemaeo Philadelpho novo donata est nomine. Hieronymus in Ezech. c. 25: *filii Ammon habebant metropolim nomine Rabbath, quae hodie a rege Aegypti Ptolemaeo, cognomento Philadelpho, qui Arabiam tenuit cum Iudaea,*

Philadelphia cognominata est. aberat haud longo intervallo ab amne Iaboc apud Eusebium Onomast. in Ἰαβόκ. plura Eduard. Bernardus in Iosephi A. Iud. 4 5.

399, 3. Νέα πόλις] Chilon πόλεως Νέας πόλεως inter Arabes antistites concilio Chalcedon. p. 675 nomen adscripsit.

Ibid. Τεράπολις] alii hanc explicuerint; mihi ignota est.

Ibid. 4. Φιλιππόπολις] condita est a Philippo Arab. ut Victor Zonaras et Cedrenus docent et viri docti dudum monuerunt. quod veru Bostra eandem atque hanc arbitrantur, id et haec Notitia et concilium Chalcedonense convellit: distinguunt enim Bostra et Philippopolin. vide tom. 8 Concil. Labb. p. 614 et 675, praetereaue Spanhemium dissert. 13 de Us. et P. N. p. 612.

Ibid. Φαινῶ] ita legendum vidit L. Holsteinus. sita erat Petram inter et Zoora, aeris metallis et exiliis militum infamis. Eusebius in Φινῶν: αὕτη ἐστὶ Φαινῶ, ἐνθα τὰ μέταλλα τοῦ χαλκοῦ, μεταξὺ κειμένη Πέτρας πόλεως καὶ Ζοορῶν. sic Io. Clericus, et recte, emendavit, quem et in κατὰ τὰ χροσάα et Λαιδάα vide. Hieronymus, *Fenon, castra filiorum Israel in deserto. fuit autem quondam civitas principum Edom, nunc viculus in deserto; ubi aeris metalla damnatorum suppliciiis effodiuntur inter civitatem Petram et Zoaram.* adde S. Bochartum P. 2 Hierozoic. 3 13.

Ibid. Κωνσταντία] Notitiae Iac. Goari Κωνσταντινή, concilium Chalcedon. p. 676 Κωνσταντινή, et in veteri versione Constantia.

Ibid. Λιονουσία] Maris Λιονουσιάδος sub Bostreno metropolita in eodem est concilio. incolae Λιονουσιῆς, non multum a Bostris, Isidoro apud Photium Bibl. p. 1060.

Ibid. Κανόθα] Κανόθα Concilium Chalcedon. p. 660, nomen Κανωθαίων apud Vaillantium. Harduinus Domitiani nomen ΚΑΝΑΘΑίων ZNP. inscriptum in Num. Urb. Illust. edidit, cui similem Wildiana gara servat. consentit Eusebius in Onomast. Κανῶθ πόλις τῆς Ἀραβίας, εἰσέτι Κανῶθ λεγομένη. et post pauca: κείται δὲ εἰσέτι καὶ νῦν ἐν Τραχωνίτιδι πλησίον Βοστρων. fuit ergo propter Bostra.

Ibid. 5. Ἀδρασσοῦς] H. Relando non alia est atque Adra. Favet illi Notitia Iac. Goari, Adrassum memorans, non illam. eum tamen Hierocles distinguat, praestiterit eum, etsi solae Notitiae eius meminerint, audire.

Ibid. 6. ἐπαρχία Αἰγυπτιακῆς] orditur dioecesis Aegy-

ptiam, quae Ammiani aetate quinque provinciis, Aegypto, quae sub Iustiniano duplex erat, ut Edict. 13 indicat, Thebaide, Libya, Augustamnica et Pentapoli absoluebatur, uti l. 22 c. 16 ascribit. addita dein ab Arcadio imperatore Arcadia est, cuius Notitia imp. Orient. c. 117 meminit. post dein Augustamnica in duas est secta. omnes praefecto Augustali, etsi Aegyptus provincia praecipua eius esset sors, subiectae. primus horum Augustalium, *Ἀγουσταλίων*, si non fallit Io. Malala tom. 1 p. 290, Cornelius fuit Gallus: Augustus enim domitiae Aegypto equitem imposuit apud Dionem l. 51 p. 521, interque alia dominationis arcana vetuit, nisi permissu, ingredi senatores, Tacito Annal. 2 59 teste. solemnibus praefecti Augustalis sedes Alexandriae erat; unde *ὑπαρχος τῆς Ἀλεξανδρείας* Sozomeno H. E. 7 15 dicitur. Theodorus *Ἀγουσταλίος* est in Isidori Pelusiotae epist. 3 50, alius in Synesii epist. 105. de officio eius vide l. 1 et 2 c. de Offic. Praef. August. atque Edict. Iustiniani 13, et Pancirolum in Notit. imp. Orient. c. 117.

399, 7. *Ἀλεξάνδρεια*] Dio Chrysostomus orat. 32 p. 372 totius orbis sua aetate emporium fuisse atque undique in eam omnes confluisse mercatores, *ὥστε τὰς ἐμπορίας*, inquit, *οὐ νησῶν, οὐδὲ λιμένων, οὐδὲ πορθμῶν τινῶν καὶ ἰσθμῶν, ἀλλὰ σχεδὸν ἀπάσης τῆς οἰκουμένης γίνεσθαι παρ' ὑμῶν*: quam rerum copiam et incolarum frequentiam diu illi durasse aliunde constat. haud longe aberat Pharus, dein urbi coniuncta ac Maiumae nomine celebris. Acta S. Cyri c. 3 tom. 2 Ianuar. p. 1090: *Maiumetēs hic erat, non ex Gazensium Maiama prodiens, sed ex illa Alexandrinorum, quam Pharus, quondam insula, complectitur, quaeque nunc Alexandriae cum insulana civitate coniunctae pars habetur, vetere Maiumae nomine adhuc retento*. Philonis aetate *ἀρχὴν ὑποταίνεις* ex insula ad urbem pertinebat, quae taenia, de qua et Strabo 17 p. 809, aut si brevia maior, paulatim alluvionibus videtur aucta, de Vita Moais 2 p. 659. ceterum urbis episcopi per universam Aegyptum auctoritas amplissima erat, sibi que subiectos centum circiter antistites habebat, ut Athanasius Apolog. c. Arian. p. 187 adfirmat.

Ibid. *Ἐρμούπολις*] Parva Hermupolis, quae τῆς Ἀλεξανδρείων χώρας metropolis Ptolemaeo dicitur, unde Athanasius Dracontium eius praesulem modo τῆς Ἀλεξανδρείων χώρας sive ἐν τῇ Ἀλεξανδρείων χώρῃ, ut tom. 1 p. 263, modo *Ἐρμουπόλειος μικρῶς*, sicuti in Epist. ad Antiochen. p. 776, nuncupat.

Ibid. *Μανηλαΐτης*] vicina erat Schedis, unde Agatho-

daemon *Σχεδίας και Μεγελαιτων* episcopus in epist. Athanasii ad Antiochen. intellige autem nomen Menelaïten: nam urbs Menelaus. si tamen urbem esse velis, Iustinianus Edit. 13 c. 18 auxilio erit. Schedia prope Chacreu mansionem, de qua Itin. Ant. p. 154, erat. Schol. Nicandri Theriac. 623: *Σχεδία δὲ πόλις Αἰγύπτου, πλησίον Χαιρείου.* adde l. 3 Maccab. c. 4 11, ubi Latinus interpres Schediam videre non potuit.

399, 7. *Μέτηλις*] recte L. Holsteinius correxit. aberat haud longe Alexandria Stephano auctore. numi *METHAL-*των sunt apud Harduinum et Vaillantium, ac episcopus Macarius *Μετηλιτών* in Ephesino concilio p. 531.

Ibid. *Βούτος*] haud longo intervallo semota fuit ab ostio Sebennitico, *Βουτώ* quoque, uti Epiphonio tom. 1 p. 1092, Aegyptiorum more dicta. Theonas episcopus *Βουτιτών* subscribit Synodo Constantinop. sub Gennadio apud Lambecium Bibl. Vindob. 8 p. 423, Ammon *Βουτητών*, levi vitio, Ephesinae p. 531.

Ibid. 8. *Κάβασσα*] *Κάβασσα* Ptolemaeus, et *KABACI-*των numi. Theopemptus *Καβάσων*, pro quo ms *Καναάσων*, nomen Ephesino concilio p. 531 et Chalcedon. p. 127 adscripsit.

Ibid. *Σάϊς*] ita codex Lugdunensis. nobilem hanc cognominis nomi urbem Nicander Theriac. 567 *Σάϊν αἰθαλόεσσαν* appellat, ubi scholiastes, *Σάϊς*, inquit, *πόλις Αἰγύπτου, γέμουσα ἰπποποτάμων· αἰθαλόεσσαν δὲ φησιν, ἐπεὶ μελανόγειός ἐστι.* incolae *Σαίται*, ut ab eiusdem nominis in Thracia civibus distinguantur. Vita Arati in Uranolog. Petavii p. 184: *καὶ γὰρ Σάϊς πόλις ἐστὶν ἐν Θράκῃ, καὶ ἕτερα ταύτῃ ὁμοῦσμος ἐν Αἰγύπτῳ· ἀλλ' ἀπὸ μὲν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ αἱ πόλεις Σαίται καλοῦνται, οἱ δὲ τῆς Θράκης Σάϊαι.*

Ibid. *Ναύκρατις*] in eodem erat nomo, flumini accubans. Esaias *Ναυκρατιτών* synodo Constantinop. sub Gennadio apud Lambecium Bibl. Caesar. 8 p. 423 subscripsit.

Ibid. *Ἄνδρων*] habet Ant. Itin. p. 154. Carolus a S. Paulo in Athanasii ad Antiochenos epist. p. 776 *Andromenam* appellari censet, errore ridiculo. memorantur inibi *Ζωϊλός Ἄνδρῳ, Μηρῆς Ἀντίφρων* episcopi: hinc *Andromenam* extruxit, ut Benedictini pridem monuerunt. vide Xenophontem Ephes. l. 41.

Ibid. *Νικίου*] vide Ant. Itin. p. 155. episcopus *τῆς Νικισίων* est in Synodica Gennadii apud Lambecium.

Ibid. *Ξοῖς*] urbs insulam in nomo Sebennytico insidebat, Orac. Sibyll. l. 5 p. 307 *Ξοῖς* dicta:

Θροῦς καὶ Ἡοῦς θλίβεται καὶ κόπτεται βούλη
Ἑρακλέους τε Διός τε καὶ Ἑρμείου.

qui versus, si in prioris sine *Bouia* scripseris et posteriori addideris, ne claudicet, πόλεις, melius decurrent pluresque Aegypti comprehendent urbes.

399, 8. *Θραυύτης*] *Θράγωνις* rectum videtur: certe Athanasius epist. ad Antiochen. p. 776 Agathum ait antistitem *Θραγώνεως καὶ μέρους τῆς Ἑλεαρχίας τῆς Αἰγύπτου* fuisse, quibus pariter, ubi quaerenda sit, indicavit. in *Liberati Breviario* c. 14 memorantur Athanasius episcopus *Bustir* et Nestorius *Phragoneos* et Auxonius *Chabasencensis*, quorum medius *Phragoneos*, ultimus *Cabasensis*, de cuius urbe ante, verius appellabitur. *Θραγονέας* sive *Φλαγονέας* (variant enim mss) praesul adfuit concilio Ephesino. vide p. 439 et 530.

Ibid. 9. *Παγγεμόης*] Ptolemaeo *Παγγαμονίς*, Athanasio *Παγγεμουνίς*: episcopum enim in epistola ad Antiochenos Ammonium fuisse ait *Παγγεμουνέως καὶ τοῦ λοιποῦ μέρους τῆς Ἑλεαρχίας*: unde apertum mihi est hanc superiori fuisse vicinam, et in *Elcarohia*, de qua postmodum, positam.

Ibid. *Σεβόνυτος*] *Σεβεννυτός* praestat, sita ad eiusdem nominis fluvium apud Ptolemaeum et Stephanum. Paulus *Σεβεννυτοῦ* subscribit *Synodicae Gennadii* apud *Lambecium* B. Caes. 8 p. 423.

Ibid. *Ἵνουφίς*] *Stephano πόλις οὐκ ἄγνωστος*, Athanasio *Ἵνουφίς τῆς Λύχων* epist. ad Antioch. p. 776, haud scio qua de caussa. de *Tava Itin. Ant.* p. 153.

Ibid. 10. *Κλεοπάτρα*] *Κλεοπατρίς* alia in *Notitia*; quam *Carolus a S. Paulo* prope *Hermopolin* parvam locat, indignatibus et nullo auctore id fieri asseverantibus *Benedictinis* ad tabellam geographicam, quam *Athanasio* addiderunt, neque sane iniuria: quis enim veterum hunc illi locum assignavit? nollem tamen *Cleopatridem* nullam aliam esse atque *Arsinoën*, tanta cum confidentia adfirmassent. *Arsinoën* *Cleopatridis* nomine insignem fuisse, *Straboni* 17 p. 804 accredimus: at ea ab hac provincia longissime abest, sinui *Arabico* apposita. hanc vero cum *Notitiae* agnoscant, et *Κλεοπατρίδος* antistes sit in *Concilio Ephes.* p. 531, distinguaturque ab episcopo *ἐν Ἀρσινόῳ* in *Meletii Breviario* p. 187, haud sane absurde *Cleopatris* eum sibi locum tuebitur. dices τοῦ *Ἀρσινόου* praesulem non urbis *Arsinoës* sed agri vicini fuisse: unde vero probabitur? neque enim sine testimonio in hoc genere cuiquam credimus. addo superioribus, *Cleopatridem* in *Ephe-*

sino p. 429 Ταῦτα et Chalced. p. 127 Busiridi, urbibus huius provinciae, iungi.

399, 10. Κυνώ] haec est ἡ κάτω Κυνώ, a Ταῦτα 30 M. P. remota et Busiri vicina; unde Hermaeon ἐν Κυνῶ καὶ Βουσίρι antistes in Meletii Breviario p. 188. vide Anton. Itin. p. 153.

Ibid. Βουσίρης] praestat Βουσίρις. Zonaras a Diocletiano eversam et imprudentissime Thebis Aegyptiis vicinam tradit: erat enim intra Delta. paria de Diocletiano Acta S. Procopii c. 1 tom. 2 Iul. p. 557. et libros chemicos, ne Aegyptii artis, multis desideratissimae, auxilio sese locupletarent, ab eodem exustos referunt, plane ad Suidae mentem in Διοκλητιανός. Io. tamen Pinius, Actorum interpres, Busirin urbem videre noluit, cum προσῆλθε δὲ καὶ μέχρι Βουσίρεως ad Busiridis usque immanitatem processit vertit. Athanasius in Vita Antonii c. 58 Βουσίριον τὴν τρίπολιν habet, quam nostram esse Acta Chalcedonensia, quibus Athanasius antistes Βουσίρεως τρίπόλεως κατ' Αἴγυπτον p. 188 subscribit, dubitare vetant.

Ibid. Ὠασίς] Ὠασίς. est autem parva Oasis: duas enim Ptolemaeus et Notitia imp. Orient. c. 143 atque alii norunt, tres Strabo 17 p. 813 et Olympiodorus apud Photium cod. 80 p. 191. haec circa Moeridis fuit lacum: fortasse eadem quam Palladius in Vita Chrysostomi p. 195 Ὠασίον τὴν γείτονα τῶν Μαζικῶν, et Ioannes Romanae ecclesiae diaconus in Vitis Patrum c. 12 Oasa, ubi genus est Mazicorum, appellant: Mazyces quippe Marmaricam huic confinem incolebant, Pentapolitanis saepe infesti, ut diximus alibi. Iosephus in Apion. 2 3 ἐν Ὠάσει τῆς Αἰγύπτου Apionem fuisse natum adfirmat, qui cum cap. 4 eundem ἐν τῷ βαθυτάτῳ τῆς Αἰγύπτου editum profitetur, hanc an maiorem Oasis intellexerit incertum reliquit. mirum autem est Mareoten nomum ab Hierocle praeteriri, quem aliae Notitiae et Conciliorum Acta saepe memorant. obiter notabimus ridiculum Corderii errorem, haec Ioannis Philoponi l. 5 de Mundi Creat. c. 5. εὐλειπῆς ποταμοῦ τοῦ Νεῖλου γέγονεν ἡ ἐπίβασίς, καὶ τῆς λίμνης τῆς καλουμένης Μαρίας βάθος οὐκ ἔχουσης πολὺ διὰ τὴν τοῦ ὕδατος ἔνδυσαν, vertentis, contigit aliquando ut Nilī ascensus esset pertenuis, et cum lacus, Μαρίας βάθος appellatus, deficeret propter aquae penuriam. fefellit hominem distinctio male posita: debuerat, cum lacus, Maria dictus, profundus non esset. patebat lacus, supra quem Nitria, monachis olim celeberrima, sese porrigebat, M. P. 70, si Palladius Histor. Lausiacae c. 9 non fallit: nam aliter Pli-

nus N. H. 5 10. addé Euagrium tom. 3 Monument. Coteletii p. 101 et Philonem in Flaccum p. 971.

399, 10. Ἐλεάρχ[α] provinciae aut regionis nomen est, etsi Isaac Ἐλεαρχίας in concilio Ephesino p. 439 et Chalcedon. p. 127 memoretur: ille enim aut Pachnemunis aut Phragonis, quae utraque in Elearchia sedem habuit, antistes fuit. sita provincia sive ea regio erat inter ostia Sebennyticum et Phatnicum: priori vicinam fuisse ex Ptolomaeo 4 5, posteriori ex Diodoro 20 p. 806 apertum est. nomen accepit a paludibus, quae ibi plurimae. Thucydides I 110: Αἴγυπτος δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλεῖ ἐγένετο, πλὴν Ἀμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς ἔλεσι βασιλέως· τοῦτον δὲ διὰ μέγεθός τε τοῦ ἔλους οὐκ ἐδύνατο εἰλεῖν, καὶ ἄμυ μαχιμώτατοί εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἔλειοι. adde Herodotum 2 152. quae omnia cum illas paludes, τὰ ἔλη, in aperta luce ponant, mirabere viris eruditione celeberrimis saepenumero parum animadversas negotium facessivisse, solidamque adeo restitutarum gloriam Hemsterhusio nostro esse relictam: quis enim dubitaverit quin in his Polyaei Stratag. 2 16 κρύψας δὲ τοὺς Αἰγυπτίους ἐν τοῖς Ἐλλησι, παρατάξας προῆγε τοὺς Ἴλληνας, legi ἐν τοῖς ἔλεσι oporteat? aut ambigat Aristidem tom. 3 p. 591 dedisse ἦτε γὰρ Μοίριδος λίμνη καὶ αἱ πρὸς τοῖς ἔλεσι κάτω, καὶ ἡ πρότερον μὲν ὑπὲρ Φάρον νῦν δ' ἐξόπισθεν τῆς Ἀλεξάνδρου πόλεως Μαρία, ἐξ ἀρχῆς τε εἰσι τοῦ Νείλου κόλποι, non, ut nunc editi prae se ferunt, πρὸς τοῖς Ἐλλησι κάτω: id enim multo ineptissimum, quemadmodum etiam p. 612, cum de Nilo κάτω δ' ἐν τοῖς Ἐλλησιν εἰς ἐπτὰ καταβαίνειν, ubi itidem ἔλεσι reliquerat. par ratio est in his scholiastae Aristophanis Plut. 178: οἱ τινὲς καὶ διαπεράσαντες εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐν τινι τῶν τοῦ Νείλου στομάτων ἀνυπλεύσαντες, προσέσχον τοῖς Ἐλλησι. reliquit commentator τοῖς ἔλεσι, tantoque beneficio collegae meo obstrictus, medicam eiusdem manum in plerisque aliis supplex sibi expostulat.

Ibid. Παράλιος] ita mss. L. Holsteinus Πάραλος emendat, cuius praesul in Ephes. Concilio p. 439 Athanasius Παράλον et in Chalcedon. p. 127 Pasmelius Παράλου dicitur, et in Latina versione Parali, etsi Ephesinae synodi interpretes Paralii maluerit. de eius situ, nisi intra Delta fuisse, nihil certi constat.

Ibid. 11. Ἀγούστα] forte Ἀγουσταμνικῆς, quemodo Constantius imperator apud Athanasium Apolog. Arian. p. 174 τοῖς ἐν Ἀγουσταμνικῇ καὶ Θηβαΐδι καὶ Λιβύαις ἡγεμόσι: pro quibus Metaphrastes in Athanasii Vita c. 11 τοῖς ἐν Ταμνικῇ καὶ Θηβαΐδι καὶ Λιβύῃ ἡγεμόσι. perperam diceret,

nisi Nilus Doxopatrius tom. 1 Var. Sactor. Le Moyne p. 223 τὴν πρώτην Σταμνικῆς, ἐν ἣ πρώτῃ μητροπόλις τὸ Πηλοῦσιον et mox τὴν δευτέραν ἐπαρχίαν Σταμνικῆς haberet, suspicionemque. iniiceret seriore aevo Stannicam provinciam pro Augustamnica fuisse usurpatam. Latini Augustamnica et Augustanicam, qua de re Henr. Valesius in Ammian. 22 16, vocitant; Epiphanius Haeres. 73 c. 28 *Αὐγουστονικήν*, Cyrilus epist. ad Atticum p. 205 *Αὐγουσταλικήν*. speculator ἐν τῇ *Αὐγουσταλιανῇ* est in Athanasii eadem Apolog. p. 199, sed is cohortis fuit Augustalianae, cuius Imp. Iustinianus Edict. 13 c. 2 meminit. dicta Augustamnica ab amne Nilo est, quem amnem Augustum nominasse videntur. provinciae correctorem et Notitia imposuit c. 1, estque Isidori Pelusiotae l. 2 Ep. 15 ad Serapionem *Κορρίκτορα*, et plures ad Ausonium correctorem, ut l. 1 ep. 116 et l. 2 ep. 25 et passim.

399, 12. *Ῥινοκόρουρα*] non haec provinciae metropolis, sed Pelusium, ut ex Nilo Doxopatrio vidimus. Plinius extra Aegypti terminos 5 12 Rhinocerura locat. nostro consentiunt Ptolemaeus, Ammianus 22 16 et Hieronymus in Esai. c. 19, omnesque Notitiae. vide Ant. Itin. p. 152.

Ibid. *᾽Οστρακίνη*] recte ita ms Leidensis. haud longe aberat ab urbe lacus Sirbonis, teste Aristide tom. 3 p. 591. plura de ea et Casio ac Pentaschoeno alias.

Ibid. *᾽Αφναῖον*] est in Ephesino p. 439 Hierax *᾽Αφναῖον*, agnoscuntque urbem ceterae Notitiae. Carolus a S. Paulo Itin. Ant. p. 162 Daphno sive Daphnen Stephani eandem arbitratur; cui suspicioni etsi situs nihil obstat, vix se tamen tueri ea poterit, nisi in aliam formam nomen deinceps procusum fuisse appareat.

Ibid. 13. *Γέρρα*] sic prae se mss ferunt. Ptolemaeus Gerrhum et ante eum Plinius 6 29, cognomento Adipson, vocat: Gerra Strabo 16 p. 760, nihil dissidente Peutingerorum Tabula. nostro adstipulari videtur Sozomenus H. E. 8 19: ἀπὸ τοῦ πελάγους ὡδε συμβῆν καιῆσεν εἰς Γέραν, πόλιν μικράν, ἀμφὶ πενήκοντα στάδια τοῦ Πηλοῦσιου ἀφεστῶσαν. verius tamen Gerrhum sive Gerra fuerit, siquidem ἀπὸ τῶν γέρρων, quatenus tabernacula, σκηνάς, notant, nomen acceperint. scholiastes Luciani in *Ἀνάχαρο*. p. 32 edit. Amst.: *Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν καὶ τῶν περιφραγμάτων* (pro Coron. p. 168 ed. Paris.) *καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμψουσιν.* καὶ παρ' Αἰγυπτίους δὲ τὰ κατὰ τὸ Πηλοῦσιον καλούμενον διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστίν, ἐν οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. quibus critici verbis et Gerrhorum positura confirmatur, et id docemur, fuisse ibi

custodes sive praesidiarios milites, qui Aegypti aditus contra hostium incursiones tuerentur. erat Gerrhum loco commodissimo positum, atque ad initium quidem Barathrorum sive voraginem, quae Pelusium versus porrigebantur; quod si ergo cum cura servaretur, ad claustra Aegypti aditus erat hostibus interclusus. de Barathris illis Diodorus 16 p. 444 et Strabo 16 p. 760.

309, 18. *Σέβνα*] *Σέλα*, cuius episcopus Alypius *Σέλης* *ἐπαρχίας Ἀγυουσταμνικῆς* in Ephesino concilio p. 478 dicitur. vide Itin. Ant. p. 171.

Ibid. *Σεθροῖτης*] Straboni in mss *Σεθροῖτης* 17 p. 804. sed nostro accedit Ptolemaeus. cuius nomi metropolis Herculis parva urbs erat. neque alia hic intelligitur: nam in concilio Ephesino modo Theon, ut p. 472, antistes *Σεθροῖτον*, modo *Ἡρακλίου τοῦ Σεθροῖτον*, quemadmodum p. 531, dicitur. Pelusio Itin. Anton. M. P. 22 separat.

Ibid. *Ἡφαιστος*] Ioannes *Ἡφαιστίου Ἀγυουσταμνικῆς* subscripsit Ephesino concilio p. 471.

Ibid. *Πανίθουος*] adscripsit L. Holsteinus *Πανίφουος*, *Πανείφουος* et *Παναίφουος*. Ptolemaeo dicitur *Πανίφουος* metropolis nomi Neut, Ephesino concilio p. 478 *Πανίφουος ἐπαρχίας Ἀγυουσταμνικῆς*, et p. 440 *Πανίφουος*. Cassianus Collat. 11 c. 3 oppidum Panephisin appellat, et satis miserabili fuisse conditione prodit.

Ibid. 14. *Πάννις*] ita mss. sed verum *Τάννις* sive *Τάνις* est. Harpocras *Τάνεως* Gennadii Synodicae apud Lambecium Bibl. Caes. 8 p. 423 subscribit. vide Itin. Ant. p. 153.

Ibid. *Θμουῆς*] *Θμουῖς*. Pindarus apud Strabonem 17 p. 802 Mendetem mari apponit, merito castigatus ab Aristide tom. 3 p. 610: *φησὶ γὰρ Αἰγυπτίαν Μένδητα παρὰ κρημὸν θαλάσσης· καίτοι οὔτε κρημὸς ἔστιν οὐδεὶς ἐκεῖ, οὔτε θάλαττα προσηγεῖ, ἀλλ' ἐν πεδίῳ κρημμένῳ ὁ Μένδησιος ἄπας νομὸς οἰκεῖται, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν, ἣν ὀνομάζουσιν Θμουῖν.*

Ibid. 15. *Ἀγυούστα*] *Ἀγυουσταμνικῆς*. post Theodosii secundi tempora haec videtur provincia facta. unam tantam Augustamnicae Notitia imp. Orient. novit, unam etiam Cyrillus in epist. ad Atticum p. 205. praesidem habuisse Hierocli credimus. est Augustamnicae praeses in l. 34 c. Th. de Decurion. et apud Athanasium Apol. contra Arian. p. 174; qui toti Augustamnicae, nondum in duas distractae, sub Constantio imperavit. post dein sub Arcadio eadem correctorem, et ex Isidoro ostendimus, habuit. ubi vero ex una binae sunt creatae Augustamnicae, prima correctorem, secunda, uti olim, praesidem, cui pareret, uacta est.

399, 16. *Λεοντώ*] πόλις *Λεόντων* Ptolemaeo circa Busiriticum amnem, unde eius in Ephesino concilio p. 474 episcopus Metrodorus *Λεόντων* dicitur. nec damnandum tamen nostrum est, quod formam Aegyptiam praefert, et receptum satis est. Xenophon Ephesius 4 p. 56: *διαλθόντες μὲν δὲ ταῦτα ἐπὶ Λεοντῶ ἔρχονται πόλιν*. sic enim ingeniosissima vulgatum ταῦτα Ti. Hemsterhusius refinxit. Nilus Doxopatrius (tom. I Var. Sac. Le Moyne p. 223) τὴν *Λεοντῶ* metropolin Augustamaicae secundae esse ait. vide Itin. Ant. p. 153.

Ibid. *Ἀθριβίς*] fuit in cognomine nomen, non multo a Leonum urbe dissociata spatio apud Ptolemaeum. habet etiam Palladius Hist. Laus. c. 25, ubi maximopere vellem ab Io. Meursio nihil fuisse adscriptum *πρὸς τῆς Ἀθριβίου πόλιν*; ex qua sectam Muhammedis prodiisse Zonaras Cedrenus Constantinusque imperator prodidere: ea enim ab Athribe hac multo est diversissima, quippe in intima Arabia posita: non aliam enim esse ac Medinam, quae Iatrib olim, certissimum est. vide Iac. Golium in Alfergan. p. 97. de Heliopoli sive *Ἡλίου* Ant. Itin. p. 169.

Ibid. *Βούβαστος*] apposita fuit Bubastico fluvio, a Diana, quae Aegyptiis *Βοίβασις* apud Herodotum 2 137, id nominis sortita. Hermon τῆς *Βουμαστικῶν* pro *Βουβαστικῶν* est in tom. 3 Maii Act. S. p. 71.

Ibid. *Φάρζιθος*] rectum est *Φάρβαιθος*, ut Ptolemaeus et Stephanus, aut *Φαρθητος*, quomodo Strabo et Epiphanius in Expos. fidei c. 12 p. 1093. sedem urbs inter Bubasticum et Busiriticum amnes habebat.

Ibid. *Ἀραβία*] intelligitur nomen Arabicum circa Bubasticum fluvium Arabiam versus protentus. ceteroqui et alia Arabia cognomini sinui confinis et in Aethiopiam pertingens in Aegypto erat. nobilis ea est marmore porphyrite, cuius ibi metalla, sed et aridissimo solo atque arenis infamis apud Aristidem tom. 3 p. 587. atque hic, puto, fuit *πορφυριτης τόπος*, cuius Palladius Hist. Laus. c. 42 meminit, et eremus Porphyrio, quam ab oppidis aut habitabili terra septem mansionibus vel eo amplius separatam Cassianus de Spir. Acediae 7 24 prodit: bene enim illi in eremi descriptione cum Aristide convenit. id vero mirum accidit, Babylonem ab Hierocle in hac provincia negligi, satis sua aetate celeberram ab Arabico sinu, si iumentis sarcinalibus iter ingrederentur, intervallo quattuor dierum, quod tamen expeditus eques unius diei et noctis decursu absolvere poterat. hoc Io. Philoponus de Mund. Creat. 4 5 his verbis, quae Corderius non

L. Holsteinio: saepius enim vidimus seu consulto seu librarium negligentia metropoles aliis fuisse postpositas.

399, 19. Ὀξύρυγχος] haec provinciae metropolis est apud Nilum Doxopatrium p. 223 tom. 1 Var. S. Le Moyne. urbs erat amplissima et incredibili monachorum frequentia celebris; qua de re Rufinus ad Ant. Itin. p. 157 a me appellatus, et maxime Paradisus seu Hist. Monach. Aegypti tom. 3 Monum. Cotelerii p. 175.

Ibid. Ἡρακλέως] Ἡρακλέους voce πόλις subintellecta. Ephesino concilio 531 ἢ ἂνω Ἡράλεια, et Ἡρακλειωτῶν πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ut p. 474 dicitur. in eius vicinia natus fuit Antonius, monachorum parens, cuius vitam Athanasius nobis reliquit. Sozomenus H. E. 1 13: ἐγένετο δὲ οὗτος Αἰγυπτίος τῷ γένει, τῶν εὐπατριδῶν ἀπὸ Κομᾶ· κόμη δὲ αὐτῆ ὁμοῦ Ἡρακλείας τῆς παρ' Αἰγυπτίους ἄκρασι. sic edidit H. Valesius, secutusque coniecturam, qua Heracleam minorem a Sozomeno signari arbitratur, vertit: fuit hic Aegyptius, ortus genere nobili in vico Coma. est autem hic vicus iuxta Heracleam, urbem Aegypti, quae cognominatur minor. ego aliter sentio, et maiorem Heracleam indicari opinor. invenerat vir egregius in codice Fuketiano τῆς παρ' Αἰγυπτίους Ἀρκασί: unde colligas fuisse Arcadam aut Arcadiae ibi mentionem. idem confirmat Nicephorus, qui ex Sozomeno habet ὁμορος δὲ αὐτῆ Ἡρακλεία τῶν παρ' Αἰγυπτίους Ἀρκαδίων. forte ergo verum fuerit, κόμη δὲ αὐτῆ ὁμορος Ἡρακλεία τῆς παρ' Αἰγυπτίους Ἀρκαδίας. certe articulus τῆς Fuketiani ms hoc requirit: posses ceteroqui, si τοῖς παρ' Αἰγυπτίους Ἀρκασί aliorum codicum retinendum censeas, praepositionem addere atque ἐν τοῖς x. λ. legere, sententia eadem. alterutrum prorsus necessarium est.

Ibid. Ἀρσενοῦτης] ita codex Leidensis. intelligit Arsinoën et nomum ad occasum insulae Heracleoticae, cuius episcopus Andreas Ἀρσενοῦτον in epist. ad Antiochenos p. 776 ab Athanasio memoratur.

Ibid. Θεοδοσιούπολις] habent eius episcopum Acta conc. Chalcedon., cumque is pro Arsinoita antistite subscribat, urbs Arsinoae vicina fuisse videtur. forte statio Ptolemais apud Ptolemaeum id nominis a Theodosio est sortita.

Ibid. Νικόπολις] L. Holsteinius Νειλόπολις corrigit, rectissime, me arbitro. fuit sane Nicopolis in Aegypto, sed Alexandriae vicina apud Iosephum B. Iud. 4 11 § 5, a qua longius discessimus. Nilopolis erat in insula Heracleotica, cuius episcopus Ephesino p. 531 Eusebius Νειλουπόλιως cum ceteris Aegyptiis nomen adscribit.

399, 90. Ἀφροδιτώ] forma haec Aegyptia est, ut *Αφροδιτώ, Αφρώ*. Ptolemaeo Ἀφροδίτης πόλις. Chrysarius Ἀφροδιτῶν Ephesino p. 439. vide Ant. Itin. p. 168.

Ibid. Πέμφις] Μέμφις. quam urbem cultu Apis famosam olim fuisse constat; de quo cum omnia iam sint vulgata, circumspiciamus tamen ecquid lucis obscurioribus Lucani verbis de Achoreo adferri possit 8 477: *haec genuit custos Nili crescentis in arva, Memphis vana sacris: illo cultore deorum lustra suae Phoebes non unus vexerat Apis.* in illis enim, qui Apis lustra suae Phoebes vehere dicatur, vix intelligas. equidem, cum in Regio ms et uno Pulmanni Oendorpius *duxerat* offenderit, *luxerat* maluero, ut Apis lustra suae Phoebes, quibus sacerdotum in fonte mersus caecabatur, luxisse perhibeatur; idque mihi propterea arrisit quod sacra illa summo cum luctu Aegyptii obirent; unde Tibullus 1 8 27: *te canit atque suam pubes miratur Osirim barbara, Memphitem plangere docta bovem*, et Statius, simili metaphora, Theb. 1 265: *et aerisoni lugentia flumina Nili* neque oberit coniecturae luctus bovi tributus, siquidem poetae id sibi licere arbitrantur. idem Statius Theb. 5 334: *regemque peremptam ipse ager, ipsi amnes et muta armenta queruntur.* etsi autem Lucanus id mihi voluisse videatur, ultro suspicionem, ubi meliora fuero edoctus, damna; neque tamen eripi mihi patiar praesidium, quod his Ammiano veniet. scribit 22 14 Apin Lunae fuisse sacratam, meritis propterea Salmasii in Solin. p. 311 castigationem: *quod contra omnes est*, inquit, *qui ὁμοθυμαδὸν Apin Osiridi, id est soli, dicatum dixerunt.* atqui Lucanus Phoebe sive Lunae Apin evidentissime adscribit; et Porphyrius apud Euseb. Praep. Evang. 3 13: *Σελήνη δὲ ταῦρον ἀνίστασαν, ὃν Ἀπιν ἐπονομάζουσι.* nunc e diverticulo in viam atque ad Latonae urbem.

Ibid. Αίτιους] Αητιῶς, unde Isaac ἐκ Αητιῶς in Meletii Breviario p. 187. vide Ant. Itin. p. 156.

Ibid. Θεβαΐδος] unam Thebaidem Aegyptus Constantii imperatoris aetate habebat, ut ex eius epistola apud Athanasium tom. 1 p. 174 videas. Notitia imp. Orient. c. 1 unam quoque novit. secta postea in duas est, quarum Iustinianus Edicto 13 c. 22, praesidibus subditarum, meminit.

Ibid. 22. Ἐρμούη] ita ms Leidensis, alii Ἐρμούη, male omnes. Ἐρμούηλις vero nomine fuit, quam *μεγάλην* vocabant, ut ab altera, quam supra tetigimus, discernent. Genadius Ἐρμουπόλεως *μεγάλης* adfuit Ephesinae secundae Synodo, estque in Chalcedonensi p. 127. vide Itin. Ant. p. 127. sequentem legere non recorder.

300, 22. Ἀντινὸς] sic et Moschus in Prat. Spirit. c. 37 et Rufinus in Vit. Patrum c. 12: *vidimus et alium senem venerabilem, Eliam nomine, in finibus civitatis Antino, quae est metropolis Thebaidis.* Palladius Hist. Laus. c. 85 et 87 πόλιν Ἀντινόου vocat. plura ad Itin. Ant. p. 167.

Ibid. Ἀκούαα] ita schedae Leidenses. Holsteinus Φάκουσα emendat, et ms Κάσος legere admonet; cui adstipulari, etsi magnopere velim, non possum. Phacusa vicus erat, Stephano teste, Aegyptum inter et Arabicum mare, sive, ut Ptolemaeus, metropolis nomi Arabiae. praeterea Strabo 17 p. 805 fossae Ptolemaicae, quae ex Bubastico amne in sinum Arabicum erat perducta, a Phaccusa (sic enim appellat) initium esse adfirmat. quae omnia Phacusam in Augustamnica prima fuisse et longissime hinc semotam indicant. verum est Κούσαι, unde Cusis Itin. Ant. p. 157, quod adi.

Ibid. 23. Λύκων] si πόλις addatur, bonum erit: ceteroqui Λυκὼ Aegyptiorum more dici assolet, ut Palladio Hist. Laus. c. 41 et Cassiano de Instit. Renunt. 4 23: *primum abbatem Ioannem, qui commoratus est iuxta Lyco, quod est oppidum Thebaidos.* et Collat. I c. 21. adde canonem Theophili apud Bevereg. tom. 2 p. 371, et quae ibi Balsamon. Cusis M. P. 36 Itin. Ant. dissociat.

Ibid. Ὑψηλῆ] hoc manu exaratus liber, qui Lugduni in Batavis est, probat. Athanasio Apolog. c. Arian. p. 185 Ὑψηλιτῶν πόλις, Eriphanio Haeres. 66 c. 2 Ὑψηλὴ πόλις οὐτῶ καλουμένη περὶ τὴν Θηβαΐδα. vide Ch. Cellarium G. A. 4 1 p. 70, et de sequenti Itin. A. p. 156.

Ibid. Ἀντίου] pro Ἀνταίου, solemnī recentioribus more, ut ad Anton. Itin. vidimus. caussam nominis locique situm Diodorus 1 p. 18 signat, γενέσθαι inquiens τὴν μάχην παρὰ τὸν ποταμόν, πλησίον τῆς νῦν Ἀνταίας κόμης καλουμένης, ἣν κείσθαι μὲν λέγουσιν ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἀραβίαν μέρει, τὴν προσσηορίαν δ' ἔχειν ἀπὸ τοῦ κολασθέντος ὑφ' Ἡρακλείους Ἀνταίου, τοῦ κατὰ τὴν Ὀσίριδος ἡλικίαν γενομένου. Rhodemannus vicum vertendo in parte quadam Arabiae collocans, haud sane attendit rem in Aegypto esse gestam. posita urbs sive vicus ad orientem erat Nili, ut Ptolemaeus quoque docet; quem tractum Arabiae vicinum faciunt. vide Itin. Ant. p. 164, et de Πανός (sic enim recte ms Leidensis) urbe p. 166.

Ibid. Ὀάσις μεγάλη] Ὀάσις μεγάλη, uti Socrati H. E. 2 28 dicitur. Athanasio ἢ ἄνω Ὀάσις Hist. Arian. p. 367 et μεγάλη Ὀάσις Apolog. ad Constantium p. 316. siccam et exiliis famosam fuisse praeter alios Diodorus Tarsensis apud

Photium cod. 223 p. 671 docet. Zonaras, qui in Theodosio secundo Oasin Arabiae regionem ait, errorem excusare non poterit.

399, 25. ὑπὸ δούκα] unum Constantii imperatoris tempore Aegyptus ducem habebat, qui rei militaris curam ageret. Athanasius Hist. Arian. p. 394 modo λαμπρότατον δούκα, modo στρατηλάτην, ut Apolog. ad Constantium p. 310, appellat. postea duo constituti sunt, alter Thebaidos, Libyae alter, cuius utriusque Notitia imp. Orient. c. 1 et l. ult. c. de Divers. Offic. meminit. Iustinianus dein Edicto 13 c. 22 duas Thebaidas uni duci mandavit, eique utriusque provinciae praesides parere iussit.

Ibid. 26. Πτολεμαῖς] haec est Ptolemais Hermi. Ἐρμίον Πτολεμαῖς non apud Ptolemaeum tantum sed et Theodorum Meliteniotam Prooemio in Astronom. tom. 9 Bibl. Graec. Fabricii p. 212. Zosimo ἡ κατὰ τὴν Θηβαΐδα Πτολεμαῖς 1 71. auctor l. 3 Maccab. c. 7 17 Ptolemaidem habet, quae ex loci ingenio ῥοδοφόρος dicebatur: nostrane an statio Ptolemais in Arsinoïta nomo sit, non temere dixero. de Diospoli Ant. Itin. p. 159.

Ibid. Τέντυρα] lege Τέντυρα. vide ibidem.

Ibid. Μαξιμιανούπολις] nomien a Maximiano Hercules impetrasse videtur. in Meletii Breviario p. 187 Μαξιμανούπολις vitiose dicitur. adde Notit. imp. Orient. c. 143.

Ibid. Κώπτος] Κόπτος, Xenophon Ephes. 4 p. 56 Κόπτον τῆς Αἰθιοπίας πλησίον vocat, et frequentia mercatorum in Aethiopiā Indiamve cogitantium celebrem ait. Statio Theb. 1 265 Mareotica Coptos, satis audaci figura. quae vero illic a Lactantio de Iside notantur, plenius scholiastes Luciani tom. 2 p. 35 exponit.

Ibid. 27. Φίλαι] rectum est Φίλαι, de quibus Ant. Itin. p. 164.

Ibid. Διοκλητιανούπολις] est in aliis quoque Notitiis condita videtur, cum Diocletianus in Achilleum arma moveret et Aegyptios in ordinem cogeret: tum enim varia per hanc provinciam castella excitavit, de quibus Io. Malala tom. 1 p. 409.

Ibid. Ἐρέσβυθος] vereor vehementer ut se tueri hoc possit. nusquam, quod quidem sciam, eo nomine urbem in Thebaide inveni; et nisi me omnia fallunt, Ἐρμονθίς, de qua Itin. Ant. p. 160, erit.

Ibid. Λάττων] Λάτων, quamquam et Λάττων in Vita S. Pachomii c. 7 § 52. Latopolis est, ad Itin. Ant. satis illustrata.

399, 27. Ἀπολλωνίας] Ἀπόλλωνος, uti aliae Notitiae malunt: Ptolemaeo magna Apollinis urbs, Itin. Ant. Apollonos superioris et Notit. imp. Orient. c. 143. mox Ὀμβροι lego.

Ibid. 29. Αἰβύης τῆς ἄνω] superior Libya Notit. imp. Orient. c. 1, ubi et praesidem habet, obvium quoque in Actis S. Lucii apud Lambecium l. 8 p. 206 Bibl. Vindeb. et Athanasii Apol. cont. Arian. tom. 1 p. 174.

Ibid. 30. Σώζουσα] huius antistes Zosimus Σωζούσης concilio Ephesino secundo inter Acta Chalcedonensia p. 127 subscripsit. Σώζουσα τῆς Πενταπόλεως dicitur Epiphanio Haeres. 73 c. 26, satis recte: nam Libya superior Pentapolin complectitur.

Ibid. Κυρήνη] nobilissima olim urbs Synesii aetate deploranda erat conditione, prorsus neglecta et in ruinam pro-cumbens; unde orat. de Regno p. 2 meritissimo imperatoris opem implorat, πόλις Ἑλληνίς, inquit, παλαιὸν ὄνομα καὶ ἐν αὐτῇ μυρία τῶν πάλαι σοφῶν, νῦν πένης καὶ κατηφῆς καὶ μέγα ἐρείπιον, καὶ βασιλέως δεόμενον, εἰ μέλλει τι πράξειν τῆς περὶ αὐτὴν ἀρχαιολογίας ἐπάξιον. plura in Ant. Itin. p. 68. portu utebatur Phycunte, de quo praeter Ptolemaeum idem Synesius epist. 51: ἄραντες ἐκ Φυκούντος ἀρχομένης ἐώας, δειλῆς ὀψίας τῷ κατ' Ἐρυθρὰν κόλπῳ προσέσχομεν. ubi male de mari rubro D. Petavius cogitavit, quod fortasse in altera editione correxit. scribi debet Ἐρυθρόν, quo nomine locum maritimum in Pentapoli Ptolemaeus habet et Synesius ipse epist. 67. adde epist. 100.

Ibid. Πτολεμαῖς] provinciae est metropolis apud Syne-sium epist. 67 et Nilum Doxopatrum p. 223. non longe ab-erat Barce, quae festinanti manum iniicit. puto eam in ani-mo atque oculis fuisse scriptoribus vetustis, qui Iacobi Maio-ris exitum descripsere; quod ut pateat, ipsos audiamus. Isi-dorus, seu quis alias auctor, in libro de Vita et Obitu San-ctorum, hic ab Herode, inquit, tetrarcha gladio caesus oc-cubuit, sepultus in arce Marmaria. sic ms Iesuitarum Ant-werpiensium praefert, ut ipsi profitentur tom. 6 Iul. p. 85. alii codices, quos Mariana in disputat. de Adventu S. Iacobi in Hispan. c. 7 inspexit, in arce aut arca Carmarica, Mar-marica, Marmorica, Achimarmarica edunt; Martyrol. vet-us tom. 3 Anecd. ed. Martene p. 1549 in Acaia Marma-rica. e quibus mirificis lectionibus Hispani scriptores multa comminiscuntur, ut Iacobum intra suae regionis fines tumulatum fuisse vincant. Mariana arcam marmoricam effingit, in quam Iacobus fuerit illatus, prorsus, ut de vocabulo sileam, contra

scriptoris mentem: solet enim locum, in quo viri pietate illustres fuerint sepulti, apponere. aliud ergo Maurus Castellus Ferrerius et Gaspar Sanctius apud exstructores magni operis Sanct. tom. 6 Iul. p. 14 inde eruerunt, opinati Tamaricam rectam esse; Tamaricam autem Gallaeiae esse partem, quam Tamarici apud Melam 3 1 olim habuerunt; quod posterius ut verum esse demus, magna tamen differentia inter Tamaricam et Marmaricam sese offert: et quae arca illa sive arx Tamarica? aut ubi tandem lecta? enimvero si partium seposito studio rem ipsam consideraveris, quid magis Isidori verbis accommodatum esse potest Barce Marmarica? praesertim cum Freculphus tom. 2 l. 2 c. 4 Iacobum intra Marmaricam, et Anonymus scriptor operibus Oecumenii praepositus ἐν πόλει τῆς Μαρμαρικῆς sepultum fuisse tradat, librariiue in Marmaricae vocabulo saepe peccarint turpiter, ut Ios. Simlerus et H. Surita in Ant. Itin. p. 70 monuerunt. dices Graeculum illum esse nullius fidei et multa perperam miscere; neque ego negavero: satis tamen indicat de Marmarica se aliquid inaudivisse, non de Tamarica, neque de arca marmarica. probe vero Barcen Marmaricam appellari nemo facile negaverit, qui Marmaridas a Paraetonio ad Syrtin usque maiorem porrectos fuisse e Plinio 5 5 didicerit.

399, 30. Τρύχηρα] imo Τρύχεια. vitiosum urbis huius nomen est in Diodoro Siculo 18 p. 605: μετὰ δὲ ταῦτα Σαυσησας, καὶ τὴν πόλιν τὴν ὀνομαζομένην Τάριχα ἐκπαλιουργήσας. lege Τρύχεια, quorsum res ipsa et mss variantes scripturae ducunt, et vide Anton. Itin. p. 67 et schol. Pindari Pyth. Od. 4, ubi Cyrenae huius originem vindicat. de sequentibus duabus Itin. Anton.

Ibid. 31. Λιβύης τῆς κύριας] Athanasius τὴν ἑγγιστά Λιβύης appellare solet, ut epist. ad Antiochen. p. 776. cum Hierocle Notitia imp. Orient. c. 1 facit, quae eius etiam administrationem praesidi, sicuti Imp. Iustinianus Edicto 13 c. 17, committit.

400, 1. Παραετόνιον] Libyae hinc initium sumit Iustinianus Edicto 13 c. 18. Lucanus Syrtibus appositum fuisse videtur censuisse, cum 3 295 canit usque Paraetonias Eos ad litora Syrtes, haud dubio perperam: longe enim Syrtes a Paraetonio distabant. tamen, quasi certus huius opinionis, et alibi Syrtes Aegypto paene iungit, veluti 7 444: Syrtibus hinc Libycis tuta est Aegyptus, et 540: et vada testantur iunctas Aegyptia Syrtes.

Ibid. Ζωγοζαγούλης] L. Holsteinus in Caroli a S. Paulo Geograph. 8. duabus vocibus Ζάγρο Ζάγυλις legen-

dum aut duas illas urbes in unam deinceps coaluisse arbitrat; quod et mihi arrisit. Philocalus *Zayύλεων* antistes est in concilio Chalcedon. p. 127, et apud Lambecium Bibl. Vindeb. 8 p. 423 Maximus *Zayύλεως* Gennadii Synodicae subscribit. Athanasius ad Antiochen. 767 Marcum *Zύγγρων τῆς ἔγγιστα Λιβύης* memorat. Ptolemaeo utraque est *κώμη* vicus, non longo quidem inter se intervallo, nec iuncti tamen artissime.

400, 1. *Πιδονία*] *Πηδωνία* et Ptolemaei prope Cata-bathmon parvum; atque haud scio an hinc fuerit Apollon *Πιδωνίας* in Synodica Gennadii.

Ibid. *Ἀντίφρω*] eidem Synodicae Apollon *Ἀντίφρων* subscribit. *Ἀντίφραι* Straboni, qui 17 p. 799 non longe a mari locat.

Ibid. *Δάρκω*] haec provinciae fuit metropolis, nisi Nilus Doxopatrius fallat, certe corruptus cum urbem *Δαρκίω* p. 223 vocat. plura Ant. Itin. p. 69.

Ibid. 2. *Ἀμμωνιακή*] recte ita ms Lugdun. non alia est ac Ptolemaei *χώρα Ἀμμωνιακή*, coeli solique siccitate aspera. Athanasius *Ἀμμωνιακήν τῆς Λιβύης* Apol. ad Constantium p. 317 appellat, et ex illis episcoporum frequentem fuisse tum eo loco tum Histor. Arian. p. 387 significat. fortasse et huc pertinet Oasis Strabonis, quam prope Ammonis oraculum collocat. recte sane Ammoniacae appellabitur.

Ibid. 6. *Εἰσὶ τῆς δύσεως*] haec et quae sequuntur, a ms Leidensi exulant, hanc clausulam addente, *τέλος τοῦ καταλόγου πασῶν τῶν ἐπαρχιῶν καὶ πόλεων τῶν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει, διοικουμένων*: quae mihi multo quoque iustior et verior illis videtur quae L. Holsteinius ex suis codicibus excerpsit: neque enim commode occidentis imperio ab Hierocle provinciae tribuentur, quae ipsius aetate amissae prorsus erant; cuiusmodi ple-raeque sunt quas subiunctas vides.

Ibid. 7. *Γαλήνων*] *Γάλλων* aut *Γαλατῶν* aut *Γαλλιῶν* oportuerat.

Ibid. 8. *Σπανίων*] solenni more pro *Ἰσπανίων*. ita Paulus epist. ad Roman. 15 28 *τὴν Σπανίαν*, et Galenus *περὶ τροφ. δυναμ.* 2 p. 328 *κατὰ τὴν Ἰβηρίαν τε καὶ Σπανίαν ὀνομαζομένην*, et Athanasius *τὸν τῶν Σπανίων Ὅσιον* nuncupat. similiter *Σπάνιοι Ἴπποι* apud Apsyrum Hippia. c. 115, et Melane *τὸ γένος Σπάνη* in Hist. Laus. Palladii c. 65. adde Salmasium in Spartian. Hadrian. c. 1, et Io. Rhodium in Lexico Scriboniano.

Ibid. *Βρισηάμων*] *Βρισηάνων* scribere voluit.

400, 9. *ἑπαρχία Συκελίας*] has tres ad Italiam pertinere L. Holsteinius margini adscripsit, eaque ratione numerum VII provinciarum rotundari; quod uti verum est, ita scriptorem id voluisse dubites: ea enim si homini opinio fuit, cur Italiae tres has provincias non addidit? putem hoc auctarium non unius esse auctoris, novisque accessionibus in hanc formam a diversis fuisse exstructum. certe dignum non est quod nos multum, metam tandem assecutos, moretur.

INDEX GRAMMATICUS

LIBRORUM DE THEMATIBUS ET DE ADMIN. IMPERIO.

- Ἄββα* 268, 11.
ἀγραριον 233, 14. 235, 18.
ἀγραριότης 242, 7.
ἀληθινός 72, 2.
ἀλλόπιστος 86, 12.
ἀλωθείσης τῆς νήσου 214, 5.
ἀμειτασάλευτος 202, 24.
ἀνάγειν 186, 15. 188, 5. 211, 14. 213, 15. 222, 1. 229, 16.
ἀναπαῖνας 247, 20. 265, 1.
ἀναφορά 211, 15. 222, 7. 230, 4.
ἀνόναι χίμαι 251, 22.
ἀποσκαλώνειν 78, 20.
ἀποσώσται 72, 17.
ἀρχιδιάκων 138, 23. cf. *ὁ ἔγγων*.
ἡ ἀρχοντία 145, 15. 18.
ἀρχοντόπουλος 157, 2. 11.
ὁ ἀρχων τῶν ἀρχόντων 183, 16. 187, 16. 191, 16. 192, 6. 25. 193, 18.
ἄς 201, 11.
Ἀσιάρχης 22, 15.
αὐγουστιακός 238, 9.
αὐγουστιατικός 242, 6.
βαγεύειν 236, 10.
βαλιστάριος 251, 22.
βάλλειν κραυγὴν 254, 21.
βαλτώδης 123, 4.
βάνδα 225, 7. 17.
βαρύπλους 43, 15.
βασilikός 184, 8. 214, 22. 220, 6. 270, 3.
βερζήτικον 181, 2.
βήσαλον 138, 4. 178, 13. 260, 16.
βόανος 145, 9.
βόεβαδος 168, 5.
βολαίς 154, 18.
βουκελλάριος 28, 2.
βούκελλος 28, 4.
βραδέστιρον 259, 10. *ταχίστιρον* 264, 4.
βυρσάρια 270, 19.
γένειεν 136, 8.
γούνα 155, 4.
δαρμός 241, 11.
δεξιά 250, 3. 6. 251, 10.
δευτεροελάτης 238, 15. 239, 11.
διαδέξασθαι τινα successoris dare alicui 230, 13. 241, 10.
διακράτησις 205, 14.
διασώσται 72, 11.
διαφύρωσ subinde 182, 17. 192, 21.
διβάριον 125, 2.
διέγερσις 238, 3.
δόμα 233, 3.
δόρυ 237, 12.
δουκάτον 125, 9. 225, 1.
δρομώνιον 233, 9.
ἔγγων 175, 9.
ἐγγόρηγος 138, 5.
ἐγγυλιασμένος 138, 9.
εἰδοῦσα 259, 22. 265, 7.
εἰληματικός 137, 22. 138, 11. 139, 10. 23.
ἐκπλάγιοι 165, 17.
ἐλώνες 146, 7.
ἐμβλήσκεισθαι 77, 6.
ἐνορδίνως 103, 21.
ἐνταλματικῶς 184, 10.
ἔξουδίνημα 30, 7.
ἔξουσιαστής 201, 7. 206, 21.
ἔξουσιοκράτωρ 80, 4. 12.
ἐπικουτζουλον 232, 11.
ἐρημόκαστρον 140, 9. 146, 6. 162, 17. 167, 7.
ζάπανον 73, 20.

- ζάκαρος 170, 15.
 ζουπαρία 145, 6. 146, 1.
 ζυγή 232, 19.
 θέλις — θέλις 117, 18.
 θέμα 12, 14.
 θήσαστες 252, 22.
 ιδιοκάβαλλος 269, 13.
 ιδιοκρατεῖν 114, 5.
 ιδιοκρατορία 58, 8.
 ιδιόχειρον 149, 14.
 ἰνδικτιών 55, 9.
 ἰππάριον 243, 7. 11.
 ἰσα 202, 13.
 κακηνάκιος 84, 3.
 καλοκαίριον 139, 6.
 καματερά παραβία 178, 9.
 καμελαύτιον 82, 11.
 καμηλεύειν 91, 4.
 καρβάνιον 201, 20.
 κασιδίον 255, 5.
 ὁ κατεπάνω 228, 24. 229, 18.
 κατιον 40, 12.
 κελάριος 28, 5.
 κρατάριον 124, 7.
 κλειδίον 208, 5.
 κλεισουριάχης 227, 10. 228, 17.
 κλιβάνιον 237, 12.
 κογγυλευτής 244, 1.
 κομμεικιάριος 190, 20.
 κομμεικίον 208, 3.
 κοντεύρα ἱμάτια 167, 1.
 κονταβεύεσθαι 76, 8.
 κοντοθραι 150, 11.
 κραταιόφρων 33, 20.
 κρικελιοῦδες ψωμίον 28, 5.
 λέσα 238, 23. 239, 5.
 ληστοουργία 33, 12.
 λογαρίου ἀπαίσεις 242, 19. 243, 8.
 λογγίνοι οἱ χιλιάρχοι 13, 3.
 λόγον λαβεῖν 227, 16. λόγῳ 72, 16.
 μακρόκεντρον 235, 4.
 μαγισδίον 102, 1.
 μανίκιον 167, 2.
 μειζότερος 257, 3.
 μενυῖλον 116, 9.
 μεταστασιμάτων 234, 2.
 μητρόδειος 106, 15.
 μινσοῦρια 15, 14.
 μισοποιεῖν 264, 2. 23. 265, 11.
 μονοστράτηγος 16, 9. 34, 7.
 νερόν 77, 13.
 ξενάλια 72, 16. 184, 12.
 ξενιάζειν 150, 23.
 τὸν ὀδεῖνα 179, 2.
 ὀλιγωρεῖν 91, 13.
 ὀμάς 220, 11.
 ὀρθόπλωρος 76, 22.
 ὀδσία 235, 9. 237, 22.
 ὀψίκιον 24, 14.
 ὀψις 68, 16. 72, 16. 204, 11.
 τὸ πάγος 79, 19.
 παιδία κακὰ οἰ Πατρινακτίας 74, 11.
 πακτιῶται 75, 1. 79, 17.
 πακτιωτικός 75, 14.
 πακτιωθῆναι 197, 5.
 παλαιόκαστρον 167, 12.
 παρακλάδιον 78, 23.
 παραπύλιον 257, 11. 259, 13.
 πέραμα 77, 17. 167, 6. 181, 8.
 πειζιμένα 77, 6.
 πέχ 178, 2.
 πιτάκιον 209, 4.
 πλαγτικά 209, 4.
 πλώρα 76, 7.
 πράνδια 72, 1.
 προγκιπᾶτον 120, 24.
 προκεντρον 234, 6. 235, 9.
 πρόδικος 34, 4. 10.
 προπαλιός 224, 7.
 πρόσφυγος 227, 12.
 πρωτελάτης 237, 1.
 πρωτεύων 178, 21. 221, 23. 244, 10.
 πυκτεύειν 134, 13.
 ραπάτιον 207, 24.
 ρηγάτιον 115, 1. 23. 117, 13.
 ριζικατός 75, 21.
 ρικτάριον 124, 15.
 ρούσιος 233, 14.
 σαγγῆται 146, 2. 150, 10. 151, 8.
 σαγγίτα 77, 21. 78, 3.
 σέρβουλα 153, 1.
 σήμεντα 72, 2.
 σθλαβωθῆναι 53, 18.
 σιγίλλιον 219, 22. 220, 12.
 σκαλώνειν 76, 3. 21. 79, 2.
 σιλαβάρχοιτες 131, 7.
 σκουλάτωρ 247, 6.
 σκυλῶν 155, 4.
 σοῦδα 180, 15.
 σταδισμός 18, 6. 66, 10.
 στοιχεῖν φέρονος 95, 17. 100, 13.
 103, 9.
 στρατηγεῖν 200, 9.
 συγκοπή 139, 22.
 συμπενδεριάζειν 86, 2. 87, 19.
 συμπυλιούσθαι 171, 21.
 συμψευδομαρτυρεῖν 91, 14.

- συνάντησις i. q. ἀντισέκωσις 207, 12.
 συνδιατριβή 89, 13.
 συνομιλία 89, 13.
 συνορέτης 154, 5.
 συνταξιδεύειν 198, 15. 204, 18.
 222, 5.
 συντεκνία 157, 5.
 σύντεκνος 156, 10.
 σχολαστικά 232, 19.
 σχολιάζειν 42, 4.
 ταξατεύειν 212, 1.
 ταξάτιων 104, 2.
 ταξάτος 200, 20.
 τετραπέδικος 138, 5.
 τερβουλανός 153, 2.
 τοποτηρησία 225, 11.
 τοῦσμα 224, 19. 225, 14. 226, 1.
 227, 7.
 τουρμαρχάτον 228, 13.
 τραπεύειν 254, 24.
 τροπούσθαι 91, 12.
 ὄλογραφία 139, 21.
 ὑπερεξαρχοντες 201, 8.
 ὑπεροδύσιος i. q. πλούσιος 91, 20.
 φαλκώνιον 155, 3.
 φθάζειν 244, 14. 263, 17.
 φιβλατούρα 251, 11.
 φουσατικῶς 143, 8.
 χαίρεσθαι 264, 17.
 χαμηλός 181, 10.
 χαρίρια 72, 2.
 χειροβολίστρα 245, 21. 246, 3.
 χρεωποιηθῆ αὐτοῦς 73, 22.
 χωρόπολις 207, 24.
 ψυχάρικα mancipia 77, 1. 155, 3.

INDEX HISTORICUS.

- Aaron** Arabum princeps 105, 15.
eius filii inter se de principatu
certant ibid. 22.
- Abara** 228, 22.
- Abares** sive **Avares** 111, 9. 123, 7.
148, 9. a Dalmatis infestati,
Dalmatiam fere omnem occupant
126, 14. 141, 19. 153, 13. 162,
12. a Chrobatibus postea expulsi
144, 3. 148, 9.
- Abasgia** 177, 10. 182, 3. 201, 7.
206, 19.
- Abdelas** Arabum princeps 105, 12.
- Abdelas** Arabum tyrannus ab **Abi-**
melecho principe victus 98, 13.
- Abdelas** Aaronis Arabum princi-
pis filius bellum contra fratrem
Mahometem gerit 105, 22.
- Abderachim** Aposebatae filius,
ameras **Mantziciert** 194, 15.
- Abelchamit** **Apelbarti** filius, ame-
ras **Mantziciert** 192, 13.
- Abercius** spatharocandidatus **Mar-**
daitarum Attaliae capitaneus ab
Alexandro imp. designatur 231, 8.
- Abimelech** Arabum princeps quot
annis 98, 11. pacem cum **Rhi-**
notmeto quibus conditionibus
faciat 103, 2. **Africam** invadit
ib. 22.
- Abnicio** 200, 15.
- Abnicum** urbs 200, 13. 202, 6. 203,
20. eius pagos Romani depopu-
lantur 204, 4. eius ameras **Por-**
phyrogenito se subiicit ib. 8.
- Abro** 109, 4.
- Abubacharus** secundus Arabum
princeps quot annis 94, 17. **Ga-**
zam urbem capit ib. 18. item
Cyprum insulam 40, 14.
- Abydus** 25, 17. 43, 2.
- Acampse** 211, 13.
- Acanthus** 49, 20.
- Acarcus** 225, 9.
- accubitor sub **Basillo** nullus fuit
231, 18.
- Achaei** 52, 7.
- Achaia** 52, 6. 219, 4.
- Achelous** fl. 55, 20.
- Achmet** **Apolespaueti** privignus et
filius adoptivus ei mortuo suc-
cedit 195, 1. ab **Apelbarto** **Apo-**
selme filio occisus 196, 17.
- Acontisma** 47, 11.
- Acræ** 47, 14.
- Acrolinum** 14, 10.
- Acrolissus** 56, 18.
- Actium** prom. 55, 6.
- Adana** 19, 23.
- Adara** 180, 1.
- Adelbertus** **Lotharii** filius, **Hugo-**
nis regis Italiae pater 115, 12.
- Adelesa** **Rodulphi** filia, **Lotharii**
Italiae regis uxor 117, 23.
- Adranase** **Asotii** filius, Iberiae cu-
ropalates a **Leone imp.** factus
199, 5.
- Adranase** **Pancratii** magistri filius,
Iberiae curopalates 207, 20. fi-
liam patris **Davidis** uxorem du-
cit ib. 21.
- Adranase** magister affinis europa-
latae Iberiae sub **Porphyroge-**
nito 203, 16.

- Adranntifum Iberiae urbs ditissima et fertilis soli** 206, 24. 208, 4. 210, 21.
Adrianopolis 47, 8.
Aeculum 122, 19.
Aega prom. 42, 11.
Aegaeae 35, 15.
Aegaeum pelagus et thema 42, 2. eius urbes et insulae ib. sqq.
Aegeaticus sinus 42, 8.
Aegialus 29, 14.
Aegina ins. 51, 22.
Aegissus 47, 16.
Aegyptii 13, 15. 30, 1. 55, 3.
Aegyptus 57, 18. 91, 4. 97, 4. 99, 17. 106, 3. 113, 17.
Aenus 47, 6.
Aeoles 42, 12.
Aeolis 15, 8. 42, 7.
Aeschylus 63, 5.
Aesopus ex urbe Cotyaeo 25, 45.
Aetherii ins. 78, 11.
Aethiops 13, 15.
Aethribus 91, 21. 94, 5. 97, 3. 99, 19.
Aetius Bonifacium apud Placidiam Valentiniani matrem calumniatur, eundemque ad rebellandum compellit 110, 14.
Aetna mons 58, 18.
Afri 57, 13. 62, 3. 95, 18. 121, 10. 133, 21. 217, 12.
Africa 61, 12. 95, 17. 97, 16. 104, 1. 113, 2. 114, 3. 133, 15.
S. Agapeti vicariatus 225, 12.
Agapius monachus Cymenae filius sub Romano 208, 13. apud eum pro Asotio Ciscase legatione fungitur 208, 18.
Agareni 16, 6. 96, 22. 100, 4. 104, 11. 186, 19. 203, 17.
Agathias 18, 9.
agmina militaria quot in partes olim divisa 15, 3.
agraria imperatoris et augustae sub quorum potestate 236, 14. 242, 13.
Agrigentum 59, 17.
Aibolas 124, 3.
Aimanas 122, 20.
Aipher 76, 19.
Alabanda 24, 11.
Alani 80, 21. 111, 17. 181, 24. Chazaros bello infestare possunt illosque adKu in Chersonem prohibere 80, 6.
Alania 80, 4. 166, 4. 177, 10. 181, 19.
Alaricus Visigothorum rex 111, 10.
Alba 167, 8.
Albunus 146, 11.
Albus fl. 78, 21.
Alcinous Corcyrae rex 54, 12.
Alemus Phatimen Mahometis filium uxorem ducit 99, 18. Arabum imperio qua ratione deicitur ib. sqq. eius filii a Mavia Arabum principe victi 97, 8. 101, 16.
Alenidus 56, 4.
Alexander historicus 51, 10.
Alexander imperat. mutationes plurimas induxit 230, 9.
Alexander praefectus Asiae 22, 17.
Alexius Armenius Cyprae insulae praefectus sub Basilio Macedone 40, 17.
Alexius comicus 59, 6.
Alinda 24, 11.
Almatae fl. 179, 15.
Almopia 49, 17.
Aloep 140, 10.
Alpes 57, 9.
Altzice 194, 3. 196, 14.
Alyattus Lydorum rex 22, 20.
Amalphis 118, 21. 120, 22.
Amanitae 91, 1.
Amantia 56, 3.
Amasea 18, 5. 21, 6.
Amastra 29, 18. 30, 5.
Amathus 39, 14.
ameracae Arabiae et Persiae rebel- lant, et amerumnes se dici volunt 114, 10.
amerumnes Africae ex prosapia Alemi, et Phatimes Mahometis filiae 113, 9. Hispaniae ex pro- genie Maviae ibid. 12. Bagda- densis ex prosapia Mahometis ib. 8. quot ameradias olim sub se habuerit ib. 6.
Aminaus 21, 7. 29, 19. 270, 21.
Amiraei 101, 12.
Amolcus ins. 43, 12.
Amorium 14, 11.
Amphipolis 49, 19.
Amphissa 51, 19.
S. Anastasiae virginis templum

- Diadorae 139, 19. eius corpus in eo depositum ib. 16.
 S. Anastasii corpus ubi asservatum 138, 3.
 Anatolicum thema 225, 9. cur sic dictum: quibus ex provinciis constet, quibusque circumscribatur 13, 10.
 Anaxarchus philosophus a tyranno Cypri ins. sublatus 40, 7.
 Anchialus 47, 9.
 Ancyra 28, 21.
 Andanii 36, 19.
 Andrapsa 21, 7.
 Anemotichos 38, 15.
 Anemurium 38, 2.
 Antania 49, 17.
 Antibaris 141, 4. 145, 13.
 Antiochia 99, 17. minor 38, 2. antiquus portus 38, 6.
 Apachune 191, 13. 193, 7.
 Apamea 26, 5.
 Apascius magister, Symbatii principis principum filius 191, 20.
 Apate 50, 5.
 Apelbart ameras Mantziert 192, 7.
 Apelbart alter, ameras Mantziert, Apocelme filius 195, 4.
 Apelmuze secundus Aposebatas ameras Mantziertani filius 195, 8.
 Aphrazia 225, 12.
 Aphrodisia 47, 4.
 Aphrodisias 35, 15.
 Apia 52, 16.
 Apoganem Cricoricii Taronitae frater protospatharius, ac deinde patricius factus, Constantini filii Libis filiam uxorem ducit, domumque barbari CP. ab imperatore accipit 184, 23.
 Apolesphuet secundus Abelchamiti filius 193, 24. ameras Mantziert 195, 21.
 Apollodorus 107, 1.
 Apollonia 49, 19. 56, 3.
 Apollonius 108, 14.
 Aposatas Pemsidis ameras Symbatium principem principum interfecit 191, 18. 192, 16.
 Aposebatas Abelchamiti filius, ac post eum ameras Mantziert, Romano imperio se subicit 193, 9.
 Apocelme tertius Abelchamiti filius 194, 8. ameras Mantziert 196, 1.
 Apros 47, 4.
 Apsanum 122, 9.
 Aquileia 123, 5. ib. 9.
 Arabes 93, 11. 96, 5. 98, 18. 103, 14. 113, 7. in Christianos desaeviunt 106, 6.
 Arabia felix 113, 17. petraea 90, 20.
 Aradus ins. 95, 21.
 Aralus 49, 20.
 Arbe 140, 6. 147, 11.
 Arcadiopolis 47, 2.
 Arcaicae filii a Cricoricio Taronite capti, et petente Leone imp. liberati 183, 13.
 Archelaus Cappadociae rex 20, 16.
 Arenta 163, 15.
 Arentani 163, 2.
 Argivi 39, 3.
 Argos 52, 9.
 Argas 50, 2.
 Ariaratha Cappadociae rex 20, 13.
 Ariaratha lacus 20, 18.
 Aristophanes 108, 3.
 Armenia 103, 18. 192, 2. 193, 19. 197, 10. 201, 8. minor 19, 18. 31, 10. quarta 103, 15.
 Armeniacum thema 199, 16. 225, 20. 270, 3. cur sic dictum 17, 19. Cappadociam pars 20, 7. eius urbes 21, 6.
 Armenii 18, 1. 19, 12. 31, 21. 33, 1. 184, 6. 227, 14.
 Arpades Salmutzis filius, Turcarum boebodus ac deinde princeps 170, 5. eius filii 174, 22.
 Arrhabonites praetor 204, 1.
 Arsenius protospatharius et manclabita sub Porphyrogenito 234, 23.
 Arsinoe 39, 14.
 Artaxerxem quem leo invasit Persa quidam liberat 19, 3.
 Artemidorus 42, 9. 107, 11.
 Artemisia 37, 1.
 Arzes 192, 4. 196, 5. 197, 7.
 Asandus Muudari filius 90, 18.
 Asia 22, 14. 24, 5. minor sub Persis, posteaque sub Macedonibus in satrapias divisa 15, 17. 17, 8. sub Romania ab uso

- proconsule administrata 13, 14.
 in eadem unus magister militum ad Iustinianum usque 15, 5.
 Asmosatum 226, 4.
 Asotius primus principum princeps 191, 16.
 Asotius alter, sive Asoticus prioris nepos, principum princeps 187, 16. 193, 3.
 Asotius Iberiae curopalates Adranase curopalatae filius 207, 17. 209, 18. 212, 4.
 Asotius Ciscases patricius Pancratii magistri Iberis filius 199, 4. 206, 8. filiam Curcenio magistro dat uxorem ibid. 18. Adranutzium urbem Romano imp. donare vult, sed frustra 206, 16. 210, 13. eandem postea ab ipso gener suus aufert 206, 14.
 Asotius Cricoricii Taronitae filius protospatharius a Leone imp. factus 184, 18. postea patricius a Romano renuntiatur 188, 16.
 Asotius protospatharius Cricoricii sive Gregorii patricii filius 183, 14.
 Aspalathum urbs 128, 4. 137, 15. 141, 10. 147, 9. 149, 8. a Diocletiano condita 125, 22. 137, 15. eius descriptio 125, 22. 137, 15.
 Aspar Romani exercitus dux a Gessericho victus in Africa 112, 21.
 Asponas 225, 8.
 Aspron 167, 8.
 Assyrii 30, 16.
 Astacenus sinus 25, 1.
 Astacus 27, 7.
 Atech ins. 181, 10.
 Atel fl. 164, 9.
 Atelcusu 169, 13.
 Athenaeus 109, 6.
 Athenienses 53, 5. ibid. 9.
 Atramyttium 41, 14.
 Attalia 14, 9. 37, 19. 229, 1. 231, 5.
 Attalus Pergamenus 28, 14.
 Attila Avarum rex Italiam universam devastat 123, 12.
 Atzara fl. 206, 16.
 Aulon 56, 3.
 aureum littus 179, 24.
 Ansones 58, 16.
 Axiopolis 47, 15.
 azatus curopalatae Iberiae 202, 14.
 Azed Arabum princeps 105, 9.
 Azotus Armenius Angurines Laecastriae gener praefectus excubitorum sub Leone 33, 1. contra Bulgaros pugnans occiditur ibid. 6.
 Baasacius Larissae clisuriarcha sub Leone Phil. 227, 18.
 Baetica Hispania 108, 13.
 Baetis fl. 107, 16.
 Bagdad 113, 8. 114, 4. 214, 20.
 Bagibarea 143, 20.
 Bal fl. 181, 3.
 Balbadonos 225, 8.
 barbari domus CP. Apoganemo, posteaque Cricoricio Taronitae data 185, 11. hanc Cricoricus, cum Gregorae suburbio in Celtaene commutat 186, 23. sed utrumque sibi vindicat imperator 189, 2.
 Barbatus patricius accubitor sub Alexandro imp. 231, 23.
 Bardas Platypus protospatharius et Peloponnesi praetor sub Romano 223, 9. Leonem Agelastum protospatharium expellit ib. 14.
 Baretas 225, 7.
 Bargala 50, 2.
 Bargyllia 36, 20.
 Bargyllacus sinus 36, 18.
 Baris 62, 16. 121, 3. 131, 5.
 Bartzus ins. 146, 5.
 Baruch fl. 171, 10.
 Baruphorus 77, 8.
 Basilaicum 28, 18.
 Basiliscus archiepiscopus Comanensium et martyr 22, 2. eius corpus cum reliquiis D. Ioannis Chrysostomi conditum ib. 4.
 Basilius magnus Caesareae episcopus, Cappadox 22, 4. eius fratres ib. 9.
 Basilius Macedo accubitor antequam imperium adeptus esset 233, 15. Chrysocher et Carbeam Tephrices principes vicit 31, 18. Cyprum insulam a Saracenis recepit 40, 16. Saracenos ab Italia expulit 130, 1.
 Basilius patricius accubitor sub Porphyrogenito 231, 17.
 Basparacaca 187, 15.

- Basparacantiae 201, 7. ,
 Becla 128, 5. 140, 6. 147, 11.
 Belaë Terbuniae zupanus 161, 12.
 Belegrada 173, 17. 177, 12.
 Belisarius magister Orientis 16, 9.
 Belitzin 151, 5.
 Belochrobati 143, 21. eorum vi-
 res 148, 1.
 Belogradum 151, 5. 153, 8.
 Beneventum urbs 120, 22. 131, 14.
 a Longobardis capta 120, 5. a
 Soldano oppugnata ab impera-
 tore CP. liberatur, eique se sub-
 iicit 133, 18. 136, 11.
 Berbiani 79, 16.
 Berengarius Italiae regnum adit,
 et Romae coronatur 115, 19.
 cum Rodulpho regnum partitur
 116, 16. marchiones Burgundos
 vincit 117, 1. a Phalamberto
 compatre occiditur ib. 11.
 Berinopolis 225, 19.
 Beroe 47, 11.
 Berpe 49, 20.
 Berrhoea 49, 16.
 Berta Adelberti Italiae regis uxor
 115, 12.
 Berta Rodulphi ac postea Hugonis
 uxor 117, 22.
 Berta Hugonis filia, Romano Por-
 phyrogeniti filio nupta, Eudo-
 ciaque a Graecis appellata 118, 5.
 Berullia 163, 18.
 Berutze 77, 13.
 Billaeus fl. 29, 21.
 Biniola 122, 11.
 Biscus Chersonis princeps Bospo-
 rianos vincit 252, 18.
 Bislas fl. 160, 20.
 Bitetzehe 75, 14.
 Bithyni 17, 8. 25, 8. 26, 1. 29, 3.
 Bithynia 15, 9.
 Bizya 47, 3.
 Blastemerus Serviorum princeps
 Bulgaros vincit 154, 8. eiusdem
 liberi ibid. 13.
 Blastemerus Michaelis Bulgariae
 principis filius, a Servii in bello
 captus 154, 18.
 boebodi Turcarum duces 168, 5.
 Boeoti 46, 18.
 Boes 122, 11.
 Bogu fl. 179, 15.
 Boici 152, 12.
 Boisesthlabus Serviorum princeps
 154, 1.
 Bonifacius Libyae occidentalis
 praefectus Africam Vandalis pro-
 dit 110, 13. ab iisdem postea
 cum eos expellere vellet, victus
 112, 18.
 Borotalmat 166, 1.
 Boso Hugonis Italiae regis frater,
 Burgundiae marchio a Berenga-
 rio victus 116, 22.
 Bosona 159, 21.
 Bosporiani 63, 10. 244, 11. La-
 zicam et Ponticam temporibus
 Diocletiani invadunt ib. 16. a
 Chersonitis pacem petere com-
 pelluntur 247, 12. 249, 13. ab
 iisdem saepe victi parte regio-
 nis suae multantur 251, 2. 253,
 5. 255, 10. insidiis Chersoni-
 tas frustra petunt ib. 22 sqq.
 Bosporus Ponti civitas regni Bos-
 poriani caput 63, 3. unde sit
 dicta 63, 10. Thracius unde
 sit dictus 62, 23. Byzantius 63,
 19. Cimmerius ib. 16. 166, 17.
 177, 6. 179, 19. 245, 18. 249,
 14. 255, 10. 21.
 Bothrenotus 60, 17.
 Bragylus 49, 18.
 Branus Muntimeri filius Serviae
 principatu a patruete Petro de-
 iicitur 155, 17. ab eodem, cum
 in eo movisset arma, capitur,
 et oculis orbatur ib. 23.
 Bratzes ins. 164, 3.
 Brebera 145, 8.
 Britannia 110, 8.
 Bronium 122, 13.
 Brundus 122, 15.
 Brutus fl. 171, 12.
 Buccelliariorum thema 14, 18. 19,
 20. 225, 6. 16. eius populi et
 urbes 28, 8. 21.
 Bulatzospon 166, 1.
 Bulgari 44, 17. 73, 24. 103, 20.
 154, 4. 156, 18. 174, 9. 176, 24.
 Onogunduri olim appellati 46, 4.
 quando Istrum fluvium traiece-
 rint ib. 2. a Patzinacitis saepe
 victi 71, 12.
 Bulgaria 45, 15. 146, 16. 153, 20.
 156, 9. 159, 4. 238, 20. nigra
 81, 3. 180, 12.

- Bullis 56, 3.
 Bulneprach 77, 9.
 Bultzns Turcarum carchas, filius
 Cale carcha 175, 12.
 Bnraminsius 50, 7.
 Burat 179, 20.
 Burgundia 115, 22.
 Burlic fl. 181, 3.
 Burlic Maeotidis paludis ostium
 181, 5.
 Busebutze Zachlumorum princeps
 160, 19.
 Busegrade 74, 23.
 Butelinus Francorum dux a Nar-
 sete victus 60, 21.
 Butoba 61, 15. 130, 5.
 Byzantii 43, 4. quorum coloni ib.
 4. 46, 18.
 Byzantium 13, 12. 44, 9. 112, 21.
 250, 15.
 Cabari Chazarorum gentiles ab iis
 victi ad Turcas secedunt 171,
 15. patria et Turcarum lingua
 utuntur ib. 21. iis coniuncti
 Patzinaciam invadunt, Symeo-
 nemque Bulgarum fugant 172,
 14. postea a Symeone et Pat-
 zinacitis eiiciuntur ib. 17.
 Cabertzenta 122, 22.
 Cacicius Basparacaca 187, 15.
 Cades 100, 19.
 Caesar cur sit dictus 34, 8.
 Caesarea 36, 10. 50, 6. 226, 2.
 Cappadociae 18, 15. 19, 19.
 eius urbes a quo sic dictae 20,
 20.
 Caesarianus qua ratione in Cher-
 sonem eat, et foedera cum Pat-
 zinacitis ineat 72, 9.
 Caesarius Gregorii Nazianzeni fra-
 ter 22, 9.
 Caisus Mundari filius 90, 18.
 Calabria 118, 20. 120, 17. 123, 14.
 225, 1. eius urbes 62, 7.
 Callatis 47, 14.
 Callinicus Graecum ignem primus
 imp. Pogonato reperit 216, 20.
 Callipolis 47, 3. 120, 18.
 Calphus Saracenorum dux 61, 14.
 130, 3.
 Calpiani 107, 10.
 Camacha 226, 8.
 camelauca Constantino a deo per
 angelum missa, et in S. Sophia
 deponi iussa 82, 17. quando
 imperatores iis utantur ib. 20.
 Camirus 39, 9.
 Canale 161, 20. Terbuniae pars
 162, 3. 14.
 Canalitae 128, 19. 131, 2. 153, 11.
 161, 6.
 Cancar 167, 16. Patzinacitarum
 pars 169, 7.
 Capante 121, 14.
 Capha 252, 20. 255, 14.
 Capidava 47, 15.
 Cappadoces 225, 10. famosi 21, 8.
 Cappadocia 14, 14. 224, 18. unde
 sit dicta 19, 2 sqq. quot in
 partes diversis temporibus dis-
 tributa 18, 12. eius urbes 20,
 20. montes 14, 14.
 Capre 122, 19.
 Capua a Vandalis bis capta et de-
 leta 121, 8. in eius locum alia
 urbs a Landulpho episcopo ae-
 dificata ib. 12. quae a Soldano
 obsessa, ab imperatore CP. li-
 beratur, eique se subicit 133,
 18. 136, 11.
 Caranus tertius Hercules filius pri-
 mi Macedoniae rex 49, 4.
 Caratia lacus 20, 14.
 Carbeas Tephricus princeps a Ra-
 silio Mac. victus 31, 16.
 carchan tertia Turcarum dignitas
 174, 18.
 Care 172, 13.
 Cares 17, 7. 23, 20.
 Caria 14, 12.
 Carolus magnus monasteria in Pa-
 laestina excitavit 114, 22.
 Carpasium 39, 16.
 Carpus 47, 15.
 Cars 192, 2.
 Carthago 57, 12. nova 107, 16.
 Casachia regio 181, 17.
 Case 172, 13. 226, 1.
 Castalius fons 55, 19.
 Castellium mons 38, 1.
 Casulinus fl. 61, 2.
 Catacalus magister et scholarum
 domesticus sub Leone, Phasia-
 nem devastat 199, 22.
 Cataonia Cappadociae pars 18, 13.
 Catautrebena 140, 10.
 Catera 159, 21.
 Caucasus mons 181, 18.

- Casachia 177, 9. 181, 17.
 Celaenidium 50, 2.
 Celle 49, 17.
 Celtzens 30, 13. 186, 24. 226, 9.
 Cephallenia 224, 20. thematis Pe-
 loponnesi pars 54, 7. eius in-
 sulae ib. 10.
 Ceraeopyrgus 49, 20.
 Ceramicus sinus 37, 3.
 Cernia 39, 15.
 Cetzeum urbem ab Iberibus fru-
 stra petunt Leo et Romanus
 imp. 200, 20.
 Chabuxingyla 167, 18.
 Chader fl. 181, 4.
 Chaeronea 51, 18.
 Chalcis ins. 51, 20.
 Chaldaei 30, 19.
 Chaldiae thema 185, 5. 199, 18.
 209, 12. 226, 10. unde sit di-
 ctum 30, 17. quibus gentibus
 et urbibus contineatur ib. 9.
 Chalep 113, 23.
 Chaliat 191, 14. 192, 3.
 Chalis ins. 51, 20.
 Chamuch 269, 10.
 Chanzit 226, 5.
 Charan 114, 1.
 Charax 109, 16.
 Charca 193, 7. 195, 12.
 Charaboe 165, 3.
 Charsianum 227, 11. mediterranea
 Cappadociae pars 20, 4.
 Charsias dux Romani exercitus
 contra Persas 20, 4.
 chartularius cursus publici 184, 1.
 Chase protospatharius a Saracenis
 oriundus sub Alexandro 230, 14.
 Chazari 164, 12. 171, 15. 177, 19.
 eos Alani bello infestare pos-
 sunt et aditu in Chersonem pro-
 hibere 80, 3. item Bulgari 81, 3.
 Chelandia 169, 16.
 Chemps 113, 22.
 Cherronesus 52, 19.
 Chersonis thema 62, 19. 68, 21.
 71, 18. 77, 18. 104, 4. 179, 19.
 257, 17. ad Theophilum usque
 a proteuonte administrata 178,
 22. deinde praetor in illud ab
 imperatore missus 179, 1.
 Chersonitae 77, 18. 266, 14. Bo-
 sporianos Lazicam et Ponticam
 devastantes pacem a Romanis
 petere cogunt 244, 9. 247, 11.
 249, 13. saepe victos parte ra-
 gionis suae mutant 253, 6. 255,
 11. insidiis a Bosporianis pe-
 tuntur, sed frustra 255, 22
 sqq. Scythas defectionem spe-
 ctantes ad deditionem compel-
 lunt 250, 22. privilegiis a Dio-
 cletiano et Constantino plurimis
 ornati 249, 21. rebellantes qua-
 nam ratione reprimi possint 269,
 20. 270, 15. iis Patzinacitae
 mercenariam operam praestant
 71, 21.
 Chert 191, 15. 192, 4.
 Chidmas fl. 168, 9.
 Chingylus fl. 168, 9.
 Chius ins. 42, 20.
 Chlebena 146, 13. 151, 5.
 Chlebiana 145, 6.
 Chliat 191, 14. 192, 9. 196, 5.
 Chlum 160, 16.
 Chlumus mons 160, 12.
 Choara ins. 164, 5.
 Chonae 24, 9.
 Chopon 165, 3.
 Choracul fl. 181, 2.
 Chorasani vel Chorassani 105, 20.
 113, 19.
 Chozani thema 226, 3.
 Christophorus Romani imp. filius
 54, 4.
 Chroboti 162, 10. 174, 12. eorum
 pars Abaris expulsis Dalmatiam
 occupant, et a Francorum domi-
 nio se subtrahunt 144, 3. 148, 17.
 bellum extra fines non ferunt 149,
 9. a Bulgaris frustra lacessiti
 150, 20. eos tandem ad inter-
 necionem caedunt 158, 18. eo-
 rum vires et urbes 151, 4. zo-
 paniae 145, 6. eorum pars
 quaedam Illyricum et Pannoniam
 occupat 144, 13.
 Chrobatia 144, 6. 146, 9. 158, 9.
 162, 14. alba 151, 21. eius situs
 145, 10.
 Chrysocher Manichaeorum prin-
 cepes a Basilio Mac. victus 31, 15.
 S. Chrysogoni monachi et marty-
 ris corpus ubi asservatum 139,
 17.
 Chrysopolis 63, 20.
 Ciabus 79, 14.

- Cinnus sinus 44, 1.
 Cibrirha 38, 3.
 Cibrirhaeotae 229, 16. 239, 19. res novas frequenter moliti 38, 21. Cibrirhaeotarum thema quas urbes contineat, quibusque circumscribatur 36, 15. 38, 18.
 Cicer ins. 163, 19.
 Cilicia 19, 17. eius montes 35, 12.
 Cimberius sinus 63, 3.
 Cioba fl. 75, 8.
 Citium 39, 13.
 Civita nova Italiae urbs prope Beneventum a Longobardis exstructa 120, 9. olim sedes ducatus 125, 9.
 Claboca 151, 6.
 Claudiopolis 28, 22. 36, 9.
 clausurae Strymonis 50, 12.
 Clazomene 42, 19.
 Clidemus 48, 13.
 Clima 47, 10.
 climata 68, 23. 80, 8. eorum urbes 180, 6.
 Clissa Dalmatiae urbs 127, 3. qua ratione ab Abaris capta 127, 20.
 Clonherus Stroemerii filius a patre Petro Serviae principatum invadens occiditur 155, 13.
 Clugia 122, 14.
 clusura 226, 6.
 Caenus Bulgarorum exercitus dux 158, 7.
 Cnidus 37, 5.
 Coelia 47, 4.
 coenobia SS. Enthymii et Theodosii ab Arabibus vastata 106, 10.
 Cogradus 122, 7.
 Coloneae thema 19, 1. 91, 12. 199, 17. 226, 9. initium minoris Armeniae 31, 10. quibus terminis circumscribatur ib. 13.
 Colophon 24, 7. 42, 18.
 Coloris 206, 17.
 Colossae 24, 9.
 comes 13, 4.
 Commata 225, 14.
 commerciaris Chaldaeae 190, 20.
 Comodromus 225, 22.
 Comopolis Domateri 25, 18. Meri 14, 5. 25, 16. Modrenae 28, 8.
 Concordia 121, 21.
 condurae navium genus 150, 11.
 Conopa 79, 6.
 Constans a Diocletiano contra Bosporianos missus, bellum cum iis infeliciter gerit 244, 19. sed Chersonitis adiutantibus eisdem ad pacem petendam compellit 247, 23. postea imperator 250, 8.
 Constans protospatharius et manclabita sub Romano, patricius et drungarius rei navalis sub Porphyrogenito 208, 8. legatus ad Asotium Ciscasem, Cursenium et Davidem Iberes ib. 8 sqq.
 Constantia 39, 13. 79, 7. eius episcopus Cyzicum ex decreto synodi in trullo transfertur, et Hellepontii episcopis praest 216, 1.
 Constantiana 47, 14.
 Constantiensium urbs 216, 1.
 Constantinopolis 44, 11. 46, 11. 74, 19. 96, 3. 101, 23. 134, 8. 159, 7. 184, 19. 214, 7. a Mavia Saraceno duce frustra obsessa 99, 2.
 Constantinus M. imperium in tres filios qua ratione diviserit 57, 7.
 Constantinus patricius accubitor sub Leone, et sub Porphyrogenito 231, 22. 240, 16.
 Constantinus Libis filius protospatharius et domesticus inferiorum ministrorum aulae CP. sub Leone, sub Porphyrogenito proconsul, patricius et magnus hetaeriarcha 184, 8. eius legationes ib. 11.
 Constantinus loricatedus protocarabus, et Phialae protospatharius sub Romano 241, 13. qui etiam ei attribuit agraria Augustae 242, 13.
 Corcyra 54, 11.
 Corcyraei 56, 18.
 Core 193, 7. 195, 12.
 Cori 151, 6.
 Corinthus 52, 5. 217, 18.
 cortelini 26, 19.
 Corus 21, 5.
 Corycus 35, 13.
 Corycium antrum 35, 14.
 Cotyaenum 25, 14.
 Cotys Thracum rex 23, 15.
 Cotys Bosporianorum rex 63, 13.

- Cotzilis Francorum dux a Chrobatis in bello occisus 145, 2.
 Cracnacatae 167, 10.
 Crainas Belaë zupani filius Blastemeri Serviae principis filiam uxorem ducit, et primus Terbuniae princeps renuntiatur 161, 11.
 Crarium 77, 17.
 Crasemere Chrobatorum rex, Terpemere filius 150, 1.
 Cratia 28, 18.
 Creta ins. 21, 10. 59, 11. 104, 16.
 Cribasa 145, 9.
 Cribetaeni 75, 2.
 Cribitzae 79, 16.
 Cricoricus Taronis princeps Saracenis adversus Romanos favet 182, 12. Arcaicae filios capit, et petente Leone imp. liberos abire sinit 183, 12. 185, 1. CP. renuntiatur magister et praetor Taronis ib. 10. plurima ab imperatore CP. accipit, posteaque amittit ib. 11. 186, 15.
 Cricoricus, seu Gregorius patricius 183, 21.
 Crinitae protospatharii legationes ad Tornicium Apoganemi filium 190, 12. 21.
 Crinites Arotas protospatharius et Peloponnesi praetor sub Romano 222, 8. Sclavos rebellantes reprimit, novaque iis tributa imponit 223, 1. postea Graeciae praetor ib. 8.
 Criscon Bosporianorum princeps sub Diocletiano Lazicam et Ponticam devastat, sed Bosporo a Chersonitis capta pacem petere cogitur 244, 11 sqq.
 Crisus fl. 174, 7.
 crociferum pratum 35, 14.
 Cromna 29, 14.
 Croto 60, 3.
 S. crucis vicariatus 225, 18.
 Ctenas clericus et novae ecclesiae domesticus protospatharii dignitatem a Leone imp. emit 232, 6. 233, 4.
 Cuartzitzur 167, 18.
 Cubu fl. 171, 10.
 Culpee 165, 7.
 Cuphis 179, 15.
 Curcenus Pancratii magistri filius, Symbatii magni Iberiae principis nepos 206, 7.
 Curcenus alter Asotii Ciscase patricii filiam uxorem ducit, et ab ipso Adramutzium urbem aufert 207, 1. magister a Romano imp. factus 208, 11. 210, 7.
 Curcra ins. 163, 19.
 Curcura ins. 146, 5.
 Curium 39, 15.
 Curtugermati 172, 12.
 Cusarus Mundari filius 90, 18.
 Cuzu 173, 12.
 Cybernicum 255, 11.
 Cybistra 21, 4.
 Cyclades insulae 43, 6. 11. 51, 21. 57, 15.
 Cymbalaeus 227, 7.
 Cynetes 107, 8.
 Cyprii 214, 4.
 Cyprus insula 59, 12. 95, 19. unde sit dicta 40, 1. quorum olim in potestate ib. 5. a Romanis provincia facta, deinde a Saracenis capta et vastata est ib. 11. postea tamen impetrante Rhinotmeto habitari coepta 214, 4. quot in ea urbes 39, 13.
 Cyrenaea 39, 14.
 Cyrene 112, 10.
 S. Cyriacae urbes 60, 2.
 Cyrnus ins. 59, 11.
 Cytheraea 39, 15.
 Cytorus 29, 12.
 Cyzicus 26, 6. 43, 2. 217, 1. eius episcopus a quo ordinari debet 214, 16.
 Daciae praefectura 56, 5.
 Dadibra 30, 5.
 Dagottheni 25, 7.
 Dalenus 146, 3.
 Dalisandus 36, 11.
 Dalmatae 141, 21. cur dicti Romani 125, 19. ab Abaris paene deleti 127, 10. Sclavorum tributarii 147, 8.
 Dalmatia Italiae regio 57, 20. 61. 14. 128, 9. 146, 17. 150, 15. 163, 6. a Diocletiano novis urbibus aucta 125, 22. ab Abaris qua ratione occupata 141, 1. 143, 15. deinde in Chrobatorum potestatem venit 144, 3. 147, 21. eius fines 141, 3.

- Damascus 79, 4. 113, 22.
 Damianus patricius et accubitor
 sub Michaele 230, 17. 231,
 16.
 Danapris fluvius 73, 5. 78, 18.
 177, 5. 179, 13.
 Danastris 73, 6. 179, 13.
 Danubius fl. 73, 5. 78, 22. 111, 7.
 126, 8. 141, 6. 153, 7. 174, 10.
 179, 10.
 Dardani 26, 2.
 Dardaniae praefectura 56, 9.
 Dasylium prom. 25, 1. 44, 1.
 Dasymon 19, 13.
 Daulium 51, 18.
 David Iberum pater Hierosolymis
 migrat in Persidem 197, 20.
 198, 4.
 David Symbatii magni Iberiae prin-
 cipis filius 206, 3.
 David Adranase europalatae Ibe-
 riae filius 209, 18. 213, 6.
 Debeltus 47, 9.
 Decapolis ubi, et quas urbes con-
 tineat 36, 7.
 Decatera 61, 15. 139, 1. 145, 15.
 Delphi 51, 18.
 Delus ins. 43, 9.
 Demetrias 50, 5.
 Demonius Cypri rex 40, 8.
 Derzene 269, 15.
 Desnec 159, 22.
 Dexippus 56, 20.
 Diadora urbs 128, 5. 147, 10. cur
 sit dicta 139, 11. aliquot eius
 templorum brevis descriptio ib.
 19.
 dialecti linguae Graecae quot, et
 quinam populi iis usi sint 42,
 13.
 Dioburus 49, 18.
 Dioclea urbs a Diocletiano condi-
 ta 126, 4. 162, 8.
 Dioclea regio ubi 145, 11. ab
 Abaris occupata, deinde Servili
 ad habitandum concessa 162,
 12. eius urbes ib. 19.
 Diocletiani 126, 4. 162, 7.
 Diocletianopolis 49, 21.
 Diocletianus Salona oriundus 58,
 1. Dalmatiam novis urbibus
 auxit 125, 21.
 Diogenes Chersouis proteuon sub
 Constantino Scythas rebellantes
 vincit, donisque plurimis ab
 imperatore cohonestatur 250, 22.
 252, 8.
 Dionysius Periegetes 39, 18. 43,
 10. 52, 20. 108, 2. 9.
 Dionysopolis 47, 13.
 Ditzice fl. 160, 21.
 Ditzina fl. 79, 8.
 Dius 49, 16.
 Dobriscic 161, 2.
 Dodone 55, 15.
 Dolonchi Thraciae populi 46, 9.
 unde sint dicti ib. 7.
 Domaterus 25, 19.
 Dometiopolis 36, 8.
 S. Domni corpus ubi asservatum
 137, 20.
 Dorienses 39, 2.
 Dorylaeum 25, 13.
 Dostinica 156, 4. 159, 20.
 Dresnec 159, 20.
 dromonium imperiale quandonam
 in usu esse coeperit 233, 9.
 quinam in illud cum impera-
 tore ascenderint ib. 18. 234, 8.
 Dyrhachium 145, 12. 153, 14.
 156, 12. olim Epidamnus, urbs
 Macedonica 57, 2. nunc the-
 matis caput 56, 1. quaenam
 in eo themate urbes et praefec-
 turae ib. 2.
 Echinaeus 50, 5.
 Edessa 49, 16.
 Elbysinii 107, 9.
 Eleusin 51, 18.
 Elissus 145, 12.
 Elituaiba 122, 12.
 Elos 221, 11.
 Emessa 113, 22.
 Emet 114, 2.
 Emota 145, 7.
 Eneti 29, 11.
 Eordaei 49, 16.
 Ephesii 22, 18.
 Ephesus 23, 21. 41, 13. 96, 4.
 Ephyra 52, 5.
 Epicurus Neoclis, Samius 41, 8.
 Epidamnus 56, 2.
 Epidaurus urbs a Sclavis capta
 136, 22.
 epigrammata 21, 11. 16. 27, 12.
 61, 2. 63, 19.

- Epirus nova 56, 11. Phocensis 54, 16.
 Episcopium 269, 16.
 Erax fl. 203, 21. 205, 22.
 Ertem 165, 6.
 Erysimia 21, 4.
 Erythinni 29, 14.
 Esibe 114, 2.
 Essupe 75, 18.
 Estiunez 140, 11.
 Etel 173, 12.
 Etzboclias Bulgarorum exercitus dux 158, 7.
 Euboea ins. 51, 20. 59, 12.
 Eudocia Constantini Porphyrogeniti avia 118, 7.
 Eudocia Constantini Porphyrogeniti soror 118, 7.
 Eudocia Romani Porphyrogeniti uxor 118, 7.
 Eudocias 225, 11.
 Endoxiopolis 47, 2.
 Euphemius grammaticus sub Romano 54, 1.
 Euphrates fl. 97, 8. 100, 1.
 Euphratia 227, 21.
 Europa 13, 12. 44, 8. 111, 20.
 Europus 49, 16.
 Eustathius patricius, reique navalis drungarius sub Leone 237, 14.
 Eustathius Argyri Charsiani praetor sub Leone 227, 10.
 Eustathius protospatharius, asecretis, et Cibyrhaeotici thematis vicarius inimicitias cum Stauracio Platy exercet, eumque apud Leonem imp. calumniatur 229, 5.
 Eustraeum 50, 2.
 S. Eustratius martyr, Arabracenus 31, 14.
 Ezelech Ielechi filius, Arpadae nepos 175, 5.
 Ezeritae Sclavi sub Theophilo et Michaele rebellantes ad tributa pendenda damnantur 221, 19. ea tributa sub Romano iisdem defectionem parantibus augentur ac non multo post immiunantur 222, 2.
 Ezerum 224, 13.
 Faustinopolis 21, 3.
 Favorinus 63, 18.
 fluvii Sarcel inter et Danubium 179, 12.
 fontes qui ulcera in ore excitant, ubi 268, 22.
 Franci 28, 13. 60, 21. 86, 13. 111, 18. 123, 5. 22. 152, 2. Chrobatorum Dalmatiae dominium amittunt 145, 1.
 Francia 62, 12. 123, 5. 133, 20. 144, 8. 152, 13. magna 115, 15. 132, 9.
 frigidi montes 14, 8.
 Gabriel clericus ad Turcas legatus 74, 3.
 Gades 107, 13.
 Gaieta 120, 19.
 Galatae 29, 3. Francorum coloni 28, 12.
 Galatia 15, 9.
 Gallia 111, 11.
 Galumaenic 161, 1.
 Gangra 30, 4.
 Ganos 47, 3.
 Gaza 94, 18.
 Goech fl. 164, 10.
 Gelandri 76, 17.
 Gemindus 49, 17.
 Genach 172, 13.
 Georgius magister et Abasgias princeps 206, 19.
 Gepedes Gotthica gens quam regionem incoluerint 111, 8.
 Germani 111, 18.
 Germanicopolis 36, 8.
 Germanus 56, 6.
 Gezerichus Vandalorum princeps Libyam occidentalem occupat, Asparemque ac Bonifacium Romanos duces vincit 112, 22.
 Giaucatae 167, 11.
 Giazichopon 166, 7.
 Gletes 107, 9.
 Goezanum 30, 16.
 Gogidiscus Vandalorum princeps 111, 19.
 Goinicus Blastemeri Serviae principis filius, a Muntimero fratre captus, et in Bulgariam missus 154, 14.
 Gompfi 50, 5.
 Gottharus Vandalorum princeps Libyam occidentalem occupat 112, 4.
 Gotthi 60, 20. sub Arcadio et

- Honorio Romanorum in terris sedes ponunt 111, 6. Pannoniam primo, deinde Thraciam ac denique Libyam occidentalem incolunt 111, 12.
- Gradetae 162, 20.
- Graeci 25, 10. 51, 8. 217, 8.
- Graecia 53, 17.
- Graecus ignis quando inventus 84, 11. 216, 21. sermo deficiente Romano imperio affectus 13, 2.
- Granicus fl. 25, 11. 43, 3.
- Gregorae suburbium 186, 24.
- S. Gregorii ins. 78, 1.
- S. Gregorius Thaumaturgus Neocaesareae episcopus Cappadox 21, 21.
- S. Gregorius Naziancenus, Cappadox 22, 5. in aede SS. apostolorum CP. sepultus ib. 6.
- S. Gregorius Basilii magni frater 22, 9.
- Gregorius patricius 183, 21.
- Gregorius theologus 55, 17.
- Gutzeca 145, 10.
- Gycia Lamachi filia Asandri Bosphori principis filio nupta 256, 5. memoriam patris quotannis celebrat 257, 20. patriam ab insidiis viri qua ratione liberet 262, 1. privilegio donata 263, 3. ei statuas Chersonitae erigunt 267, 3.
- Gyla 165, 7. 166, 8.
- gylas secunda Turcarum dignitas 174, 20.
- Gyra 79, 15.
- Haemimonti praef. 47, 8.
- Haemus mons 45, 17.
- Hagia 38, 13.
- Halicarnassus 37, 1. 96, 4.
- Halmyris 47, 16.
- Halyz 18, 18. 28, 19. 247, 15.
- Harmonia 50, 2.
- Hebola 122, 14.
- Hedomene 49, 18.
- Helcynium 145, 13.
- Helenopolis 27, 6.
- Heliopolis 216, 20.
- Hellanicus 48, 7. 58, 15.
- Hellas 43, 14. 51, 6. eius thematicis praecipuae urbes et insulae ib. 17. Achillis urbs ib. 16.
- Hellenes 51, 8. quinam proprie dicti ib. 12.
- Hellespontica provincia 216, 3.
- Hellespontus 43, 21.
- Hemerius patricius et logotheta cursus publici sub Leone 229, 8.
- Hemnecus Bulgarorum exercitus dux 158, 7.
- Henetici 121, 20.
- Heraclea 28, 16. 47, 2. Lacci 49, 17. Strymni 47, 6.
- Herculis columnae 106, 22.
- Herodorus 107, 4.
- Herodotus 19, 15. 41, 6.
- Hesiodus 48, 3.
- Hesperia 27, 12.
- Hesychnius Illustrius historicus sub Iustiniano 18, 10. 55, 10.
- Hierapolis 24, 8.
- Hierocles grammaticus 46, 8. 51, 1.
- Hierosolyma 95, 4. 198, 4.
- Hispania 97, 18. 104, 13. 109, 14. 113, 12.
- Homeritae 91, 1.
- Homerus 22, 22. 29, 7. 39, 4. 54, 9. 55, 20.
- Hormus 162, 4.
- Hugo Adelberti ex Bertha filius, Lotharii nepos 115, 13. a Berengario Italiae rege victus ibid. 19. Rodulpho expulso Italiae rex renuntiatur, eiusque mortui uxorem Bertham matrimonio sibi copulat 117, 21.
- Hugo Taliapherni Burgundiae marchio, a Berengario victus 116, 21.
- Hybul fl. 179, 14.
- Hydruns 120, 18.
- Iabdiertim 166, 9.
- Iachnucas Manuella Tece principis filius, Nicopoleos praetor sub Leone 226, 15.
- Ialyssus 39, 9.
- Iapyges 58, 16.
- Iasus 36, 18.
- Iberes 108, 1. 109, 6. 212, 3. a Davide genus se ducere gloriantur 197, 14. Hierosolymis excedunt, et in quadam Persidis parte sedes ponunt 198, 2. et icto cum Heraclio foedere Persas infestant ibid. 14. Persis Saracenis contra Romanos sub

- Leone et Romano favent 200, 13. 201, 2. foedera cum Romano, posteaque cum Porphyrogenito ineunt, et male observant *ibid.* 23. Phasianes partem a Porphyrogenito accipiunt 205, 5. munera Hierosolymorum patriarchae frequenter mittunt 199, 1. cognatas uxores ducunt 197, 21.
- Iberia ad columnas Herculeas quot in gentes et provincias divisa 106, 22. 107, 3. Spania postea dicta *ib.* 14. occidentalis *ib.* 7. 14. orientalis 103, 8. 107, 19. 184, 4. 208, 15. 213, 8.
- Iberus fl. 107, 1. 2.
- Ibora 21, 6.
- Icanati 26, 16.
- Iconium 14, 6.
- Ielech alter Arpadae filius 175, 1.
- Ies ins. 164, 5.
- Ilium 51, 16.
- Illyricum 47, 19. 144, 13.
- imperatores olim expeditionibus intererant 12, 3.
- Indi 13, 14.
- indictiones cur sint dictae 55, 9.
- Ingor Russiae princeps 74, 21.
- inscriptiones 15, 7. 34, 2.
- Ioannes Lydus 17, 16.
- Ioannes Eladas magister et patricius sub Leone 243, 1.
- Ioannes Manuelis Teces principis filius 226, 15.
- Ioannes Thalasson Phialae protospatharius sub Leone 236, 20.
- Ioannes clericus et rector sub Romano 241, 20.
- Ioannes Curcuas magister sub Romano Phasianem devastat 200, 4. 205, 10. Theodosiopolim frustra oppugnat 204, 13. Mastatum capit, et Paucratio custodiendam tradit *ib.* 15. 24.
- Ioannes protospatharius Peloponnesi praetor sub Romano 222, 10. 239, 22.
- Ioannes protospatharius, et praetor Arrhabonites sub Porphyrogenito 204, 1.
- Ioannubius 50, 7.
- Iones 17, 6. 23, 20.
- Ionia 15, 8. 96, 5.
- Ionicus sinus 57, 5.
- Ionopolis 30, 6.
- Iordanes patricius et magister Orientis sub Arcadio, eius lances sculptiles 15, 14.
- Iosle 161, 1.
- Irenopolis 36, 10.
- Isam Arabum princeps 105, 10.
- Isauri 14, 7. 38, 17.
- Isauria 35, 10. eius montes 14, 17.
- Ismael Armenius Symposii clisurarcha sub Leone 227, 14.
- Ismaelis filii Abrahami posterii 90, 15.
- Issicus sinus 35, 16.
- Issus 35, 16.
- Ister 40, 2. fluvius 44, 17. 174, 9. urbs 47, 14.
- Istria 146, 10.
- Itali 108, 6.
- Italia 114, 19. 118, 14. 125, 2. universa post translata CP. imperii sedem a duobus patriciis administrata 118, 19. eius pars a Narsete Longobardis cur prodita 119, 5.
- Ithaca ins. 54, 10.
- Ithapolis 49, 20.
- Iustiniana 121, 22.
- Iustinianopolis nova metropolis Hellesponti 216, 1.
- Iustinianus auct imperium unicus praetor Romanorum agminum 34, 6.
- Iustinianus Rhinometus Cyprius 214, 13. pacem cum Saracenis quibus conditionibus faciat 103, 2. Mardaitas sedibus suis abducit *ib.* 3. 16. pacem cum Bulgaris factam dissolvit *ib.* 20. Cyprum iterum habitari curat 214, 19. eiectus restituitur 104, 9.
- Iutotzas tertius Arpadae filius 175, 2.
- Izid Arabum princeps 98, 4.
- Labinetza 163, 18.
- Lacedaemonia 52, 9. 221, 11.
- Lacedaemonii 38, 1. 46, 18.
- Lagobardia 60, 15.
- Lalaco patricius et Armeniacorum praetor sub Leone Phasianem vastat 199, 17.

- Lamachus Chersonis proteuon ditissimus 255, 22. eius memoriam filia Gycia singulo quoque anno celebrat 257, 20.
- Lamia 50, 5.
- Lampsacus 26, 6. 102, 6.
- Laudolphus Capuae episcopus Capuam novam in locum veteris urbis a Longobardis destructae excitat 121, 12.
- Laodicea 24, 10.
- Lapithus 39, 14.
- Larissa 50, 4. 227, 6.
- Laryma 37, 9.
- Lastobon ins. 164, 5.
- Lau 136, 17.
- laurae SS. Charitonis et Syriaci et S. Sabae ab Arabibus vastatae 106, 8.
- S. Laurentii archidiaconi et martyris corpus ubi asservatum 138, 23.
- Lauriton 122, 15.
- Laussei 136, 18.
- Lauzadus 36, 10.
- Lazi 249, 8.
- Lazica 244, 16. 252, 13.
- Leanti 77, 12.
- Lebedia 168, 9.
- Lebedias Turcarum boebodus uxorem Chazaram ducit 168, 6. principatum a Chazariae chagano sibi oblatum respuit 169, 17.
- Lebedus 24, 12. 41, 14.
- Lectum 43, 2. 19.
- legiones per singulas Romani imperii provincias distributae 11, 8. legio fulminatrix, Marinarum, Pisidica, quadraginta martyrum, Thessalica ib. 10.
- Lemnus insula 43, 8. 12.
- Lenzaeni 75, 2. 166, 11.
- Leo Armenus filiam chagani Chazariae uxorem ducit 87, 9. eius mors 84, 4.
- Leo Rhabduchus protospatharius, Dyrrhachii praefectus, magister et logotheta cursus publici sub Leone 156, 12. legatus ad Petrum Serviae principem ib. 16.
- Leo Argyri Eustathii filius, Sebastiae praetor posteaque magister et scholarum domesticus 227, 9.
- Leo protospatharius et Tzycane praetor sub Leone 242, 20.
- Leo Armenius Phiae protospatharius fit, et postea classis vicarius 236, 22. 239, 15.
- Leo Agelastus protospatharius sub Romano 223, 14.
- Lesbus ins. 59, 13.
- Lesnec 159, 21.
- Lestron 56, 4.
- Leucas ins. 54, 10.
- Leucosyri 19, 14.
- Leucusia 39, 15.
- Libanus mons 96, 10. 103, 4.
- Libya 92, 12. occidentalis 110, 14.
- Ligures 59, 14. 109, 3.
- Limon 259, 12. 19.
- Lindus 39, 9.
- Lissus 56, 17.
- Litumancerses 122, 13.
- Litza 145, 9.
- Liuntica Turcarum princeps, Arpadae filius 172, 21.
- Longini 13, 3.
- Longobardi Gepedum gens 61, 9. 111, 9. 120, 23. Pannoniam primo incolunt, ac postea a Narsete invitati Italiam fere universam occupant 119, 20.
- Longabardia 130, 15. 224, 21. 243, 4. quibus urbibus continentur 60, 15. in duos principatus quando divisa 121, 1. postea imperatori CP. subiecta 62, 19.
- Loutodocla 162, 20.
- Lotharius Italiae rex Hugonis avus 114, 19. Romam bello capit, ac non multo post Placentiae moritur 115, 6.
- Lotharins Hugonis filius Italiae rex 118, 1.
- Lucabete 162, 4.
- S. Lucas 22, 16. 163, 22.
- Ludovicus Italiae regnum invadens oculis orbatur 115, 14.
- Ludovicus Franciae rex Soldanum Saracenorum ducem capit 131, 12. eius fraude Capuam ac Beneventum amittit 132, 4.
- Luli 19, 21.
- Lulianum 122, 9.
- Lumbricatum 140, 7.
- Lusitani 109, 17.

- Lusitania 108, 13.
 Lycandus vetustissima Armeniae
 urbs 33, 21. quandonam inter
 themata censeri coeperit ib. 19.
 228, 7.
 Lycaones 15, 21. 20, 9.
 Lycaonia 14, 7. 18, 21. 19, 19.
 Lycia 14, 12.
 Lycii 38, 18.
 Lydi 17, 6. 23, 19.
 Lydia 15, 8. 23, 2.
 Macedones 17, 4. 221, 6.
 Macedonia unde sit dicta 48, 2.
 eadem Macetia nuncupata ibid.
 12. sub regibus primum, deinde
 Romani imperii provincia, ac
 denique thema ib. 15. quot in
 ea praefecturae et urbes 49, 15.
 eius reges Herculis nepotes 48,
 15. eorum insignia ib. 22.
 Maceta 48, 10.
 Madamaucus ins. 124, 6.
 Madaucus ins. 122, 13.
 Madianitica solitudo 90, 19.
 Madia Arabum princeps 105, 14.
 Maeander fl. 41, 3.
 Maeones 23, 19.
 Maeonia 15, 8.
 Maeotis palus 177, 7. 181, 4. 245,
 3. 246, 11. 252, 13.
 magistrianus 103, 8.
 Magnesia 24, 8. 41, 13.
 Mahometes pseudopropheta genus
 ab Ismaele ducens 90, 13. pri-
 mum camelorum ductor, mox
 heram suam uxorem ducit 91,
 2. Phatemitarum copiis adiu-
 tus victoriis suis novam sectam
 nobilitat 92, 15. quo anno ad
 bellum egressus 93, 5. eius
 imperii anni ib. 9. quaedam
 eius nugae 91, 12. 92, 2. a
 Iudaeis aliquandiu pro Christo
 habitus, multa ab iis mutuatus
 est 93, 17.
 Mahometes Aaronis filius Arabum
 princeps 105, 21. eius tempore
 bellum civile inter Arabes or-
 tum 106, 2.
 Maine urbs ubi 224, 4. 12. quae-
 nam tributa pendat ib. 17.
 Malea prom. 224, 13.
 Malozeatae ins. 163, 21.
 Mampalis Symbatit magni Iberis
 filius 206, 3.
 Mantziciert 191, 13. 192, 5. 202, 7.
 Mantziciertani 200, 15.
 Manuel Teces princeps protospa-
 tharius a Leone factus, urbem
 suam ei tradit 226, 12.
 Marcianus 108, 11.
 Marcianus, qui postea imperator
 contra Vandalos pugnans in
 Africa capitur 113, 3.
 Mardaitae 103, 3. 228, 24. 231, 9.
 Libanum et Palaestinqam deva-
 stant 96, 10. sedibus suis a
 Rhinotmeto abducti 103, 12.
 Mardaitarum Attaliae capitaneus
 ab imperatore quanam ratione
 designaretur 228, 24.
 Mardonius Persarum dux a Lace-
 daemoniis victus 53, 7.
 mare nigrum 152, 6.
 Mariandyni 15, 9. 28, 6.
 Marmas Bulgarorum exercitus dux
 157, 1. a Servliis in bello oc-
 cisus ibid. 23.
 Marayas 48, 10.
 Martinus quidam apud Chrobatos
 miraculis clarus 150, 3. quae-
 nam iis mandata dederit ib. 8.
 Maruam Arabum princeps 105, 11.
 Masalmas Suleemanni militiae
 praefectus, a Graecis victus 102,
 9. 105, 4.
 Mastatum Ioannes magister capit,
 eandemque Pancratius magister
 qui custodiendam acceperat,
 Theodosiopolitanis reddit 204,
 15. 24.
 Mastieni 107, 10.
 Matarcha 177, 8.
 matrimonia Romani quibuscum
 contrahere possint 86, 1.
 Maurophori Maviae posteros eii-
 ciunt 97, 11.
 Mavias Uthmanni militiae praefec-
 tus Rhodum, Cyprum et Ara-
 dum insulas capit 95, 19. 22.
 CP. frustra obsidet 99, 2. post-
 haec Arabum princeps pacem
 cum Pogonato sancit, et Alemi
 filios rebellantes proffigat 96,
 18. eius posterum in Hispaniam
 a Maurophoris expulsi traici-
 unt, Cretamque insulam non

- ita multo post capiunt 97, 17.
104, 12.
- Mazaca 20, 21.
- Mazari 164, 10.
- Meca 92, 13.
- Medi 27, 12.
- Megarenses 46, 18.
- Megere 172, 12.
- Megyretus 159, 20.
- Melanosyri 19, 17.
- Melas fl. 38, 5.
- Melota 146, 5, 163, 20.
- Melias Euphratiae turmarcha sub Leone 227, 20. Lycandum urbem instaurat itemque Tzamandum 35, 5, 228, 7. Symposium occupat ib. 12. Lycandi praetor primus a Porphyrogenito designatur, posteaque patricius et magister ib. 16.
- Melissonium 56, 16.
- Melissus philosophus Samius 41, 9.
- Melitena 18, 19, 227, 12.
- Melitiniati 226, 6.
- Melus 43, 12.
- Menander historicus sub Iustiniano 18, 10, 108, 8.
- Menippus geographus 18, 6, 59, 1.
- Merizus 47, 3.
- Merus 14, 5.
- Mesembria 45, 1.
- Mesopotamia 199, 18. sub Leone primum inter themata censeri coepta 31, 5, 226, 21. eius fines Romanus extendit 227, 3.
- Mesticon 47, 10.
- Metropolis 50, 6.
- Michael Boroses Bulgariae princeps Chrobatos bello frustra laceravit 150, 21. a Serviis victus 154, 15.
- Michael Busebutze filius Zachlunorum princeps, patricius et proconsul 156, 17, 160, 18.
- Michael protospatharius, et Chaldaeae commercarius 190, 19.
- Michael Phialae protospatharius sub Porphyrogenito 240, 3, 241, 6.
- Michael Barcalas protocarabus dromonii imperialis 238, 17, 239, 14.
- Midaenum 26, 5.
- Milengi Sclavi sub Theophilo et Michaelie rebellantes ad tributa pendenda damnantur 221, 19. ea tributa liadem defectionem parantibus sub Romano auferuntur, et paulo post imminuuntur 223, 16.
- Miletus 24, 6, 36, 17, 38, 11, 42, 17.
- Milinisca 74, 22.
- Mirosthabus Chrobatorum rex a Pribunia Bano interfectus 151, 14.
- Mischii 208, 6.
- Mitylene 42, 20.
- Mocissus 21, 4.
- Mocriscic 161, 1.
- Mocrum 145, 24, 163, 17.
- Modrena 28, 8.
- Mogola 38, 12.
- monasterium Magni Agri a Theophane constructum 106, 14.
- Mopsuestia 19, 23, 103, 14.
- Moravia 81, 9, 173, 22, 175, 20. eam Turcae occasione belli civilis inter principes orti arrepta in vadunt 81, 11, 176, 21.
- Moreses fl. 174, 7.
- Mosoch Cappadocum pater 20, 21.
- Mudaphar Mannelis Teces principis filius 226, 15.
- mulae ubi primum ortae 29, 11.
- Mundarus Zenari filius 90, 17.
- Mundraga 172, 19.
- Muntimerus Serviae princeps fratres capit et in Bulgariam mittit 155, 7.
- Mura 122, 20.
- Murgule 211, 14.
- Musel 114, 3.
- Mylassa 36, 19.
- Myndus 36, 20.
- myra 37, 17.
- Myrina 41, 13.
- Myriocephalum 225, 17.
- Myrlea 26, 6.
- Mysia 22, 21, 47, 13.
- Mysii 25, 9.
- Naisus 56, 6.
- Napresi 77, 16.
- Narses Butelinum Francorum ducem vincit 61, 1. Italiam Longobardis prodit 119, 7.
- Nasar patricius et rei navalis drumgarius 237, 2.

- Naucratius S. Basilli frater 22, 9.
 Naupactum 51, 18.
 Nazianzus 21, 4.
 Neapolis 36, 9. 49, 19. 60, 18.
 120, 19.
 Neaset 76, 20.
 Nece 172, 11.
 Necropylae 177, 4. 180, 2.
 Nemevus 39, 15.
 Nemogarda 74, 20.
 Neocaesarea 18, 22. 21, 7. 31, 11.
 Neocastrum 122, 19.
 Nicaea 26, 4.
 Nicedes 49, 17.
 Nicetas Oryphas patricius et rei
 navalis drungarius sub Basilio
 Mac. 130, 11.
 Nicetas protospatharius Ciby-
 rhaeotarum praetor sub Alexan-
 dro 230, 19.
 Nicetas Sophiam filiam Christo-
 phoro Romani imperat. filio in
 matrimonium locat 54, 3.
 Nicolaus Damascenus historicus,
 Herodis scriba 24, 1. 52, 12.
 Nicomedia 27, 5. 208, 13. 250, 13.
 Nicopolis urbs 31, 15. 204, 17.
 cur sit dicta 54, 17. caput
 thematis olim veteris Epiri Pho-
 censis ib. 16.
 Nicopsis fl. 181, 13. 182, 2.
 Niger mons 96, 11.
 Nina 145, 8.
 Nona 145, 8. 151, 5.
 Novae Patrae 50, 6.
 Noviodunum 47, 15.
 Nugrade 162, 20.
 Nunum 121, 22.
 Nyssa 24, 10. 226, 2.
 Obsequium thema 14, 17. unde
 sit dictum 24, 15. quibus po-
 pulis circumscribatur ibid. 20.
 eius urbes et populi 26, 1.
 Oceanus occidentus 112, 1.
 Oedemus sinus 37, 8.
 Oeniades 38, 14.
 Olympus 235, 6. Mysius 25, 6.
 Onogundori 46, 4.
 Opsara 128, 5. 147, 11.
 Optimum thema 26, 8. cur sit
 nuncupatum ibid. 9. e quibus
 populis et urbibus constet 27, 2.
 Orestes Charsianites Mesopotamiae
 praetor sub Leona 226, 21.
 Orni 47, 3.
 Orontius fl. 145, 19.
 Ostrobuniprach 76, 13.
 Ostroc 163, 18.
 Oxianus piscis 181, 2.
 Pagani Serviorum gens cur sint
 dicti 163, 11. Arentani etiam
 appellati ibid. 16. eorum ur-
 bes et insulae 146, 5. 163, 17.
 19.
 Paganica 153, 10. 156, 14. 163, 17.
 regionis situs 145, 21. eius zu-
 paniae ib. 22.
 Page 269, 1.
 Palaestina 95, 3. 97, 4. 98, 7.
 115, 5.
 palus Maeotis 180, 7.
 Pamphylia 14, 9.
 Pamphylia 15, 21. 17, 7.
 Pamphylus sinus 39, 18.
 S. Pancratii corpus ubi asservatum
 137, 13.
 Pancratius Cricoricii Taronitae
 filius, patricius factus et Taro-
 nis praetor 189, 12. Theophyl-
 acti magistri filiam uxorem du-
 cit ib. 17.
 Pancratius magister Adranase cu-
 ropalatae filius 207, 20.
 Pancratius magister Mastatum ur-
 bem sibi commissam Theodo-
 siopolitanis reddit 204, 18.
 Pancratius Davidis Iberis filius
 199, 4.
 Pancratius Manuelis Teces prin-
 cipis filius 31, 2. 226, 14. hi-
 canatus et Buccelliariorum praetor
 sub Leone ib. 16.
 Pania 110, 5.
 Panion 47, 3.
 Pannonia 56, 10. 111, 12. 144, 14.
 Pantalia 56, 6.
 Panticapaeus 63, 11.
 Papagia 181, 16. 269, 2.
 Paphlagonia 17, 7. eorum the-
 ma 178, 7. quibus finibus cir-
 cumscribatur 29, 20. eius ur-
 bes 30, 4.
 Paphlagonia 28, 19. 178, 7. 270,
 21.
 Paphus 39, 14.
 Papia 115, 9. 116, 1. 120, 18.
 123, 20.
 Paracladium Danubii 78, 23.

- Parathalassia** 145, 7.
Parius 25, 4. 43, 20.
Parnasus 21, 4.
Parthenius fl. 28, 16. 29, 13.
Parthenius 107, 18.
Parthenopolis 27, 7.
Parthicopolis 47, 5.
Patara 37, 13.
Patrae urbs 52, 11. a Sclavis Peloponnesi obsessa a B. Andrea liberatur 217, 10. 218, 10. novae 50, 6.
Patzati suburbium 186, 17.
Patzinacia 179, 18. eius situs 165, 22. 179, 18. quanam in ea monumenta 173, 15. eius fluvii 171, 9. themata 164, 22.
Patzinacitae 152, 3. 171, 20. 174, 11. 180, 21. 270, 20. ab Uzis et Chazaris eiecti, Turcarum regionem invadunt 164, 12. quibus formidolosi 70, 9. 72, 14. 74, 2. 76, 24. 79, 3. ubi aetatem transigant 74, 14. eorum quidam Cancar appellati 167, 16. eorum principes quo ordine sibi succedant 165, 11. Patzinacitarum quidam cum Uzis habitabant 166, 18.
S. Paulus 50, 20.
Paulus Serviae princeps Zachariam principatum invadentem capit, et Bulgaris tradit 157, 9. ab eodem Bulgaris iuvantibus eiicitur ib. 18.
Paulus magistrianius legatus ad Saracenos 103, 8.
Pausanias Damascenus scriptor 18, 7.
pechus Chazariae 178, 2.
Pelagia ins. 37, 11.
Pelagonia 50, 2.
Pelasia 52, 16.
Pelle 49, 16.
Peloponnesii immunitatem a militiis a Romano imperat. tributum extra ordinem pendendo obtinent 243, 6.
Peloponnesus 39, 3. 217, 7. olim Apia, deinde Pelagia et Argos dicta 52, 16. eadem Achaia nuncupata ib. 6. post Heraclidarum et Macedonum imperium Romani imperii provincia facta 53, 17. quanam eius praecipuae urbes 52, 9.
Pentadactylus mons 221, 12.
Peparethus ins. 50, 8.
Perci 191, 14. 192, 9. 196, 5.
Pergamus 24, 7. 42, 21.
Perge 37, 20.
Persae 17, 4. 30, 17. ab Atheniensibus et a Lacedaemoniis victi 53, 6. 9. post Heraclium a barbaris infestati 198, 21.
Persia 97, 12. 105, 20. 113, 16. 191, 18. 192, 16. 198, 2. 212, 14.
Persthlabus 172, 18.
Pesenta 145, 7.
Petronas Camaterus Sarcel urbem iubente Theophilo condit, et protospatharius, primusque Chersonis praetor renuntiatur 177, 22.
Petronas Boilas Nicopoleos capitaneus 204, 16.
Petrus S. Basilii frater 22, 9.
Petrus Goinici filius patruelus Serviae principatu deicit 155, 19. Branum arma moventem capit et oculis orbat ib. 23. Clo-nimerum qui et ipse principatum invadere parabat, interficit 156, 2. ab Bulgaris deceptus capitur 157, 4.
Petrus Bulgaris neptem Romani imp. uxorem ducit 88, 1.
Phaeaces 54, 12.
Phaedimus Amasaeus, Cappadox 21, 22.
Phalacrus mons 31, 12.
Phalambertus Berengarium Italiae regem interficit 117, 11.
Phalitzis Iutotzae filius, Arpadae nepos et Turcarum princeps 175, 6.
Phanagorium 63, 12.
phanumes Cyprii sub Rhinotmeto legati ad Saracenos 214, 21.
Phara ins. 164, 3.
Pharnacus Chersonis proteuon Sauro-matum Bosporianorum principem singulari proelio vincit, Bosporianosque parte regionis suae multat 253, 16. 255, 6.
Pharsalus 50, 6.

- Pharus ins. 146, 5.
 Phasianem quam Saraceni invaserunt Leo ac post eum Romanus devastant, tandemque recipiunt 199, 14 sqq. eius partem Iberibus donat Porphyrogenitus 205, 7.
 Phaselis 37, 19.
 Phasis fl. 205, 6.
 Phateme 92, 11.
 Phatemitae 113, 11. Arabiae populi 92, 11. Libyae populi ib. 12.
 Phatilanus mons 226, 7.
 Phatime Mahometis filia 92, 10.
 Philadelphia 24, 12.
 Phileta 38, 14.
 Philippi 47, 7.
 Philippopolis 47, 11.
 Philistim 113, 21.
 Philostephanus 40, 2.
 Phineus 122, 19.
 Phineus Aegyptius Paphlagonum pater 30, 1.
 Philegon 63, 12.
 Phocensis Epirus 54, 16.
 Phoenice 98, 7.
 Phoenix fl. et urbs 37, 18.
 Phosson 122, 15.
 Phosphorium 64, 10.
 Phryges 17, 6. 25, 10. 26, 2.
 Phrygia Capatianes 14, 11. salutaris ib. 6. minor 23, 22.
 Phtiotis 51, 7.
 Pinetae 122, 10.
 Pipinus Italiae rex Venetos multo tempore obsidet 124, 1.
 Pisidae 15, 21.
 Pisidia 14, 10.
 Pisuch 140, 10.
 Pisyra 38, 12.
 Placentia 115, 10.
 Pleba 145, 7.
 Plutinopolis 47, 9.
 Podalia 38, 15.
 Podaron Phialae protospatharius, posteaque vicarius classis 236, 21. denique Cibyrrhaeotarum praetor 239, 18.
 Podendus 19, 22.
 Polybius 19, 11.
 Polycrates Sami ins. tyrannus 41, 6.
 Pompeiopolis 30, 6. 35, 15.
 Pontica 244, 17.
 Ponticum mare 18, 18.
 Pontus 43, 17. 45, 16. 181, 6.
 Porga primus Chrobatorum rex christianus 149, 2.
 Praenetus 27, 6.
 Presiam Bulgariae princeps a Serviis victus 154, 8.
 Pribana 49, 18.
 Pribesthlabus Serviae princeps a patruelo Petro deiicitur 155, 21.
 Priene 24, 6.
 principes 16, 1.
 principum princeps cui regioni dominaretur 192, 1.
 Priestena 122, 14.
 Procopius historicus sub Iustiniano 18, 9.
 Proconnesus 25, 3. 43, 21.
 Propontis 43, 2.
 Prosegoes Serviorum princeps 154, 2.
 protelates 237, 1. 240, 17.
 proteuon Chersonis 178, 21.
 protocarabus 237, 8. 239, 14.
 protospathariorum vestis et roga 232, 11. protospatharius Phialae cur sit dictus 236, 5. quoniam sub eius potestate 235, 15.
 provinciae Occidentis immunitatem a militia a Leone imp. tributum extra ordinem pendendo obtinent 242, 18.
 Prusa 233, 16.
 Prusias 29, 1.
 Pteleae 181, 24.
 Publii Asiae minoris proconsulis inscriptio 15, 7.
 Pulcheriopolis 56, 3.
 Pucricas Armenius 31, 3.
 Pylae 25, 5.
 Pyrchanus 60, 18.
 Pyrenaei montes 107, 15.
 Pyrotima 140, 11.
 Pythagoras Mnesarchi, Samius 41, 8.
 Pythia 235, 6.
 Quadratus 109, 2.
 Ragusaei vel Ragusini 130, 8. olim Lausaei dicti 136, 18. eorum origo ib. 21. tributa pro vineis quibus pendant 147, 17.
 Ragusium urbs 137, 8. 145, 16. Dalmatiae metropolis 61, 16. a Saracenis obsessa a Basilio Mac. liberatur 130, 6. in ea corpus

- S. Pancratii asservatum** 137, 13.
 eius situs 147, 14.
Rastotza 146, 1.
 regum libri 30, 15.
Rhabias Zenari filius 90, 17.
Rhamble 113, 21.
Rhegedora 21, 4.
Rhegepodandus 21, 2.
Rhegium 60, 1. eius pons 233, 17.
Rhemesiana 56, 7.
Rhenea 43, 13.
Rhenus fl. 111, 19.
Rhibalenses 122, 9.
Rhibantus 122, 21.
Rhisena 162, 4.
Rhodanus 107, 11.
Rhodes praefectura 47, 5.
Rhodus ins. 95, 22. 99, 1. De-
 rum colonia 38, 22. eius co-
 lossus a quo factus 95, 19. a
 Mavia Arabum duce sublatus
 ib. 22.
Rhomatina 122, 10.
Rhusium 49, 19.
Rhyndacus fl. 25, 9. 43, 21.
Rizonicus 56, 17.
Rodentus 19, 21.
Rodosthlabus Serviorum princeps
 154, 2.
**Rodulphus Berengarium Italiae re-
 guo deturbat, posteaque victus
 regnum cum eo partitur** 116, 5.
 rebellante populo in Burgundiam
 secedit 117, 19.
Roma 62, 8. 123, 13. 125, 17. 153,
 17. 247, 21. 249, 20. eius prin-
 ceptus legitimus papa 58, 9.
Romani 69, 19. 86, 3. 98, 15. 106,
 19. 111, 7. 124, 20. 125, 19.
 134, 5. 136, 12. 150, 19. 153, 12.
 156, 22. 158, 24. 162, 8. 172,
 22. 182, 10. 190, 17. 192, 24.
 198, 16. 211, 9. 217, 2. 227, 3.
 244, 13. 246, 22.
Romania 79, 22. 206, 17. 212, 11.
 270, 18.
Romanopolis 226, 6.
**Romanum imperium regnante He-
 raclio mutilari coeptum** 12, 17.
**Romanus imp. neptem Petro Bul-
 garo uxorem dedit** 87, 22. eius
 aurea bulla seu foedus cum Ibe-
 ribus 202, 11.
Rusianum 120, 19.
Russi 179, 17. Patzinaetas ma-
 xime omnium reformidant 69,
 15. eorum iter in Romaniam
 et superstitiones 74, 17. 78, 1.
Russia 71, 20. 77, 18. 179, 19.
Sabartoeasphali 168, 11.
Sabas fl. 177, 16.
**Sabas vel Samanus Saracenorum
 Afrorum dux** 61, 13. 130, 3.
Sacacatae 167, 11.
Sagalassus 38, 16.
sagenae navium genus 150, 10.
Salamas 191, 15. 192, 4.
Salenes 159, 21.
Salernum 118, 15.
Salmacatae 167, 10.
Salmutzes Turcarum boeobodus 170,
 4.
Salona 137, 11. 149, 7. Dalma-
 tiae caput 141, 15. aquis ad
 potum suavissimis commendata
 58, 2. ab Abaris qua ratione
 capta 126, 22. 142, 11.
Saltice 47, 4.
Saltus 50, 7.
Samaria 30, 15. eius incolae ab
 Assyriis quo translati 30, 16.
Sambatas fl. 75, 1.
**Samonas patricius et accubitor
 sub Leone** 231, 21.
Samothrace ins. 47, 12.
**Samus insula, et thema unde sit
 dicta** 41, 2. quatenam in eo
 themate urbes et turmae 41, 17.
**Sangarius fluvius ponte iunctus
 a Iustiniano** 27, 8. in eum epi-
 gramma ib. 12.
Saniana 28, 11. 225, 19.
Sapaxi 269, 7.
Sapicium 269, 16.
Saraceni 100, 15. 101, 24. 182, 16.
 212, 7. 226, 4. 230, 15. e re-
 gione/sua quando egressi 93, 5.
Ragusium frustra obsident 62, 16.
 130, 2. iidem Barim capiunt, in-
 deque post aliquot annos a
 Graecis et a Francis eliciuntur
 62, 16. 130, 16. Phasianem
 sub Leone invadunt, et sub Ro-
 mano amittunt 199, 15. 200, 1.
 eorum classis apud Cyzicum sub
 Pogonato incensa 217, 1.
Sarat 179, 20.
Sarcel Chazarorum oppidum 80, 17.

- ad Tanaim quando et a quo aedificatum 177, 19.
- Sardiani 23, 21.
- Sardinia 57, 11. 59, 10.
- Sardis 23, 3.
- Sarmatae 244, 17. 250, 10. 255, 21.
- Sarromatus Bosporianorum dux a Chersonitis vincitur 244, 11.
- Sauromatus alter a Pharnaco Chersonis protenonte singulari certamine vincitur 153, 8.
- Savada 47, 4.
- Saxonia 144, 10.
- Scampta 56, 3.
- Scarphia 51, 17.
- Scepila ins. 50, 8.
- Scerda 140, 10.
- Sceupton 56, 4.
- scholarum domesticus destinatus cum cohorte ad palatii custodiam 235, 12.
- Scholasticus ostiarius accubitor sub Theophilo 231, 15.
- Scirdacissa 140, 10.
- Sclabesiani in Peloponnesum sub Romano irrumpunt 233, 15.
- Sclavi 75, 1. 79, 17. 127, 6. 136, 23. 146, 16. 147, 3. 161, 17.
- Dalmatiae ditioni Romanae se subtrahunt 127, 10. baptismum Basilio imperante suscipiunt, eique se subiiciunt 129, 1. eorum duces zupani 128, 22.
- Sclavi Peloponnesi Patras sub Nicrophoro obsident 217, 4. inde a Beato Andrea repulsi attri buuntur eius apostoli templo Patris celebri 218, 10. 219, 20. v. etiam Ezeritae, Milengi.
- Sclavonia 123, 22.
- Scordona 151, 5.
- scriniarii 16, 21.
- Scylax Caryandenus scriptor 18, 7.
- Scyrus ins. 43, 12.
- Scythae 50, 13. 182, 7. rebellantes a Chersonitis ad deditionem compelluntur sub Constantino 250, 14. eos Rhinotmetus in montibus Strymonis collocat 50, 14.
- Sebasteae thema 32, 1. 228, 12.
- Sebastopolis 49, 21.
- Selbo 140, 10.
- Seleuciaei thema 35, 9. quibus ex urbibus constat lb. 13. quando inter themata censi coeperit 36, 2.
- Selga 37, 21.
- Selinas fl. 78, 8.
- Selinus urbs et fl. 38, 4.
- Selymbria 45, 2.
- Serbula 153, 1.
- Serbuliani 153, 2.
- Seretus fl. 171, 13.
- Serrae 47, 6.
- Servia 145, 14. 152, 16. 153, 10. 156, 4. 161, 9. eius situs 146, 13. urbes 159, 19.
- Servii 79, 17. 128, 9. 157, 19. albi 152, 10. Serviorum pars ad Heraclium imperatorem confugit, et in themate Thessalonices primum, deinde in Dalmatia sedes ponit ib. 18. baptismum suscipiunt 153, 18. Bulgargos saepe repellunt 154, 9. ab iis denique decepti, et in Bulgariam abducti sunt 158, 13. sed adiuvantibus Graecis regionem suam recipiunt, et imperatori CP. se subiiciunt 159, 11.
- Sesamus 29, 12.
- S. Severinae urbs 60, 2.
- Sicania 58, 14.
- Sicardus Longobardiae princeps 121, 4.
- Siceliotae 59, 15.
- Sicilia ins. 57, 12. 104, 22. 121, 8. 225, 2. olim Sicania, maxima insularum mediterranei maris 58, 14. olim sub regibus postea in Romanorum potestatem venit ib. 5. CP. imperatori cur subiecta ib. 10. paene universa a Saracenis capta 59, 18. eius praecipuae urbes ib. 16.
- Sico Longobardiae princeps 121, 2.
- Siculi 59, 14.
- Sicyon 52, 9.
- Side 37, 21.
- Sidraga 145, 8.
- Sigrianae montes 25, 2.
- Singidon 111, 9.
- Sinope 21, 7. 29, 18.
- Sinutes eunuchus, chartularius cursus publici sub Leone, et legatus ad Adranase 184, 13.
- Sipendus 121, 3.

- Sirmium 111, 9. 173, 20.
 Smyrna 96, 4. praetorium the-
 matis Sami 41, 18.
 Soldanus Saracenorum Afrorum
 dux Ragusium frustra obsidet
 61, 13. 130, 3. inde Barim cap-
 tit, et Longobardiam aliquandiu
 tenet ib. 16. inde pulsus, et
 a Ludovico Franciae rege cap-
 tus Capuae ac Beneventi prin-
 cipes in eum suscitatur 131, 11.
 132, 2. in patriam reversus Ca-
 puam et Beneventum oppugna-
 tum venit, sed frustra 133, 12.
 Soli 35, 15. 39, 14.
 Sophia Nicetae filia Christopho-
 ro Romani imp. filio nupta 54,
 4.
 Sophianus Maviae avus 101, 22.
 Sophronius Hierosolymorum epi-
 scopus Palaestinae ecclesias ini-
 ta cum Arabibus pactione ser-
 vat 95, 5.
 Sora 30, 5.
 Soteriopolis 183, 3.
 Spandiates Iber toto corpore ex-
 cepto corde invulnerabilis 198, 5.
 Spania 107, 14.
 Sparta 52, 10.
 spatharocandidatus 177, 22.
 Sphendoplocus Moraviae princeps
 81, 10. 174, 1. 175, 20. re-
 gionem in tres filios dividit ib.
 22.
 Sphendosthlabus Russiae princeps
 74, 20.
 S. Spiridion ex Trimytho urbe in
 Cypro insula 39, 16.
 Sporades insulae 43, 7. 57, 15.
 Srechiabarax 269, 18.
 Stauracius Platys Mardaitarum At-
 taliae capitaneus inimicitias cum
 Eustathio Cibyrhaeotarum vi-
 cario exercet, et a Leone im-
 perat. revocatur 229, 3.
 Stenitae 237, 21. remiges agra-
 riorum imperialium 233, 21.
 Stenum 237, 22.
 Stephanus grammaticus 58, 14.
 Stephanus mathematicus 93, 2.
 Stephanus Serviae princeps a pa-
 truele Petro eiicitur 154, 23.
 Stoli 50, 1.
 Stolpon 151, 6.
 Strabo geographus Cappadox ex
 Amasea 18, 4. 42, 6. 63, 9.
 Stratonicia 24, 10. 38, 11.
 Strobelus 36, 20.
 Strobilus 122, 11.
 Stroemerus Blastemeri filius a
 Muntimero fratre captus, in
 Bulgariam mittitur 154, 13.
 Strubun 77, 15.
 Strymonis thema 50, 10. in eo
 Scythae a Rhinotmeto collocati
 ib. 13.
 Sulemanus Saracenorum princeps
 a Graecis victus 102, 8. 105, 3.
 Supolichus Chersonita 252, 18.
 Surrentum 120, 20. 121, 16.
 Susa 257, 9. 259, 13.
 Syce 38, 6.
 Sylaeum 37, 20.
 Symbatius principum princeps 183,
 16. 191, 17. 192, 6. ab Apo-
 sata Persidis amera interfectus
 191, 18. 192, 15.
 Symbatius magnus Iberiae prin-
 ceps 206, 4.
 Symbatius Davidis filius, et Sym-
 batii magni nepos 207, 8. Pan-
 cratii patris filiam uxorem du-
 cit ibid. 19. Adranutzium ab
 Asotii Ciscasis filia aufert ibid.
 12.
 Syme ins. 37, 9.
 Symeon Bulgariae princeps Pe-
 trum Serviae principem in vi-
 cula coniecit, eique Paulum sub-
 stituit 156, 23. idem Paulum
 eiicit et Zachariam Serviae prin-
 cipem renuntiat 157, 18. quo
 et ipso expulso, Servios omnes
 in Bulgariam abducit 158, 13.
 Symeon a secretis patricius sub Ro-
 mano 209, 4.
 Symposium clusura ubi 227, 8. a
 Melitiniatis capitur, sed iterum
 a Melia occupatur, et turma fit
 ib. 23.
 Syngul fl. 179, 14.
 synodus in Trallo 215, 10.
 Syracusae 59, 19.
 Syri 19, 16.
 Syria 57, 17. 96, 19. 106, 2. 180,
 12. 182, 17. 215, 1.
 Syrucalpee 165, 23.
 Sysperites 30, 13.

- Tabla 225, 22.
 Talmat 163, 3.
 Tamasus 39, 15.
 Tamatarcha 181, 7. 268, 22.
 Tanais fl. 178, 10. 181, 1.
 Tarcztus primus Arpadae filius 175, 1.
 Tariani 172, 12.
 Taro 182, 6. 184, 2. 189, 15.
 Taronitae 186, 23.
 Tarrhaconesia 108, 13.
 Tarsia 15, 9.
 Tarsiatae 27, 4.
 Tarsus 35, 19.
 Tartessii 107, 9.
 Tase Arpadae nepos 175, 9.
 Taurica Cappadociae pars 18, 14.
 Tauromenium 59, 17.
 Tauropolis 38, 13.
 Taurus mons 14, 7. 35, 11. 38, 17.
 Taurus Thraciae sub Constantino proconul 45, 11.
 Tautucas Armenius 31, 3.
 Taxis Zeltae filius, Arpadae nepos 175, 10.
 Tebele Tarcztii filius, Arpadae nepos 175, 4.
 Tece 226, 8.
 Teium 29, 2.
 Teliutza 74, 22.
 Telmissus 37, 13.
 Tenen 151, 6.
 Teos 24, 11. 41, 14.
 Tephricae 31, 15.
 Terbunia 147, 15. 153, 11. 161, 12. eius regionis situs 145, 16.
 Terbuniatae Serviorum pars olim sub zupanis, postea sub principibus 161, 12. cur sint dicti ib. 16. eorum urbes 162, 4.
 Termatzus Arpadae abnepos 175, 12.
 Terpemere Chrobatorum princeps 149, 23.
 Tetrangurium urbs 147, 9. cur sit dicta 138, 21. eius situs ib. 18.
 Thasus ins. 47, 11.
 Thebae 50, 5.
 thema quid 11, 6. unde sit dictum 13, 5. thematum nomina alia antiqua, alia recentia 11, 3. themata quando constituta 12, 14. eorum sub Leone et Romano mutationes 225, 5. 226, 10.
 Themistus Chersonis proteuon Bosporianos pacem a Diocletiano petere compellit 244, 10 sqq.
 Theoctistus Broeeniorum, Peloponnesi praetor sub Michaeli Theophili filio, Slavos rebellantes ad tributa pendenda damnat 221, 4.
 S. Theodori martyris scutum ubi 36, 12.
 Theodorus Sigriztes Bulgarorum exercitus dux, a Serviis in bello occisus 158, 1.
 Theodorus Armeniorum interpres sub Leone 184, 6.
 Theodosiopolis a Graecis post diutinum bellum capta 199, 24 sqq.
 Theodosiopolitani 201, 2. 205, 15.
 Theodosius protovestiarus sub Leone contra Bulgaros paganos occiditur 33, 9.
 Theodotus protocarabus dromonii imperialis sub Porphyrogenito 240, 17. eum caesum tonsuramque Romanus perpetuo exilio damnat 241, 9.
 Theophanes monasterii Magni Agri conditor 106, 14. eius genus ib. 15. e chronicis eius loci laudati 93, 13. 96, 8. 102, 17. 110, 7.
 Theophanes patricius accubitor sub Romano 232, 3.
 Theophilus patricius et Chaldae praetor sub Romano Phasianem devastat 200, 8.
 Theophilus patricius et Theodosiopoieos praetor sub Porphyrogenito 204, 2.
 Theophylactus Bimbilides Phialae protospatharius sub Leone et Porphyrogenito 239, 21.
 Theophylactus protospatharius et mensae angustae domesticus sub Romano 241, 22. bene erga Porphyrogenitum animatus 242, 10.
 Theophylactus magister sub Porphyrogenito 241, 22.
 Thera ins. 43, 13.
 Thersia ins. 43, 13.
 Therma 21, 2.

- Thermopylae** 51, 22.
Thessali 51, 3, 13.
Thessaliae praefectura 50, 4.
Thessalonica urbs Macedoniae 152, 20, 177, 2. unde sit dicta 51, 3. nunc thematis caput 50, 22. quantum a Danubio distet 177, 2.
Theudericus patricius, consul et Gotthorum princeps Libyam occidentalem occupat 111, 15.
Thomas Lycandi prooecus quae munera Iustiniano obtulerit 34, 10.
Thracae 22, 21, 221, 6. eorum thema 44, 9.
Thracis Asiae minoris incolae 22, 13. eorum thema ib. 12, 38, 10, 215, 8. unde sit dictum 22, 19. eius urbes 24, 5. eius praetor equestris agminis dux 41, 15.
Thracia 23, 14, 102, 6, 111, 14. unde sit dicta 46, 4. olim in duo regna divisa 44, 18. deinde provincia Romani imperii ab uno proconsule administrata, denique in exigua segmenta divisa 45, 11. eius praefecturae et urbes 47, 1.
Thucydides 53, 11.
Thyatira 24, 7.
Thymimes Mundari filius 90, 18.
Thyni 27, 4.
Tibe 191, 15, 192, 4.
Tibium 200, 5.
Ticrit 114, 3.
Timeses fl. 174, 6.
Titiopolis 36, 8.
Titza fl. 174, 8.
Tius 28, 17.
Tlon 38, 14.
Tomis 47, 13.
Topirus 49, 19.
Tornicius Apogauem Taronitae filius patricius 187, 4, 188, 19. regionem suam imperatori CP. donat, sed eam imperator patruelibus Tornicii reddit 189, 8. eius vidua in monasterium Psomatheii CP. secedit 190, 20.
Tortzeli 122, 20.
Traiani pons 173, 16.
Traianopolis 47, 7.
Trallis 24, 8, 41, 13.
Trapexus 30, 10, 226, 19.
Trice 50, 5.
Trimythus 39, 16.
Tripolis 112, 10.
Triton 25, 2.
Troiiani 26, 2.
Tropaeus 47, 15.
Trosmis 47, 15.
Trullus fl. 171, 11.
S. Tryphonis corpus ubi assertatum 139, 8.
Trypia 227, 21.
Tungatae 167, 9.
Turcae 144, 11, 152, 3, 156, 20, 164, 18, 171, 20, 238, 19, 239, 1. olim Sabartocaspali dicti 168, 10. a Patzinacitis eiectione, pars in Perside, pars in Atelcusu regione sedes ponunt 169, 5. hi Moraviam invadunt 170, 21, 177, 14. a Patzinacitis saepe victi 70, 6, 73, 24. in octo gentes divisi 174, 12. eorum principes ex Arpadae prosapia ib. 17. eorum dignitates ib. 20.
Turcia 148, 2, 166, 8. ubi 177, 14. quinam in ea fluvii, quibusque gentibus circumscribatur 174, 6, 9.
Turganerch ins. 181, 22.
turmarum mutationes sub Leone 224, 21.
Tutes fl. 174, 6.
Tyana 21, 3.
Tyrocastrum 206, 16.
Tzamandus 32, 18. ea occupata Melias eius clisuriarcha factus 228, 10.
Tzarbagani ins. 181, 22.
Tzeesthlabus Clonimeri filius Serviam a Bulgaris devastatam occupat, et adiuvante imperatore CP. habitatoribus frequentem reddit 158, 11. Romano imperio se subiicit ib. 24.
Tzena 145, 8.
Tzentina 146, 12.
Tzentzena 145, 7.
Tzermatzu 191, 15, 194, 8.
Tzernabuscae 159, 20.
Tzernigoga 74, 22.
Tzicane 242, 21.
Tziliapert 269, 18.
Tzoidus 47, 9.

- Tzopon 165, 10.
 Tzur 165, 6.
 Ucruch fl. 181, 12.
 Ulborsi 76, 13.
 Ulnutes 191, 7.
 Ultini 166, 9.
 Umarus classis Arabum praefectus, ac deinde princeps 105, 5. eius expeditiones et imperii tempus 95, 3.
 Usa Palaestinae ameras 98, 8.
 Uthmanes Arabum princeps 95, 16. eius expeditiones ib. 17.
 Uzi 164, 11. 166, 20. Patzinacitis formidolosi 79, 23. iidem Chazaros facile infestant 80, 3.
 Uzia 166, 3.
 Valid Arabum princeps 104, 8. universam Africam capit ib. 11.
 Vandali 121, 9. Hispaniam primo, deinde Africam occupant 111, 17.
 Varnae fl. 79, 7.
 Veneti olim Henetici in insulas secedunt 121, 19. 123, 11. Pipino tributa solvere compelluntur 124, 21. eorum insulae et urbes in Italia 122, 17.
 Venetiae 150, 2.
 Venetiae 122, 3. 150, 16. earum ducis sedes 122, 3.
 Venetum mare quot flumina influant 122, 4.
 Verona 117, 11.
 Vesuvius mons 60, 18.
 Wisigotthi Roma devastata Gallias primum, deinde Hispaniam occupant 111, 10. 112, 10.
 Xanthus 37, 14.
 Xenophon 30, 10.
 Zacharias Atheniensis papa 119, 3.
 Zacharias Pribesthlabi filius a Paulo Brani filio Serviae principatum invadens capitur, et Bulgaris traditur 157, 11. eundem adiutantibus Bulgaris deicit ib. 17. Bulgaros vincit, posteaque ab his eiicitur ib. 20. 158, 9.
 Zachluma fl. 160, 22.
 Zachlumi Serviorum pars cur sint dicti 160, 11. regionis situs 145, 18. eorum urbes 160, 23.
 Zachlunitae 128, 10. 147, 15. 153, 10. 156, 17. 162, 14.
 Zacynthus ins. 54, 10.
 Zalichus 21, 7.
 Zaltas quartus Arpadae filius 175, 2.
 Zapara 50, 3.
 Zelpa 47, 14.
 Zenarus Ismaelis pronepos 90, 15.
 Zenopolis 36, 9.
 Zentina fl. 145, 22.
 Zetlebe 162, 5.
 Zichia 181, 22. 182, 1. 269, 2.
 Zichia 71, 20. 269, 1. ubi 181, 15. eius insulae ib. 19.
 supani Serviae a Bulgaris eiecto principe Zacharia decepti, et in vincula coniecti 158, 10.
 Zurbaneles protospatharius azatus caropalatae Iberiae 202, 13.

I N D E X

A D H I E R O C L E M .

- Ἄβιλα Παλαιστ.* 398, 24.
Ἄβιλα Φοινίκ. 398, 15.
Ἄβριττος Μυσ. 391, 5.
 Abydus Hellesp. 394, 3.
 Acalissus Lyc. 395, 21.
 Achrida eadem quae Lychnidus,
 nec tamen Iustiniani imp. pa-
 tria 432, 7. quando Iustinia-
 na I. dici coepta 433, 22.
 Acmonia Phryg. 394, 13.
 Aconesiae insulae circa Isauriam
 et Ciliciam 515, 11.
 Acontisma 391, 17.
 Acrasus Lyd. 394, 21.
Ἀδάδα Πισιδ. 394, 29.
Ἄδανα Κιλικ. 397, 10.
 Adonis in Phrygia et vicinia va-
 riis nominibus olim cultus 456,
 26. eius Come ib. 35.
Ἄδρα Ἀραβ. 399, 2.
 Adramuttium Asiae 393, 29.
Ἀδρασσός Ἀραβ. 399, 5.
 Adrasus Isaur. 397, 24.
Ἀδριανοὶ Ποιτ. 396, 11.
Ἀδριανούπολις Αἰμιν. 391, 1.
Ἀδριανούπολις Ἡπειρ. 392, 28.
Πισιδ. 394, 26. *Ὀνωριάδ.* 396,
 14.
Ἀδριανοῦ θῆραι Ἑλλησπ. 394, 5.
 Aegae circa Myrinam an semper
 Aegaeae 443, 19.
 Aegaeae Asiae 393, 28.
 Aegaeae Cilic. 397, 13.
 Aegina insula Graec. 392, 9.
 Aelia Palaest. 398, 19.
 Aeliae cognomine diutissime usa
 Hierosolyma 529, 10.
 Aenus in Thracia coelo utebatur
 frigidissimo 406, 11.
 Afrodito 399, 20.
Ἀγαλασσός Πισιδ. 394, 28.
Ἀγγιταλός Αἰμιν. 391, 2.
Ἀγκυρα Γαλατ. 396, 20.
Ἀγάη Ἀστ. 393, 28.
Ἀγαίος, Αἰγαίτης, Αἰγαεύς 443,
 15.
Ἀγέαι Κιλικ. 397, 13.
Ἀγείρα Ἑλλ. 392, 12.
Ἀγιον Ἑλλ. 392, 12.
Ἀγίσσος Σκυθ. 391, 9.
Ἀγρόθυνα Ἑλλ. 392, 8.
Ἀγυπτιακή (Ἐπαρχία) 399, 6.
 τοῦ *Αἰμινότου (Ἐπαρχ.)* 391, 1.
Ἄγιος Ροδόπ. 390, 12.
Ἄκανθος Ἰλλυρ. 391, 16.
Ἄκραι Σκυθ. 391, 7.
Ἄκτιον Ἡπειρ. 392, 28.
Ἄκνὸς Σακ. 393, 11.
Ἀλάβανδα Καρ. 396, 3.
 Alexandria Aegypt. 399, 7. Cilic-
 iae 397, 13.
 Alexandrinus patriarcha centum
 episcopos sibi subditos habebat
 536, 19.
Ἀλιζα Ἀστ. 393, 25.
Ἀλινδὰ Καρ. 396, 3.
 Allii Phryg. 394, 14.
Ἄλλυγγος Κρήτ. 392, 23.
Ἀλωπία Ἰλλυρ. 391, 12.
Ἄλυμρις Σκυθ. 391, 9.

- Ἀμανία Ἡπειρ.* 393, 5.
Ἀμασία Ἐλενοπ. 396, 31.
Ἀμάστριον Παφλ. 396, 17.
Ἀμαθοῦς Κύπρ. 397, 16.
Ἀμβλαδα Λυκαον. 394, 32.
Ἄμιδα Μεσοπ. 398, 9.
Ἄμισός Ἐλενοπ. 396, 31.
Ἀμώριον Γαλ. σαλ. 396, 23.
 Amphipolis Illyr. 391, 15.
Ἄμφισσα Ἑλλάδ. 392, 3.
Ἀμουργός Νῆσ. 395, 30.
Ἄμυζων Καρ. 396, 3.
Ἄναϊα Ἀσι. 393, 23.
Ἄναπος Λυκ. 395, 21.
Ἀνάστιασις Ἑλλάδ. 392, 5.
Ἀναστασιούπολις Καρ. 396, 6.
 Anastasiupolis Galatiae olim La-
 gania appellata 497, 28.
Ἀνάζαρρος Κιλικ. 397, 13.
 Anchesmus Epir. 393, 1.
 Ancyra Phrygiae 394, 16.
 Ancyro-Galatia 497, 7.
Ἄνδραπα Ἐλενοπ. 396, 31.
Ἄνδρων Αἴγυπτ. 399, 8.
 Andros ins. 395, 29.
Ἄνεμούριον Ἰσαυρ. 397, 20.
 Antaeu 399, 23.
 Antaeus inter Osiridis amicos 547,
 34.
Ἀνταγνία Ἰλλυρ. 391, 13.
Ἀντανδρος Ἀσι. 393, 30.
Ἀντάραδος Φοιν. 398, 12.
Ἀνθηδών Ἑλλάδ. 392, 5. Πα-
 λαιστ. 398, 20.
Ἀνθύπατοι an municipiorum et
 coloniarum duumviri 401, 25.
 Antigonía eadem ac Mantinea
 424, 1.
Ἀντίκυρα Ἑλλάδ. 392, 4.
 Antinou 399, 22.
 Antiochia Cariae 396, 4. Isaur.
 397, 21. Pisid. 394, 25. Sy-
 riae 397, 26.
Ἀντιφελλός Λυκλ. 395, 23.
Ἀντιφρώ Λιβ. 400, 1.
 Antonius, monachorum parens, ubi
 natus 545, 12.
Ἀπάμεια Πισιδ. 394, 27. Συρ.
 397, 28.
 Aramia Cariae 396, 10.
Ἀπερλαί Λυκ. 395, 23.
Ἀργαίον Ἀγούστ. 399, 12.
 τῆς Ἀργαίης (Ἐπαρχ.) 400, 9.
 Aphrodisia Europ. 390, 11. Ca-
 riae 396, 5.
 Aphroditon Arcad. 399, 20.
 Apis Lunae sacratus 546, 25.
 Apollo Mystes apud Daldianos
 457, 31.
 Apollonia Cariae 396, 5. Epiri
 nov. 393, 4. Illyr. 391, 15.
 Ponti 396, 10.
Ἀπολλωνίς Ἀσδ. 394, 22.
Ἀπόλλωνος ἱερὸν Ἀσδ. 394, 21.
 Apollonos minoris 399, 23. su-
 perioris ib. 27.
 Appia Phryg. 394, 15.
Ἀππιαρία Μυσ. 391, 4.
Ἀππων Ἡπειρ. 393, 1.
 Apris Europ. 390, 11.
 Artaus Hellesp. 394, 5.
Ἄρτερα Κρήτ. 392, 24.
Ἀραβία Ἀγούστ. 399, 16.
 τῆς Ἀραβίας (Ἐπαρχ.) 399, 1.
Ἀράβισσος Ἀρμεν. 397, 7.
Ἀραδὴν Κρήτ. 392, 25.
Ἀραδος Φοιν. 398, 12.
Ἀραυρος Ἰλλυρ. 391, 16.
 Araxa Lyciae 395, 25.
 Arcadiae Aegypti unde nomen
 venerit 544, 33.
 Arcadiopolis eadem quae Bergule
 Thrac. 402, 43.
Ἀρεόπολις Παλαιστ. 398, 28.
Ἀρεθούσα Συρ. 397, 29.
Ἀργίτζα Ἑλλησπ. 394, 6.
Ἀργος Μακεδ. 391, 19. Ἑλλάδ.
 392, 13.
Ἀριαραθία Ἀρμεν. 397, 7.
Ἀριασσός Παμφ. 395, 14.
Ἀρίσθηλα Παλαιστ. 398, 28.
 Aristium Phryg. 394, 14.
Ἀριζα Παλαιστ. 398, 22.
Ἀρκα Ἀρμεν. 397, 7.
Ἀρχαθία Κρήτ. 392, 23.
 τῆς Ἀρχαθίας (Ἐπαρχία) 399, 18.
Ἀρχαδιούπολις Ἀσδ. 393, 24.
 Θράκ. 390, 9.
Ἀρχαί Φοιν. 398, 12.
 τῆς Ἀρμενίας α' (Ἐπαρχ.) 397, 4.
 τῆς Ἀρμενίας β' (Ἐπαρχ.) 397, 6.
Ἀρμονία Μακεδ. 391, 20.
 Arnea Lyciae 395, 23.
Ἀρπασα Καρ. 396, 4.
Ἀρσενούτης Ἀρχαδ. 399, 19.
Ἀρσινόη Κύπρ. 397, 17.
Ἀρκωνδα Λυκ. 395, 22

- Ascensus et Arcaeus Dei Lunae cognomina 456, 18.
 Asia quot olim urbes habuerit 439, 22. eius templa communibus urbium impensis sarta tecta 453, 1.
 τῆς Ἀσίας (Ἐπαρχία) 393, 22.
 Ἀσίγη Ἑλλάδ. 392, 16.
 Ἀσκαλῶν Παλαιστ. 398, 22.
 Ἀσωπὸς [πόλις] Ἑλλάδ. 392, 15.
 Aspendus deini Primopolis 475, 15.
 Ἀσπωνα Γαλατ. 396, 20.
 Ἀστυνάχεια Νῆσ. 395, 30.
 Ἀταρχία Ἑλλησπ. 394, 4.
 Ἀθῆναι Ἑλλάδ. 392, 8.
 Athribis Aegypt 399, 16.
 Atmenia Pisisd. 394, 25.
 Attalia Lyd. 394, 20. Pamphyl. 395, 10.
 Attuda Phryg. 394, 10.
 Ἀυγούστα α' (Ἐπαρχία) 399, 11.
 Ἀυγούστα β' (Ἐπαρχία) 399, 15.
 Ἀυγούστα Κιλικ. 397, 11.
 Augustalis in Aegypto praefectus 536, 6.
 Augustamnica Aegypti unde appellata 541, 11.
 Ἀυλίου κόμη Ἀσί. 393, 26.
 Aulona Epir. nov. 393, 5.
 Ἀθηλιούπολις Ἀυδ. 394, 20.
 Ἀξούπολις Σινδ. 391, 8.
 Azani Phryg. 394, 15.
 Ἄζωτος παράλιος Παλαιστ. 398, 18. μεσόγειος Παλαιστ. ibid. 19.
 Azotus duplex, maritima et mediterranea 528, 34.
 B et F in Graecis permiscetur 466, 27.
 Βαβάκτης Pan 415, 35.
 Babylon Aegyptia quam longe a sinu Arabico 543, 39.
 Βάγυς Ἀυδ. 394, 21.
 Βάλβουρα Ἀυκ. 395, 26.
 Βασιτή Ἀυκαον. 394, 33.
 Βαρέττα Ἀσί. 393, 26.
 Βαργάλα Μακεδ. 391, 19.
 Βάρις Πισιδ. 394, 28.
 Βαρίση Ἑλλησπ. 394, 2.
 Basiana Mys. 393, 21.
 Βασιλιούπολις Βιθυν. 396, 10.
 Basiliupolis Bithyniae a Iuliano in matris honorem condita 491, 4.
 Bathnae Osroen. 398, 6.
 Bathys fl. circa Dorylaeum 469, 32.
 Βέρεθη Παμφ. 395, 12.
 Βέργγη Ἰλλυρ. 391, 16.
 Bergule Thrac. Arcadiopolis 402, 43.
 Beroa Thr. cons. 390, 16.
 Beroea Syr. cons. 397, 27.
 Beroea Thrac. apud recentiores Geographos neglectior 407, 11.
 Irenopolis quando dici coepta ib. 14.
 Beronice Libyae 399, 30.
 Berroea Illyr. 391, 12.
 Berytus Phoenic. 398, 11.
 Berytus Phoenic. metropolis et cuius generis 525, 3.
 Βέβλος Φοιν. 398, 11.
 Βιέννα Κρήτ. 392, 22.
 Βιμενάκιον Μυσ. 393, 17.
 Βιέρθα Ὀσροην. 398, 7.
 Βιτάρους Παλαιστ. 398, 29.
 Bithynarcha eiusque solemnis e metropoli processus 490, 37.
 Βιτύλη Παλαιστ. 398, 22.
 Βιζύη Θράκ. 390, 9.
 Βλαυνδον Ἑλλησπ. 394, 4.
 Boium Ins. 392, 2.
 Βονονία 393, 11.
 Βόστρα Ἀραβ. 399, 2.
 Βόστρυς Φοιν. 398, 11.
 Βράμιλος Ἰλλυρ. 391, 14.
 Briana Phryg. 394, 13.
 Βριούλα Ἀσί. 393, 24.
 τῶν Βρισγάμων (Ἐπαρχία) 400, 8.
 Βροῦζος Φρυγ. Σαλ. 395, 4.
 Bubastus Aegypt. 399, 16.
 Βουβῶν Ἀυκλ. 395, 25.
 Βούλις Ἠπειρ. 393, 4.
 Βουμάλια Ἑλλάδ. 392, 5.
 Busiris Aegypt. 399, 10.
 Buthrotum Epir. 393, 1.
 Βούτος Αἴγυπτ. 399, 7.
 Cabassa Aegypt. 399, 8.
 Cadi Phryg. 394, 15.
 Cadi Phryg. ad Herimum 455, 5.
 Caesarea Cappadociae 396, 26.
 Palaest. 398, 18. Pont. 396, 10.
 Thessal. 391, 23.
 Callatis Scyth. 391, 7.
 Callinica Osroen. 398, 7.
 Callinicus quando Leontopolis appellata 523, 42.
 Camara Cret. 392, 22.
 Candyba Lyc. 395, 24.

- Cantania Cret. 392, 25.
 Capidaba Scyth. 391, 8.
 Cappadocia quo tempore rectorem Consulare accepit 499, 36. a Valente imp. in duas secta 502, 8. in tres a Iustliano 503, 38.
 Caralia Pamph. 395, 18.
 Cariae urbes pleraeque in collibus 484, 26.
 Carpasium Cypr. 397, 18.
 Carpi ubi habitarent 409, 40.
 Carrae cur urbs paganorum 523, 11.
 Cassa Pamph. 395, 17.
 Castabala Cilic. 397, 14.
 Gastoria Thessal. 417, 39.
 Castra Martis 393, 11.
 Caunus Lyciae 395, 25.
 Caunus urbs conditionis miserae 480, 10.
 Cellae Illyr. 391, 12.
 Cephaleniae ins. Graec. 392, 17.
 Cerase Lyd. 394, 21.
 Cerasus Pont. Polem. 397, 2.
 Cercyra ins. Epir. 393, 2.
 Ceres Chthonia apud Hermionenses 423, 37.
 Ceretapa Phryg. 394, 11.
 Cestri Isaur. 397, 21.
 Χαιρώνεια Ἑλλάδ. 392, 3.
 Χαλκηδών Ποντ. 396, 9.
 Chalcedonia cuiusmodi Metropolis 488, 11.
 Chalcis ins. Euboeae 392, 7.
 Chalcis Syr. cons. 397, 27.
 Charagmuba Palaest. 398, 28.
 Χερσόνησος Κρήτ. 392, 23.
 Χώμα Λυκ. 395, 22.
 Χωρία Μιλυαδικά Παμφ. 395, 13.
 Χωρία πατριμονιάλια Καρ. 396, 7.
 Christopolis eadem ac Nicopolis Thraciae 406, 34. et Dioshieron Asiae 441, 15.
 Cibyra Cariae 396, 7.
 Cibrhretarum Thema quodnam 487, 36.
 Cierus deinceps Prusias ad Hypium amnem 494, 22.
 Cinna Galat. 396, 20.
 Cios Pont. 396, 10.
 Cisamus Cret. 392, 24.
 Citium Cypr. 397, 16.
 Claneus Gal. sal. 396, 24.
 Claudiopolis 396, 13.
 Clazomene Asiae 393, 27.
 Clysma castellum ad Arabicum sinum accubans 544, 8.
 Cnidus Cariae 396, 2.
 Coadrula Pamph. 395, 16.
 Coela portus Thrac. 405, 17. in Euboea ib. 27.
 Colassae Phryg. 394, 11.
 Colassae et Colassenses Phryg. 451, 9.
 Colbasa Pamph. 395, 14.
 Colonia Armen. 397, 5.
 Colosa Asiae 393, 25.
 Comana Pamph. 395, 14. Ponti Polem. 397, 2.
 Comanae quot fuerint in Pamphylia 473, 21.
 Comba Lyciae 395, 24.
 Comes Isauriae 514, 8. Lyconiae 464, 7. patrimonii sacri a quo institutus 487, 9.
 Comistaraus Lyciae 395, 26.
 Comona Armen. 397, 7.
 Conana urbs Pisid. 461, 30. 463, 21.
 Conionisa Hellesp. 394, 6.
 Coniupolis Phryg. 394, 12.
 Constantia Arab. 399, 4. Cypr. 397, 16. Osroën. 398, 6.
 Constantiana Scyth. 391, 7.
 Constantina Phoen. 398, 12.
 Consulares provinciatarum qua fuerint dignitate 402, 2.
 Copton Theb. 399, 26.
 Coracasiuum Pamph. 395, 18.
 Corrector Augustamnicae 541, 13. Paphlagoniae 495, 18.
 Corycus Cilic. 397, 10.
 Cotana Pamph. 395, 18.
 Cos ins. 395, 28.
 Crasus Phryg. 394, 12.
 Cratia Honor. 396, 14.
 Cremna Pamph. 395, 14.
 Cucusus Armen. 397, 7.
 Cucusus oppidum Armen. desertissimum 507, 23.
 Curium Cypr. 397, 17.
 Cyanae Lyciae 395, 23.
 Cybistra Cappad. 396, 28.
 Cydissus Phryg. 394, 14.
 Cydonea Cret. 392, 24.
 Cydonia et Cydonea 429, 3.

- Cynum Aegypt. 399, 10.
 Cyparissia Graec. 392, 16.
 Cyrenia Cypr. 397, 18.
 Cyrus Euphrat. 398, 2.
 Cytheria ins. Graec. 392, 18.
 Cythri Cypr. 397, 18.
 Dadybra Paphl. 396, 17.
 τῆς Δακτίας (Ἐπαρχία) 393, 7.
 Daldia Lydiae 457, 32. an Mysse dicta ib. 25.
 Δαλσίανδος Ἰσαυρ. 397, 22.
 Dalisandus Isaur. a quo condita 517, 10.
 Damascus Phoen. 398, 15.
 τῆς Δαρδανίας (Ἐπαρχία) 393, 13.
 Dardanum Hellest. 394, 3.
 Darnis Liby. 400, 1.
 Dascylae plures in Bithynia 492, 37.
 Δασκύλιον Ποντ. 396, 11.
 Δαυλία Ἑλλάδ. 392, 2.
 Δεβαλάκια Φρυγ. Σαλ. 395, 5.
 Δεβελτός Ἀμιαν. 391, 2.
 Delos ins. Graec. 392, 10.
 Δελφοί Ἑλλάδ. 392, 3.
 Delus insula cur ἀδελγος Hierocli 422, 31.
 Δημητριάς Θεσσαλ. 391, 22.
 Δήμος de pago 469, 38.
 Δήμου Ἀμαθιάσση Φρυγ. Σαλ. 395, 8. Ἀυράκλεια Φρυγ. Σαλ. ibid. Καναύρα Παμφ. ib. 11.
 Λυκαόνων Φρυγ. Σαλ. ib. 7.
 Μενεδένειο Παμφ. ib. 11. Οὐλλάμβος Παμφ. ib. 10. Πραπενίσση Φρυγ. Σαλ. ib. 8.
 Σαβαίων Παμφ. ib. 16.
 Demusia Pamph. 395, 16.
 Δέρβαι Λυκαον. 394, 33.
 Δία Ἀραβ. 399, 2.
 Diana Persica 459, 20. Chesias 482, 43.
 Dio-Caesarea Isaur. 397, 22. Palaest. 398, 25.
 Dioclea in Praevalitana 437, 31.
 Dioclea Phryg. 394, 14.
 Diocletianopolis Palaest. 398, 21. Thessal. 391, 23. Thrac. 390, 16.
 Diocletianus libros Chemicos Aegyptiorum exussit 539, 10.
 Dioecesis Aegyptia quot fuerit provinciarum 535, 43. Pontica 488, 3.
 Διον Ἰλλυρ. 391, 11.
 Dionysopolis Scyth. 391, 7.
 Διὸς ἱερὸν Ἀστ. 393, 25.
 Diospolis Aegypt. 399, 9. Palaest. 398, 18. Thrac. 390, 16.
 Δούβορος Ἰλλυρ. 391, 13.
 Δωδώνη Ἡπειρ. 392, 28.
 Doliche Euphrat. 398, 2.
 Δοκίμιον Φρυγ. Σαλ. 395, 6.
 Δώρα Παλαιστ. 398, 18.
 Δωράκιον Πρεβ. 393, 16.
 Δοροστόλος Μυσ. 391, 4.
 Dorua ins. Graec. 392, 19.
 Δορύλαιον Φρυγ. Σαλ. 395, 7.
 Draco fl. Bithyniae 489, 29.
 Drepane Bithyn. postea Helenopolis dicta 489, 28.
 Δρυμάτα Ἑλλάδ. 392, 2.
 Dulichia pro Doliche Syr. 521, 21.
 Dux Aegypti 548, 5. Arabiae 533, 24.
 Dyrhachium Epir. nov. 393, 4.
 Ἐχινάτος Θεσσαλ. 391, 22.
 Ἐδεβησσός Λυκ. 395, 21.
 Edebessus Lyciae urbs 477, 25.
 Edessa Osroën. 398, 5. Illyr. 391, 12.
 Εἰρηνόπολις Ἰσαυρ. 397, 23.
 Εἰρηνούπολις Κιλικ. 397, 14.
 Ἐκεφος Ἑλλάδ. 392, 5.
 Ἐλαία Ἀστ. 393, 29.
 Ἐλάτεια Ἑλλάδ. 392, 2.
 Ἐλεαρχία Αἴγυπτ. 399, 10.
 Elearchia Aegypt. unde dicta 540, 9.
 Ἐλενόπολις Ποντ. 396, 9.
 Ἐλενούπολις Παλαιστ. 398, 25.
 Ἐλευθέρα Κρήτ. 392, 24.
 Ἐλευθερόπολις Παλαιστ. 398, 19.
 Ἐλίου Ἀγούσι. 399, 16.
 Ἐλιούπολις Γαλατ. 396, 21. Φων. 398, 15.
 Ἐλῆς Αἰτωλ. 392, 16.
 Elis Aetoliae metropolis fuerit an Patrae 425, 5.
 τοῦ Ἑλλησπόντου (Ἐπαρχία) 394, 1.
 Ἐλοῦσα Παλαιστ. 398, 29.
 Ἐλωρος Κρήτ. 392, 25.
 Ἐμβατεύειν de paganorum Diis 415, 13.
 Ἐμισσα Φων. 398, 15.
 Ἐμπόριον Κρομμυῶν Ἑλλάδ. 392, 9.
 Ἐορδαία Ἰλλυρ. 391, 12.

- Eordea utrum urbs Macedon. 411, 12.
 τῆς Ἠπείρου παλαιᾶς (Ἐπαρχία) 392, 27.
 τῆς Ἠπείρου νέας (Ἐπαρχία) 393, 3.
 Ἐφεσος Ἀστ. 393, 22.
 Ἐπίδαμος Ἠπειρ. 393, 4.
 Ἐπίδαυρος Ἑλλάδ. 392, 12.
 Ἐπιφάνεια Συρ. 397, 29.
 Eriphania Cilic. 397, 13.
 Episcopus an pagis dari potuerit 470, 16. pauci olim in Europ. provincia 404, 28.
 Ἡράκλεια Ἀσίκου Ἰλλυρ. 391, 13.
 Στρυμονοῦ Ἰλλυρ. ibid. 14. Ἀντιμοῦ Καρ. 396, 2. Σαλβάκιος Καρ. ib. 5. Ὀνωρ. ib. 14. Θράκ. 390, 9.
 Ἐρέζος Καρ. 396, 6.
 Ergasterium Hellesp. 394, 7.
 Ergilius fl. Regina etiam dictus 403, 6.
 Ἐρμιόνη Ἑλλάδ. 392, 13.
 Ἐρμούπολις Ἀλγυπτ. 399, 7.
 Erre, Aere urbs Arabiae 534, 6.
 Εὔαζα Ἀστ. 393, 25.
 Eudocia Phryg. 394, 15.
 Εὐδοκίᾶς Ἀνκ. 395, 24.
 Εὐδοξιάς Γαλ. σελ. 396, 24.
 Eudoxiopolis eadem quae Selymbria Thraciae 402, 19.
 Εὐδοξειούπολις Θράκ. 390, 9. Πισιδ. 394, 28.
 Euesus Cappad. 441, 29.
 Ἐδικαρχία Φρυγ. Σελ. 395, 4.
 Ἐμμένεια Φρυγ. 394, 13.
 Euphratesia quae olim Commagene 520, 38.
 τῆς Εὐφρατησίᾶς (Ἐπαρχία) 398, 1.
 Εὐροία Ἠπειρ. 392, 28.
 Europa utrum Proconsularis 401, 12.
 Εὐρώπος Εὐφρατ. 398, 4. Ἰλλυρ. 391, 11.
 Εὐστράτιον Μακεδ. 391, 19.
 Ἐξ ἐγκλειύσεως quid in lapidibus literatis 530, 23.
 Ἐξαχωμία κόμη Ἀραβ. 399, 2.
 Ἐξορία Ἑλλησπ. 394, 2.
 Faustinopolis Cappad. 396, 28.
 Fundi patrimoniales 487, 5.
 Γάβαι Παλαιστ. 398, 26.
 Gabala utrum in Lycia 458, 23. in Syria 519, 14.
 Γάβαλα Συρ. 397, 26.
 Gadarorum fl. Hieramax 531, 34.
 Gaga Lyciae 395, 21.
 Γάγγρα Παφλ. 396, 17.
 Galatia parva quae 497, 5.
 τῆς Γαλατίας (Ἐπαρχία) 396, 19. σαλουταρίας (Ἐπαρχ.) ib. 22.
 τῶν Γαλήνων (Ἐπαρχία) 400, 7.
 Gallus fl. circa Nicomediam 489, 15.
 Γάνος Θράκ. 390, 10.
 Gaza Palaest. 398, 22.
 Gaza duplex in Palaest. 530, 4.
 Gentes et nationes saepe coniunguntur 527, 38.
 Γεράνθραι Ἑλλάδ. 392, 14.
 Γέρασα Ἀραβ. 399, 3.
 Germa Hellesp. 394, 5.
 Germanicopolis Issur. 397, 23.
 Gerras Aegypt. 399, 13.
 Γλαύκμα Ἀνκων. 395, 1.
 Γόμφοι Θεσσαλ. 391, 23.
 Γόρδος Ἀνδ. 394, 23.
 Γορτύνη Κρήτ. 392, 22.
 Gratiana Mys. 393, 18.
 Greges equorum dominicomum in Phrygia 468, 12.
 Gregorius Nazianz. ubi educatus 502, 42.
 Halicarnassus Cariae 396, 2.
 Halmyris Scyth. 391, 9.
 Halmyris et Salmydessus diversae in Scythia urbes 410, 26.
 Halys fl. unde oriatur et an Sebastiam et Caesaream Cappadoc. praeterfluit 500, 27.
 Helenopolis Bithyn. a quo condita 489, 42.
 Helenopolis Pont. 396, 9.
 Heraclea Pelagoniae et Lyncestidis eadem 412, 3. Albace et Salbace in Caria 485, 38.
 Hierapoles duae in Phryg. 450, 4. 467, 27. in Issur. 516, 30.
 Hierapolis Issur. 397, 22. Phryg. 394, 10. 395, 4.
 Hierosolyma Aelia ad Iustiniani Imp. aetatem 529, 9.
 Histrica civitas ubi 409, 36.
 Homonada Lycaon. 465, 21.
 Iacobus Apost. utrum in Marmaricae Barce an in Hispan. sepultus 549, 31.

- Ἰασος Καρ. 396, 6.
 Istrus fl. Moesiae 408, 16.
 Ithra Helenoponti 504, 16.
 Ἰβωρα Ἐλενοπ. 396, 31.
 Iconium Lycaon. 394, 33.
 Iconium Lycaon. an colonia 464, 19.
 Ἰδομένη Ἰλλυρ. 391, 14.
 Ἰεράπολις Ἀραβ. 399, 3. Ἐδ-
 φρατ. 398, 2. Ἰσανρ. 397, 22.
 Φρυγ. Παχατ. 394, 10. Φρυγ.
 Σαλουτ. 395, 4.
 Ἰεράπυθνα Κρήτ. 392, 22.
 Ἰεροκαστέλεια Ἀσδ. 394, 22.
 Ἰεροσόλυμα Παλαιστ. 398, 20.
 Ἰλιστρα Λυκαον. 394, 33.
 Ilium Hellesp. 394, 3.
 Illyrici provinciae quot 410, 35.
 τοῦ Ἰλλυρικοῦ (Ἐπαρχία) 391, 10.
 Iluza Phryg. 394, 13.
 Imbrus ins. Graec. 392, 20.
 Ἰνατος Κρήτ. 392, 22.
 Insula Claudus Cret. 392, 26.
 Cytheria Graec. ib. 18. Dorusa
 Graec. ib. 19. Imbrus Graec.
 ib. 20. Lemnus Graec. ib. 19.
 Myconos Graec. ib. 18. Molus
 Graec. ib. Strophades Graec.
 ibid.
 Insularum provincia a quo facta
 480, 29.
 Ἰοβία Παμφ. 395, 11.
 Ionopolis ante Abonuteicho 496,
 41.
 Ἰωνόπολις Παφλ. 396, 17.
 Ἰόπη Παλαιστ. 398, 21.
 Ἰος Νήσ. 395, 30.
 Ἰοτάπη Ἰσανρ. 397, 21.
 Ἰππος Ἐλλησπ. 394, 7.
 Ἰππος Παλαιστ. 398, 24.
 Ἰψος Φρυγ. Σαλ. 395, 6.
 Irenopolis quando Beroea Thrac.
 dici coepta 407, 14. in Cilicia
 510, 26. in Isauria 517, 42.
 Iris fl. Ponti 505, 36.
 Isauri ob latrocinia infames 466,
 17.
 τῆς Ἰσαυρίας (Ἐπαρχία) 397, 19.
 Ἰσανρόπολις Λυκαον. 394, 33.
 Ἰσανδα Παμφ. 395, 12.
 Ἰσκος 393, 12.
 Ἰστρος Σχυθ. 391, 7.
 Istrus et Istropolis eadem 409, 33.
 Iucharatax Phryg. 394, 14.
 Iudaei Athel habiti a paganis 530,
 41.
 Iudices pro Praesidibus 480, 44.
 Iulianopolis Lyd. 394, 20.
 Iulio-Sebasta Isaur. 397, 21.
 Iupiter Sabadius et Sabazius in
 Thrac. 404, 41.
 Iustiniana I an Lychnidus 432, 7.
 Iustinianopolis in Cappadoc. est
 Mocius 503, 44.
 Iustinianupolis Pisid. 394, 29.
 Iustinianus ubi natus 432, 8.
 Καρχηδών et Καρχηδών saepius
 a librariis confusae 488, 21.
 Καλλιatis Σχυθ. 391, 7.
 Καλλίπολις Θράκ. 390, 10.
 Κάννα Λυκαον. 395, 1.
 Καπετωλιάς Παλαιστ. 398, 24.
 τῆς Καππαδοκίας α' (Ἐπαρχία)
 396, 25.
 τῆς Καππαδοκίας β' (Ἐπαρχία)
 396, 27.
 τῆς Κερίας (Ἐπαρχία) 396, 1.
 Κάραρι Ὀροσην. 398, 6.
 Κάροςος Σχυθ. 391, 8.
 Κάροστος Ἐλλάδ. 392, 7.
 Κάσσιον Ἀγούστ. 399, 12.
 Κατὰ κλέυειν quid in literatis
 lapidibus 530, 25.
 Κελαινίδιον Μακεδ. 391, 19.
 Κεκανμένη Πισιδ. 394, 26.
 Κήλων car Pan 415, 40.
 Κενεών αἰθέριος de coelo 513, 19.
 Κέραμος Καρ. 396, 3.
 Κερεόπυργος Ροδόπ. 390, 14.
 τῆς Κιλικίας α' (Ἐπαρχία) 397, 9.
 τῆς Κιλικίας β' (Ἐπαρχία) 397,
 12.
 Κιρβοία Κύπρ. 397, 17.
 Κλαυδιούπολις Ἰσανρ. 397, 22.
 Κλεοπάτρα Αἰγυπτ. 399, 10.
 Κλήρος Ὀρενῆς Φρυγ. Σαλ. 395, 5.
 Κλήρος Πολυμικῆς Φρυγ. Σαλ.
 395, 5.
 Κλήρος de agris et praediis 468, 4.
 Κλίμα et Κλιματάρχης 414, 27.
 Κλίμα Μεσικον Ἰλλυρ. 391, 16.
 Κλύσμα κάστρον Ἀγούστ. 399, 17.
 Κνωσός Κρήτ. 392, 23.
 Κοίλα Θράκ. 390, 11.
 Κοκτημαλικαί Καρ. 396, 7.
 Κωμύπολις de ampliore vico 409,
 10.
 Κόρινθος Graec. 392, 11.

- Κόρυς Λυκαον.* 395, 1.
Κορώνη Ἑλλάδ. 392, 15.
Κορώνεια Βοιωτίας Ἑλλάδ. 392, 4.
τῆς Κοροικῆς (Ἐπαρχία) 400, 10.
Κορυβρασσός Παμφ. 395, 18.
Κόσμοι magistratus apud Cretenses 428, 9.
τῆς Κρήτης (Ἐπαρχία) 392, 21.
Κτήμα de praedio 474, 26.
Κτήμα Μαξιμιανουπόλεως Παμφ. 395, 15.
Κύμη Ἀσί. 393, 28.
τοῦ Κύπρου τῆς νήσου (Ἐπαρχία) 397, 15.
Lacus Marea in Aegypto 539, 37.
Laestrygonia quae Lycaon. urbs 466, 9.
Λακεδαιμών Λακων. 392, 13.
Λάκκος Ἰλλυρ. 391, 13.
Λαμία Θεσσαλ. 391, 22.
Λάμος Ἰσαυρ. 397, 21.
Λάμπρος Κρήτ. 392, 24.
Lampsacus Hellesp. 394, 3.
Laodicea Phryg. 394, 10.
Laodicea Phryg. cur Trimitaria 449, 31.
Λαοδίκεια Πισιδ. 394, 26. *Φοιν.* 398, 15. *Συρ.* 397, 26.
Λάπιθος Κύπρ. 397, 17.
Larissa Illyr. 391, 12. *Syr.* 397, 29. *Thessal.* 391, 22.
Latmus et Heraclea Latmi in Caria 483, 7.
Λαύζαδος Ἰσαυρ. 397, 24.
Λεβαδία Ἑλλάδ. 392, 4.
Λέβεδος Ἀσί. 393, 27.
Ledrorum in Cypro urbs eadem ac Callinicensium 514, 2.
Lemnos ins. Graec. 392, 19.
Λεοντα Ἀγούστ. 399, 16.
Leontopolis in Helenoponto ante Zaliche 504, 39. *in Osrhoëne quae prius Callinicus* 523, 42.
Leontopolis Osröen. 398, 7.
Leucosia Cypr. eadem ac Ledri 514, 2.
Leucusia Cypr. 397, 18.
Libani provincia quando a Phoenice distracta 526, 33.
Λιβιάς Παλαιστ. 398, 20.
τῆς Ἀβύθης τῆς ἄνω (Ἐπαρχία) 399, 29. *τῆς κάτω* (Ἐπαρχία) ib. 31.
Λιμέται Πισιδ. 394, 25.
Limobrama Pamph. 395, 15.
Λίμυρα Ἀσκ. 395, 21.
Λίσσος Κρήτ. 392, 25. *Περσ.* 393, 16.
Λιστρῶν Ἡπειρ. ν. 393, 6.
Lugere de animalibus 546, 12.
Lunda Phryg. 394, 12.
Λυχνιδός μητρόπολις Ἡπειρ. 393, 5.
Lycus fl. Ponti 505, 28.
τῆς Ἀστίας (Ἐπαρχία) 394, 18.
τῆς Λυκαονίας (Ἐπαρχία) 394, 31.
τῆς Λυκίας (Ἐπαρχία) 395, 20.
Λύκος Κρήτ. 392, 23.
Λύσθη Παμφ. 395, 17.
Λυσίας Φρυγ. Σαλ. 395, 5.
Lystra Lycaon. 394, 32.
Macedones captis in Syria uribus nomina ex Macedonia dedere 522, 10.
Μαγνησία Μαιάνδρου Ἀσί. 393, 23. *Σιπύλου* Ἀσί. ib. 27.
Mago Carthaginiensis de R. R. scripsit 488, 26.
Μάγνδος Παμφ. 395, 10.
Μαιονία Ἀσδ. 394, 19.
Μαιούδος Ἀραβ. 399, 3.
Maiuma Alexandriae 536, 26. *Ascalonis* 529, 4.
τῆς Μακεδονίας (Ἐπαρχία) 391, 18.
Μάλλος Κιλικ. 397, 11. *Πισιδ.* 394, 29.
Μάμψις Παλαιστ. 398, 29.
Mandacada Hellesp. 394, 7.
Μάνδραι Ἑλλησπ. 394, 7.
Μαντίνεια Ἑλλάδ. 392, 13.
Mantinium circa Claudiopolin Honoriadis 494, 14.
Marcianopolis Cariae 396, 6. *Mysiae* 391, 3.
Marnas Gazensium in Palaest. deus 530, 26.
Μαρώνεια Ῥοδόπ. 390, 13.
Μάσταυρα Ἀσί. 393, 24.
Mauritius Imp. unde ortus 507, 13.
Maximianupolis Palaest. 398, 25. *Pamph.* 395, 14. *Rhodop.* 390, 13.
Μήδαβα Ἀραβ. 399, 2.
Megara Graec. 392, 8.
Melitene Armen. 397, 7.

- Μῆλος Νῆσ.* 395, 29.
Μῆν de Luno 456, 15. *Ἰαση-
 νος, Κάρος, Καμαρῆτης, Φαρ-
 γάκης* ib. 22.
Μενελαΐτης Ἀλυπτ. 399, 7.
Μηρίων Λακδ. 393, 14.
Μῆρος Φρυγ. Σαλ. 395, 7.
τῆς Μεσοποταμίας (Ἐπαρχία)
 398, 8.
Μεσοίμωλος Αὐδ. 394, 22.
Μεσσήνη Λακον. 392, 15.
Metalla aeris in Arabia 535, 23.
in Cypro circa Solos 512, 29.
Μέτης Αλυπτ. 399, 7.
Methone et Mothone Peloponnesi
 424, 40.
Μεθώνη Ἑλλάδ. 392, 12.
Μέθυμνα et Μήθυμνα Lesbī 481,
 33.
Μέθυμνα Νῆσ. 395, 28.
*Metrodorus Scepsius utrum Chal-
 cedonensis dictus* 488, 37.
Μητρόπολις Θεσσαλ. 391, 23. *Πι-
 σιδ.* 394, 27. *Φρυγ.* Σαλ. 395, 6.
Metropolis Ecclesiastica una in
provincia, etsi plures civiles et
honorariae 421, 2.
Metulus urbs Illyrici 437, 6.
Μίθαιον Φρυγ. Σαλ. 395, 7.
Μίλητος Καρ. 396, 1.
Μίσθαια Λυκαον. 394, 32.
Μικυλήνη Νῆσ. 395, 28.
*Mocissus Metropolis III. Cappa-
 doc. a Iustiniano facta* 503, 33.
Μόλις Ἑλλησπ. 394, 5.
Μωλών Ἰσαυρ. 397, 23.
Molus ins. Graec. 392, 18.
Mopsuestia Cilic. 397, 13.
Μοστήνη Αὐδ. 394, 22.
Mosyna Phryg. 394, 10.
Μοσύνοι, Μόσσυνοι turres 450, 17.
Μοθώνη Ἑλλάδ. 392, 16.
Murus de propugnaculo 473, 41.
Myconos et Mycon 425, 43.
Μύλασα Καρ. 396, 3.
Μύνδος Καρ. 396, 2.
Μυωδία Παμφ. 395, 13.
Μύρα Λυκ. 395, 22.
Myriangeli Galat. urbs 499, 30.
Μυρικιών Γαλ. σαλ. 397, 24.
Myrina Asiae 393, 28.
τῆς Μυσίας (Ἐπαρχία) 391, 3.
Nacolia Phryg. Sal. 395, 7.
Ναϊσός Λακ. 393, 8.
Ναύκρατις Ἀλυπτ. 399, 8.
Naupactus Graec. 392, 3.
Naxus ins. 395, 29.
Nazianzus Cappad. eademne ac
Diocaesarea 502, 36.
Ναζιανζός Καππαδ. 396, 28.
Νέα αὐλή Ἀσι. 393, 26.
Νέα Βαλεντία Ὀσροην. 398, 6.
Νέα πόλις Παλαιστ. 498, 20.
Νέα Σικωνών Ἑλλάδ. 392, 11.
Νεάπολις Ἀραβ. 399, 3. *Πισιδ.*
 394, 25.
Neapolis Cariae 396, 4. *Illyrici*
 391, 15. *Isaur.* 397, 24.
Neo-Caesarea Pont. 396, 11. 397, 2.
Neocaesarea Ponti utrum Lyco an
Iridi apposita 505, 28.
*Neronias in Cilicia a quo Ireno-
 polis appellata* 510, 33.
τῶν Νήσων (Ἐπαρχία) 395, 27.
Νῆσος Εὐβοία Ἑλλάδ. 392, 5.
Ἰμβρος Ἑλλάδ. ib. 20. *Λή-
 μνος Ἑλλάδ.* ib. 19. *Πεπάρη-
 δος Θεσσαλ.* 391, 25. *Σαμο-
 θράκης Ἰλλυρ.* ib. 17. *Στιάδος*
Θεσσαλ. ib. 25. *Σκόπελος Θεσ-
 σαλ.* ib. 24. *Θάσος Ἰλλυρ.* ib.
 17.
Nestus et Mestus fl. Thrac. 414, 26.
Nicephorium Syris Tela et dein
Constantina 522, 31.
Nicia, Nicaea et Nicaea cuiusmodi
metropolis 490, 12.
Nicomedia Bithyniae metropolis
 489, 8. 490, 32.
Nicomedia Pont. 396, 9.
Nicopolis in Thrac. 406, 31. 408,
 15.
Nicopolis Armen. 397, 5. *Asiae*
 393, 25. *Epir.* 392, 28. *Enphr.*
 398, 3. *Mys.* 391, 4. *Rhodop.*
 390, 14.
Νιλακώμη Ἀραβ. 399, 2.
*Nisibis Mesop. an unquam Siba-
 polis appellata* 524, 19.
Nitria quam longe ab Alexandria
Aegypt. remota 539, 42.
Νοβιοδοῦνος Σκυθ. 391, 9.
τοῦ Νωρίκου (Ἐπαρχία) 400, 7.
Novae Moes. 391, 4.
Novae circa Moesiam duae 408, 29.
Νύσα Λυκ. 395, 24.
Nyssa Asiae 393, 23. *Cappad.* 396
 26.

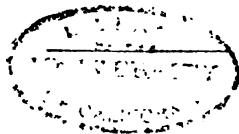
- Oases in Aegypto tres 539, 22.
 Ammoniacae 400, 2. 551, 18. Magna 399, 23. 547, 41. Parva 399, 10. 539, 20.
 Ὠαῖος Κρήτ. 392, 24.
 Ὀδησσός Μυσ. 391, 4.
 Οινόανδα Λυκ. 395, 26.
 Ὀκη Ἑλλησπ. 394, 7.
 Ὀλίβια Παμφ. 395, 13.
 Ὀλίβη Ἰσαυρ. 397, 22.
 Olympii ludii Seleucia in Isauria 514, 29.
 Ὀμόναδα Λυκαον. 394, 33.
 τῆς Ὀνωριάδος (Ἐπαρχία) 396, 13.
 Ὀνουρις Αἴγυπτ. 399, 9.
 Ὀνοῦς Παλαιστ. 398, 21.
 Ὀρνοι Θράκ. 390, 10.
 Ὀρρεον Μάργου Μυσ. 393, 18.
 Orrha et Rhoa cur Edessa Mesopot. appellata 522, 27.
 Ὀρθιος πάγος et Ὀρθόπαγος de colle excellentiore 510, 22.
 Ὀρθωσία Καρ. 396, 4.
 Ὀρθωσίας Φοιν. 398, 12.
 Οὔγμνα Pamph. 395, 18.
 Orhoënae provinciae unde id nomen venerit 522, 15.
 τῆς Ὀσρονηῆς (Ἐπαρχία) 398, 5.
 Ὀστρακίνη Ἀγούστ. 399, 12.
 Οἱτρος Φρυγ. Σαλ. 395, 4.
 Οὐαλεντία Φρυγ. 394, 11.
 Οὐάσαδα Λυκαον. 394, 32.
 Οὐλιπιάνη Δαρδ. 393, 14.
 Οὐρμα Εὔφρατ. 398, 3.
 Oxrychus Arcad. 399, 19.
 Pacatiana Phrygia 448, 40.
 Παχυμεμονίς Αἴγυπτ. 399, 9.
 Παγαί Ἑλλάδ. 392, 8.
 Pagis an episcopus dari potuerit 470, 16.
 Palaestina in quot provincias descripta 528, 6. tertia olim Arabia 532, 16. Salutaris eadem ac III. 528, 15. nunquam Hygia dicta 448, 40.
 Palaestinae omnes Hierosolym. Patriarchae in Chalcedonensi concilio subditae 528, 17.
 Πάλαια πόλις Ἀσί. 393, 25.
 Παλαιάπολις Παμφ. 395, 13.
 τῆς Παλαιστίνης (Ἐπαρχία) 398, 17.
 τῆς Παλαιστίνης β (Ἐπαρχία) 398, 23.
 τῆς Παλαιστίνης γ (Ἐπαρχία) 398, 27.
 Πάλμυρα Φοιν. 398, 16.
 Πάλτος Συρ. κονσ. 397, 27.
 Paludes in Aegypto plures 540, 9.
 τῆς Παμφυλίας (Ἐπαρχία) 395, 9.
 Πανειάς Φοιν. 398, 13.
 Πανέμιον τεῖχος Παμφ. 395, 14.
 Panhorum insula ubi 425, 22.
 Πάνιον Θράκ. 390, 10.
 Πανίδυσος Ἀγούστ. α' 399, 13.
 τῆς Παννονίας (Ἐπαρχία) 393, 20.
 Πάνορμος νῆσ. Ἑλλάδ. 392, 17.
 τῆς Παφλαγονίας (Ἐπαρχία) 396, 16.
 Paphos Cypr. 397, 17.
 Paphos insula habita 512, 4.
 Pappa Pisid. 394, 25.
 Paraetonium Liby. 400, 1.
 Parium Hellesp. 394, 2.
 Παρνασσός Καππαδ. 396, 28.
 Paros ins. 395, 29.
 Παρθικόπολις Ἰλλυρ. 391, 14.
 Parthicopolis urbs Macedon. 413, 16.
 Παστοληρισσός Παμφ. 395, 16.
 Patara Lyciae 395, 24.
 Patrae novae ubi in Thessal. 417, 12.
 Patrimonium Sacrum 487, 7.
 Πανταλία Λυκ. 393, 8.
 Πελαγονία Μακεδ. 391, 19.
 Pella unde appellata 531, 23.
 Πέλλη Ἰλλυρ. 391, 11.
 Peltae in Phrygia 452, 12.
 Πέλται Ἑλλησπ. 394, 12.
 Pelusium August. 399, 13.
 Πεντάσχοινον Ἀγούστ. 399, 12.
 Pepuza Phryg. 394, 13.
 Pepuzitae 453, 23.
 Pergami in Asia duo quotannis summi sacerdotes, qui sacra et ludos curarent, creabantur 452, 40.
 Pergamus Asiae 393, 29.
 Πέργη Παμφ. 395, 10.
 Perperine eadem ac Theodosiopolis 444, 13.
 Πεσινοῦς Γαλ. Σαλ. 396, 23.
 Πέτελος Νῆσ. 395, 28.
 Πητινησσός Γαλ. Σαλ. 396, 23.
 Petra Palaest. 398, 28.
 Phacusa vicus Aegypti ubi 547, 8.
 Φαινώ Ἀραβ. 399, 4.

- Φαραι 'Ελλάδ. 392, 15.
 Φάρβαιδος Λύγουστ. 399, 16.
 Φάρσαλος Θεσσαλ. 391, 24.
 Φασηλῖς Λυκ. 395, 21.
 Φελλός Λυκ. 395, 23.
 Φιάλεια 'Ελλάδ. 392, 15.
 Phigaleus Bacchi titulus 424, 25.
 Philadelphia Arab. 399, 3. Isaur. 397, 23. Lydiae 394, 19.
 Philippi Macedon. 391, 15.
 Philippopolis Arab. 399, 4.
 Philippopolis Thrac. cons. 390, 15.
 Φιλομήλιον Πισιδ. 394, 27.
 Φλαβίως Κιλικ. 397, 14.
 Phoenice Cret. 392, 25. Epiri 393, 1.
 τῆς Φωνίτης ('Επαρχία) 398, 10.
 τῆς Φωνίτης Πακатиανῆς ('Επαρχία) 398, 14.
 Φωτική 'Ηπειρ. 393, 1.
 Φράγωνις Αἴγυπτ. 399, 8.
 τῆς Φρυγίας Πακатиανῆς ('Επαρχία) 394, 9.
 τῆς Φρυγίας Σαλουταρίας ('Επαρχία) 395, 3.
 Phrygibus et Thracibus pleraque eadem sacra 405, 7.
 Πίναρα Λυκ. 395, 24.
 Pionia Hellesp. 394, 6.
 τῆς Πισιδίας ('Επαρχία) 394, 24.
 Πιάνη 'Ασί. 393, 29.
 Pityusa circa Ciliciam insula 515, 11.
 Πλαταιαί 'Ελλάδ. 392, 7.
 Πλωτινούπολις Αἴγυπτ. 391, 2.
 Πογωνᾶς Φοιν. 398, 13.
 Ποιμαντῆς 'Ελλησπ. 394, 4.
 Ποιοιοῦσα 'Ελλάδ. 392, 9.
 Πολεμώνιον Πόντ. Πολεμ. 397, 2.
 Polichna Hellesp. 394, 4.
 Πόλις de insula et quare 481, 14.
 Πολύβοτος Φρυγ. Σαλ. 395, 6.
 Πομπηϊούπολις Κιλικ. 397, 10.
 Παφλ. 396, 17.
 τῆς Ποντικῆς ('Επαρχία) 396, 8.
 τοῦ Πόντου Πολεμωσιακοῦ ('Επαρχία) 397, 1.
 Pordoselene, Poroselene, Proselene insula 482, 12.
 Porphyrites lapis e qua Aegypti parte erueretur 543, 32.
 Πορθμὸς Εὐβοῆ. 392, 7.
 Porthmus urbs Euboeae 421, 24.
 Praesides provinciarum 405, 38.
 Praetorias Cilic. vicus 509, 14.
 Πραγματευόμενοι Curiales 491, 7.
 Πραίνετος Ποντ. 396, 9.
 τῆς Περσάλευς ('Επαρχία) 393, 15.
 Πριόνη 'Ασί. 393, 23.
 Primopolis quae Apendus ante 475, 7.
 Primopolis Pamph. 395, 17.
 Proconsules duo in Orientis Imperio 418, 22.
 Proconsulis Asiae amplissima potestas 438, 44.
 Προικόνησος 'Ελλησπ. 394, 2.
 Προσίμιον χώρας, ἀτραποῦ 464, 19.
 Προσελήνη Νῆσ. 395, 29.
 Πρωτόκοσμος quid Cretensibus 428, 8.
 Provincia Arabiae 399, 1. Armeniae 397, 4. 6. Asiae 393, 22. Augusta I. 399, 11. Augusta II. ib. 15. Cappadociae 396, 25. Cariae ib. 1. Ciliciae 397, 9. 12. Cretae 392, 21. Cyprī 397, 15. Daciae 393, 7. Dardaniae ib. 13. Epiri novae ib. 3. Epiri veteris 392, 27. Euphratesiae 398, 1. Europae 390, 8. Galatiae 396, 19. Galatiae Salutaris ib. 22. Haeminonti 391, 1. Helenoponti 396, 30. Hellesponti 394, 1. Honoriadis 396, 13. Illyrici 391, 10. Insularum 395, 27. Isauriae 397, 19. Lycaoniae 394, 31. Lyciae 395, 20. Lydiae 394, 18. Macedoniae I. 391, 10. Macedoniae II. ib. 18. Mesopotamiae 398, 8. Mysiae 391, 3. 393, 17. Osroēnae 398, 5. Palaestinae ib. 17. 23. 27. Pamphyliae 395, 9. Pannoniae 393, 20. Paphlagoniae 396, 16. Phoenices 398, 10. Phrygiae Pacatianae 394, 9. Phrygiae Salutaris 395, 3. Pissidiae 394, 24. Ponti Polemoniaci 397, 1. Ponticae 396, 8. Prebalis 393, 15. Rhodopae 390, 12. Scythiae 391, 6. Syriae 397, 25. 28. Thessaliae 391, 21. Thraciae 390, 8. 15.
 Προῦσα Ποντ. 396, 10.
 Prusa ad Olympum a quo condita 491, 29.

- Προύσιος Ὀνορ.* 396, 14.
Prusias ad Hyrium antea Cierus 494, 20.
Πρύμνησος Φρυγ. *Σαλ.* 395, 6.
Πτιόρα Λυκαον. 395, 1.
Ptolemais Phoen. 398, 11.
Pulcherianupolis Phryg. 394, 16.
Pulcheriopolis Epir. nov. 393, 5.
Rabbath nomen Arab. quando Philadelphiae nomen acceperit 534, 42.
Ῥαφαίας Συρ. 397, 30.
Ῥαφία Παλαιστ. 398, 22.
Ῥατιάρα 393, 11.
Ῥεγέ et Ῥεγέων de vico 493, 24.
Ῥεγέδαρα Καππαδ. 396, 29.
Ῥεγέδαρις Ποντ. 396, 12.
Ῥεγελαγανία Γαλατ. 396, 20.
Ῥεγεμαυρέκιον Γαλ. σαλ. 396, 23.
Ῥεγέμνιζος Γαλατ. 396, 21.
Ῥεγεμουκισός Καππαδ. 396, 29.
Ῥεγεποδανθός Καππαδ. 396, 26.
Ῥεγησαλάμαρα Παμφ. 395, 15.
Ῥεγειταΐδος Ποντ. 396, 11.
Ῥεγετροάναδα Γαλ. σαλ. 396, 24.
Ῥεγκυλιάς Λυκ. 395, 22.
Ῥεχέα Ἑλλησπ. 394, 4.
Rhinocorura August. 399, 12.
Ῥίγγον Λυκαον. 395, 2.
τῆς Ῥοδόπης (Ἐπαρχία) 390, 12.
Ῥόδος Νήσ. 395, 27.
Ῥώσος Κιλικ. 397, 14.
Rusium Rhodop. 390, 14.
Rusium Thrac. ante Topirus 406, 28.
Sabadus et Sabazius Iupiter 404, 41. unde dictus ib. 31.
Σάβατρα Λυκαον. 395, 1.
Sabi Thrac. populi 404, 40.
Sabinae Pisid. 394, 25.
Sacerdos summus Asiae an Asiarcharum princeps 453, 5. creabatur in communi gentis concilio ib. 6.
Sacerdotium Asiae multo amplissimum 452, 30.
Sagalassus et Agalassus Pisid. 462, 20.
Sagara Helleesp. 394, 5.
Σάις Ἀλυπτ. 399, 8.
Saitae in Aegypto. Sait in Thrac. 537, 30.
Σαλγενοραΐξινον Εὐφρατ. 398, 3.
Salmiris alia ac Salmydessus 410, 26.
Σάλτων Παλαιστ. 398, 29.
Σάλτων Ζαλίχην Ἑλενοπ. 396, 31.
Σάλτιος Βουραμίνσιος Θεσσαλ. 391, 24.
Σάλτιος Ἰόβιος Θεσσαλ. 391, 24.
Samos ins. 395, 28.
Σαμόσατα Εὐφρατ. 398, 2.
Σαναός Φρυγ. 394, 12.
Sandus Herculis fil. 516, 42.
Sandus cur Indus fluv. appellatus 517, 26.
Sapaci et Sabi Thrac. populi 404, 44.
Σάρδεις Λυδ. 394, 19.
τῆς Σαρδηνίας (Ἐπαρχία) 400, 9.
Sasima Cappad. 396, 28.
Σατάλα Ἀρμεν. 397, 5.
Σαταλέων Λυδ. 394, 22.
Σατρώνη Ἀσί. 393, 27.
Σαυαδία Θράκ. 390, 10.
Scamandrus Helleesp. 394, 3.
Scopia Dardan. non alia ac Scupi 436, 1.
Scyros ins. Graec. 392, 10.
Scythia Thrac. provincia 408, 42.
Scythopolis Palaest. 398, 24.
Σεβάστη Παλαιστ. 398, 20. *Φρυγ.* 394, 13.
Σεβάστεια Ἀρμεν. 397, 5.
Sebastopolis Cariae 396, 6.
Sebastupolis Armen. 397, 5. *Thrac.* 390, 16.
Σεβεννυτός Ἀλυπτ. 399, 9.
Sectorium Phryg. Salut. 395, 4.
Selaucia Isaur. 397, 19. *Pisid.* 394, 28. *Syriae* 397, 26.
Seleucobelus Syr. 397, 30.
Seleucobelus et Seleucus ad Belium Syriae eadem urbs 520, 22.
Σέλη Παμφ. 395, 17.
Selinunte Traianus Imp. mortuus 515, 38.
Σελινοῦς Ἰσαυρ. 397, 21.
Σέλλα Παλαιστ. 398, 24.
Sepphoris Palaestin. deinde Diocaesarea appellata 532, 5.
Σέρμιον Παγγον. 393, 20.
Σέρρα Παμφ. 395, 17.
Serrae utrum eadem ac Macedon. Philippi et ubi tandem 413, 32.
Σέρρου Ἰλλυρ. 391, 15.
Σιθραΐνης Ἀδούστ. ἢ 399, 13.

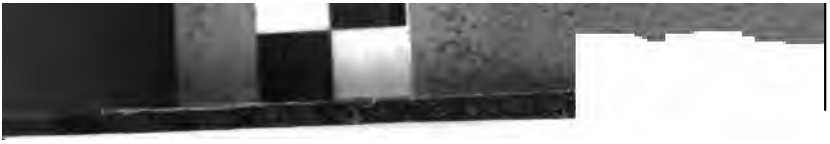
- Sibapolis Mesopotam. ubi 524, 20.
 Sibia Phryg. 394, 13.
 Sicyon Graec. 392, 12.
 Σίδη Παμφ. 395, 17.
 Σίδηρον Ἑλλησπ. 394, 7.
 Sidyma Lyciae 395, 25.
 τῆς Σικελίας (Ἐπαρχία) 400, 9.
 Σινδαῦνδα Παμφ. 395, 12.
 Σιγγιδόνος Μυσ. 393, 18.
 Σινιάρδος Πισιδ. 394, 26.
 Sinope Helenop. 396, 32.
 Σιντική Θράκ. 390, 10.
 Σίρνος Νῆσ. 395, 29.
 Σίται Λυδ. 394, 19.
 Sitapolis Phryg. 394, 12.
 Σάμνα Ἡπειρ. γ. 393, 4.
 Σααρφία Ἑλλάδ. 392, 2.
 Σαλιερτα Ἑλλησπ. 394, 5.
 Σαριαρχαία Εὐφρατ. 398, 3.
 Σάωνα Ἀδγούστ. α' 399, 13.
 Σαπων Ἡπειρ. γ. 393, 6.
 Σκόδρα Πρεβ. 393, 15.
 Σκούποι Λαρδαν. 393, 13.
 τῆς Σκυθίας (Ἐπαρχία) 391, 6.
 Σμύρνα Ἀσι. 393, 27.
 Σόλις a Solis Ciliciae 508, 13.
 Σόλιος qui Cypri Solos incolebant 508, 12. 512, 26.
 Σόλοι Κύπρ. 397, 17.
 Σόρα Παφλαγ. 396, 17.
 Σούβριτος Κρήτ. 392, 23.
 Σωζόπολις Πισιδ. 394, 27.
 Σαΐζουσα Ἀβ. 399, 30. Παλαιστ. 398, 21.
 τῶν Σπανίων (Ἐπαρχία) 400, 8.
 Σπάρτη Ἑλλάδ. 392, 14.
 Σπίρις Ἑλλάδ. 392, 4.
 Στόλοι Μακεδ. 391, 19.
 Στρατονίκεια Καρ. 396, 3.
 Στροφαδία νῆσ. Ἑλλάδ. 392, 18.
 Sura oppidum ad Euphratem 521, 36.
 Syedra Pamph. 395, 18.
 Συκαμάζων Παλαιστ. 396, 21.
 Σύλαιον Παμφ. 395, 10.
 Syllum an Sylaeem Pamphyl. 471, 14.
 Σύνναδα Φρυγ. Σαλ. 395, 5.
 Synnaus Phryg. 394, 16.
 τῆς Συρίας α' (Ἐπαρχία) 397, 25.
 τῆς Συρίας β' (Ἐπαρχία) 397, 26.
 Τάβαι Καρ. 396, 5.
 Tabala Lyd. 394, 21.
 Tabala Lydiae, male Gabala 458, 22.
 Taenia pro litorum tractu et brevibus 536, 32.
 Ταμασσός Κύπρ. 397, 16.
 Tanagra Graec. 392, 6.
 Τάννις Ἀδγούστ. α' 399, 14.
 Tarsus Cilic. 397, 10.
 Ταῦτα Αἴγυπτ. 399, 9.
 Τέγαι Ἑλλάδ. 392, 13.
 Τέμισσός Ἀσκ. 395, 25.
 Τημένου θύραι Φρυγ. 394, 16.
 Τήμος Ἀσι. 393, 28.
 Tenedos ins. 395, 28.
 Τήνος Νῆσ. 395, 29.
 Τερμησσός Παμφ. 395, 11.
 Τεύχειρα Ἀβ. 399, 30.
 Θάρπουσα Ἑλλάδ. 392, 13.
 Thebae Boeot. 392, 6. Thessal. 391, 22.
 τῆς Θεβαλδος τῆς Ἑγγιστα (Ἐπαρχία) 399, 21. τῆς ἀνω (Ἐπαρχία) ib. 25.
 Θεμισόσιον Φρυγ. 394, 11.
 Θεμισόσιος Πισιδ. 394, 29.
 Theodosia Phryg. 394, 15.
 Theodosiopolis Asiae antea Perperine 444, 13.
 Θεοδοσίου πόλις Ἀσι. 393, 29.
 Theodosiupolis Arcad. 399, 22. Osoen. 398, 6.
 Θήρα Νῆσ. 395, 30.
 Therma Cappad. 396, 26.
 Θερμόνυλαι Ἑλλάδ. 392, 10.
 Thespieae Graec. 392, 6.
 τῆς Θεσσαλίας (Ἐπαρχία) 391, 21.
 Thessalonica Illyr. 391, 11.
 Θεοῦς Ἀδγούστ. α' 399, 14.
 τῆς Θράκης (Ἐπαρχία) 390, 15.
 Thraciae quot provinciae 401, 4.
 Thracum et Phrygum eadem paene sacra 405, 7.
 Thyaris fl. circa Dorylaeum 469, 32.
 Θυάτειρα Λυδ. 394, 19.
 Τιάραι Ἀσι. 393, 29.
 Τιβεριάς Παλαιστ. 398, 25.
 Tiberiupolis Phryg. 394, 15.
 Τιμβριάδων Πισιδ. 394, 29.
 Τίος Ἀσι. 393, 27. Ὀνωρ. 396, 14.
 Τιθώρα Ἑλλάδ. 392, 3.
 Τιτιουπόλις Ἰσταν. 397, 20.
 Τινασσός Πισιδ. 394, 30.
 Τλώς Ἀσκ. 395, 25.
 Tomis Scyth. 391, 6.

- Tomitanus solus in Scythiae provin-
vincia episcopus 409, 16.
Tragasaeum sal 447, 35
Traianopolis Rhodop. 390, 13.
Traianopolis quae ante Selinus in
Isaur. 515, 38.
Traianus sibi mortuus 515, 38.
Tralle in Lydia a Tralibus dis-
tincta 457, 37.
Τράλλεις Ἀσι. 393, 23.
Τράλλης Ἀνθ. 394, 20.
Trallis an Maeandro occubuerit
440, 22.
Tranopolis Phryg. 394, 16.
Tranopolis Phrygiae an Traiano-
polis 456, 5.
Trapezopolis Phryg. 394, 10.
Τραπεζοῦς Πόντ. Πολεμ. 397, 3.
Τράσενα Παμφ. 395, 10.
Tricala et Tricca Thessal. eadem
417, 22.
Τράκη Θεσσαλ. 391, 23.
Τρικόρνια Μυσ. 393, 18.
Τριμιθοδοντων Κύπρ. 397, 18.
Τριμουκλα Ἰλλυρ. 391, 14.
Triphyllius Ledrorum Cypri anti-
stes utrum diversus a Leucosiae
eiusdem nominis episcopo 513,
31.
Tripolis Lyd. 394, 19. Phoen. 398,
11.
Τρίπολις ῥάσος Rhodus 481, 7.
Τριώας Ἑλλησπ. 394, 3.
Τροιζήν Ἑλλάδ. 392, 12.
Τρόπαιος Σκυθ. 391, 8.
Τρόσιμις Σκυθ. 391, 8.
Tyana Cappad. 396, 28.
Τύμανδρος Πισιδ. 394, 27.
Τυράτων Πισιδ. 394, 26.
Τύρος Φων. 398, 11.
Τζοδδης Ἀμιν. 391, 2.
Valentia Phryg. 394, 11.
Vasada Lyccon. 394, 32.
Vasada Lycaoniae 465, 14.
Vicia et pagis in Asia episcopi
erant 470, 16.
Ξάνθος Ἀνκ. 395, 24.
Ἡδῆς Ἀλυσι. 399, 8.
Ἰόνη Λυκαον. 394, 33.
Ἰλάριμα Καρ. 396, 4.
Ἰθάται Ἀσι. 393, 24.
Ἰταται Θεσσαλ. 391, 22.
Ἰτιης Θέσθαι Ἑλλάδ. 392, 6.
Zacynthus ins. Graec. 392, 17.
Zaliche Helenopont. 396, 31.
Zaliche Helenoponti deinceps Le-
ontopolis 504, 39.
Zapara Maced. 391, 20.
Ζείδη Ἰσαυρ. 397, 24.
Ζήλα Ἑλενοπ. 396, 31.
Ζέλενα Σκυθ. 391, 8.
Zephyrium Cilic. 397, 11.
Ζεύγμα Εὐφρατ. 398, 2.
Ζωάρα Παλαιστ. 398, 29.
Ζωροζαγουλης Ἀβ. 400, 1.
Zoraila Pisid. 394, 30.

BONNAE

TYPIS CAROLI GEORGII.

RETURN
TO →

CIRCULATION DEPARTMENT
202 Main Library

642-3403

LOAN PERIOD 1 HOME USE	2	3
4	5	6

ALL BOOKS MAY BE RECALLED AFTER 7 DAYS
 1-month loans may be renewed by calling 642-3405
 3-month loans may be recharged by bringing books to Circulation Desk
 Renewals and recharges may be made 4 days prior to due date

DUE AS STAMPED BELOW

REG. OUT FEB 1 1977	SENT ON ILL	
AUG 13 1978	JUL 27 1993	
REG. OUT JUL 1 1978	U. C. BERKELEY	
UNIV. OF CALIF. BERK.	UNIVERSITY OF CALIF. BERK.	
APR 3 1980		
Ralston S.		
due 4-27-90		

FORM NO. DD 6, 40m, 6'76

UNIVERSITY OF CALIFORNIA, BERKELEY
BERKELEY, CA 94720

U.C. BERKELEY LIBRARIES

C003347569

89 291

750

CS2

v78

THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

RETURN
O →

CIRCULATION DEPARTMENT
202 Main Library

642-3403

LOAN PERIOD 1 HOME USE	2	3
	5	6

ALL BOOKS MAY BE RECALLED AFTER 7 DAYS

1-month loans may be renewed by calling 642-3405
3-month loans may be recharged by bringing books to Circulation Desk
Renewals and recharges may be made 4 days prior to due date

DUE AS STAMPED BELOW

REC. CTR. FEB 1 1977	SENT ON ILL	
AUG 13 1978	JUL 22 1993	
REC. CTR. JUL 1 1979	U. C. BERKELEY	
UNIV. OF CALIF., BERK.		
APR 3 1990		
LIB. INTERLIBRARY		
alston S.		
me 4-27-90		

FORM NO. DD 6, 40m, 6'76

UNIVERSITY OF CALIFORNIA, BERKELEY
BERKELEY, CA 94720

U.C. BERKELEY LIBRARIES

C003347569

89 241

950

CS2

v18

THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

